HOMERI CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS SEPTIMVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

VOLVMINIS SECVNDI PARS SECVNDA

LIB. XV—XIX

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA

LONDINI

APVD I. PAYNE ET MACKINLAY

MDCCCII

IN ILIADEM
VARIAE LECTIONES
ET
OBSERVATIONES

IN LIBRVM XV. (O) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Liber hic loco non satis opportuno, in media pugna, initium habere videtur; poterat iam inde a v. 508 Ξ. noui libri exordium fieri. Sed grammatici, qui Jliadem in rhapsodias diuiserunt, Ioue e somno euigilante statum pugnae iterum mutatum pro rerum cardine habuere. Ου rhapsodiam inscriptam fuisse, vt E, ει, memorat Eustath. ex antiquis, vt syllaba produceretur, in Ἐπιγραφῇ τοῦ Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. quasi ο ante χρ non produci posset. Altera inscriptio, παλίωξις, respicit vs. primos libri, comparatione facta cum lib. superiore Ξ, 14: hic fugiebant Achiui, nunc fugantur Troiani.

Habeo in hanc rhapsodiam fragmentum Moscuense MStum cum Scholiis, quae nulla alia sunt quam Veneti codicis B. qui tamen eadem pleniora exhibet.

Notabile et hoc, quod lectio codicis Vrat. d. cum cod. Vindob. CXVII. vbique conuenit. Omnino hoc saepe miratus sum, codices ceteroqui diuersae sectae in vno vel altero libro exacte inter se conuenire. Scilicet recordandum est, multo maiorem numerum codicum vnum tantum vel aliquot libros continuisse, e quibus deinde modo ab hoc modo ab illo librario volumen maius plurium rhapsodiarum aut integrae Jliados confectum esset.

Ceterum hic liber est ex iis, qui inprimis rhapsodorum sedulitatem est expertus. Sunt quoque in eo plures, quam in alia rhapsodia hiatus.

1. διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν. διὰ σκ. pro διέβησαν σκόλοπας monent A. B. Argutantur grammatici ambigentes, sitne hyperbaton dicendum, nec ne: ap. Eustath. Refellit eos Hermog. π. μεθόδου δεινότητος c. 14. Bentl. comparat: ἀνά τ' ἤθεα καὶ νομὸν ἵππων (sup. Z, 511. et O, 268 μετά τ' ἤθεα).

3. οἱ μὲν δὴ — οἱ ἔξω καταλειφθέντες ait Sch. B. scilicet οἱ ἡνίοχοι, et tertiam hanc Troianorum partem constituit. Male. Nam Troiani, qui pugnauerant, fugientes vbi ad curnus extra vallum stantes (M, 76 sq. 82 sq. cf. Obss. ad N, 749 add. ad Ξ, 429.) peruenerant, substiterunt a fuga.

4. ὑπὸ δείους retineo cum Wolfio et Bentleio, vt lectio cum aliis locis consentiat. ὑπαὶ tamen vbique inuaserat locum, (vnde et Hesych. ὑπαὶ δείους, ὑπὸ δέους petiit) etiam in Ven. vbi Sch. A. monet, Tyrannionem ὑπαὶ scripsisse pro ὕπαιθα per Apocopen.

Porro scriptum fuit ὑπαιδείους (similiter Townl. sup. K, 376) vna voce, quo spectant quae Sch. B. (male descriptus) comparat, καταπείους (Od. I, 330. M, 93) ἐξερέβευς (Jl. Θ, 368) καταμαξιτὸν (Jl. X, 146.). Nec Sch. A. aliter legisse videtur, quandoquidem comparat ὑπαπόδα νείατον Ἴδης (Jl. B, 824). Ἰωνικῶς ista contrahi ait Sch. B. quo iure, haud assequor.

Tandem χλωροὶ ὑπαὶ δείους iungenda esse, Aristarcho quoque placuerat, aliis ὑπαὶ δείους πεφοβημένοι. Sch. A. et Sch. br.

5. χρυσοθρόνου Ἥρης. manifestius hic vsus vocis Ἥρη sine digammo, vt et v. 14. v. Excurs. II, ad lib. I.

7. Idem versus sup. Ξ, 14.

8. μετὰ δὲ σφι Ποσειδάωνα ἄνακτα. — μετὰ δὲ σφι sc. Ἀργείοις quod ad posterius (Ἀργείους) prius rediit. Addit Sch. B. μετὰ esse pro ἐν vt in ἔκδηλος μετὰ πᾶσιν pro ἐν πᾶσιν E, 2.

10. εἴλαθ', ὁ δ' ἀργαλέῳ ἔχετ' ἄσθματι, κῆρ ἀπινύσσων. — „quod κῆρ plena voce est scribendum, et tum ἀπινύσσων, τὸ κέαρ ἀπινυτῶν." Scilicet Aristarchea haec

est lectio, quam et Venetus A. habet, et edd. vulgatae vbique exhibent; vt sit τὸ κῆρ, τὸ κῆρ ἀσύνετος ὤν. Ita conuenit cum illo: δοκέεις δέ μοι οὐκ ἀπινύσσειν Od. E, 342. Z, 258. Assentiuntur Ascalonita, Alexio et fere omnes, et ipse Schol. A. Apollon. Lex. ἀπινύσσων. ἀπινυτῶν, ἀσωφρονῶν, οὐκ ὢν ἐν ἑαυτῷ. Hesych. κῆρ ἀπινύσσων, παραφρονῶν. Et in ἀπινύσσων. ἀπινύτως ἔχων. οὐ σωφρονῶν. Eustath. ἀλλοφρονέων, καὶ οὐ πινυτὸς ὤν. Miscent vbique duo diuersa: *anima deficere* et *desipere*. Dissertius Etymol. et Sch. br. De πινύσσειν dictum sup. Ξ, 249.

At alii verba seiunxerant, quos Herodianus redarguerat. Scilicet, vt Sch. A. et Lips. narrant, scripsere multi κῆρ' (quod esset ab ἡ κήρ, *fatum. mors.*) *mortem instare putans*; verum ἀπινύσσειν non est προςδοκᾶν." Schol. B. Ita grammatici ex contextu vocum ignotarum notiones constituere solent. Quod mireris, editur quoque κῆρ' ἀ. in Apollon. Lex. in ἀπινύσσων.

ἀπινύσκων Aristophanes scripserat, a quo Aristarchus discessit.

εἴαθ'. Aristarchus legebat εἴαθ' pro ὑπῆρχον, ab εἰμί. Vt ἔνθ' ἄρα οἱ μύλαι εἴατο Od. Υ, 106. At Herodianus defendebat εἵαθ' ab ἕω, καθίζω, περιεκύκλουν, περιεκάθηντο. Sic Sch. B. et A. malunt; hic addit Aristarchum etiam Jl. Ω, 83. 84 praeferre: ἀμφὶ δέ τ' ἄλλαι εἵαθ' ὁμηγερέες. ἦντο. vt Γ, 153 εἵατο, H, 414 εἵατο, vt h. l. et Od. Υ, 106. At εἵατο. ἐκαθέζοντο. Hesych.

ἔχετο. Sch. B. συνέχυτο. immo συνείχετο. ἄσθματι. φυσήματι. τῷ συνέχοντι πνεύματι Hesych. ad h. l. vt Sch. B. et br. Verbo ἤσθμαινε. vt bene Eustath. quod Virgilius: *Creber anhelitus artus aridaque ora quatit.*

11. ⁓ „quod αἷμ' ἐμέων contra lectionem αἷμ' ἀπέμασσεν (Ξ, 437) memorari potest." Schol. A.

ἐπεὶ οὔ μιν ἀφαυρότατος βάλ' Ἀχαιῶν. οὐκ ἀφαυρότατος, pro contrario ἰσχυρότατος. Od. P, 415 οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν ἔμμεναι ἀλλ' ὤριστος. Sch. A. Similia Hermogenes π. μεθόδου δεινότητος c. 37. Schema

obseruatum sexcenties, vt iam A, 330 οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς. — ἀφαυρότερος Townl. Vrat. b. A. yt in his superlatiuis plerumque fit, vt ii cum comparatiuis varient.

13. δεινὰ δ' ὑπόδρα ἰδὼν — Inepta est ζήτησις in Sch. B. cur κεστὸς nunc nullam vim ad placandum Iovem habeat.

14. ἦ μάλα δὴ κακότεχνος, ἀμήχανε, σὸς δόλος Ἥρη. — quod ἀμήχανος est et μὴ δυναμένη μηχανὴν εὑρεῖν et πρὸς ἣν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι. Hoc altero sensu accipiunt vocem h. l. Sch. A. et B. vt K, 167 σὺ δ' ἀμήχανός ἐσσι, γεραιέ. Est adeo ἀμήχανον τὸ ἄπορον, vt Θ, 130 ἀμήχανα ἔργα γένοντο. — Etiam Apollon. Lex. ἀμήχανε, ἀπροσμήχανε, hemistichio laudato. Eustath. δυσκατέργαστον reddit. Hesych. ἀπροσμάχητε. Apud eundem in princ. per κακομήχανος exponitur, saltem ad sensum non male. πανοῦργε Sch. br. Nimis in etymologia haerent plerique: add. Eustath. multis locis. Est *indomita, peruicax*, Iuno. Nestor K, 167 est *inuictus labore*, et Achilles peruicax in reiiciendis precibus, implacabilis, Π, 29.

δόλος κακότεχνος, ἐπὶ κακῷ τεχνηθείς Sch. A. idem miro modo iungere iubet μάλα ἀμήχανε.

15. Ἕκτορα δῖον ἔπαυσε μάχης. — quod ipse Iupiter Hectorem δῖον appellat: οὐχ ὑπόπτευον οὖν (scr. ὑποπτευτέον. Non itaque in suspicionem adducendus locus) τὰ ἐν Ὀδυσσείᾳ πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην. Sch. A.

16. κακοῤῥαφίης, κακομηχανίας Sch. B. et Hesych. κακοσυνθεσίας. κακοβουλίας Sch. br. Notum ῥάπτειν κακά. vt Od. Γ, 118 et al. Simile μῆτιν ὑφαίνειν. cf. Eustath.

17. πρώτη ἐπαύρηαι, καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. πρώτη, προτέρα, ante Neptunum et Achiuos. Sch. A. πρώτη. et suprascr. πρῶτον Harl. ἐπαύρηαι. sic per η esse scribendum et in antepenultima acuendum, vt ἀφίκηαι. ὄληαι Γ, 417. Sch. A. B. (sc. ne quis ab ἐπαυρέομαι, vel — ἀε-

-μαι ducat) Etymol. in ἐπαυρῶ, versu laudato, ἀντὶ τοῦ, ἐπιψαύσῃ. ἀπολαύσῃ. (vt Sch. br.) cf. eund. in ὄλῃαι.

ἱμάσσω, proprie. ἱμάντι πλήξω. (add. Hesych. μαστίξω Sch. br.) tropice, pro κεραυνώσω. μάστιγα Διὸς appellat fulmen, vt M, 37 Διὸς μάστιγι δαμέντες. pro φόβῳ τῆς χθιζῆς κεραυνοβολίας. Similia alia habet Eustath.

18. ἦ οὐ μέμνῃ, ὅτε τ' ἐκρέμω — ἡ μέμνῃ, διὰ τοῦ ῃ, μέμνῃ, εἶχον πᾶσαι Sch. A. (nec tamen satis constat μέμνη (pro μέμνηαι) an μέμνῃ) quid igitur alii? an μέμνεαι? an μέμνησ'? vt in Phurnuto expressum c. 17.

ὅτ' ἐκρέμω Lips. Cant. putes sic consulere voluisse metro, cum non viderent ἦ οὐ vna syllaba pronuntiari, ἦὐ. sed est mera incuria librarii. ἐκρέμασο, ἐκρέμας, ἐκρέμω. Etymol. h. v. ὅτε τ' ἐκρ. *quando vtique. quando nimirum.* Clarke. idem in sono verborum pendentem deam videre sibi visus est: Sane quam argute! — ὅτε τε κρέμω malebat Bentl. scil. vt Ionicum esset.

In Schol. B. et ex parte in Sch. br. insertum est Scholion Porphyrii, qui τὴν κοσμικὴν φύσιν ab Homero expressam putat; dicere debebat, e poetis cosmologicis fabulas ductas esse, quas poeta hic in vsum suum sine vllo κοσμικῆς τάξεως respectu transfert. Si enim rem paullo curatius animo euolueris, probabilius fit, iam ab initio poetam visum aliquod cosmologicum ita expressisse quam id, quod per se absurdum fuisset, ad placitum philosophicum aliquando traduxisse. Alia ac diuersa opera fuit seriorum, ad allegorias ista reuocantium. Sequitur locus *Heracliti* (ita h. l. scribitur) de Alleg. Hom. c. 40. 41. tandem ipse Sch. A. ἀλληγορεῖ, quae et in Schol. br. habentur et ex iis in Eustathio. Nec minus in allegoria occupatus est Phurnut. c. 17. de Homer. poesi c. 11. Scilicet est hic locus inter eos, in quibus impietate dictorum de diis permoti philosophi exercuerunt studia iam inde a Xenophane: vid. ap. Sext. Empir. p. 280 et al. Mythum, vt mythum, exposuerat Hellanicus in libro Διὸς πολυτυχία inscripto; si fides habenda est Fulgentio in Mythol. 1, 2. Quaeri potest; num ille iam ab initio al-

legoricum ſenſum habuerit, an hic ſerius acceſſerit. Allegoricum vtique non habuit; verum, vt iam a primo inde vſu ſymbolicum quid mythum habuiſſe ſtatuas, movere poteſt, quod alioqui non apparet, quomodo hoc cuiquam in mentem venire potuerit, vt narraret duas incudes pedibus Iunonis eſſe appenſas. At ſi ſecundum ea, quae antiquitus tradita tenemus, iam olim fuiſſe ponas poetas coſmogonicos, qui atmoſphaeram ſeu aerem inferiorem per Iunonem, vt aetherem per Iouem, declaraverant: cum terram et mare inferiorem locum tenere, apta tamen et nexa dicere vellent ex ſuperioribus elementis eſſe inferiora: facile ii eo deuenire potuerunt, vt Iunonem inter aetherem et terram ac mare pendentem ſibi animo fingerent, et terram ac mare per duo pondera, pedibus deae appenſa, declararent. Fabulam autem ex carmine antiquiore repeti, ex ipſis poetae verbis apparet. Scilicet fuit Heraclea Iliade antiquior, in qua praeter ſuperius Ξ, 249 et alibi narrata, memoratum erat, Iouem caſtigaſſe Iunonem, quae Herculem Troia reducem tempeſtate graui oppreſſerat, vt naue fracta vix Con incolumis enataret; porro, cum aliis in locis ſaepe monitum ſit, Homerum antiquos mythos ſymbolicos in res geſtas mutaſſe, apparet iam ante Homerum alios poetas hoc idem tentaſſe; nam Heracleae auctor Iunonem ſuſpenſam in aere pependiſſe, tanquam verum euentum, memorauerat.

Vt vero in ſupplicii genus, quod nobis tam inſolens eſſe videtur, incideret vetus poeta, tenendum eſt, quod Koeppen noſter iam viderat, in vſu hoc ſupplicium fuiſſe, ſuſpendere aliquem e columna, manibus religatis, ita vt ſublimis ille penderet, nec pedibus terram attingeret; proceſſum poſtea inde eſt ad crucis ſupplicium. Ita Prometheum punitum Heſiodus narrat Theog. 521. 522 *δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον, δεσμοῖς ἀργαλέοισι μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας* h. e. *ἐλάσας τοὺς δεσμοὺς διὰ μέσον κίονα*, adigens, religans vincula, circa medium palum, vt alligatus inde penderet. Et Heſiodi Homeri-

que animas, propter mythorum de diis narratorum impietatem, in inferis ita puniri, ediderat Pythagoras, ap. Diog. Laert. ex Hieronymo, lib. VIII, 21. τὴν μὲν Ἡσιόδου ψυχὴν πρὸς κίονι χαλκέῳ δεδεμένην, τὴν δὲ Ὁμήρου κρεμαμένην ἀπὸ δένδρου. (Licetne ſuſpicari, ductum hinc eſſe phantaſma de ſuſpenſis in aere Manibus apud Maronem: *aliae panduntur inanes ſuſpenſae ad ventos.*) Vt tanto atrocius ſupplicium eſſet, pedibus alligata fuere pondera ... orum ſeu ferri maſſae, vti incudes h. l. aliis μύδρους. Habet ſimilitudinem poena de Melanthio ſumta Odyſſ. X, 173 ſqq.

19. ἄκμονας ἧκα δύω. ⊱ „quod in h. l. et ſup. A, 587 ſq. abſoluit poeta fabulam de Vulcani caſu et Iunonis vinculis" Sch. A. Et comparatione vtriusque loci et Ξ, 249 ſq. patet, vtrumque in Herculis nauigatione a Troia locum habuiſſe.

21. ἐκρέμω, ἠλάστεον δὲ θεοὶ κατὰ μακρὸν Ὄλυμπον. ⊱ „quod μακρὸν Ὄλυμπον tanquam montem vocat; at ſi οὐρανὸν, appellat εὐρύν. οὐρανὸν εὐρύν." Sch. A. (hoc, puto, metrum ſuadebat; non vocis vis.)

ἠλάστεον, ἄλαστα εἶναι ταῦτα ἔφασκον. (vt et Euſtath. et alii) ἢ ἐταράσσαντο περὶ (leg. παρὰ) τὴν ἄλην noua etymologia! Sch. B. At per ὠργίζοντο exponit Apollon. Lex. ἐχαλέπαινον, ἐδεινοπάθουν, Heſych. συνήλγουν addunt Sch. br. quod diuerſum eſt ab ira, vt et σχετλιάζειν. Ad iram manifeſte adhibuit Apollon. Arg. III, 369 Φῆ δ' ἐπαλαστήσας, μενέαινε δὲ παισὶ μάλιστα χ. Vox iam ſupra lecta M, 163 ad quem vide.. γρ. ἠλάστευν. Barnes.

22. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν. ὃν δὲ λάβοιμι. παρασταδὸν ad anteced. et ad ſeqq. referri poteſt. Sch. A. λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παραστάντες. ὃν δὲ λάβοιμι, δῆλον ὅτι παριστάμενον ἢ λύοντα. παρασταδὸν ὃν δὲ λάβοιμι Sch. B. cum Sch. br. iungit, παριστάμενον. poterat quoque ſic accipi ὃν λάβοιμι παραστὰς ſc. αὐτῷ. De ipſo Vulcano hoc eſſe accipiendum, monent Sch. br.

23. ῥιπτασκον τεταγὼν — „quod iisdem fere verbis vſus eſt altero loco; puta A, 591 — 3" Sch. A. Adde ῥιπτάζων ſup. Ξ, 257.

τεταγὼν vidimus A, 591, idem, puto, quod μάρψας, λαβόμενος ex τάω, τάζω, τετάγω.

24. ὀλιγηπελέων. ὀλίγον ἔχων τὸ πέλειν. Sch. B. vt parum vitae ineſſet. Apollon. Lex. minus commode οὐδὲν δυνάμενος; quod forte inf. ad 245 ſpectat. Eadem Heſych. et addit ἀσθενὴς, ἄτονος. vbi cf. not. Conuenit, quod inf. 246 videbimus, ὀλιγοδρανέων. ὀλίγον ἰσχύων. ἐξησθενηκώς. vt Etymol. explanat; qui alio loco p. 179, 41 laudat ὀλιγηπελὲς ex Oppiano Hal. 767. 8. ὀλιγοψυχῶν Sch. br. addunt. Ap. Hippocratem eſt νηπελεῖν, pro ἀδυνατεῖν, vt Galenus explicat in Gloſſis.

24. ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη. non dubitaui h. l. alteram lectionem recipere, non modo tanquam doctiorem et ἀκριβεστέραν, verum et antiquitate et auctoritate potiorem. Vulgo lectum: ἐμὲ δ' οὐδ' ὣς θυμὸς ἀνῆκεν ἀζηχὴς ὀδύνῃ. ita θυμὸς ἀζηχὴς eſſet, parum commode; vel ὀδύνῃ, pro διὰ ὀδύνης, ira grauis propter, ex dolore propter Herculem. Altera lectio eſt: ὀδύνη ἀζηχὴς οὐκ ἀνῆκεν ἐμὲ (κατὰ) θυμόν. Diſerte de hac lectione agit Euſtath. ex antiquo Scholio. Lectio eſt Ariſtarchea, et extat in vtroque Veneto, Lipſ. a m. pr. Vat. Harlei. Moſc. receperat eam iam Barnes ex Euſtathio; iterum expulerat Clarke. Norant vtramque Schol. A. B. Lipſ. at hi adiiciunt: ἄμεινον δὲ θυμὸν γράφειν.

ἀνίει. ἂν ἵει vitium cod. Veneti, ἀνίη Townl. ἀνῄει vn. Vindob. ἀνῄει Cant. Vrat. d. et hoc Barnes malebat, ſollicitus de media ſyllaba; quem refellit Clarke. Actum de his iam ſup. ad VI, 525.

25. ἀζηχὴς ὀδύνη. ἀζηχὲς vidimus ſup. Δ, 455. quod iam veteres tanquam obſoletum ex etymologia vel ex verborum contexto interpretati ſunt. Ita et h. l. reddunt per ἀδιάλειπτος, peruicax ira. Schol. B. σκληρά. praeſtare videtur, ſi iram vehementem, grauem, acceperis. Fuiſſe ἀζηχὴς dixi inter verba, quae a peculiari

ad generalem notionem vsu transierant, vt esset magnus, multus.

26. τὸν σὺ ξὺν Βορέῃ ἀνέμῳ πεπιθοῦσα θυέλλας. Dubitat Schol. B. et ex antiquioribus Eustathius, sitne sententia: Iunonem, associata cum Borea opera, mouisse procellas, an, Iunonem permouisse procellas cum Borea; praeferunt illi posterius. Certe Hercules ἐμνησικάκει τῷ Βορέᾳ, et eius filios interfecit in insula Teno: Schol. Apollonii Arg. I, 1300. qui h. v. laudat. Apollod. III, 15, 2. v. Not. ad e. l. p. 856. Inuerse rem exponit Eustath. p. 1003, 57.

ἀνέμων πεπιθοῦσα θυέλλας mss. Mori, nec male: hoc sunt Θύελλαι h. l. personae, vt Ἄνεμοι alibi.

27. πέμψας ἐπ' ἀτρύγετον πόντον. Memorabile est, quod Schol. A. adscripsit: Ζηνόδοτος οὐδὲ ὅλως τὴν κόλασιν τῆς Ἥρας γράφει. Obscurum est, omiseritne ille locum totum iudicio suo de indignitate rei, an quia in suis libris non inuenerat.

ἀτρύγετον. Hic demum de hac voce agunt grammatici A. B. Eustath. Eam tamen vidimus iam A, 316 et al.

πόντον alii Myrtoum, alii Aegaeum intellexere; ex ipsa re; οἱ δὲ ὑπὲρ τὴν εὔκρατον θάλασσαν (exposuerunt ἀτρύγετον tranquillum mare; nisi fuit ἄκαρπον) τινὲς δὲ φασιν, ἐπὶ Παλλήνην (Thessaliae) κατὰ Γιγάντων ἀπιόντα Ἡρακλέα πλανηθῆναι. Illustrat haec Apollod. II, 7, 1. Parauerat iter aduersus Gigantes a Troia soluens; idque iter repetiit a Co insula profectus.

28. Κόωνδ' Lips. Κόων sine δ'. Est Κόωνδ' etiam in Schol. Pindari N. IV, 40.

29. τὸν μὲν ἐγὼ ἔνθεν ῥυσάμην καὶ ἀνήγαγον αὖτις. Pro ἔνθεν Cant. αὖτις. Vrat. αὖθις. atqui αὖτις in fine versus appositum est.

ῥυσάμην. vix ab Homero profectum esse potest. Cum prior syllaba correpta sit, non nisi ab ἐρύω (ϝερύω) traho, ductum esse potest. Videtur tamen h. l. positum esse notione τοῦ seruant, ita vero ῥυ est producta. v. de

his Excurf. IV. ad lib. I. Bentl. coniiciebat ῥυόμην, vt hoc disfyllabum haberetur; fufpicor fuiffe ῥύμην, pro ἐρύμην, quod alibi ἐῤῥύμην eft.

30. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. Memorat Euftathius, poft hunc verfum nonnullos adfcripfiffe hos verfus:

πρίν γ' ὅτε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν, (leg. πεδῶν vincu-
lis) μύδρους δ' ἐνὶ Τροίῃ
κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο (f. πέλοιντο) καὶ ἐσσομένοισι
πυθέσθαι.

καὶ δείκνυνται, φασιν, ὑπὸ τῶν περιηγητῶν οἱ τοιοῦτοι μύδροι. Locus poftea dictus Ἄτης λόφος. cuius origo alia eft apud Apollodor. III, 12, 3.

31. ἵν' ἀπολλήξῃς ἀπατάων. Schol. A. „ἀπολλήξεις, αἱ Ἀριστάρχου.“ deferuit igitur is antiquiorem fcripturam fimplici λ. quae occurrit quoque in Barocc. Vrat. A. Lipf.

τῶν σ' αὖτις μνήσω. Excidit σ' Cant.

32. ὄφρα ἴδῃς, ἥν τοι χραίσμῃ φιλότης τε καὶ εὐνή. Quod legebatur ὄφρ' εἰδῇς, peccabat in regulas digammi: de quo iam monitum ad Θ, (VIII) 406. et Α, 203. ὄφρα ἴδῃς vidimus iam N, 449. et legitur nunc h. l. in Mori. Townl. Ven. fragm. Mofc. Vrat. d. et ap. Euftath. Editur quoque fic ap. Plutarch. de aud. poet. p. 20 B. ὄφρα ἴδῃ' (pro ἴδηαι) Barnes ex Exc. mf. memorat; eftque hoc frequentius in Homericis, vt ἴδωμαι. ἰδέσθαι. ὄφρα ἴδοι. Lipf.

ἥν τι Euftath.

33. ἥν ἐμίγης ἐλθοῦσα Sch. A. „Verfus nec apud Zenodotum, nec apud Ariftophanem erat; et eo carere poffumus.“ Recte vtique: eft vnus ex iis verfibus, quos ad fupplendam fententiae partem, quae per fe intelligi poterat, fubiunxere rhapfodi. Habet tamen verfum Plutarch. de aud. poet. l. c. qui omnino interpolatius exemplar habuit.

35. φωνήσασ' ἔπεα. peccat fcriptura; fuit haud dubie φωνήσασα ϝέπεα, vt legatur contracte ϝέπη. Monuit quoque Bentl.

36. Ἴστω νῦν τόδε Γαῖα καὶ Οὐρανὸς — καὶ Στυγὸς ὕδωρ. Morem per *tria elementa* iurandi hinc effinxit Schol. B. Leid. et ex antiquis Eusfath. Melius dixeris, esse tria regna, Caelum, Terram, Haden, vna cum diis ea inhabitantibus. Pro Hade Styx in iureiurando plerumque memoratur, vt Ξ, 271. vt et alibi Stygia aqua poetis pro Orco: vt Il. Θ, 369 Hercules effugit Στυγὸς ὕδατος αἰπὰ ῥέεθρα. h. Orcum. Aliis modis variatur in iureiurando ac precibus alibi vt Γ, 276 sqq. vidimus.

Repetuntur hi tres versus 36. 37. 38. in Odyss. Ε, 184. 5. 6. et excitantur ap. Pausan. VIII, 18. p. 645 (qui male ad Stygem Arcadiae reuocat) et ap. Cyrillum in Iulian. X, p. 338 E. In fine ὕπερθε scripsi grammatica auctoritate et e fragm. Mosc.

37. ὅς τε μέγιστος. Barnes: „γρ. ὅττι apud Eustathium." Vides morem viri in effingenda varietate lectionis. Ait Eustathius tantum haec: potuisse Homerum quoque scribere: ὅ, τι sc. ὕδωρ. Legitur ὅς τε vbique, etiam excitato versu in Schol. Pindari Ol. VII, 119.

38. δεινότατος. σεβάσμιος, vt δεινή τε καὶ αἰδοίη θεὸς ἔνδον. inf. Σ, 394. Schol. B. pro πέλει, πέλεται vn. Vindob.

39. λέχος κουρίδιον, in quo habetur ἄλοχος κουριδίη, cum virgo ducta esset. Laudat versum Hesych. in νωΐτερον. ἡμῶν τῶν δύο. ἡμέτερον. et comparat locum Schol. Sophocl. Ai. 491. cum versu: πρὸς — εὐνῆς τε τῆς σῆς, ᾗ συνηλλάχθης ἐμοί.

41. μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα. ξ— „quod ad aliam rem, quam de qua agebatur, testandam, iusiurandum transfert: cum de eo quaereretur, quod fraudulenter Iouem sopierat, vt Neptunus Troianis adesset, vtque Achiuorum pugna restitueretur." Sch. A. Notatur quoque, quod copula abest, vt in iureiurando fieri sollenne est; nec per quartum casum cum infinitiuo eloquitur rem poeta: pro ὅτι οὐ δι' ἐμὴν βουλὴν βλάπτει Ποσειδῶν. De quo v. ad Τ, 261.

42. τοῖσι δ' ἀρήγει. debebat antecedere, τοὺς μὲν πημαίνει. pro hoc diserte Τρῶας memorauit. Hoc est quod Ernesti contra Eustathii argutias monuit. Versus sequens 43 aberat a fragm. Mosc.; suspicor errore oculi in ἀρήγει, ἀνώγει.

44. τειρομένους δ' ἐπὶ νηυσὶν ἰδὼν ἐλέησεν Ἀχαιούς τειρομένους. Aristophanes, Massiliensis, Argolica κτεινομένους, estque hoc ἐμφατικώτερον, et miserationem facere poterat et ad excusandum Neptunum vim habere. Ex Heracleone Sch. A. B. Vixit adeo ille iis temporibus, quibus illa exemplaria supererant? an ab antiquioribus petiit? Ex Massaliotica Eustathius quoque κτεινομένους memorat; habuit ergo antiquiores in manibus. In τ. δ' ἐπὶ ν. est δὲ pro γάρ.

45. καὶ κείνῳ Ven. A. B. Cant. Harl. fragm. Mosc. et sic Aristarchum legere monet Sch. A. haud dubie antiquius, quam quod serius intulerant κἀκείνῳ.

46. τῇ ἴμεν ᾗ κεν δή συ — ἡγεμονεύεις. h. e. ἐν παντί σοι ἡγεμόνι χρῆσθαι" Sch. B. προαίρεσιν καὶ γνώμην ὁμοίαν σοι ἔχειν Sch. br.

ᾗ κεν δή, quocunque demum Clarke.

ἡγεμονεύοις in edd. vulgatas intulerat Ald. 2. cum tamen ἡγεμονεύεις lectum esset in ed. Flor. Ald. 1. et ed. Rom. hoc idem exhibent boni codd. Barocc. Cant. Vat. Townl. Lips. Ven. b. Vrat. b. d. A. duo Vindob. cum Schol. Aristoph. Acharn. 203. et Suidas in τῇ pro ἐνταῦθα. ἡγεμονεύῃς legitur in Ven. A. Harlei. fragm. Mosc. quae lectio et ipsa ferri potest.

47. γείθησε nihil aliud quam exhilaratum Iouem declarat, supercilium remisisse. Argutatur alia Sch. B.

48. καί μιν ἀμειβόμενος. Pro hoc καί μιν φωνήσας Vrat. b.

49. εἰ μὲν δὴ σύ γ' ἔπειτα. „ἔπειτα abundare" ait Sch. A. at Sch. B. esse ἐκ παραλλήλου positum cum δή, vt δή τοτ' ἔπειτα Od. E, 391. eo loco nunc legitur καὶ ἔπειτα. vt et Od. M, 400. εἰ μὲν δή σύ. „*siquidem tu reuera*" Clarke.

βοῶπις πότνια Ἥρη. Ven. vterque exhibet *βοῶπι.* at Sch. Ven. A. Aristophanis lectionem ait esse *βοῶπις. καί ἐστιν εὐφραδέστερον.* Adde, quod nec sine metri vitio *βοῶπι* legi potest.

50. *ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα μετ' ἀθανάτοισι καθίζοις.* (Excidit Scholion, quod fuit forte idem ac Schol. B. *ἶσον ἐμοὶ φρονέουσα, ἀντὶ τοῦ, ὁμοφρονοῦσα καὶ τ' αὐτὰ βουλομένη*). Porro pro *καθίζοις*, quod est pro *εἴης*, ductum a consessu deorum, memorat Sch. A. *ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις* (in vulgaribus) *μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι.* Etiam *καθίζεις* Barocc. Townl.

51. *τῷ κε Ποσειδάων γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλη.* *τῷ* pro *ὁμοίως* nunc dictum esse ait Sch. B. immo vero est *ita. ἐν τούτῳ ἄρα.*

γε abest ab Harl. et Townl. Suspicatur Bentl. fuisse *εἰ καὶ* —

52. *αἶψα μεταστρέψειε νόον, μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ.* *νόον μετὰ σὸν* posse iungi ait Sch. A. cum Sch. br. minus scite, *μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τὰ ὑπό σοῦ καὶ ἐμοῦ πραττόμενα καὶ νοούμενα* Sch. B. *ἐπὶ τὸ σοὶ καὶ ἐμοὶ ἀρεστὸν* Sch. br.

53. *ἐτεόν γε.* Sch. A. „notat esse etiam Aristophaneam lectionem." Scilicet in aliis *γε* abfuit.

54. *καὶ δεῦρο κάλεσσον.* *ἐν ἄλλῳ. κέλευσον.*

56.—78. Versus XXII. (in Schol. Lips. XX. vitiose, ut in Schol. Ven.) *ἀθετοῦνται*, etiam ab Aristophane, tum ab Aristarcho; librorum auctoritas laudatur nulla; at caussae memorantur aliae in Sch. A. et B. et Lips. quas Sch. B. redhibet, et ex antiquis in Eustathio, qui cum Sch. A. conuenit, quas breuissimis verbis excutere aequum est: I. sunt, inquiunt, versus otiosi, nec narrant, nisi quod in sequentibus exponetur." (Contra quae dicas: arte quadam vsum poetam nunc ea, quae paullo obscurius adhuc innuerat, nunc apertius declarare consilia: cf. sup. Not. ad A, 5.). II. quod versus sunt exiles, *κατὰ τὴν σύνθεσιν εὐτελεῖς.* III. quod duobus positis non ad posterius, vt solet, sed ad prius redit v. 56. post Iri-

dem et Apollinem memoratos ὄφρ' ἢ μὲν" (nugax obſeruatio, centies repetita; nam vtrumque paſſim occurrit.) IIII. falſo ſunt dicta vſ. 63 Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσωσι Πηλείδεω Ἀχιλῆος, nam ad Achillis naues fugientes Achiui non peruenerunt; falſum quoque quod ſequitur: ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον Πάτροκλον, nam eum Achilles non excitauit, nec auctor ei fuit vt in pugnam exiret. (verum tamen victus Patrocli precibus Achilles amicum armis inſtruxit, et, cum nauem iam ardere vidiſſet, vt is feſtinaret, cohortatus eſt Π, 126 ὄρσεο —) Nec πέσωσι recte dictum: nam ἐμπεσεῖν Homero eſt ἐνσεῖσθαι. vt: ἔφαντο γὰρ οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσ' ἐμπεσέεσθαι. (M, 125. 126)" (Habuit forte in animo grammaticus locum inf. O, 624 ἐν δ' ἔπεσ', ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι aut alium ſimilem. Obſeruatio tamen eſt futilis: nam ἐμπεσεῖν νηυσὶν et ἐμπεσεῖσθαι *irruere in naues* de adorientibus et de fugientibus promiſcue dicitur: B, 175. Λ, 311. M, 107. 126 et al. διχῶς λέγεται· δηλοῖ γὰρ καὶ τὸ νικητικῶς προςβαλεῖν, καὶ τὸ ἀγεννῶς πεσεῖν (εἰςπεσεῖν) ap. Euſtath. p. 1006, 28. Sed aliud eſt, quod poterant memorare: in *naues ſuas* irruebant Achiui vt mari fugerent; non, vt in Achillis caſtra ſe reciperent; etſi et hoc quodammodo, etſi improprie, dici potuit: v. Not. ad 63.) V. non παλίωξις (v. 69) nude pro φυγὴ ponitur, ſed de fuga eorum, qui hoſtem antea in fugam verterant. cf. M, 71. (Eſt tamen et h. l. ἐκ μεταβολῆς φυγὴ τῶν διωκόντων. vt inf. O, 601.) VI. quod Ἴλιον neutro genere dixit: Ἴλιον εὐρὺ ἕλοιεν. 71. cum vbique in Homero ſit ἡ Ἴλιος. (hoc monitum eſt grauiſſimum, et veſtigium manifeſtum ſerioris aeui, niſi alia medela afferri poſſet.) Tandem VII. quod v. 77 Achillem πτολίπορθον appellauit, quod nusquam Achillis eſt epitheton, (ſcilicet, quia non interfuit excidio Troiae; ſed eſt πτολίπορθος Ὀδυσσεύς. Ariſtarcheum hoc iudicium fuiſſe nota res eſt. Atqui Achillem πτολίπορθον legimus quoque Il. Θ, 372. Φ, 550 et Ω, 108. nec ratione caret, quandoquidem Achilles tot vrbes in conti-

nenti et alias in insulis expugnauerat: v. I, 328 seqq.)

Rationes aliae in Schol. B. occurrunt hae: quod Iunoni haec oratio debuit esse ingrata; si v. 67. decreverat Iupiter Sarpedonis caedem, quorsum illa lamentatur? (Π, 433 sq.) et male memoratur fuga Achiuorum post Hectoris caedem ab Achille factam; (ἀλλ' ὅτ' γὰρ Ἀχιλλεὺς ἐξῆλθεν, οὐκ ἐτράπησαν Ἀχαιοί. scil. ita, vt Troianis repressis iterum fieri potuisset παλίωξις. Nisi voluit puto Τρῶες scribere ex v. 69. et hoc dicere: Troianos iam *ante* caedem Hectoris a nauibus fuisse fugatos a Patroclo:) et haec est inter grauissimas reprehensiones) tum quod Ἀθηναίης διὰ βουλὰς Ilium ait esse captum; cum Iuno potius esset memoranda. Adduntur inde in Schol. B. nonnulla, quibus eleuantur vna et altera reprehensio: interposita interdum responsione; „dici posse, esse figuram, quae dicitur προανακεφαλαίωσις, qua futura breuiter praemonentur, vti Vlysses Telemacho caedem procorum exponit, antequam facta esset (Od. Π, 258 sqq.) Nil tamen esse simile; (οὐδὲν ἴσοῖ f. ἴσον.) et esse ea quae acta sint, non praemonstrantur, sed statim narratione exponenda; — porro, si Iunoni nunc ingrata sunt, poterant ei iucunda esse propter ea, quae aliquando euentura erant, vt Troia euerteretur 70. 71. porro πεσεῖν εἰς τὰς νῆας, dictum esse ἀντὶ τοῦ, δεηθῆναι Ἀχιλλέως, (vt sit *supplicem fieri* scil. vt succurrat Achilles Achiuis, quod ille sperauerat fore A, 608 Νῦν ὀΐω.) vt ἐνέπεσεν εἰς τὰς χεῖράς σου. (hoc non esset ἐμπεσεῖν sed προςπεσεῖν. προςπίπτειν τοῖς γούνασι Aliud est de iis qui confugiunt et se recipiunt aliquo: Z, 81 πρὶν αὖτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν φεύγοντας πεσέειν: et vt Venus ἐνέπιπτε γούνασι Διώνης E, 370) — quod Sarpedonem miseratur, eo spectat, quod ante Troiam occubiturus sit, non in patria — quid ni post Achillis mortem fugae fieri potuere? — Mineruae βουλαὶ bene memorantur, quia eius consilio Epeus equum fabricauit — Praeterea auditorem consolatur, quis enim hoc tolerare potuisset, si Achiuorum

cladem et Aiacis fugam mox accepturus erat, nisi ille iam antea resciuisset, Troiam iri euersum. (εἰ μὴ ἀπείκετο ταῖς ψυχαῖς (leg. ἀπέκειτο, nisi animo insedisset hoc ita fore.) Hactenus Sch. B. et Schol. fragm. Mosc. quae Apioni et Herodoro aut deberi aut communia fuisse colligo ex Eustathio p. 1005, 62. — Apud Eustath. excusatio ita constituitur, nisi Troiani prohibiti fuissent, potuisse vtique fieri id, vt fugerent Achiui vsque ad Achillis castra; et porro Achillem, dum Patroclum ipse armauit bene posse dici ἀναστήσειν eum — quod Ἴλιον αἰπὺ dixit esse inter ἅπαξ λεγόμενα, cuius generis sunt plura in Homero — quod πτολίπορθος Achilles, non ad Troiae excidium spectare, sed ad XXIII vrbes quas expugnasse narratur.

Ex his apparet, rationes criticas ex auctoritate exemplarium aut fide et fama prisca non memorari; laudari tantum argumenta a iudicio virorum doctorum petita: quid Homero dignum indignumue iudicauerint; ex his autem pleraque esse leuissima. Rem omnem ad liquidum perduci posse haud credo, cum tot alia sint exempla et praedictionis rerum aliquando narrandarum et repetitionis eorum, quae iam narrata sunt, critices autem seueritas retundatur memorata simplicitate et facundia interdum nimis copiosa. Summa rei, vt Iouis consilium in rebus ad dignitatem Achillis restituendam attemperandis apertius quam ante exponeretur, conuenit cum ceteris locis, A, 5. et saepe de hoc monitum est. Nec tamen totum locum interpolationis vitio carere certum est, nec interpolationem ab vno auctore profectam esse. Vsque ad vs. 62 versus Homericos esse haud ambigo; quae inde sequuntur, a vs. 63 alia post alia accessisse videntur, ducta primo loco ex vss. O, 593 sqq. quae si comparaueris facile eundem mecum sensum habebis. Conf. ad singulos versus dicta.

Cum haec olim scripsissem, monitus sum Jlgenium V. C. commentatione iusta hunc locum tractasse. Est ea Disquisitionum Actionis principis in Jliade Pars III. Occupatus ille est in refellendis argumentis grammaticorum,

58. *παυσάμενον πολέμοιο.* Eustath. et Rom. *παυσαμένῳ*, vt iungatur cum Ποσειδάωνι.

60. *λελάθῃ τ' ὀδυνάων.* transitiue, *εἰς λήθην ἀγάγοι.* quod non caret analogia; alioqui subintelligendum esset, Ἕκτωρ δὲ λελάθῃ ὁ. Fragm. Moscov. et vn. Vindob. λελάθοι.

62. *αὖτις ἀποστρέψῃσι.* αὖτις nunc est, *retro*, vt vs. 60 erat, *iterum*; vt recte monet Eustathius. ὑποστρέψῃσι erat in ms. Mori.

63. 64 *Φεύγοντες δ' ἐν νηυσὶ πολυκλήϊσι πέσοιεν Πηλείδεω Ἀχιλῆος.* „— ἀθετοῦνται, ὅτι ψεῦδος.“ Schol. A. Possunt priora esse vera, et versus potest seruari, si rescindantur sequentia; nam *nauibus suis ἐμπεσεῖν*, fuga irruere, Achiui fugientes recte dici poterant, minus recte Achillis nauibus; saltem non satis proprie. Interpolator ante oculos habuit vss. 646 — 651. supra Il. I.

64. *ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον.* „οὕτως οἱ Ἀριστάρχου. (Ex hoc apparet, Aristarchum versus scripsisse, etsi damnatos) nonnulli autem ὁ δ' ἀνστήσειεν ἑταῖρον. Zenodotus vero omnino non scripserat versus inde a 64 Πηλείδεω Ἀχιλῆος vsque ad 77 λισσομένη τιμῆσαι.“ Sch. A. Zenodotus itaque aut iudicio aut codicum bonitate ceteros hic antecelluit. Etiam Eustathius similia exscripsit p. 1006, 5. Φασὶ δὲ καὶ, ὅτι ὁ μαλλώτης Ζηνόδοτος (aliquoties hoc occurrit; constat tamen Zenodotum fuisse Ephesium; Malloten Cratetem) τὰ ἐκ τοῦ· Πάτροκλον κτενεῖ φαίδιμος Ἕκτωρ, καὶ τὰ ἑξῆς, ἕως τοῦ· λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα πτολίπορθον· Εὐριπιδείῳ λέγει ἐοικέναι προλόγῳ, ἀφελῶς προαχθέντα καὶ εἰς οὐδὲν δέον ἀφηγηματικῶς. vltima haec obscura sunt. Ceterum Eustath. non bene a vs. 65 initium omissorum a Zenodoto versuum facit, cum a vs. 64 illud ducendum esset.

ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον. Nunc de ipso Achille haec dicta sunt; inf. Σ, 358 ipsa Iuno ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα, cum effecisset illa, vt Achilles in pugnam prodiret.

66. *Ἰλίου προπάροιθεν.* aduersantur haec prosodiae; cum breuis syllaba producatur; nam Ἰλίου ἐξαλαπάξαι

et ſimilia aliquoties vidimus; etſi Hermann de Metris excuſationem in accentu breuem producente quaerit. Verum cum tantus verſuum ſit numerus, in quibus prosodia ſeruatur, duo treſue verſus alios, in quibus media producta occurrit, corruptos aut interpolatos eſſe, ſatis probabile ſit. Sunt haec loca Z, 478. Φ, 104 et X, 6. et noſtro in verſu: in his trinis peccatum eſt in vltima ſyllaba, quae fuit aut ϝιλιόθι προπάροιθεν aut cum Bentleio ϝιλιοφι προπάροιθεν, quae forma quoque Φ, 295 legitur: πρὶν κατὰ Ἰλιόφι κλυτὰ τεύχεα λαὸν ἐέλσαι. Simili modo ὁμοιίοφι πτολέμοιο corrumpi ſolet. v. ad I, 440. Rob. Payne Knight p. 44. ſcribere vult ϝιλιοϝο, vt ſecundus caſus Ιλιοο factus ſit ex Ιλιου.

πολεῖς ὀλέσαντ' αἰζηούς. Ven. ὀλέσοντ'.

68. τοῦ δὲ χολωσάμενος. quod ad proximum Sarpedonem ſpectare debebat, retrahendum eſt ad vſ. 65 de Patroclo: τοῦ δὲ Πατρόκλου ἕνεκα. Manifeſtum ſit haec ab alio rhapſodo ſubiecta eſſe.

69. ἐκ τοῦδ' ἄν τοι ἔπειτα παλίωξιν παρὰ νηῶν αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι. — „ὅτι οὐχ Ὁμηρικῶς ἡ παλίωξις" Sch. A. (ſcilicet hoc ſenſu vt ſit ſimpliciter *fuga*. cf. ſup. ad vſ. 56.)

ἐκ τοῦδ' ergo *caeſo Hectore?* hoc eſt vtique moleſtum. παλίωξις facta eſt Troianorum, vt caſtris expellerentur, ſtatim incenſa vna naue: vt diſerte inf. O, 601 νηὸς καιομένης — ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν θησέμεναι Τρώων. Et incenſa naue Achillis Patroclum feſtinare iubet Π, 124 ſqq. quo facto παλίωξις ſit eaque per Patroclum (vid. Π, 652 ſq) iterum Achille in vallum prodeunte (Σ, 215 ſq.) et multo magis Achille in pugnam progreſſo Jl. Υ extr. Φ, pr. At Hector caeſus eſt ſub moenibus vrbis. Vt ergo Homerus ſibi conſtet ἐκ τοῦδ' referendum eſt ad 64. 65 ὁ δ' ἀνστήσει ὃν ἑταῖρον Πάτροκλον. Atque hic manifeſta interpolationis ſigna ſe produnt; forte inf. ex vſſ. 601. 602.

ἐκ τοῦ δή τοι Cant.

70. αἰὲν ἐγὼ τεύχοιμι διαμπερὲς, εἰςόκ' Α. — Si verſus ab Homero eſſet: omnia μεθομηρικὰ ſerioris commatis

esse, eaque ignorari ab Homero statuendum esset. Nam in μεθομηρικοῖς plures factae sunt strages et fugae modo Achiuorum modo Troianorum.

71. Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. — ϛ „quod Ἴλιον αἰπὺ dictum genere neutro: id quod nusquam alibi occurrit; sed vbique ἡ Ἴλιος." Sch. A. et Lipſ. add. Schol. B. Victor. hoc vnum ex critica priſcorum in h. l. ſeruauere Sch. br. Sexcenties illud in Scholiis notatum: v. c. ad Δ, 46. M, 115. Stephanus Byz. in Ἴλιον· οὐδετέρως δὲ παρὰ πᾶσι τὸ Ἴλιον, παρ' Ὁμήρῳ δὲ θηλυκῶς. τὸ γὰρ Ἴλιον αἰπὺ νοθεύει Ἀρίσταρχος. Auctor Scholii B. Ἴλιον nunc totam regionem significare suspicatur; sine fundo idoneo. Aristarchus Ἴλιον ἐκπέρσωσι substituerat, haud dubie e correctione; quo etiam ducunt Schol. A. B. Victor. et Lipſ. Minus definite Schol. Leid. ap. Valken. Disſ. p. 123. ἀθετεῖται ὁ στίχος οὗτος. τινὲς δὲ, Ἴλιον ἐκπέρσωσι, γράφουσι. Barnes putabat ſubintelligi poſſe αἰπὺ ſcil. πτολίεθρον vel αἰπὺ πρᾶγμα. In mſ. Mori. et Harlei. erat αἰπὺν, in quod et ipſe incideram, vt eſſet pro Ἴλιον αἰπεῖαν. Vidi quoque in hoc procliuem fuiſſe Bentleium qui adſcripſit ϝίλιον αἰπὺν, vt ſit ὁ καὶ ἡ αἰπύς. Fuit vir doctus, qui emendaret Ἰλίου ἄστυ, at ſic nouum vitium infertur ϝιλιου ϝαστυ. Fruſtra tamen nos in his laborare arbitror, quandoquidem hos verſus apparet laciniam eſſe a rhapſodo minus docto attextam.

Pro ἕλοιεν eſt ἕλωσι in Lipſ. a m. pr.

72. τὸ πρὶν δ' οὔτ' ἄρ' ἐγὼ παύσω χόλον. „παύω Ariſtarchus et Herodianus: teſtibus Schol. A. B. Lipſ. Et ſic quoque Harl. Vat. Ven. fragm. Moſc.

οὔτ' ἄρ' ἐγώ. Barnes: „γρ. οὔτ' ἂν ἐγώ.

οὔτε τιν' ἄλλων. ἄλλον mſſ. Thomae Bentleii (Vat. et Harlei.) Lipſ. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. Ven. B. et ed. Rom. Facile intelligitur, haec et ſimilia nos non tenere a primis inde temporibus, ſed ſerius a grammaticis et librariis; nec quicquam adeſt ſatis tutum, nec intereſt quicquam vtro modo legatur.

Ceterum huius afferti fui immemor inf. in Φ. deos in pugnam committit pro fuis quemque partibus.

73. ἀμυνέμεν ἐνθάδ' ἐάσω. — ἐνθάδε reprehendit Sch. B. dictum improprie pro ἐν τῇ μάχῃ. dictum forte effe refpectu Olympi. ἀμυνέμεν' Rom. ed.

75. ὡς οἱ ὑπέστην πρῶτον ἐμῷ δ' ἐπένευσα κάρητι. Refpiciunt ergo haec Jl. A. et nexum rerum cum iis faciunt. ὑπένευσα Flor. et Ald. 1. ficque Cant. fragm. Mofc. κάρητι a κάρης. Minus bene alii a κάρηαρ, καρήατος et κάρητος ducunt ap. Euftath. et Etymol.

77. λισσομένη τιμῆσαι Ἀχιλλῆα. τῖσαι Ἀχιλῆα mf. Lipf. librarii incuria.

78. θεὰ λευκώλενος Ἥρη. At Vat. et Harl. (qui funt duo codd. Tho. Bentl.) βοῶπις πότνια Ἥρη. v. inf. ad 92 et Excurf. II ad A.

79. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων. Harlei. et Lipf. βῆ δ' ἐξ.

80. ὡς δ' ὅτ' ἀναΐξῃ legebatur. Vfus τοῦ ἀναΐσσειν alienus a re; fed cogitationes *mouent fe*, ἀΐσσουσι. Succurrit Venetus vterque, mf. Mori, fragm. Mofc. Vrat. b. Sch. br. ed. Ald. pr. et Rom. Porphyr. ad Λ, 269. item Schol. Apollon. II, 543. Norat vtrumque Euftath. Ortum vitium ex fcriptura ὅτ' ἄν, et ὅταν. De forma ὡς δ' ὅταν v. ad Ξ, 16. Habuit quoque verfus στιγμὴν διπλῆν, propter comparationem celeritatis hyperbolicam. Et quod ex h. l. et ex Odyff. H, 36 ductum prouerbium: διέπτατο δ' ὥςτε νόημα. Ceterum eft iam in Sc. Herc. 222 ὁ δ' ὥςτε νόημα ποτᾶτο.

81. Φρεσὶ πευκαλίμῃσι νοήσῃ. In Euftath. legitur, vt et in Vindob. a pr. m. νοήσει. et νοήσοι ap. Porphyr. ad Λ, 269.

πευκαλίμῃσι ornat; nihil amplius; contra quam argutatur Euftath. De voce v. ad Θ, 366. in vno Vindob. ἐληλευθώς.

82. ἔνθ' εἴην ἢ ἔνθα, μενοινήσειε τε πολλά. εἴην lectio Ariftarchi: ficque Ven. A. B. et Sch. ex Porphyrio. ita eft cogitatio ipfa τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου, ποῖ πορευοίμην. Fingunt igitur hominem, *qui iter ingreffurus eft*,

incertus quo tendat. Atqui iam ante erat: ὅς τ' ἐπὶ πολλὴν γαῖαν ἐληλουθώς. At Sch. br. εἴην — „καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον." Accepit ergo εἴην pro ἦν· scilicet hoc puto modo: ἦν factum est ex ἔην, quod et occurrit, etiam ἤην et nunc εἴην. Tandem alii εἴην ab εἶμι duxere, vt sit idem quod ἠρχόμην, iueram, vel ibam. Ex vsu vulgari hoc debebat esse ἤειν (sc. ἤειν) vel ἤην, quod eodem modo, atque εἴην ex εἰμί, potuit scribi εἴην. Scilicet ἔω. εἶα. εἴην. Praefert quoque εἴην, ἠρχόμην, Bentleius. Etiam Eustath. inter cetera habet εἴην, ἤρχετο. Etymologus p. 342, 20. e Philoxeno εἴω, τὸ πορεύομαι, imperfectum εἴειν. et Aeoles εἴην. Ambiguitas in his orta ex antiqua scribendi ratione, quae non discernebat ε, η, ει.

Fuit quoque lectio εἴη, quae et in Etymol. p. 342, 16. in fragm. Mosc. Vrat. d. occurrit, et in Ald. sec. est edita, vt sit aut optatiuus: (ὑπάρχοι vel πορεύοιτο) vtinam sit hic vel illic. vel huc ne an illuc eat, vt deliberet quorsum se conferat; aut εἴη pro ἤει, ἐπορεύετο. Bentlei. e Schol. Lips. laudat εἶθ' ἤει. παρὰ Ἀριστάρχῳ καὶ εἴη, ὑπῆρχε. Adscripsit quoque Hesych. ἤει, ἐπορεύετο. Conueniret sic cum Apollonio in loco hinc expresso, lib. II, 543 sq. vbi etiam est aliquis, qui, longe a patria profectus, voluit animo loca, quae peragrauerat, summa cum celeritate; omnes terrae quasi in propinquo et ante oculos sunt: οὐδέ τις αἶα τηλουρὸς (sc. ἐστίν οἱ) πᾶσαι δὲ κατόψιοί εἰσι κέλευθοι. animo videt suam domum, totum iter terra marique tanquam oculis perlustrat. Apud Porphyr. Qu. Hom. 6 ἔνθα ἴη legebatur in Ald. et Bas. quod editores mutarunt in ἔνθ' εἴην.

Secundum haec facile intelligitur, poetam magis decere personam primam, quam tertiam, propter τὸ δραματικόν. et ἔνθ' εἴην esse pro ἔνθ' ἦν siue vt sit, hic eram, vel hic ibam seu iui.

Quod sequitur: μενοινήσειέ τε πολλά, referendum est ad νοήσῃ. Aristarchea lectio erat: μενοινήῃσι τε πολλά, quod cum νοήσῃ magis conspiraret.

83. διέπτατο πότνια Ἥρη. Lipſ. διέπτα. ſed eſt vitium librarii.

84. ὁμηγερέεσσι δ' ἐπῆλθεν. Lipſ. omiſſo δ', ὁμηγερέεσσιν.

86. πάντες ἀνήϊξαν, καὶ δεικανόωντο δέπασσιν. — „Ἀρίσταρχος σημειοῦται, (fuere ergo eiusmodi notae ab Ariſtarcho ipſo appoſitae) δεπάεσσι vnice veram eſſe lectionem (deb. pronuntiari δέπασσιν) ſequi enim vſ. 88 δέκτο δέπας. Scilicet Zenodotus ſcripſerat ἐπέεσσι (δεικανόωντ' ἐπέεσσιν, vt legitur in Od. Σ, 110 καί ἑ δεικανόωντ' ἐπέεσσι, et Od. Ω, 409 δεικανόωντ' ἐπέεσσι, καὶ ἐν χείρεσσι φύοντο. aut ſi digammum nouit, δεικανόωντο Ϝέπεσσι.) poterat reſpondere, etiam iſto Odyſſeae Σ, 110 loco poſt ἐπέεσσι ſequi vſ. 120 καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο. Similia iis, quae Venetus habet, e Schol. Lipſ. adſcripſerat Bentlei.

Nonnulli porro legebant: πάντες ἀνήϊξαν, κάλεον δέ μιν εἰς ἓ ἕκαστος. quod refellitur a grammatico; Iunonem enim habuiſſe ſedem certam; melius iſtud conuenire Iridi quae ad Ventos deuerterat Od. Ψ, 203. Dionyſius autem Thrax σημεῖον adſcriptum eſſe aiebat, quod deorum vita per epulas declaratur.

— δέπασσιν nunc vbique legitur, excepto Vrat. A.

καὶ ἐδεικανόωντο Vrat. d. et vn. Vindob. Infeliciter hanc vocem nuper in Ariſtoph. Theſmoph. 169 intulit Invernizzi.

87. ἡ δ' ἄλλους μὲν ἔασε. non ἠτίμασε, ſed ἔφθαδεν, ait Schol. B. bene. ceteras praetergreſſa eſt.

Θέμιστι παρὰ Θέμιδος δὲ — Schol. br. Supra A, 569 erat παιδὸς ἐδέξατο δέπας. v. ſup. ad B, 186.

ἔασσε, quod alibi Barnes ſubinde intulit, hoc loco receperat Turnebus ex ed. Rom. ſequente H. Stephano. Etiam Apollon. de Syntaxi p. 45.

88. πρώτη γὰρ ἐναντίη ἦλθε θέουσα. At Schol. B. cum Sch. Lipſ. et Vict. nonnullos ait melius ſcribere φέρουσα. nam deam procurrere alienum a Themidis perſona. Habet hoc quoque Lipſ. Harl. fragm. Moſc. At Eu-

ftath. agnofcit in θέουσα, τὴν σπουδὴν τῆς δεξιώσεως. Tam diuerfi funt hominum fenfus. — ἐναντίον Mori.

90. ἀτυζομένῃ δὲ ἔοικας. In Schol. br. ἀτυζομένῃ, τεταραγμένῃ, ἠπορημένῃ primo cafu. Sic et Harlei. Sed ἔοικα tertio cafui iungitur, et recte Ernefti monet Iota fubfcriptum fexcenties negligi.

91. ἦ μάλα δή σε φόβησε Κρόνου πάϊς, ὅς τοι ἀκοίτης. Mori δή σ' ἐφόβησε. Scribitur παῖς in plerisque, παῖς σός τοι Lipf. ὅς τις fragm. Mofcou. ἄκοιτις edd. Flor. Ald. 1.

92. θεὰ λευκώλενος Ἥρη. inuito digammate, vt fup. 78. Iam Sch. A. ἐν ἄλλῳ βοῶπις πότνια Ἥρη. Videntur adeo loca fimilia a fequioribus effe interpolata.

93. μή με, θεὰ Θέμι, ταῦτα διείρεο. Vatic. θεὰ μή τι fed fubnotata vocula τι, vt lectum videri debeat: μή με, θεά, μὴ ταῦτα. et hoc verius effe videtur.

94. οἷος ἐκείνου θυμὸς ὑπερφίαλος καὶ ἀπηνής. ἔ- „quod ὑπερφίαλος nunc in deterius, ὁ ὑπέρσπονδος, melius ὁ ὑπέρμετρος. Alias in laudem, vt Od. Φ, 289 οὐκ ἀγαπᾷς, ὃθ' ἕκηλος ὑπερφιάλοισι μεθ' ἡμῖν δαίνυσαι. Sch. A. et B." add. Suidas h. v. atqui iam Γ, 106. N, 621. vox occurrebat: ad pofteriorem locum v. Obff.

ἀπεινής Barocc. et in capite verfus: οἷος θυμὸς ἐκείνου Lipf.

96. ταῦτα δὲ καὶ μετὰ πᾶσιν ἀκούσαι ἀθανάτοισιν. Verfum adfcribit, vt doceat μετὰ effe interdum ἀντὶ ἐν, Apollon. Lex. μετά. et ex eo Suidas. v. Villoif. ad l. l.

97. οἷα Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκεται. Οἷα poffe θαυμαστικῶς legi monet Sch. A. Melius tamen iungi cum fuperioribus: ταῦτα — οἷα. πιφαύσκεται, ἐνδείκνυται, καὶ κρυφίως ποιεῖ. Sch. B. Melius Sch. br. ἐμφανίζει. λέγει. μηχανᾶται — πιφάσσεται Mori. at v. ad M, 280. In οἷα producta vltima per Ζεύς — „γρ. οὐδ' ἔτι Barnes. Schol. Lipf. γρ. ἔτι „fc. pro τι" addit Ern. Immo legerat Schol. οὐδὲ ἔ φημι — κεχαρηθέμεν, ad ductum eorum, qui *Iovem laetificari alios volebant.* Eft quoque ἔ in Vrat. d. et vn. Vindob.

98. πᾶσιν ὁμῶς θυμὸν κεχαρησέμεν. Sch. B. χαροποιῆσειν. vt transitiue dictum sit, et vt τὸν Δία subiectum facias. A κέχαρα, (vnde κεχαρηότα vidimus H, 312) κεχάρημαι vidimus iam A, 256. μέγα κε κεχαροίατο θυμῷ. Occurrit alibi κεχάροντο. Nunc κεχαρέω possit sane transitiuam vim habere; et οὐ μέν τοι θυμὸς κεχαρήσεται est Od. Ψ, 266. Videtur tamen accommodatius esse: *nec puto omnibus pariter τὸν θυμὸν κεχαρησέμεν, omnes omnino esse laetaturos.* χαρῆναι Sch. br. et Eustath. Miro modo accepit Schol. A. οὐκέτι τὸν Δία οὐδενὶ — θαρρὸν ἔσεσθαι. In Hesych. est κεχάρημαι, χαίρω. θυμῷ Vrat. b. d. In οὔτε θεοῖς ad Martem respici propter Ascalaphum (v. 110) Sch. B. obseruat.

99. εἴπερ τις ἔτι νῦν δαίνυται εὔφρων. ἔτι abest ed. Flor. Aldd. vnde in Aldd. scriptum εἴπερ τις νῦν δαίνυται εὔφρων male producta media in δαίνυται. Restituit ἔτι Rom. et Turnebus.

101. ὄχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοί. ὤχθησαν. ἠχθέσθησαν. De eo iam vidimus ad A, 570. ὤχθησαν erat in edd. ὄχθησαν vterque Ven. Lips. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. siue ex antiqua, siue ex incerta sequiorum scriptura. ἡ δὲ γέλασσε Ionice cum Ven. fragm. Mosc. et al. pro vulg. ἡ δ' ἐγέλασσε.

102. Χείλεσιν — Laudat versum Schol. Aristoph. ad Lysistr. 8 τοξοποιεῖν τὰς ὀφρῦς, vbi editur ἐπ' ὀφρύσι κυανέοισι.

103. 4. Risum *Sardonium* talem risum dici omnes notant. adde Suidam in Σαρδάνιος γέλως vbi vss. memorantur corrupte. ἰάνθη, διεχύθη. addit Suidas ἥσθη. ἐχάρη. v. eund. in τοξοποιεῖν. (ἐν) τοῖσιν. Sch. B. εὐφράνθη addunt Schol. br. Pro μετηύδα legit προςηύδα Townl. et vn. Vindob.

104. Νήπιοι, οἳ Ζηνὶ μενεαίνομεν ἀφρονέοντες. „In nonnullis commentariis ἀφρονέοντα" Sch. A. retrahendo ad sequens μίν. ἀφραδέοντες Mori. haud indocte. Ζηνὸς Barocc.

105. ἤ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν, ἆσσον ἰόντες. Vti legitur et interpungitur, ἢ ἔτι, iungimus μενεαίνομεν ἢ μέμαμεν. At veteres, in Sch. A. et B. et Lipf. fcribere iubent ἦ ἔτι. Sic et Euftath. Ita ab hoc verfu noua procedit fententia. Atqui melius effet fcribere: ἠέ τί μιν. quod et Barnes affert alicubi lectum; et habet quoque Harlei. ἠέ τι.

106. ἀφήμενος, ἀποκαθήμενος Sch. B. ἀπωτέρω καὶ πόῤῥω καθεζόμενος. Apollon. Lex. h. v. et Sch. br.

οὐκ ἀλεγίζει οὐδ' ὄθεται. haec iam vidimus A, 180. 181.

107. φησὶ, λογίζεται. ὡς τὸ· οὐ μὲν γάρ ποτέ φησι κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω Od. Σ, 131. Sch. A. Peffime autem nonnulli e veteribus, vt ipfe Sch. B. volunt Iunonem dicere haec tentando et inflammando deorum, inprimisque Martis, animos. Manifeftum eft, eam dehortari ac deterrere. οὐ πρὸς πεῖραν, ἀλλὰ πρὸς πειθαρχίαν οἱ λόγοι, recte monet Sch. A. Mox de διακριδὸν v. ad M, 103.

109. τῷ ἔχεθ' ὅττι κεν ὔμμι — ἔχετε. Recte Sch. B. ἀνέχεσθε Sch. br. καὶ ὑπομένετε. Euftath. ἄμμι ἢ ὔμμι. Effe ὔμμι ἑκάστῳ pro ὑμῶν ἑκάστῳ monent Sch. B. Mofc. Verfu vtebatur Chryfippus ap. Plutarch. de Stoic. repugn. p. 1056. B.

112. τὸν φησὶν ὃν ἔμμεναι. Simile illi: μήτηρ μέν τέ με φησὶ τοῦδ' ἔμμεναι. (Od. A, 215.) Sch. B. qui adiicit aliquid quo nil vidi ineptius: φασὶ δὲ τὸν Ἀσκάλαφον εἰς Ἑβραΐδα τεθάφθαι γῆν. διὸ καὶ Σαμάρειαν καλεῖσθαι, διὰ τὸ σῆμα, ὃ Ἄρης ἐποίησε. Repetit tamen Euftathius.

113. θαλερὼ μηρὼ, *carnofa, pinguia*, vt de pinguedine et adipe alibi vidimus dictum. Nifi omnino ad iuuenile corpus referas: vt θαλεροὶ αἰζηοὶ dicuntur. — πεπλήγετο notare iubet Clarke, quo propria medii vis fit feruata *fua fibi percuffit femora.* Iterum inf. 397 occurrit.

114. ὀλοφυρόμενος δ' ἔπος ηὔδα. Ven. Lipf. et Euftath. cum ipfa ed. Rom. ficque Schol. A. ait Ariftar-

chum legere et omnes non προςηύδα." Patet et ex hoc ignorantia τοῦ digamma. In Townl. erat ἐπηύδα. In eodem καταπρηνὲς ὀλ. vitiose. et καταπρηνέεσσ' fragm. Mosc.

115. μή νῦν μοι νεμεσήσετ', Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες. Barnes: „γρ. νεμεσήσατ'." nescio vnde. Lipf. νεμεσήσητ' contra metrum. Recitat versum Apollon. Lex. vt doceat, νῦν esse interdum idem, quod δή. In vno Vindob. est με pro μοί.

116. τίσασθαι φόνον υἷος. τίσεσθαι Cant. quod praeferebat Bentl.

119. καί ῥ' ἵππους κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε ζευγνύμεν'. ⊱ „quod κέλετο Δεῖμόν τε Φόβον τε pro Δείμῳ τε Φόβῳ τε κέλετο. ambiguitate simili, vt E, 118 δὸς δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν. et Od. Γ, 24 νέον ἄνδρα γεραίτερον ἐξερέεσθαι. et quod inde natus error nonnullorum, qui equos istos Martis putarunt esse, cum sint filii: vt expresse N, 299. Adde Δ, 440. Λ, 37. Licet adiungere Hesiod. Scut. Herc. 195. 463. Theog. 934. Incidit in errorem aliorum vt equos esse putarent, Quintus VIII, 242.

καί ῥ'. „*et proinde, vt comminatus erat.*" Clarke.

κέκλετο Flor. et Aldd. Emendatum a Baf. et Turneb. ex Rom.

120. ζευγνύμεν'· αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα. Barnes: „γρ. ζευγνύμεν" vtique in multis: fane et hoc pro ζευγνύμεναι.

ἐδύσατο. fragm. Mosc. Vrat. A. et Barocc. ἐδύσσετο vitiose Eustath. c. al. παμφανόεντα Barocc. male.

121. ἔνθα κ' ἔτι. Sic Ven. A. Lipf. Townl. Vrat. d. Alludit Ven. B. Harlei. fragm. Mosc. Vrat. A. in quibus est ἔνθα κέ τι. Edd. habebant κε τις.

122. χόλος καὶ μῆνις ἐτύχθη. ⊱ „quod ἐκ παραλλήλου dicta: χόλος et μῆνις tanquam eandem vim habentia. In Vrat. d. φόνος καὶ μῆτις.

123. πᾶσι περιδδείσασα θεοῖσι. „περιδδείσασα duplici δ, αἱ Ἀριστάρχου" Schol. A. Atqui antiquiores scripserant vna littera, suppleuerant alteram pronuntiando. πᾶ-

σι esse pro πάντων ait Sch. B. scilicet si cum περὶ iunxeris. verum est, timere alicui, δεῖσαί τινι.

124. ὦρτο μὲν ἢ ὦρτο δὲ ἐκ Eustath.

θάασε Towul. θαάσσῃ vn. Vindob.

125. εἵλετο, καὶ σάκος ὤμοιν. — ὤμοιν scribere voluit Vrat. d. in quo est ὤμοιιν.

126. στιβαρῆς ἀπὸ χειρὸς ἢ ἐκ χειρὸς Eustath. Sane ἀπὸ erat in Ven. Harlei. Mori. Vrat. A. pro vulgato ἐκ χειρός.

127. ἔγχος ἔστησε — ἡ δ' ἐπέεσσι καθάπτετο θοῦρον Ἄρηα. ξ— „quod repetitur articulus ἡ δὲ — Locus similis illi E, 733. 736 Αὐτὰρ Ἀθηναίη — ἡ δὲ χ. etsi, inquit Sch. A. etiam ferri potest ἠδὲ, vt sit, ἔστησεν ἠδ' ἐπέεσσι καθάπτετο. Similem dubitationem, sitne ἡ δὲ, an ἠδὲ, esse in aliis locis, E, 66. Od. E, 391.“ Totus locus ex Aristarcho petitus est, et legitur quoque in altera Scholiorum classe, B, Mosc. addantque καθάπτεσθαι, alias πραΰνειν et ἐξονειδίζειν, nunc esse τὸ λόγῳ προσφωνεῖν.

καθάπτετο. Vat. Townl. a m. sec. vn. Vindob. καθήπτετο. De voce v. ad Π, 421.

128. μαινόμενε, φρένας ἠλὲ διέφθορας. ξ— Post μαινόμενε interpungunt omnes. at de ἠλὲ dubitant, sitne ἠλὲ φρένας an διέφθορας φρένας. σύ, ὦ ἠλέ. Schol. A. B. fr. Mosc. etiam Etymol. Volunt ἠλὲ per apocopen dictum esse pro ἠλεὲ, quod Od. B, 243 occurrit: Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεὲ, ποῖον ἔειπες; Dicamus potius duplicem fuisse formam, vt in tot aliis similibus: ἠλὸς et ἠλεός. pro πεπλανημένος, aberrans sana mente. (videtur ex ea compositum esse κοάλεμος apud Timaeum p. 160. ὁ νοῦν τὰ ἠλεά) In edd. Flor. et Aldd. erat ἠλεὲ, quod correxit Turnebus e Romana. Vitium insidet quoque cum codd. tum Ammonio p. 42 et Apollon. Lex. h. v. ἠλεὲ, μάταιε. Quod autem ad illam quaestionem attinet, qua iunctura dictum sit ἠλὲ, prius illud, φρένας ἠλὲ, ipse Homerus videtur probare l. l. Od. B, 243 Ita διέφθορας absolute est dictum. periisti. Sic Schol. br.

et Aristides Quintil. de Musica III. p. 158. Vim medii in eo quaerebat Clarke, te ipse perdidisti. Si vero alterum sequaris, ἦλε, διέφθορας φρένας, h. e. ἀπώλεσας τὰς φρένας, habes consentientes Schol. B. Lips. et Mosc. monent etiam respondere his ipsis νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Ita reuocatur quaestio ad vsum τοῦ διέφθορας, quod in Homericis alibi non occurrit, at in Atticistis multa de hac voce disputantur, dum contendunt διέφθορεν Atticis dici passiue pro διεφθάρη. Addit Tho. Mag. h. v. non nisi vno Sophoclis loco Electr. 307. actiue poni. Contra contendunt viri docti ad Thomam, Atticis vocis vim actiuam potius probari; vero propius esse videtur, occurrere in ipsis Atticis vtrumque. Hactenus res aeque incerta manet. Malim tamen vel sic, si est διεφθάρης, accipere κατὰ φρένας.

Pro μαινόμενε laudat δαιμόνιε Etymol. in ἄλλως. Memorat hoc idem ex Etymologo inedito Bentleius.

129. νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς. Excidit δ' Ald. 2 et sequacibus. καὶ αὐτὸς Mori. et Barocc.

131. ἡ δὴ νῦν πὰρ Ζηνὸς — Lips. ἤδη e more. pro εἰλήλουθεν est εἰλήλουθει in vno Vindob.

132. ἢ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν — ἠὲ θέλεις edd. Flor. Aldd. male. ἢ ἐθέλεις correxit ex Romana Turnebus. ἦ ἐθέλεις Barnes cum Lips. fragm. Mosc. recte in perpetua varietate.

ἀναπλήσας κακὰ πολλά. Venerat in mentem Bentleio ἀνατλήσας, sed eodem sensu ἀναπλῆσαι dici, quo ἀνατλῆσαι, et ἀνατλῆναι, iam vidimus ad Θ, 34.

134. αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι κακὸν μέγα πᾶσι φυτεῦσαι est Aristophanea lectio. Zenodotus scripserat: αὐτὰρ τοῖς ἄλλοισι Θέτις, μέγα πῆμα, φυτεῦσαι. monstrum lectionis! forte τοῖς ἄλλοις ἐθέλεις, μέγα — vel τοῖς ἄλλοισι θεοῖς. et recte hoc posterius; nam ita quoque e Vatic. laudat Bentl. et τοῖς ἄλλοισι θεοῖς ex Vat. et binis Ital. Tho. Bentleius, qui forte ad πῆμα non attenderat. Hoc modo Zenodoteam lectionem amplectar.

αὐτὰρ ὁ τοῖς ἄλλοισι erat in Flor. et Aldd. donec eiectum est a Romana duce a Turnebo. Ernesti putabat, ita alios locum aliter distinxisse et post ἀνάγκῃ sententiam finiisse, tum vero nouam sententiam exorsos: Αὐτὰρ ὅ τι τοῖς ἄ. — Φυτεῦσαι (vt ad Iouem referatur? sic tamen saltem Φυτεύσαι (ἂν) scribendum esset, ac potius Φυτεύσει.)

136. ὁ δ' ἡμέας εἶσι. ἡμέας iterum Clarke vltimam produci notat, et esse legendum ἡμᾶς. At v. ad Θ, 529.

137. μάρψει δ' ἑξείης. Cum iam aliquoties μάρπτειν, etiam συμμάρπτειν occurrerit, repente ad h. l. effundunt grammatici disputationem de μάρπτω, ducto a μάρη manus, vola. vnde εὐμαρὴς, εὐχερής. μάρνασθαι, διὰ χειρῶν μάχεσθαι. Nunc μάρπτειν simpliciter καταλαμβάνειν. Sch. B. Victor. Eustath. Versu feliine in conuiciatorem Momum vtitur Iupiter Tragoedus ap. Lucian. 44.

138. μεθέμεν χόλον υἷος ἑῆος. „quod Zenodotus scribebat υἷος ἑοῖο (quod ille accipere debuit pro σοῖο, σοῦ) Recte monet Sch. A. requiri h. l. ἑῆος, quam vocem Zenodotus ignorauerit, h. ἀγαθοῦ. Sicque δωτῆρες ἐάων." De his iam diserte actum ad A, 393, et 496. Variat et h. l. ἑῆος et ἐῆος. Et est ἑοῖο in vno Vindob. a pr. m. in altero γρ. ἑοῖο adscriptum. — Idem Sch. A. esse υἷος (ex ὕιος, ὕιεος, υἷος) — τὸν ὑπὲρ τοῦ παιδὸς χόλον Sch. B.

139. τοῦδε βίην καὶ χεῖρας ἀμείνων. τοῦγε Ven. Townl. et Vatic. Vrat. b. vn. Vindob. Subiicit quoque Sch. A. „Zenodotus et Aristophanes τοῦ — δε."

140. πεφάσσεται Vat. pro πεφήσεται.

141. γενεήν τε τόκον τε. Sch. A. et Sch. br. τοὺς γονεῖς καὶ τὸ γένος. Hoc vero mirum; Sunt enim synonyma. ῥῦσθαι pro ἐρύεσθαι referendum ad notata in Exc. IV. extr. ad A.

144. Ἶριν θ', ἥ τε θεοῖσι μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι. Ad ἥ τε „quae vtique. quae scilicet" Clarke. μετ' ἄγγελος Ven. Mori. Vrat. b. fragm. Mosc. Vulgg. μετάγγελος, in vnam vocem contractum more sollenni grammaticorum, vt noua vocabula procuderent. Nec

antiquiores vocem agnoſcunt; Euſtathius interpretatur. In Townl. ἦτε μετ' ἄγγελος ἀθανάτοισι θεοῖσι. v. ad Ψ, 199.

146. Ζεὺς σφῷ eſſe acuenda docet Sch. A. „γρ. σφῶϊ" Barnes. male. hoc eſſet σφῶϊ. —

147 — 148. — ἀθετοῦνται. „Stultum enim eſt, hoc addi, quod per ſe intelligitur. καὶ Ἀριστοφάνης προηθέτει. Sch. A. et B. Vict. Lipſ. fragm. Moſc. Arguatur tamen Sch. B. in hoc: eſſe forte a Iunone additum cum irriſione et indignatione, quo ſignificet, rem ingratam fore quam ille ſit mandaturus. Διὸς τ' Vrat. b. Διός δ'. εἰς ὦπα ἴδησθε. „γρ. ἵκησθε." ait Barnes. An ipſe id finxit, e Sch. br. εἰς ὄψιν ἔλθητε? Verum εἰς ὦπα ἰδέσθαι oculos attollere in aliquem, eumque intueri, iam vidimus I, 373 οὐδ' ἂν ἔμοιγε τετλαίη, κύνεός περ ἐὼν, εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Add. Od. X, 405. Ψ, 107. quae loca vetant accipere cum Koeppen: εἰςιδέσθαι ὦπα. Supra quidem Ξ, 286 erat πάρος Διὸς ὄσσε ἰδέσθαι. ἴδεσθε Lipſ. Clarke: „al. ἴδητε." ἰδέσθαι vn. Vindob.

148. ἔρδειν, ὅττι κε κεῖνος ἐποτρύνῃ καὶ ἀνώγῃ. Variat ſcriptura ἔρδειν et ἕρδειν, quod et Barnes notauit. tum idem: „γρ. ὅττι κ' ἐκεῖνος." Hoc habebat Vat. in quo et eſt ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει. vtrumque quoque eſt in Vrat. b. alterum ἀνώγει in vno Vindob.

151. Ἴδην δ' ἵκανον. Ἴδην θ' in Mori.

153. ἥμενον, ἀμφὶ δέ μιν θυόεν νέφος ἐστεφάνωτο. „quod haec eſt illa nubes, quam ſupra Iouem ſibi Iunonique inducere vidimus Ξ, 350. Eſt θυόεν νέφος, εὐῶδες etiam ap. Heſych. h. v. Cauſſam boni odoris repetunt Sch. B. et Sch. br. et Euſtath. a floribus e terra natis et ex Iunonis vnguentis. Non meminerant ambroſios odores deorum omnino.

ἥμενον Vrat. A. quod aliis locis poteſt varietatem inferre (vt ap. Pind. Ol. X, 41.) at h. l. eſt merum vitium.

154. τὼ δὲ πάροιθ' ἐλθόντε. fragm. Moſc. vitioſe προπάροιθ'.

155. οὐδὲ σφῶϊν ἰδὼν ἐχολώσατο θυμῷ. ⊱ „quod contrarium declaratur, ἀλλ' ὑπεδέξατο, fed eos placide ac benigne excepit.

In σφῶϊν ἰδὼν proftat iterum exemplum mutatae lectionis antiquae cum ignoratione digammi. σφῶϊν non poteft effe nifi tertiae perfonae dualis cafu tertio pro αὐτοῖν οὐκ ἐχολώσατο, *illis duobus*, ἰδὼν fc. αὐτούς. Iam σφωιν ϝιδεσθαι non fert metrum; nec σφῶϊ fcribi poteft; neceffe ergo eft, antiquitus lectum fuiffe οὐδὲ σφωὲ ἰδών, σφωε ϝιδων, h. e. αὐτώ. vt ftatim A, 8 τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν. Contra Θ, 402 γυιώσω μὲν σφωϊν, *illis duobus*. cf. Apollon. de Syntaxi p. 167. 168. Vnde quoque patet, vel corruptam lectionem non σφῶϊν, fed σφωϊν aut οὐδὲ σφωϊν fuiffe exarandam. Hoc eft quoque, cur in Schol. B. ad vf. 155 adfcriptum: ἐγκλιτικῶς.

156. ὅττι οἱ — πιθέσθην. πιθέσθαι Lipf. vitiofe.

158. βάσκ' ἴθι Ἶρι ταχεῖα. ⊱ „quod ταχεῖα h. l. eft pro ταχέως et prouocatur ad Ω, 144 vbi idem hemiftichium occurrit.

βάσκ' ἴθι iam vidimus B, 8.

159. πάντα τάδ' ἀγγεῖλαι. Notatur ab omnibus A. B. Sch. br. ἀγγεῖλαι effe, noto vfu, pro imperatiuo. Cur non iungit grammaticus cum ἴθι? Videntur fuiffe, qui ἄγγειλαι legerent: ex ἠγγειλάμην.

161. ἔρχεσθαι μετὰ φῦλα θεῶν ἢ εἰς ἅλα δῖαν. ⊱ „quod ἅλα δῖαν Iupiter appellat a fe ipfo." At Sch. B. et Euftath. μεγάλην, vel ὑγρὰν, vel φοβερὰν, vt δῖα Χάρυβδις." Quid tandem in hoc haefere, quod toties occurrit pro epitheto mere ornante? — Lectum quoque ait Sch. A. ἔρχεσθ' ἢ μετὰ vt 177. Sic et Vatic. et vn. Vindob.

162. εἰ δέ μοι οὐκ ἐπέεσσ' ἐπιπείσεται. lectio haec recepta e Romana et Euftathio in edd. Bafil. Steph. eamque tuentur Ven. Townl. fragm. Mofc. Lipf. in quo tamen vitiofe ἐπέεσσιν ἐπιπ. In ed. Flor. et Aldd. erat cum codd. parte ἐπέεσσι πεπείσεται. Saepius ἐπιπείθεσθαι occurrit. cf. vf. 178.

163. Φραζέσθω δὴ ἔπειτα. Leue eſt, monendum tamen de ſcriptura. Edd. Flor. Ald. Turn. Steph. ſcribebant δ' ἤπειτα. Neque aliter exaratur in codd. optimis Ven. Townl. fragm. Moſc. Vrat. b. d. et A. Enimuero nulla eſt vox ἤπειτα. ſaltem exarandum eſt δ'ἤπειτα, ex δὲ ἔπειτα, Ionico more forte. Meliorem ſcripturam ex ed. Rom. recepit Barnes δὴ ἔπειτα hic et Υ, 338. et ſaepius in Odyſſea. Accedit h. l. Euſtath. et mſ. Lipſ. Eſt enim haud dubie ex δὴ ἔπειτα. quod patet ex eo quod eſt in apodoſi Υ, 338. Od. A, 290. 294. Intulit quoque δὴ ἔπειτα Clarke Υ, 338.

164. μή μ' οὐδὲ, κρατερός περ ἐών, ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. In οὐδὲ haerebat Bentlei. et tentabat οὐ δή, vel οὐ καί. vſus loquendi fert: Φραζέσθω μή et μή οὐ. v. Obſſ. ad E, 411. et Excurſ. II ad VIII p. 405. poteſt μή οὐδὲ dictum eſſe, vt ſaepe, ſimpliciter pro μή οὐ, vel μή κρατερός περ ἐὼν (h. καίπερ — οὐδ' ὥς) οὐδὲ ταλάσσῃ μεῖναι ἐμὲ ἐπιόντα, *videat ne, ne ſatis quidem animi habeat, vt ſuſtineat in loco ſtare et excipere me, ſi eum aggreſſus fuero*, Reliqua ſimilia loco A, 534 οὐδέ τις ἔτλη μεῖναι ἐπερχόμενον. et N, 830 αἴ κε ταλάσσῃς μεῖναι ἐμὸν δόρυ μακρόν.

165. ἐπεὶ εὖ φημὶ βίῃ πολὺ φέρτερος εἶναι. Vulgata lectio, quam quoque Ven. B. retinet cum aliis, erat: ἐπεὶ ἕο, aut quod ſcribi debebat ἐπεί ἑο, quandoquidem encliticum hoc eſt; etſi de hoc certatum eſt inter grammaticos veteres: v. Exc. VII ad lib. I p. 185. et ad A, 114. p. 50. inf. ad v. 241. At ἐπεὶ εὖ in fragm. Moſc. et in Ven. A. ἐπεί εὑ, monet enim diſerte Schol. A. eſſe εὑ encliticum. vt in illo: καί εὑ κράτος ἐστὶ μέγιστον Ω. 293. ad quem loc. v. Obſſ. et hoc recepiſſem vtique, tanquam probabilius et Ariſtarcheum, niſi ſtatim inde ab A, 114 amplexus eſſem alterum, quo negatur ἕο encliticum eſſe, ideoque ſcribitur ἀπὸ ἕο. ergo etiam ἀπὸ εὖ, ἀπὸ οὗ. Manifeſtum porro, ἕο et εὖ non modo eſſe *ſui*, ſed etiam αὐτοῦ, vt h. l.

166. ※ — et 167 ※ — Damnantur hi duo verſus in cod. Veneto primario, et in Schol. A, ſignanturque asteriſco, tanquam translati ex Iridis verbis vſ. 182. 183. Alieni enim ſunt a Iouis perſona et a loco.

166. τοῦ δ' οὐκ ὄθεται φίλον ἦτορ. οὐκ ἐπιστρέφεται. non veretur, ſed, audet. Aliter quam paullo ante vſ. 107 et inſolenti vſu.

167. ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. Barnes: „γρ. καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. ex A. 187." In φάσθαι primigenium medii vſum agnoſcit Clarke, vt ſit, *dicere ſe*. τόν τε. „quem vtique" Clarke.

στυγέουσι nunc δεδοίκασι, vt H, 112. Υ, 68. v. Schol. Apollonii II, 630.

169. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων. ⸎ „quod Zenodotus: βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. ſed praeſtat κατὰ, quia de deſcenſu." Sch. A.

170. ὡς δ' ὅταν ἐκ νεφέων πτῆται νιφὰς ἠὲ χάλαζα. ⸎ „quod diſcernit νιφάδα et χάλαζαν" Schol. A. νιφὰς δὲ, χιών. χάλαζα, πεπηγὸς ὕδωρ μετὰ βροχῆς. Sch. B. Vidimus iam ad K, 6. 7. VE. 170. 171. iisdem fere verbis leguntur T, 357. 358.

171. ψυχρὴ ὑπὸ ῥιπῆς. Etiam hic ὑπαὶ inſederat codd. et edd. damnatum iam Bentleio, maxime ante ῥ.

Dupliciter poſſe iungi: ψυχρὴ ὑπαὶ ῥιπῆς, et πτῆται ὑπαὶ, notat Schol. A. Alterum hoc verius.

αἰθρηγενέος Βορέαο. Schol. B. laborat in hoc: quomodo boreas natus *caelo ſereno* dici poſſit, cum de nive et grandine agatur; ait igitur, epitheton aut παρέλκειν, aut πλεονάζειν, quia νέφη, atrae nubes, fugantur. Aliis ὁ αἶθρος viſus eſſe τὸ ψῦχος: quod legitur Od. Ξ, 218 αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον. cf. Heſych. Etymol. Enimuero αἶθρα ſimpliciter eſt aer, quod poſtea vulgari vſu obtinuit; boreas autem αἰθρηγενὴς nihil aliud eſſe poteſt, quam in aere genitus; eſtque epitheton proprium ventorum, vt et ap. Apollon. IV, 765 Aeolus imperat ἀνέμοις αἰθρηγενέεσσι. At vt αἰθρηγενὴς ſit *qui progenerat frigus*, quod volunt grammatici, hic et ad

T, 358, etiam Schol. Apollon. IV, 765. aut qui *serenat caelum*, si analogiam teneas, fieri nequit; est is αἰθρηγενέτης Od. E, 296. βοῤῥέαο Lipſ.

172. διέπτατο ὠκέα Ἶρις. Fuit ωκεα ϝιρις. at superest alter hiatus, — ατο ω — Aut explendum est διέπτατ' ἄρ' ὠ. aut epitheton alienum immigrauit. Bentl. πότνια coniicit. Si ἔπτην a πτῆμι, in Homero occurreret, suspicarer διέπτη. Restat vt tueamur hiatum in tono quiescente in quarta sede. Sed totus versus potuit a grammatico vel rhapsodo subiungi, cum δ' insertum esset post ὡς, pro eo quod olim fuerat: βῆ δὲ — ὡς ὅτ᾽ ἂν ἐκ ν.

175. παρὰ Διός. — Etiam hic παραὶ obtinet. Est tamen παρὰ in Mori.

176. πανσάμενόν σε κέλεται violato metro Ven. et Sch. A. cum Lipſ. Debebat saltem κέλεταί σε scribi. In Sch. A. adscriptum: γρ. κέλευε. Est quoque σε κέλευε in fragm. Mosc. Vrat. b. σ' ἐκέλευσε Flor. et reliquae edd. σ' ἐκέλευε Ald. 1. vitio operarum. σὲ κέλευσε Cant. recte, cum Townl.

177. ἔρχεσθαι μετὰ φ. Cant. Barocc. Harl. Lipſ. Ven. Townl. fragm. Mosc. Vrat. b. d. duo Vindob. Ed. Flor. vt sup. 161. vulgg. ἔρχεσθ' ἤ.

178. ※ nullo Scholio apposito. Versum iam vidimus 162.

179. καὶ κεῖνος. Ven. et Sch. A. B. Lipſ. Vrat. b. d. adde Eustath. ed. Rom. cum fragm. Moscou. et notatur, esse lectionem Aristarchi, haud dubie a serioribus e more mutatam, vt iam supra, in κἀκεῖνος. πολεμίξων Cant. Mori Vat. Lipſ. Townl. Vrat. d. vn. Vindob. πτολεμίζων Aldd. Vrat. b. temere h. l.

180. σὲ δ' ὑπεξαλέασθαι ἀνώγει. ὑπεξαλέασθαι, ἐκκλῖναι καὶ φυλάξασθαι Schol. B. add. Hesych.

ἄνωγε Harl. et Vat.

181. πολὺ φέρτερος εἶναι. Vrat. b. φέρτατος.

182. 183. ※ — „quod non bene hinc retracti sunt duo versus ad sup. 166. 167" Sch. A. Equidem ne nunc

quidem eos locum ſuum recte tueri cenſeo; ſed omnino eſſe ſetum rhapſodi interpolatoris, qui ex Jl. A, 287 ſqq. memoria tenebat. Ad στυγέουσι ſpectat ſtigme, quod nunc eſt pro δεδίασι, metuunt, vt vſ. 167 vidimus.

Ἰσόν οἵ φάσθαι. Barnes malit ἶσον ἑοῖ. Clarke putabat ἶσόν σ' οἵ φ. ſcribi potuiſſe. Enimuero nec ſcribi potuit, digammo vetante.

184. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας. Barnes mutat in τήνδε vt fere ſolet.

185. ὑπέροπλον ἔειπεν. ὑπερήφανον. Schol. br. hic et P, 170.

187. τρεῖς γάρ τ' ἐκ Κρόνου εἰμὲν ἀδελφεοί, οὓς τέκετο Ῥέα. „τ' ἐκ Κρόνου Ariſtarchea eſt lectio.“ Alii legerant τρεῖς γάρ τε Κρόνου. quod ex Euſtath. quoque diſcimus. In mſ. Lipſ. τε Κρόνου. γρ. ἐκ Κρ. Etiam γάρ τε lectum erat a Sexto Empirico, qui p. 591 hos tres vſſ. recitat. Ita caute eſt diſtinguendum: τρεῖς γάρ τε Κρόνου εἰμὲν, (ſc. παῖδες) ἀδελφεοί. ne Croni ſint fratres. In Vrat. A. ſine τ' erat, τρεῖς γὰρ ἐκ, quod et ipſum poteſt defendi. Reſpexit locum Plato in Gorgia ſub f. nec vno modo argutati ſunt veteres in h. l. interpretando; praeter Heraclidem v. Plutarch. de def. Orac. p. 422 F.

οὓς τέκετο Ῥέα. Ita ed. Flor. Ald. 1. mutauerat id in οὓς τέκε Ῥῆη Ald. 2. et emendatum ex Rom. Ῥείη inde a Turnebo. Redeundum erat ad antiquius οὓς τέκετο Ῥέα, quod et Venetus habet, et Cant. Barocc. Harl. Townl. Vrat. d. et A. Vindob. duo, etſi in altero οὓς τέκετο ῥεία eſt. In vnam ſyllabam pronuntiando contrahendum eſſe Ῥέα facile videas; etſi Schol. A. ait alios α in Ῥέα producere, alios dactylum facere. Legerat quoque τέκετο Ῥέα Euſtath. e quo patet p. 1012, 3. ab aliis Ῥέᾳ tertio caſu fuiſſe acceptum ab aliis lectum οὓς τέκε Ῥέα (quod et fragm. Moſc. et Vrat. b habent). Legi Ῥείη alicubi, auditu tantum acceperat Euſtathius.

ἀδελφοί, Flor. Ald. 1.

Fabula de Aegide ex pelle Amaltheae confecta h. l. in Schol. Ven. inserta, ad vſ. 318 ſpectat; ad quem vſ. ea quoque legitur in Schol. br.

189. τριχθὰ δὲ πάντα δέδασται, ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς. ⸺ „quod πάντα abundat: ὅτι τὸ πάντα κατὰ παρολκήν. ὡς. οἱ δ' ἐννέα πάντες ἀνέσταν. „(H, 161) Sch. A. Habet haec eadem Suidas in τριχθὰ, cum aliis, ſatis perturbate. Vt teneas, quid grammaticos offenderit, teneas, ſequi mox γαῖα τ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. Si communis iuris terra et Olympus, quomodo πάντα δέδασται? diuiſa ſunt? Dixerunt ergo πάντα eſſe otioſum. In Schol. Victor. fuere qui πλεῖστα ſubſtituerent. Eſt etiam ζήτησις et λύσις in Schol. B. quam Porphyrii eſſe, diſco ex fragm. Moſc. adde Euſtath. Simpliciſſimum erat, dicere: *omnia* diuiſa fuiſſe, *excepta* terra et Olympo, monte, ſede deorum: de quo vſ. 193 ſubiicitur.

Cumulantur porro in h. v. argutiae philoſophorum et grammaticorum per allegoriam phyſice haec interpretantium in Sch. A. et B. Euſtath. Sch. br. haud dubie petitae e Porphyrio. Stobaeus Ecl. I, 22 p. 442 Heer. vbi vſſ. 189 — 193 leguntur. add. Heracl. Alleg. c. 41. alio quam hoc modo. Atque iterum diuerſo modo ludit in ſortitione Callim. in Iou. 61 ſq. At idem Heraclides aliquid adiicit ad mythica memorabile, quod et Koeppen noſter bene obſeruauerat: κλῆρος ὁ μυθευόμενος ἐν Σικυῶνι. Haec eſt illa diſceptatio, de qua agit Heſiodus Θ. 535 ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ — Μηκώνη. Suſpicari enim licet, θνητοί τ' ἄνθρωποι, quod ibi adiicitur, eſſe interpolatum, cum aliud predicatum deorum ſubiectum eſſet, vt antea 111 οἵ τ' ἐκ τῶν ἐγένοντο θεοί, δωτῆρες ἐάων. ὥς τ' ἄφενος δάσσαντο καὶ ὡς τιμὰς διέλοντο qui locus eſt parallelus et 882 ἐπεὶ μάκαρες θεοὶ — Τιτήνεσσι δὲ τιμάων κρίναντο βίηφι. Ducit eo Schol. et Schol. Pind. Nem. IX, 127. Ipſam ἰσοτιμίαν deorum non ferebat Maxim. Tyr. Diſſ. XL p. 468. adde Diſſ. XXXII

p. 130 — τριχθὰ, τριχῶς hoc versu laudato Apollon. Lex.

In altera versus parte: ἕκαστος δ' ἔμμορε τιμῆς, inest difficultas metrica: δέδασται ἕκαστος. Miror Clarkium non sensisse, repugnare δέδασται canoni grammatico saepe inculcato; debebat esse: *diuisa erant*, δέδαστο ϝεκαστος. Sic et Bentl. emendabat. ἔμμορε v. ad A, 278. Commode hoc versu vtitur Plutarch. in Pompeio de relictis post Crassi mortem Pompeio et Caesare p. 647 F.

191. παλλομένων videtur non vno modo acceptum esse: in Hesych. est κληρουμένων expositum, ac si esset παλλομένων ἡμῶν; *nobis sortientibus*; est tamen πάλλειν *sortem iacere*, non πάλλεσθαι, vt adeo accipiendum sit: παλλομένων sc. τῶν πάλων, τῶν κλήρων, *cum sortes iacerentur*, at Sch. br. κλήρῳ μεριζομένων scil. τῶν πάντων τριχθὰ δεδασμένων. In Schol. sup. ad 18 ex Heraclito (Heraclide vulgo) παλλομένην laudatur, et δὲ λάχεν. vtique Ionicum erat in vtroque loco Ἀΐδης δὲ λάχε et Ζεὺς δὲ λάχ' οὐρ. Notum Virgilianum Aen. I, 138. 9. *Non illi imperium pelagi saeuumque tridentem, Sed mihi sorte datum.*

192. Ζεὺς δ' ἔλαχ' οὐρανὸν εὐρύν. ⸖ „quod Zenodotus οὐρανὸν αἰπὺν legerat; atqui id montis epitheton est.“ Sch. A. Scilicet αἰπὺν Ὄλυμπον saepe vidimus, at vbique οὐρανὸν εὐρύν. Vulgata lectio est ap. Aristot. de Mundo, sub fin.

καὶ νεφέεσσι laudat Sch. A. ad Π, 365. Debuit Ionice esse Ζεὺς δὲ λάχ'.

193. γαῖα δ' ἔτι ξυνὴ πάντων καὶ μακρὸς Ὄλυμπος. ⸖ „quod adhaeret terrae Olympus, tanquam mons: vti Od. J, 21. ναιετάω δ' (corrupte in Scholio: ναίετ' ἀνὰ δ') Ἰθάκην — ἐν δ' ὄρος αὐτῇ.“ Sch. A. in quo praemittitur quaestio: quomodo Terra et Olympus communis esse dici possit: Κράτης ἐν δευτέρῳ Ὁμηρικῶν καὶ Στησίμβροτος οὕτως δέδασται. . . . . Locum mancum esse apparet.

Sed subiicitur mox aliunde physica interpretatio aliena a poeta. Occurrit ea quoque in Schol. br. et in Eustath. Nunc assequi licet, fuisse qui locum sic illustrarent, vt Olympum h. l. montem esse dicerent. Poterant facile his turbis supersedere. Nam Olympus, qui est supra nubes et caelum, etsi saepe cum hoc eodem nomine appellatur, est sedes communis deorum; Terra autem pariter, quatenus communi cura hominum prouident dii, et communi cultu ab iis excipiuntur. γαῖα δέ τοι ap. Schol. A. ad Υ, 18. et Aristides To. I. p. 225. γαῖα δέ τι Suidas in τριχθά, vbi πάντων abundare dicit, et fragm. Mosc.

194. τῷ ῥα καὶ οὔ τι Διὸς βέομαι φρεσίν. βέομαι vox antiquata, quam grammatici varie exponunt modo ex contexto, modo ex etymo. Sch. A. „διὸ οὐκ ἂν κατὰ τὴν αὐτοῦ γνώμην βιώσομαι, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ. (ἐμαυτοῦ vt et Sch. br. scribunt) Demetrius autem, ἀποβήσομαι, εἴξω. (leg. ἢ ζῶ.) quomodo illud: οὐ γάρ μοι δηρὸν βέῃ. (Π, 852) οὐ προβήσῃ κατὰ τὸ ζῆν πολὺν χρόνον" Sch. A. et Sch. br. cum Etymol. At Sch. B. ἐπιστρέφομαι, διὰ φροντίδος ἔχων (ἔχω) παρὰ τὴν βίαν. non intelligo, quomodo haec cohaereant, sed de βίᾳ et alii in hoc verbo, et Eustathius, cogitarunt: apud Hesych. βείωνται. καταπονῶνται pro βιῶνται. nonnulli, οὐκ ἀποσοβηθήσομαι τῆς βοηθείας διὰ τὸν Δία. vt in illo: ὄφρ' ἂν ἐγὼ προτὶ Ἴλιον βείω. (Z, 113) ait igitur, se non cessurum loco sibi cum illo communi (φησὶν οὖν, ὅτι κοινοῦ πάντως ἀπελαύνομαι χωρίου. f. οὐκ ἀπελαύνομαι) Res videtur hoc modo constituenda: βάω fuit et βέω, βῆμι. *incedo*, πορεύομαι, (καταβείομεν K, 97.) quod etiam *de vitae instituto* dictum in antiquo sermone, vt saepe ap. Pindar. ἐν εὐθείαις ὁδοῖς στείχειν. et ἔρχεσθαι sup. E, 442. οὐ βέομαι, pro βήσομαι, aut etiam praesenti, *non ego incedo, viuo*, Διὸς φρεσὶν, κατὰ τὰς τοῦ Διὸς φρένας. hactenus reddi potuit h. l. βιώσομαι. vt Π, 852 οὐ θὴν οὔτ' αὐτὸς δηρὸν βέῃ. X, 431 τί νυ βείομαι. ἐς τί ἔτι βιώσω καὶ ζήσω; Etymol. et Porphyr. ad e. l. et Ω, 131 οὐ γάρ μοι δηρὸν

βέῃ. et Hesych. βείομαι, πορεύσομαι. ζήσομαι. Apollonium miror de hac voce omnino nihil monere. Sic et βείομαι ex h. l. Etymol.

196. χερσὶ δὲ μή τι με πάγχυ, κακὸν ὥς δειδισσέσθω. Notant A. et B. Sch. br. fragm. Mosc. posse iungi l. ὡς χερσὶ κακὸν ὄντα l. διὰ χειρῶν ἐκφοβείτω. l. ὡς χερσὶν ὑπερέχων. Verior media ratio, vn. Vindob. δειδίσσεσθαι.

197. θυγατέρεσσιν γάρ τε καὶ υἱάσι κέρδιον εἴη. „κέρδιον εἴη sic vulgares, ait Sch. A. οἱ εἰκαιότεροι. At Aristarchus βέλτερον. (Hoc quoque Vat.) Aristophanes κάλλιον εἴη." Sch. A. κέρδιον ἢ βέλτερον. Eustath. In Barocc. τε abest ante καί — κέρδιον εἶναι Vrat. d. et duo Vindob.

198. ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν ἐνισσέμεν. „ὑπερηφάνοις — παραπλήσσειν" Sch. B. Ceterum ἐννοσέμεν, ἐπιπλήττειν in Hesychio ex hoc vs. corrigit Bentl. quod et alii fecerunt. Laudat quoque versum Etymol. et reddit κακολογεῖν, et ἐπιπλήττειν ἀπὸ τοῦ ἐνίσσω. ὁ μέλλων ἐνίξω. Est adeo idem quod ἐνίπτω. At ἐνίσπω est idem quod ἐνέπω. simpliciter *dico*.

199. οἱ ἔθεν ὀτρύνοντος. Sch. A. monet de enclitica, οἵ ἔθεν, quae Aristarchea erat praeceptio. v. ad A, 114. et sup. ad 165. οἱ εὖ. ἔθεν pro αὐτοῦ manifeste. „γρ. ἀκεύσωνται." Barnes.

201. οὕτω γὰρ δή τοι, Γαιήοχε — Eustathius ait γὰρ abundare. Clarke autem et h. l. argutatur, quasi semper supplenda sit alia propositio; etsi commode reddit, *siccine autem, quaeso. siccine enim revera.* Ernesti: *enimuero an sic.* Simpliciter dicendum γὰρ esse ex γ' ἄρα, vnde iunctum γὰρ δή, vt centies. Dionys. Halic. in Arte s. 9. laudat orationem Iridis propter τὸ εὐπρεπές.

Apud Sextum l. c. ad 203 est οὕτω γὰρ κέλεαι. e quo rem narrat P. Victor. Var. Lect. XXXIV, c. 18. et οὕτω γὰρ ἄν τοι recitat Stobaeus (de Ira) Serm. XX p. 173. Vbi tres vss. 201. 2. 3. inter sententias habentur. His iisdem vss. 201. 2. 3. recitatis placatum esse Antigo-

ni regis animum a Sostrato Ptolemaei legato narrat Sextus adu. Grammat. p. 276. Vtitur iis quoque Lucianus in Timone f. 35. memorante Ernestio. Sententiae similes sunt I, 493 et N, 115.

203. ἤ τι μεταστρέψεις; στρεπταὶ μέν τε φρένες ἐσθλῶν. Apud Dionys. l. c. et Sextum codd. μεταστρέψῃς. Comparat Schol. B. cum Eustath. versum Hesiodeum: Ἔργ. 295 Ἐσθλὸς δ' αὖ κἀκεῖνος, ὃς εὖ εἰπόντι πείθεται. (leg. πίθηται.) ἤ τι et ἤ τί variat in libb.

204. οἶσθ' ὡς πρεσβυτέροισιν. ξ. „quod haec de suo addit Iris, vt et supra vs. 182 καὶ γενεῇ πρότερος." Sch. A. Posse autem versum vel cum vel sine interrogatione pronuntiari, monet Schol. B.

πρεσβυτάτοισιν. Vatic.

206. κατὰ μοῖραν ἔειπες Barocc. ἔειπας. perpetua variatione. v. ad A, 106 et al. Eustath. νημερτὲς, ἢ κατὰ μοῖραν. fuit ergo et alterum lectum.

207. ἐσθλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ. respicit versum Pindarus P. IV, 494. 5 ἄγγελον ἐσθλὸν ἔφα τιμὰν μεγίσταν πράγματι παντὶ φέρειν. et Euripides: ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος ap. Schol. B. et Eustathium, in quo κρυπτὸς est. Monitum est iam ad Fragm. Eurip. CCXXIV versum Aeschyli esse videri Choeph. 771. vbi edd. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κρυπτὸς ὀρθώσῃ φρενί. Varie tentatur locus, etiam a Schütziо: sed κυπτὸν ipse Hesych. interpretatur τὸ ταπεινούμενον, cui respondet τὸ ὀρθοῦν. quod fit per nuntii fidem, auctoritatem et similia, δι' ἀγγέλου, ἐν ἀγγέλῳ.

αἴσιμα εἴπῃ Zenodotus legerat: verum hic de prudentia nuntii agitur. Est quoque εἰδῇ ap. Schol. Apoll. I, 650. qui versum recitat.

Reuera autem Iris prudentis nuntii partes egit, qui non exasperare animum vult, cum iussa dura perferat, sed placare mitigando verbis. Possit adeo aliquis Iouis ipsius prudentiam mirari, qui ad Neptunum non Apollinem, sed Irin deam miserat, cuius ex ore blandiore

mandata Neptunus animo remissiore accepturus erat; cf. Schol. B. et Eustath. ad vs. 221.

209. ὁππόταν ἰσόμορον καὶ ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ. Caput versus peccat in vsum digammi; debuit esse ὁππότε ϝισομορον. quod Bentl. iam obseruauit. Scribitur ὁππότ' in Ven. Eustath. et al. communi variatione. Schol. B. ὁπόταν, ἀντὶ τοῦ ἡνίκα, ἢ μᾶλλον ἀντὶ τοῦ ὅτε.

ὁμῇ πεπρωμένον αἴσῃ. Schol. B. ὁμοίᾳ μεμερισμένον μοίρᾳ Melius Sch. br. τῆς ἴσης μερίδος μεθέξοντα. Hesych. corrupte μεμωράμενον, emend. ex Suida: εἱμαρμένον. ὡρισμένον. πεπερασμένον. ἀπὸ μοίρας εἰς πέρας. vltima scabra sunt. Eustath. πεπερατωμένον. συντετελεσμένον. Simplex oratio erat: ἔχοντα τὴν ἴσην μοῖραν· tanquam frater destinatus erat iuri et portioni pari. Apparet hinc successionem filiorum tum vsu habitam esse in aequas hereditatis portiones. Argutatur de his Porphyr. ad Z, 288. vbi versus corrupte excitatur.

210. χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν. Schol. B. πικροῖς. Schol. br. et Eustath. ὀργίλοις.

211. ἀλλ' ἦτοι νῦν μέν κε νεμεσσηθεὶς ὑποείξω. Sic et Ven. et Schol. A. „νῦν μέν γε Ἀρίσταρχος. ἄλλοι δὲ νῦν μέν κε." Accedam equidem Aristarcho. Alterum erit ὑποείξω κεν, ἄν, pro futuro.

νεμεσσηθεὶς, *indignatus quamuis.* At Schol. br. αἰδεσθεὶς, vt et Schol. B, 227. at Schol. Harlei. „τὴν νέμεσιν εὐλαβηθείς. vix satis grammatice. ἀλλ' εἴ τι vn. Vindob.

212 vsque ad 217. — „ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ, ὅτι εὐτελῆ τὰ κατὰ τὴν σύνθεσιν, καὶ τὰ κατὰ τὴν διάνοιαν. cum dixisset antea Neptunus, se cessurum esse, νεμεσσηθεὶς ὑποείξω, nunc tanquam mutata mente subiicit, ἀπειλήσω· minatur, se implacabilem fore, si Troia non excidatur aliquando; cum tamen iam sciat, Iouem Troianis tantum ad certum tempus, donec Achilli satisfactum fuerit, opitulari: (hoc Iuno norat, sup. 69. non Neptunus) Nomina Mercurii et Vulcani vs. 214) arrepta esse ex θεομαχίᾳ Jl. Φ." Schol. A. ἀθετοῦνται οἱ ἕξ, aiunt quoque

Schol. B. Lipſ. Moſc. verſus tamen excuſant; voluiſſe quidem cedere Neptunum, ſed cum dignitate, ira in poſterum dilata." Rationes ſane ad probandum vel improbandum, quod ſcriptum eſt, per ſe leues, ad docendum autem, quid ab Homero profectum ſit, multo magis. Senſus tamen, ex longo vſu contractus, me dubitare haud patitur verſus inde ab ἄλλο δέ τοι ἐρέω eſſe laciniam a rhapſodo attextam; ſententia per ſe eſt inepta et puerilis minatio; etſi reponi poteſt, eſſe hoc petitum ex natura hominis irati, et neceſſitati obtemperantis, vt minas adiiciat, etſi a re alienas. Koeppen comparat Achillis exemplum A, 298 ſq. Quid de ſingulis verſibus ſit monendum, ſtatim ſubiiciam. Attigit quoque τὸ ἀθετεῖσθαι Euſtathius.

ἀπειλήσω τό γε θυμῷ ieiunum eſt; ſuccurrit Cod. Cant. μύθῳ, quod tamen et ipſum otioſum eſt.

213. αἴ κεν ἄνευ ἐμέθεν καὶ Ἀθηναίης ἀγελείης. Barnes: „γρ. ἄνευθεν ἐμεῖο Ἀ. vtique praue. Epitheton ἀγελείης iam vidimus Δ, 128.

214. Ἥρης Ἑρμείω τε καὶ Ἡφαίστοιο ἄνακτος. Ita quoque libri, ipſe Venetus. Nec tamen ratio grammatica voc. Ἑρμείω obuia eſt. Nam ex Ἑρμῆς eſt Ἑρμέω, vt Βορέω. Euſtathius formatum eſſe ait ex Ἑρμείεω. Etiam Scholion eſt in Ven. A. Ἑρμείω Ἰωνικὴ γενικὴ πάθοῦσα. εἰ γὰρ ὑγιής, ἔσται Ἑρμείεω, ὡς Ἀτρείδεω. Aliud Scholion docet nonnullos legere Ἥρης, Ἡφαίστου τε καὶ Ἑρμείαο. Vides eos, qui ita legerant, ſenſiſſe vitium grammaticum. In principio τε interponi malebat Bentl. Ἥρης θ' Ἑρμ. deficit tamen copula paſſim, vt inf. 302. Verum totus verſus interpolatorem redolet; et nusquam horum deorum mentio aliqua ſit praecipua in bello Iliaco.

216. δοῦναι δὲ μ. Vat. τε, nec male.

217. Ἴστω τοῦθ', ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. Lectus fuit verſus ab Apollon. Lex. in ἀνήκεστον. cf. ad E, 394.

218. λαὸν Ἀχαιϊκόν. Male hic vt alibi quoque, legitur Ἀχαϊκόν. Bentl. corrigit Ἀχαιῶν.

221. ἔρχεο —, μεθ' Ἕκτορα. „pro πρὸς vel ἐπί." Schol. B.

223. οἴχεται εἰς ἅλα δῖαν. ⊱ ad stigmen excidit Scholion; quod forte spectauit ad οἴχεται pro ᾤχετο, vel ad χόλον αἰπὺν pro χαλεπόν.

224. 5. μάλα γάρ τε μάχης ἐπύθοντο καὶ ἄλλοι, οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί, Κρόνον ἀμφὶς ἐόντες. Vulgata lectio erat μάλα γάρ κε, inde ab Ald. 2. Rom. Turn. Steph. etc. etiam ab Eustathio probata. Ita aut laborabat grammatica, vt τοῦ κε nulla vis esset, aut erat iungendum ἐπύθοντό κε τῆς μάχης καὶ ἄλλοι (ἐπύθοντο ἄν) *etiam alii dii audituri fuissent, quantus pugnae tumultus exoriturus* erat. Ita vero non bene sequitur ἄλλοι οἵπερ ἐνέρτεροι. *alii dii qui in Tartaro sunt.* At erunt quoque dii in Olympo. Sin κε tueri velis, expungendus saltem erit vs. 225 aliunde conflatus. Etsi fatendum est, per se esse sublimem sententiam: futurum fuisse, vt ad ipsos Titanes in Tartaro tumultus praelii perferretur.

Praestat altera lectio τέ, quae erat in Flor. et Ald. 1. et vero etiam in bonis codd. Cant. Townl. Ven. Nec aliter legere potuit auctor Schol. br. *satis iam olim Titanes experti sunt pugnam, h. e. qualem pugnam, quibus viribus, ego facere soleam.* Renocat Iupiter in memoriam bellum Titanicum: v. Hesiod. Theog. 850 sq.

225. οἵπερ ἐνέρτεροί εἰσι θεοί. ⊱ sed Scholion excidit. ἐνέρτεροι ab Ernesti commendatum recepit Wolf. Est enim in Eustath. ed. Rom. et ms. Lips. Sic quoque Ven. A. adde Mori. Cant. Townl. fragm. Mosc. At quod vulgatum erat οἵπερ νέρτεροι, erat in Ven. B. De toto versu dubitari posse, professus iam sum ad vs. antec.

226. ἠδέ οἱ αὐτῷ." Ascalonita hoc modo acuebat. At Schol. A. contendit ἠδὲ οἷ αὐτῷ scribendum esse, quod et Apollon. de Syntaxi p. 147, vt editus est, exhibet; etsi caussas admodum obscure exponunt grammatici. Si

recte rem assequor, volebant subtiliores, οἷ pro *ei* vel *sibi* esse encliticum, et οἱ αὐτῷ, si est, *ei*; at si est *sibi ipsi*, tum esse ἑοῖ αὐτῷ, ergo et οἷ αὐτῷ. cf. ad E, 64. Hoc sensu accipiebant dictum et scribebant μνηστήρεσσι μάχεσθαι, ἀμυνέμεναί τε οἷ αὐτῷ· *sibi ipsi*. Statuebant et sic de Od. Δ, 667 ἀλλὰ οἷ αὐτῷ. (vbi putes esse, *ei*.) Schol. A.

227. ἔπλετο, ὅττι πάροιθε νεμεσσηθεὶς ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς. Inest hiatus ἔπλετο ὅττι, facile tamen explendus: ἔπλετ' ἄρ'. Sic et Bentl. Lenius hoc quam alterum ἔπλεθ', ὅ μοι τὸ πάροιθε. nisi haec admiseris, hiatum dices proficisci a tono quiescente.

Eustath. χεῖρας ἐμὰς νεμεσσηθεὶς iungebat. At est omissum καίπερ νεμεσσηθεὶς, ὑπόειξε. Vrat. d. ὑπάειξε, aduerso metro.

228. ὑπόειξε χεῖρας ἐμάς, subint. πρός. κατά.

ἐπεὶ οὔ κεν ἀνιδρωτί γ' ἐτελέσθη sc. τὸ πρᾶγμα. ἡ μάχη. e contexto. Verum totum versum pro panno rhapsodi habeo, qui ad ὑπόειξε aliquid desiderabat.

ἀνιδρωτί. Barnes: „γρ. ἀνιδρωτεί γε, vt 476. Θ, 512 et alibi ἀσπουδεί.“ Legitur tamen alterum vbique; sic quoque ἀναιμωτὶ P, 363. Etiam ap. Hesych. ἀνιδρωτὶ, ἄνευ ἱδρῶτος. Est autem ἐμφατικῶς dictum, pro, *multo* labore et aerumna ea pugna ipsi constitura fuisset; malo suo fuisset experturus, quantum viribus praesto.

229. ἀλλὰ σύ γ' ἐν χείρεσσι λάβ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. ⸓ ad stigmen deficit Scholion; spectauit haud dubie ad αἰγίδα θυσσανόεσσαν quam iam E, 738 vidimus. Schol. Exc. ap. Barnes: δύο ἔφη ὁ Σιδώνιος εἶναι αἰγίδας, τὴν μὲν Διὸς, τὴν δὲ Ἀθηνᾶς. Toup. Emend. in Suidam P. IV. (Vol. II, p. 625.) corrigit Ποσειδώνιος. non bene. est *Dionysius Sidonius*, non vno loco simpliciter ὁ Σιδώνιος laudatus.

θυσανόεσσαν, vno sibilo, etiam h. l. Townl. fragm. Mosc. cum al.

230. ⸓ τῇ μάλ' ἐπισείων, φοβέειν ἥρωας Ἀχαιούς. ⸓ quod ἥρωας hoc quoque loco omnes Achiuos dixit,

nec modo reges, quod Ifter contendebat. Schol. A. Lectum vulgo erat *τὴν μάλ' ἐπισσείων*. Flor. et Ald. 1. exhibent *τῇ μάλ'* — quod non displicebat Erneftio. Idem erat in Harlei. Vrat. d. Townl. fragm. Mofc. accedit Venetus. cf. Schol. T. ad X, 221. Modo memineris, iungenda fic effe, vt diftinxi, *τῇ Φοβέειν ἥρωας, ἐπισσείων αὐτὴν αὐτοῖς.* *Φοβέειν* ex follenni vfu pro imperatiuo accipi poteft; poteft quoque iungi cum *μελέτω*.

ἐπισείων Barocc. Lipf. Vrat. d. haud dubie, vt antiquius, ita melius, cum fibilus ipfa pronuntiatione geminetur.

Schol. B. et Mofc. aiunt: *πολλαὶ δὲ αἰτίαι τῆς ἥττης Ἑλλήνων. Ποσειδῶνος ὑποχώρησις, Ἀπόλλωνος κάθοδος, αἰγίδος ἐπεισόδιον* leg. *ἐπίσεισις*.

231 ad 235. — „*ἀθετοῦνται στίχοι πέντε*. quod importuna eft oratio, dum robur Hectori addere iubet Iupiter, *donec* ille ad naues peruenerit; tum Iouem effe ipfum deliberaturum, *ὡς δεῖ τοὺς φεύγοντας ἀναπλεῦσαι* leg. *ἀναπνεῦσαι*. *fe recipere*. Etiam abfurda praedictio et ingrata auditu Apollini." Sch. A. Sane iunctura 231 *σοὶ δ' αὐτῷ* eft molefta; defiderabatur tamen id, quod fupra 221 *ἔρχεο — μεθ' Ἕκτορα* mandatum erat, difertior rei expofitio; etfi facile fuppleri poterat ex verbis ad Iunonem fup. 59 — 62. Certe verfus 231 abeffe haud poteft.

232. *τόφρα γὰρ οὖν οἱ ἔγειρε μένος μέγα ὄφρ' ἂν Ἀχαιοί.* „*οὖν vt dixi, vt decreui, vt ftatui.*" Clarke. Subiicit Ernefti: male *γὰρ* hic vertitur, *enim*. *γὰρ οὖν* eft pro *τοιγαροῦν*, in quo manifefte *γὰρ παρέλκει*". recte hoc; iungenda funt: *γὰρ οὖν* (quod alias *τοιγαροῦν*) *ἔγειρέ οἱ μένος τόφρα*, —

μένος μέγα ὄφρ' hiatum facit. Duplex eft medendi modus, iudice Bentleio: *μέγα μένος*, vel *μένος μέγα, τόφρ'*. At eft *μένος μέγα* eodem verborum ordine inf. 262 et alibi, nusquam *μέγα μένος*. Ignoro quoque vfum *τοῦ τόφρα — τόφρα*. quod alibi occurrere memini, fi variatur, eft *τόφρα — ὡς ἂν* pro *ἕως*. Videtur itaque re-

currendum esse ad versus pronuntiationem quiescentem sede quarta post μένος μέγα.

233. νῆάς τε καὶ Ἑλλήςποντον. Latius hunc dici etiam de littore Troadis iam obseruatum ad H, 86.

234. Φράσομαι ἔργον τε ἔπος τε. Videtur communi vsu dictum pro via et ratione. Obseruat Sch. B. ἔργον esse egressum Patrocli, ἔπος verba: Ἀμφοτέροισι δ' ἀρήγεθ'. Υ, 25.

235. ὥς κε καὶ αὖτις Est ὥς τε in ed. Rom. Vrat. A. idque praeferam. Variat quoque αὖτις et αὖθις.

236. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. ἄρα. *vt solitus erat. vt aequum erat. vt par erat* Clarke. dicam simplicius *nec sane*.

237. ἴρηκι ἐοικώς. ἴρηκι male scribitur, cum Ionicum sit. Versus laudat Aelian. H. An. X, 14. argutans in eo, quod Apollini sacrum esse accipitrem, hinc efficere vult.

238. Φασσοφόνῳ qui Φάσσας, *palumbes*, necat. Hesych. h. v. et Toup. Emendatt. ad e. l. To. III. Op. p. 288.

240. ὃς τ' ὤκιστος πετεηνῶν. „ὃς τε. *qui vtique*" Clarke. ὅς est ὃς et nihil amplius. πετεεινῶν Vrat. b. νέον δ' ἐςαγείρετο θυμόν. ἐςαγείρετο Venetus; sicque Aristarchus. (quem sequuntur Harl. Vat. duo Vindob.) Alii ἐςαγείρατο. Sch. A. quod vulgo lectum hic et iterum inf. Φ, 417. Sane imperfectum frequentius: vt statim B, 62 οἱ δ' ἠγείροντο μάλ' ὦκα. Occurrit tamen et altera forma, vt in fine Il. Ω. εὖ συναγειράμενοι, vbi tamen Ven. συναγειρόμενοι, et Od. Ξ, 323. Τ, 293. Forma loquendi θυμὸν ἀγείρεσθαι obuia: supra Δ, 152 ἄψορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀγέρθη. et Χ, 476. Et sic est θυμηγερής, et Od. H, 283 ἐκ δ' ἔπεσον θυμηγερέων. ... ἠγείρετο οὐδ' ἔτι κεῖτο. οὐδέ τι Lips. ed. Rom. Vrat. d.

241. ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων ἑτάρους. ἀτὰρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς παύετ'. „γιγνώσκων idem est ac ἀναλεγόμενος καὶ ἀναμιμνησκόμενος τῆς ἑκάστου ὄψεως. (Similia Sch. B.) οὐκ ἐκ προχείρου γιγνώσκων, ἀλλ' οἷον ἀναγνωρίζων. Sch. A.

Porro idem monet fcribendum effe: ἀμφὶ ἓ, effe enim pro ἑαυτόν. εἰς ἑκάτερον ἑαυτοῦ μέρος σκοπῶν. Alii aliter ftatuebant: v. fup. ad 165, et ad Δ, 497. Bentl. em. Hefych. ἀμφί ἑ γινώσκων. πειρώμενος. περιορώμενος.

ἆσθμα Hefych. ἀνάπνοὴ βιαία. σύρισμα. Bentl. autem etiam ἄσθματος ἐνεχέτου ibidem corrigit: ἆσθμα, τὸ συνεχὲς τῆς ἀναπνοῆς (in cod. erat ἄσθατος κεχέτου ap. Schow.)

242. ἐπεί μιν ἔγειρε Διὸς νόος. Paullo aliter h. l. dictum de recreato Hectore, quam alibi de animo audacia et virtute noua inflammato, vt fup. N, 58 εἰ καί μιν Ὀλύμπιος αὐτὸς ἐγείροι. et faepe.

245. ἧσ᾽ ὀλιγηπελέων. ἧσ᾽, pro ἧσαι, effe δασυντέον, et ἧ fcribendum, non ἦ, monet Sch. A.

ὀλιγηπελέων. h. e. ὀλιγοθυμῶν, v. fup. ad vf. 24 hoc idem 246 ὀλιγοδρανέων quod iterum Π, 843. X, 337 legitur. Apollon. Lex. h. v. ὁ ὀλίγον ἰσχύων. τὸ γὰρ δραίνειν, ἰσχύειν. (vt Il. K, 96.) Sicque ceteri, Etymol. Hefych.

247. τίς δὲ σύ ἐσσι. Nifi poft σὺ fubfiftit pronuntiatio, haud dubie σύ γ᾽ ἐσσι fcribendum, cum Bentleio.

248. οὐκ, ἀΐεις, αἰσθάνῃ, de quo iam dictum ad K, 160, aliter mox 252.

249. οὓς ἑτάρους ὀλέκοντα. γρ. στέλλοντα, mf. Lipf. perperam.

252. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. ἔ— „quod ἄϊον, ἐπησθόμην. τοῦτο δέ ἐστι, τῆς ψυχῆς μου ἥψατο. Sic et alibi: τοὶ δὲ πληγῆς ἀΐοντες, ἐπαισθόμενοι. Λ, 532" Sch. A. Recte haec, quatenus de fignificatu vocis ἀΐω pro *fentio*. At verfus noftri fententiam nemo hinc affequi poterit. Similiter tamen alii: Apollon. Lex. ἄϊον — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ᾐσθόμην: laudato hemiftichio hoc. Colligo tamen ex aliis, κατὰ fubftituiffe veteres: ἄϊον (τὸ ἄλγος κατὰ τὸ) φίλον ἦτορ. *fenfi dolorem animo*. Ita Sch. B. ἤλγησα. ἥψατο γὰρ τῆς ψυχῆς ἡ ἄλγησις, ὥστε καὶ αἴσθησιν αὐτῇ γενέσθαι. In Hefychio corrupta habentur: ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. ἐπεὶ καθῆμεν τῆς ψυχῆς ἀλγησάσης. Emen-

dant ἐπεὶ ἠσθόμην. vt eſt in Sch. br. ἐπεὶ ἠσθόμην ἀλγήσας τοῦ ψύχους. f. ἀλγηδάσης τῆς ψυχῆς. Potuiſſe haec eruditis inter Graecos probari miror. Accipiam ſaltem ſic: cum ſentirem hoc (τὸ ὄψεσθαι ἐμὲ τὸν Ἅδην) (κατὰ) τὸ ἦτορ.

Praeſtat, puto, ponere haec: ἄω, ἄημι, fuiſſe quoque ἀΐω. *efflare animam* et *animam agere*, ſunt analoga et loco accommodata. Sic θυμὸν ἄϊσθων, Π, 468. Υ, 403. Sicque Sch. br. altero loco: ἀπέπνευσα τὴν ψυχήν. Et alteram hanc interpretationem adoptauerat altero loco Heſych. in ἄϊον ἦτορ. ἐξέπεσον τὴν ψυχήν. quod iam emendatum ἐξέπνεον, in MS. eſſe: ἀϊωνήτωρ. ἐξέπευον teſtatur Schow. Habet quoque vtrumque Etymologus: et amplexus eſt alterum, ἄϊον, ἀπέπνεον Euſtath. etſi et alterius meminit; eumque ſequuntur paſſim interpretes recentiores. Tollius tamen pronior erat in veterum rationem.

Quod prima in ἄϊον nunc producitur, quae paullo ante v. 247 corripiebatur, ab augmento, η in α, mutato repetit Barnes. Atqui augmento abiecto redit priſtina vocalis quantitas. Clarke ait vocalem longam ante aliam vocalem corripi poſſe: ſane quidem in fine vocis. Suſpicor hoc ducendum eſſe ab interpoſito digammo, cum vſu habitum eſſet vtrumque, vt in aliis quoque, pronuntiare ἀΐω et αϝιω. Etenim in altero quoque ſignificatu, cum eſt, *ſentio*, primam productam videmus: vt K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. cum Λ, 463 ſit: τρὶς δ' ἄϊε ἰάχοντος. Φ, 388 — ἄϊε δὲ Ζεύς. Sic et Apollon. II, 1260. I, 124. Affertur quoque e Sophocle ἐπαΐω producto τῷ α, Ai. 1283.

Quod ad vocem ipſam attinet, prima ſignificatione ἀΐω, ex ἄω factum, fuit, flo, ſpiro, inde notione vitae adiuncta, ſentio: quae ſignificatio in vſum ſollennem abiit; pari modo ex ἄϊσθω, efflo, eſt factum αἰσθάνομαι, ſentio.

ἤματι τῷδ' ὄψεσθαι. „Ἀρίσταρχος, ἵξεσθαι. καὶ οὐκ ἔστιν ἄχαρις ἡ γραφή." Schol. A. Et Schol. Townl. o

μὲν ἵξεσθαι γράφουσιν, οἱ δὲ ἵξεῖσθαι. οὐ γὰρ ἄχαρις ἡ γραφή.

253. ἄναξ ἑκάεργος Ἀπόλλων. mſ. Lipſ. ἄναξ, Διὸς υἱὸς, Ἀπόλλων.

254. τοῖόν τοι ἀοσσητῆρα. primo nunc occurrit vox Homerica. Redditur per βοηθὸς iam ap. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Schol. br. Addit Etymol. cum Euſtath. ὁ ἄνευ ὄσσης καὶ κληδόνος βοηθῶν αὐτομάτως.

255. παρεστάμεναι. Vrat. d. et fragm. Moſc. παριστάμεναι.

256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. ὅς σε πάρος περ. Apollinem χρυσάορον v. ſup. ad E, 509. Euſtathius notat: ſecundum hunc verſum Zenodotum ſtatuiſſe Παιήονα et Apollinem eſſe vnum idemque numen, cum ab hoc nunc Hector vires recipiat, vt alibi ſanantur vulnerati a Paeone: de quo v. ad E, 401. A, 473.

πάρος περ. πάρος γε Lipſ. Harl. Mori. Vat. Vrat. d. duo Vindob. fragm. Moſc. nec male.

257. ῥύομ᾽, ὁμῶς αὐτόν τε καὶ αἰπεινὸν πτολίεθρον. ῥύομαι priore longa, tueor. v. Exc. IV. ad A. p. 97. aut ὅς γε legendum, aut, diſtinctione poſt ῥύομ᾽ ſublata, iungenda eſſe ſtatuebat Koeppen, σὲ ὁμῶς αὐτόν τε, vt appareret σεαυτὸν vnam vocem eſſe. ſed et ſic, aliis adiunctis vocibus, Φ, 521 Τρῶας, ὁμῶς αὐτούς τ᾽ ὄλεκεν καὶ μώνυχας ἵππους.

258. ἀλλ᾽ ἄγε, νῦν. Vrat. d. cum aliis ἀλλά γε. vt ſaepe alibi quoque.

259. ἐλαυνέμεν ὠκέας ἵππους. Vat. ἐλαύνειν.

260. προπάροιθε κιὼν, Lipſ. προπάροιθεν ἰών.

261. κέλευθον πᾶσαν λειανέω. ὁμαλὴν καὶ λείαν ποιήσω. Schol. br. Heſych. Acceperunt pro futuro a λειαίνω, vulgo λεαίνω, pro λειανῶ. Poteſt nec minus eſſe nouum verbum λειανέω, vt ſup. 246 ὀλιγοδρανέω. Sic cenſebat Koeppen.

262. ἔμπνευσε μένος. Vrat. b. A. ἔπνευσε. Reſpicit verſum Plato in Sympoſ. p. 179 B. καὶ ἀτεχνῶς, ὃ ἔφη Ὅμηρος, μένος ἐμπνεῦσαι ἐνίοις τῶν ἡρώων τὸν θεὸν, τοῦ-

το δ' Ἔρως τοῖς ἐρῶσι παρέχει γιγνόμενον παρ' αὐτοῦ. Et apud Plutarch. de virt. mor. extr. p. 452 C. cum respectu ad ipsum Platonis locum: τὸ ἐνθουσιῶδες, ὃ καὶ τοὺς θεοὺς Ὅμηρος ἐμποιεῖν φησι τοῖς ἀνθρώποις· ὡς εἰπών· ἔμπνευσε μένος μέγα ποιμένι λαῶν. memoriter. ἔμπνευσε μένος lectum iam K, 482.

Versus totus abest ab vno Vindob. Si esset is grauioris auctoritatis, dicerem non male omissum esse.

263—268. supra lecti et illustrati sunt; Z, 506—511. ad quos vide Obss.

264. δεσμὸν ἀπορρήξας θείῃ recepi et hic pro vulgato θείει codicum auctoritate Mori. Vat. Townl. Vrat. b. d. fragm. Mosc. plerique sine iota subscripto, vt et Venetus.

265 ad 268. — ※ „ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες,„ tra ducti ex Il. Z, 508. 511. quocirca et asteriscus est appositus, quod eo loco melius leguntur, de Paride, vt docet Schol. A. at vss. 263. 264. qui ibid. Z, 506. 507. leguntur, esse seruandos, propter comparationis apodosin; et spectat h. l. comparatio ad celeritatem, non ad ferocientem animum. Similia Eustath. memorat ex antiquis.

Ad vss. seqq. varietatem denuo apposuit Barnes ex altero loco. In v. 265 ἐϋῤῥῆος vn. Vindob. a m. pr.

266. ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει. Vrat. d. ἔχῃ vt conueniat cum θείῃ.

267. ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται. Vrat. A. ὤμοιν. feram, si ὤμοιν.

270. ἔκλυεν αὐδήν. Lips. ἔκλυον.

271. ὥστ' ἔλαφον κεραόν. τινὲς, τὸν ἄρσενα. οὕτως γὰρ κεραςφόρος. addit idem Sch. A. τί οὖν ἐστι τὸ χρυσόκερον (leg. — ρων) ἔλαφον θήλειαν παρὰ Πινδάρῳ λεγόμενον; (Ol. III, 52.) Responderi debebat, esse fabulosum, et minus accurate dictum, poeta tamen haud indignum, cui mira sequi licet.

Ceterum expeditior erit iunctura, si εἰ subintellexeris οἱ δ', ὥς τε, εἰ ἢ ἔλαφον — nam omitti hoc solet frequenter:

272. ἐσσεύοντο κύνες τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται. „ἐσσεύαντο. Ariſtarchus — καὶ ἅπασαι.“ Sch. A. quod mireris; cum hoc nusquam, alterum vſu probetur.

ἀνέρες ἀγροιῶται Sch. B. ἀγρόται. οὕτω δὲ τοὺς θηρευτὰς ἀεί φασιν οἱ Ἀττικοί. Mireris, hoc ab Atticiſmi venatoribus nusquam memorari. In Heſych. eſt ſimpliciter ἀγρόται. θηρευταί. Forma ἀγροιώτης aliquoties occurrit in Theocrito, ſed pro ruſtico. Koeppen ſubtiliter monebat ἀγροιῶτας h. l. proprie agreſtes dici et venatoribus opponi: hi enim leonem aggreſſuri eſſent, non fugituri: comparatque loca Λ, 548. et 414. Γ, 25. Attamen et in his locis aut longius abſiſtunt, aut repente conſpecto leone fugiunt ipſi θαλεροὶ αἰζηοί.

273. τὸν μέν τ᾽. τὸν αἴγαγρον, οὗτος γὰρ τῶν ἠλιβατούντων ἐστί. Sch. A. „Scilicet vt δάσκιος ὕλη ad ceruum ſpectat, ita πέτρη ad capram ſilueſtrem. Si accurate volebat loqui poeta, debebat eſſe τοὺς μέν τ᾽.

ἠλίβατος πέτρη. primo nunc occurrit; ſignificatus ſatis conſtat, δύσβατος καὶ ὑψηλός. At quaeritur de etymo: quod varie conſtituunt: v. Etymol. h. v. docto et eximio in loco, qui plenior eſt excerptis Heſychii h. v. cf. Schol. br. et B. ad h v. Euſtath. inf. ad 619. Schol. Apollon. Arg. II, 169. Schol. Pind. Ol. VI, 110. Eurip. Hippol. 732. Plerumque probabiliter ſatis ab ἥλιος ductum videas, vt ſit fere *apricus*, praeeunte Apollonio Lex. ἠλίβατος, ὑψηλή. (ad hunc ipſum verſum) ἐφ᾽ ἣ ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. vbi cf. Villoiſ. quaſi ἡλιόβατος ſit, vnde et cum aſpero ſcripſere hoc quoque loco τὸν μέν θ᾽ ἠλίβατος. teſte Sch. B. —

δάσκιος ὕλη. ἡ λίαν σκιώδης, ἡ δασύσκιος. Sch. A. B. Heſych. Adde Apollon. Lex. ad Od. E, 470. qui poſterius vnice cum Schol. Apoll. Arg. II, 1287 praefert; at prius Etymologus h. v. Bentl. emendat in Heſych. ἄσκιος ὕλη. δάσεῖα. in δάσκιος.

274. εἰρύσατ᾽, οὐδ᾽ ἄρα τέ σφι κιχήμεναι αἴσιμον ἦεν. αἴσιμον. Sch. B. εἱμαρμένον alii, addit, καθῆκον. Idem

τε ait abundare. Immo iungenda sunt οὐδέ τε. Clarke reddit: *ac proinde non.* τι pro τὸ habet Vatic.

In capite versus ἐῤῥύσατ', media breui; quod si esset, deberet significatus esse, traxit, subduxit; quod alienum est. A ῥύομαι, seruo, tueor, media longa, εἴρυτ' pro εἴρυτο, aut εὐρύετ' pro εὐρύεται, sed υε in vnam syllabam contractis, scribendum esse patet: cf. Exc. IV ad A, p. 179.

275. τῶν δέ θ' ὑπὸ ἰαχῆς ἐφάνη λῖς ἠϋγένειος. λῖς. Disputatum de hac voce sup. ad Λ, 239. ἠϋγένειος· de voce v. ad Σ, 318. — ὑπὸ ἰαχῆς reuocaui, auctoritate quoque Ven. Lips. Mori. Townl. fragm. Mosc. Eustathii. nam ὑπαὶ ἰαχῆς grammaticorum seriorum est interpolatio. Ab Homero profectum erat ὑπο ϝιαχῆς. v. sup. ad A, 482. In Vrat. b. τῶν θ' ὑπὸ ἰαχῆς.

276. ἐφάνη — εἰς ὁδὸν pro ἐν ὁδῷ. quis dubitet? coniuncta est notio τοῦ προέρχεσθαι. Sch. B. putabat etiam μεμαῶτας εἰς ὁδὸν iungi posse. Immo μεμαῶτας ad τὸ σεύεσθαι spectat.

Pro ἀπέτραπε Lips. ἀπέτρεπε. alterum iam vidimus Λ, 757.

277. ὣς Δαναοὶ εἵως μὲν — ἕποντο. εἵως pro τέως Sch. A. et esse pro ἕως τινός. Sch. B. τέως καὶ μέχρι τινός. Eustath. v. sup. ad M, 141.

279. Ἕκτορ' ἐπεσσύμενον Vrat. d. pro ἐποιχόμενον.

280. παρὰ ποσὶ refinxi et h. l. vt scriptura sibi constaret; et erat hoc in Vrat. d. in ceteris παραί. Mira sunt quae comminiscuntur ad h. v. grammatici; A. B. br. Eustath. Hesych. in παραὶ ποσί. cum dicere deberent: esse dictum modo loquendi antiquo, ex quo seriores *animo aliquem concidisse*, vel alicuius *animum concidisse* aiunt; aut et simpliciter πεσεῖν· vt iam Pindar. Isthm. VIII, 13. 14 μὴ πέσωμεν. (καταπέσωμεν) ἐν ὀρφανίᾳ στεφάνων (διὰ ὀρφανίας στ. ἀδοξίᾳ) et in noto illo Aristophanis: ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ μέντοι πεσὼν γε κείσομαι. At veteres addebant θυμὸν πεσεῖν παρὰ ποσί. Ex Scholiis saltem tenendum: πάντες ταῖς ψυχαῖς κατέπεσον. Alter, V. Cl. ex vno Vindob. memorat huic versui subiectum

esse versum sequentem: τοῖς πᾶσιν ἤσμιος· ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο ἤτοι ἐν τὸ τρέχειν. Quae hexametri sint vestigia in his verbis non assequor: est merum interpretamentum versus: τοῖς πᾶσιν ἡ σωτηρία ἐν τοῖς ποσὶν ἤλπιστο, ἤτοι ἐν τῷ τρέχειν.

282. ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. proprie dictum per ellipsin τοῦ ἀκοντίζειν.

283. ἀγορῇ δέ ἑ παῦροι Ἀχαιῶν νίκων. Sch. br. ἀγορῇ. λόγῳ. ὁμιλίᾳ. Si subtilius inquiras, exoritur dubitatio, quod κοῦροι h. l. memorantur, cum γερόντων, *senum*, sint consilia, et senes verba faciant, non iuniores, κοῦροι. Hoc forte fuit, quod in Schol. Exc. Barnesii nonnulli dicuntur παῦροι κοῦροι Ἀχαιῶν iunxisse, vt υἷες Ἀχαιῶν. quod tamen naturalis verborum ordo respuit. At poeta ipse sedulo cauit, ne aberremus; addit ἀγορῇ, non βουλῇ. vt reuocemur ad concionem populi, in qua suadendi et dissuadendi caussa etiam iuniores ad dicendum surgunt, vt in partes suas populum trahant.

285. ὅς σφιν ἐΰφρονέων. ὅ σφιν etiam h. l. Ven. Lips. ὅς φιν Vrat. d. et edd. ante Turneb. quod saepe factum vidimus; et iam A, 73.

287. οἷονδ' pro ὡς et per exclamationem accipi potest, et iungi cum superioribus: vti etiam sup. N, 633. 4 οἷον δὴ ἄνδρεσσι.

288. ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς ἑκάστου. — „quod θὴν pro που.“ At sequitur: ἄλλως· θην διαβεβαιωτικός ἐστι. διὸ περισπαστέον αὐτόν.“ Voluit hic grammaticus legi: ἦ θῆν μιν. vel sic tamen esse debet θήν pro δή. Verum pro enclitica plerumque habetur. v. sup. ad Θ, 448. et ad K, 104. ἦ θήν σε vidimus iam Λ, 365 πάνυ δή σε. ἦ θήν πού τοι N, 813. Recte Eustath. ἦ θήν μιν. ἤγουν, ὄντως δή. ἦ θήν που. etiam Vrat. d.

Iam μαλα ϝελπετο scriptum olim esse debuit; at θυμος ϝεκαστου vitio laborat. In voce hac saepe vsum τοῦ Digamma desiderari, dixi ad K, 215. Inter plures modos eius restituendi praestat hoc, quod Bentleius tandem praetulit: ἦ θήν μιν μάλα ἔλπετο θυμὸς Ἀχαιοῖς. Vt inf.

701 Τρωσὶν δ' ἤλπετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἑκάστου. Adde P, 395 μάλα γάρ σφισι ἤλπετο θυμός, Τρωσὶν μὲν — αὐτὰρ Ἀχαιοῖς — cf. ibid. 495. Alias est frequens: ἤλπετο θυμῷ. ἤλποντο θυμῷ: v. ad Ξ, 67.

289. θανέειν. Lips. θανέμεν.

290. ἀλλά τις αὖτε θεῶν ἐῤῥύσατο καὶ ἐσάωσεν. ἐῤῥύσατο. Media longa docet diuersam vocem esse quam 274 εἰρύσατ' etsi Sch. br. ibi εἰρύσατο, νῦν ἐῤῥύσατο, ἔσωσε. v. ad A, 141. Exc. IV. Mori. ἐῤῥύσσατο.

καὶ ἐσάωσεν. καί γε σάωσεν Bentl. rotundius efferebat.

291. πολλῶν Δαναῶν. πολλῶν ἀνδρῶν. Vat. et Flor.

293. πρόμος ἵσταται ὧδε μενοινῶν. (fuit ⊱) „quod πρόμος manifeste nunc πρόμαχος." Saepe repetita obseruatiuncula: v. ad H, 75.

ὧδε μενοινῶν. recte Sch. B. διαμάχεσθαι ἡμῖν προθυμούμενος.

294. ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω. ἐγὼ Ven. fragm. Mosc. vn. Vindob. et al. non ἐγών, quod deleui, tanquam a serioribus appictum.

295. προτὶ νῆας. προτὶ et ποτὶ variat et h. l.

297. στείομεν. Sup. Λ, 348 vbi v. Obss. erat στέομεν vel στέωμεν, quod vsitatiore modo, στῶμεν.

εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν. Venetus: ὥς κεν. (ex interpretatione) Sch. A. γρ. καὶ εἴ κεν. nam τὸ κ omnes asfuunt, etiam edd. ante Steph. excepta ed. Rom. Pro var. lect. ὥς κεν habet Harl. Sch. B. ait κεν abundare; immo εἰ ἐρύξομέν κεν (pro ἄν) sollenne est pro. vt ἵνα. ὡς. cum subiunctiuo. Elegans est suspicio Bentleii: εἴ ἑ (εἴ ϝε) πρ. ἐρύξομεν.

298. δοῦρατ' ἀνασχόμενοι et ad στείομεν et ad ἐρύξομεν ἀντιάσαντες referri potest. Puto, prius melius. Ita et l. θυμῷ μεμαῶτα, l. θυμῷ δείσεσθαι. hoc puto verius.

301. ἀμφ' Αἴαντε. Zenodotus et Aristophanes: Sch. A. Ergo Aristarchus Αἴαντα exhibuerat: quod et in Veneto legitur. Αἴαντα intulerat Ald. 2. quod et retinue-

re Turneb. Steph. al. etsi Αἴαντε ed. Flor. Ald. 1. Rom. habent cum Eustath. Codd. Cant. Townl.

302. Μέγην τ' ἀτάλαντον Ἄρηϊ. Μέγην. Sic Aristarchus: καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις. At Ascalonita et alii Μεγῆν. Et sane in similibus Θάλητα et Θαλῆν, Φάλητα et Φαλῆν, analogum est etiam Μέγητα (vt Il. T, 239) et Μεγῆν esse. (Scilicet dicendum duplicem fuisse formam Μέγης, ητος. Μεγῆς, οῦ. ῆν.) Etiam Μύνητα (Il. B, 692) et Sophocles Μυνῆν dicere debuit, nam ex eo laudatur: Μυνοῦ τ' Ἐπιστρόφου τε. Sic et Μένητα et Μυνῆν de quibus vide Sch. A. et Eustath. qui nonnulla aliter profert, alia de suo addit. In Schol. A. Arati vs. 244. Dios. male μοῖραν pro μέξαν legitur; Hecataei fragmentum: καὶ ἐπαφήσας τὸν κολεὸν τοῦ ξίφεος, τὸν μύκην, εὗρεν ἀποπεπτωκότα. ad Perseum et Mycenas spectant.

303. ὑσμίνην ἤρτυνον. Schol. br. Vrat. b. ἤρτυον. cum vitio metrico. Tum vn. Vindob. ὑσμίνη.

305. ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο. — „propter figuram: πληθὺς ἀπονέοντο" Sch. A. br. add. Sch. B, 278. et Sch. Pindari P. II, 85. vbi scribitur: ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ ἀπενέοντο. etsi Cod. Gott. ἀπονέοντο legit.

306. Τρῶες δὲ προὔτυψαν. Versum iam N, 136 vidimus; προέδραμον, προῆλθον. — ποτὶ νῆας Mori et Eustath. — ἦρχε δ' ἄρ', „vt par erat, vt solebat" Clarke.

307. μακρὰ βιβάς· πρόσθεν δὲ κί' αὐτοῦ Φ. „μακρὰ βιβῶν" Aristarchus. " Sch. A. addit alius: βιβῶν πᾶσαι εἶχον. (Sic et Vatic. fragm. Mosc. Vrat. b. vn. Vindob. pro var. lect. Eustath. et vn. Vind. At Zenodotus μακρὰ βοῶν, vt et 321. (vt B, 224.) — πρόσθεν δ' ἔκι' Mori.

308. εἰμένος ὤμοιιν νεφέλην· ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν. ὤμοισιν Vrat. b. d. A. De epitheto, αἰγίδα θοῦριν, nusquam quicquam notatum video: v. sup. ad Λ, 32. — Eustath. „γρ. ἀσπίδα." ex interpretamento.

Inter eosqui aliam Iouis, aliam Mineruae, aegidem fuisse statuerent, fuit (Dionysius) Sidonius ap. Eustath. [illegible] l. p. 1017, 32.

309. ἀμφιδάσειαν. Disputatum est (in. Sch. A. B. br. Mosc.) sitne ἀμφὶ δάσειαν· tum sitne proparoxytonon δάσειαν, an δασεῖαν; tandem de significatu: Sch. A. et B. πανταχόθεν τετριμμένην. (non satis intelligo; fuit, puto, τετραμμένην. nisi volunt reddere notionem τραχεῖαν? prius tamen verius esse, video ex Schol. Mosc. fragm.) οἱ μὲν ἀμφίμαλλον. οἱ δὲ κυκλοδάσειαν διὰ τοὺς θυσάνους. postremum hoc bene. Habent quoque hoc Hesych. Sch. br. Comparat cum ἀμφίμαλλος Pollux X, 8. f. 38. at ἀμφιδασεῖαν editur in Hesych.

ἦν ἄρα. „quippe quam. quam vtique" Clarke.

310. ἦν ἄρα χαλκεὺς Ἥφαιστος Διὶ δῶκε — ξ „quod hinc manifestum sit, Aegidem esse Iouis, non Mineruae, vt recentiores edunt" Sch. A. v. Not. sup. 229.

311. τήν ἄρ' hanc, inquam, Clarke.

313. ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῶσκον. Sic Π, 773 ἰοί τε πτερόεντες ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. νευρῆφι et νευρῆφι scribitur. potest prius hic locum habere, vt sit ἀπέθρωσκον τῇ νευρῇ. Verum est νευρῆφι pro νευρῆς. vt quoque statim: πολλὰ ἀπὸ χειρῶν. Dicta de his v. ad Θ, 300. Vt nobis constemus, quod antea admiseramus, etiam nunc retinuimus. νευρῆφιν ὀϊστοὶ Townl. quod potest videri vim ex asyndeto habere.

315. ἄλλα μὲν ἐν χροῒ πήγνυντ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν Vatic. ἐν χροῒ πῆχθεν. vt iam sup. Θ, 298 οἰστοὺς — πάντες δ' ἐν χροῒ πῆχθεν ἀρηϊθόων αἰζηῶν. In ἄλλα et πολλὰ genus mutatum, post ὀϊστοί, in animo erant βέλη.

316. πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν. ξ „quod χρόα ἐπαυρεῖν pro χροὸς ἐπαυρεῖν, ἐπιτυχεῖν" Sch. A. br. At hoc iam vidimus Λ, 572. 573 vbi hi duo versus legebantur. Ibidem quoque de λιλαιόμενα χροὸς ἆσαι. χρόα λευκὸν ex eodem loco Cant. Harlei. Townl. vn. Vindob. Eustath. Malit Bentlei. χαλκῷ ex Il. N, 649 πάντοσε παπταίνων μή τις χρόα χαλκῷ ἐπαύρῃ.

ἀλλὰ δὲ καὶ Vrat. d. et vn. Vindob. pro ἄλλα.

318. ὄφρα μὲν αἰγίδα χερσὶν ἔχ' ἀτρέμα Φοῖβος Ἀπόλλων. ἀτρέμα hoc vno loco pro ἀτρέμας, obseruat Etymol.

319. Repetitus versus alibi, vt Θ, 67.

320. Multis ineptiunt grammatici de voc. κατενῶπα in Sch. A. B. Lipſ. Effertur vna voce, cum debuerit eſſe κατ' ἐνῶπα, ex ἐνὼψ, ἐνῶπα. Sic recte quoque Ariſtarchus expoſuerat. At Alexion, cum plerisque (in quibus Apionem et Herodorum fuiſſe diſcimus ex Euſtathio p. 1017, 61.) dixerat κατένωπα eſſe vt κατέναντα. Aſſentiuntur Scholia, (vt ex Sch. B. intelligo, Herodiano auctore) ſed vt ſit pro κατ' ἐνώπια; contrahi ια, vt in μηρὰ pro μηρία, σιτία, σιτά. (Non vident eiusdem vocis duplicem eſſe formam, μηρὸν et μηρίον). Additur: poſſe et eſſe vocem ἐνωπὴ, (quam vidimus E, 374) hinc ἐνωπὴν et pro hoc ἐνῶπα, vt ἰωκὴ, et per metaplasmum ἰῶκα (quam inſcite hoc! ἰῶκα eſt ab ἰῶξ). Vetuſtum hoc Scholion A. in ſuam farraginem inſeruit Etymologus in κατενῶπα et iterum attigit in ἐνωπῇ. Adde Euſtath. In Heſych. eſt: κατενῶπα κατ' ἐναντίον. κατ' ὄψιν. Sch. br. κατὰ πρόςοψιν.

321. τοῖσι δὲ θυμός. δὲ abundat Sch. B." Eſt δὲ in apodoſi, vt ſaepe Homerus.

322. θυμὸν ἔθελξε. παρέλυσεν. ἐσκότωσε. Sch. B. ἐγοήτευσεν. ἠπάτησε. Sch. br. prius melius. ἐξέστησε Euſtath. De voce actum ad M, 255. cf. N, 435.

321. 2. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 ſed in altero verſu: ἔθελξε, Φόβου δ' ἐμνήσατο Ἕκτωρ memoriter.

323. πῶυ μέγ' οἰῶν. hoc οἰῶν, nunc pronuntiatum binis ſyllabis. v. ad Λ, 677.

324. θῆρε δύω κλονέωσι μελαίνης νυκτὸς ἀμολγῷ. De ἀμολγῷ v. ad Λ, 173. κλονέωσι Barocc. Etiam Ven. vterque. Harlei. fragm. Moſc. doctius quam vulgare, ὡς — κλονέουσι. v. Exc. I. ad lib. IX, p. 697.

325. σημάντορος οὐ παρεόντος. σημάντωρ pro paſtore vt omnes obſeruant, etiam Apollon. Lex. ἀπὸ τοῦ σημαίνειν imperare, proprie ſigno edito: vnde μῆλα ἀσήμαντα quae ſunt ſine cuſtode ac paſtore, ſup. K, 485 vbi de hac voce dictum.

326. Ἀχαιοὶ ἀνάλκιδες addit Sch. B. ἀνάλκιδες τότε ψευόμενοι. vt κυκλοτερὲς μέγα τόξον, Δ, 124.

327. ἐν γὰρ Ἀπόλλων ἧκε Φόβον. ϑῆκε φ. Vrat. d. cum vno Vindob.

328. κεδασϑείσης ὑσμίνης, τῆς τάξεως διαλυϑείσης ait Sch. B. proprie tamen cum ab omnibus partibus pugnaretur; At Koeppen ita accepit, vt fit pro τῶν μαχομένων σκεδασϑέντων, nam iidem antea ὑσμίνην ἤρτυναν 303. in quem fenfum Sch. br. διασκορπισϑείσης. ἀλλαχοῦ ἄλλου τραπέντος.

ἔνϑα δ' ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα. ἔνϑ' ἀνὴρ Flor. Ald. 1. quod ferri poteft, addit Ernefti. Equidem haud feram, vel aurium iudicio. ἐνϑάδ' ἀνὴρ alii, vt fragm. Mofc.

330. τὸν μὲν Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων. ⸏ „quod in τὸν μὲν ad pofterius priore loco redit. Nam Arcefilaus Boeotus eft.“ Schol. A.

ἡγήτορα καρτεροϑύμων fragm. Mofcou. Vrat. b.

333. νόϑος υἱὸς Ὀιλῆος. ⸏ „quod Ὀιλεὺς cum o fcriptum; (fpectat ad fcripturam Ἰλεύς; v. ad B, 527. N, 203.) et quod nunc ad prius redit priore loco, et quod nomine adiecto hoc facit, ὁ μὲν — et Μέδων.“ Sch. A. Verfus 333—336 iam lecti funt fup. N, 694—697. vbi vide.

336. γνωτοῦ μητρυιῆς Ἐριώπιδος, ⸏ „quod γνωτὸς pro ἀδελφός. et quod Ἐριωπὴ (Ἐριῶπις) nomen proprium.“ Sch. A.

ἦν εἶχ' Οἰλεὺς Harlei. forte legerat Ἰλεύς. vid. ad 333.

338. Σφήλοιο, non σφηλοῖο. docetur — ὡς εἰρήσεται ἡμῖν ἐν τοῖς περὶ καϑολικῆς προσῳδίας. eft ergo obferuatio Herodiani. — In καλέσκετο iniecit fcrupulum Barnes, quod a καλέω effe debuit καλεέσκεν. Ipfe ideo repofuit Σφήλου καλεέσκετο. retudit eum Clarke: effe enim fimili modo οἴχνεσκον E, 790 cum οἰχνέω fit. Scilicet plures fuere formae οἴχω. οἴχνω. οἰχνέω. κλέω. κλῆμι. κάλω. καλέω. καλέσκω. καλεέσκω.

339. *Μηκιστῆ* vt *Τυδῆ*, siue per apocopen pro *Μηκιστῆα*, siue Dorica est *κρᾶσις*, *Μηκιστέα*, — *στῆ*. Sic Sch. A. B. Eustath. Repetunt ea scriptores de Dialectis; etsi non videas cur pro dorico habeatur. v. ad Δ, 38 ¦. add. Barnes. Scriptio Homerica haud dubie fuit *Μηκιστεα* contractum pronuntiando. — *Μηκιστῆν* Cant. *Μηκιστὴν* Flor. Ald. 1. Vrat. b. vn. Vindob. indocte.

340. *πρώτῃ ἐν ὑσμίνῃ*, in primo ordine vel inter promachos; nec accipiendum de pugna inita Sch. B. Sch. br.

341. *βάλε νείατον ὦμον*, *τὸν πρὸς τῷ αὐχένι*. Sch. B. *Δηίλοχον* vn. Vindob.

342. *Φεύγοντ' ἐν προμάχοισι*. nonnulli: *ἐν πυμάτοισι*. quod sane in persequendo fugientes factum probabile fit, vel, vt ad Paridem referatur, vt ille fuerit *ἐν προμάχοις* Troum. Haec Sch. A. et addit, (quod et Eustath. transtulit) „solum hunc Deïochum inter Achiuos a tergo vulnerari et Eloneum ab Hectore H, 11." Ceterum dubitatio grammaticorum latet in hoc, quod iunctura verborum est ambigua; potest iungi: *Φεύγοντ' ἐν προμάχοις*. et *Δηίοχον ἐν προμάχοις ἔβαλε*, et *Πάρις ἐν προμάχοις ἰών*. Verum esse videtur, quod medio loco posui; sicque interpunxi — *διὰ δὲ πρὸ* Lips. male. nam vbique *διὰ πρὸ* et *διὰ πρὸ δὲ* iunctum vidi. *διαπρὸ* et hic alii.

343. *τόφρα δὲ* — Iterum *δὲ* in apodosi. Non *τοφρά δε*, vt Barnes.

344. *τάφρῳ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες ὀρυκτῇ*. Huc Hesych. gl. *ἐνιπλήξαντες*. *ἐμπελάσαντες*. *πλησιάσαντες*. Vidimus iam M, 72. Notabile hyperbaton: *τάφρῳ καὶ ὀρυκτῇ*. interpositis inter *τάφρῳ ὀρυκτῇ καὶ σκολόπεσσιν ἐνιπλήξαντες*.

345. *ἀνάγκῃ*. *οὐ δι' ἀνανδρίαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπὸ τῶν θεῶν ἀνάγκην* Sch. B.

346—349. laudat Longin. s. 27. exemplum transitus ab oratione obliqua ad rectam magna cum vi; etiam auctor *περὶ τῆς Ὁμηρ. ποιησ.* s. 8. *ἀπὸ γὰρ τοῦ διηγηματικοῦ μετέβαλεν εἰς τὸ μιμητικόν*. Loca alia huius

figurae notauit Clarke. Nec tamen omnis vis loci in hoc vno latet, verum in ipsa sententiarum et verborum δεινότητι. quod et Koeppen bene obseruat.

347. Τρώεσσιν ἐκέκλετο — νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἐᾶν δ' — ⸓ „quod Zenodotus scribebat ἐπισσεύεσθον, vt iam sint ipsa Hectoris verba: *irruite in nauium stationem.* Sic tamen dualis pro plurali positus esset." Sch. A. Sequitur quoque ἐᾶν. quod cum ἐπισσεύεσθαι iungitur, et hoc pendet ab ἐκέκλετο, vti nunc versus scribuntur; nec nisi 348 ad orationem rectam transit oratio Ὃν δ' ἂν ἐγώ. Nec aliter Longinus l. l. At alii inter veteres, vt e Ven. A. discas, orationem rectam statim v. 347 exorsi sunt, vt sint ipsa Hectoris verba post Ἕκτωρ δὲ — ἀΰσας. Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι ἐᾶν δ' ἔναρα βροτόεντα, Ita infinitus pro imperante modo positus est, vel supplendum cum Schol. B. λέγω. Habet et haec ratio, quo se probare possit, obstat tamen dualis pro plurali adhibitus, de quo v. ad A, 567. ἐπισσεύεσθε vn. Vindob. a m. sec.

ἐπισεύεσθαι alii. recte, si pronuntiando sibilus geminatur.

348. ὂν δ' ἂν ἐγὼ ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω. Similes erant minae Agamemnonis B, 391.

ὂν δὴ ἐγὼν Vatic. ap. Toll. ad Longin. l. l. ἐγὼ Lips. ed. Flor. Ald. 1. Saepe iam dixi illud ν in ἐγὼν seriorum inuentum esse.

ἀπάνευθε νεῶν. Schol. Lips. θεῶν. lapsu. Pro ἑτέρωθι legit ἑτέρωσε auctor de Homer. poesi. at ἐθέλοντα νοήσω Longini edd. et codd. ex B, 391. Aristoteles autem de Mor. III, 10 recitat e poeta: ὂν δέ κ' ἐγὼ ἀπάνευθε μάχης πτώσσοντα νοήσω, οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας. memoriter partim ex eodem loco B, 391 sq.

349. αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι — barbaricae, inquit Schol. B. minae, inprimis si cum Nestoris oratione simili compares Z, 70. 71.

αὐτίκα οἱ ed. pr. Longini.

μητίσομαι. Edd. μητίσομαι cum parte codd. aduerſante proſodia. v. ad Γ, 416. Eam ſtabilitam vide ꝺa Brunckiō ad Apollon. I, 655.

350. γνωτοί τε γνωταί τε πυρὸς λελάχωσι θανόντα. (perperam ſ— appictum in Schol.) „λελάχωσι, ἀντὶ τοῦ, λαχεῖν ποιήσουσι.“ Schol. A. B. et τῆς διὰ πυρὸς τοιφῆς λαχεῖν ποιήσωσι, Schol. br. recte hoc, quod aoriſtum ſubiunctiui per futurum reddunt. De voce et modo loquendi vidimus iam ad H, 79. 80.

γνωτοί τε γνωταί τε. Apollonio Lex. h. v. notatum, ἀδελφοί.

351. ἀλλὰ κύνες ἐρύουσι πρὸ ἄστεος. ſ— „quod ἐρύουσι pro ἐρύσουσι dictum, praeſens pro futuro. A. B. Non admittunt grammatici futurum ſecundum, quod vulgo appellatur, ἐρυοῦσι. vt nec ex ἀνύω. v. ad Α, 365. Scholia remittunt nos ad Il. Λ, εἴρηται δὲ περὶ τῆς προςῳδίας ἐν τῇ Λ. Scilicet ad vſ. 454 ad quem vide dicta. In vno Cant. erat ἐρύσουσι.

352. 353. μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους, ἐκ) στίχας, iungenda ſunt, vt in medio interponantur κεκλόμενος Τρώεσσι ſicque interpunxi. Per medios ordines curru inuectus, ardore pugnandi. Legebatur vulgo: Τρώεσσι κατὰ στίχας. Verum ἐπὶ in optimo quoque cod. legitur, Cant. Mori. Vat. Vrat. b. d. fragm. Moſcou. Ven. A. B. Lipſ. et in Euſtathio. Pro κατωμαδὸν vn. Vindob. μετ' ὠμαδόν. male. v. inf. Ψ, 500.

354. ἔχον ἐρυσάρματας ἵππους. Puta fuiſſe duplicem formam: ἐρυσάρματος, et ἐρυσάρμας, ὁ ἐρύων τὸ ἅρμα. v. Euſtath. Ita metaplaſmo opus non eſt, quem grammatici memorant, vt Gregor. de Dialectis p. 207. vbi v. Koen.

356. ῥεῖ' ὄχθας — ποσσὶν ἐρείπων. ſ— „quod Zenodotus χερσίν. At decere deum pedibus hoc facere, vnusquisque facile ſentit.“ Sch. A.

ἐρίπτων Sch. A. ad Ξ, 15. eſt merum vitium. ἐρίπων Lipſ. Ven. Townl. male; eſſet ἐριπών, media breui, ἐρει-

πῶν Flor. Ald. 1. iterum praue. vt fere vbique in hac voce peccari ſolet. cf. ad Ξ, 15.

357. *γεφύρωσε. διάβατον ἐποίησε.* Apollon. Lex.

358. *ὅσον τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται.* Non poteſt copulae locum tueri τε. moleſtum enim eſſet ſupplere, *εὐρεῖαν, καὶ ἐπὶ τόσον ἐφ' ὅσον.* ſed eſt vt ὅςτε pro ὅς, ſic ὅσοςτε pro ὅσος. Alias ὅσον γ' amplecti malim. Clarke: *quam longe vtique,* vt ſolet in hoc ὅς τε argutari.

In Townl. eſt *εὐρείην.* Si non eſt merus librarii lapſus, verſus olim ita erat ſcriptus: *μακρὴν, εὐρείην, ὅσσον γ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίγνεται.* Iterum forma loquendi occurrit Φ, 251. add. Ψ, 529.

359. *ὁππότ' ἀνὴρ σθένεος πειρώμενος ἥσει.* ἥσει pro ἥκεν. ἀπὸ τοῦ ἵημι. At Ven. A. B, ἥσι et Sch. obſeruant eſſe pro ἧ, h. e. ἀφῇ. πέμψῃ. In Vrat. d. eſt ἥσι. Edd. Flor. εἴσι, cum Ald. 1. At Ald. 2 ἥσει intulit, quod et Rom. habet. Et ἥσει, πέμψει, etiam Euſtath. cum Sch. br. Sicque codd. Nec ἥσι aliunde niſi ex Harlei. et fragm. Moſc. notatum video. quae tamen tanquam difficilior lectio probabilior eſſe videtur. Enimuero iudicium tutum de his eſſe nequit: antiquiore enim ſcriptura ΗΣΕΙ (ΗΕΣΕΙ, ΗΕΣΙ) dignoſci res nequit. *σθένεος πειρώμενος* Clarke notat, propter primigenium vocis mediae vſum: *ſuarum ſibi virium periculum faciens.*

360. Fuit olim *στιγμὴ* ſecundum Sch. A. Obſeruatum enim, „eſſe XVIII *χρόνους* in hoc verſu. “ *ὀλίγαι δ' εἰσὶ παρ' Ὁμήρῳ τοιαῦται.* (an *στιγμαί?*) Nec ſatis temporum numerum expedio, nec ſingulare quid eum habere, nec numerum infrequentem eſſe. Verum inepta eſſet in his explorandis ſedulitas.

361. *πρὸ δ' Ἀπόλλων, αἰγίδ' ἔχων ἐρίτιμον,* ſc. ἦν, ſupplet Sch. B. quin potius, *προεχεῖτο*, *incedebat* (ex *προχέοντο*). Iterum ἔριπε peccant codd. vt Townl. fragm. Moſc.

363. *ὅς τ', ἐπεὶ οὖν ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσι. ἐπεὶ οὖν ποιήσει* edd. (vt eſt quoque in parte codd. vt Vrat. A.) praeter Barnes et Clark. a quibus admiſſum eſt ποι-

ἤσῃ, quod codd. habent Cant. Barocc. Harl. Mori. Ven. fragm. Mosc. Vrat. d. ex emendat. Apollon. Lex. in ἀθύρει. παίζει. καὶ ἀθύρματα. παίγνια. laudato hoc versu. Iam si vsum Homericum consulas, neutrum est alienum; possis quoque ποιήσει' scribere: nam est oratio obliqua. cf. ad I, 304. Futurum cum ἐπεὶ in confesso est Λ, 478 αὐτὰρ ἐπειὴ τόν γε δαμάσσεται ὠκὺς ὀϊστός. Exquisitior tamen est vsus subiunctiui. Porro Clarke: „ὅσσ' ἐπεὶ οὖν. *qui videlicet postquam ex arena, quam dixi.*"

νηπιέῃσι supplent Φρεσί. Est potius ab ἡ νηπιέη pluralis pro singulari, pro (ἐν) νηπιέῃ, διὰ νηπιέης, νηπίως, *pueriliter.* Vidimus ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ sup. I, 487. νηπιάα est Od. A, 297. At pro stultitia est manifeste Od. Ω, 468.

364. ἂψ αὖθις συνέχευε ποσὶ καὶ χερσὶν, ἀθύρων. ἀθύρων recte seiungit Sch. B. συνέχευε, συγχέει, ἀθύρων, *ludendo.* per ludum: ornat; nec facit ad comparationem ipsam. Male χερσὶ καὶ ποσὶν ἀθύρων iungit Eustath. ἀθύρει posse olim alicubi lectum esse coniicit Tollius e glossa Apollonii, Hesychii et Etymol. ἀθύρει. παίζει.

365. ὥς ῥα σὺ, ἤϊε Φοῖβε, πολὺν κάματον καὶ ὀϊζὺν σύγχεας. ἤϊε Φοῖβε. (Iterum inf. Υ, 152 ἀμφὶ σὲ, ἤϊε Φοῖβε) „Aristarchus ἤϊε scribebat, esse enim ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ab emittendis sagittis vel radiis: habebatur enim iam tum pro eodem numine Sol et Apollo. At Crates, Herodianum addit Eustathius, ἰήϊε, vt sit ἀπὸ τῆς ἰάσεως. (haec ratio est inepta; Apollo medicus an iam tum fuerit, cum Paeon ab Homero nominetur, dubitatur; tum vero ab ἰάομαι quomodo duci potest ἤϊος? sed ille ἰήϊος forte scripserat.) Cur leni spiritu insignienda sit vox, Herodianus caussam attulit, quia ante vocalem nusquam Eta adspiratur: ἠώς, ἤϊα, ἠέλιος ex ἥλιος. Sch. A. B. Eustath. Sch. br. In Schol. A. sequitur: ταύτῃ καὶ τὸ ἤϊε ξένον θέμις ἐστὶ δασύνεται. Corrupta haec sunt et aliena: corrige ἤτε ξείνων θέμις ἐστί Od. I, 268. Hactenus Scholia: quibus adde alios ἀπὸ τοῦ ἰέναι, ἔρχεσθαι ductum auguratos esse. At alii olim ἰήϊε Φοῖβε aut legisse aut intulisse

videntur; quod epitheton apud Sophoclem et alios occurrit, Apollon. Rh. II, 714. 715 et ad h. v. Etymol. in ἰήϊε. Etiam hoc alii ἰήϊος fcribebant. At in Apollon. Lex. eft ἤϊε Φοῖβε et additur: Ἤϊος ὁ Ἀπόλλων. ἀπὸ τῆς τοξείας (ergo deb. effe ἵηος) ἔνιοι δὲ ψιλῶς, ἀπὸ τῆς ἰάσεως. vnde paria Hefych. in ἰήϊος. Eft alia deriuatio ab ἰὴ, ἰὴ, acclamatione: vnde ἰήϊος ductum effe non improbabile fit: quam etiam probatam video a doct. Jlgen ad Hymn. in Apoll. 120. Ex ἰήϊος factum effe ἤϊος ftatuebat Etymologus cum Sch. br.

Mihi haec commemoranda erant, quoniam ad grammaticorum curas in Homerum fpectabant: ceteroquin enim bene teneo, antiquiffimorum horum nominum, inprimis religiofi generis, origines et notiones vix vnquam tuto conftitui poffe, et doctam quidem, parum tamen vtilem, operam in exquirendis iis poni.

„ὥς ῥα. *fic inquam*“ Clarke. Pro σὺ ἤϊε debuit effe σύ γ', notante Bentl. vt notarat fup. vf. 247. ὥς ἄρα σὺ fragm. Mofc.

367. ὥς οἱ μὲν — pro οὗτοι Apollon. Lex. in οἵ, non ὅν.

369. χεῖρας ἀνίσχοντες. laudat Schol. Aefchyli VII. ad Th. 177 χεῖρας ἀνασχόντες.

370. Neftor Γερήνιος v. ad B, 336. Excidit et hic ante αὖτε δ', quod exhibet vnus Vindob.

372. ἐν Ἄργεϊ περ πολυπύρῳ. Recte Sch. B. et Euftath. ὅλην τὴν Ἑλλάδα. Nam Argos proprie dictum ἱππόβοτον erat, non πυροφόρον. Nec Neftor Argis, fed Pylo imperabat.

374. εὔχετο νοστῆσαι. „γρ. νοστήσειν“ Clarke. Notatum video a Bentl. e Vatic. pro var. lect.

376. μηδ' οὕτω Τρώεσσιν ἔα δάμνασθαι Ἀχαιούς. ÷ „quod Τρωσὶν dictum mutato cafu pro ὑπὸ Τρώων.“ Schol. A. „γρ. δαμνᾶσθαι“ Barnes. δάμνεσθαι Barocc.

377. μέγα δ' ἔκτυπε μητίετα Ζεύς. ÷ „quod Zenodotus habebat μέγα δ' ἔκλυε. Atqui non exaudit Iupiter, fed auerfatur preces Neftoris.“ Sch. A. Hic igitur toni-

tra pro finiftro omine a Ioue miffo accepit? Atqui inter fecunda omina hoc fere haberi folet fauftiffimum; vt v. c. Il. Θ, 170. 1. Nec cur non exauditus videri poffet Neftor, ex fequentibus apparet; nam nec pereunt Achiui; nec reditus intercipitur. Troiani porro interpretantur omen in fuam vtilitatem et tanto ferocius inftant. Ceterum de toto verfu 378 dubito, an rhapfodi fedulitati debeatur; eft enim merum interpretamentum.

379. Διὸς κτύπον Ven. Lipf. Harl. Mori. Vat. Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Mofc. vn. Vindob. Euftath. ex interpretatione, vt Ernefti recte monuit; fatis tamen antiqua. Eft autem πυθέσθαι τι et τινὸς promifcue dictum.

381. Comparationem diferte commendat Sch. B. de ea v. Notam. Vt magis perfpicua fit oratio monebo, effe fupplendum: οἱ δὲ, iidem Τρῶες e vf. 379 ὥστε κῦμα θαλάσσης βαίνει σὺν μεγάλῃ ἰαχῇ, εἰ καταβήσεται ὑπὲρ τοίχων νηός. Sed τὸ εἰ poft ὥστε fere omitti folet; vt modo monitum ad vf. 323.

θαλάσσης εὐρυπόροιο. Apollon. τοὺς εὐρεῖς πόρους ἐχούσης et Hefych. πλατεῖς — ἢ μεγάλους. At eft fimpl. pro εὐρείας. μεγάλης. vt innumera in poetis, compofita pro fimplicibus, aliquantum ornatus ex hoc mutuata. A Koeppen laudatur γῆ εὐρυόδεια, εὐρύχορος et alia fimilia.

382. καταβήσεται poft ὥστε. iterum pro καταβαίνει, vel καταβῇ ἄν.

ὀππότ' ἐπείγῃ. vn. Vindob. ἐπείγει.

383. ἡ γάρ τε. „Etenim ea." Clarke. Scilicet eft pro ἥτε γάρ. In Harlei. ἡ γάρ ῥα. et ipfum bene.

385. ὁ – quod fingulare pugnae genus fequitur; Achivorum a proris, Troianorum a curribus, fed equis retro conuerfis verfus vrbem. Sch. A. Ex Sch. B. (quod et in Schol. Mofc. et Schol. Leid. habetur, in quo ap. Valk. diff. p. 130 ἰδίωμα corrigendum eft ἰδιότητα) intelligitur, Ariftarchi effe obferuationem, quam ipfa res fuggerere debuit, nam fi equi ante naues ftetiffent, caefi telis et contis fuiffent. Vnde et illud lucem accipit, quod inf. 451 Clitus auriga in ceruice vulneratur, quippe auerfus

a nauibus. Pugnant autem de curribus, vt pares essent pugnantibus de nauibus: haec et Eustath. attigit. Parum tamen satisfacere omnia haec fatendum est. Haud vereor dicere, videri ab Homero sententiam fuisse absolutam cum versu 384 aut, si cum 385. fuisse δὲ pro τε· i. δ' εἰ. ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο. reliqua ad 389 assuta videri a rhapsodis, non satis apte. Dicendum saltem ad ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδὸν omissum esse οἱ μὲν — At sequitur οἱ μὲν ἀφ' ἵππων. cum deberet οἱ δὲ sequi. Nisi forte interpunctione iuuari potest locus; — ἐπὶ πρύμνῃσι μάχοντο ἔγχεσιν ἀμφιγύοις αὐτοσχεδόν. οἱ μὲν ἀφ' ἵππων, οἱ δ' ἀπὸ νηῶν etc. sc. ἐμάχοντο. Sed interpolationem vix tollas vt nec in altero loco inf. 449. 50. 51.

386. ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν αὐτοσχ. edd. omnes vsque ad Oxonienses, qui primo digitos metiendo versui adhibuerunt. A codd. vitium exulat; etiam ab Eustathio. Ernesti per errorem contrarium edixit.

387. οἱ δ' ἀπὸ νηῶν ὕψι μελαινάων, — vna voce, ὑψιμελαινάων, edd. excepta Romana et hinc excusa Bas. cum Eustathio ipso, cui nemo paruit, ne Stephanus quidem. Sustulit Barnes.

388. τά ῥά σφ' *„quae vt sit, quae, vt solitum est"* Clarke.

389. ξυστὰ· — ναύμαχα, κολλήεντα. Mirationem facit ναύμαχα, cum Troiani belli tempore nondum pugnas nauales nossent. Respondet Sch. B. Homerum e suo tempore vocem transtulisse, quia tum e naui his armis pugnabatur. „Potuere tamen vel praedatores antiquissimis temporibus, saltem littore prohibiti, contis pugnare. — Notatur porro accentus in tertia ναύμαχα — κολλήεντα sc. ὑπὸ βλήτρων. nam et alibi: νῶμα δὲ ξυστὸν μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι Κολλητὸν βλήτροισι, δυωκαιεικοσίπηχυ. inf. 677. 8. Etymol. ἐκ πολλῶν συγκεκολλημένα, ἵνα γένηται μακρά. οἷον σύνθετα καὶ οὐ μονόξυλα. Conueniunt Sch. br. et Eustath. Intellige plures contos annulis ex aere iunctos et vinctos: vt bene Koeppen. δόρατα ναύμαχα, ὥς φησιν Ὅμηρος, διὰ μήκους χρείαν συγ-

ἠρμοσμένα. Pollux I, 137. Spectant ad h. v. Hesych. gl. in ναύμαχα et κολλήεντα, — κατὰ στόμα, κατὰ τὸ ἄκρον. „γρ. κατὰ στόμαθ' εἱμ." Barnes e suo puto; nec norat κατὰ στόμα ϝειμενα χαλκῷ.

390. Bene Sch. B. obseruat: quod re iam ad summum discrimen adducta poeta Patroclum inducit; admirabilis quoque oeconomia in hoc, quod Patroclum tam diu intra tentorium Eurypyli retinuit morantem, vt ille ipso rerum adspectu percussus ad Achillem rediret.

392. ἀγαπήνορος. Sch. br. ἀγαπῶντος τοὺς ἄνδρας. ἢ ἀνδρείου. Melius Apollon. Lex. ἀγαπήνορος. ὅταν ἐπίθετον, ἀγαπῶντος τὴν ἠνορέην, (ergo pro simpl. fortis, generosus) adscripto hoc versu. Et in hoc consentiunt Etymol. Hesych. in ἀγάνωρ male scriptum pro ἀγαπήνωρ.

393. ἧστό τε καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. „λόγοις. semel vox h. l. legitur in Iliade" Sch. A. Recte, et semel in Odyss. A, 56. Ad ἔτερπε Sch. B. laudat versum Menandri: ἰατρός ἐστιν ὁ λόγος ἀνθρώποις νόσων. Noti versus Aeschyli Prometh. 378 ὀργῆς νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι. vbi Schol. laudat locum nostrum; et Iambos: Λόγος γὰρ ἀνθρώποισιν ἴαται νόσους. Ψυχῆς γὰρ οὗτος μόνος ἔχει θελκτήρια.

394. ἀκήματα. Sch. A. „in nonnullis ἀκέσματ'. etiam sic Aristarchus. Legitur quoque ἀκέσματ' in Lips. At Apollon. Lex. ἀκήματα. ἰάματα. laudato hoc versu.

μελαινάων ὀδυνάων iam vidimus Δ, 117 et al.

396. γενετο ϝιαχη — Legebatur γίνετ' in Flor. Ald. 1. quod metrum ferre aiebat Ernesti. Immo vero non fert, nec magis, quod Ald. 2. intulit et Turnebus retinuit γίνετο, aut quod ed. Rom. cum Eustathio exhibent, γένετ'. Reduxit γένετο H. Steph. ex Δ, 456 ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε φόβος τε.

397. 8. καὶ ὢ πεπλήγετο μηρὼ iam sup. 113 vidimus. ὢ ἐπεπλ. vn. Vindob.

398. ὀλοφυρόμενος δὲ προςηύδα. vulgatum erat: δ' ἔπος ηὔδα. Aduersatur metro δ' ϝεπος. Sch. A. ait sic legere Aristarchum." Fuit ergo lectum ab aliis aliter?

fcilicet ὀλοφυρόμενος δὲ προςηύδα, vt fup. 114. et fic Barocc. Vrat. b. d. vn. Vindob.

400. δὴ γὰρ — *reuera enim. nam profecto.* Clarke.

401. ποτιτερπέτω. προςηγορείτω. Sch. br. Supra 393 ἔτερπε λόγοις.

402. σπεύσομαι εἰς Ἀχιλῆα, ἵν' ὁ. Iterum hiatus, in caefura tamen medii verfus.

403. ⸓ quod εἴκεν οἱ θυμὸν ὀρίνῳ dixit pro: εἰ αὐτοῦ τὸν θυμὸν ὀρίναιμι. Schol. A. Refpicit ille vff. 403. 4. fupra iam lectos Λ, 792. Vtrumque in Homero obvium: v. Excurf. III ad A. p. 174. 5. Male Barn. em. εἴκεν ἑοῖ.

404. παρειπών. et παραίφασις iterum de hortatu et fuafu quo quis ab aliquo confilio abducitur. v. Λ, 791. 792 vbi vid. Obff. παράφημι iam A, 577 vidimus.

„γρ. παρρειπών“ Barn. Immo vero fuit παρϝειπών.

405. τὸν μὲν ἄρ' ὣς εἰπόντα πόδες φέρον. ⸓ „ὅτι οἱ πόδες αὐτὸν ἔφερον, οὐκ αὐτὸς τοὺς πόδας refpectu ad Zenodoti fcripturam habito: ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει.“ Locus eft Z, 511, vbi vide. Scholion repetitum in Schol. B. Mofc. iam e fuo codice appofuerat Victorius Var. Lect. XXIX, 24. XXXVI, 3, quo ipfo patet, etiam eius Scholia non alia fuiffe quam Veneti, Leid. Lipf. et fimilium.

406. „γρ. οὐδ' ἐδύναντο vt mox 416.“ Barn. ficque vn. e Vindob.

407. παυροτέρους περ ἐόντας. ⸓ „quod manifefte Troiani pauciores numero eduntur quam Achiui: etfi focii fimul exierant“ Sch. A. Contra Sch. B. focios exclufos numero effe vult; addit tamen, οἱ δὲ, ἀσθενεστέρους.“ Attingit quoque rem Euftath. Vt intelligas, quorfum haec disputata fint, infpice Obff. ad Θ, 558 et ad B, 122.

ἀπώσασθαι παρὰ νηῶν. ἀπὸ νηῶν ap. Euftath. pro var. lect.

408. οὐδέ ποτε. recepi, ratione grammatica poftulante, et fuccinente Veneto, Vrat. d. fragm. Mofc. Etiam

οὐδέ ποτε Rom. ed. et duo Vindob. Vulgo οὔτε ποτὲ T. etiam in Euſtath.

409. οὐδὲ νέεσσιν. „ἐν ἄλλῳ· ἠδὲ ν." Sch. A. Sicque (pro var. lect.) Euſtath. item Barocc. Vrat. A.

410. ἀλλ' ὥςτε στάθμη δόρυ νήϊον ἐξιθύνει. στάθμη. Sch. A. ἡ καὶ κατευθυντρία λεγομένη et alio loco: σχοινίον λεπτὸν ἐρυθρῷ ἢ μέλανι χρώματι ἐχρισμένον. Eadem in Sch. br. Alia ap. Heſych. h. v. et Euſtath.

ἐξιθύνῃ Sch. br. additur tamen ἴσον ποιεῖ. ὀρθοῖ. Alias ſubiunctiuus Homerico vſui conueniret. Laudat ἐξιθύνοι Sch. mſ. Barnes. Ita poſt ὡς. ὥςτε ſaepe variat lectio. v. Excurſ. I. ad lib. IX. Ipſam rem illuſtrat locus Od. E, 245 Vlyſſes nauem fabricans αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα — ξέσσε δ' ἐπισταμένως, καὶ ἐπὶ στάθμην ἴθυνε.

411. ὅς ῥά τε *qui vtique*. Clarke.

412. εὖ εἰδῇ σοφίης. „quod ſemel h. l. σοφίαν dixit poeta, οὐ τὴν λογικὴν, ἀλλὰ τὴν τεκτονικὴν τέχνην. nam olim σοφὸς, σοφιστὴς, τεχνίτης." Sch. A. B. Similia Sch. br. Euſtath. et Suidas h. v. σοφία. πᾶσα τέχνη. Apollon. Lex. Et ſic paſſim alii vt Ammon. de quinque vocalibus p. 5 b. Ald. 1546. Reſpicit h. l. Heſych. σοφίης. τῆς περὶ τὴν τέχνην σχολῆς. Idem mox in σοφιστήν. πᾶσαν τέχνην σοφίαν ἔλεγον. Ex lexico aliquo Homerico Suidas ſua habet h. v. Eſt ναυπηγὸς δαήμων. Alia quaeſtio eſt, quo ſenſu πᾶσα σοφία dicta ſit: nam pro παντοῖα an ὅλη. vtrumque Homero frequentatum. Eſt quoque ſaepe ambiguum, dum vtrumque locum habet, vt in illo μάχης εὖ εἰδότε πάσης B, 823 et alibi. Si tamen h. l. eſt *ars fabrilis* praeſtat pro *tota arte* accipere.

ὑποθημοσύνῃσι Sch. B. cum Sch. br. Euſtath. διδασκαλίαις. Apollon. Lex. ὑποθήκαις. συμβουλίαις. Ex more, pluralis pro ſing. Et eſt idem ὑποθημοσύνη, quod ὑποθήκη. „al. εἰδὼς" Clarke; nec notatum, qui ſint illi alii. Eſt tamen illud in fragm. Moſcou.

413. ἐπὶ ἶσα. Eadem forma loquendi iam lecta eſt, et totus verſus, M, 436. Sunt iungenda ἐπιτέταται

ἶσα, ἴσως. de pugna in neutram partem vergente. ἶσα pro ἴσως, vt et mox 439. v. ad Λ, 336.

414. ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσιν. ※ In Schol. A. est: ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τούτου διεσκεύασται ὁ τῆς τειχομαχίας στίχος· ἄλλοι δ' ἀμφ' ἄλλῃσι μάχην ἐμάχοντο πύλῃσι." Versus est M, 175. ad quem v. haec eadem notata, quae ad locum nostrum nil faciunt.

415. Ἕκτωρ δ' ἀντ' Αἴαντος ἐείσατο. Townl. Ἕκτωρ δ' αὖτ'. Porro ἐείσατο. Schol. B. Mosc. ὥρμησεν. Sch. br. ἐφάνη (adeoque ab εἴδω) ἐφώρμησεν. ἐπῆλθεν. fere vt dubitabatur Λ, 358 et inf. 544. At enim ἐείσατο h. l. est ab εἶμι seu ἕω. non ab εἴδω. eoque quaeri potest, vnde δ' ἀντ' εει nasci potuerit; at fuisse εἴσατο et ἐείσατο iam vidimus ad Λ, 358.

416. τὼ δὲ μιῆς περὶ νηὸς. Vrat. A. τὼ δὲ ἴῆς.

οὐδὲ δύναντο. Ven. Vrat. b. ed. Rom. et ratio: cum paullo ante 406 ita legeretur et Ionicum hoc sit. Vulgg. οὐδ' ἐδύναντο.

417. νῆας vulgo lectum. Aristarchus νῆα, quod se legenti sponte offert ex v. 416 μιῆς περὶ νηός. Notarat quoque Bentleius.

418. ἐπεί ῥά γε. *quandoquidem, quando videlicet.* Clarke.

δαίμων. Apollo vel Iupiter ait Sch. B.

419. υἷα Κλυτίοιο Καλήτορα. — „quod *Clytius* Priami fuit frater (v. Υ, 238) eoque *Caletor* nepos Hectoris ex patruo. Fuit et alius Clytius, Dolopis pater (Λ, 302. inter Achiuos.) Paria Sch. br. habent.

423. νεὸς προπάροιθε μελαίνης. νεὼς ediderat Steph. e Rom. cum fuisset in Flor. Aldd. νηός. Turneb. νεὸς. Sic et Ven. Nec nisi in Odyss. νεὼς occurrit, haud dubie grammaticorum commento. Nam Homeri aetate ignorabatur τὸ ω, et scribebatur ο. Tum vero est. νέες. νέας. νέεσσι. νεῶν a νεὺς, vnde νηὺς, νηός. ναὺς, ναός. Videtur adeo ω omnino excludendum esse in Homero. Sic et iudicasse video Bentleium, qui Eustathii locum laudat ad Od. M, 100 τὰ πλεῖστα τῶν παλαιῶν ἀντιγρά-

φων, καὶ ἐνταῦθα, καὶ ἐν ἄλλοις τόποις, νεὸς διὰ τοῦ ό. Itaque νεὸς recepi.

426. μή δή πω χάζεσθε μάχης. abundat πω. Sch. B. et Mosc. At Clarke: *nequaquam quaeso.*

ἐν στείνει τῷδε. τῷ μεταξὺ νεῶν καὶ τῆς τάξεως τῶν ἵππων στενῷ τόπῳ. Sch. B. vt aliud erat στένος sup. M, 66. inter fossam et vallum. Potest tamen esse etiam τὸ στένος inter naues et vallum; vt Eustath. etiam ipsa condensatio pugnantium ordinum, quod et Schol. br. monent; et hoc videri potest probandum esse. cf. ad Θ, 476.

427. σαῶσετε Vrat. d. et vn. Vindob.

428. νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. ⊱ „quod νεῶν ἐν ἀγῶνι est ἐν ἀθροίσματι νεῶν, τῷ ναυσταθμῷ. Sch. A. cum Sch. br. et Eustath. ἐκ παλαιῶν. et recte; non est h. l. *pugna ad naues*, sed *nauium statio*, apud quam pugnatum est; declaratur autem pugna per locum. Nam verissimum hoc est, in Homero ἀγῶνα *non dici de ipso certamine, sed de loco vel de consessu.* Etiam Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται, laudato Τ, 42 καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Add. Π, 239. et Υ, 33. De versu Π, 500 suo loco videndum est.

432. ἐπεὶ ἄνδρα κατέκτα Κυθήροισι ζαθέοισι. ⊱ „quod deest ἐν. ἐν Κυθήροισι, et quod vltima in κατέκτα est breuis. vt Od. Λ, 409 ἔκτα σὺν οὐλομένῃ ἀλόχῳ. De hoc v. ad Δ, 319.

433. τόν ῥα. *hunc inquam.* Clarke.

435. λῦντο δὲ γυῖα. iam lectum Η, 16. λῦτο Cant.

437. δὴ νῶϊν ἀπέκτατο. ⊱ „quod hic aperte docetur discrimen inter νῶϊν et νῶϊ" Sch. A. nam sequitur νῶϊ — ἐτίομεν. cf. ad Θ, 352. Monetur quoque, esse distinguendum post πέπον, non post πέπον δή. ἀπέκτατο ex κτῆμι. cf. ad Δ, 319.

438. ἔνδον ἐόντα, *apud nos, domi.* De hoc vocis vsu v. sup. ad Ν, 363. Et additur ἐν μεγάροισι.

439. ἶσα φίλοισι τοκεῦσιν ἐτίομεν. — „quod Zenodotus (in Sch. B. et Lipſ. Ariſtarchus nominatur) ediderat τέκεσσι. Atqui nec Teucer nec Aiax, antequam ad Troiam venerant, liberos ſuſceperant.

440. ποῦ νύ τοι ἰοί; Formula eadem E, 171. Aen. V, 391. *Clarke.*

ἀπέκτανε. Memoratur ἀπέκτονε forma praeteriti perfecti ab Etymologo. Vid. ad Z, 414. In capite pro τὸν δ' eſt in vno Vindob. τόν ῥ'.

441. καὶ τόξον ὅ τοι πόρε Φοῖβος Ἀπόλλων. — „quod τόξον h. l. pro τοξικὴ τέχνη. Sch. B. ἡ τῆς τοξικῆς ἐμπειρία. non enim arcum, ſed peritiam ſagittandi Apollo ei largitus erat." Sic et Euſtath. ἐκ παλαιῶν. ὠκύμοροι ſagittae, quae celeriter mortem inferunt: Sch. B. br. Euſtath. Heſych. aliter quam A, 417 Achilles ὠκύμορος erat.

443. Φαρέτρην ἰοδόκον. „ἰοδόκον ſcribebat Alexio, nam pharetra δέχεται τοὺς ἰούς. vt ξεινοδόκον. Sic et Attalus. Alii ἰόδοκον." Sch. A.

444. βέλεα recte recepit Barnes e Cant. Add. Harl. Lipſ. Etiam Ven. exhibet, cum Townl. Vrat. A. b. d. Euſtath. ἐφίῃ Barocc. ἀφίει Vrat. b.

445. Ambiguum viſum, vtrum Κλεῖτος ſit nomen viri an Ἀγλαός, in Schol. Victor. et Leid. ap. Valk. Diſſ. p. 131. In Schol. A. haec habentur: Κλειτὸς, ὄνομα κύριον. ὀξυντέον δὲ ὁμοίως τῷ ἐπιθέτῳ, ἐπειδὴ κόσμου ἐστὶ τὸ ἐπίθετον.

447. ἡνία χερσὶν ἔχοντα. ὁ μὲν πεπόνητο καθ' ἵππους. Non notarat hiatum h. l. Bentleius, alioqui acerrimus in iis inueſtigandis: Si vsquam, hoc vtique loco recte dixeris, in medio verſu moram hiatum admiſiſſe. Potes quoque defendere altero exemplo Il. T, 133 ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα, ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. verum ibi melior lectio ſuppetit: παρ' Εὐρ. At h. l. par emendatio locum non habet. Solet hoc hemiſtichio aliquoties vti Homerus; nusquam ſimili hiatu nec cum apoſtropho in ἔχοντα, quo ipſo ſuſpicio naſcitur, inſertum eſſe verſum a rha-

pſodo interpretamenti loco, ex Π, 739. Θ, 121. Vt nunc legitur: τῇ γὰρ — χαριζόμενος· Clarke parentheſi poſita accipit. — καθ' ἵππων Vrat. d. cum vno Vindob. Mox ἵππους ἔχε iterum pro ἤλαυνε.

449. 450. 451. ※ — ἀθετοῦνται οἱ τρεῖς, quod Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος alienum eſt; ſocii bene dici poſſunt, χαρίζεσθαι, non autem *vnus e ciuibus* qualis erat Clitus. Schol. A. B. Vict. Melius de Hippothoo, quippe qui e ſociis erat, hoc dictum eſt Jl. P, 291 vbi duo hi verſus 449. 450. iterum leguntur. (Addit Sch. B, melius etiam de Pandaro dictum Jl. E, 211 ἡγεόμην Τρώεσσι, φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ Ariſtarcho iudice.) Tum vulnus in ceruice h. l. abſurdum eſt, ſi ille egit equos in hoſtem. Haec Sch. A. et Lipſ. Addit Sch. B. quomodo enim conuerſis retro curribus ſtatum ſeruare potuiſſent pugnantes equis loco cedentibus? (Scilicet, vt verba ſenſum ſuum habeant, ſtatuendum, retro verſus vrbem conuerſis equis adſtitiſſe currus, ex eorum autem extremis partibus ad puppes ſpectaſſe pugnantes. Sic et Sch. br. ad h. v. cf. ſup. ad 385.) Nec tamen Polydamas de curru pugnat, vt patet vſſ. 455. 457. Supereſt, vt commemorem, quod Clarke, ſecundum Daceriam, autumat factum, iuuenem praecipitem et quoque verſum equis incitatis diſcurrentem ceruice telum accepiſſe.

His ſingulis diſpectis et expenſis fatendum eſt, auctoritate veterum, quam Schol. A. B. Lipſ. Moſc. ſeruarunt, et ipſa ratione recte damnari verſus: quibus ſublatis bene ſibi conſtat locus. Pugnat pedes Polydamas, vt mox iterum vſ. 457 αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν προμάχοισιν ἐμίχθη. Currum prope eum a tergo tenet Clitus, in media pugnantium turba: vti mox idem Polydamas facere iubet Aſtyochum vſ. 456. 7 πολλὰ δ' ἐποτρύνει σχεδὸν ἴσχειν ἵππους, et quidem εἰσορόωντα, oculis in eum intentis, quo, ſi res poſtulet, ſtatim curru eum excipere poſſet; id quod prudentiae viri ſaepe laudatae conueniebat.

450. τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένῳ περ. Sic legebatur in edd. et codd. At Townl. ἱεμένων forte librarius legerat ἱεμένων περ. hoc praeferam: nemo ex sodalibus, etsi cupientibus opem ferre. Sic P, 292 τάχα δ' αὐτῷ ἦλθε κακὸν, τό οἱ οὔτις ἐρύκακεν ἱεμένων περ. Diserte quoque ἱεμένων legit Vrat. A. et ed. Rom. cum Eustathio, qui tamen et alterum norat. Nunc video etiam Venetum ita legere, et Schol. διχῶς Ἀρίσταρχος· καὶ ἱεμένῳ καὶ ἱεμένων. duplicem puto lectionem ille repererat et apposuerat. Probauit quoque Ernesti e consuetudine Homerica, nisi malis, addit, ἱέμενός πέρ. quo non egemus, oblato altero. Friget ἱεμένῳ, nam ipsum hoc cupiisse nemo dubitabit: etiamsi cum Koeppenio exponas ἱεμένῳ sc. ἐς πόλεμον, μάχην, vt Θ, 313 et al. Habent tamen hoc Schol. br. cum codicum parte. In Lips. superscriptum ἱεμένου.

451. αὐχένι γάρ οἱ ὄπισθε. vt iam vidimus, putandum est equos fuisse versus vallum et vrbem conuersos, et aurigam auerso a nauibus corpore currui institisse occupatum in equis continendis. Sic fere Schol. br. Sed v. modo ad vs. 449. 450. 1.

453. κείν' ὄχεα κροτέοντες· ἄναξ δ' ἐνόησε τάχιστα. Corruptela versus obuia est in prosodia: κροτέοντες ϝάναξ. obseruata iam Bentleio et Dawesio, Miscell. crit. p. 150. medela tamen parata: ἵππω — κροτέοντε ϝαναξ. repugnante Ernestio, sed frustra. nomina dualia et verba pluralia iungi, Homero haud infrequentatum est. Alioqui οἱ ἵπποι seruari possint, si legeris: κείν' ὄχεα κρότεόντε. *et inanem currum iactabant.* In Vrat. d. et vno Vindob. κροτέοντος. Pro κροτεῖν hoc sensu, quod etiam in H. in Apoll. 234 legitur, erat κροταλίζειν sup. Λ, 160 πολλοὶ δ' ἐριαύχενες ἵπποι κείν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. sicque Sc. Herc. 308 τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο ἅρματα κολλήεντ', ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἄϋτευν.

454. καὶ πρῶτος ἐναντίος ἤλυθεν ἵππων. Erat in edd. ἐναντίον. perpetua varietate v. c. Λ, 129. nunc ἐναντίος in optimis codd. Cant. Barocc. Mori. Vrat. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. ex emendatione, Lips. vtroque Ven.

455. τοὺς μὲν ὅγ' Ἀστυνόῳ. Monuit iam Bentl. scriptum fuisse ϝαστυνοῳ, ergo ὁ ϝαστυνοῳ. Videtur homo esse idem qui in Polygnoti tabula ap. Pausan. X, 26 p. 863 occurrebat, a Neoptolemo ense percussus.

Προτιάονος υἱέ. fragm. Mosc. Προτιάνορος quod verum arbitror; habet enim analogiam cum similibus.

456. πολλὰ δ' ἐπώτρυνε. Vrat. d. et vn. Vindob. ἐπότρυνε. Sic et alibi variat. hoc quidem Ionicum est.

σχεδὸν ἴσχειν εἰσορόωντα. malim scriptum ἰσχέμεν.

457. αὐτὸς δ' αὖτις ἰὼν Vrat. d. αὐτὸς δ' αὖτ' ἐξαῦτις ἰών.

459. καί κεν ἔπαυσε μάχης. Est lectio Zenodoti. At μάχην alii, etiam Aristophanes; quod quidem recte et ipsum dicitur; sed alterum doctius. quod et Venetus habet, et perpetuo Homeri more; vt modo vs. 15 Ἕκτορα, δῖον ἔπαυσε μάχης. Sic quoque παῦσέ μιν ἀλκῆς. πόνου. χάρμης.

460. εἴ μιν ἀριστεύοντα βαλὼν ἐξείλετο θυμόν. Ieiunum satis hoc et tantum non ludicrum: fecisset sane Hectorem cessare a pugna, si modo eum feriisset. Suspectum quoque video versum fuisse Bentleio; ortus versus videtur ex interpretamento rhapsodi. Occurrere possis forte molestiae cum Eustathio dicens εἴ μιν esse dictum pro ἐπειδή, siquidem.

461. ὅς ῥ' ἐφύλασσεν. „vel, qui vtique; vel, si ad superiora referas, qui, vt dictum est." Clarke.

462. Τεῦκρον Τελαμώνιον εὔχος ἀπηύρα. — „quod Τεῦκρον pro Τεύκρου dictum" Schol. A. B. Mosc. quasi hoc insolitum sit. ἀπούρα in vno Vindob. et in Flor. Aldd. correctum ἀπηύρα in Rom. Turn. Steph. Aliud est ἀπούρας A, 356 et alibi.

463. ὅς οἱ ἐϋστρεφέα νευρὴν ἐν ἀμύμονι τόξῳ. Barnes: „γρ. ὅς ῥ' οἱ." perperam: fuit ὅς ϝοι.

Est in his oratio minus polita; debebat esse: ᾧ ἐξέῤῥηξε νευρήν, vel, καὶ οἱ ἐξέῤῥηξε.

ἐϋστρεφέα vltimam productam positione facile credas: attamen notat Clarke eam produci, quia ducenda

ſit a genitiuo — εως. at ſi eſſet ab εος, fore εα, brevem. Spectare haec ad Atticos puta, non ad Homerum.

464. ῥῆξ' ἐπὶ τῷ ἐρύοντι. ⊱ ad ſtigmen excidit Scholion, quod ſpectaſſe ſuſpicor ad ἐπὶ τῷ quod dictum videtur pro ἐπὶ τόν. Verum eſt ἐπερύοντι αὐτῷ pro ἐρύοντι κατ' αὐτοῦ.

παρεπλάγχθη δέ οἱ ἄλλῃ. Barnes: „γρ. ἄλλῃ" ſcilicet, vt plerumque iota ſubſcriptum in codd. omittitur. Heſych. ad h. l. ſpectat: παρεπλάγχθη, παρεκρούσθη.

467. ὢ πόποι. in alio: ὢ πέπον. Schol. A.

ἢ δὴ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. Schol. B. ἐπικείρει, οὐκ ἐᾷ αὔξεσθαι. Schol. br. ἐμποδίζει τὰ βουλεύματα. πᾶσαν τὴν εἰς τὸν πόλεμον προθυμίαν θεός τις κωλύει καὶ παρασπᾷ. Similia ſunt in Heſych. μάχης ἐπὶ μήδεα κείρει. τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ καὶ ἀποκείρει ἢ κωλύει. et ſimilis alia gloſſa ap. eund. in ἐπὶ μήδεα κείρει. Senſum, non vim, verbi haec reddunt; quae eſt: ἐκκόπτει. ἐπιτέμνει. Iterum occurrit Π, 120.

468. ὅ τέ μοι βιὸν ἔκβαλε χειρός. Clarke: „qui ſcilicet, qui vtique."

469. νευρὴν δ' ἐξέῤῥηξε νεόστροφον, ἥν ἐνέδησα πρώϊον. Duplex eſt lectio vtraque bona; nam in aliis eſt ἥν οἱ ἔδησα. Recepi ἐνέδησα victus auctoritate: ſic enim Barocc. Townl. Vrat. b. fragm. Moſc. duo Vindob. etſi alter ἐνόδησα, Lipſ. Ven. Etymol. in πρωΐα. Euſtath. e quo praeferebat Erneſti. Idque legebatur in ed. Rom. et iam in Ald. 2. cum propagine. Iterum reduxit οἱ ἔδησα Turnebus, inde H. Stephanus. Haud dubie politius eſt et γλαφυρώτερον, ἥν ἐνέδησα, at alterum antiquius et auſterius, et, ſi recte cenſeo, verius. Exciderat in aliquo codice οἱ, et ſuppletum eſt εν.

νεόστροφον. νεωστὶ ἐστραμμένην οἷον καινήν. Apollon. Lex. et Heſych. Schol. Ven. A. innuenerat quoque: ἐξέῤῥηξεν εὔστροφον, quod ille ait habere ἐπίτασιν.

470. πρώϊον. ⊱ „Zenodotus ſcripſerat πρώην, ita longius tempus declaratur; heſternum ſcilicet. At πρώϊον eſt πρωΐας. Et ſane ſuperiore die raptus fuerat neruus

ῆπτε δέ οἱ νευρὴν Θ, 328. Itaque altero mane, hoc ipso die, quo pugnatur, πρωΐας, nouam chordam innexuerat." Sch. A. et B. Aliud Scholion: „vtrumque scribi ait Aristarchus: πρώην et πρώϊον· ταὐτὸν δὲ ἐξ ἑκατέρου σημαίνεσθαι." quod et ipse statuere malim. Seruant tamen πρώϊον codd. et edd. Etiam Sch. br. πρώϊον, ἕωθεν. ὄρθριον. ἢ πρόσφατον. Similia Etymol. Add. Hesych. et Eustath. ex πρωΐ, πρῷ. vnde πρωΐζα sup. B, 303.

ὄφρ' ἀνέχοιτο θαμὰ θρώσκοντας ὀϊστούς. exquisite dictum obseruat Eustath. *vt perduret, sufficiat, ad sagittas plures numero emittendas.*

472. ταρφέας ἰοὺς „οὓς συνεχῶς βάλλεις κατὰ τῶν πολεμίων" Sch. B. Vidimus iam Λ, 387.

ἀλλὰ βιὸν μὲν ἔα. ἀλλὰ, simpliciter ad excitationem valet: quasi omissum esset: *ne amplius de arcu cogita, sed* . . .

473. ἐπεὶ συνέχευε θεὸς Δαναοῖσι μεγήρας. „συνέχευε sc. βιὸν καὶ ὀϊστοὺς, — ἀντὶ τοῦ, τῆς πρὶν εὐκοσμίας ἐστέρησεν. ἐναντίον γὰρ τὸ συγχέειν πρὸς τὸ εὐκόσμως, καὶ οὕτως εὐκρινῶς τάττειν." Eustath. vt Π, 471 ἡνία δέ σφι σύγχυτο, *habenae.* Scilicet proprie *vsus* arcus confusus et turbatus erat, rupto neruo.

474. αὐτὰρ χερσὶν ἑλών. (ἐν) χερσὶν — (ἐν) ὤμοις.

476. μὴ μὰν ἀσπουδί γε. „quod ἀσπουδὶ, χωρὶς κακοπαθείας. Sch. A. add. Sch. br. Eustath. ἀντὶ τοῦ ῥᾳδίως καὶ ἀπονητί. Vidimus iam Θ, 512 vbi et de vsu scribendi ἀσπουδεὶ et ἀσπουδὶ dictum, quod h. l. habent Ven. cum Sch. A. Interpungi autem potest, sic, vt superioribus haec adiungantur; (Ita acceperant, qui scribebant 477 μνησαίμεθα. vt Barocc. Harl.) aut vt seiungantur, subintellecto: *Caueamus vero,* μὴ ἀσπουδί γε etc. Hoc verum.

477. νῆας ἐϋσσέλμους. ἐϋσέλμους Lips. (cum al.) „nec opus duplicatione" addit Ernesti. recte; antiquitus non scriptum σσ sed pronuntiatum fuit. Aliter res se habet in codd. in quibus varietas a librariorum ignorantia et incuria proficiscitur; non a doctrina antiqua. Itaque ex

his nihil huiusmodi mutari poteſt; ſed ſequendum eſt conſtanter quod ſemel amplexus fueris. De voc. *εὔσελμος* v. ad B, 170.

478. *ὁ δὲ τόξον.* Bentl. malit *ὁ δ᾽ αὖ τ.* Sicque vn. Vindob.

479. *σάκος τετραθέλυμνον.* Apollon. Lex. in h. v. et in *προθελύμνους. ἀντὶ τοῦ, τετράπτυχον.* quod quatuor *πτύχας* haberet, h. e. *coria* aliud ſuper alio *impoſita*. Similia Sch. br. cf. ſup. ad H, (VII) 247. De etymo autem dictum ad *προθέλυμνον* Jl. I, 537.

480. *κρατὶ δ᾽ ἐπ᾽ ἰφθίμῳ — ἔθηκε* „quod prius clipeum, tum galeam ſumſit Teucer: at Zenodotus contrarium intulit in *μονομαχίαν* Paridis; (v. ad Γ, 334. 5.) tum, quod ſagittarii non habent galeam; (nam h. l. Teucer, ſepoſito arcu, ſumit galeam cum haſta) vnde et de Locris *οὐ γὰρ ἔχον κόρυθας χαλκήρεας* N, 714. vbi cf. Obſſ.

κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε. In *εὔτυκτον* argutatur Erneſti et mauult *εὔτυκτον* quod et codd. et edd. habent. At v. ad H, (VII) 12.

481. *ἵππουριν* — abeſt verſus a Barocc. Mori. Harl. Lipſ. Vat. Townl. fragm. Moſc. binis Vindob. etiam a Veneto; et probabile ſit eum huc retractum ex al. loc. Γ, 337. Λ, 42. Π, 138. in quibus locis et prior verſus repetitur. et vſ. ſequens 482 iam lectus Γ, 338. K, 135 et alibi.

484. *Τεῦκρου βλαφθέντα βέλεμνα. βέλη* notant gloſſographi, ipſe Apollon. Lex. ad h. l. et X, 206.

486. *Τρῶες καὶ Λύκιοι καὶ Δάρδανοι.* Saepius hoc verſu vſum eſſe Homerum, monitum iam eſt ad VIII, (Θ) 173. Strabo X, p. 695 B. inter exempla laudat, quae declarent morem Homeri iungendi genus cum formis ſeu ſpeciebus; nam et Dardanii ſunt inter Troianos.

487. *ἀνέρες ἔστε.* Verſus iam lectus Z, 112. ad q. loc. vide.

488. *νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς* cum ſuperioribus iungenda eſſe, monet Sch. A. [illegible] *ἦ γὰρ* [illegible] fuit *ἴδον.* Nec au-

diendus Barnes suum γάρ ῥ' ἴδον intrudens. — „δὴ γὰρ *certe enim.*“ Clarke.

490. Διὸς ἀλκή, ἡ νίκη, ὅταν ἐκ θεοῦ γίνεται. Sch. B. Est sane potenter dictum pro vulgari: Facile cognitu est, quoties dei *opera intercedit.* Schol. br. ἀλκή, νῦν βοήθεια. quod pressius verba sequitur. γίνεται et γίγνεται variat et h. l. In Vrat. A. γένετ'. debebat scribere ἀνδρέσσι γένετ' ἀλκή. sed est Apostolii sphalma.

491. ἠ μὲν ὁτέοισιν κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυαλίξῃ. ὁτέοισιν, tertio loco esse acuendum, contra ὅτοισιν, docent Sch. A. B. Etiam Etymol. versum in h. v. recitat: ὁτέοισι κῦδος — ἀντὶ τοῦ οἷστισι. De forma hac ὅτεῳ. ὅτεων. ὁτέοισι. et de altera ὅτινας monent vulgares libri grammatici; et ad h. l. Barnes cum Eustath. dicunt esse Aeolicum; malim dicere antiquum; nam et ab Ionibus frequentatur, vt ab Herodoto: cf. ad eum Valken. Tribus syllabis nunc pronuntiandum esse, vix opus est monere. nec dubito τὸ ν deberi grammaticis et fuisse ὁτέοισι κῦδος.

κῦδος ὑπέρτερον. Vrat. d. et vn. Vindob. ὑπέρτατον.

ἐγγυαλίξῃ. Mori. Ed. Rom. Reddit Eustath. δώσει. Nulla est forte sententia, quam vetustiores poetae toties repetierint, quam haec, qua fortunae vicissitudines, inprimis in pugna, ad numen, ad Iouem, referuntur: ita ap. Pindar. Tragicos, Menandrum, Hesiod. pr. Ἔργων, inprimisque Homer. saepius; ita P, 98 sq. 176 sq.

492. ἠδ' ὅτινας μινύθῃ τε καὶ οὐκ ἐθέλῃσιν ἀμύνειν. ὅτινας. οὕστινας. v. modo 491. et ad X, 450. μινύθει Barocc. Vrat. b. A. cum Eustath. μινύθῃσι Vrat. d. et vn. Vindob.

ἀμῦναι Vrat. d. ἀμεῖναι vn. Vindob.

494. ἀλλὰ μάχεσθ' ἐπὶ νηυσὶν ἀολλέες. Versus hic cum quinque seqq. recitatur a Lycurgo c. Leocr. c. 26. (p. 210. R.) Et vss. 494. 5. 6. 7. relati sunt inter sententias a Stobaeo de patria, Serm. XXXVIII. (al. — IX.) p. 227. De sententia nobilissima v. ad M, 243.

ἐπὶ νηυσὶν. Vrat. b. ἐν νηυσίν. Ap. Lycurg. l. c. ἐπὶ νηυσὶ διαμπερὲς legitur.

ὅς δέ κεν ὑμέων. Stobaeus εἰςόκεν.

ὑμέων. Monet Sch. A. acuendum esse in prima, ὕμεων. quia indefinite ponitur. de hoc v. ad A, 147. (Scilicet fuit ἤμεες, ἤμεων, ἤμισιν et ἦμιν. Ita et ὕμεες. Contra inualuit vsu altera forma ὑμέες. Bentleius malebat ἡμέων. quod et ipsum habet, quo placeat. — Porro est iunctura minus grammatice facta ὅς δέ κεν — ἀλλ' ἄλοχος. debebat esse, εἰ δέ κε θάνοι τις. vti v. c. erat sup. N, 288. 9. 290 εἴπερ γάρ κε βλεῖο sq. Notarunt quoque veteres ap. Eustath.

495. βλήμενος ἠὲ τυπείς. ⊱ „quod distinguitur βαλεῖν et τύψαι." Sch. A. B. br. Eustath. θάνατον καὶ πότμον ἐπίσπῃ v. ad B, 359.

496. οὔ οἱ ἀεικές. Versus praeclari! Monuit ap. Sch. B. et Eustath. iam Crates: iuuenibus haec esse legenda ad excitandos se ad virtutem, εἰς διέγερσιν. κάλλιον δέ φησι ταῦτα τοὺς νέους ἀναγινώσκειν. Κράτης εἰς διέγερσιν. Supplenda haec ex Eustathio: καί φασιν οἱ παλαιοὶ, ὡς κάλλιόν ἐστι ταῦτα τοὺς μαχίμους νέους ἀναγινώσκειν ἐν βραχεῖ, δυνατῶς, καὶ κατὰ τάξιν, ἢ ἃ Τυρταῖος πολυλογῶν Λακεδαιμονίοις ἔγραψε. Continetur loci laus in sententiarum grauitate et breuitate et enumeratione singularum rerum cum respectu eorum, quae, vrbe capta fiunt: ἄνδρας μὲν κτείνουσι — v. sup. I, 587 — 590. add. Eustath. Laudat Sch. B. et comparat aliud exemplum καταμερισμοῦ, ad demonstrandam vim, quam ille habet, e Midiana Demosthenis: ἐφ' οἷς τῶν πεπονθότων etc. (ed. Reisk. p. 521, 10.)

ἀεικὲς, κακὸν, Sch. br. immo ἀπρεπές. quod inter plura est apud Hesych. add. Etymol. alioqui posset esse: *quod intolerabile, indignum, vel iniquum videri debeat.*

497. παῖδες ὀπίσσω. laudatur hoc in Sch. B. et Victor. quod apponitur, ad declarandam perpetuam posteritatis durationem. Porro Sch. B. et Eustath. e veteribus: ἠδύνατο μὲν εἰπεῖν· καὶ νήπια τέκνα. ἀλλὰ τῷ σεμνῷ

τέρῳ ὀνόματι τῶν παίδων χρῆται, παῖδας καλῶν τὴν πᾶσαν γενεὰν καὶ διαδοχήν. Scilicet fuit olim hoc quoque lectum: καὶ νήπια τέκνα. quod eſt ap. Lycurg. l. c.

498. καὶ οἶκος καὶ κλῆρος. Sch. A. „καὶ ἡ οὐσία καὶ βίος." et mox: „ἄλλως· (quae et Sch. br. habent) κλῆρος, ἡ χωρικὴ περίκτησις. quia forte ager aſſignabatur. — Sed et hereditas forte diuidebatur vt Od. Ξ, 208. 9." Apud Lycurg. l. c. inuerſo ordine legitur καὶ κλῆρος καὶ οἶκος. κλῆρος — ἐπὶ τῶν κτημάτων hoc verſu appoſito Apollon. Lex.

ἀκήρατος. ἄθικτος. ἄφθαρτος. ap. Apollon. Lex. et al. Occurrit vox iterum Ω, 303. Od. Ρ, 532. Commenta ſunt de etymo varia grammaticorum. Simpliciter erat dicendum: κεράω miſceo, plures habuiſſe formas, in his κηράω. κηραίνω. vnde ἀκήραντος et ἀκήρατος. μίτρην ἄχραντον καὶ ἀκήρατον dixit Apollon. IV, 1025 et I, 974 ἀλλ' ἔτι οἱ κατὰ δώματ' ἀκήρατος ἦεν ἄκοιτις ὠδίνων. Occurrit de aqua pura ap. Theocr. XXII, 38. add. Eurip. Or. 574. vbi Schol. Hippol. 73.

499. εἴ κεν Ἀχαιοὶ — οἴχωνται. Apud Lycurgum l. c. eſt ἵκωνται, refragante metro. οἴχονται (adiecto tamen πορευθῶσιν) Sch. br. Barocc. Lipſ. Adde Mori. Cant. Harlei. Euſtath. perperam, vt iam monuere Clarke et Ern. v. Exc. III ad A. et Exc. II ad E.

500. μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. Fuit θυμον τε ϝεκαστου. vt iam Bentl. emendauit et aliis locis et hoc, in quo verſamur.

501. ἐκέκλετο οἷς ἑτάροισι. In Lipſ. et in marg. vn. Vindob. ἐκέκλετο μακρὸν ἄΰσας.

502. νῦν ἄρκιον. De hac voce Homerica cf. notata ad B, 393 vbi eſt, ὅ ἀρκεῖ, vel ἐπαρκεῖ, *prohibet, facit, quo minus.* — At h. l. eſt vſus diuerſus: etſi et hic ἐπαρκοῦν ſubſtituit Euſtathius. Accipitur vulgo: *nunc ſatius eſt,* vt adeo habeatur pro comparatiuo: quaſi ſit ἀρκίων, ἄρκιον vt 511. βέλτερον. Eſt quoque inter alia apud Heſych. φερτότερος pro interpretatione. Impedita tamen hinc oritur ſtructura; et ſupplendum membrum: νῦν, ἢ

ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι — ἄρκιον ἔστι, ſc. *quam cedere ac fugere.* vt ſit: *pudeat vos fugere, Argiui; nunc aut mori, aut non niſi fugato hoſte vitam ſeruare praeſtat:* ſc. quam fuga vitam ſeruare. At veteres iſtum vſum τοῦ ἄρκιον, ex contextis arreptum, ignorant. Sch. br. αὔταρκες: ἱκανὸν; reddunt, vt ap. Heſiodum eſt ἄρκιος μισθὸς, quod ad locum non facit. Sch. B. ὠφέλιμον ἢ ἕτυμον, (lege ἕτοιμον) ὃ καὶ ἄμεινον. Sane hoc conuenit: νῦν ἄρκιον, ἑτοιμόν ἐστι, νῦν πάρεστι, *nunc tempus adeſt, vt aut moriamur,* fortiter pugnando, *aut incolumes euadamus, depulſis a claſſe hoſtibus:* alterum hoc, ἢ ἀπωσαμένους κακὰ νηῶν, σωθῆναι, reſoluit: σαωθῆναι καὶ ἀπώσασθαι. Ita lux allata loco. Minus bene Sch. B. vtrumque ἢ ἢ pro καὶ accipit. Eſt autem ſollenne Homero illud notum: *aut vincere aut mori* ita reddere: *aut perire aut ſeruari:* vt paullo poſt 511 βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ſq. inf. P, 227 ἢ ἀπολέσθω ἠὲ σαωθήτω. quo ipſo fuga excluditur; vti re ipſa excluſa erat I, 230 ad quem loc. vide. cf. I, 78.

505. ἐμβαδὸν ἵξεσθαι ἣν πατρίδα γαῖαν ἕκαστος. ξ— quod ἠθικῶς haec dicta (cum ſuaui irriſione) — ἐμβαδὸν, βάδην, πεζῇ. Apollon. Lex. ἐμβάντες πεζῇ. Add. Sch. br. Heſych. vbi v. Notam. Euſtath. verum verſus vix ab Homero eſt profectus: repugnat enim perpetuo vſui τοῦ ϝεκαστος. v. ad K, 215. Bentl. emendat ϝὴν πατρίδα γαῖαν ἅπαντες. vel πατρίδα ποσσὶ ϝεκαστος.

508. οὐ μὰν ἔς γε χορὸν κέλετ' ἐλθέμεν, ἀλλὰ μάχεσθαι. μάχεσθαι. „γρ. μάχην δε. Barnes. Habeo pro eius commento, ex Euſtathio: μάχεσθαι pro εἰς μάχην. οὐ μὰν, οὐ μὴν, variat.

510. αὐτοσχεδίῃ Ven. A. et B. Townl. fragm. Moſc. Vrat. d. duo Vindob. adde Schol. br. et Apollon. Lex. αὐτοσχεδίῃ. ἀπὸ χειρός. ἐκ τοῦ σύνεγγυς. Sic et Euſtath. cum Rom. ſicque editum erat vbique ante Clarkium, qui αὐτοσχεδίην recepit ex Harlei. add. vn. Vindob. quia ſic alibi Homerus loquitur: M, 192. P, 294. Od. Λ, 535. Et Sch. B. cum Sch. Lipſ. αὐτοσχεδίην τινές. Parum re-

fert, vtro modo legatur. (κατ') αὐτοσχεδίην μάχην recte se habet; vt sup. E, 830 τύψον δὲ σχεδίην simili modo. nec minus (ἐν) αὐτοσχεδίῃ μάχῃ. vt sup. N, 325 ἐν αὐτοσταδίῃ. Minus suauis videri potest duplex accusatiuus. De voce et scriptura v. ad M, 192.

511. βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι — quod non tria distinguuntur, sed duo: vt sit, *praestat mori aut viuere vno momento, quam longo tempore consumi*: βέλτιον, καθ' ἕνα χρόνον συντόμως ἀπολέσθαι ἢ πολὺν χρόνον φθείρεσθαι. Sic Sch. A. nec aliter Sch. B. Volunt ergo prius membrum ἀπολέσθαι enuntiatum esse per duo: ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον ἠὲ βιῶναι. scilicet, vt sit, puto: *vno momento, ἐν ὀλίγῳ καιρῷ. de vita et morte decernere.* quod praestat, quam diu aerumnis et metu, confici: Sensum bene reddit, etsi verbis non expeditis Schol. br. βέλτιον πρὸς βραχὺ κινδυνεῦσαι ἢ ζῶντας καὶ κατ' ὀλίγον ἀπολλυμένους ταλαιπωρεῖν. Iterum similis sententia Od. M, 350. 1 Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι, ἐὼν ἐν νήσῳ ἐρήμῃ. Fatendum tamen vel sic orationem futuram esse magis perspicuam et comtam, si esset: ἠὲ βιῶναι καὶ δηθὰ στρεύγεσθαι.

512. στρεύγεσθαι idem quod στραγγίζεσθαι καθ' ὀλίγον ἐκλείποντας. Sch. A. et μετὰ παρολκῆς καταπονεῖσθαι. et κακοπαθεῖν. ταλαιπωρεῖν Sch. A. B. br. de eo qui fame contabescit, dixit Callimach. in Cer. 68. et aerumnis Apollon. Arg. IV, 385 στρευγόμενος καμάτοισι, Sch. ἀντὶ τοῦ καταπονούμενος καὶ στρεβλούμενος. Iterum vox sic adhibita IV, 621. et 1058. Proprie scilicet dictum στρεύγεσθαι de iis quae guttatim (κατὰ στράγγα) exprimuntur ac diffluunt. Eustathius: στρεύγεσθαι, τὸ στραγγίζεσθαι, καὶ, οἷον κατὰ στράγγα, καὶ κατ' ὀλίγον ἐκλείπειν. add. eund. ad Od. M, 351. p. 1725, 12. Apollon. Lex. στρεύεσθαι, καταπονεῖσθαι. ὁ δὲ Ἡλιόδωρος εἰς τὸ στρατεύεσθαι μετείληφε τὴν λέξιν. ἢ δηθὰ στρεύεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Apertum est vitiose scriptum esse στρεύεσθαι pro στρεύγεσθαι. Simile vitium esse debuit in co-

dice, quo auctor glossae ap. Hesychium vsus erat: θαστρεύεσθαι. ἐπὶ πολὺ ἀναβάλλεσθαι. Legerat scilicet ἤδη θαστρεύεσθαι pro ἢ δηθὰ στρεύεσθαι, corrupte pro στρεύγεσθαι. Alterum autem ab Heliodoro pro interpretatione adscriptum στρατεύεσθαι non minus obuium vitium est, pro στραγγεύεσθαι. quae corruptela etiam in Hesychio: στρατεύομαι, διατρίβω, et in Suida et alibi occurrit; iam notata a Valken. ad Ammon. et Toup. Emendatt. ad Suidam h. v. Meliora offert Hesych. in voc. στρεύγει et στρεύγομαι. Etymol. h. v. στρεύγεσθαι Ἰλιάδος ό. οἷον στραγγίζεσθαι. τουτέστι κατ' ὀλίγον κινεῖσθαι καὶ ἐκλείπειν. videtur in στρεύγειν notionem τοῦ στρέφειν quaesiuisse; vti et adiicitur: στρευγομένη, στρεφομένη. vt Schol. Apollonii paullo ante per στρεβλούμενος reddebat. Et haec quidem ad Homerum spectant. Nam vocem ceteroqui illustrarunt passim multi, inprimis Casaub. ad Athenaeum. στράγγεύσθαι in Mori erat.

513. ὧδ' αὔτως παρὰ νηυσὶν; ὑπ' ἀνδράσι χειροτέροισι. ⊱ „γραπτέον, ὧδ' αὔτως. ἡ διπλῆ δὲ, ὅτι τὸ ὧδ' ἀντὶ τοῦ οὕτως." Sch. A. Apparet, scriptum fuisse ὧδ'. Mirum est factum hoc esse hoc vno loco; esse enim ὧδε natum ex ᾧδε sc. τρόπῳ, nemo dubitet; etsi Etymologus aliter argutatur. — ὧδ' αὔτως. ἀπράκτως, ματαίως Sch. br. ἐν ἀνδράσιν ἢ ὑπ' ap. Eustath. legitur; idem etiam χαυροτέροισι legi posse censebat.

514. καὶ θυμὸν ἑκάστου. Immo θυμον τε ϝεκαστου. vt sup. 505 et ad K, 215.

515. ἔνθ' Ἕκτωρ μὲν ἕλε Σχεδίον Περιμήδεος υἱόν. ⊱ „quod hic *Schedius*, Perimedis f. eodem est nomine, cum altero Iphiti filio B, 518. et vterque ab Hectore occiditur" (alter P, 306.) Dicta haec sunt respectu ad Pylaemenem (v. ad N, 643.) Sch. A.

516. Λαοδάμαντα. Λαομέδοντα fragm. Mosc.

518. Ὦτον Κυλλήνιον — ἀρχὸν Ἐπειῶν. ⊱ „quod Κυλλήνιον non (vt faciunt Schol. br.) a monte Arcadiae dixit, quippe Eleum; sed nauale Eleorum fuit *Cyllene*." Sch. A. Eadem docet Strabo, versu hoc laudato, VIII,

p. 520 B. Respicit quoque versum lib. X, p. 699 C. vt doceat Epeos Elidem tum inhabitasse; et vtrumque versum affert Pausan. VI, 26. p. 520. vbi de hac Cyllene agit.

520. ὁ δ' ὕπαιθα λιάσθη. Pugnant de sensu τοῦ ὕπαιθα. sed prius videndum est de λιάζειν, voce Homerica, quae aliquoties molestias facit. Omnino λιάζειν est χωρίζειν, disiungere, soluere, seiungere. cf. inf. ad Ψ, 879 λιάζεσθαι, mouere se de loco, et vel de statu deiici, ruere; vel declinare se, ἐκκλίνειν, etiam euitandi caussa. Quae posui, declarantur per seqq. inf. 543 πρηνὴς ἐλιάσθη, praeceps ruit. At νόσφι λιασθεὶς de eo qui secessit, χωρισθείς, A, 349. Λ, 80. et ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λιάζετο κῦμα Il. Ω, 96, διίστατο. Ariolationes grammaticorum de etymo nil moror, sufficit notionem primariam tenere, quam habet Etymol. in ἀλίαστος. λιάζω, τὸ ἐκκλίνω. vnde ἀλίαστος proprie ἄφυκτος, hinc omnino instans, vrgens, ingens, grauis, vt πόλεμος ἀλίαστος de pugna B, 797 Rem illustrant glossae Hesychianae: λιάσαι, χωρίσαι. λιασθείς, χωρισθείς, ἐκκλίνας. λιάσθη, ἀπεχωρίσθη, ἐξέκλινεν. Et idem: λιάζει. ῥίπτει, ταράσσει. ἢ λίαν σπουδάζει. de his cf. inf. ad Ψ, 879. λιάζετο, ἠπλοῦτο· partibus resolutis. λιαζόμενοι, σκιρτῶντες in diuersa secedentes. Vulgaris notio mansit τὸ χωρίζεσθαι, secedere, vel discedere v. c. Apollon. III, 1163 Iason redit ad socios, ἐν χώρῃ, ὅθι τούς γε καταπρολιπὼν ἐλιάσθη. Infra X, 12 εἰ δή τοι σύ γ' ἄστυ ἄλεν, σὺ δὲ δεῦρο λιάσθης. deuertisti, venisti. ἐξετράπης.

Nunc h. l. Polydamas Megete in se irruente et hasta eleuata petente ὕπαιθα λιάσθη, declinantem se hastae vim euitasse, apertum est; sed dissensus est in eo, declinaueritne se in obliquum an prono corpore. Prius vulgo accipitur, sicque Schol. br. εἰς πλάγιον ἐξέκλινε. Etymol. εἰς πλάγιον ἐξέκλινεν, ἢ εἰς τοὔμπροσθεν. et sane hoc de prono lapsu probarunt antiquiores: Schol. B. et Mosc. εἰς τοὔπροσθεν ἀνεχώρησεν. Apollon. Lex. ὕπαιθα, ἔμπροσθεν. sicque alii similia. Eustath. ὅτι — ὕπαιθα μὲν

ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ ἰθὺ καὶ ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν. ἐκ πλαγίου γὰρ νοῆσαι τὸ ὕπαιθα, οὐκ ἀρέσκει τοῖς παλαιοῖς. Per se vtique ludicrum est de ipso casu pugnare velle; verum agitur de notione vocum constituenda. Videtur vtraque grammaticorum ratio ex contextis petita esse; nam ὑπαὶ, ὕπαιθα, per se nihil aliud declarat quam *sub*, *subter*. vt Σ, 421 αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, puellae Vulcanum incedentem sub axillis sustinenties; ante erat: ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι. Φ, 271 amnis sub pedibus, ὕπαιθα ῥέων. et ap. Apollon. II, 736. 7 nemus, κοίλῃ νάπῃ, a promontorio se subducens in interiora, εἴσω κατακέκλιται ἤπειρόν δε ὕπαιθα. vbi etiam Schol. ὕπαιθα τὸ ἔμπροσθεν, καὶ ἐκ πλαγίου, σημαίνει. Corpus si flectitur, potest et ante et in latus inclinari; qui hasta se petentis ictum euitare vult, ita vt nec in fugam se vertat, sed aduerso corpore, vtrumque facere potest; hoc tamen loco, hastam, quam Polydamas euitauerat, alter Croesinus pectore excipit: conficitur itaque, latere contracto et corpore in latus inclinato Polydamantem hastam in se emissam euitasse. Ita tandem litem diremtam putabimus. Alio modo Hector Achillem se persequentem fugiens Φ, 255 ὕπαιθα δὲ τοῖο λιασθεὶς φεῦγε; in obliquum deflectens. Contra alius inf 543 πρηνὴς ἐλιάσθη. et columba quae accipitrem effugit, inferiora petit, accipitre desuper eam adorto, ἡ δ' ὕπαιθα φοβεῖται X, 141.

522. εἴα Πάνθου υἱὸν ἐνὶ προμάχοισι δαμῆναι. Mori Πανθόου. Vrat. d. c. vno Vindob. ἐνὶ Τρώεσσι. et Harlei. μιγῆναι.

525. Δόλοψ, αἰχμῆς εὖ εἰδώς. ⊱ „quod hic Dolops Troianus, Lampi, qui Priami frater fuit, filius, idem nomen habet cum alio Dolope, Clyti f. Λ, 302 vno ex Achiuis principibus, caeso ab Hectore.

526. Λαμπετίδης, ὃν Λάμπος ἐγείνατο, φέρτατος ἀνδρῶν. Ex Λάμπος esse debebat Λαμπίδης. At Λαμπετίδης a Λάμπετος. Notauit quoque Eustath. Quo tandem iure haec aliter formata esse putabimus! Scilicet, vt fieri solet vulgo in nostris quoque nominibus, ita et in Grae-

eorum nominibus multa videntur in communes sermonis regulas peccasse: v. sup. ad Λ, 708.

Φέρτατον Harl. Φέρτατον υἱὸν Ven. et Lips. (hic cum glossa: γρ. ἀνδρῶν) fragm. Mosc. Vrat. d. vn. Vindob. (alter Φέρτατος υἱός) Ita vero perit omnis vis repetitionis Λαμπετίδης ὃν Λάμπος ἐγείνατο. de qua v. ad Θ, 527.

529. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. „ἤρκεσε. Sch. br. ἐβοήθησεν. ἀπέστρεψεν. scil. subintellig. ὄλεθρον quod 534 adiicitur. vid. ad N, 371.

530. θώρηξ τόν ῥ' ἐφόρει γυάλοισιν ἀρηρότα. — „ἡ διπλῆ, ὅτι τὰ κύτη καὶ τὰ κοιλώματα τοῦ θώρακος γύαλα, οὐχ ὡρισμένος τόπος, *non certus locus*.“ Sch. A. Eadem v. ad E, 99 et N, 507. vbi θώρηκος γύαλον, τὸ κύτος omnino erat. At h. l. non satis Scholion conuenit; nam τὰ γύαλα sunt partes thoracis, quibus ille coagmentatus erat. Nisi forte fuere, qui γύαλον cauum sub axillis esse statuerent: contra quos hoc monitum apponitur. Recte Sch. br. ἐν τοῖς συναφαῖς τῶν κοιλωμάτων ἐπιμελῶς ἡρμοσμένον.

531. ἤγαγεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. — „quod *Ephyra* Thesprotiae est, non Corinthus. Nam *Selleis* fl. additur, ἀφ' οὗ καὶ Σελλοὶ οἱ περίοικοι (immo a Sellis dictus Selleis. Sic tamen quoque sup. ad B, 659. Sch. A. et Apollon. Lex. Σελλήεις ποταμὸς ἐν Θεσπρωτίᾳ, ὅθεν τὸ ἔθνος Σελλοί. Sunt Selli ad Dodonam inf. Π, 236.) At Sch. br. ἐξ Ἐφύρης, τῆς ἐν Ἤλιδι, ἣ νῦν καλεῖται Οἰνόη. Doctum Scholion. Nam Phyleus fuit Eleus: et fuit Elidis vrbs dicta postea Oenoe. Strabo VIII, p. 521 A. hoc versu laudato, qui iam sup. B, 659 de Tlepolemi matre Astyoche monuerat, ex Elidis Ephyra potius eam fuisse abductam videri; in his enim locis Herculem degisse, memorari autem et ibi Selleentem fl. „Est et alius Selleis“ (sc. ad Hellespontum B, 839) Sch. A. — „In alio: ἠγάγετ' ἐξ Ἐφύρης.“ Sch. A. Versus iam supra lectus B, 659 de Astyoche ab Hercule ducta: τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. ad quem similia sunt dicta.

532. Εὐφήτης. Ἐϋφήτης, quod ſollennis mos fert, in Homero, exaraui.

533. δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρὴν adiectum iam ſup. M, 57.

534. ἤρκεσ' ὄλεθρον. „γρ. ἤρκει ὄλεθρον.“ Barnes: „forte ex 440. Eſt quoque ſic in Vrat. d. et vn. Vindob. Iunge παιδός οἱ, ſc. ὄντος, pro τοῦ παιδὸς αὐτοῦ. ex vſu perpetuo.

536. κόρυθος κύμβαχον ἀκρότατον νύξε. „κύμβαχον. τὸ διάκενον, τὸ ὑπὲρ τῆς κορυφῆς — ἐπεξηγεῖται δὲ διὰ τῆς ἑξῆς λέξεως, διὰ τοῦ, ἀκρότατον.“ Schol. A. c. Sch. B. Vict. Addit Schol. B. εἰς τοῦτο δὲ καθίεται ὁ λόφος. Fuit ergo ei idem quod αὐλὸς vel αὐλίσκος· cf. Not. Γ, 371. Verius ſtatues, fuiſſe *ſuperius galeae conuexum.* Huic ſane inerat et conus et criſta λόφος ἵππιος, ὃν ἀπέρρηξε Meges. Bene Sch. br. τὸ κάτακρον τῆς περικεφαλαίας, ἐν ᾧ ἐμβάλλεται ὁ λόφος. Apollon. Lex. κύμβαχος. ἐπὶ μὲν τοῦ ἄκρου τῆς περικεφαλαίας. verſu hoc adſcripto. Dicta de voce a κύβη, κύμβη, ducta plura ad E, 586. et ad Apollodori fragmenta p. 1159. 1145.

ὀξυόεντι a genere arboris v. ad E, 50. ἔγχεϊ edebatur; diaereſin ſuſtuli, ne hiatus exiſteret vocali ante vocalem poſita: monente quoque Bentleio.

538. πᾶς δὲ — λόφος κάππεσεν ἐν κονίῃσι νέον φοίνικι φαεινός. — quod νέον φοίνικι φαεινὸς eſt νεωστὶ πεφοινιγμένος· ἄνθει νεωστὶ κεχρωσμένος εἰς λαμπρότητα. φοινικῷ χρώματι νεωστὶ λελαμπρυσμένος. Sch. A. Similia Sch. br. vbi male ab alia manu adiectum: ὅ ἐστιν, ἐρυθρῷ τῷ αἵματι. quod iam monuere Clarke et Erneſti: Alio modo ineptit Euſtath.

539. ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μένων, ἔτι δ' ἤλπετο νίκην. ἕως ὁ τῷ. pronuntiatum fuit ὡς ὀττῷ. vt ſup. A, 193 monitum et h. l. ab Erneſti. vn. Vindob. εἵως. Bentleius emolliebat ὅγε τῷ. At quod ſequitur ἔτι δ' ἤλπετο νίκην peccat in metrum δ' ϝηλπετο. cf. ad Θ, 526. ſuſtulit vitium iam Bentleius: πολέμιζε, μένων δ' ἔτι ἤλπετο, vel ἔλπετο· (quod eſt in ed. Flor. mutatum ſtatim in Ald. 1.) — Sch. B. et Lipſ. ad ἔτι δ' ἤλπετο νίκην monent:

ἑκάτερος αὐτῶν δηλονότι, οὐ μόνον ὁ τύψας. Quod alienum a re; etsi ambiguum esse potest vter sit ὁ μένων, Dolopsne Troianus, an Meges ex Achiuis. Dubitationem tamen tollit vox ἀμύντωρ, *auxiliator* venit Menelaus Megetis: ergo οἱ vs. 540 αὐτῷ, est, *Megeti*, itaque et ὁ est *Meges* μένων, πολέμιζε τῷ, *Dolopi*. τόφρα δὲ 540. in apodosi non. τόφρα δε. quod vbique intrudit Barnes.

540. ἦλθεν ἀμύντωρ. In alio: ἦλθ' ἐπαμύντωρ. Sch. A. sicque habet fragm. Mosc.

541. στῆ δ', εὑρὰξ, ἐκ πλαγίου. v. ad Λ, 251. at quomodo sic hastam a tergo immittere potuit? Quaesitum sic apud Eustath. Eo spectat Sch. B. Vict. οὐ τὸ ἐκ πλαγίου δηλοῖ, ἀλλὰ τὸ κατὰ τὸ ἔμπροσθεν ἢ ὄπισθεν, παρὰ τὸ εὖρος. Idem quoque *dextrum* humerum intelligere iubet. Scilicet cogitandum est de eiusmodi vtriusque statu, qui rei conueniat.

543. πρόσσω ἱεμένη, ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐλιάσθη. ⊱ Excidit Scholion: quod spectauit forte ad schema, quod hastae cupiditas tribuitur. πρόσω ἱεμένη, quod iam aliquoties vidimus, E, 661. Λ, 571. 2. 3. Y, 280. cf. sup. 317. πρόσσω ἱεμένω, Vrat. d. et vn. Vindob. Laudat vs. 542 hac de caussa Aristot. Rhet. III, 11. Aut respexit Scholion vocem ἐλιάσθη. Nam etiam Apollon. ἐλιάσθη. ἐκλίθη. καὶ ἐλιάζετο, ἐξέκλινε. καὶ τὸ λιασθεὶς, ἐκκλίνας. Sicque alii, inprimis Hesych. in ἐλιάσθη et λιάσθη. proruit se praecipitem. De voc. vide paullo ante ad 520. „ὁ δ' ἄρα vt sit." Clarke.

544. τὼ μὲν εἰσάσθην χαλκήρεα τεύχε' ἀπ' ὤμων συλήσειν. ⊱ „quod εἰσάσθην ambiguum est, sitne ab ἵεμαι, ἐφώρμησαν, an (ab εἴδεσθαι) ἔδοξαν. φαντασίαν ἔλαβον τοῦ συλῆσαι τὸν νεκρόν." Similis dubitatio supra erat 415 et Λ, 358. ad q. l. vide. At h. l. mirum est, dubitari potuisse: Est haud dubie ὥρμησαν. Etiam Sch. br. νῦν ἐπῆλθον καὶ ὥρμησαν.

545. Ἕκτωρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευε. ⊱ „quod κασιγνήτους dixit latius συγγενεῖς. Nam Melanippus non frater, sed nepos ex fratre Hectoris, Hicetaone, erat, vere

ἀνεψιός." Schol. A. B. Mosc. br. item Eustath. o veteribus, et recentiores multi, nuper Valken. in Callim. p. 102. 3. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. Iterum monitum idem ad Ω, 47.

κέλευσε ed. Rom. Barocc. Vrat. d. A. duo Vindob. Lipſ. Ven. verum continuata actio requirit idem tempus, imperfectum. Positum est pro, hortabatur, increpando.

546. πρῶτον δ' Ἱκεταονίδην ἐνένιπτεν. Editum erat ἐνένιπεν in Flor. et hinc expressis; hoc idem vitium prosodicum est in codd. etiam bonis Barocc. Mori. fragm. Mosc. Ven. add. vn. Vindob. sic et peccatur inf. 552 et Π, 626. et ap. Suidam. corruptius quoque ap. Hesych. ἐνένηπεν. Altera lectio, ἐνένισπεν, erat in ed. Rom. repetita a Turn. Steph. Eadem in Vrat. A. legitur, et Vrat. b. a m. sec. et Schol. B. ἐνένισπεν. ἐνέπληξεν. ἀπὸ τῆς ἐνιπῆς, ἥ ἐστιν ἐνίπληξις. Et Schol. br. ἐνένισπεν, ἐκακολόγησεν, ἐπέπληξεν. Tertia lectio reducta est e Cantabr. et e vſ. 552. add. vn. Vindob. a Barnes: ἐνένιπτεν. Eam firmat Etymologus, in ἐνίπτω, quod semper est obiurgo (excepto tamen loco Η, 447.) At ἐνίσπω est simpliciter ἐνέπω. ἔπω. vt Β, 80. cf. ad Γ, 438.

547. ὁ δ' ὄφρα μὲν εἰλίποδας βοῦς. ὄφρα, absolute, pro aliquamdiu. ἕως οὗ. τέως. Schol. br. vt et alibi. εἰλίποδες v. ad Ζ, (VI) 424.

548. βόσκ' ἐν Περκώτῃ, δηΐων ἀπὸ νόσφιν ἐόντων. In vno Vindob. Περκώπῃ, sollenni variatione. v. ad Β, 835. Ad Hellespontum vrbem fuisse satis constat; Schol. br. tamen addunt, alios *Thraciae* vrbem dicere. Melius dixissent, *Thracum*; quatenus Thraces oram Hellesponti incoluerunt.

Porro ἀπονόσφιν vulgo editum erat, quod seu grammaticis seu librariis debetur. Eiectum hoc alibi: Α, 541. Β, 233. Λ, 554. debet itaque et h. l. exulare. Etiam Schol. A. monet, non esse ἀπο scribendum, quod est quoque in Vrat. b. sed ἀπό. Scilicet iungenda sunt: ἀπεόντων νόσφιν.

552. τόν ῥ' Ἕκτωρ ἐνένιπτεν. „τόν ῥα. hunc, inquam" Clarke. et 553 „οὕτω δὴ, ficcine vero, quaefo" Clarke.

ἐνένιπεν et h. l. iidem fcripti qui 546 hoc vitiofe exhibebant.

554. οὐδέ νύ σοί περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ, ἀνεψιοῦ κταμένοιο. ἐντρέπεται femel lectum h. v. et Od. A, 60 poteft et de miferatione, et de cura refpectuque, et de pudore, accipi. Schol. br. „ἐπιστρέφεται. οἷον ἐντροπὴν (quod pofthaec in vfum venit) ἐπὶ τὸ βέλτιον λαμβάνει, vereris.

ἀνεψιοῦ. producit Iota contra profodiam, ob metrum, ait Schol. A. Hermannus excufationem repetit ab accentu breuem producente: etfi, vnde aut quomodo accentus in ea vocali nunc collocari poffit, non video; Erit quoque fic fcriptura mutanda in ἀνεψίου. Probabilior eft Bentleiana ratio, cum et h. l. corrigit ἀνεψιόφι. vt Ἰλιόφι et alia. v. ad B, 731. Payne Knight formabat ἀνεψιοϝοι.

555. οὐχ ὁράᾳς, οἷον Δόλοπος περὶ τεύχε' ἔπουσι; „Ptolemaeus Afcalonita damnat fcribendi rationem πέρι. (Scripferunt ergo fic alii: fcilicet iungendo Δόλοπος πέρι) Non enim effe vfum vocis ἕπω in actiuo, nifi in compofitis." Adftipulantur Schol. A. B. Occurrit fane faepe ἀμφιέπειν, ἀμφέπειν, vt B, 525. E, 667. Erit ergo etiam περιέπειν, etfi hoc vno tantum loco occurrit. Eft autem verfari circa aliquam rem, occupatum effe, h. l. in armis detrahendis. Schol. br. ἐνεργοῦσιν. ἀσχολοῦνται.

περὶ τεύχε' ἔχουσιν Vrat. b. correctum ab alia manu ἔπουσιν.

557. ἠὲ κατ' ἄκρης. fcribitur paffim et h. l. κατάκρης. de formula, pro, penitus, v. ad. N, 772.

558. Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, κτάσθαι τε πολίτας. ἡ „quod Ἴλιον feminino genere dixit. Sch. A. faepe monitum.

κτᾶσθαι olim editum, emendatum a Barnes, ex ed. Rom. monitu quoque Euftathii, fiue vt fit ab ἐκτάμην,

ſiue, quod malo, a κτῆμι, κτάμαι, κτάσθαι. quod idem fuit κτέω, κτένω, κτείνω. At κτᾶσθαι eſſet a κτάομαι, acquiro, poſſideo. legitur tamen in codd. quoque, v. c. Townl. Vrat. b. A. fragm. Moſc. et in ipſo Etymol. Heſych. Qui argutari vult, poteſt id defendere, eſſe πολίτας κτᾶσθαι, in ſeruitutem redigere. Koeppen comparat δορύκτητος.

560. Ἀργείους δ' ὤτρυνε. Townl. Ἀργείοις.

561—564. Verſus iam lecti ſup. E, 529—532. ſed ibi erat, ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Alterum, quod noſter locus exhibet, occurrit iterum inf. 661. et alibi, vt N, 121 ἀλλ' ἐν φρεσὶ θέσθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νέμεσιν. Sententiam Sophocles Ai. 1098 ſic reddidit: δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν αἰσχύνη θ' ὁμοῦ, σωτηρίαν ἔχοντα τόνδ' ἐπίστασο. Ibid. Schol. laudat noſtrum.

562. ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Verſus in Cant. adſcriptus erat in margine ab alia manu. Aberat quoque a Vrat. A. eſtque omnino delendus, cum iam anteceſſerit. αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ. Abeſt verſus quoque inf. poſt 661. Niſi in vſ. 561 reponere malis alteram lectionem. καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε.

563. αἰδομένων δ' ἀνδρῶν. Omittebat Ariſtarchus δ' poſt αἰδομένων, vt eſſet maior vis in aſyndeto. Schol. A.

πλέονες σόοι ἠὲ πέφανται. Schol. B. Vict. σόοι pro σώζονται ἤπερ φονεύονται. Mori σῶοι.

565. ἀλέξασθαι μενέαινον. Vrat. d. ἀλεξέμεναι.

566. ἐν θυμῷ δὲ βάλοντο ἔπος. ἐνεβάλοντο θυμῷ. iam ſup. A, 297 illuſtratum; dictum, vt ἐνθέσθαι θυμῷ, antiquo more, reponere aliquid animo, et ſimilia.

„γρ. δ' ἐβάλοντο" Barnes. ſicque Townl. Vrat. d.

567. ἕρκεϊ χαλκείῳ. Schol. br. ἀσπίσι. Illuſtrat Euſtath. laudato oraculo apud Herodotum II, 152 et VII, 141 χαλκείους ἄνδρας et ξύλινον τεῖχος de nauibus. At Ven. Lipſ. ἔγχεϊ quod Erneſti bene vidit profectum eſſe a gloſſa; fieri enim h. l. ἕρκος ἔγχεσι προβεβλημένοις.

Alibi fit ἀσπίσι, vt M, 263. P, 268. vtrisque sup. N, 130 φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ.

ἐπὶ δὲ Ζεὺς Τρῶας ἔγειρε. Apud Eustath. p. 1031, 18. Inf. 594 Iupiter ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε μένος μέγα.

568. Ἀντίλοχον δ' ὤτρυνε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος. Barocc. Mori A. δ' ὠ. μέγας Τελαμώνιος Αἴας forte ex 560.

569. Ἀντίλοχ' οὔτις σεῖο νεώτερος ἄλλος Ἀχαιῶν οὔτε — οὔτ' — Sustuli interpunctionem post Ἀχαιῶν, non enim poeta dicit, Antilochum esse omnium Achiuorum natu minimum, sed inter omnes iuniores Achiuorum eum agilitate et virtute excellere.

571. εἴ τινά που Τρώων ἐξάλμενος ἄνδρα βάλοισθα. Vulgata erat edd. lectio: βάλησθα ex ed. Rom. et Eustathio inducta a Turnebo. Ita supplendum erat, σκέπει. βλέψον. Recte sic Eustath. aiebat: λείπει γὰρ τὸ ἀξιῶ, ἢ τὸ θέλησον, ἤ τι τοιοῦτον. ἵνα λέγῃ, ὅτι σπεῦσον, εἴ τινά που τῶν Τρώων βάλῃς. Nihil hic est quod desideres. Obtinet tamen locum altera lectio in codd. Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. d. vn. Vindob. fragm. Mosc. Ven. quod iam in edd. Flor. Aldd. legebatur, βάλοισθα. ita sententia est optatiua; et Schol. A. ⊱ εἰ pro εἴθε. vtinam ferias. Etiam Etymologus sic in ἄλμενος.

572. ὁ μὲν αὖτις ἀπέσσυτο. vn. Vindob. ἀπέστιχε.

573. 4. 5. Versus iam lecti sunt sup. Δ, 496. 7. 8. vbi Vlysses Deicoontem ferit: ad quos vss. vide.

574. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο. ὑπεχώρησαν. διέστησαν. Scholia: etiam Suidas. de vocab. v. ad Λ, 334. Eustath. memorat eadem, quae legimus, verum sic, tanquam et alia sit lectio. Acute vidit Ernesti, ad interpretationem et verborum iuncturam illud spectare; dum iunxere alii: ὑπὸ — κεκάδοντο ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. At nos ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος pro genitiuis absolutis accipimus.

576. 7. 8. tres versus recitat Strabo, vt doceat, etiam Percoten ad Priami ditionem pertinuisse: XIII. p. 877. A.

577. νισσόμενον πόλεμόνδε. „γρ. νεισόμενον et νισόμενον" Barnes. ſcilicet aliis locis; an vero et h. l.? Legitur vero νεισόμενον in Harlei. fragm. Moſc. Vrat. A. νισόμενον Vrat. d. Townl. Ven. ſollenni varietate: v. ad I, (IX) 381. N, 186.

578. δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. pro altero hemiſtichio: τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε Harl. Lipſ. Ven. fragm. Moſc. vn. Vindob. vt ſolet frequenter fieri in verſibus aliquoties repetitis. Nec refert. Omittit totum verſum Vrat. b. et d. et vn. Vindob. et recte.

579. 'Αντίλοχος δ' ἐπόρουσε, κύων ὥς, — Barocc. Mori. et pro var. lect. Harlei. λέων ὥς. ſed canis videtur aptior ad narrata.

ὅςτ' ἐπὶ νεβρῷ· Clarke: „ὅς τ', qui vtique„ vt et τε. 580. 587. argutiae intolerabiles toties quoties inculcatae! inprimis, ſi cogites, quam innumera alia erant, de quibus Clarke monere debebat.

νευρῷ ſcribi pro νεβρῷ, res obuia.

580. τὸν δ' ἐξ εὐνῆφι θορόντα. hic manifeſte pro εὐνῆς. v. Exc. ad lib. VIII.

581. τόν τε — θηρητὴρ ἐτύχησε βαλών. ἔτυχε βαλὼν, τυχὼν ἔβαλε. Schol. B. voluit, puto, obſeruare, iungenda eſſe τόν τε βαλὼν, ἐτύχησε pro ὃν βαλὼν, ἔτυχεν αὐτοῦ nam ἐτύχησεν αὐτὸν graeca non ſunt. Si Attici cum caſu quarto iungunt ἔτυχε, ſubintelligendum eſt κατά. ἔτυχε βαλὼν vitioſe edd. etiam Rom. vsque ad Turnebum, quem primum video emendaſſe.

582. ὣς ἐπὶ σοὶ, Μελάνιππε, — „propter apoſtrophen" Sch. A.

583. ἀλλ' οὐ λάθεν Ἕκτορα. Vrat. b. οὐ λάθετ'. male.

584. ὅς ῥα οἱ ἀντίος ἦλθε. „ὅς ῥα. *qui proinde, qui vt expectandum erat*" Clarke.

585. θοός περ ἐὼν πολεμιστής. hemiſtichium repetitum ex E, 571.

586. ἀλλ' ὅγ' ἄρ' Vrat. d. cum vno Vindob. ἀλλ' ὁ γὰρ ἔτρεσε. nec hoc male. Minus bene ἀλλὰ παρέτρεσε

Mori et Barocc. qui etiam *γὰρ ἔτρεσε* in margine habebat. Lipf. *ἀλλὰ παραίτρεσε.* Vrat. A. *ἀλλ' ὁ παρέτρεσε.*

θηρὶ ἐοικώς. intelligunt leonem Schol. B. Mofc. Euftath. Moneri hoc debebat iam fup. ad Γ, 449 *ἄν' ὅμιλον ἐφοίτα, θηρὶ ἐοικώς.* et multo magis Λ, 545 *τρέσσε δὲ παπτήνας ἐφ' ὁμίλου, θηρὶ ἐοικώς,* vbi nouam fufpicionem de afluta altera comparatione a leone petita monet hoc ipfum, quod *θὴρ* leo eft.

κακὸν ῥέξαντι. quid *κακὸν* fit, ipfe vf. fequ. declarat; ita et *κακουργεῖν.* Apud Virgilium, qui locum expreffit, Aen. XI, 809 fq. eft: *confcius audacis facti.*

587. *ἀμφὶ βόεσσι* ⸧ „Zenodotus *ἀμφί οἱ αὐτῷ* vt *ἀολλισθήμεναι ἀμφὶ οἱ* ex feq. vf. iungatur; quod durum effet hyperbaton" Sch. A. Nunc *ἀμφὶ βόεσσι* fc. *ὄντα;* eft mollius; alioqui effe poffit *κτείνας ἀμφὶ, παρὰ βοέσσι.*

ὅςτε κύνα κτείνας. Lipf. Ven. *κύνας* male.

592. *Τρῶες δὲ, λείουσι.* Harlei. Lipf. *δ' αὖ.*

593. *Διὸς δὲ τέλειον ἐφετμάς.* fecundum illa A, 5 *Διὸς δὲ τελείετο βουλή.* vulg. *δ' ἐτέλειον.* Ionicum fuppeditat Vrat. d.

594. *ὅς σφισιν αἰὲν ἔγειρε.* follenni more *ὅ σφισιν* ante Turnebum. v. ad A, 73.

θέλγε δὲ θυμόν. vim, virtutem, ademit. proprie molliendo. De vi vocis v. ad M, 255. Male Schol. B. Mofc. *ἐπὶ τὸ χεῖρον, ἠπάτα.* cum Schol. br. Melius Schol. Harl. *ἐχαύνου.*

596. *Ἕκτορι γάρ οἱ θυμὸς ἐβούλετο κῦδος ὀρέξαι. θυμὸς βούλετο* Lipf. *ὀρέξειν* Cant. cf. 602.

597. *νηυσὶ κορωνίσι.* v. ad B, 392. ab inflexis puppibus.

θεσπιδαὲς πῦρ, Sch. Vict. *τὸ ἀπὸ τῆς θείας τοῦ Διὸς βουλῆς ἀναφθέν·* recte, ad etymum. Nunc eft epitheton ornans, fine vi aliqua peculiari.

598. *Θέτιδος δ' ἐξαίσιον ἀρήν.* *ἀρὴν* bene Sch. A. *ἱκετείαν* reddunt; Sch. B. *αἴτησιν. εὐχήν.* Sch br. *ἱκεσίαν εὐχήν.* Euftath. *σεμνότερον* id dictum effe ait. Et iam

Apollon. Lex. ἀρὰ, εὐχή. Verum in ἐξαίσιον argutantur grammatici. Quis dubitet, esse, *magnam, grauem rem*, quam illa petierat. At Porphyr. Quaest. Hom. 18 τὴν παράνομον εὐχὴν, καὶ ἔξω αἴσης καὶ μοίρας. Schol. br. παρὰ τὸ καθῆκον γενομένην, μεγάλην ἢ οὐκ ἀγαθήν. Etiam Eustath. τὴν ἔξω τοῦ αἰσίου non, vt seriores τὴν ἄγαν αἰσίαν. Et Sch. B. ἄδικον (Schol. Vict. addunt παράνομον) τοὐναντίον γὰρ, ἐναίσιμα, τὰ καθήκοντα καὶ δίκαια. Addit tamen ἢ ὑπεραγόντως μεγάλην. hoc quoque est ap. Hesych. in ἐξαίσια et ἐξαίσιοι. et simpliciter μέγα ap. Etymol. inter cetera. Ita et Od. P, 577 ἤ τινά που δείσας ἐξαίσιον; *valde*. Altero sane sensu adhibita vox Od. Δ, 690 οὔτε τινὰ ῥέξας ἐξαίσιον iniustum quid. neque aliquem afficiens iniuria aliqua.

599. τὸ γὰρ μένε μητιέτα Ζεύς. pro μένε, Vrat. b. et A. arripuerat μενέαινε e glossa, vel animo agitabat, vel expectabat.

601. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ ἔμελλε παλίωξιν παρὰ νηῶν. „quod recte (ὑγιῶς) παλίωξιν dixit, πάλιν δίωξιν." v. sup. ad v. 69. cui loco videbis hunc alterum esse simillimum et quod ἔμελλε, ἐῴκει." est tamen simpliciter periphrasis futuri: *immissurus erat fugam*, expulsionem. — μέλλε Aristoph. Sch. A. Ἰακῶς. — „δὴ, *nam ex illo videlicet tempore*" Clarke.

602. κῦδος ὀρέξειν. Townl. et vn. Vindob. Edd. Flor. et Aldd. 1. 2. cum seqq. e quibus praefert Ernesti, quia θησέμεναι praecedit; non minus tamen probabile, a nimis docto grammatico correctionem esse factam. Mutatum ex Rom. in edd. Bas. Turn. Steph.

605. μαίνετο. Vis vocis declaratur per seqq. ἀφλοισμὸς δὲ περὶ — Occupatus est in re declaranda grammaticus Ven. B. et Mosc. Scilicet eo res redit: corpore et animo ita erat incitato, vt sui haud esset compos, sed summo impetu ferretur. Atqui hoc sensu non nunc primum occurrit; vide v. c. I, 238. Tertium comparandi latet in *motu* et *impetu*; vnde etiam *ignis furere* dicitur. Bene Sch. br. μαίνετο· νῦν σφοδρότερον ἐκινεῖτο καὶ

ἐνέργει ἐνθουσιαστικῶς. Verſum in animo habuit Aelian. V. H. III, 9. vbi ῥῆσιν ex ſcriptore neſcio quo ſatis praerupte excerptam de duplici furore τῶν ἐρώντων in pugna, Thebanorum vel Cretenſium exponit. Laudat verſum Athenag. deprecat. p. Chriſt. ſ. 17. irridens τὸ μαίνετο de deo; indocte. At Longin. τὸ ἐνθουσιῶδες miratur in his vſſ. 605. 6. 7. Scribitur ibi μαίνεται ὡς.

606. ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης. Tyrannio cenſuit eſſe τάρφεσιν epitheton; ita vero ſcribendum erit ταρφέσιν a ταρφὺς, (vel ταρφής) vt δασέσιν. ὀξέσιν. vnde ταρφέα M, 47. Sic οὔρεσι ταρφέσι eſſet iungendum. At h. l. eſt τὸ τάρφος, *ſaltus denſus*, ergo τοῖς τάρφεσι ſcribendum. De his monuerat iam Ariſtophanes. Sch. A. et breuius Sch. br. add. Euſtath. Tan. Faber ad Longin. ſ. 9 ſcribebat ἢ ὀλοὸν πῦρ perperam, vt Clarke docuit. — βαθέης ἐν τ. Cant. Mori. vn. Vindob. ed. Flor. Ceterum comparationem hanc ornauit Apollon. Arg. I, 1027 ὀξείῃ ἴκελοι ῥιπῇ πυρὸς, ἥτ' ἐνὶ θάμνοις Αὐαλέοισι πεσοῦσα κορύσσεται. ad q. locum Schol. hos verſus adſcripſit. cf. ſup. Λ, 155 ſq.

607. ἀφλοισμός vox antiquata, et propterea a grammaticis vexata. Nonnulli ab ἀφρὸς ductum pro ἀφρισμὸς dictum volebant ἀφροισμὸς, ἀφλοισμός. Aeolicam vocem eſſe addit Sch. B. cum Sch. br. Alii a φλέω, (*ebullio*) vel φλύω, φλοισμὸς, ἀφλοισμὸς, ducebant, et a ſono dictum eſſe volebant, et cum φλοῖσβος comparabant; quin et ἄφλοισβος pro eo dictum eſſe volebant. Vnde duplex interpretatio: ψόφος ποιὸς, ἢ ἀφρός. v. Etymol. Heſych. ἀφλοισμὸς, ἀφρὸς et idem φλοῖσβος. τάραχος. ἀφρός. Apollon. Lex. locus eſt interpolatus et corruptus: ἀφλοισμός. ψόφος· ἀφλοισμὸς δὲ περὶ στόμα γίνετ' ὀδόντων (atqui haec vltima non ſunt ex h. l. ſed Il. Υ, 168 περὶ δ' ἀφρὸς ὀδόντας γίγνεται) εἴρηται δὲ κατὰ μίμησιν ψόφου. Add. Sch. A. B. prior ille addit Tyrannionem male ſcribere ἄφλοισμος. (ſane ſi a φλοῖσβος duxit, non male!) Ap. Suidam eſt ἀφλυσμὸς, ἀφρός: quod a φλύω ductum putare poſſis. Scilicet cognata inter ſe vocabula facile agnoſcas. Mox βλοσυρὸν de terribili adſpectu pro-

prie: v. ad H, 212. Apollon. Lex. βλοσυρῦσι. καταπληκτικοῖς.

609. πήληξ — τινάσσετο μαρναμένοιο. Fuit olim quoque lectum μαινομένοιο quod docet Sch. A. ad Φ, 5. Versum similem vidimus sup. N, 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ.

σμερδαλέα κροτάφοισι τινάσσετο vn. Vindob. agnoscerem veram lectionem interpolatam metu metri ruentis in σμερδαλέον, si codex tantae esset auctoritatis.

610 — 614 — ἀθετοῦνται στίχοι έ. Sch. A. B. Mosc. et Leid. Caussae afferuntur: quod omnia haec otiosa sunt, et languidam elumbemque orationem faciunt, quae vim habet, si repetitum vs. 610 Ἕκτορος cum sqq. abest — Etiam hoc reprehenditur, quod breuis vitae dicit Hectorem (scilicet, quia hoc a loco alienum) quod ab caelo (ἀπ' αἰθέρος) Iupiter adesse dicitur, qui in Ida sedebat. Contra in Sch. B. quod idem Scholion extat in Lips. fragm. Moscov. et ex Leid. iam descriptum dedit Valken. ad Ammon. p. 245. alii defendunt versus: esse epanalepsin vsitatam in Ἕκτορος — γὰρ esse pro δὲ, ἀπ' αἰθέρος esse dictum, vt αἰθέριος Ζεύς. Esse porro in reliquis prolepsin, quae auditori expectationem faciat; miserationem tandem Hectoris fortunae moueri." His omnibus praeferam sensum et iudicium rectum vsuque subactum, quo copia sententiarum inanis, qua oneratur oratio, non ornatur, inprimis in iunctura tam molesta, fastidium facit; contra eiectis verss. 610 — 614 melius sequentia subiecta sunt superioribus: πήληξ — τινάσσετο μαρναμένοιο· καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι. Adde quod iam antecesserat similis digressio 596 — 602. Versus 611 sententia est et obscura et ieiuna. Est tamen interpolatio valde antiqua; adumbrato vt probabile sit loco ex iis, quae alibi de Achille memorantur, vt A, 352 · μῆτερ, ἐπεί με τέκες γε etc.

613. 4. ἤδη γάρ οἱ ἐπώρυνε μόρσιμον ἦμαρ Παλλὰς Ἀθηναίη ὑπὸ Πηλείδαο βίηφι. Harlei. ἐπήρτυε — ὑπὸ Πη-

λείδκο δαμῆναι cum Scholio ἠτοίμαζεν. ἐπήρτυεν est quoque in Lipf. notante Bentleio.

615. καί ῥ' ἔθελε ῥῆξαι. notant Clarke, Ernefti, e codd. vt Harlei. Lipf. quod ἔθελε eft non ἔθελεν.

618. ἴσχον γὰρ πυργηδὸν ἀρηρότες. muri, valli, inftar; nam πύργοι pro muro ponuntur. vt M, 43.

619. πέτρη ἠλίβατος. Schol. A. argutatur de etymo. v. fup. ad 273. Conftat de *alta* rupe dictum effe. Comparatio poetis frequentata: v. Apollon. III, 1293. 4. Clarke laudauit Aen. VII, 586 fq. X, 693 fq.

620. ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. recte Schol. B. τὰς ἐφόδους. vt ὁδὸς, κέλευθος, eft ipfum iter per viam, motus. ἥτε μένει „ἥτε *quae vtique*" Clarke.

621. κύματά τε τροφόεντα. Simpliciter, magna. v. ad Λ, 307. „τροφέοντα (quod eft quoque in Veneto) ἢ τροφόεντα. γράφεται γὰρ διχῶς." Euftathius. prius vtique vitiofe.

τά τε προσερεύγεται αὐτὴν „fc. τὴν πέτραν. haec eft Ariftarchea lectio" quam Flor. et Rom. exhibebant: e quibus eam revocauit H. Stephanus: feruata eadem in optimis codd. Ven. fragm. Mofc. Olim alios ἀκτῇ legiffe, docent Schol. A. B. et Excerpta ap. Barnes. Sicque erat in Townl. Lectum quoque ἀκτήν, fic Schol. Lipf. οἱ μὲν ἀκτὴν, οἱ δὲ αὐτὴν, ὅπερ ἄμεινον. Etiam αὐτῇ, vt in Vrat. d. et A. quod Ald. 1. intulerat retinetque Ald. 2. cum fuo grege, etiam Turnebus. αὐτὴ erat in Vrat. b. αὐτὴν et ἀκτῇ in Vindob. codd. Euftathius: ἀκτὴν, ἢ ἀκτῇ, ἢ μᾶλλον αὐτήν. Elegantior vtique ceteris eft lectio προσερεύγεται ἀκτήν. probata quoque Bentleio: Od. E, 438 τά τ' ἐρεύγεται ἠπειρόνδε. Simplicitatem tamen Homericam haud dedecet αὐτήν. In Vrat. A. προσερεύγεται.

622. μένον ἔμπεδον, οὐδὲ φέβοντο. ξ— „quod in nonnullis lectum μένον ἐξ ἁλὸς, quod recte improbat Sch. A.

οὐδ' ἐφέβοντο Lipf. Vrat. d. cum binis Vindob. revocaui Ionicum ex codd. Ven. Townl. fragm. Mofc. et edd.

623. λαμπόμενος πυρὶ, de fulgore armorum Sch. B. et Sch. br. iam monentibus. Ineptit Euftathius.

624. ἐν δ' ἔπεσ' ὡς ὅτε κῦμα θοῇ ἐν νηῒ πέσῃσι. Monetur a Schol. B. hic quoque de dilectu verborum: ἐνέπεσε pro ἐπῆλθε. et quod comparatio geminata maiorem vim habet. ἐνὶ νηῒ Cant. Verfus 624 — 8 excitat Longin. f. 10. vt exemplum τοῦ δεινοῦ καὶ φοβεροῦ.

625. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα. Sch. A. (quod idem habet Etymologus, alter ex altero emendandus, item Scholia breuia, partim Schol. B. et Mofc.) „ὑπὸ ἀνέμου ηὐξημένου. ὑψηλόν. laudato fimul altero loco Λ, 256 vbi erat Agamemnonis ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος h. e. ἰσχυρὸν, στεῤῥὸν, εὔτονον. Laudatur quoque Plutarchus ἐν μελέταις Ὁμηρικαῖς." ἀνεμοτραφὲς Barocc. ὑπὸ νεφέων, quod vulgari interpunctione refertur ad antec. iungitur cum ἀνεμοτρεφὲς in Sch. B. „ηὐξημένου ὑπὸ ἀνέμου, ὡς εἶναι ὑποκάτω τῶν νεφῶν καὶ πλησιάζειν αὐτοῖς." ὑπὸ repofitum et h. l. a Wolfio, et recte, etfi vulgo ὑπαὶ et in codd. et in ipfo Ven. Exponunt ὑπαὶ per ἐκ νεφέων Sch. br. At ὑπὲκ, quod equidem vellem, nemo legit.

626. ἡ δέ τε πᾶσα ἄχνῃ ὑπεκρύφθη. &c. „quod Zenodotus ἄχνη cafu recto." At κῦμα — κυρτὸν ἐὸν κορυφοῦται ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην fupr. Δ, 426.

ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται. lectum erat in edd. δεινὸς ἀήτη vterque Ven. et Sch. A. dictum ait vt κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. κλυτὸς Ἱπποδάμεια. „quod ignorantes nonnulli fcribunt, ait, δεινὸς ἀήτης· ἀλλ' οὐ δεῖ γράφειν οὕτως." Similia funt in Scholiis Cod. Parif. a Ruhnken. allata in praef. Hefych. p. VIII. Sch. B. etiam θηλυκῶς efferri a nonnullis ait: (fuit ergo fcriptum δεινὴ ἀήτη) ἐμφαντικώτερον tamen effe contendit δεινός. Fuit itaque olim vulgata lectio δεινὸς ἀήτη, quae e libris euanuit, iure an iniuria, quis dixerit. Potuit enim in antiquo codice, cum effet ἀήτης, quod etiam Schol. br. Suidas in δεινός, et edd. Longini agnofcunt, excidere τὸ figma, atque fic e librarii incuria vel cafu noua fubnafci lectio: quod admodum probabile fit, quandoqui-

dem alibi Homero est ὁ ἀήτης. Sic Od. Δ, 567 λιγὺ πνείοντας ἀήτας. Potuit tamen esse antiqua forma ἡ ἀήτη, quae postea exoleuit, seruata adhuc in glossis; sic in Hesych. ἀήτη. πνοή. ἀναθυμίασις. et Apollon. Lex. in ἄη. — καὶ ἀήτη ἡ πνοή. — ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης. (scribendum ἀήτη.) ἀντὶ τοῦ, δεινή. ὡς, κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. Etymol. καὶ τὸ θηλυκὸν, ἀήτη τῇ πνοῇ. fuit. f. ἀήτη, ἡ πνοή. In Hesiodo vtique legitur: Op. 625 νότοιό τε δεινὰς ἀήτας et 645 κακὰς ἀήτας. Poetae tamen retinuerunt ὁ ἀήτης, sic Apollon. Arg. v. c. I, 423 ἀήτης μείλιχος et saepe Quintus Smyrnaeus. Inter διττογραφίας exempla hunc locum e Schol. Reg. Par. laudauit Ruhnk. praef. To. II. Hesych. p. VIII. iam memoratus a Tollio. Attigit eam quoque Eustathius p. 1034, 5. vbi etiam rescribendum: ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτη. pro δεινὰς ἀήτας.

ἀΰτης corrupte Vrat. b. ἀνέμοιο τε Mosc.

627. ἱστίῳ ἐμβρέμεται. ed. Flor. ἱστία correxit Ald. 2.

628. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Nobilis versus, cum ipsa sententia, tum eius colore; relatus quoque inter sententias abs Stobaeo, Serm. LVII. p. 376. Attulit nonnulla iam Barnes. Redditur sensus a grammaticis in Schol. A. B. τὸ τυχὸν ἀπέχουσι τοῦ θανάτου. Et Schol. Mosc. quod et in Schol. A. et Schol. br. habetur: βραχὺ γάρ ἐστι τὸ διεῖργον αὐτοὺς τοῦ θανάτου διάστημα. ὅ ἐστι, παρ' ὀλίγον θνήσκουσιν, ἐγγὺς ὄντες τοῦ θανάτου. Illustrant Schol. A. B. Vict. cum Eustathio dicto Anacharsidis: *abesse nautas ab aqua et a morte quatuor digitis.* Et Aratus: ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον. (supple ex Phaen. 299 ἄϊδ' ἐρύκει.) Inter dicta sublimia retulit Longin. s. 10, 5. qui et ipse Arateum comparat: in quo ait μικρὸν καὶ γλαφυρὸν redditum esse, quod in Homero erat φοβερόν. Contra in argute dictum mutauerat idem hoc auctor Arimaspeorum, cum diceret: ψυχὴν ἐν πόντῳ ἔχουσιν. vitam quasi ponto commissam, ponto obnoxiam. Versum laudant multi, v. congesta a Valken. Diatr. p. 239. variant alii, in his Quintus VII, 296 ναῦ-

ται γὰρ ἀεὶ σχεδὸν εἰσιν ὀλέθρου. quae pedeſtri ſermoni propiora ſunt.

In ὑπ' ἐκ Longinum argutari cum aliis, bene monuit Erneſti. Alii ſcribunt ὑπὲκ, alii, cum Schol. br. iungunt ὑπεκφέρονται. quod Koeppen quoque ſequitur. Conuenit ſup. E, 618 Venus υἱὸν ὑπέκφερε πολέμοιο. ſic quoque ὑπεξάγειν. ita paullulum immutatur ſenſus; eſt enim: ſeruantur e morte (παρὰ) τυτθόν. vix effugiunt. At veteres accipiunt: φέρονται, nauigant, τυτθὸν παρὲκ θανάτου, paullulum, haud longe, a morte; haud multum citra lineam, intra quam irruituri eſſent in mortem.

629. ὣς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Verſus mihi quidem ſuſpectus, repetitus forte ex J, 8 vbi recte ſuum locum habet. Nam comparatio eſt fluctuum irruentium cum Hectoris impetu, non cum Achiuis; ſuntque vſſ. 626. 7. 8. ornamenta comparationis Homero frequentata. Sin dixeris, ſubiici comparationem aliam poſt: τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται δειδιότες, aliena eſt vox τὸ δαΐζεσθαι. non in diuerſa trahuntur Achiui, ſed metuunt et tremunt, vt nautae expaueſcunt. Comparatio ipſa abſoluitur his: ἐν δ' ἔπεσ' Hector, ὡς ὅτε κῦμα ἐμπέσῃ.

630. αὐτὰρ ὅγ' ὥστε λέων. cum ſequatur ὡς τότ' Ἀχαιοί. Anacoluthon ab Euſtath. et al. obſeruatum, eſt et a Clarkio illuſtratum.

631. αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ. „αἵ ῥά τε quae vt ſit, quae, vt ſolitum eſt." Clarke. vt ſaepe iam monui, hoc eſt argutari! αἵ τε ῥα idem eſt quod αἵ ῥα ſimpliciter vt ſexcenties, etiam αἵ τε ἄρα.

ἐν εἱαμενῇ. κάθυδρῳ τόπῳ ait Sch. B. forte καθύγρῳ, quod ſollenne eſt, etiam h. l. in Sch. br. de voce iam vidimus ad Δ, 483. εἰαμενῇ ſcribendum ἀπὸ τῆς ἔσεως τῶν ὑδάτων, contendit et h. l. Schol. A. voluit ἄνεσιν et ἄνοδον declarare, cum aqua e ſolo prouenit.

633. θηρὶ μαχέσσασθαι ἕλικος βοὸς ἀμφὶ φονῇσιν. Pro θηρὶ Barocc. et iam ante margo Steph. χειρί. μαχέσσασθαι. In hoc nulla varietas h. l. cum alias vbique

variet μαχήσασθαι. ἕλικος βοὸς variis modis et h. l. exponitur, scilicet ex etymo: Schol. B. τὸ ἁπλοῦν ἀντὶ συνθέτου. ὡς καὶ Διονύσιός Φησιν· ἀντὶ τοῦ εἰλίποδος. Alia multo minus admittenda habet Sch. A. cum Sch. br. At satis de his dicta ad I, 462. etsi nihil satis expediri potest.

ἀμφὶ Φονῇσι. Sch. B. Φονῇσι δὲ τῷ Φόνῳ, ἤτοι Φόνῳ, ἔνθα πεΦόνευται. Dictum de hac voce ad K, 521 ἐν ἀργαλέῃσι Φονῇσι. vbi professus sum me praeferre dictum Homero videri pro ἀμΦὶ Φονῇ, et hoc pro ἀμΦὶ Φόνῳ. Hoc idem senserat Sch. A. περὶ ἀνῃρημένης βοὸς, ἢ ἀπὸ τοῦ μὴ ἀναιρεθῆναι, leg. ὑπὲρ τοῦ. quod et Sch. br. habent.

634. πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι. καὶ esse dictum pro ἢ obseruat Sch. A. et Sch. br. Monet Clarke esse potius *modo — modo*.

635. ὁμοστιχάει. Sch. A. „συμπορεύεται. βάρβαρον δέ Φησιν εἶναι αὐτὸ Διονύσιος.“ Acerbe satis Thrax censuit; cum στιχάομαι vsu habitum fuerit: ἐστιχόωντο B, 92. 516 et al. In Apollon. Lex. adscriptum tantum: ὁμοστιχάει, ὁμοστιχεῖ. Hesych. ὁμοστιχεῖ. ὁμοῦ πορεύεται. Similia ceteri, etiam Sch. br. Iungi autem potest vel cum βόεσσιν, vel σὺν λέοντι, itaque supplent Schol. ἐν πρώτῃσι καὶ ἐν ὑστατίῃσι.

αἰεὶ pro αἰὲν vn. Vindob.

637. ὑΦ' Ἕκτορι καὶ Διὶ πατρί. vn. Vindob. ὑΦ' Ἕκτορι χαλκοκορυστῇ.

639. Εὐρυσθῆος ἄνακτος lectum erat in Edd. Actum esse h. l. videbatur de digammo: — ῆος ϝάνακτος. quod et Veneti habent. Atqui illatam esse lectionem serius, docet ipsa lectionis varietas ap. Eustath. „διττὴ γὰρ ἐνταῦθα γραΦή· ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων.“ vt iam supra erat, Θ, 363 et inf. T, 133 ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. et sic diserte scriptum in Vrat. d. fragm. Mosc. vno Vindob. Sic quoque versum laudat Schol. Pind. ad Ol. III, 50 εὖτέ μιν ἀγγελίαις Εὐρυ — σθέος ἔντυ' ἀνάγκα πατρόθεν etc. Schol. διὰ ἀγγέλου γὰρ καὶ κήρυκος ἐκέλευεν ὁ Εὐρυσθεὺς τοῦ Κοπρῆος. Ὅμηρος· ὃς Εὐρυσθῆος ἀέθλων Αγ-

γελίης ἴχνεσκε βίῃ Ἡρακληείῃ. Monuit de altera lectione etiam Bentl. et Dawes p. 149. Repetii itaque hanc lectionem accedentibus libris; fine quorum auctoritate in multo pluribus locis idem moliri non aufus fum. Per praeconem, Copreum egit cum Hercule Euryftheus metus cauffa, inclufus ipfe muris Argorum vel Mycenarum (fecundum alios in vafe magno). cf. Sch. A. et Sch. br. vbi: ὃς τὰς παρ' ἐκείνου (ab Euryftheo) ἐντολὰς ἔλεγε τῷ Ἡρακλεῖ τῶν ἄθλων ἕνεκα etiam ad antiquam lectionem nos reuocat per vocem ἄθλων.

640. ἀγγελίης οἴχνεσκε. „quia Zenodotus ἀγγελίην legerat; — καὶ νῦν δὲ ἀγγελίης, ἀντὶ τοῦ ἄγγελος“ Sch. A. Eft fcil. ἀγγελίης ἕνεκα. vel δι' ἀγγελίης. non ὁ ἀγγελίης. pro ὁ ἀγγελίας, ἄγγελος quod et Sch. br. habent. Euftathius etiam ἀγγελίης, ἐν ἀγγελίαις ἤρχετο, exponi poffe ait. Spectat ad disputationem grammaticorum de lectione verfus Γ, 206: vbi vide ad Σεῦ ἕνεκ' ἀγγελίης. cf. N, 252 ἠέ τευ ἀγγελίης μετ' ἔμ' ἤλυθες;

ἴχνεσκε vn. Vindob. et Schol. Pind. l. l. ficque alibi fcriptum memini. οἴχνεσκεν tamen iam lectum E, 790. „οἴχνεσκε, ire folebat“ Clarke.

641. τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς — „γρ. ἐκ πατέρος“ Barnes. fuauius vtique ad aurem.

υἱὸς ἀμείνων. Vrat. d. ἀμύμων aberratione et alibi obuia.

642. παντοίας ἀρετὰς ἠμὲν πόδας ἠδὲ μάχεσθαι. Pluralem ἀρεταὶ in Homero occurrere non memini. Euftathius: „παντοίην ἀρετὴν ἢ παντοίας ἀρετάς.“ prius eft quoque in vno Vindob. in edd. Plutarchi de fera num. vind. p. 553 B. idque verum ac genuinum effe, nullus dubito; vfu quoque in aliis locis obuio. Quae fit παντοίη ἀρετὴ, dictum ad B, 823 μάχης εὖ εἰδότε πάσης. et ad X, 268. Videtur tamen h. l. inprimis fpectare ad pugnandi genus varium feu procurrendo fieri folitum feu pugna ftataria. opponuntur fibi duo ifta: πόδας — μάχεσθαι. Eft vox Pindarica. Etfi in Odyffea bis occur-

rit-verfus: παντοίῃς ἀρετῇσι κεκασμένον ἐν Δαναοῖσιν. Δ, 725. 815.

644. „ὅς ῥα. qui, vt dixi" Clarke.

645. στρεφθεὶς γὰρ, μετόπισθεν ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. Pro στρεφθεὶς etiam στραφθεὶς lectum effe notat Schol. A. μετ' ὄπισθεν Vrat. d. hic, et 672. vt fit μεταστρεφθεὶς ὄπισθεν. at στρεφθεὶς ὄπισθεν eft idem ac μεταστρεφθείς.

ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι, quod et Schol. Vict. agnofcunt, erat lectio inducta e Romana a Turnebo, H. Stephano, aliis. Erat ἐν ἀ. ἀ. in Flor. Aldd. hocque reduxi librorum auctoritate Cant. Lipf. Mori. Harlei. Townl. Vrat. A. fragm. Mofc. vn. Vindob. Ven. adde vtrumque Schol. et Schol. br. Conuenit hoc quoque cum altero: τῇ ὄγ' ἐνιβλαφθείς. Affentior quoque Schol. A. melius interpungi poft στρεφθεὶς γὰρ, quam, vt vulgo quoque factum, poft μετόπισθεν. Sententia nunc ita procedit: στρεφθεὶς γὰρ, μετόπισθεν ἐνεπέπαλτο ἄντυγι ἀσπίδος, et repetitur: τῇ ὄγ' ἐμβλαφθείς. cum fe conuertiffet, *fuccuffus eft ab ora fcuti — huic, inquam, implicitus.*

Sed videndum de πάλτο, quod variis modis expediunt veteres grammatici. Schol. A. fcribi ait ab aliis ἆλτο. hi igitur induxerunt hiatum ἄντυγι ἆλτο. Si tamen feramus: quid eft ἐνᾶλτο ἄντυγι? an infiluit, illifit pede in oram fcuti? ἆλτο ab ἄλμι quod nunc eft ἅλλομαι. v. ad H, (VII) 260. Schol. B. et Mofc. „πᾶλτο δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπελάσθη." duxit ergo a πλάω pro πελάω. et ἐπέπληστο, factum πλῆτο, mutatum putauit in πλᾶτο. Pariter aliud Scholion ap. Barnes: πάλτο δὲ (immo πᾶλτο) ἐνεπελάσθη. Euftath. ὑπὸ — πᾶλτο. ἀντὶ τοῦ προςέκρουσε. προςέπταισε διὰ τὸ αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) ποδηνεκές. πᾶλτο quoque Cod. Lipf. Schol. br. ἐνήλατο, καὶ ἐνεπλάκη τῷ ἔξωθεν τῆς ἀσπίδος κύκλῳ. duxit et ipfe ab ἅλλομαι, pro ἆλτο, ἐνῆλτο, ἐν — ἆλτο. vt ἐπᾶλτο. Redit hoc ad lectionem ἄντυγ' ἆλτο, quam e Schol. A. memorani. Poffit aliquis putare fcriptum fuiffe ἄντυγ' ἐπᾶλτο, vel ἄντυγι 'πᾶλτο. Ita effet ἐνεπᾶλτο ἄντυγι, vt ἀνεπᾶλτο vidimus

ad Θ, (VIII.) 85. Reſtat vt a πάλλεσθαι ducatur: non quidem, vt ſit pro ἐπάλλετο, quod fieri poſſe nego; ſed ab ἐπέπαλτο. πέπαλμαι ἐπέπαλτο ἐν ἄντυγι ἀσπίδος, vel ἐνεπέπαλτο ἄντυγι. nam πάλλεσθαι eſt *ſuccuti*, ideoque *labare*, impedito pede. Hoc equidem ceteris praeferendum eſſe arbitror.

646. τὴν αὐτὸς Φορέεσκε, ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων. ⟜ „quod ἀνδρομήκεις αἱ ἀσπίδες erant." τὴν αὐτῆς Lipſ. Bentl. malebat τὴν α. Φ. ποδηνεκέ', ἕρκος α. vt ὦλκα διηνεκέα (Od. Σ, 374), aut etiam διηνεκὲς, ἑ. vt pro aduerbio ſit. Prius, quod ipſe praeferam, legiſſe videtur Apollon. Lex. ποδηνεκέα βαθεῖαν· ὥστε ἀπὸ τοῦ αὐχένος μέχρι τῶν ποδῶν διϊκνεῖσθαι. acute vidit Tollius eam gloſſam non niſi ad h. l. ſpectare potuiſſe et legiſſe Apollonium: τὴν αὐτὸς Φορέεσκε ποδηνεκέ', ἕρκος ἀκόντων. Sic quoque nude Δ, 137 μίτρης, ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων.

648. περὶ κροτάφοισι πεσόντος. κροτάφοιϊ Cant.

650. στήθεϊ δ' ἐν δόρυ πῆξε. „γρ. στήθεσι." Barnes.

651. καὶ ἀχνύμενοί περ ἑταίρου. ⟜ „quod deeſt περὶ ἑταίρου." Addit Sch. A. „Ἑλλάνικος δὲ Αἰολικῶς νομίζει τὴν περὶ περ' εἰρῆσθαι." Sch. B. eadem memorans ait: τινές. addit tamen, Homero inſolitam eſſe hanc ſynaloephen. Hoc quidem recte: nam eſt καίπερ. at etiam Euſtath. Ἑλλάνικος κατὰ τὴν παλαιὰν ἱστορίαν. Mirationem facit, quomodo tam antiquus ſcriptor obſeruationem hanc grammaticam inter hiſtorias antiquas afferre potuerit. Diſputatum iam eſt hac de re a doctiſſimo Sturzio ad Hellanici fragmenta ſ. 10. qui iuniorem aliquem grammaticum eo nomine exſtitiſſe ſuſpicatur. Laudantur tamen ſimili modo in commentariis grammaticis ad verba vel lectiones Homericas conſtituendas alii antiquiſſimi ſcriptores, vt ipſe auctor Thebaidos, Antimachus, item Archilochus. Scilicet Homerica illi repetierant aut reddiderant ſic, vt inde intelligi poſſet, eos ita legiſſe in Homero aut eos Homerum ita eſſe interpretatos. Eandem doctrinam de περ' pro περὶ intulerant grammatici in Pinda-

rum; perperam puto, vt ad eum equidem ſtatuo. Pro ἐδύναντο erat ἠδύναντο in edd. vtriusque ſectae Flor. Aldd. et Rom. vsque ad Turnebum; tam parum prosodiae ſtudioſi erant homines.

652. μάλα δείδισαν Ven. Lipſ. Mori. Vrat. d. cum vno Vindob. et iam margo Stephani. et hoc recte, Ionice, pro μάλ' ἐδείδισαν.

653. εἰςωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Obſcurum et ambiguum eſſe video, primo quodnam ſit ſubiectum, num Achiui an Troiani? tum quo ſenſu accipiendum ſit εἰςωπός. Varie vocem acceptam video. Sch. A. ἐν ὄψει τὰς ναῦς ἔπλεον (leg. ἔβλεπον) ὅ ἐστιν, εἰς αὐτὰς εἰςῆλθον καὶ ὑπὸ τὴν στέγην αὐτῶν ἐγένοντο· ergo Achiui: Similia ſunt in Sch. br. et Exc. Barnes. Sch. B. ὑπέστειλαν ἑαυτοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς, (f. ὑπὸ τὰς ν.) καὶ ἐντὸς αὐτῶν αἱ ἄκραι νῆες ἔλαβον αὐτούς. fugiſſe enim putat Achiuos intra interualla nauium et ſub puppes ſe recepiſſe: ὡς τὰς πρύμνας αὐτοὺς ὑποβεβηκέναι. Similia fere Euſtath. ſed non magis explicite ac diſerte. Apollon. Lex. h. v. εἰςωποί. εἴσω τῆς ἐπιφανείας, addito verſu. vnde nil proficies; non magis quam ex eo, quod Euſtath. e Lexico rhetorico antiquo affert: εἰςωποί. εἴσω ἰδέσθαι. εἰς ὦπα. ἐνώπιον. ἐν ὀφθαλμοῖς. Heſych. plenius: εἰςωποί. ἐναντίοι, ἢ ἔσωθεν βλεπόμενοι. ἢ ἔνδον τῆς ἐπιφανείας ὄντες. εἰςωποὶ δ' ἐ. ν. κατὰ πρόσωπον εἶχον τὰς ναῦς. Conſtare videtur de hoc εἰςωπὸν aliquem dici actiue, (vt ἀντωπός. κατωπός.) qui proſpicit facie aduerſa. Apud Apollon. Arg. II, 753 Argonautae, circa promontorium Acheruſium flexo curſu in portum ex aduerſo proſpectum intrant: τῇ ῥ' οἵγ' — εἰςωποὶ ἔκελσαν. Schol. ἐναντίοι. ἐσώτεροι γενόμενοι. Occurrere quoque vocem ap. Aratum memini. Ergo εἰςωποὶ ἐγένοντο νεῶν debet eſſe *naues ante oculos habuere, in conſpectu*, quod conuenire videtur Achiuis verſus naues fugientibus; vt Π, 293—6 Achiui fugientibus Troianis ἐπέχυντο νῆας ἀνὰ γλαφυράς. hoc tamen non conuenit ſequentibus: quae hoc inferunt, cum plures eſſent nauium ordines interuallis relictis, Achiui ſe receperant in-

ter et post priorem nauium ordinem, verso tamen versus Troianos ore, ita vt ipsas naues prioris ordinis in conspectu haberent: *περὶ δ' ἔσχεθον ἄκραι νῆες, ὅσαι πρῶται εἰρύατο.* Iterum ambiguum, quo sensu *νῆες ἄκραι* dictae sint: an respectu ceterarum, quae a tergo versus mare alio ordine positae erant? an *ἄκραι νῆες* sunt *τὰ ἄκρα τῶν νηῶν*, vt *puppibus suis* versus campum ac vallum versis vtrinque eos, recipientes se, tegerent naues. At hoc non conuenit iis, qui iam a tergo nauium subsiiterant; nam versus mare prorae erant versae. Hoc puto sensit, qui in Sch. br. apposuit *ἄκραι. αἱ πρῶραι.* Quaeri porro potest *τοὶ δ' ἐπέχυντο* sintne Troiani an ipsi Achiui; si prius, dubitare licet, an non *εἰςωποὶ* sint et ipsi Troiani. Fuere qui hoc amplecterentur apud Sch. B. Fuit in his Porphyrius; cuius etiam est *ζήτημα* in Sch. B. si iam eo vsque processerant Troiani, vt inter naues penetrauissent, cur non statim ignem nauibus vtrinque iniecerant? Concinnior inde exisiit narratio. Verum reliqua oratio videtur postulare, vt *εἰςωποὶ* sint Achiui.

Cum his tamen versus subiecti 655 sq. *Ἀργεῖοι δὲ νεῶν μὲν ἐχώρησαν* habent quod non satis cohaereat; loco priore *intra puppes* subsistunt; altero loco, eodem momento, *apud tentoria* subsistunt. Fateor me dudum suspicatum esse: totum locum 655 — vsque ad 674 *οὔτ' ἄρ' ἔτ' Αἴαντι*, esse fetum ingenii rhapsodi alicuius, qui similes Nestoris hortatus interposuit, ac supra fuere Aiacis et Hectoris; coagmentatus est locus repetitis versſ. et ex parte alienis a re. Interea in Notis apposui rationem, qua sententiae satis bene inter se coniungi possunt.

654. *νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύατο.* non est ab *ἐρύω, ϝερυω* media breui, traho: *adductae*, sed a *ῥύω, ἐρύω, ῥύομαι, seruo.* v. Exc. IV ad lib. A.

656. *νηῶν τῶν προτέρων.* Ita in edd. legebatur; Ven. A. et B. *τῶν πρωτέων.* et Sch. A. *γρ. τῶν πρώτων καὶ προτέρω καὶ πρωτέων.* At Sch. B. et L. *ἀπὸ τοῦ πρώτου τῶν πρωτέων. μέμφεται δὲ Διονύσιος· οὐ γὰρ τὸ πρώτων, φησὶ, περισπᾶται.* Si recte assequor, grammaticus ait,

caſum ſecundum pluralem non circumflecti *πρωτῶν*, ſed pronuntiari *πρώτων*. vt ſit in nonnullis vocibus. Ergo tenendum *πρωτέων*, quod et in cod. Lipſ. legitur. Agnoſcunt tamen *πρωτέρων* Schol. br. cum codd. aliis.

παρὰ κλισίῃσιν ἔμειναν. Mori. Vrat. d. duo Vindob. *ἔμιμνον*. Schol. B. et Vict. *παρὰ κλισίῃσι δὲ, ὡς μετὰ τὰς πρύμνας τῶν πρώτων νεῶν παρεσκηνωμένων αὐτῶν πρὸς ταῖς πρώραις. στρατὸν δὲ, τὸ στρατόπεδον.*

657. *οὐδὲ κέδασθεν*. Ionicum exhibent Mori. Townl. Ven. et iam H. Stephani margo. itaque recepi pro vulgato *οὐ δ' ἐκέδασθεν*. fragm. Moſc. *οὐδὲ σκέδασθεν*.

ἴσχε γὰρ αἰδὼς καὶ δέος. Ductus hinc eſt verſus antiqui poetae: *ἵνα γὰρ δέος, ἔνθα καὶ αἰδώς*. recitatus a Plutarcho de ira cohib. p. 459 D. et in Ag. et Cleom. p. 808 E. ſed integri duo verſus ſunt ap. Platon. in Euthyphr. p. 12 A. et ap. Stobaeum tit. XXXI. *περὶ αἰδοῦς*. vbi Staſini eſſe dicuntur, qui *τῶν Κυπρίων* auctor perhibetur fuiſſe. v. Fiſcher. ad Platon. l. c.

658. *ἀζηχὲς γὰρ ὁμόκλεον ἀλλήλοισιν*. Schol. B. *ἀζηχὲς, ἢ λίαν σκληρῶς, ἢ ἀδιαλείπτως*. Dicta de hoc v. ſup. ad vſ. 25.

659. *Νέστωρ δ' αὖτε* — Male Barnes ſuſtulerat *δ'*, quia a codd. parte abeſt, et ſup. 370 etiam *Νέστωρ αὖτε* legebatur. Eſt obuia obſeruatio, vbique fere ante *αὖτε* excidiſſe aduerſatiuam *δὲ*, quam oratio deſiderat; ita quoque h. l. Seruarunt tamen eam edd. Vrat. d. itaque retraxi.

660. *λίσσεθ' ὑπὲρ τοκέων γουνούμενος*. In Flor. Ald. 1. et Rom. *τεκέων*. quod et ipſum ſe tuetur. recepit Ald. 2. quod vulgo codd. obſidet; vt ſup. N, 324 *νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι*. Et noſtro loco paullo poſt 663 *ἠδὲ τοκήων*. Etiam Apollon. Lex. *ὑπὲρ τοκήων, κατὰ τῶν γονέων. λίσσομ' ὑπὲρ τοκέων*. memoriter, puto.

661. *ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστέ*. verſus hi alibi repetiti ſunt; v. ſup. ad 561. 2.

664. *ἠμὲν ὅτεῳ ζώουσι*. „*ἤγουν, ὅτῳ τε ζῶσιν*“ Euſtath. hoc alterum erat quoque in Barocc. Mori.

καὶ ὧ κατατεθνήκασιν. Vrat. d. κατεθνήκωσιν. Tum καὶ ὧ eſt pro ἠδὲ ὧ. vt iterum inf. 670.

666. μηδὲ τρωπᾶσθε φόβονδε. — „quod membra ſibi non reſpondent. ἔδει γὰρ, μὴ τρωπᾶσθε δέ." Immo vero ſequi debebat, μηδὲ τρωπᾶσθαι. Et hoc animadverterant illi, qui aut legerant aut correxerant μηδὲ τρωπᾶσθαι φέβονδε. Ita legitur in Townl. fragm. Moſc. Vrat. b. A. et in ipſo Ven. A. etſi praefixum eſt Scholio A. τρωπᾶσθε, nec monitum quicquam. τρωπάασθαι, τρέπεσθαι Schol. br. in ed. pr. quod poſtea edd. τροπάασθαι. corrupte quoque Suidas: τροπᾶσθαι, τρέπεσθαι. ad h. v. Euſtath. τρωπᾶσθαι et τρωπᾶσθε. In Mori. Barocc. τροπάασθαι. αι in Homero corripi interdum aut correptum occurrere, ante conſonam, error eſt dudum a viris doctis damnatus; itaque τρωπᾶσθαι φόβονδε omnino explodendum eſt. Lectum τροπάασθε inde a Flor. Aldd. Rom. et in Cant., ac tribus Vindob. τροπᾶσθε Vrat. d. Clarke recepit τρωπᾶσθε, ex Harlei. quod eſt quoque vt dixi in Schol. A. et Lipſ. Ita quoque τρωπᾶσθαι Π, 95 vbi tamen eadem eſt variatio. Et τρωπᾶν in Odyſſ. Τ, 521. Ω, 535. Nec aliter variat lectio in στρωφᾶσθαι et στροφάασθαι ſup. Ι, 459.

In Barocc. erat ἱστάμεναι. Bentlei. emendabat ἱστάντες κρ. vt conueniret cum τρωπᾶσθε. vix probes factum. Etſi ſic Λ, 590 ἀλλὰ μάλ' ἄντην ἵστασθ' ἀμφ' Αἴαντα. φόβονδε. Schol. A. εἰς φυγήν.

667. καὶ θυμὸν ἑκάστου. iterum interpolatum pro θυμόν τε ἑκάστου.

668 ad 673. — „ἀθετοῦνται στίχοι ἕξ. quia antea nullius caliginis mentio eſt facta; quomodo autem Hectorem nunc demum viderunt Achiui, qui ante Troianorum ordines tam acriter pugnabat? et quomodo fugere poterant, ſi tenebrae obductae erant? Minerua autem Iouis minis territa, non adfuit nec interfuit pugnae." Haec Sch. A. At Sch. B. cum Lipſ. tantum tres priores verſus damnare videtur. (Ita ceteris deeſt nexus idoneus. Forte tamen ineſt aliquid quod ad verum ducat. Inſerti

forte fuere primo tres posteriores versus; tum successit alius qui ad sententiam melius concinnandam priores interposuit.) Adiicit his Sch. B. „priores tres versus ἀθετεῖσθαι, quod antea nihil narratum, vnde caligo venerit; tum, vnde Minerua repente apparuerit, quae inter deos sedebat. Posse tamen responderi: reliquisse poetam haec ipsa lectori, vt substitueret et expleret. Mineruam quoque, etiamsi non praesentem, potuisse caliginem auferre, vt Agamemnonem Iuno monet: sup. Θ, 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη." Secundum haec nullus dubito pro alieno fetu rhapsodi locum de Aiace Jl. P, 643 sqq. adumbrantis, hos sex versus habere: etsi eos iam Virgilio lectos suspicor in loco Aen. XII, in quo Aiacem, Hectorem et nauem incensam ante oculos habuisse videri potest; nam 669 *Vt primum discussae vmbrae et lux reddita menti.* Nemini acutiori probabitur Eustathii commentum quod et Clarke amplexus est, caliginem sublatam esse terrorem Achiuorum Nestoris prudentia dispulsum. Omnino varius vsus τῆς ἀχλύος, *caliginis* ap. Hom. et Virgil. non bene discernitur. Alius vsus est in deliquio aut in morte; v. c. E, 696 alius est in summo ac repentino dolore, ἄχεος νεφέλη. Iterum diuersus vsus in mirabili ac diuina caligine a diis obiecta: vt Jl. E, 127. Υ, 321—341. scil. re in maius aucta ex nube seu puluere aerem obducente: vt P, 643—650. 269. Π, 567.

669. θεσπέσιον et ad νέφος et ad φῶς referri posse, obseruat Sch. A. alterum hoc vix bene.

670. ἠμὲν πρὸς νηῶν καὶ ὁμοιΐου πολέμοιο. „Pro καὶ debebat esse ἠδὲ, vt esset ἠμὲν πρὸς νηῶν, ἠδὲ πρὸς μάχης" Sch. B. Similem vsum τοῦ καὶ vidimus sup. 664. Eustathius: „πρὸς νηῶν ἢ πὰρ νηῶν" πρὸ νηῶν vn. Vindob. et Lips. a m. sec. et gl. γρ. πάρ. Et πὰρ νηῶν Vrat. b.

ὁμοιΐου πολέμοιο. scribebatur πτολέμοιο, cum Barocc. Ven. B. at πτ locum non habet, nisi vbi antecedens breuis est producenda. Probabile fieri, Homericum fuisse ὁμοιΐοφι πτολέμοιο, iam ad I, 440 vidimus.

672. 3. Equidem non video quam bene haec partitio procedat: qui *retro ſtabant* otioſi, verſus mare adeoque et ipſi *apud naues*; qui *pugnabant*, ſane pone priorem nauium ordinem ſtabant: nec bene tamen παρὰ νηυσὶ μάχεσθαι dicuntur, quod vbique alium ſenſum habet, dum opponitur campus et vallum: v. c. B, 392 ὃν δέ κ' ἐγὼ ἀπ. Adiecta v. 673 στιγμὴ vix alio referenda quam ad ipſum obelum.

ἐφέστασαν Barocc. οὐδὲ μάχοντο Towal. et recte.

673. ἠδ' ὁπόσοι Cant. Verſus aberat a Lipſ. haud dubie librarii feſtinatione. Cur in edd. πὰρ νηυσὶ dictum ſit, non παρὰ, non aſſequor. Et eſt παρὰ in Ven. Townl. fragm. Moſc. vn. Vindob.

675. ἔνθα περ ἄλλοι ἀφέστασαν υἷες Ἀχαιῶν. ἀφέστασαν. recte haud dubie, ſicque Ven. Lipſ. Cant. Harl. Townl. Vrat. omnes, etiam Euſtath. cum Rom. et Flor. Ald. 1. Induxit ἐφέστασαν Ald. 2. quod et habet Barocc. ſed iterum expulit recte Clarke. Infra demum 703 ἐφέστασαν ἀλλήλοισι locum id habet.

676. ἀλλ' ὅγε νηῶν ἴκρι' ἐπῴχετο, μακρὰ βιβάσθων. ἴκρια νηῶν. primum vox occurrit, cuius varia fuit acceptio: Sch. A. B. ἴκρια, οἱ μὲν τὰ καταστρώματα, οἱ δὲ τὰ κατὰ πρῶραν καὶ πρύμναν ὡς σανιδώματα. ἢ τὰ ἐξέχοντα ἄκρα. ἢ τὰς καταγωγάς. poſſunt haec inter ſe conciliari: Cum notum ſit, illius aetatis naues non totas, ſed verſus proram et puppim tantum fuiſſe conſtratas tabulis: media parte relicta aperta, in qua ſedebant remiges: cf. inf. 729. Hinc ſunt ἴκρια πρώρης Od. M, 229. 230. media ea pars aperta dicta quoque eſt ἄντλος. Apollon. Lex. ἀπ' ἰκριόφιν. ἀπὸ τοῦ ἰκρίου (Od. M, 414) λέγει δὲ ἴκριον καὶ τὴν τοῦ κυβερνήτου καθέδραν (immo memorat conſtratum in puppi, in quo ſedebat gubernator) ἴκρια δὲ καὶ τὰς σανίδας, καὶ τὸ κέρας (τὸ ἐξέχον ἄκρον prorae et puppis) λέγει. (Haec et ſimilia ſunt quoque ap. Euſtath. Heſych. Sch. Apoll. Arg. I, 566.) Etiam ἴκρια non ἰκρία ſcribendum eſſe Sch. A. monet: de quo monuit

quoque Etymol. Eustath. cf. ad Hesych. notam. duxerunt scilicet ab ἴκω, vnde et ἰκρίον scripsere.

βιβάσθων. de voce secundum grammaticos est dictum ad N, 809. In Cant. βιβάσκων. quod et vn. Vindob. exhibet.

677. τὸ ξυστὸν (δόρυ, ἐξυσμένον) νώμα, ἐκίνει.

678. κολλητὸν βλήτροισι. τὸ βλῆτρον vt τὸ λοῦτρον. Sch. A. cf. Eustath. βλήτροισι, συμβλήμασι καὶ συμπλοκαῖς Sch. A. vnde corrige Suidam: βλῆτρον τὸ σύμβαλμα. lege σύμβλημα. commissura. Apollon. Lex. adscripto versu: τοῖς κατὰ τὰς συναρμογὰς γόμφοις. ὁ δὲ Ἀπίων . . . . deficit Apionis interpretatio: de qua disputat Villoison. Vox antiquata a βλῆμι vel βλέω. Potest esse ὃ βάλλεται. ἐμβάλλεται, συμβάλλεται, περιβάλλεται. Duae videntur fuisse interpretationes vocis: altera, vt sint conti, e quibus maior ille contus fuit coagmentatus, altera, vt sint claui, paxilli, vel annuli, vincula, quibus illi conti iuncti tenerentur. Ita dispescas dicta in Schol. br. Eustath. Hesych. (vbi sunt βλητοί, pro βλῆτροι, vel βλῆτρα) Suida. Etymol. cf. sup. ad 389.

Voc. δυωκαιεικοσίπηχυ vna voce scribere iubent Sch. A. Apion et Herodorus ap. Eustath. vt alia. Diuisim scilicet scriptum ab aliis, vt in Mori. Vrat. b. d. fragm. Mosc. εἰκοσάπηχυ editum in Aristide T. II, p. 258.

679. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ἵπποισι κελητίζειν εὖ εἰδώς. „quod κέλητα poeta nouit; heroes autem equo vtentes non exhibuit. Alter locus, quo equitis meminit, est Od. E, 371 Vlysses naufragus ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε, κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων.“ Sic Sch. A. melius quam Sch. B. qui anachronismi accusat poetam; atqui is non Aiacem heroem κελητίζειν dixit, sed tantum rem in comparatione memorat; adeoque rem suae aetatis. cf. Eustath. Additur mox a Sch. A. κελητίζειν alios binis vocibus dirimere, κέλητ' ἴζειν, male, cum sic κέληθ' esset scribendum, κέλητι ἴζειν. quod ineptum est, cum ex κέλης, ητος fit κελητίζειν. Est autem κέλης ipse equus, cui quis insidet. Copiosus est in h. v. Etymol. adde Sch. br. Eu-

ſtath. Suidam. qui κέλητα ἐλαύνειν reddit. — In fronte verſus ὡϕ' ὅτ' ſphalma Ald. 2. quod ſeruarunt inde expreſſae edd.

680. ὅςτ', ἐπεὶ ἐκ πολέων πίσυρας συναγείρεται ἵππους. Ita vulgo lectum: συναγείρεται. „ἐκ πολέων, ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολλῶν, τοὺς ἐπιτηδείους, οἷον ἀρίστους καὶ ἰσοταχεῖς συναγάγῃ ἐκδεξάμενος (leg. ἐκλεξ.)" Sch. B. recte; non a πόλις, vnde Homero eſt πολίων, ſed πολύς. Sup. B, 131 πολλέων ἐκ πολίων.

συναγείρεται. Sic edd. et codd. optimi quoque Townl. fr. Moſc. Ven. Sch. br. A. et B. at hic cum Sch. Lipſ. norat legi quoque συναείρεται. ἀντὶ τοῦ· συζεύξει. ὡς τὸ, σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. (ſup. K, 499 ad quem loc. vide Obſſ.) Praefert hoc haud dubie veram antiquitatem, cum proprie ad rem ſpectet τὸ συζεῦξαι. tum intelligi poteſt, quomodo vulgarius συναγείρεται proceſſerit ex altero. Scholion. fragm. Moſc. τὸ συναγείρεται κατ' οὐδὲν ἀναγκαῖον ἐγράφη, διὰ τοῦ γ, ἁμαρτημάτων ὂν γραφικῶν. ἐπιεικῶς τε γὰρ συναείρεται μᾶλλον σημαίνει προςεχῶς τὸ συνάγει καὶ συναρμόζει, καὶ ἐν ἄλλοις· σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι, συνήγαγε τοὺς ἵππους. ductum hoc ex Porphyrio vt ſtatim dicam. Scilicet eandem lectionem defenderat Philemon ἐν τοῖς συμμίκτοις loco deſcripto ap. Porphyr. Qu. Hom. ſ. 8. etſi ipſe Porphyrius vulgarem lectionem defendit cum e pluribus praeſtantiores equi eligantur. Euſtath. συναγείρεται ἢ συναείρεται ἵππους. et prius ἐπιλέγδην συνάγει, poſterius συζευγνύειν καὶ ὁμοῦ εἴρειν. Addit hos ipſos antiquis appellatos ἁμίππους, et explicat hinc Sophoclis Βορέαν ἅμιππον (Antig. 985. [illegible]i aliter Sch.) At vox illa plures alios ſignificatus habuit: cf. Harpocrat. h. v. qui et ipſe verſum Homericum excitat.

Porro (in 680.) ὅςτ' in fronte verſus Euſtath. exponit ἀντὶ τοῦ, οὗτος quod recte refellit Clarke. At ὅς τε — διώκει cohaerent; et verſu antec. ὡς δ' ὅτ' plena oratio eſſet ὡς ἀνὴρ — φοιτᾷ, — ὡς Αἴας ἐφοίτα.

681. σεύας ἐκ πεδίοιο μέγα προτὶ ἄστυ διώκει. haec eſt lectio edd. inde a Flor. Aldd. Rom. Euſtathii.

δίηται est in Ven. Cant. Lipſ. Townl. Vrat. b. est et hoc Homericum. Sch. A. addit. „γρ. διώκῃ." Hoc habet fragm. Moſc. quod et ipſum est in vſu poetae, poſt ὡς δ' ὅτε. In Harlei. vtrumque ſcriptum eſt διώκῃ et ει. in Vindobb. διώκει. διώκῃ et διώκοι. σεύσας Harlei. Verum ἔσσευα, σεῦα, σεύατο, ex aliis locis nouimus, vti σεῦα Jl. Υ, 189. σεῦαν Od. Z, 89. σεύατο aliquoties. Nunc video eſſe quoque in Apollonii Lex. σεύας, παρορμήσας. et in Heſych. σεύας (corrupte σευάσας) παρορμήσας. διώξας. Σεύας ἐκ πεδίοιο. Rem expedit Etymologus in σεύω. Eſt hinc ἱπποσόας ap. Pindar.

682. πολέες τέ ἑ θηήσαντο non modo in Flor. et Ald. 1. ſed in omnibus Aldd. erat πολέες τε ἐθηήσαντο, nec correctum, niſi e Romana a Turnebo et al. Praua illa ſcriptura eſt etiam in Vrat. A. et haud dubie in aliis quoque.

θηήσαντο. μετὰ θαύματος εἶδον. Schol. br. recte, ex vſu vocis. cf. ad X, 370.

683. 684. ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, οἱ δὲ πέτονται. Varie inſtituunt iuncturam. Schol. br. ἀμείβεται ἐπ' ἄλλον quod fieri vix poteſt. alii θρώσκων ἐπ' ἄλλον ἀμείβεται, vt ſit θρώσκει ἀμοιβαδόν. Probabilior videtur mihi eſſe ratio: ἐπαμείβεται ἄλλον ἄλλοτε, quod alias ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ. Harpocration p. 28 in ἄμιπποι laudat verba: θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον. nihil addens praeterea.

686. μακρὰ βιβάς. Sic quoque Venetus. At Schol. A. „γρ. βιβῶν." et hoc legitur in fragm. Moſc. et vno Vindob. vti erat lectum ſup. 307.

687. αἰεὶ δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσι κέλευε. Schol. B. αἰεὶ ἀντὶ τοῦ, συνεχῶς. Sic Ψ, 502 αἰεὶ δ' ἡνίοχον κονίης ῥαθάμιγγες ἔβαλλον.

σμερδνόν. δεινόν, καταπληκτικόν. Apollon. Lex. ad h. v. βοάων vitioſe Barocc.

688. ἀμυνέμεν. alii, vt Lipſ. ſcribunt ἀμυνέμεν'.

690. ἀλλ' ὥςτ' ὀρνίθων πετεηνῶν αἰετὸς αἴθων ἔθνος ἐφορμᾶται. πετεεινῶν etiam h. l. Vrat. b. vt alii alibi et sup. 238.

αἰετὸς αἴθων. Schol. B. αἴθων δὲ θερμὸς, ἢ ξανθὸς, ἢ μέλας. Addunt Schol. br. ὀξὺς ἢ σφοδρός. Eandem contentionem iam vidimus ad B, 839. acquiesco equidem in colore fuluo.

Comparationem Achiuorum cum animantibus contemtis non pro tenui et indigna esse habendam, monet Schol. B. et laudat alteram similem cum sturnis P, 755.

691. 2. ποταμὸν πάρα βοσκομενάων χηνῶν ἢ γεράνων, ἢ κύκνων. „Homero ἡ χὴν, ἡ γέρανος, dicta sunt, nec tamen necesse, vt etiam sit dictum ἡ κύκνος" Schol. A. „γρ. ἔθνος ἔφ' ὁρμᾶται. et παραβοσκομενάων, vna voce." Barnes. alterum hoc exhibet quoque ed. Rom. Harl. Vrat. b. d. fragm. Mosc.

ποταμῷ πάρα Harlei. bene et hoc.

693. 694. ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο ἀντίος ἀΐξας. Sic edd. ἀντίος ἀΐξας, et codd. At Venetus ἀΐσσων. adiecto Scholio: „γράφεται ἀΐξας. Ἀρίσταρχος, ἀντίος, διὰ τοῦ σ" fuit ergo et h. l. lectum ab aliis ἀντίον.

νεός. νεὼς, Eustath. cum Harlei. Vrat. b. d. fragm. Mosc. et vn. Vindob. Nec refert, vtro modo scripseris. cf. ad vs. 704.

κυανοπρῴροιο. siue quod picta nauis colore caeruleo, siue nigrans aqua marina et aere. Apud Etymologum in πρῷρα legitur κυανοπρωΐρους. ex nimia subtilitate et doctrinae copia. grammaticis nonnullis visa est vox πρῷρα orta esse ex πρώϊρα. itaque scribendum esse aiebant πρῴρα. Atqui est πρώρα, πρώρεος, πρώρειος, et πρωρός.

694. τὸν δὲ Ζεὺς ὦρσεν ὄπισθε. Ita iam edd. Flor. Aldd. ὦρσεν. at ὦσεν illatum ex ed. Rom. et Eustath. ὦρσεν ἢ μᾶλλον ὦσεν. quod etiam habet Vrat. d. At ceteri codd. ὦρσεν. etiam Venetus, cum Scholio: Ἀρίσταρχος, ὦσ' ἐνόπισθεν. quod emendandum: ὦσεν ὄπισθεν. Minus bene hoc haud dubie supra N, 83 τόφρα δὲ τοὺς ὄπιθεν Γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς. Item 125. 794. et sequ-

tur versu altero ὤτρυνε. ὄρσαι, ὀτρύνειν, solent dii, quoties ad virtutem exserendam incitant, impellunt. Contra ὦσαι, ὤθειν, quoties simili positu occurrit, vim hostilem declarat vt sup. Δ, 535. E, 626 et al. Etiam alio modo Patroclum a tergo impellit Apollo Π, 791.

695. χειρὶ μάλα μεγάλῃ. Sch. B. supplet ὡς, alios pro δυνάμει dictum accipere ait, vel vt terrorem iniiciat, vel vt manum Iouis (sedebat is adhuc in Ida; non in Olympo) ad terram pertingere significet." Inepte. Tenendum est, πρὸς τὸ ἐκπληκτικὸν τῆς φαντασίας valere hoc adiectum χειρί, ex antiquo sermone et vsu, etsi non proprie ac vere.

696. αὖτις δὲ δριμεῖα — versum recitat Dio Or. VIII p. 283. R. vbi est αὖθις.

697. φαίης κ' ἀκμῆτας καὶ ἀτειρέας ἀλλήλοισιν. „quod φαίης est pro φαίη τις ἄν. Sch. A. Laudat versum cum Suida Schol. Aristoph. Acharn. 24. vbi expressum φαίης κἀκμῆτας. vt et olim ap. Longin. f. 26 qui hac personarum mutatione, tertiae in secundam, magnam vim orationi accedere ait. cf. ad E, 85.

698. ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ὡς ἐσσυμένως ἐμάχοντο. Tyrannio scripserat: ἀντέσθ', vt sit ἀντέσθαι vt λαβέσθαι, πυθέσθαι. (Voluit esse ἀντῶ futurum secundum ab ἄντω) At ἄντεσθαι et ἄντομαι non hoc vno loco occurrit; statim B, 595 de Musis: ἔνθα δὲ Μοῦσαι ἀντόμεναι. et est ἄντεσθαι, ἱκετεύειν καὶ τὸ ἐξ ἐναντίας ἐλθεῖν in Etymol. Etiam Apollon. Lex. ἄντεσθαι. ποτὲ μὲν, λιτανεύειν. ποτὲ δὲ, ἐξ ἐναντίας παραγίνεσθαι, hoc versu adscripto: vnde sua repetiit Hesychius. Est autem h. l. ἄντεσθαι ἐν πολέμῳ, συμμίξαι ἐν μάχῃ. — ὡς ἐσσυμένως. non nunc est *festinanter*, ταχέως vt alibi et sup. Γ, 85 sed *concitate, acriter*, προθύμως. quod est inter alia ap. Hesych.

700. οὐκ ἔφασαν φεύξεσθαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἀλλ' ὀλέεσθαι. ὑπὲκ κακοῦ Ven. vt vbique variat in hoc scriptura — οὐ φεύξεσθαι ἀλλ' ὀλέεσθαι. antiqua forma pro ὀλέεσθαι μᾶλλον ἢ φεύξεσθαι. Est φεύγεσθαι h. l. ex *discrimine incolumem discedere*, effugere vt saluus sis.

φεύξασθαι Lipſ. Vrat. b. vn. Vindob. ἀλλ' ὀλέεσθαι. „γρ. αὐτὰρ ὀλέσθαι. Barnes, prouocans ad Φ, 278 vbi iterum ὀλέεσθαι in ὀλέσθαι mutat. Eſt itaque ariolatio Barneſii, non varia lectio. Ineptum acumen! Nam occurrit quoque Φ, 133 ἀλλὰ καὶ ὣς ὀλέεσθε et ὀλεῖται, B, 325 et al.

701. Τρωσὶ δ' ἤλπετο θυμός — Τρωσὶν vulgo ſcribitur, niſi quod Townl. Τρωσὶ δ' habet. Lipſ. ἔλπετο vt ſup. 539 et alibi variat. De digammo v. in Var. Lect. cf. ad H, (VIII) 526.

702. κτενέειν δ' ἥρωας Ἀχαιούς. κατανέειν Barocc. pro κτενέειν.

704. νεός. tanquam rem memorabilem Euſtathius narrat, in nonnullis antiquis exemplaribus ſcribi νεός. Ipſe νεὼς habet, quod defendi ait per ſynizeſin. Eſt tamen νεὼς in Mori, Vrat. b. et pro var. lect. in Harlei. Et vidimus idem modo vſ. 693 in variant. lect. et ſic quoque alibi.

705. νεὸς ὠκυάλου. Cum vox ab ἅλς ducta ſit, obſeruarunt grammatici ſcribendum eſſe ὠκυἁλός. Subuenerunt alii ſic, vt dicerent vocem ὠκὺς mera terminatione in αλος auctam eſſe, nec ſignificari plus quam ſimplici ὠκύς. Alii hoc tantum vim habere volebant in nominibus propriis, Εὐρύαλος, Ἀμφίαλος, Ἀστύαλος, non in appellatiuis. Adiectum eſt in Schol. A. Scholion, in quo Dionyſius Halicarnaſſenſis laudatur libro IV Ἀττικῶν ὀνομάτων, qui ſimili modo Φίλιππος nomen proprium ſine adſpiratione, at, ſi appellatiuum eſſet, Φίλἱππος ſcribi voluerat; ſic ſe legere in Sophoclis Tereo: ἥλιε φιλ'ἵπποις θριξὶ πρέσβιστον σέλας (dixitne ſimpliciter pro ἱππικαῖς θριξὶ? et hoc pro ἵπποις?) ideo et Ὠκύαλος et ὠκύἁλος ναῦς. Repugnauit tamen Herodianus. Subeſt autem voci ſimplex notio ὠκεῖα. Et Apollon. ὠκύαλος νηῦς ἡ ταχεῖα.

706. οὐδ' αὖτις ἀπήγαγε πατρίδα γαῖαν. ἐπήγαγε Vrat. d. cum vno Vindob.

Cur Protesilai nauis eremata fuerit, nec alius e ducibus, caussam repetit Schol. B. a decoro: ignoscendum fuisse eius copiis, si nauem non tutarentur, quandoquidem ducem summum amiserant; at turpe futurum fuisse cuiuis e duobus adhuc viuentibus, si ignem a naui arcere non valuissent. Fuit quoque ζήτησις, quam seruauit Schol. Mosc. ἐζήτηται, διὰ ποίαν αἰτίαν μόνην τὴν τοῦ Πρωτεσιλάου παρέδωκε ναῦν καιομένην; ῥητέον οὖν ὅτι ᾐδέσθη Ὅμηρος ἐμπρῆσαί τινος τῶν ζώντων, μή πως ἀνανδρίαν αὐτοῦ τις δόξῃ καταγινώσκειν. Ex his sua petierunt Schol. br. et Eustath.

709. οὐδ' ἄρα τοίγε τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον. ἀϊκὰς, tanquam insolitam vocem, enarrant omnes; primo loco Apollon. Lex. ἀϊκάς. τὰς φορὰς καὶ τὰς ὁρμὰς laudato hoc ipso versu: (quod ibi adiicitur ex Apione alienum est, et spectauit forte ad vocem ἄκων, etsi per se probandum non est.) Exscripsit Apollonium Hesychius in ἀϊκάς. In eodem est quoque ἀεικάς. μάχας. ὁρμάς, ἢ βολὰς τόξων. Ductum ἡ ἀϊκὴ ab ἀΐξ, ἄϊκος, quod est ap. Apollon. Arg. IV, 820 de procellis: Αἴολον ὠκείας ἀνέμων ἀΐκας ἐρύξειν. cuius loci Scholion vberius seruatum est in Etymol. ἄϊκας (male scribitur ἀϊκὰς, ab ἀϊκὴ quod in Homero est.) Est quoque κατάϊξ in Apollon. III, 1374. et πολυάϊξ, quod Sch. A. h. l. reuocat in mentem ex Jl. A, 165. — ἀμφὶς, *eminus* h. l. nam opp. αὐτοσχεδόν. Male Sch. B. χωρὶς ἀλλήλων, vel, vt: Κρόνου ἀμφὶς ἐόντες. Sch. br. ἀμφὶς μένον, περιέμενον. Eustath. melius: ἰδίᾳ καὶ παρεκτός. Habet enim hunc proprium apud Iones vsum τὸ ἀμφὶς εἶναι, vt modo seiunctionem modo priuationem significet: vt in Herodoto passim.

710. ἀλλ' οἵγ' ἐγγύθεν — Locum, qui sequitur, melius reddi non posse, etsi omnes rhetores operam in vnum contulerint, pronuntiat Eustathius. Alia addit Barnes. Scilicet laudem habet locus ἐναργείας et in rerum specie sensui obiecta et in verborum dilectu.

711. *ὀξέσι δὴ πελέκεσσι.* „*δὴ omnino*“ Clarke: vim quoque inesse ratus. Ap. Dion. Or. VIII, p. 283. qui vſſ. 696. et 711. 2. coniunctim recitat, eſt *ὀξέσι δὲ π.*

712. *καὶ ξίφεσι μεγάλοισι καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν.* — *ἀθετεῖται, ὅτι εὐτελὴς ὁ στίχος, καὶ ἰδιότης τῆς μάχης οὐ σώζεται.* Scilicet nouum eſt, *ſecuribus et bipennibus* pugnari; gladiis vero et haſtis in omnibus pugnis res geritur.“ Acutum eſt iudicium, quod Ariſtarchi fuiſſe e Schol. B. et Sch. Lipſ. diſcimus, etſi verbis turbatis. Erat tamen potius id dicendum: ſecures et bipennes, tanquam quod inſolitum eſſet, non primo, ſed altero loco ponendum fuiſſe, ne exilis verſus eſſet. Repoſuerat Dionyſius (Thrax) memorari tamen mox: *πολλὰ δὲ φάσγανα* quibus ideo eos nec minus pugnaſſe neceſſe ſit.“ Addiderant alii, cumulari a poeta telorum genera *διὰ τὸ φαντάζειν τὸν ἀκροατήν.*“ — *ἔγχεσιν ἀμφιγύοισι* eſſe puto ſimpliciter *ancipite cuſpide.* At veteres multis modis acceperunt. v. Apollon. Lex. *ἀμφιγύοισιν.* hoc verſu appoſito. cf. ſup. ad N, 147.

713. *πολλὰ δὲ φάσγανα καλά, μελάνδετα, κωπήεντα.* — „quod non gladii eorum, qui iis vtebantur, in humum decidebant, ſed *caeſorum*, amputatis manibus vel brachiis“ Sch. A. Mirum viſum eſt, enſes ab humeris cadere; apud animum fingere licet, enſes, quos manu pugnantes tenebant, aut thoraci hoſtis inflictos aut a thorace reſilientes, humi cecidiſſe. Nec video, quid in hoc improbari poſſit. Etiam mox Π, 114 Hector haſtam Aiacis ita enſe ſuo praecidit, vt ferrum humi caderet deiectum. — *μελάνδετα, κωπήεντα.* Videtur alterum ad alterius interpretationem ſpectare: *φάσγανα μελαίνας κώπας ἔχοντα.* Etymol. in *κώπη. κωπήεντα ξίφη, μελάνδετα. σιδηρόεντα* (Kulenk. emendabat *σιδηρόδετα*) *ἢ μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. μέλας* autem ferrum declarare putatur, ſic: Sch. B. *σιδηρόδετα. ἐπεί, φησι, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος.* (Verſus Heſiodeis inſertus eſt Op. et D. 151) *οἷον ἐκ σιδήρου τὰς λαβὰς ἔχοντα δεδεμένας.* Sic et Sch. br. Adduntur: *οἱ δέ, ἐπιμελῶς ἐνδεδυμένα* (f. *ἐνδεδεμένα*)

ὡς πρὸς τὴν λαβήν." an' hi legerunt μελάνδετα? Repetit quoque Eustath. Alia admiscet Hesych. ad quem v. Notam et Schol. Eurip. Phoen. 1098. Seriores μελάνδετον ἄορ, ξίφος, σάκος, (vt Aeschyl. VII ad Theb. 43) simpliciter pro ferreo dixere: etsi scutum esset coriis ferro obductis factum; vnde et Tibullus duxit suum: *Non tua sunt duro praecordia ferro vincta*, non sunt σιδηρόδετα, h. σιδηρᾶ. — κωπῆεν μέγα φάσγανον etiam Apollon. dixit Arg. IV, 696.

714. ἄλλα μὲν ἐκ χειρῶν χαμάδις πέσον. Sch. A. „οὕτως διὰ τοῦ ο, πέσον." Scilicet fuit in aliis πέσεν quod et Ven. B. habuisse videtur, cum Lips. Vrat. d. A. fragm. Mosc. vno Vindob. et habent edd. Flor. Ald. Repositum πέσον ex ed. Rom. inde a Turnebo. Porro ἐκ χειρὸς edd. eaedem cum Harlei. mutatum et hoc e Romana.

715. ῥέε δ' αἱ. hemistichium iam vidimus Δ, 451. Θ, 65 et al.

716. „quod Zenodotus scripserat οὐκ ἐμεθίει." debuit librarii vitium esse in aliquo codice. μεθήει Schol. Apollonii I, 1089 vbi versus appositus. Sed μεθίει iam vidimus ad Z, 523. K, 121 et al. οὐχὶ em. Bentl.

717. ἄφλαστον. notum nunc satis est, esse *aplustre*, ornamentum in extrema *puppi* ad formam pinnarum. Saepe id occurrit in numis; etiam in tabula consecrationis Homeri, vbi Odysseae argumentum designat. — Accurate de eo agit Schol. B. quod e Didymo petitum esse, discas ex Eustath. qui eadem recitat κατὰ Δίδυμον, ὥς φησι Παυσανίας, cuius lexico Eustathius vtebatur. Idem Sch. B. refellit eos, qui cum *acrostolio*, quod in *prora* erat, confundunt: in quibus sunt ipse Schol. A. Schol. br. et, auctor erroris, Apollon. in Lex. h. v. quem iam notauit grammaticus ad Apollonii Argon. I, 1089. hoc ipso versu nostro adscripto. Villoison e msf. Lexico attulit: "Αφλαστα. τὰ ἀκροστόλια. 'Απολλόδωρος. Haberet adeo error auctorem etiam antiquiorem. Verum corruptum est nomen; nam Apollodorum grammaticum, etsi locus,

ex Etymologiis, non superest, recte accepisse τὸ ἄφλαστον, patet ex loco Biblioth. I, 9, 22 de Argo: vbi cf. Notam. Sunt ἄφλαστα eadem quae sup. I, 241 erant νηῶν ἄκρα κόρυμβα ad quem loc. vide Obss. — Τρωσὶ δὲ κέλευεν haud dubie ex more Ionico fuit pro vulgari δ' ἐκέλευε. Et est δὲ κέλευε in Ven. Vrat. b. fragm. Mosc. Tandem Koeppen interpungit post ἄφλαστον et iungit ἐπεὶ λάβεν. bene; nisi πρύμνηθεν iunctum esset, vt sic esset πρύμνηθεν λάβεν ἄφλαστον. praestat adeo πρύμνηθεν λάβε sc. νῆα.

718. ξ quod οἴσετε non est futurum, (poterat tamen esse futurum pro imperante) sed a verbo οἴσω. φέρετε. οἴσατε Harlei. ἅμα δ' ἄλλοι vn. Vindob. Tum αὐτὴν h. l. μάχην, non φωνήν.

719. πάντων — ἄξιον ἦμαρ. duplex est interpretatio: Sch. A. intelligit πάντα τὰ τολμηθέντα in Troianos. horum ἀξίαν ἀμοιβὴν παρέσχεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς πρὸς τὸ ἑλεῖν τὰς ναῦς. At Sch. B. νῦν ἡμῖν ἀντὶ πάντων πόνων ἰσόῤῥοπον ἡμέραν ὁ Ζεὺς ἐχαρίσατο. Hoc et Eustath. habet et Schol. Harlei. ἀντάξιον ἀντὶ πάντων ὧν ἐπάσχομεν. Quod tertium erat, πάντων ἡμάτων nemo veterum iunxit. At prius, Sch. A. est quoque in Sch. br. νῦν ὑμῖν ed. Rom. pro νῦν ἡμῖν, „γρ. ἔδωκας." Barnes. Non varians lectio sed importunum eius acumen!

720. θεῶν ἀέκητι et cum μολοῦσαι et cum πήματα θέσαν iungi posse, monet Sch. A. Quaerendum potius quid sit θεῶν ἀέκητι, potest enim esse, diis frustra id agentibus vt prohiberent; aut non probantibus factum; aduersantibus, successum eripientibus: quod nunc ipso euentu Hector patere putat: prouti priscorum hominum sensus hoc ferebat. Alibi ad omina aduersa refertur.

721. κακότητι γερόντων. ἀβουλία ait Sch. B. est Lat. *ignauia*, ab animo meticuloso profecta cunctatio, tarditas et inertia.

722. οἵ μ' ἐθέλοντα μάχεσθαι ἐπὶ πρύμνῃσι νέεσσι. ξ „quod plene scribendum est ἐθέλοντα." Sch. A. (non

οἵ μὲ θέλοντα, nam Homerum θέλειν ignorare saepe monitum est.)

ἐπὶ πρύμνῃσιν Ἀχαιῶν Townl.

724. „ἀλλ' εἰ δή ῥα τότ' ac si tum reuera" Clarke. τότε βλάπτε. Eustath. et placebat Ernestio. Accedit Venetus, Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. Reposui ergo pro vulgato τότ' ἔβλαπτε.

De ἰσχανάασκω vs. antecedente 723. ex ἰσχανάω, cf. ad M, 38. Ψ, 300.

725. ἀνώγει tuetur Sch. A. nec necesse esse ἀνώγει scribere, etsi ἠνώγεον occurrat H, 364 καί με τόδ' ἠνώγεον εἰπεῖν ἔπος." Fuit ergo ab aliis scriptum ἀνωγεῖ ex ἀνωγέω.

726. οἱ δ' ἄρα μᾶλλον ἐπ' Ἀργείοισιν ὄρουσαν: Est πάντες ἐπ' in Vrat. d. et vno Vindob.

728. ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθὸν, οἰόμενος θανέεσθαι. Ven. A. „τὸ ἑξῆς· ἀνεχάζετο τυτθὸν, θρῆνυν ἐφ' ἑ. οὕτως οὖν διορθωτέον." Secundum haec fuit ab aliis peccatum in interpunctione; et huius generis monita etiam ad διορθώσεις spectasse hinc apparet. — οἰόμενος μᾶλλον ἀποθανεῖν ἢ παραχωρήσειν Ἕκτορι Sch. B. male. nam οἰόμενος h. l. est metuens. vt sup. Δ, 12 οἰόμενον θανέεσθαι. et N, 283. Conuenit sententia cum vss. 699. 700.

729. θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην, λίπε δ' ἴκρια νηὸς ἐΐσης. Varias interpretationes vocis θρῆνυς recitat Sch. A. cum Sch. br. et Schol. Mosc. veram hanc: τὰς καθέδρας τῶν ἐρετῶν. Et in Apollon. Lex. — καὶ ἡ μέση τῆς νεὼς καθέδρα. Nunc noua subiicitur interpretatio: ἡ ἐν τῷ πλοίῳ ἀπὸ (τοῦ) τοίχου ἐπὶ τοῖχον διάβασις, apposito hoc versu: in qua non vocis sententia, sed actio Hectoris exponitur. Sequitur tamen hoc Hesych. in θρῆνυν et θρῆνυς (pleniora apponit in ἐφ' ἑπταπόδην, ζυγὰ νεὼς ἢ θρόνον. leg. θρᾶνον. Nam ὁ θρᾶνος in transtris est.) Idem tamen etiam θρῆνυν per ὑποπόδιον reddit cum Etymol. Suida, et Athen. V, p. 192 E. quod ad alia loca spectasse putandum est: etsi gubernatoris sedili alii ὑποπόδιον adiunctum esse volebant; alii ipsam gubernatoris

fedem; quod et ap. Euftath. eft; atqui is fedebat in puppi.

θρῆνυν ἐφ' ἑπταπόδην. ἐφ' haud recte. ὑφ' occurrit fcriptum in Apollon. l. c. Etymol. l. c. qui difertus eft in voc. θρῆνυς. Legitur quoque in eo ἑπταπόδα. Apollon. Lex. ἑπταπόδην. τηλικαύτην τῷ μεγέθει, οἷον, ἑπτὰ ποδῶν βάραθρον leg. βάθρον.

730. ἔνθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος. „quod δεδοκημένος pro δοκεύων. ἐπιτηρῶν." Sch. A. hoc et Hefych. Etymol. et Apollon. Lex. ἐκδεχόμενος. ἐπιτηρῶν. Tam infolens vifa forma δοκάομαι, cum tamen frequens fit προςδοκάω.

ἑστήκει recepi Ionicum: v. ad Δ, 329. M, 446 et alibi. ficque h. l. Barocc. Vrat. d. fragm. Mofc. Lipf. Ven. ἔνθ' ὅγε ἑστήκει vnus Vindob.

731. ὅστις φέροι. φέρει Lipf. Harlei. vn. Vindob.

Verfus 733. 4. repetiti faepius. v. modo 661.

735. ἠέ τινάς φαμεν εἶναι ἀοσσητῆρας ὀπίσσω. φαμὲν effe praefens notat Sch. A. at φάμεν pro ἔφαμεν in Od. Δ, 664 φάμεν δέ οἱ ἐντελέεσθαι. leg. οὐ τελέεσθαι. Eft autem φαμὲν pro ἄρα ἐλπίζομεν ἕξειν ἐπικούρους; vt quoque Sch. B. ἀοσσητῆρας. de voce v. fup. 254.

736. ἠέ τι τεῖχος ἄρειον. locus *munitior*, quam caftra noftra vallo munita. Vt Ἄρειον, *Martius murus* fit, male ex Il. Δ, 407 vbi de Thebis, repetitur.

ὅ κ' ἀνδράσι λοιγὸν ἀμύναι vn. Vindob. ἀμύνῃ.

737. οὐ μέν τις σχεδόν ἐστι πόλις. Ariftarchus οὐ μέν τι. (vt fit κατά τι. οὐδαμῶς.) Hoc habebat Mori. Townl. Vrat. d. at μέντοι Vrat. b.

738. ᾗ κ' ἀπαμυναίμεσθα. δι' ἧς ἀμυνοίμεθα τοὺς πολεμίους Sch. br. Poteft ᾗ quoque effe ἐν ᾗ ἀπαμυνώμεσθ' vn. Vindob. ἐπαμυναίμεσθ' Harl. Lipf. Vrat. b. d. A. fenfu alieno: *nulla vrbs eft in vicinia, cui opem feramus*.

ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες. „Vidimus iam ἑτεραλκέα νίκην quae robur addit alteri parti, h. e. superiorem eam pugna facit H, 26 ad quem locum v. V. L. Θ, 171. At h. l. est populus qui addit nouas vires, ἀλκὴν, alteris, h. e. victis, partibus. At Sch. B. ἑτέραν ἀλκὴν, aliud robur, ἡμῖν περιποιοῦντα. Et Sch. br. δυνάμενον ὄχλον ἐν μέρει — βοηθεῖν. Omnino τὴν ἀντιπαθῆ ἀλκὴν reddit Schol. Nicandri Ther. pr. hoc versu laudato. Koeppen iterum aliter: *aliis victis vincentem.*

739. ἀλλ' ἐν γὰρ Τρώων πεδίῳ. Sch. A. in alio: ὁμάδῳ minus bene ad loci sententiam.

740. πόντῳ κεκλιμένοι. προςηρῃρεισμένοι καὶ προςανακείμενοι. Sch. A. *in extremo littore haerentes.* Dictum satis de voce ac sensu ad E, 356. 709 in situ locorum vergente ad certos fines. Monuit h. l. Ernesti non bene reddi, *mari admoti*, sed esse: *prope mare*: laudato Il. Π, 68. et Callimach. in Dian. 254. Scilicet est: *castra habentes in extremo littore.* Nam κλίνεσθαι, κεκλιμένον εἶναι, de situ et positu locorum prope ad alium locum dicitur. Sic Od. N, 234. 5. Δ, 607 vbi νήσων τις, αἵθ' ἁλὶ κεκλίαται in mari sitae sunt. Ita etiam habitare, vt ap. Sophocl. Trachin. 101. 2. an Hercules apud Gades commoratur: ἢ δισσαῖς ἀπείροις κλιθεὶς, pro ναίων. At veteres voluere esse pro ἐγκεκλεισμένοι. quod sane cum re ipsa conuenit, vere enim *mari inclusi* erant quod apud Virgil. Aen. X, 377 est: *maris magno claudit nos obice pontus. Deest iam terra fugae.* At non bene confunduntur κλίνεσθαι et κλείεσθαι, κεκλιμένος et κεκλεισμένος. v. mox ad Π, 68.

741. τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. „μειλιχίῃ tertio casu, est ab Aristarcho, vt iungatur cum superioribus οὐκ ἐν προςηνείᾳ, οὐδ' ἐν ἀργίᾳ, κεῖται ἡ τοῦ πολέμου σωτηρία. At Dionysius Thrax primo casu μειλιχίη scripserat, vt sit sententia absoluta. ἐν χερσὶ φόως. Οὐ μειλιχίη πολέμοιο. h. e. προςήνεια δὲ οὐκ ἔστι πολέμου. Ex his sua hausit Eustath. — Schol. B. aliquantum tur-

batus agnoscit vtrumque cum Sch. br. Probamus haec:
διὸ ἐν τῷ μάχεσθαι ἡ σωτηρία, οὐχὶ ἐν τῷ μειλιχίους ἡμᾶς
καὶ πράους εἶναι τοῖς πολεμίοις. — Non tamen bene red-
ditur μειλιχίη per πραότητα, φιλανθρωπίαν, sed est h. l.
ῥαθυμία, cum cessatur a pugnando, nec acriter satis re-
sistitur. Inf. Ω, 839 multos Achiuos Hector occidit:
οὐ γὰρ μείλιχος ἔσκε πατὴρ τεὸς ἐν δαῒ λυγρῇ. In Hesy-
chio μειλιχίη, ἱκετεία, ab eo, qui scripserat, verba
fuere sic accepta: *non cum Troiano pax aut induciae.*
συμβάσεις. quod et Bentl. vidit: qui comparat inf. Π,
630 ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ.
sed h. l. est: *pugna fit manu, non multum sermonem*
faciendo. Est quoque μειλιχίη scriptum in fragm. Mosc.
sed potuit iota subscriptum neglectum esse, quod fit in
libris sexcenties. Ceterum interpungi quoque potest,
φόως, οὐ μειλιχίῃ, πολέμοιο, vt φῶς πολέμοιο iungatur. —
Tandem in versus capite Τῶν ἐν Harlei. τῷ est δι' ὃ,
quamobrem.

742. ἔφεπ' ἔγχει ὀξυόεντι. ἔφεπε h. l. simpliciter de
conatu feriendi. ἔγχει ὀξυόεντι. de epitheto v. ad E,
50. ἔγχεϊ vulgo, quod expunxi, ne hiatus inferatur: vt
iam saepe factum: vt M, 117.

743. ὅστις δὲ Τρώων κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο. Ex
vno Vindob. notatum est, νηυσὶν ἄγοιτο. „κοίλας ἐπὶ νῆας
ἄγοιτο“ Harlei. ed. Flor. Aldd. Turn. nec mutatum nisi
e Romana per Stephanum: κοίλῃς ἐπὶ νηυσὶ φέροιτο·
Eustath. ait esse pro vulgari πῦρ φέροι ἐπὶ τὰς νῆας.
Schol. Harlei. ἐφέρετο τῇ εἱμαρμένῃ. Sed aptius, inquit
Clarke, intelligas: *virtute sua* vel *hortatu Hectoris.*
Quidni vocem ex suo vsu accipimus: ἐπιφέρεσθαί τινι,
vt ἐπέρχεσθαι. ἐπιέναι· *si quis e Troianis ad naues ac-*
cederet. Sup. 626 erat ἐπορούειν.

744. σὺν πυρὶ κηλείῳ χάριν Ἕκτορος ὀτρύναντος. πῦρ
κήλειον s. κήλεον, *torrem* ardentem, vidimus iam Θ,
217. χάριν Ἕκτορος. quod vulgo Ἕκτορι χαριζόμενος.
ὀτρύνοντος fragm. Mosc.

745. τόνδ' Αἴας οὔτασκε, δεδεγμένος ἔγχεϊ μακρῷ. ὀξέϊ δουρί. inde a Turnebo e Romana. ὀξέϊ χαλκῷ Flor. et Aldd. ſicque Mori. VII. Vindob. „γρ. ἔγχεϊ μακρῷ" Barnes. ſicque Harlei. Ven. Vrat. b. fragm. Moſc. et VII. Vindob. parum refert.

746. δώδεκα δὲ προπάροιθε νεῶν αὐτοσχεδὸν οὖτα. Primo pro δὲ Euſtath. legit δή. Et pro οὖτα „γρ. ἔκτα" Barnes (in aliis puto locis; non in hoc). οὗτα ed. Flor. et Aldd. ab οὐτάω Turn. vsque ad Steph. qui ex Romana οὖτα ab οὔτημι recepit: de quo v. ſup. ad Δ, 319. Varietas ſcripturae perpetua.

EXCVRSVS AD LIBRVM XV (O)

EXCVRSVS

de hiatu in Homericis

O, 247. *τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, Φέριστε θεῶν, ὅς μ' εἴρεαι οὕτως.* In vtramque partem disputari poteſt, ſitne hoc cum ratione dictum *σὺ ἐσσὶ*, an librariorum vitio exciderit *γ'*, *τίς δὲ σύ γ' ἐσσί.* Magnum iam verſuum numerum vidimus, in quibus de hiatibus monitum eſt. Ne videar aliquid temere aut pro imperio ſtatuere, vtar hac occaſione, vt, tanquam deverticulo capto, ea quae paſſim adſperſa ſunt, vno in loco paucis colligam; dummodo praefatus fuero, habere me in his quoque auctorem, Bentleium, qui veſtigia mea firmaret, cum et ipſe verſus eiusmodi multos modo atro ſubleviſſet, modo correxiſſet. Ingenui hominis eſt dicere, per quem profecerit; interdum quoque obtrectantium ſtudia hac tanquam aegide retundere conſultum eſſe poteſt.

Veteres Homeri commentatores, cum omnino de prosodia tam parum diſerte et accurate egerint, de hiatu nihil, quod magnopere nos iuuet, tradiderunt. *)

*) Vniverſe quidem Euſtath. ad Jl. Π, 573 *ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν ἀνεψιὸν ἐξεναρίξας* p. 1076, 33 adſcripſit *τὸ δὲ „ἀτὰρ τότε γ' ἐσθλὸν“ δηλοῖ τῇ ἐπενθέσει τοῦ „γε“ συνδέσμου, φορτικὴν καὶ Ὁμήρῳ εἶναι τὴν σκληρὰν χασμῳδίαν.* recte ſtatuens, hiatus duros Homero ingratos fuiſſe; ſubiicit tamen: *εἰ καὶ ἄλλως αὐτῇ χαίρει, ὅτε χασμᾶται καίρια.* Etſi idem alio loco p. 12, 8 fuiſſe ait, qui *τὴν χασμῳδίαν, ἤτοι κεχηνυῖαν στίχου σύνδεσιν, μίαν εἶπον τῶν πέντε, ἢ ἓξ, κακιῶν τοῦ ἔπους.* At ille omnino voce *χασμᾶν*, *χάσμησις* latius vtitur, etiam de iis, quae in hiatuum cenſum non veniunt, vt *εω*, *Πηληϊάδεω*, ante *Ἀχιλῆος.*

Quae vero a metricis obſervata ſunt, non vbique ad poetas epicos referri poſſunt. Omnino autem omnis haec de hiatu disputatio ab aliorum poetarum vſibus eſt ſecludenda, et ad ſolum Homerum a nobis reuocatur; eum enim proprium aliquem vſum ſervaſſe paullo diligentius inquirenti facile patet.

Homerum quidem hiatus diligentiſſime euitaſſe nemo neget, qui vel aliquot centenos verſus legerit. Altera tamen ex parte multos hiatus relictos eſſe, non magis negari poteſt. Dicemusne id conſilio poetae factum? an ſeu apographorum et librariorum, ſeu grammaticorum vitio?

In multis vtique verſibus a corruptelis hiatus profecti ſunt, et magna verſuum pars ſanata eſt opera critica. Reſtant tamen vel ſic verſus, in quibus medela critica ſuppetere videtur nulla. Ingenioſe nuper vir doctiſſ. Hermann in praeclaro libro de Metris Graecorum, ad metrum et accentum, eoque ad aurium iudicium haec reuocauit; ad hoc tamen, cum tam lubricum et arbitrarium ſit, equidem non, niſi vbi aliud, quod opportunius ſit, afferri nequeat, confugiam. Conſtitit quoque mihi, magnam eorum verſuum, in quibus hiatum ex accentu tuitus eſt, partem eo tempore, quo conditi ſunt, nullos hiatus habuiſſe.

Equidem cum iam a triginta inde, et quod excurrit, annis ad hanc prosodiae partem offendiſſem, et in omnes me partes verterem, nec quidquam, quod omni ex parte ſatisfaceret, reperiſſem, quandoquidem certa, liquida et explorata, non ficta et properata, quaerebam, nonnulla tamen, quae liquere viderentur, animaduertere mihi viſus ſum: eaque haud pigebit communicare cum aliis, vt ad alia, forte certiora, deducantur.

Verum conſtituendum eſt ante omnia, qui ſint illi hiatus, de quibus hic quaeratur. Primum excludendi ſunt illi, non recte hiatus appellati, quando diphthongus, vel vocalis longa, quae et ipſa e binis breuibus

constare dicenda est, aliam vocalem seu diphthongum antecedit in fine vocis. Ea diphthongus modo corripitur; modo producitur, siue tonum habeat ex caesura, siue eo vacet; sic B, 231 ὅν κεν ἐγὼ δήσας ἀγάγω, ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν. hic altero loco longa syllaba est sine caesura: ἢ ante ἄλλος, at — γω η — habet tonum. Ita in ἑκηβόλου Ἀπόλλωνος nullus est hiatus proprie dictus. Veniunt in eundem censum vocales longae cum breui coalescentes η ex HI. ῳ ex ΩI. item εω in Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Possunt eaedem quoque diphthongi circumflexo notati esse, et tamen corripi, vt Ξ, 140 γηθεῖ ἐνὶ στήθεσσι. 309 νῦν δὲ σεῦ εἵνεκ' — Et quum breuis cum longa vocali coniuncta vocalem sequentis vocis antecedit, vt Γ, 152 δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. A, 15 χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Ita nec erunt pro hiatibus habendi versus, quoties longa vocalis ex contractione duarum vocalium nata est: αὖδα ὅ τι φρονέεις. ex αὔδαε.

Hiatus proprie dictus habebitur, quando vocalis in fine vocabuli aliam vocem a vocali incipientem antecedit, nec elisa est: vt Il. A, 565 κάθησο ἐμῷ et 569 καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Cum Graeci haud sequantur morem Latinorum, vt elisas vocales scribant, vt in *Ille ego;* tanto magis in oculos incurrunt hiatus in Graecis.

Eliduntur autem vocales siue acuantur siue non acuantur. De breuibus quidem, ε et ο, nemo dubitet; nec de α. Possit quaeri de ι et de υ. Si memineris v. c. Γ, 349 ἀσπίδι ἐν κρατερῇ qui versus eadem scriptura repetitur P, 45. E, 465 ἐς τί ἔτι. Z, 343 οὔ τι ἐγώ. P, 583 Φαίνοπι Ἀσιάδῃ. Communi tamen vsu τὸ ι in fine elidi dubitare noli. E, 5 ἀστέρ' ὀπωρινῷ — 304 οἷοι νῦν βροτοί εἰσ', ὁ δέ μιν ῥέα πάλλε καὶ οἷος, pro εἰσί. Ω, 26 οὐ δὲ Ποσειδάων' οὐδὲ γλαυκώπιδι κούρῃ. ἠδ' ἐν ὀαίθ', ὅτε περ — K, 277 χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσεύς. (versus, quem ad e. l. apposui ex Eustathio: ἀλλὰ τεὸν οὔποτε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἔπειθον, Praxillae est, vt idem Eu-

ſtathius docet alio loco p. 12.) Quid quod vſu quoque communi eliditur in ἐπι, ſi compoſita reputes, ἐπέχω, ἐπέρχομαι.

At υ in fine vocis ante vocalem occurrere non memini, ita vt nec elidi nec hiatum facere dici poſſit. Nam A, 190 et alibi ὀξὺ ἐρυσσάμενος eſt ὀξὺ ϝερυσσαμενος. Docent et compoſita εὐρύαλος, εὐρυαγυῖα. Merito itaque dubites, recte ſe habere: τίς δὲ σὺ ἐσσί.

Iam hiatus ingratos habitos eſſe, docet vſus τοῦ ν in fine additi vocalibus ε et ι ante aliam vocem, quae et ipſa vocalem in capite habeat.

Videri poterat mollis Ionum ſenſus omnino ab hiatibus abhorruiſſe. Contrarium tamen colligas ex ſcriptore Ionico Herodoto, qui eas quoque particulas vel litteras neglexit, quae vocalibus interponi ſolent, ita vt nec ν interponatur. Facit hoc ipſum dubitationem, num antiquiſſimo vſu ν in Homericis appoſitum fuerit. Verum omnino Ioniſmum Homeri ex Herodoti Ioniſmo metiri haud licet. Ita quod toties occurrit, τε ἰδὲ, in melioribus ſcriptum τ' ἠδέ.

Ex iis locis, qui hiatum habere videntur, primo numerus longe maximus vitio librariorum et grammaticorum carminibus Homericis inſidet, partim iam ſublatus, partim e codd. aut ratione grammatica ſubtiliore tollendus.

Ita in iis ipſis vocibus quae in ι exeunt Il. Z, 343 οὔτι ἐγώ. fuit οὔτρι. Γ, 349 ἀσπίδι ἐν κρατερῇ, leg. ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. v. Obſſ. et H, 272 ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς leg. ἀσπίδ' ἐνιχρ. O, 645 legebatur in veteribus ὑπ' ἀσπίδος ἄντυγι ἆλτο. quod meliores exhibuere ἀσπίδι πάλτο. Forte E, 465 ἐς τί ἔτι fuit ἐς τί τ' ἔτι vt inf. Σ, 6 ὤ μοι ἐγὼ, τί τ' ἄρ' αὖτε et Od. Ψ, 264 δαιμονίη, τί τ' ἄρ' αὖ με — Porro O, 247 τίς δὲ σὺ ἐσσὶ, φέριστε θεῶν. quidni fuiſſe credamus σύ γ' ἐσσί. vt ſaepe alibi: Ω, 290 ἀλλ' εὔχεο σύ γ' ἔπειτα. Z, 412 ἐπεὶ ἂν σύ γε πότμον ἐπί-

στης. Itaque ſic quoque corrigendum erit Λ, 786 *πρεσβύτερος δὲ σὺ ἐσσί.*

Vitii illati cauſſae fuere plures; maxima haud dubie ignoratio digammi; quo ſeu extrito ſeu omiſſo cum magnus hiatuum numerus ſubnatus eſſet, eos poetam decere, pro arbitrio adhiberi ac cum laude frequentari credidiſſe videntur. Acceſſit omnino rei metricae incuria apud grammaticos Alexandrinos. Quis enim probet v. c. iudicium Ariſtarchi H, 452 legentis: *τοῦ δ' ἐπιλήσονται τὸ ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.* cum apertum ſit fuiſſe: *τό τ'* vel *ὅ τ' ἐγὼ καί.* tum multo liberius graſſata eſt librariorum ſocordia; quam vel in *ν ἐφελκυστικῷ* indocte modo interpoſito modo omiſſo agnoſcas.

Vitii cauſſae repertae ſolent medelam aperire. Magna itaque pars hiatuum digammo appoſito tollitur. Alia vitia tolluntur variis modis ex ipſa re ductis: quae in vnum locum conferre velle faſtidioſa res eſſet. Videnda ſunt de his ſingula loca. Quoties accedebat libri alicuius auctoritas, verba in ipſo carmine emendatius ſcribere haud dubitaui. Alibi ſola ratio grammatica, analogia et ſimilium exemplorum auctoritas ſuppetebat; in his locis ad Obſeruationes monita ſepoſui: quandoquidem bene intelligo, eum qui paullo pertinacior fuerit, in ſingulis fere locis puluerem mouere poſſe, et aliquid, quod reponat, in promtu habere. Ita mihi haud indulſi in interponendis particulis expletiuis, in quibus bene noui in vtramque facile partem peccari poſſe; v. c. in particula *γε* interponenda. Cum tamen eam innumeris locis inſertam videas, vbi bene omitti poterat; cur eam non temere excidiſſe putes, vbi, ea omiſſa, vitium illatum eſt? Sic Γ, 453 *οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ' ἐκεύθανον.* cur non ſcriptum eſt *φιλότητι ἐκεύθανον?* Scilicet ita hiabat oratio. Quid ni igitur in ſimilibus locis hoc *γ'*, ſi deſideratur, interponimus? Ergo N, 100 *δεινὸν ὃ οὔποτ' ἐγώ.* cur dubitem ſcriptum fuiſſe *δεινὸν ὅγ' οὔποτ' ἐγώ.* Et. B, 107 pro *αὐτὰρ ὁ αὖτε,* *αὐτὰρ ὅγ' αὖτε.* ſicque laudat verſum Iulianus. Λ, 109 *Ἄντιφον αὖ παρὰ οὖς*

ἔλασε. cur non ausim reponere αὖτε παρ'. M, 311 pro κρέασιν τε ἰδὲ, quidni κρέασί τ' ἠδέ. in quo saepissime peccatum est, vt K, 573. Cum toties varient ἕκαστα et ἅπαντα, quidni scriptum esse putem διασκοπιᾶσθαι ἅπαντα K, 387. pro ἕκαστα. Verum singula persequi velle, infinitum esset.

In aliis locis caussa vitii erat exquisitior forma vocis: v. c. E, 538 πρὸ δὲ εἵσατο. fuit πρὸ δ' ἐείσατο. A, 532 εἰς ἅλα ἆλτο. fuit εἰς ἅλαδ' ἆλτο. Λ, 385 κέρα ἀγλαέ. meliores κέρᾳ. Interdum enim res reuocari potest ad contractionem, vt Δ, 345 ἔνθα φίλ', ὀπταλέα κρέα ἔδμεναι. hic κρέα est ex κρέατα, κρέεα. E, 221 ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο, ὄφρα ἴδηαι. hic est εο pronuntiando contrahendum in diphthongum. A, 276 ἀλλ' ἔα, ὥς οἱ πρῶτα. nam ἔα est ex ἔαε. sic et Θ, 399. Π, 731 et al. At B, 165 μηδὲ ἔα νῆας, fuit μηδέ τ' ἔα. sic et v. 181. et al. Contra littera geminata excidit P, 16 τῷ με ἔα κλέος ἐσθλόν. leg. τῷ μ' ἔαα κ. vti Od. Θ, 509 est ἢ ἐάαν μέγ' ἄγαλμα. Interdum corrupta lectio grammaticorum acumine, v. c. Θ, 378 γηθήσει προφανέντε ἀνά. vbi v. Obss.

Quae cum ita sint, vt in tam multis locis hiatus, ex ignoratione vel ex deprauatione natus, facile possit tolli: quoties hiatus occurrunt, ab Homerico more alieni, seriorum vero poetarum vsui consentanei: probabilis oritur suspicio, serius aut lectiones aut ipsos versus in Homerica illatos esse; quae quidem suspicio tanto gravior est, si versus alia quoque indicia serioris fabricae habet; quod saepe locum habet in versibus ad explendas sententias vel ad syntaxin ellipticam locupletandam attextis vel subiectis.

Post omnia haec supersunt loca, in quibus hiatus in eam versus partem seu sectionem incidit, in qua aut caesura adiuuat pronuntiantem, aut pronuntiatio subsistit, ipsa sententia id postulante. Hoc est illud genus, in quo Hermanni, viri acutissimi, doctrinam lubenter admittam. Hujus generis alia sunt exempla, in quibus

hiatus eſt in *medio* verſu; vt A, 565 ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο | ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. 569 καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο | ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Γ, 376 κεινὴ δὲ τρυφάλεια | ἅμ' ἕσπετο. E, 270 τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο | ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης. Et ſic porro Δ, 412. E, 343. 388. 424. H, 31. 63. I, 57. 426. K, 285. Λ, 256. N, 821. Ξ, 154. 209. O, 402. 447. Π, 848 videndae ſunt ad e. l. Obſſ.

In aliis hiatus eſt in ſede quarta: A, 578 πατρὶ φίλῳ ἐπίηρα φέρειν Διΐ | ὄφρα μὴ αὖτε. I, 238 μαίνεται ἐκπάγλως πίσυνος Διΐ | οὐδέ τι τίει. Λ, 76 οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθείατο, | ᾗχι ἑκάστῳ. Sic Δ, 790. Z, 422. P, 583 et al. Non tam commode, cum ſententia nondum finita ſit Θ, 66 ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξετο | ἱερὸν ἦμαρ.

Inter primum et ſecundum pedem: I, 247 ἀλλ' ἄνα, | εἰ μέμονάς γε. O, 227 ἔπλετο | ὅττι τάχιστα. P, 583 Φαίνοπι. | Ἀσιάδῃ.

Dixi iam ab initio, ab hac diſputatione ſeiunctos et excluſos eſſe ceteros poſt Homerum poetas; excepto Heſiodo, cui digammi vſum familiarem ac perpetuum eſſe, non minus quam Homero, ſuo loco videbimus. In hoc miratus ſum, hiatus, praeter eos, quos ignoratio digammi intulit, raro occurrere, et expeditam fere in his eſſe rationem. Lyricos autem et dramaticos, diuerſas carminis leges ſequentes, etiam in hiatus vſu ab Homero recedere, haud miraberis; mireris tamen hoc, quod, cum epicorum poetarum ratio ad Homericam omnino ſit compoſita, in hiatibus tamen illi multo licentius ſibi indulgent: vt difficile ſit reperire, quas leges ii ſibi hac in re conſtituerint. Si tamen ſatis acute video, a digammo mature ignorato prima fraudis ludibria proceſſerunt. Videbant Alexandrini poetae innumeros in Homericis carminibus extrito ſemel digammo e codicibus verſus, in quibus tanquam certo conſilio relictos hiatus animaduerterent; hos eosdem ſibi quoque ſeruandos eſſe putarunt; in aliis prorſus ſimilibus, nec tamen in Homero tam fre-

quentibus, sibi ius suum relictum esse crediderunt, vt hiatum modo admitterent, modo deferrent. Verum de his disertiora tradere licebit in iis, quae de digammi vsu disputabuntur. Sunt tamen praeter hos alii hiatus, quos partim ratione aliqua adhibitos, alios pro arbitrio receptos aut spretos, partim prauo exemplo arreptos, nonnullos quoque librariorum vitio illatos dixeris. vt ap. Apollon. II, 338 ἄψορροι στέλλεσθε, ἐπεὶ πολὺ βέλτερον εἶξαι. vbi ex ed. Flor. Brunckius probat στέλλεσθαι. III, 561 ἐρητύεσθε ἀέθλων. vbi reponendum ἐρητύεσθαι. Rationem assequor nullam v. c. in his: Apollon. I, 778 γάνυται δέ τε ἠϊθέοιο. 881 ἄλλοτε ἄλλον. Callimachus Del. 284 χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος. Verum in aliis ratio commode peti potest a numeris, a tono et caesura: v. c. Apollon. IV, 801 ὡς δή τοι πέπρωτο | ἀμείνονα πατρὸς ἑοῖο. II, 957 ἔνθα δὲ Τρικκαίοιο | ἀγαυοῦ Δηϊμάχοιο. III, 807 φάρμακα λέξασθαι θυμοφθόρα | ὄφρα πάσαιτο. Minus commode I, 39 ἄμφω συμφορέονται ἀπόπροθι | εἰς ἓν ἰόντες.

IN LIBRVM XVI. (Π) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Inscriptio antiqua: ἡ Πατρόκλεια διὰ τὸ τὰ κατὰ Πατρόκλου ἱστορεῖν, vt Eustath. adiicit. Debuit tamen nec minus liber sequens ad eam referri.

1. Ὣς οἱ μὲν. Interiectus versus vt transitum faciat ad maiora: παράγραφον ἔμβαλε τὸν στίχον ait Sch. B. vt saepe per similes versus: ὣς οἱ μὲν μάρναντο. ὣς ὁ μὲν ἔνθ' ἠρᾶτο. et al. (Sch. B. et Eustath.) — Putes forte versum melius ad superioris libri calcem fuisse adiectum. Verum libros et alibi simile exordium habere videmus: vt Jl. I, 1. M, 1. Σ. 1. Υ, 1. Χ, 1. Ψ, 1. Od. Ζ, 1, Η, 1. Meo tamen iudicio rhapsodiae nouae initium melius factum esset infra post v. 123 vbi iam ad summum rerum cardinem adducta est narratio. Tum liber nouus foret: Ὣς τὴν μὲν πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν.

ἐϋσσέλμοιο. De voce vidimus ad B,170 etsi hoc demum loco Scholion in eam habetur in A. B. Praestat interpretatio a transtris, seu asseribus, quibus remiges insident, ducta. Vno sibilo et h. l. scribunt εὐσέλμοιο Townl. Vrat. a. b.

3. κρήνη μελάνυδρος, βαθεῖα recte Schol. A. B. et Apollon. Lex. Vide sup. ad I, 14. 15. vbi vterque versus iam legebatur. Ibi et de αἰγίλιψ videndum. Adde dictis Suidam h. v.

7. τίπτε δεδάκρυσαι, Πατρόκλεις; ἠΰτε κούρη. Versum adscripsit Schol. Sophocl. Trachin. 1073 ad verba: ὥστε παρθένος.

δεδάκρυσαι, vitiose, ignoratione prosodiae, plures, etiam Venetus.

Πατρόκλεις. „γρ. Πατρόκλεες.“ Barnes. Primitus ita ſcriptum fuiſſe non dubito ex Πατροκλέης. Sic Ἡρακλέης, ὦ Ἡράκλεες. Ἡράκλεις.

8. νηπίῃ; ἥθ' ἅμα μητρὶ θέουσ' ἀνελέσθαι ἀνώγει. Schol. B. (e Porphyrio ſuſpicor. vnde fere longiora eius Scholia tranſcripta eſſe video) ad *mulierculam pauperem* refert, feſtinantem vt opus faciat, vnde mercedem et victum ſibi paret. Eſt hoc aliunde aſſumtum; M, 435 ἵνα παισὶν ἀεικέα μισθὸν ἄρηται. — ἀνώγει. Sch. br. παρεκελεύετο. ἐθέλει. qui prius adſcripſit, ἀνώγει acceperat pro ἠνώγει, ex ἀνωγέω. is qui alterum, ab ἀνώγω.

9. εἱανοῦ ἁπτομένη. ⸏ „quod ἑανὸς etiam eſt πέπλος, τὸ ἔνδυμα. Schol. A. Satis dicta ſunt de hac voce ad Γ, 385. εἱανοῦ, εὐδιαχύτου apud Heſych. ad h. l. referri non debebat. Porro notandum, quod h. l. ἑανὸς de εὐτελοῦς πέπλου, *pauperculae mulieris veſte*, dictum eſt. Et ἅπτεσθαι non modo eſt *attingere*, verum et *inhaerere*: ἐπισπωμένη.

καί τ' ἐσσυμένην κατερύκει. ἐσσυμένη, quod in Moſc. 2. a pr. m. eſt, legerat in ſuo Euſtathius; recte tamen addit γράφεται κάλλιον, ἐσσυμένην. Contra Apollon. Lex. voc. ἥψατο. πολλάκις Ὅμηρος χρῆται τῷ ἅψασθαι ἀντὶ τοῦ ἐπιλαβέσθαι. εἱανοῦ ἁπτομένην. quod emend. ἁπτομένη. Vulgata eſt quoque, vt ſolet, apud Plutarch. an ſeni ger. ſit resp. p. 792 F. vbi ſuauiter ad patriam refertur, officia debita a nobis poſtulantem praeſtanda: ſed ibi ſcribendum ἐσσύμενον.

10. ποτιδέρκεται. Variat et h. l. ποτι et προτι. προςδέρκεται Zenodotus.

ὄφρα pro ἕως Schol. A. ἂν ἕληται Vrat. b. et vn. Vindob. etſi corrupte.

11. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβεις. Apud Heſych. κατὰ δάκρυα λείβεις. καταστενάζεις μετὰ δακρύων. κλαίεις. ita iſta ſunt interpungenda.

12. ἠέ τι etiam Ven. At Schol. A. vnus e grammaticis. ἢ ἔτι. πιφαύσκεαι. προορᾷς. προσημαίνεις. Sch. A.

quid ni ἐμφανίζεις, λέγεις. vt alibi iam vidimus K, 502. 478. Sicque Schol. br. — πιφάσκεαι Mosc. 2. et Apollon. de Syntaxi p. 141, 20. quod et alibi occurrit. Ceterum εἰρωνείαν in his quaerunt Schol. A. quam copiose exponit Eustathius.

13. ἠέ τιν' ἀγγελίην Φθίης ἐξ ἔκλυες οἶος. Monet Sch. A. non esse iungenda ἐξέκλυες. quod e Romana illatum recte eiecit Wolf. secundum Ernesti, qui Ms. Lipf. et edd. Flor. Ald. 1. laudabat. At omnes Aldd. ἐξ ἔκλυες habent; cum codd. Cant. Ven. Townl. al.

14. *Menoetius*, Patrocli pater, exul apud Peleum Phthiae agebat; vt supra Λ, 764 vidimus; vbi cf. Notam. Add. inf. Ψ, 85 sq. — *Peleus* autem (v. 15) Achille superstes fuisse passim traditur; vnde etiam a Tragicis v. c. in Andromache Euripidis, in scenam senex produci potuit.

16. τῶν κε μάλ' ἀμφοτέρων ἀκαχοίμεθα τεθνειώτων. ἀκαχήμεθα Vrat. A. cum vno Vindob. quod etiam est in Sch. br. additur tamen: ὑπὲρ ὧν ἀμφοτέρων λυπηθείημεν ἄν.

τεθνηώτων, αἱ Ἀριστάρχου Schol. A. ficque Cant. Mori. Vrat. A. vn. Vindob. v. ad Z, 71. 464.

17. ἠὲ σύ γ' Ἀργείων ὀλοφύρεαι. — „quod omissum περὶ ante Ἀργείων" Sch. A.

18. ὑπερβασίης. τῆς παραβάσεως τοῦ δικαίου Sch. A. Vox Homerica, quam iam vidimus Γ, 107. vbi proprie de periurio.

νηυσὶν ἐπὶ γλαφυρῇσιν. ἔπι intulerat Barnes. Verum grammatici in his ad epitheton referre iubent ἐπὶ γλαφυρῇσιν.

19. ἵνα εἴδομεν. non εἰδῶμεν. de quo v. ad A, 363. vbi idem versus iam lectus est, vt resciscam et ego. cf. Exc. II. ad lib. VII p. 404.

20. τὸν δὲ — προσέφης. — „vt notetur orationis conversio in compellatione Πατρόκλεις ἱππεῦ. Sch. A.

προσέφη ed. Rom. Barocc. Lipf. Vrat. A. Ita vero et debebat esse Πατροκλῆς ἱππεύς. Vtrumque habet Vrat. d. ἱππεὺς vn. Vindob. At eadem forma alibi quoque occurrit; inf. 744.

21. Πηλέος υἱὲ, μ. Praefixum Πηλέως Sch. B. ficque Vrat. d. cum edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 D. Ferri posse et hoc et Πηλῆος, quod habet Harlei. profitetur Clarke. Praestat, puto, Πηλέος, vt sit duabus syllabis pronuntiandum. Argutias veterum dabit Eustath. ad Il. Z, p. 641, 35.

υἱὲ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν. Pro hoc υἱὲ δαὶ μέγα φ. Vrat. b. scilicet e glossa. Supplet mox Sch. B. μὴ νεμέσα δεδακρυμένῳ, κλαίοντί μοι. τοῖον γὰρ pro μέγα βιᾶται.

22. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς. Bentleius emendabat Ἀχαιῶν, quia sic ἄχος cum secundo casu frequentatur. Hoc idem tentabat K, 145 vbi idem versus occurrebat; ad quem locum vide. In nostro loco ne ferri quidem potest Ἀχαιῶν, quia iam alter versus in eam vocem exibat.

23. ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι. Bentl. reponit εἰσίν, docte. Hoc enim Homericum. Sic O, 256 ὅς σε πάρος περ ῥύομαι. A, 553 καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. et saepe alibi, vt M, 346. 7. Ξ, 131. 2. P, 720. 1. Υ, 123. et οἳ πάρος εἰσὶν ἄριστοι Od. Θ, 36. fere vt Latinorum dudum: v. c. dudum adsum. Alterum defendas tamen per vs. 557. inf. h. l. οἷοί περ ἦτε μετ' ἀνδράσι, et hoc ipsum ὅσοι πάρος ἦσαν ἄριστοι Λ, 824. etsi potest et in his corruptum esse. Variat quoque lectio sup. Δ, 264. M, 347. Quid? quod N, 101. 2 occurrit: οἳ τὸ πάρος περ φυζακινῇς ἐλάφοισιν ἐοίκεσαν. Alioqui interpungi potest, sensu tamen paullulum mutato: πάντες, ὅσοι πάρος ἦσαν, ἄριστοι.

24. ἐν νηυσὶ κέαται βεβλημένοι, οὐτάμενοί τε. Ε. „propter syllepsin; nam alii βεβλημένοι eminus, alii οὐτάμενοι cominus." Centies hoc obseruatum.

25. Βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. Ita legebatur. Importunus erat articulus ὁ, ab vsu Homerico abhorrens. Monet Schol. A. Aristophanem edidisse βέβληται μὲν Τυδείδης. minus itaque subtilis in hoc fuit Aristarchi doctrina.

Quo exemplo non modo ad hunc locum, verum et ad alia emendanda inuitamur.

Mirantur grammatici, quod inter vulneratos *Machaon* non memoratur ap. Sch. A. Multo plura Sch. B. aut quem is exſcripſit, argutatur de ordine, quo vulnerati memorantur; et ex eodem fonte Euſtathius, aliqua etiam ex parte Sch. br. Mirari interdum licet conſenſum veterum in argutam aliquam obſeruatiunculam.

βέβλητο μὲν Vrat. A.

26. Ὀδυσεὺς δουρικλυτός. Codd. et h. l. δουρὶ κλυτός. v. ad B, 645.

28. τοὺς μέν τ' ἰητροὶ — ⸓ „quod hinc patet, praeter Podalirium et Machaonem alios quoque medicos in exercitu fuiſſe.“ Sch. A. ſaltem artis vulnera ſanandi peritos homines.

τοὺς μὲν ἰητροὶ ſine τ' Lipſ. Harl. Tum dubitari poteſt, an antiquius fuerit ἀμφὶ πένονται.

29. ἕλκε' ἀκειόμενοι. σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ. ⸓ „quod ἀμήχανος eſt, πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανήσασθαι, (etiam Sch. br.) non autem, αὐτὸς μὴ δυνάμενος μηχανήσασθαι“ Sch. A. Scilicet eſt ἀπροςμάχητος, adeoque *qui expugnari, flecti, nequit.* Dictum de his iam erat K, 167. cf. ad O, 14. N, 726.

ἀκειόμενοι. ἀκειάμενοι ed. Rom. et Turnebus. Etiam Vrat. A. et ipſe Venetus, ſi recte eſt expreſſus: quod tamen grammatice non expedio: niſi verbum fuit ἀκέημι, ἀκέαμαι, quod nusquam occurrit. At ἀκειόμενος etiam Od. Ξ, 383 occurrit et agnoſcunt illud Etymol. et Heſych. tum ipſe Apollon. Lex. ἀκειόμενον, ἰώμενον καὶ ἐπισκευάζοντα — ἐπὶ μὲν τοῦ ἰώμενον· ἕλκε' ἀκειόμενον corr. — μενοι.

30. μὴ ἐμὲ γοῦν οὗτός γε λάβοι χόλος, ὃν σὺ φυλάσσεις. ⸓ „quod χόλος nunc pro μῆνις“ Sch. A. aut pro κότος Euſtath. — vnde φυλάσσεις, retines.

μὴ — λάβοι. Lipſ. λάβῃ, quod et ipſum ferri poſſet, vt ſit prohibentis. Alterum eſt optantis: μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειεν Od. Υ, 344. v. Excurſ. II. ad VIII. p.

405. — μή ἐμέ γ' οὖν Vrat. b. d. Mosc. b. vt fane proprie scribendum erat.

Ceterum forma loquendi μή ἐμὲ γοῦν λάβοι posthaec poetis in deliciis habita, etiam Romanis: *Ne mihi sit*: h. e. procul absit. Aliquoties sic Aratus et Virgilius, vt Ge. III, 436 *Ne mihi tum molles sub dio carpere somnos* etc. Ge. II, 252 *ah nimium ne sit mihi fertilis illa*. v. ad Georg. I, 456.

Potest duplici modo interpungi, vtroque bene: ὃν σὺ φυλάσσεις, Αἰναρέτη. et post φυλάσσεις. Αἰναρέτη, τί σευ, hoc Bentleius facit et Koeppen.

31. αἰναρέτη, τί σευ ἄλλος ὀνήσεται ὀψίγονός περ. — „quod in voce αἰναρέτη laborant veteres. Sunt, qui αἰν' ἀρετῆς scribant, h. e. αἰνὲ, ἀρετῆς τίς — ὀνήσεται. (memorat quoque Eustath. αἰν' ἀρετῆς) probabilius tamen esse, si sit composita vox: αἰναρέτη, ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν ἔχων." Haec Schol. A. et Victor. eadem fere Apollon. Lex. h. v. Et in hoc acquieuere alii. Etiam sic recitat Ammon. ad Categ. Aristot. Suidas in h. v. Schol. B. tamen, postquam memorauerat alios legere χόλος — αἰναρέτης, ὁ πολέμιος καὶ ἐχθρὸς τῇ ἀρετῇ, (meminit quoque hoc Eustath.) mox tamen praefert hoc, vt sit: εἰς αἰνὸν χρώμενε τῇ ἀρετῇ. εἰς ὄλεθρον, οὐκ εἰς σωτηρίαν. Haud disparia sunt in Lips. Schol. Sequitur quoque hoc Apollon. in Lex. h. v. αἰναρέτης, ὁ ἐπὶ κακῷ τὴν ἀρετὴν κεκτημένος, adscripto ipso versu: αἰνὸν γὰρ τὸ δεινόν. Eum exscripsit Hesych. Add. Sch. br. et Etymol. qui ad Schol. Iliados prouocat. Verum est ea lacinia interpolatoris; nam fuere, qui argutarentur in h. v. fuisse casu recto dictum, ὁ αἰναρέτη. vt ὑψαγόρη Od. B, 85. cum tamen vtroque loco sit vocatiuus ab ὁ αἰναρέτης. ὑψαγόρης. Apud Hesych. occurrit quoque ἰνάρετος pro αἰνάρετος. ἰκανὸς, ἐνάρετος.

Ceterum αἰναρέτη est lectio Aristarchea, quod e Sch. B. et Sch. Lips. discimus; idem ex Herodoro et Apione traditum ap. Eustath. Porro αἰναρέτα Barocc. Mosc. Sed αἰναρέτη, vt ὦ ὑψαγόρη. μισογύνη.

τίς σευ ἄλλος vulgo lectum. Ita pronuntiandum erat: *τίς σευ 'λλος.* ſynizeſin vocant, vt iam Barnes et Clarke monuere. Atqui id duriſſimum. In Mori libro erat *τί σευ ἄλλος*, in quod vel ſine libro incurras. Repudiat tamen Clarke; eſſe enim et ad ſententiam et ad περ minus apte dictum. Quae equidem ſenſu haud percipio. Quid ni bene dictum ſit: *quodnam commodum capiet alius ex te poſt te futurus?* h. e. ſi eos, qui nunc viuunt, perire ſinis, cui tandem proderit virtus tua? Nunc *τί σευ* repertum quoque in Veneto et Schol. A. Erat et in Ald. 1. (cum in Flor. fuiſſet *τίσσευ*) probatum quoque Bentleio.

Tandem mutaui interpunctionem, quod iam Bentleius et Koeppen fecerant; cum editum eſſet: *ὃν σὺ φυλάσσεις αἰναρέτη. τίς σευ* —

32. *αἴ κε μὴ 'Αργείοισιν ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνῃς.* Barocc. *ἀμύνεις.* vn. Vindob. *ἀμύνοις. ἀμύνῃ* auctor de poeſi Homer. cf. Excurſ. III ad lib. I.

33. 4. 5. *νηλεὲς, οὐκ ἄρα σοί γε.* Verſus notiſſimi, et imitatione multorum et vſurpatione repetiti, vti ap. Plutarch. de adulat. et amic. diſcr. p. 67 A. et verſus 34. in lib. de ſollert. animal. p. 970 B. Et quis non meminerit Virgilianum: *Nec tibi Diua parens* — ad quod cf. Gellium XII, 1.

34. *γλαυκὴ δέ σε τίκτε θάλασσα.* — „quod ſemel h. l. in Homero occurrit vox *θάλασσα* cum epitheto *γλαυκή.* Apud Heſiodum autem abſolute *καί τοί σοι γλαυκὴν δυςπέμφελον.*" Sch. A. Attigit quoque hoc Euſtathius *κατὰ τοὺς παλαιούς.*

δέ σ' ἔτικτε Cant. Mori. Lipſ. Moſc. b. Vrat. b. ed. Rom. Schol. Pindari Arg. Iſthm. Tam parum illi curarunt Ionicam formam, quam poeta tuitus eſſe videri debet.

35. *πέτραι δ' ἠλίβατοι.* In Lipſ. *πέτρα δ' ἠλίβατοί.* modo ſit *πέτρη δ' ἠλίβατος*, non diſplicebat lectio Erneſtio.

ὅτι τοι νέος ἐστὶν ἀπηνής. In codd. Plutarchi l. l. de adulat. eſt ἀτειρής. ſcilicet ex Γ, 60.

36. θεοπροπίην· ſcil. Achilli eſſe occumbendum ad Troiam; id quod a matre audierat Achilles; v. ad I, 410. add. P, 408. Σ, 8. quodque ille nunc ne euentum habeat, euitare velle videri poteſt.

Pro his aliena e Lycophrone appoſuere Schol. A. et. Sch. br. de Thetide infanti Achilli immortalitatem parante.

ἀλεείνῃς Harlei. vt ſaepe εἰ δὲ cum. coniunctiuo.

Ceterum hos verſus decem 36—45 iam ſupra Λ, 793—802 ab interpolatore alieno loco illatos vidimus; conferenda tamen ſunt ad e. l. dicta. Miror h. l. non adſcriptum eſſe Veneto aſteriſcum ※.

38. ἀλλ' ἐμέ περ. „γρ. ἀλλά μέ περ" Barnes. ἀλλὰ ἐμὲ πρόες libri ap. Tho. Bentl. indocte.

39. ἤν πού τι φόως Δαναοῖσι γένωμαι. In Schol. ad Υ, 95 laudatur γενοίμην et Vrat. d. αἴ κέν τι φάος, cum vno Vindob. vt alibi occurrit, Θ, 282 αἴ κεν τι φάος Δαναοῖσι γένηαι.

40. δὸς δέ μοι ὤμοιϊν. Suauiter hoc verſu vtitur Sophiſta, qui Polemonis ſuadelam ſibi optabat, ap. Philoſtr. Vit. Soph. I, 21, 8.

41. αἴκ' ἐμέ σοι ἴσκοντες ἀπόσχωνται πολέμοιο. ἐ- quod ἴσκοντες idem eſt atque ἐΐσκοντες. ὁμοιοῦντες. εἶκτο δὲ Θεόπελον αὐτῷ (Il. Ψ, 107. voluit adeo eſſe idem atque εἴκειν.) Notantur haec reſpectu ad iſta: "Ισκεν ψεύδεα πολλὰ (Od. Τ, 203) quod volunt eſſe idem atque ἔλεγεν, non bene. Ptolemaeus Aſcalonita ἴσκοντες cenſebat eſſe factum ex εἴσκοντες per aphaereſin τοῦ ε, eaque melior opinio." At Ariſtarchus ἐΐσκοντες legebat." Haec Sch. A. Similia allata iam ſupra erant ad Λ, 798 vbi hi tres verſus legebantur cum ceteris inde a 793. vt paullo ante monui. Quanto melius erat dicere; "eſſe plures formas: εἴκω, εἴσκω, ἴσκω, ἐΐσκω.

αἴ κέ μέ σοι Mori. Lipſ. Moſc. b. Vrat. b. ed. Rom. qua de re modo dictum ad v. 38. *ἀπόσχονται* Barocc. vitioſe. vt vn. Vindob. in vſ. ſequ. *ἀναπνεύσουσι.*

43. *ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.* Varia ad h. l. vt iam Λ, 800 tentat Sch. B. vt ſenſum eliquet et exprimat: l. vt ſit: auxiliandum eſſe confeſtim; parum temporis cunctationi ſupereſſe. l. *δι' ὀλίγου* differri poteſt auxilium." Omnia contorte. Debebat ſenſus eſſe: *vt ſaltem exigua fiat a pugna ceſſatio:* (quod inf. 302 eſt: *τυτθὸν ἀνέπνευσαν.*) ergo ſubintelligendum *γένηται.* vt ſere acceptum in Sch. br. niſi quod *ἐστὶ* ſupplent, immo *εἴη* vel *ᾖ.* Clarke minus *ταυτολόγον* fore putat, ſi vertas: *vel exiguum ſane reſpirandi ſpatium in bello non erit inutile.* Vbi tamen haec in graecis habentur? Euſtath. recitat *ἀνάπαυσις*, quod eſt interpretamentum. Verſum eſſe ineptum commentum rhapſodi, iam ſupra monitum eſt ad Λ, 800 in loco hinc translato.

44. ※ (adde 45 ※) quod non recte haec a Neſtore pronuntiantur " Sch. A. Scilicet ſupra Λ, 801. 2. vbi iidem verſus a Neſtore pronuntiantur. At noſtro loco verſus agnoſcit Apollon. Lex. in *ἀκμῆτες. ἀκοπίαστοι.*

45. *προτὶ ἄστυ.* Variat et h. l. *ποτὶ* et *προτί.*

46. *ὡς φάτο λισσόμενος, μέγα νήπιος. ἦ γὰρ ἔμελλε.* „quod *ἔμελλεν* etiam h. l. non de tempore dictum, ſed pro *ἐῴκει*." Sch. A.

In eodem notatur: poſſe *μέγα νήπιος* ſeiungi ab antecedentibus, vt ſit exclamatio. Bene Koeppen meminerat oraculi Croeſo dati de filio ap. Herodot. I, 85.

47. *οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.* Erat in Mori. Vrat. b. d. A. *οἷ τ' αὐτῷ.* recte: *λιτέσθαι.* Pugnant grammatici, ſitne acuendum *λίτεσθαι* an *λιτέσθαι.* Alterum hoc vſu receptum: (*ἡ πλείων παράδοσις*) vt in Aoriſtis: *λιπέσθαι. πιθέσθαι, ἰδέσθαι. ἱκέσθαι.* At (Ptolemaeus) Aſcalonita probante Schol. A. cenſebat eſſe *λίτεσθαι*, a *λίτομαι*, vt *λίσομαι* (Od. K, 526) et pro eo *λίσσομαι.* Repetunt ſimilia Schol. B, Etymol. Euſtath. Fundus fuit Herodianus. Eſt quoque in Homero Od. Ξ,

406 Δία Κρονίωνα λιτοίμην. Apud Hesych. huc spectat λιτέσθαι, παρακαλεῖν. In vno Vindob. per lapsum λί-πεσθαι.

49. οἷον ἔειπες. Barocc. Mori. ἔειπας perpetua varietate. v. ad A, 106. 552.

50. ἥντινα οἶδα. Aristarchea lectio erat εἴ τινα ap. Schol. A. et Lips. quod hi accipiunt, quasi esset εἰ καὶ οἶδα (κἂν) quod simplicius esset, si forte noui tale vaticinium esse. norat enim Achilles hanc sortem, vt ex Il. I, 410 constare diximus.

51. οὔτε τί μοι πὰρ Ζηνὸς ἐπέφραδε πότνια μήτηρ. vulgari modo erat dicendum: οὔτε ἐμπάζομαι ἐκείνου, ὅ τι μοι. nec curo illud quod mater mihi edixit. Verum poeta sententiam inflexit: nihil mihi mater dixit, quod magnopere curem: οὔτε τί μοι ἐπέφραδε μήτηρ scil. οὗ ἐμπαζοίμην ἄν. Clarke accipit: οὔτε τί μοι, „nempe nihil noui matrem dixisse, nihil quod ipsum terrefaciat; nihil quod non iam pridem nosset Patroclus." ὑπέφραδε vn. Vindob.

53. ὁππότε δὴ τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλησιν ἀμέρσαι. „ἀμέρσαι. μέρους στερῆσαι" Sch. A. vt X, 58 μηδὲ — φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. Est mox ἀφελέσθαι. Supra N, 340 vidimus ἀμέρδειν de definito priuationis genere, si quis priuatur visu ex splendore: ὄσσε δ' ἄμερδεν αὐγὴ χαλκείη. vbi v. Obss. hoc loco generalior est notio nec adiecto casu, qui esset retrahendus ex vs. sequ. τοῦ γέραος, priuare munere. nisi contendas ἀμέρδειν tandem generali notione adhibitum esse pro βλάπτειν, vt est ap. Hesych. ἄμερδεν. ἠμαύρου. ἔβλαπτεν, sed haec ex contexto N, 340. — τὸν ὁμοῖον. pro τὸν ἴσον. ἐν ἴσῃ τιμῇ ὄντα.

54. ὅ τε. Sch. A. esse vel ὅτε pro ἐπεί. quod Eustath. amplectitur, male: vel pro ὅς τε. vt sit ὁππότ' ἀνὴρ, ὅς τε κρ. πρ. — προβεβήκει. Nihil h. l. mouet Clarke, fastidiose suam obseruationem sexcenties inculcans, cui hic versus repugnat manifeste. Nam si est praeteritum a βάω, debet esse προβέβηκε. Il. Z, 125 πολὺ προβέβηκας ἁπάντων h. e. ἀριστεύεις. et Ψ, 890 ἴδμεν γὰρ,

ὅσον προβέβηκας ἁπάντων. ficque praefixum Schol. A. — προβέβηκε δὲ, προὔχει τῶν ἄλλων. κρατεῖ δὲ, τῇ ἀρχῇ, τῇ βασιλείᾳ. Sch. br. ἀξίᾳ τινὶ μείζονι. Eft tamen etiam in Schol. iisdem et Sch. br. et Euftath. προβεβήκει. At praeftat quod Venetus in carmine ipfo habet προβεβήκῃ, vna cum Townl. *qui antecellat* vel antecelluerit.

55. αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστὶν, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ. Ita vulgo interpungitur: „τό μοι. διό μοι. ἢ τοῦτό μοι." Sch. br. Alterum hoc verum. Sed in fequ. ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ fentio aliquid effe quod non bene cohaereat. *hic mihi dolor eft, quod perpeffus fum dolores.* Diftinguemus melius fic: αἰνὸν ἄχος τό μοι ἐστίν. (h. e. τοῦτο. hoc mihi graui dolori eft.) ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῷ, κούρην, ἣν — *Poftquam multas aerumnas toleraueram*, (expeditione aduerfus Lyrneffum et Theben fufcepta) *puellam quam e praeda abftuleram*, etc.

56. κούρην, ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον. Recte Sch. B. „τὸ ἠθικὸν bene feruat, quod ad iram redit Achilles" et in cumulandis iis, quae iniuriae factae magnitudinem declarant 57. 8. 9. cf. fup. A, 161. 2. — ἄρα *vt nofti.* Clarke.

57. δουρὶ δ' ἐμῷ κτεάτισσα, πόλιν εὐτείχεα πέρσας. „quod κτεάτισσα pro ἐκτησάμην. vt (Od. B, 102) πολλὰ κτεατίσσας." Sch. A. Notarunt quoque Sch. br. et al. Idem multis notat εὐτείχεα fcribi, cum deberet effe εὐτειχέα. — Porro aliis in locis eft ὁ καὶ ἡ εὐτείχεος. vnde et h. l. Tho. Bentl. in codd. reperit εὐτείχεον πέρσας. quod Townl. habet. Erat quoque in Lipf. et Ernefti id praeferebat. Sic — χεον vna eft fyllaba.

58. Verfus non erat in Vrat. d. fed lapfu librarii.

59. „quod ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην eft pro ἀτιμήτου μετανάστου." Sch. A. At Sch. B. et Lipf. obfervant, Ariftarchum fcribere μετανάστην (quae fcriptura erat in Lipf.) et referre ad Brifeidem. Rectius tamen Herodianum dicere, effe cafum quartum." Adeone obliti erant hemiftichium hoc occurriffe iam I, 644 ὅς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης, ὡσεί τιν' ἀτίμη-

του μετανάστην. Porro non viderunt ſupplendum eſſe ἕλετο αὐτήν με, ὡςεί τινα, cum ſit ἀφελέσθαι τινά τι. Inquilini autem μέτοικοι, φυγάδες, contemtui erant, quia vt plurimum improbitatis ſuae cauſſa patria carebant. — Iam ſecundum haec omnia verſus interpolatricem manum ſapit. Incluſerat quoque vncis Bentl.

60. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. ⊱ „quod ἐάσομεν pro ἐάσωμεν." Sch. A. ad T, 65. Schol. B. ita explicat: *cogitemus haec olim eueniſſe, non nunc:* προγενέσθαι αὐτὰ λογισώμεθα, καὶ μὴ νῦν εἶναι. At eſt ἐάσομεν, mittamus, non cogitemus. Tum προτετύχθαι puto dictum pro προτετυγμένα. προγεγενημένα, *praeterita ne repetam.* Verſus iteratur inf. Σ, 112. T, 65. Recitat quoque eum Schol. Aeſchyli Prometh. 261. ad verba: ἀλλὰ ταῦτα μὲν μεθῶμεν. et Cicero ad Att. VII, 1. et X, 12.

οὐδ' ἄρα πως ἦν dignum erat quod a Barneſio receptum retineretur: cum ſit et per ſe accommodatius, οὔπως, nullo modo, et auctoritatem habeat vetuſtiorum Cant. Mori. Ven. Townl. Lipſ. Harl. Vrat. A. Ita quoque Euſtath. legerat. Pro eo inde a Flor. Aldd. editum οὐδ' ἄρα περ ἦν. Hoc ἦν eſt pro ἐστίν, ἔξεστι, χρή, καλόν ἐστι. Minus bene Schol. br. δυνατὸν ἦν, potius εἰκός ἐστι.

61. ἤτοι ἔφην γε. ⊱ „quod ἔφην γε pro διενοήθην" Sch. br. διελογισάμην. ἀσπερχὲς κεχολῶσθαι ἐνὶ φρεσίν. ἀδιαλείπτως. ἄγαν ἐπιτεταμένως. ἀμεταβλητί. Sch. B. v. ad Δ, 32.

62. οὐ πρὶν μηνιθμὸν καταπαυσέμεν, ἀλλ' ὁπόταν δὴ —. ⊱ Excidit Scholion; quod ſuſpicor monuiſſe, ἀλλ' ὁπόταν δὴ eſſe πρὶν ἢ ὅταν. — ὁπόταν δὴ *quando demum.* Clarke. καταπαυσέμεν' Lipſ.

66. εἰ δὴ κυάνεον Τρώων νέφος ἀμφιβέβηκε. „εἰ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχει, ὡς φής. γρ. καὶ ᾗ δή. vt ſit ἐν ᾧ τόπῳ. Sch. B. Lipſ. et Sch. br. nec male hoc, puto. Τρώων νέφος. vt iam Δ, 274. nihil amplius. νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε ſed alio ſenſu Od. M, 74. 75.

68. οἱ δὲ ῥηγμῖνι θαλάσσης κεκλίαται. προςκνακεῖνται (hoc recte. Et Schol. br. παρακέκλινται) καὶ περικλείονται τῆς θαλάσσης τῷ αἰγιαλῷ" Schol. A. Subiicitur Scholion antiqui grammatici (quod ad Jl. X, 1 apponunt Schol. Leid. Schol. Vat. et Schol. Ven. B.) quo multis locis annumeratis probatum ille it, κλίνεσθαι esse περιέχεσθαι et κλίσιν Homero esse omnem περιοχήν. Sane is sensus vt modo ad O, 740 vidimus, pluribus locis accommodatus est, verum ex re, non grammatice ex verbi vi; et confunduntur temere κλίνεσθαι et κλείεσθαι, tanquam h. l. quoque κεκλίαται, seu κέκλινται, esse putarunt pro κέκλεινται. Dictum iam de his sup. ad E, 356 et 709.

69. Τρώων δὲ πόλις ἐπὶ πᾶσα βέβηκε. h. e. πολῖται. πλῆθος. Sch. A. B. Sch. br. Etymol. in πόλις. βεβήκει Harlei. male cum Vrat. d. A. v. modo ad vs. 54.

70. θάρσυνος. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον. — „quod θάρσυνος pro τεθαρσηκυῖα." Sch. A. atqui vox iam lecta est N, 823. — λεύσουσι vno sibilo et h. l. Townl. al. et inf. 127. Est praesens pro futuro.

κόρυθος μέτωπον hoc vno loco de anteriore parte galeae occurrit. μετώπῳ duali versum laudant Sch. br. ad Jl. Z, 10. At vulgatum retinet Plutarch. qui vss. laudat *de sui laude.* p. 541 D. vbi ex hoc versu tuetur iustam sui commendationem et laudem si cum obtrectatoribus res sit, exemplo Achillis, qui moderate loquebatur A, 128 αἴκε πόθι Ζεὺς δῷσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον ἐξαλαπάξαι, tum παῤῥησιάζει I, 328 δώδεκα γὰρ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων. nunc autem μεγαληγορεῖ virtutis conscientia.

71. ἐναύλους. Sch. A. tacet. At Sch. B. ἔναυλοι, τὰ ἐν ὄρεσι κοιλώματα. οἱ δὲ ἐπαύλους, (non quasi ita legerint; verum ita interpretantur) τοὺς περὶ τάφρον τόπους, ἔνθα ἐστρατοπεδεύοντο οἱ Τρῶες (ergo ἔπαυλος quasi ἐπὶ τοῖς αὐλοῖς, s. κοιλώμασι. Aliter ap. Hesych. ἐπαύλους. ἐπαύλεις, μάνδρας. sc. ab αὐλή. Idem tamen etiam ἔπαυλος. ἐπίσκιος. ἔνοικος. χάραδρα.) οἱ δὲ τοὺς ἀγρούς. (adeoque ἐπαύλεις) οἱ δὲ στενὰς διώρυχας. (quod et Sch. br.

habent) ἔναυλος γὰρ πᾶν τὸ στενὸν καὶ βαθὺ, καὶ ἐπίμηκες. Haec Sch. B. Delibauit ex iis nonnulla Eustath. Verius ex his est id quod primo loco positum erat: ἔναυλοι sunt partes soli excauatae, seu fossae seu fauces montium. Sic iam Apollon. Lex. ἔναυλοι. οἱ ἀπὸ τῶν χειμάῤῥων ποταμοὶ καταῤῥάσσοντες. Quae subiiciuntur, vix omnia ab eadem manu sunt: ἀπὸ τοῦ ἐν τοῖς αὐλῶσι (*conuallibus*, *locorum angustiis*; atqui αὐλὼν ab αὐλὸς ductus est, qui omne *cauum oblongum* designat, non hic ab αὐλὼν) γίνεσθαι τὰς καταφοράς. αὐλῶνες δὲ οἱ ἐπιμήκεις καὶ κοῖλοι τόποι, τοῦτ' ἔστιν, οἱ εἰς μακρὸν καὶ στενὸν διήκοντες ποταμοί. Ex Apollonio sua habet Hesych. in ἔναυλοι. et constituendus hinc Etymologus, in quo aliena admixta: recte haec: σημαίνει δὲ καὶ ῥοῦν καὶ χαράδραν καὶ χειμάῤῥουν. — καὶ ἐναύλους τοὺς χειμερινοὺς τόπους (f. ποταμοὺς, vt Horatio *flumen hibernum*, et sic est ap. Suidam, ap. Hesych. τοὺς χειμάῤῥους ποταμούς, vel τοὺς περὶ χειμάῤῥους τόπους) παρὰ τὸ ἐπιμήκεις εἶναι ὡς αὐλούς — Mirum est, de hac voce quaeri in Homero, cum aliquoties occurrat sensu ac vi satis definita: Φ, 283 Achilles in Scamandro deprehensus videt se periturum esse ὡς παῖδα συφορβὸν, ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀποέρσει χειμῶνι περῶντα. esse *torrentem*, in locis conuallosis seu terris asperis auctum imbribus hibernis. Sic iterum ibid. 312 sunt *torrentes*: πάντας δ' ὀρόθυνον ἐναύλους. Hinc omnino pro *conualle per quam tales torrentes* decurrunt, in Hymnis Homericis, vt in Ven. 74 ferae coeunt κατὰ σκιόεντας ἐναύλους. item 124. et iunguntur οὔρεα τ' ἠχήεντα καὶ ὑλήεντες ἔναυλοι XII, 5. add. XXIV, 8. Sicque Apollon. Rh. I, 1226 αἱ μὲν, Nymphae, ὅσαι σκοπιὰς ὀρέων λάχον ἢ καὶ ἐναύλους vbi male Schol. τὰ σπήλαια νῦν. immo sunt *conualles*. Tales *torrentes et conualles* confragosas ipse poeta descripserat sup. Δ, 452. et Λ, 492. E, 87 sq. Hic tamen vix alius significatus locum habet, quam vt sint fossae camporum. Ne sint ipsi amnes, Simois et Scamander, quo sensu Koeppen accipiebat, cum ipsa re repugnat vis et vsus vocis. Ceterum Schol. br. et

alii praeludi volunt h. l. iis: quae infra Φ, 15 sq. de Achille memorantur; nimis argute.

73. εἴ μοι — ἤπια εἰδείη. Bene Sch. B. καλῶς εἶπε τὸ εὐνοεῖν. Nam Agamemnon animo *infesto* iniuriam fecerat: ἀπηνής. v. Not. Schol. br. reddunt ἤπιος per προςηνής, mitis. At haec notio ab h. l. est aliena. Nisi μοι appositum esset, posset quoque esse *prudentem esse, sapere.* Sed de voluntate et beneuolentia etiam sup. Δ, 360. 1.

νῦν δὲ στρατὸν ἀμφιμάχονται. malim ἀμφὶ seiunctim, ἀμφὶ μάχονται. στρατὸν, h. l. pro τὸ στρατόπεδον, vt K, 76.

74. οὐ γὰρ Τυδείδεω Διομήδεος — ἔ— „quod videtur audiisse Diomedis dicta post legationem" (sup. I, 692 sq.) Eadem Sch. B. et e Porphyrio ad v. 76. it. Sch. br. Ineptae argutiae! audierat Achilles ex ipso Patroclo v. 25.

75. Δαναῶν ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι. Sch. A. iubet ἀπὸ scribere non ἄπο. Iungenda enim esse ἀπαμῦναι. Sic et v. 80. Sane vtrumque recte.

76. οὐδέ πω Ἀτρείδεω ὀπὸς ἔκλυον αὐδήσαντος, ἔπος ἔκλυον nonnulli ap. Sch. A. Mirum in modum argutantur Schol. cum Porphyrio: cur Agamemnonis vox non audiatur. Atqui voce vtebatur tanquam dux; iam autem vulneratus erat; idque Achilles e Patroclo audierat sup. v. 26. Prodierat quidem ille in pugnam, sed non imperaturus, verum, vt animos Achiuorum confirmaret hortatu suo, v. Ξ, 128 sq. 379 sq.

77. Ἕκτορος ἀνδροφόνοιο. Inde Horat. Epod. XVII *Hectorem homicidam* dixit. At „vim graecae dictionis vix assequitur sermo Romanus" ait Clarke. Mirum acumen! doceri velim, quid intersit.

78. (Ἕκτορος δ') Τρωσὶ κελεύοντος περιάγνυται Apollon. Lex. περικατακλᾶται, καὶ οἷον περιέρχεται. et ex eo Hesych. περιῤῥήγνυται, ἐξ οὗ, περιηχεῖ. Scilicet proprie vox repercussa dicitur frangi. Villoison ad Apollon. l. l. laudat versum ex Sc. Herc. 279 περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ. et iterum ibid. 348.

79. οἱ δ' ἀλαλητῷ πᾶν πεδίον κατέχουσι. proprie Troianorum clamor totum campum peruadit, per campum obtinet; tum et Troiani clamore. Eurip. Alceſt. 344 Μουσᾶν τ' ἢ κατεῖχ' ἐμοὺς δόμους.

81. μὴ δὴ πυρὸς αἰθομένοιο. — „quod αἰθομένοιο pro αἴθοντος. et quod deeſt ὑπὸ ad πυρός." Schol. A.

In ἔμπεσ' ἐπικρατέως tanquam inſolentior notatur vſus imperatiui ἔμπεσε.

82. νῆας ἐνιπρήσωσι, φίλον δ' ἀπὸ νόστον ἕλωνται. Barnes: „γρ. νόστον ὄλωνται" neſcio vnde; ſuſpicor ex ſtudio variandi. Pergit idem: „Huc omnino videtur addendus eſſe ille verſus: τοὺς ἄλλους ἐνάριζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας, qui laudatur a Diogene Laert. VI, 63. a Diogene παρῳδούμενος, ad eum qui ſymbolam ab eo petebat, τοὺς ἄλλους ἐράνιζ', ἀπὸ δ' Ἕκτορος ἴσχεο χεῖρας. Clarke etiam δέκτορος a Diogene pronuntiatum eſſe putabat, forte vt mendicum declaret ὁ δέκτωρ, alias δέκτης. An Homericus verſus ſit, omnino dubito. Recte Clarke monuit, parum huic loco verſum conuenire.

83. πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω. Multa inepte argutatur Schol. B. haud dubie cum Porphyrio, ſuper cauſſis, cur Achilles Patroclum a rerum ſumma exſequenda retineat. v. Notas ad 49. 80. 84.

84. 85. 86. poſſunt et cum antecedentibus iungi, et cum ſequentibus. Prius vulgo receptum; praeſtat alterum; πείθεο — θείω. ὡς ἄν μοι — δῶρα πόρωσιν· ἐκ νηῶν ἐλάσας ἰέναι πάλιν (μέμνησο) vt mihi gloria rei geſtae imputetur, tu Troianis a vallo depulſis, ſtatim redi.

84. ὡς ἄν μοι — κῦδος ἄρηαι. Erat hoc in edd. Flor. Aldd. mutatum e Romana et Euſtathio a Turnebo et Steph. in ἄροιο, quod et ipſum bene ſe haberet Homerico more; hoc tamen loco ἄρηαι tuentur codd. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. A. Moſc. b. vn. Vindob. Lipſ. Ven. et ſequitur ἀπονάσσωσι et πόρωσι.

85. ἀτὰρ οἱ recte ſic ſcribere iubet Schol. B. at Schol. A. ἀτάρ τοι, vt et editur; cum vitio metri, nam ſic eſſet ατaρ ϝοι, ἀτὰρ αὐτῷ. Eſt ἀτὰρ ſimpl. copula, pro καί.

86. κούρην ἂψ ἀπονάσσωσι. „εἰς τοὐπίσω ἀποκαταστήσουσι, ἀποδώσουσι“ per futura. Schol. A. br. et Etymol. eo, vnde abduxerant, reducant. Sane ἀπονάω, et ἀπονάσσω (nam est νάω, ναίω, νάσσω) facio aliquem alio loco habitare, vnde B, 629 Δουλιχιόνδ' ἀπενάσσατο, concessit, vt μεταναίω. inde μετανάστης sup. 59. In Lips. est ἀπονάσωσι. Mori corrupte ἀπανύσωσι.

87. ἐκ νηῶν ἐλάσας, ἰέναι πάλιν sc. μέμνησο. Etsi possit iungi cum vs. 83. πείθεο — ἰέναι πάλιν. Vrat. d. interponit δὲ, ἐκ νηῶν δ' ἐλάσας, ἰ. Ita altera iunctura verborum erit adoptanda.

εἰ δέ κεν αὖ τοι. εἰ δέ κεν αὖτε Barocc. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob.

89. ÷ 90. ÷ quia Zenodotus sublatis his duobus versibus ediderat μὴ σύ γ' ἀγαλλόμενος, esse tamen versus necessarios; nolle enim Achillem ἀτιμᾶσθαι Patroclo rem feliciter gerente, scil. ita, vt hoc ipso eleuetur Achillis dignitas. Sch. A. (Si tamen versus absint, nemo eos desideret) In Schol. Exc. Barnesii adscriptus erat locus Pindari de Patroclo perpetuo παραστάτῃ Achillis Ol. IX, 115.

In Apoll. Lex. λιλαίεσθαι. προθυμεῖσθαι ad h. v. pertinet.

μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο — Erat ἐμοῖο in Schol. Pindari Ol. IX, 115 solenni vitio, quod Apollon. de Syntaxi redarguit.

90. ἀτιμότερον δέ με θήσεις. Esse debuit olim δ' ἐμὲ, nam Sch. A. memorat Ptolemaeum Ascalonitam δέ με scripsisse et quidem enclitice δέ με, cum nulla sit oppositio alterius. καὶ οὕτως ἔχει ἡ ἀμείνων ἀνάγνωσις; esse porro δὲ pro γάρ.“ nisi iungas cum μὴ, vt sit μηδὲ — θήσεις με ἀτιμότερον pro μηδὲ ποιήσῃς ἐμὲ ἄτιμον. Videtur tamen potior ista ratio, vt interposita sit propositio — Laudat versus 89. 90 Schol. Pindari Ol. IX, 115 vbi est ἀτιμότερον δέ με θήσῃς. — θείῃς est in Townl.

91. μήτ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ — Vtitur versu Erotian. Lex. Hippocrat. vt doceat: ἀγάλλεσθαι esse γαυριᾶν.

92. προτὶ Ἴλιον ἡγεμονεύειν. ÷ „Zenodotus: προτὶ Ἴλιον αἰπὺ νέεσθαι. Sch. A.

93. ÷ (94. 95. 96. ÷) „quia Zenodotus quatuor versibus sublatis scripserat: μή σ' ἀπογυμνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. versus exilis cum compositione tum sententia." Sch. A. — Recte ille in hoc; verum non acuto sensu opus est ad subodorandum, pannum assutum esse totum locum VIII versuum inde a 93—100. Nam nullo modo Achilles diuinare poterat id quod de Apolline mox poeta narraturus est in Patroclum infesio. Prorsus autem aliena et nexu carentia illa: Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ.

94. μή τις θεῶν — ἐμβήῃ „ἐμποδὼν στῇ. ἐναντίως σοι τῇ βάσει χρήσεται ἤτοι ἐναντιωθῇ σοι εἰς πάλην" Sch. B. κατέλθοι. ὅ ἐστιν, ἐμποδὼν στῇ. ἐμποδίσῃ, Schol. br. In Apollon. Lex. ἐμβήῃ. ἐμβῇ. hoc versu subiecto, nec alia adiecta interpretatione. Hesych. ἐμβείῃ (em. ἐμβήῃ vt στήῃ. φήῃ. cf. Eustath. At Bentl. em. ἐμβαίῃ) ἐμβῇ. ἐμποδίσῃ. χωρήσῃ. (sc. ex aduerso.) Alia forma ibid. est ἐμβαίῃ, ἐμποδὼν γένηται· ἐναντιωθῇ. Alii scribebant ἐμβήῃ sicque ipse Apollon. Lex. h. v. de quo v. ad E, 598. Sufficit hoc, ἐμβῆναι, ab ἔμβημι, de *incursu* vehementiore dictum esse, vt inf. Ψ, 403 Antilochus equos increpat: ἔμβητον, καὶ σφῶϊ τιταίνετον ὅττι τάχιστα. Comparat Eustath. cum ἐμπεσεῖν. ἐνάλλεσθαι. et Sophocleum laudat: οὐ γὰρ θανόντι καὶ προςεμβῆναί σε χρή. (Ai. 1348.) —

95. πάλιν τρωπᾶσθαι erat editum. τροπάασθαι Ven. c. Schol. Lips. Mori. Harl. Vrat. b. A. Vtrumque Eustath. apponit. v. ad O, 666. Respicit hunc versum glossa Hesych. παλιντρωπάασθαι εἰς τουπίσω τρέπεσθαι hinc emendanda, et ex Apollon. Lex. h. v. Monet Sch. A. Niciam iunctim scripsisse παλιντροπάασθαι, Apollodorum seiunctim: cui se accedere; idque se iam docuisse ad A, 59. παλιμπλαγχθέντας, quod melius scriberetur πάλιν πλαγχθέντας. Iterum φάος pro σωτηρία. ἐπειδὰν σώσῃς τὰς νῆας. Schol. br.

96. ἐπὴν φάος ἐν νήεσσι θήῃς. Erat θείῃς. In antiquis codd. fuisse θήῃς testatur Eustath. p. 1047, 30. Sic-

que Cant. Ven. Lipſ. Townl. ſeu θήης vt modo 94 ἐμβήῃ. ſicque Vrat. d. etiam θήῃς vt Moſc. 2 et vII. Vindob. Dictum iam eſt de his ſup. ad E, 598. θείῃς a θείην poſt ἐπεὰν locum non habet. A θῶ eſt θῇς. θήῃς. Scilicet fuit a θέω, θέῃς, θείῃς, θήῃς. At θήῃς nihili eſt. Igitur repoſui θήῃς.

τούςδε δ' ἐᾶν πεδίον καταδηριάασθαι. τούςδε τ' ἐᾶν Barocc. Mori. Harl. κάτα δηριάασθαι Moſc. 2. Barnes e Sch. br. in quibus eſt praefixum tantum δηριάασθαι. quod ſane et ipſe antiquius eſſe puto. Sic eſt πεδίον κάτα μέρμερα ῥέζειν Φ, 217. Porro τούςδε δ' ἔα Flor. Aldd. vsque ad Turnebum, qui correxit ex ed. Rom.

97. 98. 99. 100. — Ἀθετοῦνται στίχοι τέσσαρες, tanquam ſcripti ab aliquo, qui de amore Achillis in Patroclum cogitabat; quia is amantium ſenſus eſt, vt ſoli ſuperſtites eſſe velint: πάντες ἀπόλοιντο, πλὴν ἡμῶν. Sch. A. Paria repetit Euſtath. ſecundum παλαιούς τινας. ipſe tamen iudicium grammaticorum in damnandis verſibus haud probat, cumque eo Clarke. Confunduntur in his iudiciis duo inter ſe diuerſa genera reprehenſionis; alterum eſt, ſi poetam non recte ſenſiſſe ac dixiſſe pronuntiamus, etſi vere ab eo illa dicta eſſe haud inficiamur; aliud eſt criticum iudicium, cum profitemur, hanc vel illam ſententiam aut verſum a poeta proficiſci nequiiſſe, quia ineſt aliquid, quod eius vſui aut opinioni de eius virtute et more conceptae adverſatur. Grammaticorum ἀθέτησις plerumque ad genus prius ſpectat, vt et h. l. Nec aliter verſus ἀθετεῖ Plutarchus de aud. poet. p. 25 E. Vt tamen verſus reiicias tanquam parum Homericos, rationes grammaticae ſunt afferendae. Ex hoc cauſſarum genere erit haec: quod ſententiae male cohaerent, vt vel hinc ſuſpicio naſcatur, verſus ab alio eſſe aſſutos. Videtur fuiſſe aliquis male feriatus, qui Achillis iram vsque ad rabiem inſanam efferre vellet, ſimulque eum aſſimulare Diomedi Jl. I, 48. 49 ne ei inferior eſſet vlla in re Achilles. Nec tamen haec vltra ſuſpicionem aſſurgere fatendum eſt.

98. *μήτε τις οὖν Τρώων θάνατον φύγοι, ὅσσοι ἔασι.* expectabam *φύγῃ*, quia est vetantis: v. Exc. II ad VII p. 404. nec tamen hoc reperitur praeterquam in Lips.

μηδέ τις οὖν „eas ob caussas, quas tibi memoraui" Clarke.

ἔασσι Vrat. A. et al. male. cf. inf. 160 *ἴασι*.

99. *νῶϊν δ' ἐκδύμεν' ὄλεθρον.* Erat editum *ἐκδῦμεν*. hoc erat exponendum cum Eustathio dictum pro *ἐκδύοιμεν*. At viri docti non viderunt, ita in grammaticam rationem peccari: deberet enim esse *νῶϊ*. At *νῶϊν* est casus secundus et tertius. Obtemperaui itaque Veneto, grammaticis A. B. quibus accedunt Lips. Townl. et scripsi *ἐκδύμεν'* pro *ἐκδύμεναι*. *εἴη ἄν, γένοιτο ἡμῖν, ἐκδῦναι τὸν ὄλεθρον.* Erat quoque *ἐκδύμεν* in Flor. Aldd. donec mutatum est *ἐκδῦμεν* a Turnebo. Steph. e Romana. Ita vero exoritur alia difficultas, eaque metrica; Vidimus I, 353 *ὀρνύμεν' Ἕκτωρ.* Γ, 260 *ἵππους ζευγνύμεναι.* est ergo media syllaba breuis. Supra O, 120 *ζευγνύμεν', αὐτὸς δ' ἔντε' ἐδύσετο.* Opponi tamen potest, quod est inf. 145 *θοῶς ζευγνύμεν' ἄνωγε*, vbi Clarke offensus syllaba producta eo deuenit, vt suspicetur esse dictum pro *ζευγνυέμεναι* ex *ζευγνύω*. Enimuero primo diuersam forte prosodiam habent verba in *νω* et *νμι*, tum vero prior producta est in *δῦμι*, ergo *δύμεναι* et ipsum productam habet primam. Post haec omnia tamen est fatendum, duram esse lectionem a grammaticis inductam, et leniorem simplicioremque alteram, si legatur *νῶϊ δ' ἐκδῦμεν ὄλεθρον* pro *ἐκδύοιμεν*. Est *νῶϊ δ' ἐκδίμεν* in vno Vindob.

100. *ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν.* Schol. A. *τὰ τείχη*, cum Schol. br. Etymol. Hesych. proprie esse *τῶν τειχῶν τὰ ἐπάνω* obseruat Apollon. Lex. in *κρηδέμνῳ*, versu adscripto, a capitis fascia ducta voce. Altero loco occurrit sic Od. N, 388. Comparant *πολίων κατέλυσε κάρηνα*, quod tamen proprie ad *τὴν ἄκραν πόλεως* spectat.

λύωμεν. λύοιμεν edd. habent; quod et ipsum vsus Homericus probat: v. Excurs. III ad lib. IV. p. 666. 7. praestat tamen ad meum sensum, quod Achillis certum

propositum declarat, ὄφρα — λύωμεν, idque legitur in codd. Mori. Barocc. vn. Vindob. Vrat. b. d. Ven. et in edd. Plutarchi l. c. de aud. poet. p. 25 E.

102. Αἴας δ' οὐκέτ' ἔμιμνε. Ionica ratio debuit esse οὐκέτι μίμνε. et ea seruata erat in Epigrammate Αἴαντος παρὰ τύμβον, in edd. ante Brunck. Anal. T. III. p. 248. Versus lectus iam est O, 727. et cum toto loco comparatur Virgil. Aen. IV, 806. vbi cf. Not.

103 δάμνα μιν Ζηνός τε νόος. Flor. Ald. 1. δάμνα μὲν, correctum in Ald. 2. δάμνα δέ μιν vn. Vindob. indocte.

104. δεινὴν δὲ περὶ κροτάφοισι φαεινὴ πήληξ βαλλομένη καναχὴν ἔχε. Mosc. 2. Townl. cum Schol. Arati Phaen. 141. etiam Venetus, legunt δεινή· ita tamen tres nominatiui coacervantur. Postulat ergo ipsa res, vt retineatur δεινὴν, quod tuentur Lips. et Ven. B. c. Schol. σὺν τῷ ν τὸ δεινὴν, ὡς Ἡρωδιανός. In trinis Vindob. sunt lectiones δεινὴ, δεινὴν, δεινόν.

105. βάλλετο δ' αἰεὶ, — „quod nonnulli scribunt: τύπτετο δ' αἰεί" Schol. A. forte, quod noluere repeti ter idem verbum. Alii tamen in eo ipso vim loci quaesivere; ἐπίτασιν aliquam inesse. quid ni cuique sensum suum relinquimus!

106. — κὰπ φάλαρ' Ven. A. et B. et sic Schol. br. et Eustath. κὰπ φάλαρ' ex sollenni grammaticorum more noua composita struendi: ex κὰτ' φ. καφφ. κὰπφ. At Schol. A. ἡ διπλῆ, ὅτι ἔν τισι γρ. καὶ φάλαρα (sic enim legendum) ὑπέρβατον δέ ἐστι· δεινὴν δὲ καναχὴν ἡ πήληξ ἔσχε καὶ τα φάλαρα ἐβάλλετο συνεχῶς (potius hoc voluisse videtur καναχὴν ἡ πήληξ ἔσχε καὶ τὰ φάλαρα. et in medio posita: βάλλετο δ' αἰεί. pro γάρ) additur mox ex alio grammatico: Aristarchi lectionem esse hanc καὶ φάλαρα. Schol. autem B. cum Sch. Harlei. et Lips. ἄμεινον, καὶ φάλαρα γράφειν, ὡς τῶν παλαιῶν οἱ πλείους. ἵνα καὶ ἡ πήληξ ἐβάλλετο καὶ τὰ φάλαρα. Apollon. Lex. neutram lectionem annotauit; Etymol. Suid. et Hesychius tantum φάλαρα, etsi hic suo loco κάπφαγε habet. Non viderunt grammatici indocte καπφάλαρ' illatum esse; nam cur et

quomodo tandem telis vndique iniectis galea *vno tantum loco*, in ornamento hoc galeae, pulſata eſſet? Itaque alteram lectionem reuocaui. Fuerunt autem φάλαρα ornamenta galeae, in fronte, ſeu vt orbiculi et claui eſſent, cuius generis ornamenta in caſſide Mineruae viſuntur, v. c. in gemma ap. Winckelm. No. 178 p. 61. et in gemmis a doctiſſ. Schlichtegroll illuſtratis. faſcic. III. tab. 34. ſeu prominentior pars quae frontem obumbraret. Nam diuerſimode res traditur: cf. Not. ad Γ, 371. Alio modo ſerius φάλαρα dicta ornamenta equorum; vnde Lat. phalerae.

ὁ δ' ἀριστερὸν ὦμον ἔκαμνε. Pro hoc eſt ὦμον ἔκαμψεν in Barocc. (ſed additur γρ. ἔκαμνεν.) et in Mori.

107. ἔμπεδον αἰὲν ἔχων σάκος αἰόλον. Apollon. Lex. ἔμπεδον. ποτὲ μὲν τὸ ἰσχυρὸν, verſu hoc adſcripto. Quid ni tamen ſolito more dictum ſit ἔμπεδον αἰὲν, βεβαίως. ἀσφαλῶς. firmiter. immoto poſitu.

σάκος αἰόλον. mobile. volubile. quod verſabat aſſidue. cf. ſup. ad Δ, 186.

οὐ δὲ δύναντο. Cant. Mori. Vrat. b. d. A. οὐδ' ἐδύναντο.

108. ἀμφ' αὐτῷ πελεμίξαι ἐρείδοντες βελέεσσιν. Schol. B. ἐρείδοντες, κατάσσοντες. Schol. br. ὠθοῦντες. Euſtathius accipit ἐρείδοντες βελέεσσι dictum pro πέριξ αὐτοῦ ἐρείδοντες τὰ βέλη. Sane ἐρείδειν transitiue dicitur admouere aliquid alteri rei ita vt eam ſeu vrgeat ſeu fulciat; vt N, 131 ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε. verum et abſolute ἐρείδειν et ἐρείδεσθαι, de nitente contra alterum, firmo gradu, omninoque de firmo ſtatu. Od. X, 450 δμωαὶ portantes caeſos ſunt ἀλλήλαις ἐρείδουσαι. quod et eſt ἀντερείδειν, vt ap. Eurip. Suppl. 702 κἀντέρειδε τοῖς Ἐρεχθείδαις δόρυ. igitur ἐρείδοντες ἀμφ' αὐτῷ σὺν βελέεσσιν, circum vndique eum vrgentes, ei inſtantes, telis, οὐκ ἐδύναντο πελεμίξαι αὐτὸν, mouere de ſtatu. βελέεσσιν. Barocc. Mori. τελέεσσιν. felici variatione; ſcil. vt ſit: in ordinibus, turmis.

109. ἔχετ' ἄσθματι. vidimus O, 10. καδδέ οἱ. κὰδ δέ οἱ ſcribitur, et primitus κὰτ δέ οἱ.

110. οὐδέ πῃ εἶχεν. Barocc. οὐδέ πω. πολὺς ῥέεν vn. Vindob. ſaltem deb. πουλύς.

111. πάντη δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. „γρ. κακῷ κακόν“ Barnes. forte de ſuo; foret tamen mollius.

ἐστήρικται Schol. Sophocl. Aj. 866 ad illa: πόνος πόνῳ πόνον φέρει. Vtrumque habet Suidas in πόνος.

112. Ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι. Bene grammaticus in Schol. B. qui et de ſuperioribus inde a vſ. 101 bene disputat, monet inuocare poetam Muſas tanquam qui rem miram ſit narraturus, quod recedit Aiax et nauis incenditur. Verſum iam vidimus B, 484 vbi v.

114. Ἕκτωρ δ' Αἴαντος erat in edd. Recte δ' eiecit Barnes, neque illud agnoſcunt codd. Cant. Ven.

116. ἀγτικρὺ δ' ἀπάραξε. Argutantur grammatici in eo, quod decuſſerat Hector ferrum, et Aiax haſtile mutilum verſabat, et tum demum cuſpidem procidiſſe poeta memorat. Occurrebat Ariſtarchus: poetam rem generatim enuntiaſſe, mox per partes. Alii δὲ pro γὰρ dictum acceperunt: τῆλε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ," Haec Schol. A. et ſimilia Schol. B. alii putaſſe videntur, haſtili aliquamdiu adhaeſiſſe ferrum infractum, mox, cum Aiax haſtam vibrare pergeret, ferrum tandem decidiſſe. Sic colligo e Schol. B. vbi διασώσαντος αὐτοῦ leg. διαδείσαντος. Mira vero res: quaſi nouum hoc eſſet, poetam res vno momento factas vnam poſt alteram narrare: ferramento decuſſo vtrumque vno momento fiebat, vt et Aiax haſtile nudum moueret et ferramentum humi prouolueretur. Adiuui tamen verba interpunctione ἀντικρὺ δ' ἀπάραξε. τὸ μὲν δόρυ Αἴας ἔπηλε, ἡ δὲ αἰχμὴ ἔπεσε.

ἀντικρὺς et h. l. malebat Bentl.

117. πῆλ' αὔτως ἐν χειρὶ κόλον δόρυ. κολὸν inductum erat in edd. ex edit. Rom. antea erat κόλον. Et ſic ſcribendum cenſebat Ptolemaeus Aſcalonita, aſſentiente Schol. A. κόλον δόρυ, ſicque ſcribitur aliis in ſcriptoribus, in quibus vox occurrit, vt apud Theocritum et eius Schol. Idyll. VIII, 51, Etymol. Suidam, Heſych. qui et pluribus agunt de variis vocis ſignificationibus, quae re-

vocari possunt omnes ad primariam, cum proprie sit *mutilus*, κολοβὸς, ideoque, non integer, μὴ τέλειος, imperfectus, debilis. Ipsum κόλον κῦμα non est μέγα, sed fluctus ab insequenti fluctu fractus. Additur in Schol. A. ἄλλως. ἕως νῦν παρ' Ἴωσιν οἱ κολοκέρατοι κριοὶ κόλοι λέγονται. Scire sane velim, quo tempore hic homo vixerit, cuius hoc Scholion est, vt *Iones* eius adhuc aetate haberentur ac *dicerentur*. Repetit quoque Eustath. sed tantum: ὅθεν καὶ παρὰ τοῖς Ἴωσι κόλοι οἱ κολοβοκέρατοι κριοί. Ionum nomen mature exoleuit, e quo Romanorum ditione habiti fuerant. Add. Etymol. in χωλός. Hesych. in κόλον et Not. κόλον tanquam frequentiorem scripturam recipere iubebat Ernestī.

„γρ. πῆλ' αὔτως." Barnes. ἐν χερσὶ Barocc. Vulgata est quoque in Apollon. Lex. δόρυ.

119. 120. Non vno modo possunt interpungi. Reliqui vulgatam rationem.

120. ὃ ῥα πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖρε. Erat haec Aristarchea lectio: κεῖρε pro ἔκειρε, quam requirit quoque alterum quod sequitur βούλετο. Exhibent eam Venetus vterque. Lips. probante Ernestio, Mosc. 2. Vulgg. κείρει. quod agnoscunt Sch. br. Hesych. in μάχης ἐπὶ μ. κείρει. To. II p. 551. quodque non modo defendit, defendi enim potest, verum et miratur Clarke. Recte adscripsit Ernesti: Argutiae! κείρῃ ed. Rom. Est autem ἐπικείρειν h. l. idem quod εἰς ἀπορίαν καθιστάναι. Hesych. reddit: τὰ περὶ τῆς μάχης βουλεύματα κολοβοῖ καὶ ἀποκείρει ἢ κωλύει. — Idem κολούειν Od. Θ, 211 dixit ἕο δ' αὐτοῦ πάντα κολούει. cf. et inf. Υ, 370.

ὃ ῥα „quod scilicet" Clarke.

ἔργα θεῶν. Vrat. d. Mosc. 2. damnatum in Schol. Lips.

121. βούλετ' ἀρήγειν Vrat. b. A. δ' ἐβούλετο vn. Vindob.

122. τοὶ δ' ἔμβαλον. Vrat. b. οἱ δ' et Lips. ἔβαλον.

123. τῆς δ' αἶψα κατ' ἄσβέστη κ. ἐ. „quod κατὰ seorsum est scribendum; non κατασβέστη. est enim ἀσβέστη φλὸξ per se idem quod ἀκατασβέστη, δυσκόλως σβε-

στῇ. (Etiam Apollon. Lex. ἀσβέστῃ. δυςκατάσβεστος. Sic et ἄσβεστος Il. A, 599 et al.) Ariſtarchi eſt iſta obſeruatio contra aliorum commenta. Sch. A. B. Hic quoque monet ἐμφαντικῶς poetam voce κέχυτο vſum eſſe; ὡς ἐπὶ ὑγροῦ, — διὰ τὸ τάχος καὶ τὴν ὁρμὴν τῆς τοῦ πυρὸς διαδόσεως. αἶψ' ἀκαταςβέστῃ laudat Barnes. ex Hervag. Argent. etc. In meis exemplaribus non reperio.

124 πρύμνην πῦρ ἄμφεπεν. vt inf. Σ, 348 flamma ollam τὴν γάστρην. Vrat. A. τῆς — πρύμνης. Non video quomodo Heſychiana gloſſa ἐνήργει huc faciat. Melius in altera ἀμφιέπων. περιθάλπων.

125. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς μηρῶ πληξάμενος. — Non vana eſt illa obſeruatio quam aliunde acceptam Euſtathius in ſua recepit: perſpectum habuiſſe poetam, adſpectu malorum multo magis moueri animos hominum, quam auditu: καὶ τοῦτό ἐστιν, ὃ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοὺς ἐπιλογικοὺς πραγματικοὺς οἴκτους ἐποίησεν, ἐν οἷς οἱ ἀκροαταὶ θεωροῦντες τοὺς οἰκτιζομένους, πλεῖόν τι ἔπασχον τὴν ψυχὴν, ἤπερ ὅτε τῶν ῥητορικῶν δικαιολογιῶν ἤκουον. hinc et inducti in iudicium pueri, et alia. καιρίως γὰρ ἔχει παρὰ τῇ τραγῳδίᾳ τό· τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγιστ' ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. (Sophocl. Oed. Tyr. 1237. 8.) — μηρὰ πληξ. Harl.

126. ἱπποκέλευθε. vox in ſolo hoc libro obuia, h. l. et 584. 839. et grammatici illam interpretantur ex etymo, ſiue a κέλευθος, via, ſiue ἀπὸ τοῦ κελεύειν τοῖς ἵπποις. Schol. B. et br. Heſych. parum grammatice alterum hoc. Inciderat Bentl. in ſuſpicionem fuiſſe ἱπποκελευστὰ, et eſt frequens hoc ἵπποις κελεύειν vt inf. 684. Ω, 326. Sunt tamen plura ex κέλευθος compoſita, et ex analogia eſſe debet ὁ ἐφ' ἵππων τὴν πορείαν ποιούμενος. Eſtque adeo ſimpl. epitheton pugnatoris, vt ἱππότης, ἱππόδαμος et ſimilia. Bentleius quoque recordabatur verſus O, 260. ἵπποισι κέλευθον πᾶσαν λειανέω.

127. λεύσσω δὴ παρὰ νηυσὶ πυρὸς δηΐοιο ἰωήν. Legebatur vulgo δηΐοιο ἐρωήν. Ita turpis hiatus illatus erat. Bonum factum quod altera lectio ſuppetit, quae non

modo commendat se auctoritate Veneti cod. cui adde Harlei. verum et metri lege: nam fuit ϝιωὴν. cf. sup. ad K, 139. Neque aliter legerat versu nostro Porphyrius Qu. Hom. 29. Alteram lectionem ἐρωὴν in Massiliensi editione fuisse notat Sch. A. (tam matura fuit τοῦ digamma ignoratio!) et ea vulgata est in codd. Ven. B. Lips. Townl. et al. Sch. br. Eustath. Quod λεύσω vno sibilo scribitur in multis, vt h. l. Ven. B. Lips. Townl. et al. iam supra vidimus variatum. λεύσσω δὴ, *reuera, omnino. prorsus.* Clarke.

128. καὶ οὐκέτι φυκτὰ πέλωνται. ⟜ „quod φυκτὰ πέλωνται dictum non πέληται. quemadmodum vidimus σπάρτα λέλυνται, B, 135. ad q. l. vide." Sch. A. Obseruatiuncula aliquoties iterata. Porro obseruatur: μὴ δὴ νῆας ἕλωσι posse pendere ab ὄρσεο, (etiam a δύσεο.) melius tamen per se dictum accipi, subintellecto, εὐλαβοῦμαι, aut simili verbo; conuenire enim abruptam orationem temporibus. — φευκτὰ Barnes induxerat, eiectum iterum a Clarkio, vt sup. Z, 488 πεφευγμένον. vbi vide. Mutuatus hinc est Plutarchus et in pedestrem orationem transtulit, vt vidit, ὡς ἦν ἄφυκτα, *effugere se non posse*, sub f. Marii. πέλονται Vrat. b. d. male post μὴ δή. Etsi etiam Schol. br. οὐδὲ φυγεῖν δυνήσονται. μὴ τὰ φυκτὰ πέλωνται, dictum pro μὴ τὸ φυκτὸν πέληται. Occurrit iterum Od. Θ, 299 Ξ, 489.

129. δύσεο τεύχεα θᾶσσον, ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω. ⟜ „quod ἐγὼ δέ κε λαὸν ἀγείρω dictum est pro ἀγείραιμι. At alii pro ἀγερῶ· vt in aliis: ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα, sup. A, 184 add. A, 254. O, 351. et sic Aristarchus" Schol. A. vtraque ratio ad idem redit. vn. Vindob. ἐγείρω, sollenni permutatione, et subiecto versu spurio: Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φόως Δαναοῖσι γένηαι.

δύσσεο male passim et h. l. lectum et editum: emendauit Barnes. cf. ad N, 241. Post hunc versum in Vrat. A. additur versus ex Δ, 796 Μυρμιδόνων, ἦν πού τι φάος Τρώεσσι γένηαι.

130. Versus hic et sequentes sollenni fere vsu frequentantur in poeta, quoties armantur heroes; num poeta in omnibus locis iis vsus sit ipse, nemo dixerit. Occurrebant ii primo loco sup. Γ, 330 sq. de Paride, ad q. l. vide. De voc. νώροψ cf. ad B, 578.

133. θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνε. Vrat. d. ἔθηκε.

134. θώρηκα ποικίλον, ἀστερόεντα. Cum aliquoties οὐρανὸς ἀστερόεις occurrat, videtur thorax esse ἄστροις πεποικιλμένος· qua specie visuntur thoraces quoque in vasis pictis; vt reddit quoque Schol. B. et Schol. br. et conuenit cum ποικίλος, quod praecedit, siue coloribus siue figuris variegatum. Est tamen quoque simpliciter *fulgens* domus Vulcani οἶκος ἀστερόεις inf. Σ, 370. vt ap. Hesych. ἀστερόεν est λαμπρὸν, ποικίλον. et Sch. br. h. l. — ἢ λαμπρόν. Ita Lat. *sidereus*. Tum inf. T, 381 expressa est comparatio de galea: ἡ δ' ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπεν ἵππουρις τρυφάλεια. Minus commode Eustath. ὡς ἄστρῳ ἐοικώς.

137. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκε. εὔτυκτον. Ernesti et h. l. praefert εὔτυκτον. quod sane et ipsum scribitur et editur; sed poeta dactylum praetulit. Vide sup. ad H, 12. N, 612 et al. Sunt quoque variae in libb. vocis corruptelae vt in Vindob. εὔθηκτον, εὔτικτον. Townl. κρατὶ δ' ἐπ' ἀμφίφαλον κυνέην θέτο τετραφάληρον, vt E, 743 et Λ, 43 vbi vss. 41. 42. 43 iidem sunt, qui h. l. 137. 8. 9.

138. λόφος καθύπερθεν ἔνευε· καθ' ὕπερθεν Vrat. b. et A. vn. Vindob. quasi κατένευσε iungi vellent.

139 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε diserte Ven. Lips. Harl. Cant. Mori. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob. cum vulgo lectum et editum sit δοῦρα. Firmatur alterum vsu Homerico miscendi dualem et pluralem, et exemplis aliorum locorum, quae iam vidimus Λ, 43 εἵλετο δ' ἄλκιμα δοῦρε δύω, κεκορυθμένα χαλκῷ. vbi etiam variat lectio: add. Γ, 18. Od. X, 125. Sollenne scilicet heroibus duas hastas manu gestare. τά οἱ παλάμηφιν ἀρήρει v. Γ, 338.

140. ἔγχος δ' οὐχ ἕλεν οἷον. ⊱ „Zenodotus hinc versum ἀθετήσας quatuor sequentes non adscripsit." Velim rationes iustas esse adscriptas: quae sane in promtu sunt; facile enim odoreris, esse eos versus huc illatos ex Il. T, 388. sq. vbi locum suum habebant; hoc vero in loco sunt inutiles in negatiua sententia. Secundum haec Zenodoti censura recte se habet: et exturbandi hoc loco versus sunt. Sch. B. ait Zenodotum quaesiisse, quanta tandem hasta esse debuerit, quam heroes ne manu quidem mouere ac tollere possent! Respondet Sch. B. esse tandem a comparatione. Melius diceres, seruandos versus esse necessario hic ἵνα γνῶμεν, διὰ τί μὴ ἔλαβε τὴν μελίαν Patroclus." Forte sic tueàris vss. 141. 142. At non pariter 143. 144. qui haud dubie rescindendi sunt. Mira attulere alii ap. Sch. A. ad tuendos versus: in quibus Megaclides ἐν δευτέρῳ (περὶ?) Ὁμήρου praeiuerat: muniisse poetam sibi ὁπλοποιΐαν Vulcani, ne illi, cum ceteris armis, etiam hasta esset facienda: fuisset enim illa e ligno fabricanda, iam autem aurum, argentum, aes in caelo adesse nemo facile miretur, cum ea notio semel recepta sit; at ligni copiam in caelo esse, et arbores ibi crescere, ridiculum foret dictu. Hoc tandem est sapere!

141. — 144 „ἀστερίσκους ἔχουσι. (fuere adeo notati ※) κακῶς" Sch. B. immo, recte. v. ad 140.

142. ⊱ quod ἐπίστατο pro ἐδύνατο. Sch. A. et br. disertius de hoc Sch. B. ad T, 389 et πῆλαι pro χρήσασθαι idem. At Strabo X p. 689 A. proprie accepit et retulit ad illud genus δορύτων quae παλτὰ dicta, vt opp. ὀρεκτοῖς. Minus bene hoc: nam Achillis hasta erat ὀρεκτή; at gestando ille ἔπαλλεν αὐτὴν δεξιτερῇ, vt X, 320. et sic alibi δύο δοῦρε πάλλειν dicuntur heroes.

143. τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων. „Schol. A. dupliciter legitur et τάμε et πόρε." Sic iterum T, 390. Est τάμε et in nostro loco in Cant. Vrat. b. d. „γρ. τὴν οὔρεσιν ἔκταμε Χείρων" Barnes, nec docuit, vbi.

144. Πηλιάδα ἐκ κορυφῆς. hasta e fraxino in monte Pelio excisa et dono allata Peleo in nuptiis cum Theti-

de, cum dii, qui aderant, dona sua afferrent. Hastam fuisse politam a Minerua, ferro insertum hastile a Vulcano, erat traditum in carmine Cyprio: vt h. l. discimus e Sch. A. et Sch. br. Nec tamen, nisi episodii loco narratio inserta esse potuit, vt ex argumento τῶν Κυπρίων e Proclo intelligo. Spectat quoque ad h. l. Scholion Apollon. Lex. in Πηλιάδα. Ea hasta vsus Peleus et Achilles: et hinc tanta eius nobilitas in poetis, etiam in Pindaro. cf. Apollod. III, 13, 6. et Not. p. 799.

ἐκ κορυφῆς non temere additum censebat Koeppen, quia in cacuminibus trunci arborum validiores sunt; fuisse adeo ἔγχος ἀνεμοτρεφές. vt Λ, 256.

145. ζευγνύμεν' ἄνωγε. ζευγνύμεν', quoniam h. l. media producitur, cum Γ, 260 et Ο, 120 ea corripiatur, ex ζευγνυέμεναι contractum duxisse vidimus Barnesium, probante quoque Clarke: sup. ad 99. ita tamen multo magis malim scribere ζευγνῦμεν'. Etiam apud Apollon. III, 417 est ζεύγνυμι βόας media producta, etsi ad Homericum vsum probandum non bene vtimur auctoritate poetarum seriorum. Videtur autem verborum in υω et υμι non eadem omnium prosodia fuisse; vidimus ὀϊζύω mediam habere breuem Ξ, 89 (etsi Apollon. IV, 1374 producit) et ἀνύω Δ, 56. et sic alia. Ipse Barnes scribit ζευγνῦμεν, melius tamen cum apostropho, ζευγνύμεν' scribes. ζευγνύμεν Townl. Mosc. 2. alii.

146. τὸν μετ' Ἀχιλλῆα ξ— „quod Patroclus Achillis erat auriga, Patroeli Automedon;" Sch. A. quo mox ipse Achilles est vsurus.

148. ὕπαγε ζυγόν. Sch. B. ὑπὸ ζυγὸν ἦγεν. ὑπεζεύγνυε. Videtur quoque ὑπ' ἄγε scriptum fuisse. Vulgaris tamen ratio est ap. Ammon. p. 140 et Thom. Mag. p. 866.

τῷ δέ κεν Vrati A.

149. Βαλίον esse scribendum (non Βάλιον) monet Sch. A. vt discernatur ab appellatiuo: βάλιος, καταστικτος, ποικίλος. ταχύς v. vel Hesych. apud quem scribitur Βαλίας vt et ap. Etymol. cf. inf. ad Τ, 400.

τω ἅμα πνοιῇσι πετέσθην. de celeritate: subest notio eodem tempore, ἅμα, vtrosque aliquo peruenire. Reddunt tamen vulgo ὁμοίως. vt h. l. Eustath. v. de hoc sup. ad M, 207.

150. τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη. Ἐπ' „quod Zenodotus scripserat Ἅρπυια πόδαργος, vt pro epitheto esset *pedibus celeris;* vti et alii voc. πόδαργη accepere pro ποδώκης. Fuit in his Timogenes ἐν ταῖς παραφράσεσιν apud Apollonium Lex. in Ἅρπυιαι, qui id refellit. Ποδάργην matris nomen esse, apparet ex T, 400 vbi hi equi sunt τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης." Sch. A. B. adde Sch. br. at Apollonius male τὴν ἅρπυιαν ἐπιθετικῶς εἰρῆσθαι οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχεος, censet; quid ni Harpyia Podarge iungi possint? Locus Aristotelis ad quem Sch. B. respicit, est notus ille H. An. VI, 18. Zenodoti opinionem suam fecerat Timagenes, quem eodem modo statuisse, ποδάργην esse epitheton, docet Apollon. Lex. in Ἅρπυιαι; contra ipse vult ἅρπυιαν esse epitheton οἷον τὴν ἁρπακτικὴν τοῦ δρόμου διὰ τάχους. Atqui nec hoc verum, sed ex Harpyis vna est Podarge. De Harpyis v. Excurs. I. ad h. l.

151. παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο. παραὶ et h. l. ed. Rom. et παράῤῥοον alia depravatio in Townl. — Eustath. ait „multa exemplaria habere: παρὰ ῥόον Ἠριδανοῖο" quod interpolatoris est. Nam *ad Oceanum* in fabulis passim monstra collocantur a poetis antiquis; non ad Eridanum.

152. Inserta est Sch. B. quaestio: quorsum immortalibus equis mortalem equum adiunxerit poeta? Mireris acumen grammaticorum, qui plures rationes adscripserunt; in his etiam hanc, vt mortalis equus ceterorum celeritatem cohiberet. Aliarum argutiarum ex Eustathio ap. Barnes et Clarke pudet. Atqui simplicissima caussa erat, variare voluisse poetam narrationem, et cum παρήορος adiungendus esset, adsciuisse equum alium Achillis, fama et carmine notum, Pedasum: cuius celeritatem declarauit more poetarum sollenni, vt praestantissimum quodque aut diuinum esse dicant aut cum diis compararent.

Idem inf. 467 vulneratus occumbit. Nunc *curſu aequaſ-ſe* dicitur iſtos duo iugales equos ἔπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισι. — equus παρήορος, iugalibus e more veterum additus, qui qualis ſit, iam dictum ad H, 156. add. Θ, 87.

In fine ἴῃ Barócc.

156. πάντας ἀνὰ κλισίας. Zenodotus πάντῃ.

157. τοῖσί τε περὶ Φρεσὶν ἄσπετος ἀλκή. περὶ Φρένας ed. Flor. et Aldd. receptum Φρεσὶν ex Rom. idque tuentur codd. Nil intereſt: malim tamen ſeruatum eſſe περὶ Φρένας; alterum ex more eſt ἐνὶ, μετὰ, Φρεσί.

τοῖσί τε — οἵ τε. *quibus ſcilicet — qui vtique.*

159. πᾶσι δὲ παρήϊον αἵματι Φοινόν. Φοινόν. ἤτοι τὸ ἐρυθρὸν, ἢ τὸ Φόνιον καὶ δεινόν." Apollon. Lex. — πυῤῥὸν ap. Heſych. Etymol. in Φοίνικες. Alibi eſt Φοίνιον Od. Σ, 96. Vtuntur voce quoque Tragici. Townl. αἵματι δαΦοινόν c. gl. αἷμα δαΦοινόν quod aliquoties occurrit, vt B, 308. iſta autem tantum ſemel. Φοινίσσετο δ' αἵματι γαῖα eſt fragm. Homer. ap. Suid.

160. καί τ' ἀγεληδὸν ἴασιν, ἀπὸ κρ. ἴασιν. In Etymol. hoc verſu laudato ſcribitur altero loco ἴασσιν p. 301, 24. altero p. 467, 14 ἴασιν. οὕτω Ζηνόδοτος, καὶ πάντες, οὓς ἀνέγνων. eſſe enim ex ἴμι. ἴσι et ἴασι. De metro ſane metuere non debebant, ſi meminerant, quod vſ. 98 legerant: ὅσσοι ἔασι, ſimili proſodia. Male ἴᾶσι expreſſum in edd. Aldd. et Vrat. b. ἴᾶσιν eſt ab ἵημι. ita et ἀμΦιᾶσι.

ἀπὸ κρήνης μελανύδρου λάψοντές iungenda ſunt. Male ἴασιν ἀπὸ κρήνης iungi monuere iam Clarke et Erneſti. ἐπὶ κρήνης Vrat. A. quod etiam adſcriptum video eſſe a Bentleio; neſcio an ſatis bene.

ἀγεληδὸν, quod nobis ſatis perſpicuum eſt, interpretantur Schol. br. Etymol. Heſych.

161. λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Ἐπ „quod pro λάψοντες Zenodotus ſcripſerat λάψαντες, quaſi, qui iam biberant; quod aduerſatur ceteris; ſcilicet iunxerat ille male ἴασιν ἀπὸ κρήνης." Schol. A. B. Lipſ. Legerat quoque λάψαντες Schol. Ariſtoph. Nub. 809. et

inde Suidas in ἀπολάψεις. At λάψοντες firmat Apollonii Lex. auctoritas h. v. Alia olim lectio fuit λάπτοντες, quae et in Sch. br. occurrit, et in Etymol. p. 556, 51. in Hesych. et Suida (ex illis emendando: quod et fecit Toup. To. I. p. 380.) Vis autem vocis λάπτειν est quae Romanis *lambere*, de cane et h. l. de lupo, dum bibunt. (In Sch. A. ἤδη πεπτωκότες leg. πεπωκότες et ad 156 ἐπὶ ποτὸν ἐρχομένοις pro ἀρχομένοις.) Disertum est Scholion Apollonii Lex. λάψοντες. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ μίμημα τῶν κυνῶν καὶ τῶν λύκων τοῦ γινομένου ἤχου ἐν τῷ πίνειν. ad Sch. br.

γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν. Mirum in modum trepidant in h. v. Sch. B. δασείαις. ἀσθενέσιν. ἐπιμήκεσιν. ἢ λεπταῖς. ἢ βλαπτικαῖς. Townl. ἄραιῇσι duplici spiritu, c. Schol. δασέως, λεπτῆς καὶ ἐπιμήκεσιν. οἱ δὲ ψιλῶς, βλαπτικαῖς. duxerunt adeo ab ἀρὰ, βλάβη. Quid manifestius esse potest, quam esse linguas *tenues*, λεπτὰς, v. Erotian. Lex. Hippocr. h. v. vbi laudat versum hunc cum Od. K, 90. Ceteri glossographi loci non meminerunt. De voc. ἀραιὸς cf. ad E, 425.

μέλαν ὕδωρ. et κρήνη μελάνυδρος versu superiore, (quae iam sup. 3. occurrebat) v. ad I, 15.

162. ἄκρον, ἐρευγόμενοι φόνον αἵματος. Monet Sch. B. esse interpungendum post ἄκρον, et iungenda μέλαν ὕδωρ ἄκρον. τὸ γὰρ ἐπὶ πολλῆς ὕδωρ λάπτουσι (leg. τὸ ἐπιπολῆς). Fuisse qui ἄκρον φόνον iungerent, patet e Schol. br.

φόνον αἵματος vult idem Schol. B. cum Schol. Sophocl. Trachin. 556 dictum esse pro φόνου αἷμα. vt illud: χασσάμενος πελεμίχθη pro πελεμιχθεὶς ἐχάσατο." quod verum non esse arbitror: sed φόνος est *caedes, sanguis* et tunc *rubor*: vnde φόνιος. φοίνιος. φοινὸς paullo ante 159 *rubens*. δαφοινὸς, B, 328.

ἐν δέ τε θυμὸς, quod iam Ernesti reponi malebat, pro vulgato ἐν δέ γε. quia in prius illud consentiunt codd. ipse Ven. Townl. Vrat. d. et edd. Flor. Aldd. at γε illatum ex ed. Rom.

163. περιστένεται δέ τε γαστήρ. Fatetur Sch. A. posse pro στενοχωρεῖται accipi; vt Φ, 220 στεινόμενος νεκύεσσι βαρύνεται. esse tamen melius si pro περιτείνεται accipiatur, inserto σ." hoc vero acumen grammaticum! Priora illa Aristarchi fuisse, ex Eustathio patet, et vero iam ex Apollonio Lex. in στείνοντο ἐστενοχωροῦντο. ἐπὶ δὲ τοῦ περιστένεται δέ τε γαστήρ· ὁ Ἀρίσταρχος τὸ αὐτὸ ἀκούει, περιστενοχωρεῖται. Hoc etiam Schol. br. et Suidas habent; at in Etymol. mira deprauatio grassatur: στένεται. καὶ περιστένεται θυμούμενος. περιττῶς καὶ πέρα τοῦ δέοντος θυμοῦται καὶ ὀργίζεται. aut confusum est aliud Scholion, aut περιστένεται aliquis cum θυμὸς vs. antec. iunxit: ita saltem γαστρὶ ille legere debuit. στένεσθαι de copia dici, qua expletur aliquid, ita vt angustietur spatium, obuia res est. Latinis est *distendi.*

166. ῥώοντο· ὥρμων. pro vulgari, συνῆλθον. v. ad Α, 50.

ἦν τ' ἄρα τοῖσι, "vt *aequum erat, vt solitum erat.*" Clarke. Immo est pro δή.

169. ἐν δ' ἄρ' ἑκάστῃ Barocc. Vrat. b. d. A. ipse Ven. et pro var. lect. Eustathius. male. Fuit εν δε ϝεκαστηι.

170. Fuit ζήτησις veterum, cur poeta, Achillem vbique extollens, tam exiguum ei virorum numerum tribuat? quinque millium quinquaginta? Respondent: quod virtus non in numero consistat. Aristarchus, quod tantum remiges memorauerit poeta." quod quidem parum docte dictum; nam Troianis temporibus iidem erant remiges et milites; et naues πεντηκόντοροι vsu habiti. Suffícit, Achillem a poeta virtute, non copiis insignem exhibitum esse.

ἐπὶ κληῖσιν ἑταῖροι. ἐπὶ κλισίῃσιν peccabat Barocc. κληῖδες quae fuerint, disputatum ad Β, 74. habentur pro transtris; nisi sunt proprie foramina quibus remi sunt inserti: ἐπὶ κληῖσιν *apud.* vt saepe ἐπὶ κληῖσι κάθιζον. vnde Od. Θ, 37. δησάμενοι δ' εὖ πάντες ἐπὶ κληῖσιν ἐρετμὰ ἐκβῆτε.

172. μέγα κρατέων ἤνασσε. Quod mireris, est hic locus, in quo Clarke et Ernesti primo de digammate agunt et, iudicia sua aperiunt: de quibus v. disputationem in Excursu de Digammo. Haud dubie fuit Homerico aevo pronuntiatum ἐϝανασσε.

173. τῆς μὲν ἰῆς στιχὸς ἦρχε Μενέσθιος αἰολοθώρηξ. Obseruat Sch. A. esse ἰῆς, cum circumflexo in vltima, in casu obliquo, quum sit ἴα στίξ, vt Δ, 437. et N, 354 οὐδ᾽ ἴα γῆρυς. Egit quoque de hoc Etymol. in εἷς. add. Apollon. Lex. in ἴα. Laborant omnino in hoc, quod anomalum est; atqui debebant videre ex ἕνς esse factum ἑνός, vt in tot aliis; et fuisse aliam vocem ἴα aliunde natam, vnde factum μία — στιχὸς, ἀντὶ τοῦ, τάξεως Apollon. Lex.

Menesthius autem hic e Thessalia, Achillis nepos ex sorore. Mater enim erat *Polydora* Pelei filia, quae Boro, *Perieris* filio, nuptiis iuncta, filium, qui eius esse credebatur, e *Spercheo* pepererat. Antiquo scilicet more heros fluuii indigenae filius dictus est. cf. Apollod. III, 13, 4 et ibi Not. p. 792.

αἰολοθώρηξ iam vidimus Δ, 489 pro αἰόλος omnino.

174. υἱὸς Σπερχειοῖο, διϊπετέος ποταμοῖο. Schol. A. ad Φ, 2 laudat: υἱὸς Σπερχειοῖο, ὃν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. memoriae haud dubie lapsu. nec monendum διϊπετέος ποταμοῖο, epitheto communi fluuiorum ex imbribus auctorum, quod aliquoties in Homero occurrit; notumque est inprimis de Nilo Od. Δ, 477. Apollon. Lex. reddit ἀπὸ Διὸς πεπληρωμένου. Egit de hac voce Porphyr. Quaest. 28. quae inserta est Schol. P, 263. add. Hesych. Schol. br. et B. h. l. qui emendandus ex Etymol. in quibus plura afferuntur minus probanda. Est enim ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς πεπτωκώς, h. e. ὀμβρίων ὑδάτων. Proprie ad χείμαῤῥον torrentem referre voluere alii, vt ap. Eustath. qui etiam e Matrone parodiam attulit.

175. τὸν τέκε Πηλῆος θυγάτηρ, καλὴ Πολυδώρη. „quod Pherecydes ait, *Polydoram* esse Achillis sororem: attamen hoc ex Homero non satis liquere.“ Sch. A. Vix

haec assequaris, cum in Homero res satis liqueat et constet, nisi e ceteris Sch. A. B. br. didiceris dubitasse grammaticos ea de re propterea, quod alibi sororis Achillis nulla memoria sit, ne quidem in Necyia, cum vmbra Achillis Vlyssem nihil de ea roget. Intempestiua sedulitas. Attigit quoque illud Eustathius. Tamen etsi soror fuit Achillis, non potuit ex eadem matre, Thetide, suscepta esse. Quaesitum igitur fuit de *matre Polydorae.* Staphylus ἐν τῇ Γ. Θεσσαλικῶν Eurydicen, Actoris filiam, Pherecydes Antigonen Eurytionis f. alii Laodamiam Alcmaeonis f. ediderant; vt solet in genealogicis magna interdum esse diuersitas. Attigit haec Sturz in Pherecydis fragm. p. 85. Pro Spercheo alii gigantem Pelorem memorauerant: v. Schol. B. et Victor.

ὃν τέκε Aristarchus et Aristophanes cumque hoc Venetus. quid intersit non video. Mox vs. 176. ἀκάμαντα fluuium dixit, h. e. ἀέννμον.

177. αὐτὰρ ἐπίκλησιν Βώρῳ, Περιήρεος υἱ. υἱ. vi B, 20 Νηληΐῳ υἱ. ἐοικώς. Posse tamen etiam υἱεῖ esse ex υἱεὺς, obseruat Sch. A. vt in υἱεῖ ἔμ' ὠκυμόρῳ." hoc male: nam Σ, 458 est υἱ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ. vbi v. Obss.

ἐπίκλησιν. κατ' ἐπίκλησιν δὲ καὶ Φήμην, Βώρῳ Sch. br. Bene Eustath. ἐπεκαλεῖτο Βώρου υἱός. v. de voce H, 138. Βόῤῥῳ Vrat. A.

178. πορὼν ἀπερείσια ἕδνα. Barnes: „γρ. ἀπερείσι' ἔεδνα. nescio an de suo duxerat forte ex Od. T, 529. ἀπερείσια ἄποινα Vrat. b. πορῶν Lips. Mosc. 2.

179. τῆς δ' ἑτέρης Εὔδωρος Ἀρήϊος ἡγεμόνευε. τῆς δ' ἑτέρης „pro δευτέρας." Sch. A. B. et Eustath. sc. στιχὸς, h. e. τάξεως.

Eudorus Mercurii f. ex Polymela, Phylantis filia. Phylas, rex Ephyrae Thesprotorum, cuius alteram filiam, Astyochen, amauit Hercules: Apollod. II, 5, 6. vbi v. Not. p. 465. et ad II, 7. 8. p. 493. Polymelam, cuius choreas agentis adspectu fuerat incensus, Mercurius oppressit in thalamo. Duxit tamen eam post haec Echecles,

Actoris filius. Fuere autem Actores plures: nec dixeris, de quo hic agatur.

180. παρθένιος, τὸν ἔτικτε χορῷ καλὴ Πολυμήλη. „quod παρθένιος est natus ex ea, quae adhuc pro virgine habebatur, nothus tamen, σκότιος" Sch. A. B. et iam Apollon. Lex. h. v. et ex eo Hesych.

Porro „quod non est ἔτικτεν ἐν χορῷ, sed χορῷ καλὴ pro ἐν χορῷ. καλλίχορος, διαπρέπουσα ἐν τῷ χορεύειν" Sch. A. B. etsi fatendum est, hoc ipsum ἡ ἐν χορῷ καλὴ οὖσα, pulcra in chorea, insolenter dictum esse in Homero; nec aliud exemplum in eo occurrere. Negari tamen nequit, nec alterum admitti posse pulcram puellam peperisse in chorea ducenda. In vno Vindob. deest καλὴ, sed tantum librarii incuria. Ex h. l. emendandum est in Hesych. χοροκαλὴ, καλῶς χορεύουσα.

Πολυμήλη. Apud Dion. Or. VII, p. 273. vbi vs. 180 recitatur, est Πολυδώρη.

181. κρατὺς Ἀργειφόντης· de hoc iam dictum ad B, 103. Pro κρατὺς est θρασὺς in vno Vindob.

Nobilior est fabula de Orithyia, quam visam in choro ludentem rapuit Boreas. v. Notas ad Apollod. III, 15, 2. Barnes laudat Apollon. I, 213.

182. ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδών. Etiam h. l. Clarke notat ἠράσατ', media breui, non esse ab ἐράω, sed ab ἐράζομαι vel ἔραμαι. Hoc verius: vt dictum ad Ξ, 317.

183. Ἀρτέμιδος χρυσηλακάτου. „vel pro καλλιτόξου, vel ab instrumento textorio, vt est ἠλακάτη τετάνυστο Od. Δ, 135. Est quoque pars summa mali nautici, cum dicit: (ὅταν λέγῃ in Schol. br. adiicitur ὁ ποιητής) Κὰδ δ' αὐτοῦ λίνα χεῦον ὑπηλάκατα τανύσαντες." Haec Sch. A. et Sch. br. in ed. pr. nam mutatum est in edit. Barnes: ὑπ' ἠλακάτῃ. Etiam Etymol. paria habet. Versus vltimo loco laudatus, habetur pro Homerico, et refertur quoque inter fragmenta (Barnes p. 131); est tamen iam notatum, videri eum ex Apollon. Rh. I, 565 ductum esse: vbi vela adduxerunt extenta ad summam colum. Verum χρυσηλάκατος melius in Sch. B. et Sch. br. redditur

ἢ τὰ χρυσᾶ βέλη ἔχοντα. Conſentiunt alii: et Schol. ad Υ, 70 huc retrahendum. Conueniunt Dianae ſagittae, quae ipſae per vocem ἠλακάτην, de longo inſtrumento ſeu bacillo, vt ſuſus et colus, bene declarari videntur. Attamen Apollon. Lex. χρυσηλακάτου. καλλιτόξου. vbi cf. Toll. vel χρυσοτόξου vt eſt ap. Euſtath. At vbi Pindarus Amphitriten, Latonam et Nereides χρυσηλακάτους dixit, ab *aurea colo* ſeu fuſo id petere malunt Toll. cum Villoiſ. Cum tamen ἠλακάτη ad *colum* et *fuſum* et *arundinem ſagittae* deſignandam adhibeatur (v. c. Heſych. in ἠλακάτη vnde ſupplendus eſt Apollon. in h. v.) ſuſpicari licet, etiam ad haſtile vocem fuiſſe translatam et dearum inſigne, haſtam ſeu ſceptrum aureum denotaſſe, epitheton χρυσηλάκατος ap. Pindarum Ol. VI. f. Nem. V, 65. VI, 62. Ariolamur haec, quandoquidem grammatici ſenſum vocis obſoletae et ipſi ariolando aſſequi anniſi ſunt.

κελαδεινῆς „vel propter clamores (κέλαδον I, 543.) venantium, vel propter choreas." Sch. B. Verius prius; amplectitur quoque hoc Sch. A. et Sch. br. Etymol. Apollon. Lex. reſpiciens alterum locum Jl. Υ, 70. ex eo ſupplendus Heſych. h. v.

184. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς, παρελέξατο λάθρα. — „quod cubicula feminarum, (θάλαμοι) in alta aedium parte erant; (et quidem, quod negligendum non erat, in auerſa domus parte) ne obtutui virorum expoſitae eſſent. Accuratius de hoc videbimus ad Odyſſeae loca. Similem Martis, vt h. l. Mercurii, audaciam iam vidimus Jl. B, 514, 5. vbi et ὑπερώϊον iam lectum.

185. Ἑρμείας ἀκάκητα. (iterum Od. Ω, 10.) — quod quintus caſus pro recto (immo antiqua forma eſt ὁ ἀκάκητα pro ἀκακήτης.) et quod non eſt ita dictus ab antro, (ſiue a monte) Arcadiae, ſed διὰ τὸ μηδενὸς κακοῦ παραίτιος γενέσθαι. vel, qui a nemine malo affici poteſt" Schol. A. adſtipulante Apollon. Lex. Heſych. h. v. (in quo ὁ μηδενὸς κακοῦ ἄξιος corrig. αἴτιος cum Bentleio) Schol. br. Habemus et hic exemplum epitheti vetuſti, cuius vis et ſignificatus mature exoleuerat. Vt au-

tem tam inepte a κακὸς repeterent, profectum esse puto ab infausto studio reuocandi mythos ad praecepta moralia per allegorias: cuius vestigia videbis etiam manifestiora in disputatione, e Porphyrio haud dubie, inserta Schol. B. ad E, 458. Probabilius est Mercurium Ἀκακήτην et Ἀκακήσιον, vt Cyllenium a Cyllene, monte, ita dictum esse ab Acaco monte Arcadiae: de quo v. Pausan. VIII, 36 extr. etsi is nomen ab heroe Acaco ducit VIII, 3, cf. Spanhem. ad Callim. in Di. 143.

Fuere, qui ἀκακῆτα scriberent, probante Schol. A. (vt κυανοχαῖτα et al.), etsi παράδοσις alterum praeferat, quod Aristarchus recepit.

πόρε δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. notabilis elocutio: πορεῖν παῖδά τινι. pro γεννᾷν.

186. περὶ μὲν θείειν ταχὺν — περὶ scribitur quoque, et melius puto, πέρι. περισσῶς ταχύς.

187. μογοστόκος Εἰλείθυια. Apollon. Lex. ad h. l. ἡ μογοῦσα καὶ πονοῦσα περὶ τοὺς τόκους. neque video quid melius afferri possit. Actum de his ad Λ, 270. De Ilithyis docte nuper egit Boettiger, V. C.

188. ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε. ⁜ „quod Zenodotus προφόως δὲ scripserat, ignorans, de Eurystheo ante iustum tempus nato recte hoc dici; vnde ille quoque ἠλιτόμηνος; non autem de aliis" Schol. A. Respicit locum de Eurystheo inf. T, 118 ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα, vbi Zenodotum quoque προφόωσδε edidisse apparet. Ad e. l. similia in Schol. A. monentur. Videtur Zenodotus accepisse προφόωσδε *ante diem iustum;* quod locum habebat altero versu T, 118. non autem h. l. Addam hoc quod nec grammatice satis προφόωσδε dictum videtur, ante lucem, πρὸ φωτός. etsi Zenodotea ratio legitur quoque ap. Suidam in φόως. Melius Schol. br. προφόωσδε. εἰς τὸ φῶς, καὶ εἰς τὸ φανερόν. περισσεύει δὲ ἡ πρὸ πρόθεσις. fere vt scribitur et accipitur in Hymno in Apoll. 119 ἐκ δ' ἔθορε προφόωσδε. vbi video recentissimos editores in diuersas partes discedere.

Venetus exhibet: ἐξάγαγεν Φόωςδε. Aristarchea, vt probabile sit, lectio; et Schol. A. οὕτως καὶ Ἀριστοφάνης. Crederem veram esse, si aliunde de hac forma Φόως, vel ex analogia, constaret.

πρὸ Φόωςδε, scriptio emendatior lectionis Zenodoteae, dummodo recte declaretur, non modo nihil habet, quod offendat, verum et Homerico vsui respondet. Retrahendum est πρὸ ad verbum, προεξάγαγε Φόωςδε, h. e. προεξῆγε εἰς φῶς, non vt sit πρὸ ante tempus, sed vulgari vsu, cum est proferre, producere. Ita quoque interpretatur Hesych. in ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ Φόωςδε. προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ φῶς, qui altero loco in πρὸ Φόωςδε, πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου, exponit. Nec aliter acceperat Schol. Apollonii ad Arg. I, 406 qui hemistichio vtitur, vt doceat τὸ πρὸ esse ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν. Codices in his auctoritatem habere nequeunt; est tamen sic in Vrat. b. cum in aliis sit προΦόωςδε vel δέ. Diuisim πρὸ Φόωςδε legebatur in edd. Flor. Aldd. Turneb. vna voce προΦόωςδε editum inde a Stephano, praeeunte ed. Rom. et Eustathio. Iterum ad πρὸ Φόωςδε rediit Wolfius, V. C. quod etiam retinui, et retinendum esse arbitror. Patet ex altero loco ipso, T, vbi quod vs. 118 est ἐξάγαγε πρὸ Φόωςδε, altero vs. 103 est, σήμερον ἄνδρα Φόωςδε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐκΦανεῖ.

190. μυρία ἔδνα edd. Aldd. et al. ἔεδνα. varietate sollenni. v. ad I, 146.

191. τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας — ἀτίταλλεν de vltima voce v. ad N, 27. In principio non dubito ὁ esse et h. l. insertum. Homericum fuit, τὸν δὲ γέρων. Φύλλας in vno Vindob.

193. *Pisander, Maemali* f. hoc vno loco memoratus; at *Alcimedon, Laercis* f. *Aemonis* n. infra P, 467 sq. vbi, Patroclo caeso, ab Automedonte currum eius conscendere iubetur.

194. 5. ὃς πᾶσι μετέπρεπε — μετὰ Πηλείωνος ἑταῖρον. Clarke obseruat in h. l. amplificationis genus, quod a Quinctiliano *incrementum* appellatur (VIII, 4, 3.) cum

antecellit ceteris Piſander, Piſandro Patroclus, omnibus Achilles.

μετέπρεπε ἡγεμόνεσσι pro Μυρμιδόνεσσι vn. Vindob.

196. τῆς δὲ τετάρτης ἦρχε γέρων ἱππηλάτα Φοῖνιξ. Fuit quoque ſcriptum γερήνιος ἱππότα Φοῖνιξ. Scilicet ii hoc eſſe putarunt idem, ac γέροντα, et Neſtorem dici Gerenium a ſenectute. Sch. A. Lipſ. Nil autem de Phoenice adiecit, cum is iam notus eſſet ex Jl. I.

199. στῆσεν εὖ κρίνας, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. εὖ κρίνας edd. Flor. Aldd. (h. e. διατάξας) et εὐκρίνας vna voce, male Euſtath. ed. Rom. et hinc Turn. Steph. recte em. Barnes. κρατερὸν δ' ἐπὶ μ. Eſt et h. l. δὲ in apodoſi poſitum, nulla cum vi: niſi ſit eadem quae τοῦ δή. v. ſup. ad A, 57. κρατερὸν, non ἀπειλητικὸν, vt alibi, ſed γενναῖον καὶ δυςαπάντητον. vt Euſtath. ait.

200. ἀπειλάων ſeu minarum ſ. καυχήσεων. Schol. B. hoc alterum ex re.

201. ἃς — ἀπειλεῖτε, „γρ. ἀπειλέετε." Barnes.

202. καί μ' ἠτιάασθε ἕκαστος. ⊱ „quod in Zenodoti editione ſcriptum erat iunctim καὶ μητιάασθε, pro ἐβουλεύεσθε. ſed male." Sch. A. B. Lipſ.

πάνθ' ὑπὸ μηνιθμὸν vel, μετὰ πάσης μηνίδος καὶ χόλου, vel κατὰ πάντα τὸν τῆς μηνίδος χρόνον (ita leg. pro χόλον) Sch. A. hoc verius eſt, et habet id quoque Euſtath. et Heſych. in πάνθ' ὑπὸ μ.

In Tabula Jliaca, quo loco haec Achillis exorati ſpecies exhibita eſt, adſtant plures Achilli ſupplicantes. Hoc quidem cum poetae verbis conuenit; at nomina adſcripta ſunt Πατροκλος. Φοινιξ. Διομηδης. Αχιλλευς. Qui nomina adſcripſit, recte quidem de Phoenice cogitare potuit, de Diomede nullo modo. An ille Diomedem Achillis concubinam nominare voluit, quae ei praeſto erat I, 661?

203. σχέτλιε Πηλέος υἱέ. χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ ⊱ „quod oratio narrantis (διηγηματικὴ) transit in μιμητικὴν, dramaticam: non addito, τάδε λέγων ἕκαστος. tum, quod χόλος pro χολὴ, *bilis*." Sch. A. Notat idem Schol.

in Apollon. Rh. IV, 1404. et laudat χόλον (χόλῳ) ἄρα σ' ἔτρεφε. In Apollonio tamen χόλος est pro veneno. Ionicum σὲ τρέφε non legi video.

207. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε. vulgo lectum. θαμὰ βάζετε, Aristarchus Ἰακῶς. quod fane per totam Iliadem teneri debebat; nisi nimis multa mutanda forent. Apud Apollon. Lex. in θαμέες. — καὶ τὸ θαμὰ, ἀντὶ τοῦ ταχέως· (leg. συνεχῶς) θάμ' ἐβάδιζε. Emendauit iam Villoif. θάμ' ἐβάζετε.

ταῦθ' ἅμ' ἀγειρόμενοι legi Stephanus testatur.

208. φυλόπιδος μέγα ἔργον, ἕης, vt ἕου, pro οὗ. B, 325. ἕεις pro εἷς ex Hesiodo (Θ. 145) laudat Eustath. et comparat ὡς. ἕως item ἕε pro ἕ, quod Barnes addit. Ex hoc eodem more videbis multa lucem lucrari in doctrina de digammo.

209. μαχέσθω. vn. Vindob. μαχείσθω. posset esse a μαχέομαι, nisi stupor librarii esset.

210. καὶ θυμὸν ἑκάστου. fuisse debet θυμὸν τε ϝεκάστου. vt saepe iam vidimus.

211. μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν. Sch. A. improbat, quod Aristarchus scripserat, ἄρθεν, vt Α, 136 δώσουσι γέρας — ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, ad quem loc. vide; aiebat enim esse ἄρω vt ἅρμα. ἁρμόζω. et h. l. ἄρθεν, ἡρμόσθησαν. vt et Sch. B. interpretatur cum Sch. br. in quibus additur ἐπυκνώθησαν, Hesych. συνηρμόσθησαν. Inf. P, 268 legebatur ab Zenodoto ἀρθέντες σάκεσι pro φραχθέντες. Alii pro ἐπήρθησαν καὶ φρονήματος ἐπληρώθησαν. Sic et Schol. Harlei. dictum acceperant." scil. ἀπὸ τοῦ αἴρω. at sententia et adiuncta in seqq. prius postulant; nam condensari ordines ait poeta, vt bene quoque Eustath. atqui hoc est ab ἄρω, iungo, instruo. Dicendum olim cum spiritu, ἅρω, mox sine eo pronuntiatum fuisse ἄρω, ἁρμόζω, vt εἴρω, εἵρω. et alia εἴλω, εἵλω. εἰλέω. Itaque excidit prorsus spiritus asper in reduplicatione ἄραρα, ἀράρω.

212. ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ laudat Apollon. Lex. in ἀραρών, ἁρμόσας, cum altero Od. E. 252. et

et ad domum tegulis tectam transtulit Apollon. II, 1075—78 ὡς δ', ὅτε τις κεράμῳ κατερέψεται ἐρκίον ἀνὴρ δώματος ἀγλαΐην τε καὶ ὑετοῦ ἔμμεναι ἄλκαρ, ἄλλῳ δ' ἔμπεδον ἄλλος ὁμῶς ἐπαμοιβὸς ἄρηρεν· ὡς οἵγ' ἀσπίσι νῆα συναρτύνοντες ἔρεψαν.

213. βίας ἀνέμου ἀλεείνων. noua vi vox vltima posita pro *arcens*, non *euitans*. Occurrit iterum Ψ, 713.

214. ὡς ἄραρον κόρυθες — post ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ fatis haec docent duplicem voeis vsum, cuius iam plura exempla occurrerunt; alterius Δ, 110 καὶ τὰ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων, et M, 105 οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἄραρον τυκτῇσι βόεσσι. et al. huius actione immanente, *iungo me* adeoque *iunctus sum*, M, 55. 56 τάφρος — ὕπερθεν δὲ σκολόπεσσιν ὀξέσιν ἠρήρει. Etiam ἤραρε τεύχεα sic dictum inf. P, 210. In oculum incurrit posse hoc facile mutari: ὡς ἄραρον κόρυθάς τε καὶ ἀσπίδας ὀμφαλοέσσας sc. Myrmidones, nec meminissem huius, vt multarum similium coniecturarum, quae facile in animum veniunt, vt non magna inde laus enasci possit; sed video etiam Bentleium sic emendasse. Enimuero horridior illa ratio vetustatem redolet.

215. 6. 7. Versus iam vidimus N, 131. 2. 3. Et ad hos sunt videnda obseruata.

217. ὡς πυκνοὶ ἐφέστασαν ἀλλήλοισι. ὡς πυκνὸν Sch. Lips.

218. πάντων δὲ προπάροιθε δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο. Ven. θωρήσσεσθον, et Sch. A. γρ. θωρήσσοντο. Lectio ambigua, quandoquidem vtrumque vsu Homerico frequentatur, v. ad A, 567 et vtriusque permutandi opportunitas esse potuit. θωρήσσοντο erat lectio ed. Flor. et Aldd. Tuentur hoc Cant. Mori. Barocc. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. Mutatum et receptum θωρήσσεσθον ex Rom. a Turnebo, Steph. idque Ven. Lips. exhibent. Hoc et legebatur N, 301. Nolui mutare, quod iterum videbam, Ernestio auctore, inductum esse a Wolfio: cum nihil referret. Est autem θωρήσσεσθαι h. l. armatum incedere.

221. χηλοῦ δ' ἄπο πῶμ' ἀνέῳγε. „eſt hoc ab ἀνέῳγον, non ex ἀνέῳγα" Clarke. Apparet οἴγειν eſſe proprie remouere operculum, vt et obicem.

ἄπο ſcripſi, quia eſt χηλοῦ ἄπο, vſu grammaticorum. Et ſic Vrat. b.

222. τήν οἱ Θέτις ἀργυρόπεζα θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἄγεσθαι. „quod ſecundum Homerum non reliquit Achillem die duodecimo e quo natus erat: *vt recentiores poetae narrant:* ſed cum Peleo vixit; mittit ſaltem ea *domo* h. l. Achillem in bellum; aitque ſe eum non excepturam eſſe *reducem domum* Σ, 59. 60. et A, 396. et P, 408." Sch. A. B. Recentiores poetae, οἱ νεώτεροι, quos Scholiaſtae narrant, cyclici, puto, fuere et haud dubie tragici. Ex Alexandrinis Apollonius eſt Argonaut. IV, 866 ſqq.

223. ἐπὶ νηὸς ἰόντι Zenodotus et Ariſtophanes legerant. Sch. A. Non ergo hi viderant, hiatum inferri. ἐῢ πλήσασα emendandum erat vel ſine libris: ſuccurrunt tamen illi; et ipſe Venetus. vt ſup. 199 ἐῢ κρίνας. In edd. Flor. et Aldd. (vt in Barocc.) erat ἐμπλήσασα, pro quo ex Rom. illatum ἐϋπλήσασα. Paſſim iam notatum fuit hoc grammaticorum ſtudium, hoc quoque loco in Euſtathio conſpicuum, mirum, compoſita noua fabricandi; obuium quoque in Apollonio et aliis.

224. οὔλων τε ταπήτων. vox antiquata: οὖλος. Conſentiunt veteres οὖλον ἐπὶ τοῦ μαλακοῦ dictum eſſe. verſu hoc laudato. Sic Apollon. Lex. h. v. Etymol. Heſych. Euſtath. δασέων καὶ ἐχόντων οὐλότητα Sch. br. orta puto notio ex altera, cum ſit οὖλος *criſpus*, v. c. de veſte. At Sch. B. reddit, εὐειλήτων διὰ μαλακότητα. ἀφ' οὗ καὶ οὐλόθριξ *criſpis* capillis. τάπητα veſtis ſtragulae lecto inſtratae genus iam vidimus K, 156 iterum Ω, 645. ſaepe in Odyſſ.

227. ὅτε μή Διὶ πατρί. „Ariſtarchus ὅτι μή" Sch. A. Sch. Lipſ. et Sch. Exc. Barneſii quod et eſt in vno Vindob. et addunt Sch. B. et Lipſ. οὐ γὰρ, ὅτε Διΐ, καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἔθυε. Sane vtrumque recte dicitur, et fere in eundem ſenſum. Vt autem formulam recte expedias,

tenere necesse est, omitti in his particulam *εἰ*. *εἰ μὴ*, *ὅτε*. *εἰ μὴ*, *ὅτι*. Ita quod ex Thucydide laudatur: *οὐ γὰρ ἦν κρήνη, ὅτι μὴ μία, ἐν ἀκροπόλει*, est idem ac *εἰ μὴ ὅτι μία ἦν*, et sic saepe in Atticis. At *ὅτε μὴ* aliquoties in Homericis: vt sup. N, 319. Ξ, 248. Od. Π, 197. Ψ, 185. Ergo h. l. est idem ac *οὐ σπένδεσκεν, εἰ μὴ, ὅτε σπένδεσκε Διΐ*. Itaque pro eodem simpliciter alibi occurrit *εἰ μὴ*, vt Od. I, 178 *εἰ μὴ θυμός με κελεύει*.

228. *τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο*. „*τό ῥα* vno *ρ* Aristarchus" Schol. A. Scilicet alii, vt Lips. ex pronuntiatione assumserant *τόῤῥα*, quod saepe occurrit: Barnes congessit exempla, item Clark. Ernesti. Intulerant quoque *τόῤῥα* Aldd. quod iterum eiecit Stephanus. Schol. Apollonii Arg. I, 769: *ὀῤῥ'*· *οἱ δὲ Ἀριστάρχειοι δι' ἑτέρου ρ ἔχουσι τὰς τοιαύτας γραφάς. ὡς Ἡρακλέων φησὶν ἐν τῇ Π τῆς Ἰλιάδος· τό ῥα τότ' ἐκ χηλοῖο λαβών*. Heracleo autem *τόῤῥα* praeferebat: vt idem Schol. testatur ad III, 37. Multa de his memorata passim in libb. Obss. a viris doctis.

229. 230. *ἔπειτα δὲ νίψ' ὕδατος καλῇσι ῥοῇσι. νίψατο δ' αὐτὸς χεῖρας*. Obseruat Clarke rite obseruatum vsum in *νίψαι* et *νίψασθαι*.

καλαὶ ῥοαὶ, de aqua pura et limpida.

230. *ἔπειτα δ' ἔνιψ'* Mosc. 2.

ἀφύσσατο δ' αἴθοπα οἶνον Vrat. A. *ἀφύσσετο*.

231. *εὔχετ' ἔπειτα στὰς μέσῳ ἕρκεϊ*. quia in media aula est ara Iouis, dicti *Hercei*. v. Od. X, 334. 5. cf. ad Virgil. Aen. II, 512. Excurs. XI. Schol. B. ait: *μεσέρκειον καλοῦσι τὸν Δία*.

μέσῳ στὰς ἕρκεϊ Turnebus mutauit, vt versus esset *γλαφυρώτερος* et concinnior.

ἔπειτ' ἀνστὰς corrigebat Bentl.

In Mosc. 2. versus exciderat; librarii festinatione.

232. *οὐρανὸν εἰσανιδὼν* ex mente Bentleii iniuriam facit metro, cum esse deberet *εισανϝιδων*, quia simplex est *ϝιδων*, et emend. *εἰσορόων*. Enimuero in compositis digamma plerumque exulare, notaui passim. ad B, 316. Δ, 508 et in Excursu de Digammo.

233. 4. 5. Locus illuſtris de religione Iouis Dodonaei, cuius, cum Achilles eum inuocet, non minus in Theſſalia honos eſſe debuit. Nec mirum, cum illud ſit numen Pelasgicum, ad Pelasgicam autem ſtirpem Myrmidones ſunt referendi, cum plerisque aliis populis Theſſaliae antiquioribus. Ceterum quae a grammaticis obſeruata ſunt, reieci in Excurſum ad h. v.

Verſum 233 Strabo adſcripſit, vt probaret Pelasgos tenuiſſe Dodonam et oraculum condidiſſe lib. VII p. 504 C et vbi de Pelasgis agit lib. V p. 338 A.

τηλόθι ναίων ſcil. reſpectu Troiae longe a Dodona disſitae. Ap. Stephan. p. 322 laudatur verſus: *Δωδῶνι ναίων Ζεὺς ὁμέστιος βροτῶν.* At grammatici de Ioue in Olympo ſedente cogitant, et reſpiciunt verba *οὐρανὸν εἰςανιδών.*

234. 5. *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται, ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι.* — *ἡ διπλῆ, πρὸς τὸ τῆς γραφῆς ἀμφίβολον. οἱ μὲν γὰρ Σελλοὺς, οἱ δὲ Ἑλλοὺς ἐξεδέξαντο.* Memorabilis lectionis varietas: *ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ,* et *ἀμφὶ δέ σ' Ἑλλοί.* Si hoc ſequeris, ita ſequentia ſunt iungenda: *ναίουσιν ὑποφῆται σοί.* *tui* prophetae. Neque ſatis definiri poteſt, vtrum verius ſit: ipſo Strabone iudice p. 505 A. *ἡ γραφὴ ἀμφίβολος οὖσα, ἐᾶ* (em. *οὐκ ἐᾶ*) *διισχυρίζεσθαι.* Nec in eo haerendum eſſe arbitror; ex dialecto enim antiqua potuere iidem et *Ἑλλοὶ* et *Σελλοὶ* pronuntiari; notum enim, adſpirationem variis modis eſſe pronuntiatione redditam. *Σελλοὶ* ſunt Sophocli in Trachin. 1183 vbi vetus reſponſum Hercules ſibi datum memorat, *μαντεῖα. — ἃ τῶν ὀρείων καὶ χαμαικοιτῶν ἐγὼ Σελλῶν ἐςελθὼν ἄλσος εἰςεγραψάμην πρὸς τῆς πατρῴας καὶ πολυγλώσσου δρυός.* Pro ſcriptura *Ἑλλοὶ* laudatur auctoritas Pindari non modo in Schol. ſed iam in Strabone lib. VII p. 505 A. v. in Fragm. Pindar. ex Paeanibus No. VII p. 58 prior. ed. Schneid. p. 40) cf. Valken. in fragm. Eurip. p. 171. inprimis Schol. Sophocl. Trach. 1183. vbi ad Tragici voc. *Σελλῶν.* — *ἔνιοι δὲ χωρὶς τοῦ σ γράφουσιν,* (an vero in Tragico quoque?)

Ἐλλοὺς ἀποδεχόμενοι, καὶ Ἑλλοπίαν τὴν Δωδώνην νομίζουσιν εἶναι. τὴν γὰρ χώραν οὕτως Ἡσίοδος ὀνομάζει ἐν Ἠοίαις λέγων οὕτως· adſcribitur inde fragmentum decem verſuum: ἔστι τις Ἑλλοπίη — ἔνθα γε Δωδώνη τις ἐπ' ἐσχατιῇ πεπόλισται, τὴν δὲ Ζεὺς ἐφίλησε καὶ ὃν χρηστήριον εἶναι τίμιον ἀνθρώποις, ναῖον δ' (ſitum) ἐν πυθμένι Φηγοῦ et ſqq. Itaque Heſiodus oraculum Dodonae memorat *in Hellopia*; vt videantur Ἑλλοὶ et Ἑλλοπες iidem eſſe. Legitur quoque in Schol. br. nomen Hellis inditum eſſe ab Hello lignatore, τοῦ δρυτόμου, cui narratum ſit primo columbam eſſe vaticinatam. Similem rationem pro Sellis habet Schol. B. ἀπὸ Σελλοῦ, Θετταλοῦ τὸ γένος, ὅθεν κατὰ διαδοχὴν οἱ τοῦ Διὸς ἱερεῖς ἐγένοντο; commentum grammaticum, petitum ab exemplo Iamidarum Olympiae, Delphorum Delphis. Plura ſunt ap. Euſtath. p. 1057, 55. Pro ſcriptura Σελλῶν a Schol. A. laudatur fluuius Σελλήεις ap. Apollon. Lex. h. v. Vtramque ſcripturam habet Heſych. vbi Ἑλλοὶ, οἱ Ἕλληνες parum docte.

Σελλοὶ ſcribendum eſſe, non Σέλλοι, docent Schol. A.

235. ὑποφῆται· ὑπομάντεις ἱερεῖς, ὅ ἐστι, χρησμῳδοί. θεολόγοι. προφῆται. Sch. A. et Sch. br. cum Heſych. Verbo: ſunt, qui reſponſa a deo ſeu a vate accepta conſulentibus reddunt, iidem προφῆται dicti.

Super ἀνιπτόποδες et χαμαιεῦναι multa commenta afferunt Schol. A. B. tum Euſtathius, vt ait, ex antiquioribus. Ex iis eſt vnum, quod templo non prodiiſſe feruntur hi ſacerdotes, ſcilicet, vt caſtos et puros ſe ſeruarent, ideoque nec ablutione opus haberent. Ex his illuſtres Apollon. Lex. ἀνιπτόποδες. οἱ δι' ἁγνείαν μὴ προερχόμενοι. cf. Valken. Diatrib. in Eurip. p. 170. Iac. Gronov. ad fragm. Steph. in vno Stephani MS. repererat: ὑποφῆται ἂν ἱππόποδες quod ei Centauros in animum revocabat: at eſt is merus luſus. Probabilitatem in iis, quae de Sellis memorantur, habet hoc: vitae auſteritatem affectaſſe iſtos homines. Poetam his epithetis nil alìud quam homines barbaros et omni vitae cultu huma-

niore carentes declarare voluisse, vix probabile fit. Placet tamen hoc aliis, et ipsi Straboni l. l. VII p. 505 A. pedes *illotos* pro *nudis* dici, putabat Wakefield ad Ionem p. 225. Reddita vox χαμαιεῦναι per γηλέχέες a Callimacho in Del. 286. et χαμαικοῖται a Sophocle in Trachin. 1183. Euripides in Erechtheo (ap. Clement. Strom. VI p. 739) haec ita reddiderat: εὕδουσ' ἐν ἀστρώτῳ πέδῳ, πηγαῖσι δ' οὐχ ὑγραίνουσι πόδας.

236. ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν — ⊱ „quod Achilles nec ante propter Achiuorum iniuriam preces faciens inductus est a poeta, nec ad ipsius, sed ad matris preces Iupiter eam est vltus: ideoque versus sequens 237 quem Chryses pronuntiauit A. 454 est abolendus; dicit enim Achilles haec vniuerse" Schol. A. Idem iam obseruauerant grammatici sup. ad A, 454 vbi idem versus recte suum locum habebat; conueniebant enim dirae preces Chrysae, homini barbaro et Graecis infesto. Etsi repugnabat ibi Wassenberg p. 115. At Sch. B. h. l. putat, matris preces exauditas Achillem ad se transferre. — εἰ ἦ μὲν ἐγὼ Vrat. d.

ἦ μὲν δή ποτ' *sane aliquando* — *vtique et nunc.* ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. ex antiqua loquendi ratione (de qua dictum v. c. ad E, 885) pro εἴ ποτε, sequente apodosi καὶ, οὕτω καὶ. *si alias, ita et nunc.* Supra A, 453 idem versus erat ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ. Professus sum et ibi et ad H, (VII) 301. p. 357. me haerere in altero ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Post ἦ μὲν δή sequi debebat ἦ δὴ ἔτι καὶ νῦν. Ex prima antiquitate constitui haec nequeunt, cum η et ει et ε eodem charactere exhiberentur. Eustath. legerat et εἰ μὲν δή ποτ' et ἦ μὲν δή ποτε. vn. Vindob. εἰ ἦ μέν ποτ'. Pro ἐμὸν erat ἐμοὶ (f. pro ἐμεῦ) in ed. Flor. sed correctum in Ald. 1.

237. τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. ※ — Obelo notatur versus, quia, vt paullo ante dictum, eiiciendus est. ○ asterisco autem, quod versus translatus est ex verbis Chrysae A, 454. vbi tres versus

453. 4. 5. tribus his. 236. 7. 8 similes partim, partim iidem sunt.

239. αὐτὸς μὲν γὰρ ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. ⟜ sed Scholion excidit, quod forte ad νηῶν ἐν ἀγῶνι spectauit: simile ei, quod ad O, 428 appositum erat: ad q. v. vide. Et in Sch. br. ἐν τῷ ναυστάθμῳ.

γὰρ h. l. est pro ἄρα. δή. quasi αὐτὸς μέν γ' ἄρα.

240. πολέσι μετὰ M. pro σὺν τῷ πλήθει Μυρμιδόνων. σὺν τῷ τάγματι M.

241. τῷ κῦδος ἅμα πρόες. pro συμπρόες νίκην αὐτῷ.

243. ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, ἤ ῥα καὶ οἶος ἐπίστηται πολεμίζειν. ⟜ „quia Zenodotus ἐπιστέαται, quod esset ἐπίστανται. Id eum ignorare ait Schol. A. at ipse, contendens ἐπίστηται esse pro ἐπίσταται, ignorat hoc aduersari grammaticae rationi: sequi tamen idem apparet Apollonium Lex. ἐπίστηται. δύναται. Ab ἐπίσταμαι credas, vt ab ἵσταμαι ἱστῶμαι, coniunctiuum esse ἐπιστῶμαι, —ῆται. Sed nusquam video veteres in accentu haesisse. In Hesych. ἐπίστηται, γινώσκηται. viderunt itaque, ἵσημι. ἵσαμαι, ἐπίσταμαι, aliam sequi analogiam. Barn. „γρ. ἐπίσταιτο πτολεμίζειν. ed. Rom. cum mſ. Lipſ. et Vrat. A. ἐπίσταται male. — ἤ ῥα iterum pro εἴ ῥα vel ἢ εἴ ῥα — Townl. ἤ ῥα et 244 ἢ εἴ οἱ. Vrat. A. ὅ ῥα.

244. 245. ἢ οἱ τότε χεῖρες ἄαπτοι μαίνοντ'. Post subiunctiuum ἐπίστηται expectabas μαίνωνται. Potuere Alexandrini negligere hoc, cum debuissent ex antiqua scriptura mutare in ω. Verum saepe in Homericis subiunctiuum altero membro excipit indicatiuus.

246. ἀπὸ ναῦφι δίηται. ἀποδίηται μάχην ταῖς ναυσί. v. ad M, 225.

247. ἐπὶ νῆας ἵκοιτο. vn. Vindob. ἱκέσθω.

248. ξὺν πᾶσι non esse h. l. iungenda σύμπασι, docet Sch. A. vt σύμπασι Πυλίοισι Od. Γ, 59.

ἀγχεμάχοις ἑτάροισι. „γρ. ἐγχεμάχοις. Barnes. ἀγχιμάχοις Barocc. Mori. De hoc v. ad B, 823 et ad N, 5.

Vſ. 248. 249 non est in Vrat. A.

249. 250. τοῦ δ᾽ ἔκλυε — τῷ δ᾽ pro καὶ αὐτῷ ἕτερον μὲν δῶκε.

252. σόον δ᾽ ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. „γρ. καὶ σόον καὶ σάον. „Sch. A. ἀνένευε Mori. Eadem varietas in h. v. ap. Lucian. Icaromen. 25. ἐξαπονέεσθαι iungunt fere grammatici, codd. et edd. etiam inf. Υ, 212. noto more. In ed. Flor. exciderat ἐξ.

254 ἂψ κλισίην εἰςῆλθε, δέπας δ᾽ ἀπέθηκ᾽ ἐνὶ χηλῷ. κλισίην δ᾽ εἰςῆλθε Lipſ. Sch. A. οὕτως· ἀπέθηκε διὰ τοῦ α. Fuit adeo in aliis ἐπέθηκε. ſaltem hoc deb. ἐνέθηκε.

258. ὄφρ᾽ ἐν Τρωσὶ μέγα Φρονέοντες ὄρουσαν. ἔβησαν Vrat. b. A. Iungenda autem ſunt, ἐνόρουσαν.

259. αὐτίκα δὲ σφήκεσσιν. Locum imitatus Quintus VIII, 41. ἀμΦὶ Νεοπτόλεμον ἄγερθεν — ἄμοτον μεμαῶτες, Λευγαλέοις σφήκεσσιν ἐοικότας, οὕςτε κλονήσεις, Χηραμοῦ ἐκποτέονται, ἐελδόμενοι χρόα δῦναι Ἀνδρόμεον· πάντες δὲ περὶ στένος ὁρμαίνοντες Τεύχουσι μέγα πῆμα παρεσσυμένοισι βροτοῖσι. Ὡς οἵγ᾽ ἐκ νηῶν καὶ τείχεος ἐξεχέοντο. vt locus videtur eſſe legendus. In v. 41 vulgo eſt αἴτε κλονήσει. in Codd. ap. Tychſen V. C. eſt οἵ τε et οὕς τε. Expreſſit Homerica Lycophron 180. 1. 2.

260. εἰνοδίοις, οὓς παῖδες. — „quod eadem ſententia verſu ſequente repetitur, at nunc melius enuntiatur. εἰνοδίοις· τοῖς παρὰ τὴν ὁδὸν ἔχουσι σφηκιάν. Sch. B. et br.

ἐριδμαίνωσιν erat lectio vt codd. ſic edd. omnium; mutata temere a Clarkio ex Harlei. et Euſtath. ἐριδμαίνοντι. etſi hoc quoque in Heſychio occurrit, et per ſe ferri poteſt. Enimuero exquiſitior ſtructura ex more Homerico (ſeriores dicerent ἐριδμαίνοιεν ἄν) ἐριδμαίνωσι. quam et codd. habent, in his Ven. Lipſ. Sch. br. Apollon. Lex. in Sch. B. ἐριδμαίνωσι δὲ, εἰς ἔριν ἐμβάλωσιν· οἱ δὲ, ἐρεθίζωσι. Etiam Apollon. Lex. in ἔθοντες laudat ἐριδμαίνωσιν.

ἔθοντες. ἐξ ἔθους ἔχοντες Sch. B. et ſimilia Euſtath. In Heſych. eſt ἐθιζόμενοι. ἔθοντες Etymol. in ead. voce. Melius Apollon. Lex. ἔθοντες. εἰθισμένως ἐπιφοιτῶντες. laudato verſu hoc et Jl. I, 536. ad quem iam vidimus

ἔθειν esse non modo more consueto aliquid facere, sed etiam frequentare locum. Sch. br. συνεχῶς, ἐξ ἔθους, παραγινόμενοι καὶ βλάπτοντες. Eadem Etymol. in ἔθοντες. quae ex contexto verborum sunt ducta. Bentl. pro ἔθοντες coni. ἑκόντες. non probo.

261. αἰεὶ κερτομέοντες — „ἀθετεῖται, quia κερτομεῖν verbis fit, non re; tum quod tautologiam infert, post superiorem versum" Sch. A. B. Lipf. Victor. at Sch. B. et Eustath. versum agnoscunt. Si tamen inutilis copia a poeta proficisci nequiit, manifestum est, versum esse insititium. Etiam Aristophanes eum damnauerat. Profitetur quoque Ernesti, tautologiam semper se offendisse.

ὁδῷ ἔπι οἰκί' ἔχοντας „Aristarchea est lectio: (eaque vera: sup. M, 167 οἱ δ', ὥςτε σφῆκες, μέσον αἰόλοι, ἠὲ μέλλισσαι, Οἰκία ποιήσονται ὁδῷ ἔπι παιπαλοέσσῃ.) alii (vt et Barocc. et Lipf. a pr. m. Mosc. 2 a p. m.) ἔχοντες, vt sint pueri" A. B. vt est Z, 15 ὁδῷ ἔπι οἰκία ναίων. Schol. B. quoque supplet οἱ κερτομέοντες, οἱ κερτομικοί.

263. παρά τίς τε κιών. Harlei. τίς κε Sch. br. τὸ ἑξῆς· παριὼν τις. pro interpretatione. τοὺς δ' — οἱ δ' cum autem — tum vero. Clarke

264. εἴπερ — κινήσῃ. Vulgo κινήσει in edd. at κινήσῃ Ven. Cant. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. duo Vindob. Barnes coni. κινήσει' vt Od. K, 584 ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων. et 590 ὁππότε ἰθύσει'. Etiam Bentl. pronus est in eam emendationem eamque firmat per cod. Harlei. Similis varietas est inf. 298. et habent per se omnes hi modi locum et rationem. Redit dubitatio ad ea, quae sup. Ξ, 16 exposita sunt: nonnullis in locis ex ambigua scriptura antiqua ambiguitatem oriri, e qua κινησει potest esse κινήσει, κινήσῃ, κινήσει'. sunt tamen loca, in quibus subiunctiui vsus manifestus sit, vt statim inf. Π, 386. ὅτε χαλεπήνῃ. inprimis post particulas εἰ et ὅτε cum deriuatis. In aliis locis additur ἂν vel κεν. De his v. ad E, 212. A, 81. et saepe.

265. ἐ— quod plurali ἔχοντες subiicitur singularis πᾶς πέτεται. Sch. A.

268. ἑτάροισιν ἐκέκλετο Townl. κέκλετο.

269. 270. Iterati aliquoties: Z, 111. 112.

271. ὡς ἄν — τιμήσομεν. More, et alibi notato, non tam Ionum, quam prifci fermonis; vt inf. Ψ, 339 ὡς — δοάσσεται pro δοάσσηται, etfi hoc idem inter Atticas formas notatum.

272. Ἀργείων π. ν. — Miror hunc verfum qui iterum P, 165 repetitur, non cuiuis fufpectum fuiffe; eft tamen qualis quantus eft pannus adfutus; frigent ἀγχέμαχοι θεράποντες, etfi fuppleas εἰσὶν ἄριστοι. Nunc video ap. Barnes ex Excerpt. Ms. adfcriptum: Σέλευκος ἀθετεῖ τὸν στίχον. Recte et εὐστόχως ad meum fenfum. Video in hoc etiam confentire Ernefti.

ὅςτις ἄριστος, abfolute fic pofitum et alibi occurrit: Sic H, 50 αὐτὸς δὲ προκάλεσσαι Ἀχαιῶν ὅςτις ἄριστος. Od. Γ, 108 ἔνθα γ' ἔπειτα κατέκταθεν, ὅσσοι ἄριστοι. Σ, 370 βόες ἐλαυνέμεν, οἵπερ ἄριστοι, et fic faepe — ἀγχέμαχοι et h. l. vt 248 fcribunt, vt Vrat. A.

273. 4. Vterque verfus repetitus ex A, 411. 412. Videtur totus locus olim fubftituiffe in vf. 271 ὅςτις ἄριστος.

274. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. — „quod οὐδὲν pro οὐ pofitum eft" Sch. A. quafi res infolens narretur! — ἔτισσεν malo et h. l. Barocc.

276. ἐν δὲ πέσον. Ionice. vt expreffe Mofc. 2. Vulgo ἐν δ' ἔπεσον. Sunt autem numeri admirabiles huius et fequentis verfus.

278. ὡς εἴδοντο. De hac voce v. ad Γ, 154.

281. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες, ἐλπόμενοι. — „quod φάλαγγες ἐλπόμενοι dictum πρὸς τὸ νοητὸν pro αἱ φ. ἐλπόμεναι" Sch. A. ἔλπεσθαι etiam h. l. προςδοκᾷν.

282. μηνιθμὸν ἀποῤῥίψαι iam vidimus J, 513. φιλότης nunc, placatus animus: φιλότητα δ' ἑλέσθαι.

283. ὅπῃ φύγοι αἰπὺν ὄλεθρον. ὅποι Vrat. A. ὅποι φύγῃ Euftath. et vn. Vindob. et „ὅπως φύγῃ" Clarke.

285. ὅθι πλεῖστοι κλονέοντο. Pro vltima voce καὶ ἄριστοι, Barocc. Mori. Bentleius etiam vt alibi ἀντικρὺς pro ἀντικρύ.

287. Παίονας ἱπποκορυστάς. In B, 848. 9. vbi hi duo versus iam lecti sunt ἀγκυλοτόξους eos dixit, vtroque loco a Pyraechme adductos. Videtur adeo alterutro loco vitium inesse. Vide ad e. l. praeferam vtrobique ἱπποκορυστάς, qui conueniunt cum Φ, 155.

288. ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος. εὐρυρέοντος e more grammaticorum Mosc. 2.

290. ἀμφὶ Φόβηθεν. Vulgo edd. ἀμφεφόβηθεν sicque ipse Ven. cum Eustath. Sch. br. et codd. sollenni grammaticorum studio compositorum. At Sch. A. „Ἀρίσταρχος Ἰακῶς· ἀμφὶ Φόβηθεν." Sicque legerat Ven. B. Lips. ἀμφ' ἐφόβηθεν vn. Vindob. Nec tamen ἄμφι scribi potest, quod est inter eas particulas, quae non admittunt anastrophen, v. Etymol. in ἀπό.

293. αἰθόμενον πῦρ. „in alio: ἀκάματον πῦρ." Sch. A. vtrumque occurrit alibi.

294. τοὶ δὲ Φόβηθεν. vulg. τοὶ δ' ἐφόβηθεν. Sed si paullo ante 290 Φόβηθεν Ionico more scribendum erat, scribendum erit hoc quoque loco. Tueturque hoc Townl. Vrat. b. „ἄρα proinde" Clarke.

296. ὅμαδος ἄλιαστος. omnino *ingens*. v. ad B, 797

298. ὡς δ' ὅτ' — κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς. „κινήσῃ suppeditant Ven. Cant. Harl. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. et hoc recte post ὡς δ' ὅτε. v. ad Ξ, 16. Excurs. I. ad Lib. IX. p. 696. Vulgg. κινήσει. quod et Eustath. habet. Receperat quoque κινήσῃ h. l. Barnes, qui supra 264 reliquerat κινήσει. Occurrebant autem duo versus 299. 300 supra in simili comparatione Θ, 553. 4.

στεροπηγερέτα. Scribit Barnes, στεροπηγέρετα. nescio vnde repente hoc? debebat ergo et νεφεληγέρετα Ζεὺς scribere. Etiam Hesych. στεροπηγερέτα Ζεύς, ὁ τὰς στεροπὰς συναγείρων. quae etiam in Apollonii Lex. olim lecta.

299. ἐκ δ' ἔφανεν legendum et hic vt sup. Θ, 553. cum Veneto Cant. Harl. vn. Vindob. Eustath. Emendarat quoque Bentl. pro vulgari ἐκ δ' ἔφανον quod grammatica ne quidem admittit; peius etiam Lips. et Ven. B. cum Vrat. b. Mosc. 2. ἐκ δ' ἔφαναν. Harlei. ἤφανεν.

πρώονες ἄκροι. Mosc. 2. ἄκραι.

300. οὐρανόθεν δ' δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. versus, vt dixi, iam lectus Θ, 554. At nunc Schol. A. addunt: „τῶν νεφῶν διαῤῥαγέντων ὤφθη αἰθήρ. ὡς φαμεν, ῥηγῆναι τὸν ὑετόν." hoc alterum quidem diuersum est, si imber erumpere dicitur. At nubibus vento vehemente dispulsis serenum caelum apparet. *nubes in caelum se purgat. apertum*, ait Virgilius. Alii, duce Eustathio, acceperunt de fulmine: quod non conuenit: eadem habentur in Schol. br. in quibus tamen melius praemittitur: αἴφνης (ἐξαίφνης) διέλαμψεν αἰθήρ. et ὑπεῤῥάγη, διαφανὴς ἐγένετο. ἀπεῤῥάγη vn. Vindob.

δ' ἄρ puta dictum vt γάρ.

301. ὡς Δαναοὶ νηῶν μὲν — Hunc versum cum B, 549 παρῳδεῖν videtur Aristoph. Pac. 1090. ὡς οἱ μὲν νέφος ἐχθρὸν ἀπωσάμενοι πολέμοιο Εἰρήνην εἵλοντο, καὶ ἱδρύσανθ' ἱερείῳ. praecedit enim: χρησμὸν — ὅν περ κάλλιστον δήπου πεποίηκεν Ὅμηρος. νηὸς μὲν vn. Vindob.

302. πολέμου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή. Lips. πολέμε. ἐρωὴ nunc ἡσυχία et ἀνάπαυσις. Schol. br. Scilicet est nunc impetus et motus, qui fit ad comprimendum. Iterum hemistichium adhibitum P, 761. vbi redditur: ἐπίσχεσις. λῆξις. παυσωλή.

304. προτροπάδην φοβέοντο. Schol. br. προτροπάδην. ἐπειγμένως καὶ ὁλοσχερῶς ἐκστρέψαντες leg. ἐκτρέψαντες τὰ νῶτα. est ductum a προτρέπεσθαι, praecipitem in fugam ruere. Latinis est fuga effusa. Supra E, 700 οὔτε ποτὲ προτρέποντο — οὔτε πότ' ἀντεφέροντο μάχῃ. Vocem προτροπάδην post haec receptam esse inter delicias et elegantias scriptorum, notauit iam Ernesti ad Xenoph. Mem. I, 3, 13.

προτροπάδην ἐφέβοντο Vrat. d. vn. Vindob.

305 ἀλλ' ἔτ' ἄρ' ἀνθίσταντο· νεῶν δ' ὑπόεικον ἀνάγκῃ. ἀνθίσταντο „vna voce, non ἄνθ' ἵσταντο" ait Schol. B. vt ἄνθ' fit pro ἄντα. nonnulli ergo ita fcripferunt, nec prorfus male.

In ὑπόεικον idem Schol. B. dubitat de tono; putauitne poffe legi ὑποεῖκον? an ὑπο εἶκον?

307. ἡγεμόνων· πρῶτος δέ. Ita fi interpungitur, vt vulgo fit, iungenda funt: ἔνθα δὲ τῶν (pro ἐκ τῶν) ἡγεμόνων ἀνὴρ ἕλεν ἄνδρα. vt inf. 351 οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες Δαναῶν ἕλον ἄνδρα ἕκαστος. Hanc interpunctionem probat quoque Schol. A. Iunxerunt alii: κεδασθείσης ὑσμίνης ἡγεμόνων. Alii ἡγεμόνων πρῶτος δὲ. hoc quidem non tam abfurde, puto, ac cenfet Clarke, qui Euftathium fequendum effe ait: ἀνὴρ ἐκ τῶν ἡγεμόνων ἕλεν ἄνδρα ἡγεμόνων. durum hoc effe facile fentias. Schol. A. opinatur poffe quoque diftingui vf. 307. poft M. ἄλκιμος υἱός.

309. ἔγχει ὀξυόεντι. Scripfi ἔγχει, pro ἔγχεϊ, ne hiatus inferatur. ὀξυόεις ex ὀξύη vidimus iam ad E, 50. διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. Etiam hic διαπρὸ alii.

310. ὁ δὲ πρηνὴς ἐπὶ γαίης κάππεσ'. Ita vulgo legebatur. Infra tamen vf. 413 vbique legitur: πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κάππεσεν. Legebatur et noftro loco ἐπὶ γαίῃ in edd. donec ex edit. Rom. intulit ἐπὶ γαίης Stephanus. Codd. Cant. Vrat. b. d. et Codd. Vindob. tuentur ἐπὶ γαίῃ. Et hoc probat, puto, vfus in aliis: inf. 579 ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ κάππεσεν. Etiam P, 300. Alibi eft ἐν, vt ἐν κονίῃσι. Eft quoque ἐπὶ χθονὶ τεύχεα κεῖται, vt Γ, 195. nusquam ἐπὶ χθονός.

311. οὖτα Θόαντα. „quod hic Thoas eft Troianus" Schol. A. non Aetolus ille. De οὖτα vltima brevi v. ad Δ, 319 et alibi.

312. στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα. Idem verfus inf. 400. Apud Hefiod. Scut. Herc. 460 eft ὑπὸ σάκεος apud Aefchylum autem παρ' ἀσπίδος in verfu vexato Sept. ad Theb. 630 (626) χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δορί.

313. ἐφορμηθέντα δοκεύσας. „Aristophanes: ὑφορμηθέντα. ὑποχωρήσαντα" .Schol. B. et Lipf. addunt vterque; καὶ οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή. Ita vulnus acceptum fura auerfa, quandoquidem neruus cum tendine, feu mufculus, abfcinditur. ὑφορμᾶσθαι tamen hoc fenfu alibi non occurrit, et ex analogia effe potius debet: clam adoriri, ὑπελθεῖν. Si itaque in vulgata lectione fubfiftimus, vulnus puta hafta illatum effe a latere petito crure, ictu obliquo. Notabile autem hoc, quod vulnus hoc mortem confeftim intulit; idque iam veteres in dubitationem vocaffe, e Schol. B. et Euftath. apparet. Docent tamen medici, arteria poplitea fuccifa haemorrhagiam ortam extemplo mortem inferre. Similis quaeftio paullo poft vf. 323. fuboritur. Vel fic tamen v. ad vf. 316.

314. ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος. Schol. B. „ὀρεξάμενος δὲ, πρὸς τὸ τύψαι. ὁ γὰρ τύπτων ἐκτείνει τὴν χεῖρα." Propius ad verborum vim Schol. br. προέλαβεν ἐφικόμενος καὶ πλήξας ἐκ χειρός. Scilicet ipfo vfu forma loquendi e pluribus coaluit. ὀρεξάμενος eft extendens fe, prominens ad ictum inferendum (fcil. σὺν τῷ ἔγχει, κατ' αὐτοῦ, τοῦ Ἀμφίκλου, ἔτυψεν αὐτὸν, κατὰ τὸ σκέλος πρυμνόν.)

De ὀρέξασθαι v. ad Δ, 307.

πρυμνὸν σκέλος. τὸ ἔσχατον πρὸς τὸν μηρόν. λέγει δὲ τὴν γαστροκνημίαν. idem Schol. B. Spectat huc cum aliis Apollon. Lex. πρυμνὸν, τὸ ἔσχατον. iam autem hoc extremum effe poteft et fummum et infimum. Porro σκέλος modo latius patet, vt inde a femore comprehendat et μηρὸν, et γόνυ, et κνήμην et πόδα, modo anguftius crus cum parte eius auerfa carnofa, γαστροκνημία. Neceffe eft h. l. ex ipfa re notionem conftituere: vulnus letale infertur ictu haftae, refciffo mufculo, qua parte eft craffiffimus; itaque fuperior pars verfus femur hafta perrupta effe videtur.

315. ἔνθα πάχιστος μυιὼν ἀνθρώπου πέλεται. Edebatur vulgo μυὼν inde a Stephano ex ed. Rom. antea erat expreffum μυῶν, quod fe non poftponere alteri ait Er-

nesti. In vtroque laborat metrum, in priore syllaba. Scribendum erat μυιῶν, quod grammatici suppeditant, nunc quoque codd. Cant. Mosc. 2. vn. Vindob. Venetus vterque; ducit quoque Schol. B. a μυῖς. μυῖες, in praeclaro ad h. v. Scholio. Firmat doctum Scholion Etymol. in μυῖα. Et Hesych. μυιών, ὁ μῦς τῆς χειρὸς, τοῦ βραχίονος. μυιῶνες, αἱ φλέβες, καὶ αἱ συνεστραμμέναι σάρκες καὶ πεπυκνωμέναι. In Apollonio miror exaratum esse μυών. In Cant. erat μυιῶν.

περὶ δ' ἔγχεος αἰχμῇ νεῦρα διεσχίσθη. posset quidem πέρι, circumcirca, accipi, aut περιδιεσχίσθη iungi: verum ipsa res docet praestare περὶ αἰχμῇ. Ita solet in vulneribus: N, 441. ἐρεικόμενος περὶ δουρί. ita 570. ibid. Θ, 86 κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. In Pindaro φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις Aiax Nem. VIII, 40.

Pro αἰχμῇ est ἀκμῇ in Harlei. cum Schol. ὀξύτητι. Varietas obuia. In Lips. est glossa: γρ. ὁρμῇ quod et Mori habet. Sup. E, 118 δὸς δέ τε μ' ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Etiam Scut. Herc. 456 ἀπὸ δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη ἔγχεος ὁρμὴν ἔτραπ'.

316. νεῦρα διεσχίσθη. sunt tendines. Eos, quos nos neruos appellamus, non satis perspectos habuisse veteres, satis constat. At non latuere ne Homerum quidem musculi, nouit ille ἶνας, *fibras*, crassiores scilicet, nouit *ligamenta* et *tendines*, νεῦρα, quae si carne vestita sunt, μυῶνες sunt, *musculi*.

τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. praetuli Ionicum e Cant. Townl. Vrat. b. d. binis Vindob. Ven. De morte praesenti ex tali vulnere dixi ad vs. 313. Interea tamen σκότος ὄσσε κάλυψε etiam de deliquio animi dictum occurrit; quod quoque Koeppen vidit, vt sup. Ξ, 438. et inf. 325. 344. Reponi potest, memorari hoc loco illud in media enumeratione aliarum caedium.

317. Νεστορίδαι δ', ὁ μὲν οὔτασε. — propter schema, pro τῶν Νεστοριδῶν ὁ μὲν, Ἀντίλοχος τὸν Ἀτύμνιον, — ὁ δὲ Θρασυμήδης (vs. 321.) τὸν Μάριν οὔτασε. Schol. A. B. Eustath.

319. Μάρις δ' αὐτοσχεδὰ δουρὶ — Barocc. Lipſ. Vrat. A. Moſc. 2. Μάρης.

αὐτοσχεδὰ, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, laudato verſu Etymologus.

321. στὰς πρόσθε νέκυος. Harlei. προπάροιθε νέκυος. ſed vix νέκυος pro diſſyllabo haberi potuit.

322. πρὶν οὐτάσαι, οὐδ' ἀφάμαρτε. nullibi eſt πρίν γ', vt alibi. Vrat. b. πρὶν οὐτάσαι ὀρεξαμένοιο. merum vitium librarii.

324. δρύψ' ἀπὸ μυιώνων. emendaui pro μυώνων v. ſup. ad 315. patrocinatur Ven. Vrat. A. Moſc. 2. vn. Vindob.

ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε. pro ἄχρις τοῦ ὀστέου. Schol. br. ἀπέσχισε δὲ τὴν σάρκα ἄχρι τοῦ ὀστοῦ. Heſych. ἄχρι τοῦ ὀστοῦ τὴν σάρκα διέκοψεν. At alii ita accepere, vt ipſum os vna cum tendinibus et muſculis abſciſſum ſit: τοὺς μῦς εἰς ὀστοῦν ἄχρις — οἱ δὲ παλαιοὶ τὸ ἄχρις ἀντὶ τοῦ διόλου φασί. Euſtath. Simili ſane modo ſup. Ξ, 497 αὐχένα μέσσον ἔλασσεν, ἀπήραξε δὲ χαμᾶζε κάρη. Poteſt quoque id videri neceſſarium factu habendum, quia Maris ſtatim ex vulnere exſpirat. Edocet tamen me coniunctiſſimus affinis, Blumenbach, arteria humerali ſucciſa mortem praeſentem ex haemorrhagia inferri. cf. ad 313. 316.

In Apollon. Lex. nihil amplius legitur, quam ἄχρις, ἕως. καὶ ὀστέον ἄχρις ἄραξεν. At Schol. A. excurrit in doctrinam de tono: Ἀρίσταρχος ὡς μέχρις ἀνεγίνωσκε, παρὸ καὶ ἐγένετο. ſcilicet, quia ſunt alio accentu χωρίς, ἀμφίς, et his ſimilia. Ex eo paria habet Euſtath.

325. κατὰ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψεν. Ionicum et h. l. reductum ſuffragantibus codd. Cant. Lipſ. Vrat. b. d. binis Vindob. Townl. Ven. pro vulgato ὄσσ' ἐκάλυψε. vt v. 316.

326. ὣς τὼ μὲν δοιοῖσι κασιγνήτοισι δαμέντε. — „quod caſu variato dictum pro ὑπὸ δοιῶν κασιγνήτων" Schol. A.

328. υἷες ἀκοντισταὶ Ἀμισωδάρου. Harl. Ἀμυσωδάρου. Ap. Aelian. H. An. IX, 23 eſt Ἀμισόδαρος.

ὅς ῥα Χίμαιραν θρέψε. „eius videlicet qui“ Clarke. Prouocat ad h. l. Apollod. II, 3, 1. p. 92. En particulam mythi de Chimaera, quem aliunde ignorabamus, nec ipse Homerus suo loco memorauit sup. Z. Apparet itaque et hoc exemplo, mythum iam ab aliis disertius pertractatum fuisse, vt ille inde quae opus essent peteret et obiter attingeret.

331. ζωὸν ἕλε βλαφθέντα κατὰ κλόνον. Schol. br. ἐμποδισθέντα. vi Z, 39 ὄζῳ ἔνι βλαφθέντε. ad quem locum vide et ad Ψ, 387.

332. ξίφει — κωπήεντι. manubrio instructus ensis. iam O, 713.

333. πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι. „πᾶν pro ὅλον.“ Schol. A. Conuenit Virgilianum Aen. IX, 419 *tepefacta sanguine hasta* et 701 *fixo ferrum in pulmone tepescit.* Emphasin in hoc quaerit Dionys. Hal. de Hom. poesi f. 7. quia δι' ὑπονοίας plura intelliguntur, quae ea cum re coniuncta fuere.

τὸν δὲ κατ' ὄσσε. Schol. A. „τὸν δὲ pro τοῦ δέ. Scilicet est κατέλαβεν αὐτὸν κατὰ τὼ ὄσσε.

334. ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος. Schol. br. μέλας. σκοτεινός. quod illustrat h. l. Clarke. v. ad E, 83 vbi hic versus iam fuit perscriptus, et iterum Υ, 476. 477.

336. μέλεον δ' ἠκόντισαν ἄμφω. „quod μέλεον pro μελέως, ματαίως. et sic semper Homerus; at Tragici ἐπὶ τοῦ οἰκτροῦ καὶ τάλανος μέλεον dixerunt.“ Schol. A. B. v. ad K, 480. Adde Schol. Aristoph. Nub. 33. a Clarke laudatum.

δὲ pro γάρ.

338. ἀμφὶ δὲ καυλὸν, Mori. et Barocc. καυλῷ. Cant. et Ven. cum binis Vindob. ἀμφὶ δὲ καῦλον. defendi posset, si esset Ionicum κῆλον, pro hastili. At vocem καυλὸς iam vidimus sup. 115 et N, 162. 608. Alibi est ea hastae parte, qua hastile ferro committitur, nunc, capulus ensis.

339. φάσγανον ἐῤῥαίσθη. διεκλάσθη, καὶ διεφθάρη vi ictus. Schol. B.

ὁ δ' ὑπ' οὔατος αὐχένα θεῖνε. Vrat. b. ἀπ' οὔατος.

340. ἔσχεθε δ' οἷον. Turpe vitium inſederat editiones ante Barnes: ἔσχε δὲ οἷον. tam parum curabant hiatum. At ille verum intulit ex Schol. br. et Excerpt. mſſ. Mori. Harl. Nunc accedunt alii cum Lipſ. et Ven.

341. παρηέρθη δὲ κάρη. παρηνέχθη Apollon. Lex. et Heſych. παρεκρεμάσθη Euſtath. vtrumque Schol. br. Non intelligo, quid Etymologus ſibi velit p. 437, 24. qui ab ἀερθῶ ducit. Alii ab ἀερέθομαι. Atqui eſt ab ἀείρομαι, tollor, ſuſpenſus, et παραείρομαι pendeo deciduus.

342. κιχεὶς ποσὶ, Apollon. Lex. καταλαβών. a κίχημι. Schol. A. fuit ergo obſoletum iam grammaticorum aetate. κιεὶς et χικεὶς vitia edd. Aldd.

344. ἤριπε δ' ἐξ ὀχέων. verſus aberat a mſ. Lipſ. κατὰ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. de deliquio erit accipiendum e doctrina ad vſ. 316 propoſita.

346. τὸ δ' ἀντικρὺ δόρυ χάλκεον ἐξεπέρησε. „γρ. εἰςεπέρησε" Barnes. neſcio vbi, male tamen. ἀντικρὺς Bentl. hoc quoque loco.

347. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκά. „ὀστέα Apollonius interpretatur τοὺς σφονδύλους, vertebras ceruicis" Sch. B. Leid. (ap. Valk. Diſſ. p. 131.) Aut alius hic Apollonius quam auctor Lexici, aut in eo hoc Scholion excidit; vtique non occurrit. κέασε Towni. κέδασε Lipſ. ſed cum gl. γρ. κέασε.

348. ἐκ δὲ τίναχθεν. „γρ. ἐκ δ' ἐτινάχθην" Barn. vn. Vindob.

350. πρῆσε χανὼν (ſc. τὸ αἷμα). „πρῆσε. ἐξεφύσησε. καὶ ἀλλαχοῦ· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν" (A, 481) Sch. B. v. Etymol. in πρήθω. δάκρυ ἀναπρήσας vidimus I, 433. Miro modo reddit Euſtath. διεπέρησε καὶ ἐξήγαγε, quaſi pro πέρησε eſſe poſſet πρῆσε.

351. ἕλον ἄνδρα ἕκαστος. „ἐν ἄλλῳ· ἄνδρας ἀρίστους" Schol. A. In Harl. οὗτοι ἄμ' ἡγεμόνεσσιν.

352. ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον. „ἐπέχραον, μετὰ βίας ἐπῆλθον, ἐφώρμησαν." Sch. br. — ἐπέθεντο. ὥρμησαν. ἀθρόοι ἐπέστησαν Heſych. Fuit quoque vox notata

ab Apollon. Lex. h. v. et ab Ammon. p. 24. De ea iam dictum ad E, 138. cf. h. l. Euſtath. qui hic et pluribus locis bene de ea agit. Comparatio haec de lupis gregem inuadentibus expreſſa hinc et ornata eſt, Scholiaſta quoque monente, ab Apollon. II, 123 ſqq. ita *οἱ δὲ ἰδόντες* eſt *πολλ' ἐπιπαμφαλόωντες ὁμοῦ.* Monet quoque Schol. A. quoties de vno irruente agitur, comparationem duci a leone; vbi de pluribus, lupos memorari, qui gregatim praedantur.

353. *λύκοι σίνται. βλαπτικοί.* vidimus leonem *σίντην* Λ, 481. *παρὰ τὸ σίνεσθαι, βλάπτειν.* Apollon. Lex. in *σίντιες.* *lupi infeſti pecori* ſunt Horatio et al. *raptores. triſte lupus ſtabulis.* *μήλων. μῆλα* generale vocabulum h. l. de ouibus et capris vt Od. I, 184. Sch. A. B. Euſtath. qui recte iungit *ὑφαιρούμενοι ἐκ μήλων, ὑποκλέπτοντες.* non vero *αἱρούμενοι* tanquam dilectu facto: cui obſtat *ὑπ'.* etſi res ipſa, leonem pinguius pecus rapere, vera eſt: vt iam ſup. et inf. P, 62. — *αἵτ'. οὕτως, αἱ ὄϊες*" Schol. A. quae in *μῆλα* latent. Erneſtius de *ἄτε* cogitabat: videbat tamen neceſſe non eſſe.

354. *αἵτ' ἐν ὄρεσσι — διέτμαγεν.* ⊱ „quod *διέτμαγεν* ſcribendum, *διετμάγησαν* non *διέτμαγον.* quod actiuum eſſet" Sch. A. v. de hoc ad A, 531.

357. *δυσκελάδου.* propter clamores fugientium. egregie compoſita vox hoc vno loco obuia; notata grammaticis.

358. *Αἴας δ' ὁ μέγας αἰὲν* — ⊱ „quod Aiax *μέγας* h. l. comparatiue dictus cum altero minore, Oilei f." Sch. A. Scilicet pro *Αἴας ὁ μείζων.* At alii vim neſcio quam in hoc quaeſiuere: vt Demetr. Phaler. de eloc. ſ. 48. 105. habere enim aſperitatem compoſitionis *μέγεθός τι.* Eſſet ſaltem quod Lat. *Aiax, vaſto ille corpore.* Et hactenus eſt exemplum vſus articuli in Homero ap. Apollon. de Synt. p. 46. Pronuntiatum fuiſſe quaſi *ὀμμέγας* facile aſſentior Clarkio monenti; quis aliter ſtatuat! Dubito tamen, an illud *ὁ* omnino ab Homero ſit. Interpoſitum eſſe ſuſpicor ex vſu ſeriorum, cum eſſet *Αἴας*

δὲ μέγας αἰέγ. Sch. B. obſeruat, omnium maxime conuenisse Aiaci inſtare Hectori, a quo de naui depulſus fuerat.

359. ἐφ' Ἕκτορι — ἵετ' ἀκοντίσσαι. Iunge ἵετ' ἐπακοντίσσαι Ἕκτορι. alias fuiſſet ἐφ' Ἕκτορα. In vno Vindob. ὑφ' Ἕκτορι.

360. ἀσπίδι κεκαλυμμένος. Si ſimilia loca deſideras, adi Schol. Eurip. Phoen. 1185. et Valk. ad e. v. Verſus 359. 360. 361. ad prudentiam vitae transfert Dio Or. LXXIV, p. 404.

361. σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον καὶ δοῦπον ἀκόντων. ⊱ „quod σκέπτετο, ἀπεσκόπευε καὶ παρετήρει εἰς τὸ μὴ πληγῆναι“ Sch. A. σκέπτετο. ἐφυλάττετο καὶ ἀπεκρούετο Apollon. Lex. Similia Sch. br. Heſych. vbi σκέπετο et mſ. Lipſ. metro vitiato; nec vox ea eſt Homerica. σκοπεύων ἐφύλαττεν ἑαυτὸν, Schol. B. Inſignem vim et dilectum in voce σκέπτετο quaeſiuit Dionyſ. Hal. de Compoſit. ſ. 16. Totus ſane verſus affabre factus eſt.

362. ἦ μὲν δὴ γίγνωσκε. Alii γίνωσκε et h. l. ap. Barnes.

363. ἀνέμιμνε, σάω δ'. Iterum Φ, 238. σάω aiunt ſecundum Euſtathium eſſe pro ἐσάωζε. per apocopen. Immo vero a σάωμι fuit ἐσάων. Imperandi modo occurrit alibi Od. N, 238. P, 595. Fuit quoque σαόω. vnde ἐσαώθην Od. Γ, 185.

σάως Lipſ. praue. Memorat Etymol. eſſe ἐσαόμην, ἐσάου et ἐσάω. perſona ſecunda, quod alienum eſt ab h. l. ſaltem debuiſſet dicere a σαόω eſſe ἐσάεον, ἐσάοε, ἐσάου et pro hoc ἐσάω.

364. ὡς δ' ὅτ' ἀπ' Οὐλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω. ⊱ „quod ἀπ' Οὐλύμπου non eſt de caelo, (vt accipitur hoc in altero Schol. A.) ſed de monte Olympo accipiendum, a quo nubes collectae recedunt, vt ſup. 297 ὡς δ' ὅτ' ἀφ' ὑψηλῆς κορυφῆς ὄρεος μεγάλοιο Κινήσῃ πυκινὴν νεφέλην στεροπηγερέτα Ζεύς.“ Sch. A.

οὐρανὸν εἴσω. οὐ τὴν ἄνω φορὰν ποιούμενος, ἀλλὰ τὴν εἰς πλάτος. οὕτω καὶ οἱ Τρῶες, προσεδρεύοντες πρώην τῷ

ναυστάθμῳ, ἐπεξετάθησαν εἰς τὸ πεδίον. Schol. A. verbo οὐρανὸν εἴσω eſt in, per aerem, per caelum.

365. αἰθέρος ἐκ δίης, ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ. pro ἀέρος, vt Λ, 54. Θ, 192. δίης, τῆς ὑπὸ Διὸς ἀρχομένης. Nos dicimus, almus aether, vt δῖα χθών. Euſtathius apponit duas alias interpretationes; vnam vt ſit αἰθὴρ, aer ſuperior, vt alibi, quod minus conuenire ceteris iam vidimus; alteram, vt αἰθὴρ ſit pro αἰθρία, quod et in Schol. br. occurrit. Sane αἰθὴρ pro αἰθρία etiam alibi reperitur dicta, vt P, 371 πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι, in caelo ſereno. opponebatur ἠέρι in caligine.

In Vrat. b. erat: αἰθέρος τῶν ἰὼν ἐκ δίης. Media, τῶν ἐκ, orta ſunt e gloſſa verſus ſequentis τῶν ἐκ νηῶν ſc. ἰών. Recitat quoque hemiſtichium Suidas in αἰθέρος, vt inde doceat, quod in Homero et Pindaro occurrit, αἰθὴρ feminino genere.

ὅτε τε „quando vtique" Clarke.

Schol. A. cum Schol. br. videri poſſunt legiſſe λαίλαπι· vt ſit ὅτε τε Ζεὺς τείνῃ τὸ νέφος λαίλαπι. Et nunc video e Schol. Lipſ. notatum: ἐν δὲ τοῖς ὑπομνήμασι κατὰ δοτικὴν ἦν, λαίλαπι. ἵν' ᾖ. ὅταν Ζεὺς ἐν λαίλαπι ἐπιτείνῃ τὰ νέφη. minus tamen placet.

τείνει vulgo legebatur. τείνοι Barocc. Mori. At τείνῃ Harlei. Vrat. b. d. A. Lipſ. Ven. cum binis Vindob. Iam autem vſus coniunctiui poſt ὅτε, in comparationibus inprimis poſt ὡς ὅτε, eſt frequens, v. c. Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ. vt vidimus in Excurſ. I, ad lib. IX, p. 696.

366. γένετο ἰαχή τε φόβος τε. γένετ' ἰαχή τε etiam h. l. Euſtath. cum Lipſ. contra proſodiam.

367. οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρασαν πάλιν. ἤγουν, ἀτάκτως, ἀκόσμως, ἀδοκιμόνως (hoc male) Euſtath. Supra M, 225 οὐ κόσμῳ παρὰ ναῦφιν ἐλευσόμεθ' αὐτὰ κέλευθα. praedictio Polydamantis euentum nunc habuit.

368. Ἕκτορα δ' ἵπποι ἔκφερον ὠκύποδες σὺν τεύχεσι. plenius E, 234 ἵππω — οὐδ' ἐθέλησαν ἐκφερέμεν πολέμοιο.

370. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι. Iam occurrerant O, 354. In mſ. Lipſ. ἐρυσάρματοι. altero ſuperſcripto.

371. ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. „quod πρώτῳ pro ἄκρῳ. vt Θ, 411 πρώτῃσι πύλῃσι pro ἄκραις" Schol. A. et τῷ ἄκρῳ πρὸς τὸν ζυγόν. ἄλλοι πρὸς τὸν ἄξονα. Schol. B. Vtrumque legitur in Euſtath. et videramus iam eandem diſputationem ſupra Z, 40 vbi ſimilis calamitas narrabatur, curru Adraſti confracto. Apud Apollon. p. 141 eſt ἄξαντε δυϊκῶς. κατάξαντες. οἱ δύω ἵπποι. quae gloſſa ad illum locum ſpectat, non ad noſtrum. nec placet Slothoweri acumen in Tirocinio critico ad Apollon. p. 79. qui Scholion ad hunc verſum noſtrum retorquet. Heſych. ἄξαντες. κατάξαντες. ex Apollonio male deſcriptum eſt.

ἵπποι — ἄξαντε. ſollenni more duales et plurales numeros eodem loco habet poeta.

ἅρματ' ἀνάκτων. Hic offendimus ad digamma: ἅρματ' ϝανάκτων. Bentl. et Dawes emendarunt ἅρμα ϝανάκτων. quod non ſatisfacit; requiritur enim pluralis h. l. quandoquidem πολλοὶ ἵπποι λίπον ἅρματα! Mihi potius liquere videtur, verſum vtrumque 370. 371 rhapſodo deberi, pariter cum vſ. 507 infra. meminerat ille ex Z, 39. 40. vbi Adraſto ἵππω ἀτυζόμενοι ἀγκύλον ἅρμα ἄξαντ' ἐν πρώτῳ ῥυμῷ, αὐτὼ μὲν ἐβήτην etc. at ibi de vnius hominis curru agitur.

372. σφεδανὸν Δαναοῖσι κελεύων. σφεδανὸν, σφοδρῶς. vt Λ, 165. Schol. A. et Etymol. hoc verſu adſcripto.

373. οἱ δὲ ἰαχῇ. Etiam h. l. indocte Lipſ. c. al. οἱ δ' ἰαχῇ. vt modo 366.

374. ἐπεὶ ἂρ τμάγεν. Apollon. διεχωρίσθησαν. Supra vſ. 354 erat διέτμαγεν. δεσκεδάσθησαν.

ἂρ ait Clarke connectere cum antecedentibus. ἄρα eſt declarantis et aſſeuerantis, δή, vtique.

374. 375. ὕψι δ' ἄελλα σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων. Schol. br. ἄελλα νῦν ἡ κόνις. Proprie eſt ἡ τοῦ ἀνέμου συστροφή. ἀπὸ τοῦ ἄειν, ὅ ἐστι πνέειν. Ita Apollon. Lex. h. v. Addunt alii: et ab εἰλεῖν, vt θύελλα, ἀπὸ τοῦ θύειν

et εἰλεῖν. v. Porphyr. Qu. Homer. 3. p. 85. Etymol. ſubiicit tamen et ipſe Apollon. Lex. l. c. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης, ἀελλής, οἷον ἂν τις ἀπὸ τῶν ἀελλῶν γένοιτο. Eum exſcripſit Heſych. h. v.

ἀέλλῃ, non ἄελλα, ſcribitur in edd. omnibus ante Barnes, qui correxit, probante Clarke. Prouocant ad Canonem grammaticum, nunquam α hoc breue Ionice in η verti. Hoc tamen non vbique verum eſſe, docet ἔερτα, quae Ionice ἐέρσῃ eſt: Ψ, 598. aut, ſi ibi res ambigua eſt, quia caſus tertius ſcribi poteſt: ἐέρσῃ ſcil. ἰαίνονται ἄρουραι, ſaltem Od. E, 467 στίβη τε κακὴ καὶ θῆλυς ἐέρσῃ: neque quisquam ibi ἔερσα memorat. Canon grammaticus tantum accentum ſpectat in tertia collocatum, quia vltima breuis eſt: v. Etymol. in ἄελλα. At obſeruationis res eſt ἄελλα, θύελλα, Μοῦσα, vbique in Homero et aliis poetis occurrere. Attamen hoc noſtro verſu non modo in edd. ſed et in codd. et in ipſo Veneto ἀέλλῃ legitur, nec quicquam in Scholiis notatum. Etiam Schol. br. in ed. pr. ἀέλλῃ. νῦν ἡ κόνις habent; quod temere mutatum ab Barneſio: ἄελλα. Cum itaque librorum auctoritas, grammaticis antiquis nihil monentibus, obſeruatiuncula grammatica potior habenda ſit, ἀέλλῃ reſtituendum eſſe putaui. Potuit quoque duplex eſſe forma, vt ἔερσα et ἐέρσῃ, ita ἄελλα et ἀέλλῃ.

σκίδναθ' ὑπὸ νεφέων. iterum ὑπαὶ vulgg. et ipſi codd. quod recte ſuſtulit Wolf. video quoque ſcribi in Vrat. d.

375. τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι. protendebant ſe nitendo ad curſum. Ad oculorum ſenſum redditum. Alibi τιταίνεσθαι. vti X, 23. Pro ἐντεταμένως ἔτρεχον, vt Apollon. Lex. et Heſych. hinc emendandus; quod iam Bentl. monuit.

376. νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων. „in alio: ἐλιχθέντων ὑπ' Ἀχαιῶν“ Schol. A.

377. ᾗ πλεῖστον ὀρινόμενον ἴδε λαόν. „γρ. ὀρινομένους ἴδε λαούς.“ Barnes.

379. δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον. Ven. et Schol. A. „Ita Ariſtarchus. Ionice.“ quod adoptandum eſt, ſi ſe-

mel placitum eſt, Ionica praeferenda eſſe. At. ἀνεκυμβαλίαζον erat in edd. ſicque ceteri codd. etiam Ven. B. et Apollon. Lex. h. v. qui de vocis ſignificatu ita ſtatuit, vt eum ducat a ſono, qualis cymbalorum eſt. „ἀνεκυμβαλίαζον. τῶν πεποιημένων ἤχων ἐπὶ τῆς τῶν ἁρματείων ἀνατροπῆς γινομένης· δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον.“ In Heſychio plura habentur: ἀνεκυμβαλίαζον. ἀνετρέποντο ἐπὶ κεφαλήν. παρὰ τὸ κύμβαχος. (fuit ergo ἀνεκυμβαχίαζον.) ἢ (f. ὡς) ἦχον ἀποτελεῖσθαι. παρὰ τῶν κυμβάλων. Schol. Excerpta ap. Barnes: Ἀρίσταρχος διὰ τὸ α γράφει, ἀνακυμβαλίαζον. Valken. ad Eurip. Phoen. 1157. 8. corrigit ἀνεκυμβαχίαζον. Ἀρίσταρχος διὰ τὸ Λ γράφει, ἀνεκυμβαλίαζον. Hoc Ariſtarcho perperam tribui, docet Scholion quod modo e Schol. A. laudaui; apparet enim, Ariſtarchum tantum Ionicam formam vindicaſſe. Adſcribam graeca Schol. A. οὕτως Ἀρίσταρχος ἀνακυμβαλίαζον διὰ τοῦ α. οὐ γὰρ ἑκάστοτε τὰ σύνθετα μεταβάλλει παρὰ τοῖς Ἴωσιν. (non ſemper compoſita mutant (praepoſitionem) apud Iones.) ἄλλοι δὲ, ἀνεκυμβαλίαζον. Lectum tamen alterum quoque eſſe, ἀνεκυμβαχίαζον, aliunde et ex Heſychio patet, et ex Euſtathio, qui antiquum Scholion adſcripſit, etſi non videns, quo illud ſpectaret: ἢ ἀνετρέποντο ἄνω κάτω γινόμενοι, καθ' ὁμοιότητα τῶν πιπτόντων κυμβάχων. (de his v. ſup. ad E, 586.) Schol. br. reddunt tantum ſenſum, ἀνεκρότουν, ἀνετρέποντο. quae et habet Euſtath. Etymol. agnoſcit ἀνεκυμβαλίαζον, hemiſtichio laudato, ἀνεκρότουν, ἢ ἀνετρέποντο p. 96, 55. videri tamen poteſt alterum, ἀνεκρότουν, ad ἀνακυμβαλιάζειν, alterum ἀνετρέποντο, ad ἀνακυμβαχιάζειν ſpectare. Etiam Suidas: ἀνεκυμβαλίαζον, κτύπον ἐποίουν, ἐκρότουν. et melius hoc conuenit curribus iactatis concitato equorum in fuga curſu: idque illuſtrant Schol. B. Schol. Lipſ. et Euſtath. ex iisdem. ἀνεπήδων. ἀνεκουφίζοντο. ἀπὸ τῶν κυμβάλων. ſcilicet pro ἀνακροτεῖν eſt ἀνακυμβαλιάζειν, ad ſonum rei factum. cf. Etymol. p. 546, 12. poſt alterum locum p. 545, 33.

Quod tam diuersis modis de hac voce eiusque vi disputatur, caussa est, quod ea hoc vno loco occurrit, quod ex etymo incerto repetenda est, et quod ipse locus diuersas explicationes admittit. ὑπὸ δ' ἄξοσι φῶτες ἔκπιπτον πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον potest esse: currus, onere iam leuati, subsilierunt rapide ab equis tracti; aut currus fuere euersi, vt in latus prorueerent; aut ὑπ' ἄξοσι proprie accipitur, vt qui insistebant curribus excussi iacerent, vtque currus sequentes ad iacentes offenderent: quam rationem etsi parum probabilem veteres in mente habuisse videntur, et sic diserte Schol. Victor.

Secundum haec mihi visum est nec caussam idoneam, nec auctoritatem satis grauem adesse, ad mutandam lectionem. At suboritur menti alia dubitatio: ἀνακυμβαλιάζειν non a cymbalo, aere tinniente et concuti solito, ductum esse; sed a κύμβη, quod fuit idem ac κύβη, *caput*, vnde non minus quam κύμβαχος, factum erat κύμβαλον. Fieri itaque potuit, vt κυμβαλιάζειν id ipsum sit, in *caput* praecipitem ferri.

In capite versus πρηνέες ἐξοπίσω Vrat. d. cum vno Vindob. δὲ exponit per γὰρ Schol. B.

380. ἀντικρὺ δ' ἀνὰ τάφρον ὑπέρθορον ὠκέες ἵπποι. Ita vulgatum erat: ἀνά. At ἄρα ed. Rom. cum Mosc. 2. Vrat. d. A. quod praefero. adstipulatur quoque Ven. Sup. Θ, 179 ἵπποι δὲ ῥέα τάφρον ὑπερθορέονται ὀρυκτήν. I, 468 ὑπέρθορον ἑρκίον αὐλῆς. In vno Vindob. Alt. ἀνὰ τάφρου. ἀντικρὺς et h. l. Bentl. — ὑπέκθορον Cant.

381. ἄμβροτοι, οὓς Πηλῆϊ. — Abest versus a Veneto, Scholiis silentibus; ab ed. Flor. Vrat. d. vn. Vindob. et rhapsodi industriam redolere videri potest; potest tamen quoque ad copiam poeticam spectare. Quis definiat?

382. ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. ἵετο γὰρ βαλέειν. paullo impeditius dicta haec. Eustath. ait ἐπὶ Ἕκτορι esse pro καθ' Ἕκτορος. Potius θυμὸς γὰρ ἐπεκέκλετο Ἕκτορι, pro ἐπεκέκλετο αὐτοὺς, τοὺς ἵππους; seu, quia sequitur ἵετο γὰρ βαλέειν, αὐτὸν· ἐπὶ τὸν Ἕκτορα, *incitauit*

enim, vt aduersus Hectorem inueheretur. Supra 358 erat Αἴας — ἐφ' Ἕκτορι ἵετ' ἀκοντίσσαι. Dictum puta vt κέλεται δέ ἑ θυμός. v. c. M, 300. Nil video alibi moneri; nisi quod Sch. br. παρεκελεύσατο γὰρ αὐτοὺς, κατὰ τοῦ Ἕκτορος ὁρμᾶν. sensu sane accommodato; cui tamen verba non respondent, saltem ita θυμὸς abesse deberet.

383. Vereor ne hic sit pannus ab rhapsodo assutus, adeo ταυτολογίαν sapit, et confectus est ex 387. 8. voluit ille interpretari vltima ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός. quae ad Patroclum retulit. Atqui de *equis* dicta erant, quibus is tanquam sensus, tanquam mens tribuitur: ἐπὶ δ' Ἕκτορι κέκλετο θυμός sc. αὐτούς. vt alibi de equis vt τὼ δ' οὐκ ἄκοντε πετέσθην. Ita κέλεται θυμός τινα dictum, vt K, 534. et κραδίη θυμός τε κελεύει.

384. ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. Accipi video ac si dictum esset βέβριθεν (βεβαρημένη ἐστὶν) ὑπὸ λαίλαπι. Atqui βρίθειν aut secundum aut tertium casum postulat: vt K, 307 καρπῷ βριθομένη ἀλωή. Od. I, 219 ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Nec apparet quid sit βρίθεσθαι ὑπὸ λαίλαπι. Igitur putandum est ὑπὸ λαίλαπι per se esse dictum, *vi procellae*, pro sollenni, ὑπὸ λαίλαπος. et βέβριθεν ex sequ. vs. ὕδατος. τῆς ἐπομβρίας. Alia lectio est βέβρυχε Barocc. Mori. Vrat. A. Ita βρύχει χθὼν vt inf. P, 264 βέβρυχε μέγα κῦμα. Ita comparatio contineretur strepitus sugientium cum strepitu aquarum; et vis omnis esset in στενάχοντο. Sic quoque Eustath. videtur constituisse; et probasse hoc alicubi vidi Wasse. At si recte poeticam dictionem assequor, ornat tantum vocabulum στενάχοντο, et ῥέειν est primaria vox: cuius amplificatio στενάχοντο ῥέουσαι, Homerico more, ducta est ex proximo 391 de ipsis torrentibus.

385. ἤματ' ὀπωρινῷ. κατὰ τὸ μετόπωρον recte Sch. B. (alias Φθινόπωρον) quo crebri imbres ruunt: ne temere positum putes. Est autem Homero ὀπώρα pro seriore parte aestatis et pro auctumno. cf. ad E, 5. In vno. Vindob. ἤματι χειμερίῳ et pro χέει est χέῃ.

ὅτε λαβρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς. λαυρότατον mſ. Lipſ. ed. Rom. noto ſcribendi more. Euſtathius tamen diſcernit a λαβρός.

386. ὅτε δή ῥ' ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπήνῃ. ſubiunctiuus h. l. legitur ſine controuerſia. v. ſup. ad vſ. 365. 264.

Alios legere ὅτι δή τ' Clarke ait. Verum non ὅτι ſed ὅτε δή τ' Barnes e vita Hom. ſub Plutarchi nomine ſ. 14 laudarat; ſicque legebatur in edd. Flor. Aldd. Induxit ῥ' Turnebus ex ed. Rom. Vtrumque Homerico vſu frequentatur, nec quicquam refert: auctoritas tamen codd. Cant. Townl. et aliorum tuetur τ'. Excidit omnino particula a Moſc. 2. Lipſ. Ven. Verſus recitatur a Cicerone ad Q. Fr. Epp. III, 7. vbi editur ὅτε δή γ' ἄνδρεσσι et χαλεπαίνῃ. vbi de mira Tiberis proluuie narrat. Etiam Stobaeus laudat verſum in ſententiam mutatum 386. cum 387. In Ecl. I, 46. p. 130. ed. Heer. καὶ Ζεὺς τοῖς ἄνδρεσσι κοτεσσάμενος χαλεπαίνει.

ἀνδράσι ed. Flor.

387. οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Schol. A. reddit δίκας, hoc bene; quod iam aliquoties vidimus; ſtatim A, 249 οἵ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἴρυνται. Ita κρίνειν θέμιστας, κρίνειν τὰς δίκας, cauſſas iudicare, h. e. diſpicere et decidere, ſententia lata. At quaeri poteſt de voce σκολιὰς, quid ſint θέμιστες σκολιαί? Si ſunt cauſſae prauae, iniquae: non minus in his eſt ſententia ferenda. Si θέμιστες ſunt ſententiae: non minus inſolens eſt κρίνειν θέμιστας, pro ſententias ferre. Etiam Sch. B. haeret in σκολιάς: οἱ κακῶς κρίναντες σκολιὰς ποιήσωσι τὰς θέμιστας. Agi de *ſententiis; quas ferunt, iniuſtis*, manifeſtum fit; accipio ergo κρίνειν θέμιστας, δικάζειν δίκας, σκολιὰς, pro σκολιῶς; iniuſta ſententia lata. σκολιαὶ, dictae θέμιστες, ἄδικοι, vt Schol. br. reddunt, quia opp. ἰθεῖαι δίκαι. κρίνουσι et ἐλάσουσι Harl. ἐν ἀγορῇ Flor. Ald. 1. „quod non ſpreuerim, addit Ern. Quid interſit, non aſſequor. Ex h. l. confictus verſus ſpurius me iudice Heſiodi Ἔργ. 221 Δωροφάγοι. σκολιαῖς

δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας. etsi ratio grammatica in his est expeditior.

388. ἐκ δὲ δίκην ἐλάσωσι. Δίκην scribi melius putabat Koeppen; nec male. Retinet me, quod sic et Θέμιστες essent scribendae. Sane ἐξελᾷν. graue verbum.

389. τῶν δέ τε. ἀνδρῶν — ποταμοὶ, qui in eorum agris sunt.

390. πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι. Multae sunt super hoc versu grammaticorum disputationes. Videamus an commode disponi er tradi possint. Conuenit esse κλιτῦς pro κλιτύας, a κλιτύς. In Sch. A. primo ponitur Scholion, quo pronuntiatur debuisse scribi κλιτῦς, legi tamen κλιτὺς, vt γραπτὺς Od. Ω, 228. Scriptum quoque κλιτὺς in Townl. Subiicitur aliud Scholion: ἐν μέντοι τῇ 'Οδυσσειακῇ προςῳδίᾳ φανερῶς τὸ γραπτῦς περισπᾷ. Liquet hinc priorem obseruationem esse ex Herodiani προςῳδίᾳ 'Ιλιακῇ.

Altera controuersia est super priore syllaba in κλιτῦς. Mirabar grammaticos, rei metricae tam parum curiosos, eam obseruasse, in verbis: Sch. B. μεμάκρυνται δὲ τὸ κλι καὶ περισπᾶται· ἐπεὶ ἀπὸ τοῦ κλιτύας. ὡς ὀσφύας, ὀσφῦς. At postrema docent, non de priore, sed de vltima syllaba moneri, et κλι mutilatum esse pro κλιτῦς. At prior, cum vox ducta sit a κέκλιται, in quo media corripitur, et vnde ducta alia sunt breuia, vt κλίσις, κλισίη, videtur habere debere priorem breuem. Vidit Barnes et mutauit κλειτῦς· quod et legitur in codd. Respondet Clarke per inductionem similium vti eorum quae a λύω ducuntur: λυτὸς, λύμα, priore breui. Scilicet, vt Clarke censet, a diuersis temporibus ea ducta sunt, seu, vt mihi probabilius, a diuersis verbi formis, alia λύω priore producta, alia priore breui: cuius generis exempla sunt plura. Knight tamen p. 46 malebat κλιτύας scribere vt prior esset breuis, cumque obstet Od. E, 570 εἰ δὲ κεν ἐς κλιτὺν ἀναβάς. mutare voluit et hoc in κλιτυον ex κλιτυϝον. Producitur tamen κλιτὺς

etiam apud alios vt Eurip. Cycl. 27 παῖδες μὲν οὖν μοι κλιτύων ἐν ἐσχάτοις.

Alio modo veteres grammatici, Apion et Herodianus confuluerant prosodiae; deducendo vocem a κλέτας fcribebant κλειτύς. nefcio qua analogia: ap. Etymol. in κλειτύς. et Euftath. Eft quoque κλειτῦς in Vrat. d. et in vno Vindob. In Apollon. Rh. I, 599 eft fine varietate κλῖτεα Πελλήναια. Scilicet, vt κλιντήρ, ita fuit κλιντὺς et contracte κλιτὺς priore producta.

Nunc de fignificatu vocis ftatuerunt ex etymo, effe loca decliuia, tum ipfam conuallem, feu voraginem, tandem torrentem eam inundantem. Sch. A. κλιτῦς, αἱ ἀποκλίσεις τῶν ὀρῶν. Effundit omnia fimul Hefych. h. v. De ipfo torrente acceperat Apio apud Apollon. Lex. in κλιτύς „ὁ μὲν Ἀπίων τὸ κατωφερὲς τῶν ὑδάτων. κρεῖσσον δὲ νοεῖν τὰ ἀποκλίματα (vt recte pro ἀποκλείσματα legitur) τῶν ὀρῶν." Eadem habet Etymol. in κλειτύς, emendatius. Redditur φάραγγας ἢ ὀρῶν ἀποκλίσεις in Sch. br. Alterum hoc, vt fint montium *prominentiores petrae*, puto h. l. tenendum: cum χαράδραι fint nunc ipfi χείμαρροι, *torrentes*, ideoque αἱ χαράδραι ἀποτέμνουσι, χαρίζουσι, τὰς τῶν ὀρῶν ἐξοχάς. impetu fuo rupes reuellunt; κατερείπουσι.

χαράδραι in penult. acuitur e doctrina Ariftarchi. Sch. A. funt proprie οἱ κοῖλοι τόποι vt fup. Δ, 454. Sicque h. l. accipitur in Schol. br. et ab aliis; Et ipfe Apollon. Lex. χαράδραι, αἱ ἐγχαράξεις τοῦ ἐδάφους, ἀπὸ τῶν καταφερομένων ὀρεινῶν ὑδάτων. Obftat tamen adiecta vox τότε. Melius itaque accipies effe torrentes per haec caua; ficque Schol. B. νῦν δὲ αἱ ῥύσεις. Et Etymol. χαράδραι γὰρ αἱ διαιρέσεις καὶ τὰ σχίσματα. καὶ (altero loco) αἱ χείμαρροι γῆς. alterum hoc ad h. l. referendum eft. Hefych. χαράδρα, χείμαῤῥος ποταμός. vid. eum in ἔναυλοι. ἐναύλους. — Diftinguit quoque Schol. B. χάραδρος et χαράδρα, illud in montanis, hoc in campeftribus locis haberi.

392. *χαράδραι ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ.* — „quod ἐπικὰρ (nam vnam vocem quae et in codd. legitur vt Vrat A, praefixam habet Sch. A.) eſt pro ἐπικάρα, et ſignificat τὴν ἄνωθεν καταφορὰν τοῦ ὕδατος. Eſſe autem κάρα apud Homerum κάρη, et hoc pro κάρηνον". Quidni ſtatuamus plures fuiſſe formas, τὸ κὰρ, τὸ κάρα, κάρη, κάρηνον, κάρηαρ, κάρας, κρᾶς. Ergo χαράδραι ῥέουσαι ἐπὶ κὰρ, *praecipites*. Apollon. Lex. ad h. v. excitatum ἐπικάρα. (ἐπὶ κὰρ) ἐπὶ κεφαλήν. διὰ τοῦτο σημαίνει τὸ καταφερὲς τοῦ ῥεύματος, ὥςτε δοκεῖν ἐπὶ κεφαλὴν φέρεσθαι. Duxit hinc ſua Heſych. h. v. vbi in fine ἐπὶ κάρα lege. In Vrat. d. ἐπὶ κὰρ καὶ κεφαλὴν μινύθει. inducta in verſum gloſſa. In Gloſſis Hippocrat. ap. Galen. ἀνάκαρ, εἰς τὸ ἄνω μέρος. ὥςπερ ἐπίκαρ, εἰς τὸ κάτω ἐξ ὀρέων. Suidas: ἐπὶ κὰρ, ἐπὶ τὰ κάτω. ἐπὶ κεφαλήν. ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ. οἷον ἐπὶ τὰ κατωφερῆ. (niſi fuit καταφερῆ.)

μινύθει δέ τε ἔργ' ἀνθρώπων. Male δέ τ' ἔργα Lipſ. et Apollon. in ἐπικάρα. μινύθει δέ τοι ἔργ' ἀνδρῶν. Porro μινύθει h. l. immanenter, *deficiunt*. Sicque alii, vt Aeſchyl. VII ad Theb. 922 (926) φθείρεται vt Sch. br. Sic inf. P, 738 igni μινύθουσι δὲ οἶκοι. At ſup. O, 492 erat transitiue Iupiter μινύθει μένος. item inf. Υ, 242. Etiam vterque vſus eſt ap. Heſiod. in Ἔργ. 6 et 409.

393. *ὡς ἵπποι Τρωαὶ μεγάλα στενάχοντο θέουσαι.* Iugulat totam comparationem Euſtath. qui, quod et Sch. B. facit, vim omnem ponit in τῷ στενάχοντο ἵπποι equos ingemuiſſe, vti omnes ſtrepunt. At v. Not. ad 384. ἵπποι θοαὶ, vitium mſ. Lipſ. Τρωϊαὶ Vrat. d. ſic alibi alii. Ex antiqua ſcriptura ſeruatum paſſim Τρωαί.

394. *Πάτροκλος δ' ἐπεὶ οὖν πρώτας.* Sch. B. obſeruat, narrari hic de Patroclo ſimilia iis quae de Achille Φ, 3 ſq. ſed ingenioſe variata — ἐπεὶ οὖν. quod ἐπειδή. Euſtath. Addit Clarke, οὖν non otioſum eſſe; ſed eſſe: *poſtquam, vt dixi. poſtquam eo modo, quo dixi.* Sane ſic quoque Lat. *igitur*. — ἀπέκερσε Cant. quod poſſis tueri cum Koeppen, ex ſimili ἀποτμήγειν λαοῦ K, 364. Λ, 468 et X, 456. ἐπέκυρσε Townl. Vrat. d.

395. *ἂψ ἐπὶ νῆας ἔεργε παλιμπετὲς, οὐδὲ πόληος.* „*παλιμπετές. παλιμπετῶς. ἀπὸ τῶν εἰς τοὐπίσω πιπτόντων βελῶν*“ Sch. B. Notata quoque vox (iterum lecta Od. E, 27.) Sch. br. Apollon. Lex. Hesych. Etymol at h. l. simpl. est pro *πάλιν* vt *ἂψ πάλιν* saepe occurrit. Recte inter plura inepta, vti, quod pro *παλιμπετεῖς* dictum ait, Eustath, *ἐπὶ τοῦ ὀπίσω. ἀνάπαλιν*. De locorum situ cf. notam ad h. l.

398. *πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν. ἀπετίνυτο.* recte sic scripserat Barnes rationem prosodicam sequutus; quia *τινύω* habet priorem productam a *τίω*; suffragantibus quoque h. l. libris Barocc. Ven Townl. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. vn. Vindob. Clarke iterum *νν* induxerat *ἀπετίννυτο*. Iam de his dictum sup. ad Γ, 279. Bene Sch. br. *δίκην εἰσεπράττετο* (sc. *τοὺς Τρῶας ἀντὶ*) *πολλέων* (sc. *Ἀχαιῶν ἀνῃρημένων ὑπ' αὐτῶν.*) et Eustath. *πολλοὺς Ἑλλήνων ἐξεδίκει. τίω, τίομαι, ἀποτίομαι*, et reliqua, vt notum nunc est, pro *facio, curo, vt alter luat poenam.*

μεταΐσσων. „*γρ. μεταΐδγην.* Barnes. ludendo, suspicor.

399. *Πρόνοον πρῶτον βάλε δουρὶ Φαεινῷ.* „in alio, *πρῶτον βάλε ποιμένα λαῶν.*“ Schol. A. *πρῶτον Πρόνοον* vn. Vindob.

400. *στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα.* iam sup. 312 vidimus.

401. *ὁ δὲ Θέστορα* ⟜ „quod *ὁ δὲ*, tanquam de alio positum; cum sit idem Patroclus.“ Sch. A. Mox 402 — 404 ab *ὁ μὲν εὐξέστῳ* ad *ἤϊχθησαν* interiecta esse notant iam Schol. Eustath.

403. *ἐκ γὰρ πλήγη Φρένας.* ⟜ „quod *ἐκ γὰρ πλήγη* pro *ἐξεπλήγη*, et hoc pro *ἐξεπλάγη.*“ Sch. A. Attigit quoque id Eustath. At v. ad Γ, 31. et N, 394. *ἀλεὶς, συστραφεὶς.* Sch. A. B. Apollon. Lex. *συσταλεὶς. ἧστο ἄλεις.* v. ad E, 823. *ἀλεὶς* scribunt multi, Ven. Lips. Townl. Vrat. A. vt et alibi quoties vox occurrit, cf. Φ, 571. X, 308.

404. ἡνία ἠΐχθησαν. manifesto hiatu, quem Bentlelus tolerari posse negabat, excidisse dicens particulam, et reponens ἡνί' ἄρ' ἠΐχθησαν. Atqui ἄρα praecesserat: ἐκ δ' ἄρα χειρῶν. Deberet esse: ἐκ δέ τε χειρῶν ἡνί' ἄρ ἠΐχθησαν. Verum refero hiatum hunc inter eos, qui in prima sede locum habent. v. Excurs. de hiatu ad Lib. XV (O).

405. διὰ δ' αὐτοῦ πεῖρεν ὀδόντων. διέπειρε τῶν ὀδόντων αὐτοῦ. Ἀττικῶς. ait Sch. B. saltem dicere debebat: antique, forma ea, quam serius Attici frequentarunt: pro διέπειρεν αὐτὸν διὰ τῶν ὀδόντων. Vrat. A. ὀδόντας. Est enim aut πείρειν τινὰ ἔγχει, transfigere, aut πείρειν τὸ ἔγχος διά τινος hastam traiicere.

406. ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλών. Est εἷλκε in vulgg. at ἕλκε h. l. et 409 Aristarchus: quae lectio, si semel Ionica sectamur, recipienda est. Habet eam Townl. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. δουρὸς ἑλών. Cum ἑλεῖν quartum casum desideret, intelligendum ἑλὼν δουρὸς (sc. μέρος τι) vt sup. Δ, 78 μέσσου δουρὸς ἑλών. vbi vide. Quae nisi essent, possit h. l. exponi: ἕλκεν αὐτὸν (διὰ) δουρὸς, ἑλὼν (τοῦτο.)

407. ἱερὸν ἰχθύν. — „quod ἱερὸν ἰχθὺν non certum piscium genus designat, vt nonnulli statuunt, nec ille est aut πόμπιλος, aut κάλλιχθυς; sed appellatiue ὁ ἄνετος. εὐτραφής. vt βοῦς ἱερός. ὁ ἀνειμένος. Tum: ἄλλως· esse ἱερὸν ἢ μέγαν ἢ Ποσειδῶνος, ἢ τὸν ἄνετον, quia heroes piscibus non vescuntur. Apollon. Lex. ἤτοι τὸν μέγαν, ἢ τὸν ἄνετον, καὶ διαφέροντα τῶν ἄλλων. Conueniunt ceteri, Hesych. Sch. br. et alii. τὸν ἄνετον praefertur ceteris in Suida in ἱερὸν ἰχθῦν. Commenta plura sunt ap. Etymol. Omnium tamen copiosissimus locus, post Aelian. VIII, 28 H. An. et Plutarch. de soll. anim. p. 981 cui et ipsi anthias piscis est, habetur ap. Athenaeum VII, 7 p. 282. 3. 4. vnde licet colligere haec: non magis veteribus, quam nobis, constitisse, sitne epitheton ornans, ἱερὸν ἰχθὺν, an certum piscis genus; porro plura piscium genera hoc nomine appellata esse, seu vsu

vulgari, seu a poetis ac scriptoribus: *anthiam*, (qui et καλλιχθυς, etsi alii discernunt, et hunc ellopem esse aiunt,) de quo Aristotelis auctoritas affertur ἐν τῷ περὶ τῶν ζώων ἠθῶν. (Attigit quoque H. An. IX, 37.) alii *pompilum*, ibid. tandem, versu Homerico allato, vulgaris quoque interpretatio memoratur, vt sit ἰχθὺς ἄνετος. Ex Athenaeo sua hausit Eustathius. Apud Eratosthenem quem Plutarch. l. l. ait τὸν χρυσόφρυν interpretatum esse, versu hoc: εὐδρομίην, (ab ὁ εὐδρομίας) χρύσειον ἐπ' ὀφρύσιν, ἱερὸν ἰχθὺν, Catast. 31 tamen de delphine pronuntiatur, cui Neptunus magnos honores habuit, ἱερὸν αὐτὸν ὀνομάσας εἶναι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα αὐτοῦ σύστημα ἔθηκεν. Sane aut praeferam hunc; vt χαλκὸς dictum sit de tridente iaculo; aut dicam communi vsu τὰ ἱερὰ esse quae θεῖα, praeclara, eximia, magna. quo sensu accepta sunt alia: Ἴλιος ἱρή· ἱερὸν τέλος K, 56. ἱερὸς κύκλος Σ, 504. ἱερὸν ἦμαρ, ἱερὰ νύξ. et al.

408. ἐκ πόντοιο θύραζε λίνῳ καὶ ἤνοπι χαλκῷ. ξ— „λίνῳ. αἱ γὰρ ὁρμιαὶ λιναῖ" Schol. A. atque hoc tenebo e ceteris. Alias λίνον de reti dictum, vt E, 487 ἁψῖσι λίνου. vbi vide.

χαλκῷ. τῷ ἀγκίστρῳ. Schol. A. et br. Alii acceperunt de aere, quo munitur ὁρμειά, ne a piscibus arrodatur, συρίγγιον, aes cauum in fistulae modum et lineam piscatoriam ambiens.

ἤνοπι. Schol. B. ἤνοψ, τὸ ἔμφωνον interpretatur, quia sonum reddit aes pulsum. add. Eustath. Melius dixeris splendidum, διαυγῆ, cum Schol. br. quod oculos, ὦπας fulgore suo ferit: vt inde formatum νῶροψ. v. Etymol. h. v. ἤνοψ, ἐν ᾧ ἐστι καὶ ἐνοπτρίσασθαι, exponunt Schol. ad Σ, 349.

θύραζε, ero ἔξωθεν, ἔξω. vt saepe.

409. ὡς ἕλκ' ἐκ δίφροιο. ἕλκ' pro vulg. εἷλκ'. vt modo vs. 406.

410. κὰδ δ' ἄρ' ἐπὶ στόμ' ἔωσε. Euitari a poeta hiatum vides: alioqui scripsisset: ἐπὶ στόμα ὦσε. Iunge κατῶσεν scil. κατὰ, ἐκ τοῦ δίφρου.

411. *αὐτὰρ ἔπειτ' Ἐρύλαον ἐπεσσύμενον βάλε πέτρῳ.* Est h. l. in Schol. B. *ζήτησις*, vnde Patroclus, curru vectus, lapidem acceperit. Scilicet *κατὰ τὸ σιωπώμενον* dices necesse esse, vt curru descenderit, et, saxo arrepto, iterum currum conscenderit, quod facile fieri potuit, si curruum humilitatem memineris; itaque vs. 427 iterum *ἔκθορε δίφρου*. Apud Eustathium tamen aliter soluunt alii, vt dicant, Patroclum saxa in curru prouisa habuisse.

Ἐρύαλον legebatur, in quo quomodo *α* produci posset, non apparebat; corruptius Cant. Mori. Lips. Ven. *Εὐρύκλος*. Enimuero fuit *Ἐρύλαος*, hocque recepi, adstipulantibus Harlei. Mosc. 2. a m. sec.

ἐπεσσύμενον. Schol. Exc. ap. Barnes. *ἐπεσσύμενος*.

414. *ἀμφὶ δέ μιν θάνατος χύτο θυμοραϊστής.* hunc vidimus iam N, 544. Glaucus scribere malebat quatuor syllabis *θυμορκίστης*. „Male, ait Schol. B. et Lips. *θυμοραϊστέα* enim occurrere.“ Hoc vbi lateat, ignoro. at *θυμοραϊστέων* legitur inf. Π, 591. et Σ, 220.

ἀμφὶ δέ οἱ recitat Schol. Ven. A. ad Δ, 460.

415. *καὶ Ἀμφοτερὸν* — *Ἀμφοτερὸν* ὀξυτόνως scribere iussit Aristarchus, secundum canonem grammaticum, vt distinguatur ab appellatiuo *ἀμφότερος*. Schol. A.

416. *Πύριν.* ita scribunt Harl. Mori. Mosc. d. duo Vindob. Townl. Ven. vulgatae *Πύρην*. Lips. ms. *Πύρον*.

417. *Ἀργεάδην Πολύμηλον.* Polymeli pater esse debuit ὁ *Ἀργείας* et *Ἀργέας*, vt *Αἰνείας*, *Αἰνέας*, *Αἰνεάδης*. Sic quoque Eustath. Supra tamen ad Δ, 458 Schol. B. et Lips. *οὐ χρῆται δὲ πατρωνυμικοῖς ἀντὶ κυρίων, εἰ μὴ ἐπὶ τοῦ Ἀργεάδην πολύμηλον.* Necesse est eos accepisse Argeaden, gregibus diuitem.

419. *Σαρπηδὼν δ' ὡς οὖν ἴδ' ἀμιτροχίτωνας ἑταίρους.* Omittit δ' Barnes ex Mori et Barocc. Alii seruant, ipse Ven. Ait Clarke esse δὲ necessarium. Sane locum suum tuetur, etsi abesse possit. Lips. *ὡς εἶδεν ἀμιτρ.*—

Obseruatur, fortissimo Troianorum seruato ad pugnam Achillis, Patroclo poetam obiicere fortissimum sociorum, Sarpedonem. Schol. B.

ἀμιτροχίτωνας. Obscurus vocis sensus fuit iam antiquioribus. Necesse tamen est, aliquid peculiare fuisse in Lyciorum armatura. Ad verbum est: qui χιτῶνας habent sine μίτρῃ. Iam cum χιτὼν sit thorax, μίτρα autem non occurrat in Homero nisi de cinctura sub extremo thorace (v. ad Δ, 187. 133 p. 579 extr.) quae aluum et ilia tuebatur; vix alius esse potest sensus, quam Lycios hoc habuisse singulare, vt thoraces gestarent nulla mitra subtextos: quod omnino rudiores homines ante μίτρῆς vsum inuentum fecisse probabile sit. Forte hinc intelligas, quomodo Sarpedonis θεράπων percutitur hasta νείαιραν κατὰ γαστέρα inf. 465.

Iam videamus grammaticos: Schol. A. reddit: τοὺς χιτῶνας μὲν ἔχοντας, τὰς δὲ μίτρας μὴ ἐζωσμένας (leg. ἐζωσμένους) Etiam Schol. B. et Lips. principio hoc ponit; οὐχ ὑποζωννυμένους τὰς μίτρας τοῖς θώραξιν, ἢ ἀζώστους. Addit: nunquam in Homero μίτραν esse pro ζώνη· (Scilicet diuersa sunt ζώνη et ζωστὴρ a μίτρα. v. ad Δ, 135. 137. 216. E, 857) et absurdum esse, quod Lycii noluere μίτρᾳ vti, qua ipse Mars vsus esse fertur; de suo tamen ipse nil affert. Addit οἱ δὲ, τοὺς ἅμα θώρακι συνηρτημένην ἔχοντας μίτραν. Ita esset α pro ἅμα, quod contortum est; sequitur tamen Eustathius. Tandem fuisse narrat, qui ad Lycios iam caesos et spoliatos armis, ideo quoque μίτρῃ, dictum esse vellent. Apollon. Lex. cum Athenaeo XII p. 523 D. versu laudato interpretatur ἀζώστους· hoc recte, modo ζῶμα et μίτρην distinxit nec pro eodem habuit. Nec plura discas ex Schol. br. Hesych. et Etymol. παῖδες ἄμιτροι apud Callimach. in Dian. 14 ad Homerum referri non debebant; sunt puellae impuberes.

420. χέρσ' ὑπὸ Πατρόκλοιο — δαμέντας. vn. Vindob. e gl. θανόντας.

421. κέκλετ' ἄρ' ἀντιθέοισι καθαπτόμενος Λυκίοισι. καθαπτόμενος scil. ἐπέεσσι. quod alias adiicitur vt O, 127. Ex contexto autem et ibi et h. l. intelligitur esse, verbis grauibus, exprobrantibus; quod alias ἐνένιψεν ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Redditur in Schol. br. ἐπιπλήσσων. ὀνειδίζων. Item ap. Hesych. et al.

422. νῦν θοοὶ ἐστέ. ἀγαθοὶ καὶ ταχεῖς εἰς τὸ πολεμεῖν γένεσθε. Schol. B. Lips. nec aliter acceperat Plutarch. de aud. poet. p. 32 C. Apud Eustath. interrogatiue accipitur: nunc, in fuga, celeres estis? probante Ernestio. Non assentiar: quia aliis locis etiam meliore sensu dictum videmus; inf. 494 nunc tibi pugna cordi sit, εἰ θοός ἐσσί. Sicque B, 542 Ἄβαντες θοοί. E, 536. 571. In Schol. Hesiodi a Tzetza collectis p. 54. D. Heins. laudatur νῦν θοοὶ ἐστὸν, inter exempla pluralis cum duali iuncti, vbi in Hesiodo est μέμψονται — βάζοντ' ἐπέεσσι. quae tamen verba corrupta sunt ex βάζοντες ἔπεσσιν, et totus locus 186 — 190 ab aliena manu insertus, sententiam antecedentem iterat.

423. ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. Vrat. A. ἀντήσω δ' ἄρ' ἐγώ.

425. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν. Abest τε in Barocc. Versus 424. 425 iam lecti erant E, 175. 176.

428. οἱ δ', ὥςτ' αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, Barocc. ὡς δ' ὅτε male ante αἰγ. ἀγκυλοχεῖλαι, qui χεῖλη, rostra, ῥάμφη, habent curua. Apollon. Lex. h. v. ἀγκύλα χείλη ἔχοντες· φῆναι ἢ αἰγυπιοὶ, γαμψώνυχες, ἀγκυλοχεῖλαι, versu hinc et ex Od. Π, 217 conficto. Hesych. ἐπικαμπῆ τὰ ῥάμφη ἔχοντες. ἤγουν τὰς τομάς. emendant viri docti τὰς προτομάς. Bentlei. τὰ στόματα. Fuere tamen qui a χηλὴ, ὄνυξ, ducerent, reprehensi ab Etymologo h. v. In Schol. Lips. adscriptum: βοιωτικόν. Mox

429. πέτρῃ ἔφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχωνται. quod hic est κλάζοντε, dualis, declarat, de duobus vulturibus dictum esse αἰγυπιοί. Vterque versus 428. 9. ex interpolatione legitur ap. Hesiod. Sc. Herc. 405. 406. et

430 ibid. 412. Verſus 428. etiam in Od. X, 302 repetitur.

μάχωνται e Townl. et Veneto receptum pro vulgato *μάχονται· ὡς, ὥςτε, ὡς ὅτε* cum ſubiunctiuo iungi, ſaepe iam declaratum eſt. cf. Excurſ. I ad lib. IX. (J.)

430. ὡς οἱ κεκλήγοντες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. „κεκλήγοντες. in altera Ariſtarchi editione fuit κεκληγῶτες. At poeta amat σχηματίζειν voces" Schol. A. h. e. in nouas formas mutare vocabula; ita a praeterito, κέκληγα, κεκλήγω.

ἐπ' ἀλλήλους ἐπέρουσαν Flor. diſceſſit ſtatim Ald. 1.

431. τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε. edd. Aldd. τὸν δὲ — Reduxit τοὺς δὲ Stephanus. Ceterum monet Sch. A. conſulto et commode poetam ſequentia interponere, vt et narrationem variet, et conuertat animos ad nouam pugnam futuram et ad ipſum heroem Sarpedonem.

ἐλέησε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε Townl. pro Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

432. Ἥρην δὲ προςέειπε. — „quia Zenodotus totam confabulationem Iouis cum Iunone ſuſtulerat, (περιγράφει quantum e ſeqq. colligo, propterea, quod Iuno ad Olympum (O, 79 ſq.) diſceſſerat, Iupiter autem (O, 151) in Ida remanſerat) non animaduertens, multa a poeta praetermitti breuitatis ſtudio; nec quaerere licet, vnde Iuno, quae paullo ante in Olympum redierat, nunc in Ida ſit." Hactenus Sch. A. Ad quae monenda ſunt haec: primo non tam leue fore peccatum poetae, ſi, permutatis, quibus agerent dii, locis ita turbauit narrationem: quod an poeta commiſerit, vide in nota ad vſ. 431. Deinde, dubito an Zenodotus eiecerit ac ſuſtulerit verſus et quidem dicta de cauſſa. Habeo potius etiam hunc locum pro exemplo diſcrepantiae codicum ante Alexandrinos poetas, et panni alicuius rhapſodi opera, forte ab eo ipſo, qui epos Iliadis concinnauit, interpoſiti, in hac confabulatione, quae per ſe otioſa eſt, et confecta adumbrataque ad ſimilitudinem loci de dubitatione Iouis ante mortem Hectoris X, 166

ſqq. In antiquiſſimis itaque exemplaribus, aut eorum parte, carmen proceſſerat hunc in modum: τοὺς δὲ ἰδὼν ἐλέησε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω· αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευσεν ἔραζε etc. (inf. 459.) Eadem exemplaria totam narrationem de Sarpedonis morte ignorarunt: itaque vſſ. 666 — 683 a Zenodoto pro ſpuriis habiti erant: vt infra videbimus. Quid? quod verſus inf. P, 151. 153. 163 totum hoc episodium reſpuunt, et quod interpolationis manifeſtae argumenta praebent Σ, 356 — 368. Conſtituto enim ſemel hoc inter Iouem et Iunonem iurgio reliqua accommodata eſſe voluere.

Interpolatio tamen Platone antiquior eſt, nam is locum in ſuo codice habuit; quod patet ex III de Rep. p. 388 C. recitat enim vſſ. 333. 334.

A verſu 432. in nuptiis Ptolemaei cum ſorore recitationem feliciter exorſus erat rhapſodus ap. Plutarch. Quaeſt. Conv. IX pr. p. 736. F. mutato tamen verbo: Ζεὺς δ' Ἥρην ἐκάλεσσε κασιγνήτην τ' ἄλοχόν τε. Iteratur verſus inf. Σ, 356.

433. ὤ μοι ἐγὼν, ὅτε μοι. Reprehenſus locus, vtpote ..ue indignus, a Platone l. l. de Rep. III p. 388 C. vbi eſt Αἴ, αἴ, ἐγών. tum ab aliis, vt a Maximo Tyrio Diſſ. XI p. 199. XXIV p. 464. Athenagora 17, 3. vbi αἴ αἴ, λέγων, ὅτε μοι. a Iuſtino Cohort. alt. et Clement. Alex. Cohort. p. 49. Reſpicit quoque locum Cicero de Diu. II, 10. vbi Iouem *querentem* inducit, cum deberet *dubitantem* dicere; quod viri docti monuere.

ὅτε μοι. Bentl. adſcripſerat ὅτι. vix eſſe poteſt emendatio.

436. ἤ μιν ζωὸν ἐόντα μάχης ἀπὸ δακρυοέσσης. Schol. A. docet ἤ μιν eſſe acuendum, ſequens autem 438 ἢ ἤδη, eſſe ſcribendum ἢ ἤδη. Ita vero nulla eſſet dubitatio. Quin et hic ſubintelligendum eſt εἰ. Plena oratio erat: dubito, εἴ μιν, ἤ θείω, ἢ δαμάσσω. Compara ſimilem locum X, 174. 5. 6.

μάχης ἀπὸ recte erat ſcriptum in edd. Flor. Aldd. Turn. quia epitheton ſequitur; Alii μάχης ἄπο, quod

ex ed. Rom. H. Stephanus intulerat. Codd. vtrumque exhibent. prius Vrat. b. d. Mosc. 2.

437. ἐνὶ πίονι δήμῳ. „γρ. ἐν π.“ Barnes. sic Vrat. b. d. Mosc. 2.

439. βοῶπις Ἥρη v. A. 551. Versus 439 — 443 adumbrati partim, partim repetiti sunt X, 177 — 182. Color autem orationis similis erat sup. Δ, 25 — 29.

440. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπας. ἔειπας ἢ ἔειπες Eusth. perpetua varietate. Vss. 440 — 3 recitantur a Cyrillo c. Iulian. X. p. 339 A.

441. πάλαι πεπρωμένον αἴσῃ. Barnes argutatur nescio quid, puto ex τῷ, πάλαι respectu loci E, 662 hoc dictum esse, vbi Sarpedon a Tlepolemo vulneratur, πατὴρ δ' ἔτι λοιγὸν ἄμυνε, et miratur hoc a nemine obseruatum esse; multo minus bene Apollodorum laudat, qui III, 1, 2. de alio Sarpedone agit: vt ibi docent Notae p. 528. Cum mortalis esset Sarpedon, communi omnium mortalium fato erat destinatus, non demum post pugnam cum Tlepolemo fuit decretum vt moreretur. Nec aliter, quam nostro modo, exponitur sensus in glossa Hesychii: πάλαι πεπρωμένος αἴσῃ.

„γρ. ἀνέρα θνητόν“ Barnes. Scilicet sic quoque scribi possit.

442. ἂψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι. ἐθέλοις Vrat. b.

ἂψ non est iterum, quod vult Barnes, vt respiciat id, quod factum narratur E, 662. cum priore pugna seruatus esset Sarpedon; sed est retro. ἂψ λύειν est pro ἀναλύειν, vt ἂψ ἀναδῦναι ἐς ὅμιλον H, 218 recedere retro in turbam.

θανάτοιο δυσηχέος. Aliquoties occurrit πόλεμος δυσηχής pugna horrisona: v. ad B, 686. vt est δυσκέλαδος. δύσθροος. δύσθρηνος. ergo mors vel, vt interpretantur, quae fit inter gemitus et lamenta, vel grauis, horrenda, etiam auditu. Certe mors abominanda. Apollon. Lex. δυσηχέος. ἤτοι, τοῦ κακὸν ἦχον ἐπιφέροντος θανάτου, διὰ τὰς γινομένας οἰμωγὰς δυσθρήνους. Male adiectum ἢ τοῦ

δυσαχέος, κακὰ ἄχη ποιοῦντος, contra prosodiam, cum ἄχος primam breuem habeat. Absunt quoque ab Hesychio, qui priora adscripsit, cum quibus conuenit Etymologus.

ἐξαναλῦσαι. referunt ad Parcarum fila. Ita quoque Eustath. et inf. X, 180. Melius, puto, ductum est a laqueis et retibus, quibus quis tenetur, λῦσαι· ἐκλῦσαι simpliciter est liberare.

443. ἔρδ'. in hoc consentiunt h. l. codd. et edd. Flor. Rom. At Aldd. induxerant ἔρδ' rediit ad priores illas Clarke. v. ad A, 315.

444. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ, Eustath. ἐν.

445. αἴκε ζὼν πέμψῃς. ζὼν reponendum erat, vt constaret sibi lectio, quandoquidem sup. E, 887 ἤ κε ζὼς ἀμενηνὸς ἔα probatum fuit. Est ζὼν Aristarchea lectio, quod iterum h. l. duo Scholia Ven. A. testantur; etsi adiectum: ἄλλοι δὲ ζωόν. Hoc vulgatum in codd. et edd. Cum Villoison accentus non expresserit, non apparet ζῶν an ζὼν scriptum fuerit. ζῶν esse posset ex ζοόν. Ita etiam scribi posset. At αἴκε ζωὸν vitiosum est, si prior pes pro dactylo habetur; saltem ζωὸν pronuntiandum vna syllaba esset, quo et spectant Cant. Mosc. Harl. in quibus est αἴ κεν ζωόν. hoc quidem vna syllaba; etsi alienum est ν ante ζ. Volebat ζὼν inducere iam Stephanus, probante Clarke. Miror Bentleium tentasse αἴ κε σόον πέμψῃς et αἴ κεν ζωὸν ἄγοισ.

Σαρπηδόνα ὅνδε δόμονδε. ὅνδε, adiectum alteri δόμονδε, merito mirationem facit, licuisse scribere; cum satis sit ὃν δόμονδε· v. Sch. A. qui et monet, non scribendum esse ὃν δὲ; sed ὅνδε.

447. πέμπειν — ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης· pro ἀποπέμπειν. Alias est ἐκπέμπειν. ἐξαρπάζειν. vt Φ, 597. 8.

449. υἱέες ἀθανάτων, τοῖσι κότον αἰνὸν ἐνήσεις. Filii deorum aderant Ialmenus Martis, Menesthius Sperchei, Eudorus Mercurii, Achilles Thetidis, Aeneas Veneris. Sch. B. κότου αἰνὸν, ex sensu iniuriae et indignatione,

concedi alteri quod sibi non licet facere. Bene Schol. br. κότον. νῦν φιλονεικίαν ἐμβαλεῖς.

450. ἀλλ' εἴ τοι φίλος ἐστί. ἀλλ' ἤ τοι Ven. — φίλον ἐστί· idem. Sed Schol. alteram lectionem Aristarcheam esse notat: φίλος ἐστί. haud dubie veriorem. φίλος ἤ φίλον ἐστίν, etiam Eustath. memorat. φίλον erat in Mori. Cant. Vrat. A. vno Vindob.

453. αὐτὰρ ἐπὴν δὴ τόν γε λίπῃ ψυχή τε καὶ αἰών. Lectum in codd. et editum ἐπὴν δὴ inde a Flor. Aldd. At est ἐπειδὴ in cd. Rom. mſ. Mori. Barocc. Lipſ. Ven. Vrat. d. Moſc. 2. et Apollon. Lex. in αἰών. ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου. Norat tamen Schol. B. alteram lectionem ἐπὴν δὴ, eamque retineo propter λίπῃ.

454. καὶ νήδυμον Ὕπνον. — „quod nunc diſerte νήδυμον per ν ſcribitur (Hoc quoque Euſtath. repetit. De quo v. ad B, 2 dicta) et quod πέμπειν pro πέμπε Sch. A. Bentleius tentabat Θανάτῳ τε φ. καὶ νηδύμῳ ὕπνῳ, vt 671. vel πομπούς μιν, inf. 681. 691. Videtur offendiſſe ad hoc, quod iungebat πέμπειν μιν: cum ſint iungenda, πέμπειν Θάνατον (ὥςτε) φέρειν μιν. Θάνατόν γε vn. Vindob. ſed eſt τε — καί. De ceteris cf. inf. 671 ſq. vbi 454. 5. 6. 7. iterantur.

455. εἰςόκε δὴ Λυκίης εὐρείης δῆμον ἵκωνται. „ἐν ἄλλῳ· ἵκοιτο“ Sch. A. ſcilicet Sarpedon. Λυκίης δῆμον, terram: v. ſup. ad Γ, 201.

456. ἔνθα ἑ ταρχύσουσι. θάψουσι. De voce v. ad H, 85.

Leguntur hi duo vſſ. 456. 457 iterum inf. Π, 674. 5. Pro ταρχύσουσι eſt ταρχύσωσι in Barocc. Lipſ. Vrat. b. d. vn. Vindob. bene, ſi eſſet, quod Stobaeus Serm. CXXIII, p. 614 recitat: ὄφρα ἑ ταρχύσωσι.

κασίγνητοι. ἀνεψιοὶ ἢ συγγενεῖς. Euſtath. cf. inf. 674. ἔται τε v. ad Z, 239. Laudat verſum Schol. Apollon. I, 305.

457. τύμβῳ τε στήλῃ τε. cippum intellige, vt iterum inf. 675. non ſtatuam: ἄγαλμα dixit Pindarus. στήλην ἐπὶ τύμβῳ videbamus iam Λ, 371. P, 434. Spectat ad

h. v. glossa Hesychii corrupta; τεστηλῆστε τύμβῳ· στήλη ἐν τῷ τάφῳ.

τὸ γὰρ γέρας. Monet Schol. esse, quod ap. Eurip. Alc. 53 τιμαὶ θανόντων. res obuia.

459. αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε. Monuere de hoc prodigio veteres eiusque opportuno vsu in magnarum rerum vicissitudinibus; est de eo locus in Schol. B. quem exscriptum animaduerto ex Allegoriis Heracl. c. 42 p. 142. ed. Schow, alter ex altero emendandus. ita αἱμοῤῥοφύτοις νάμασιν lege αἱμοφορύκτοις. Hausit inde nonnulla Eustath. τερατολογῶν et ipse.

ψιάδας. Vox antiqua: serior ψεκάδας, quam et glossographi apponunt, primo loco Apollon. Lex. in ψιάδας, et in νιφάδεσσι. ex eo Hesych. in ψιφάς. multis de ea agit Eustath. cf. Schol. Theocr. I, 1. Versus expressus est in Scut. Herc. 384, 385 μέγα δ' ἔκτυπε μητιέτα Ζεὺς in congressu Cycni et Herculis, κὰδ δ' ἄρ' ἀπ' οὐρανόθεν ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μεγαθαρσέϊ παιδί.

463. Θρασύμηλον — βάλε. „In aliis Θρασύδημον, et in alio Θρασύβουλον" Schol. A. vtrumque cum vsu magis consentaneum. In edd. erat Θρασυμήδην, quod est quoque in Cant. et vn. Vindob. mutauit in Θρασύμηλον Barnes secundum Eustathium, Barocc. Mori. vn. Vindob. Praestaret Θρασύδημον, quod et Lips. Vrat. b. d. vn. Vindob. habent; si tanti esset in re incerta.

ἔνθ' ἤτοι Πάτροκλος μὲν ἀγακλειτόν. interposito μὲν Ald. 1. 2. et hinc ceterae, Rom. Turneb. Steph. eiecit Barnes recte, auctoritate ed. Flor. Mori. adde Vrat. b. d. A. Harl. Lips. Ven. A. At Ven. B. agnoscit μέν.

465. νείαιραν κατὰ γαστέρα. τὴν νεάτην, ἐσχάτην. κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. consentit Apollon. h. v. versu apposito. ὁ μὲν Ἀπίων ἀποδίδωσι, κατωτάτῃ. προσεχέστερον δὲ τὸ, ἐσχάτῃ, κατὰ τὸ ἔσχατον μέρος. ὅτε φησί· νειαίρῃ δ' ἐν γαστρί. καὶ τὸ, νεάτῃ, ἐσχάτῃ. (Λ, 711 νεάτη Πύλου ἠμαθόεντος.) At Schol. A. ἀπὸ τοῦ τὰ σιτία νεῖσθαι δι' αὐτῆς vult dictum; hoc quidem etiam Etymol. At

Schol. B. addit: εὐδαμοῦ γὰρ χρῆται ἐπὶ τοῦ ἐσχάτου τῷ ἐπιθέτῳ τούτῳ. quod non assequor: cum et alibi hoc occurrere viderimus: E, 539. vbi v. Obss. an putauit νείαιραν esse voc. per se subsistens: vt est ap. Pollucem: καὶ κάτω κοιλία, ἣν Ὅμηρος νειαίρην καλεῖ. lib. II, 209. Promiscua, vt solet, apponit Eustathius. Ernesti ad νείαιραν monet, scribendum esse νειαίρην, quae sit forma Ionica. Ita sane modo in Polluce scriptum laudaui. Enimuero ea forma locum non habet in similibus, quorum vltimam praecedit diphthongus: αἰπεῖα. δασεῖα, aut πίειρα. μάκαιρα. Similis dubitatio sup. 374 de ἀέλλῃ.

467. ὁ δὲ Πήδασον οὔτασεν ἵππον. „quod ὁ δὲ iterum de eodem subiecto, non de alio. (scil. ponitur pro καὶ) καί, ὅτι δοκεῖ συγκεχύσθαι (altero loco est συγκεῖσθαι, corrige συγχεῖσθαι) τὸ οὔτασε. βεβλήκει γὰρ τὸ δόρυ. Debebat ergo ex grammatici iudicio esse, Πήδασον ἔβαλε, quia e longinquo percussit iactu hastae. Nec tamen, pergit Schol. A. videtur varietas vlla lectionis fuisse: nihil enim Aristarchus annotauit. (scilicet cum is vbique discrimen inter βαλεῖν et οὐτάσαι inculcet.) In Philemonis tamen editione lectum fuit ἤλασεν· vt inf. P, 519. vbi etiam ἔβαλεν antecesserat. (Nil tamen additur: num ex codice, an ex emendatione lectio profecta sit.)

In principio versus porro δεύτερος ὁρμηθείς, ipse Ven. At in Schol. A. praefixum δεύτερον, et sic legendum esse contenditur in ipso Scholio: nil tamen interest.

468. ὁ δ' ἔβραχε θυμὸν ἀΐσθων. „ἀΐσθων, vt βιβάσθων." de quo vid. ad N, 809. O, 676. Est pro (ἀΐων, ἄων) ἀποπνέων, vt recte Eustath. et Etymol. ἀΐσσον erat in mss. Lips. Apollon. Lex. ἀΐσθων. αἰσθόμενος. sic et Hesych. ἀϊσθῶν. ἐν αἰσθήσει ἔχων. Meminit quoque Eustath. Nec assequi licet, quomodo id loco aptum sit.

ἔβραχε. quod aliquoties de armorum strepitu vidimus, βράχειν nunc est de gemitu morientis equi vt de mugitu tauri Od. Φ, 49 — ὁ δ' ἀνέβραχε excitat Apollon. l. l.

469. κὰδ δ᾽ ἔπεσ᾽ ἐν κονίῃσι μακών. ὁ μὲν Ἀπίων· βοήσας. ἔστι δὲ ἰδίωμα βοῆς. Apollon. Lex. et ex eo Hesych. βοήσας. De voce v. ad K, 362. Eſt proprium de morientibus et de animantibus quidem h. l. et Od. K, 163. T, 454.

ἔπεσεν κονίῃσι Vrat. d.

470. κρίκε δὲ ζυγόν. Egit de κρίκε Erneſti ad h. l. Induxerat κρίγε Clarke probante Bentleio ad analogiam aliorum, vt τρίζω. ἔτριγον, quae attulerat ad B, 214. Euſtath. ad h. l. τὸ δὲ κρίκε ζυγὸν, ἀντὶ τοῦ ἔτριξε, κατὰ ὀνοματοποιΐαν. διὸ καὶ τρίγε τινὲς αὐτὸ ἔγραψαν, ὡς δεύτερον ἀόριστον. At item ad P, 1119, 60 οὐδὲ μὴν τὸ κρίζω (ἐστὶν εὑρεῖν) τοῦ κρίκε ζυγὸν ἢ κρίγεν. Erneſti monet, poſſe hoc eſſe vitium ſcripturae pro τρίγεν. nam Schol. Lipſ. dicere: „γρ. καὶ, τρίχε, voluiſſe ſcribe τρίγε.“ At Euſtath. de κρίγε cogitauit, nam iterum ad Odyſſ. p. 506 κρίζω, ἀφ᾽ οὗ τὸ κρίγε, ἐν τῇ Ἰλιάδι. Nec ſolus eſt Euſtathius, qui hanc lectionem τρίγε memorat, nam et Schol. A. agnoſcit: „γράφεται καὶ τρίγε.“ et eſt in binis codd. Ceterum κρίκε vbique legitur in edd. et codd. etiam in Ven. Conſentiunt grammatici. Sch. br. κρίκεν. ἐψόφηκεν (immo — ησεν) ἤχησε, ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. Heſych. κρίκε. ἐψόφησεν. ἔτρισεν. Bonum Scholion eſt in Etymol. in κρίκε, a quo primo loco, cum aliis, docetur eſſe vocem ad ſonum factam; quibus praeiuiſſe video Zenodotum. Tum aduerſus Herodianum disputatur, qui non aſſequebatur, quomodo ex κρίζω aoriſtus fieri poſſet κρίκον, non ἔκριγον vel ἔκριδον. Verbo reſpondendum erat, eſſe nouam formam κρίκω, priore breui, diuerſam a κρίζω. Veriorem tamen lectionem et ipſe arbitror κρίγε a κρίζω de iis quae gemunt ſub pondere aut crepant et franguntur.

Poſt omnia haec, alia eaque grauis exoritur quaeſtio in verbis κρίκε ζυγόν. Contenditur, τὸ ζυγὸν in ſingulari nusquam apud Homerum occurrere. (v. inf. ad Ω, 268). Hoc ſi verum eſt: aut κρίκε eſt tranſitiue accipiendum, vt Pedaſus ſit ſubiectum, aut legendum eſt ζυγός. Et ſane ita legit Vrat. A.

472. *εὕρετο τέκμωρ. τέλος θεραπευτικόν.* Eustath. *remedium.* *εὕρατο* mſ. Lipſ. *δουρὶ κλυτὸς* Vrat. b. d. antiquo ac vero more, vt ſaepe dixi.

473. *σπασσάμενος.* recte Barnes pro *σπασάμενος*, vt hic et alibi quoque contra metrum.

τανύηκες ἄορ. τανάηκες ξίφος ſane iam vidimus H, 77. Eſt tamen idem *τανύηκες.* Apollon. h. v. *ὅτε μὲν τὸ ξίφος· τανύηκες ἄορ παχέος ἀπὸ μηροῦ. συνθέτως λέγει, τὸ τεταμένην ἔχων τὴν ἀκὴν, τουτέστι τὴν ἀκμήν.* — Duxit hinc ſua Heſych. h. v. Etymol. cf. inf. ad 768. Gemellus locus ſup. Θ, 86. 7. 8 de Neſtore.

474. *οὐδ' ἐμάτησε, non ceſſauit.* Non, vt Sch. br. et Euſtath. *οὐκ ἐματαιοπράγησε.* De vocis vſu hoc v. ad E, 233. *οὐδ' ἐμάτησε* vbique legitur; et ap. Apollon. Lex. eſt *ἐμάτησεν. ἐματαιοποίησεν.* requirebat tamen Ionica ratio, quae vbique debebat regnare, *οὐδὲ μάτησε.* Quid quod inf. Ψ, 510 *οὐδὲ μάτησεν* vbique legitur: excepto Vrat. b. Quid hic ſequendum erit editori! lubrica eſt vtraque via. *παρήορον οὔτασεν ἵππον* memorat Apollon. in *παρήορος* (de qua voce v. ad H, 156) confuſis verſibus 467 et 474 vt Villoiſ. iam notauit.

475. *τὼ δ' ἰθυνθήτην. ἐπ' εὐθείας ἐγένοντο.* Heſych. *ἐπ' εὐθείας ἔστησαν τεταγμένοι* Sch. br, *ἐπ' ὀρθὸν κατέστησαν* Sch. A. —

ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. Equos intentis loris et ipſos contendentes verba exhibent. *τανύεσθαι* aliquoties de equis ad curſum *nitentibus. ῥυτῆρες* ſc. *ἱμάντες, lora iugalia ἀπὸ τοῦ ῥύειν, ἐρύειν. ἕλκειν.* Sch. A. per *ἑλκυστῆρσι* interpretatur. Apollon. Lex. *οἱ τῶν ἡνίων ῥυστῆρες.* Similiter Heſych. Etymol. in quo Ἰλιάδος π pro η legendum. In Sc. Herc. 308 ſunt *ῥυτά: ῥυτὰ χαλαίνοντες.* Townl. pro var. lect. *ῥυτῆρι.*

476. *τὼ δ' αὖτις συνίτην ἔριδος περὶ θυμοβόροιο. ξυνίτην* Cant. *περὶ* Rom. Moſc. 2. et al. quod tenendum, quia in aliis locis ante epitheton ſeruatur accentus. Vulgg. *πέρι.*

481. ἀλλ' ἔβαλ', ἔνθ' ἄρα τε Φρένες ἔρχαται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. „quod ἔβαλε pro ἔτυχεν εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, ὅπου αἱ Φρένες ἐγκαθειργμέναι εἰσὶ περὶ τὴν ψυχήν Sch. A. postrema, non bene; etsi Eustathius quoque sequitur. Primo Φρένες sunt τὸ ὑπὸ πνεύμονα διάζωμα τοῦ θώρακος scil. id quod nos διάφραγμα dicimus. Schol. A. Iam A, 103 et passim hoc vidimus. Tum ἔρχαται οἷον εἰργμέναι εἰσίν. Hesych. ἔρχαται, πέφρακται. συνέχονται. Et Eustath. καθείργνυνται ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. quo sensu non adiiciunt; passiue dictum adiiciunt; ita Φρένες praecordia sunt inclusa circa cor; atqui cor inclusum est diaphragmate. Praestat actiue dictum accipere Φρένες ἀμφιειργμέναι εἰσίν, pro περιείργουσι, τὸ κῆρ, sepiunt, circumdant, muniunt: etsi vsus verbi in aliis locis passiue se habet: ἕταροι δέ τοι οἵδ' ἐνὶ Κίρκης ἔρχαται. Od. K, 283 et ἔρχατο inf. P, 354. Od. I, 221. K, 241. Ξ, 73.

Suboritur alia difficultas: cum ἔργω, εἴργω, ἐέργω, vbique digamma habeat, (v. Excurs. de digammo) debebat esse ϝερχαται. atqui Φρενες ϝερχαται hoc non admittunt. Si itaque versus est antiquus, exceptionem facit; aut dicendum plures fuisse formas verbi. Certe duplex scriptura olim fuit et in libris etiamnum occurrit εἴργω, εἵργω, et sic reliqua. De quibus v. dicta ad Γ, 77. Videtur ita h. l. scriptum fuisse Φρένες ἔρχαται.

Notabile, quod Sarpedoni, hasta praecordia penetrante, pulmo tamen intactus permansit, vt et spiritum adhuc ducere et adhuc loqui posset. In Schol A. res ita illustratur: altera ala pulmonum transfixa, alter lobus integumentis suis aliquamdiu seruatur: τὸ μέρος ἀπαθές. Barnes ad v. 492 non male meminit Epaminondae vulnerati ap. Nepot. in Epaminonda 9.

ἀδινὸν κῆρ. „καρδία πυκνὴ καὶ νευρώδης οὖσα" (de quaestione, an cor neruos habeat, hic non est cogitandum) apud Schol. B. Lips. Eustath. Similiter Apollon. Lex. h. v. Melius quam Sch. br. συνετόν. aut Hesych. πυκνὴν ψυχήν, ἢ τὴν συνεχῶς λυπουμένην. quod tamen

in certo contexto locum habet vt inf. Σ, 316. De ἀδινὸς iam dictum ad B, 87. ἀμφαδινὸν vna voce Vrat. b.

482. ἀχερωΐς, vulgo λεύκη. Addit Sch. A. et Sch. br. nonnullos pro quercus (φηγοῦ) genere habere. Ab hoc vss. 482 — 486 iam lecti fup. N, 389 — 393. et nescio an huc retracti, faltem hoc fufpicari licet de 483. 4. ἠὲ πίτυς — ἐξέταμον.

483. πίτυς βλωθρή, vocem iam vidimus N, 390. Sch. A. memorat Niciam εὐρεσιτέκτονες vna voce comprehendiffe; at Ariftarchum feiunxiffe. Sunt haud dubie iungenda ἐξέταμον ἐν οὔρεσι. τήν τ' „quam scilicet" Clarke. Abest τ' a Vindob.

484. ἐξέτεμον Vrat. A. pro ἐξέταμον.

485. ὣς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθείς. κεῖτο erat iam in Flor. Excidit in Aldd. et quod mireris etiam in ed. Rom. reftitutum paffim in Lovan. Herwag. fec. et al. denique a Turnebo.

ὣς ὁ πάροιθ' malebat Bentl.

486. βεβρυχώς. v. ad N, 393 *frendens dentibus*, non βρυχώμενος. vt Sch. br.

487. ἠΰτε ταῦρον ἔπεφνε λέων — Sch. A. obferuat, primo comparationem effe inftitutam ad procumbens et in longum extentum Sarpedonis corpus; affumi tamen mox gemitum. Iunxit ergo totum locum a 485 — 491. Si tamen attendas, comparatio non procedit nifi a 487 ἠΰτε ταῦρον, (h. e. ὡςεὶ ταῦρον) et pofita eft in hoc: Sarpedon a Patroclo caefus ingemuit moribundus fic, vt taurus qui a leone dilaniatur.

488. ἐν εἰλιπόδεσσι βόεσσιν. Sch. A. διὰ τοῦ ν· ἐν εἰλιπόδεσσιν, αἱ Ἀριστάρχου. Scilicet fuere, qui ἐπ' εἰλιπόδεσσι legerent, vt Vrat. b. d. Mori. Barocc. Etiam Euftathius: ἐπ' ἢ ἐν εἰλιπόδεσσιν.

εἰλιπόδεσσι etiam h. l. paffim fcribitur, vt in ed. Flor. v. de hac voce ad Z, 424.

ταῦρον — αἴθωνα. fuluum. vt de leone K, 23. Λ, 547.

491. *κτεινόμενος μενέαινε.* ξ— „quod *μενέαινε* est *ἐλιποθύμει.* Alias *προεθυμεῖτο ἢ ἐθυμοῦτο*" Sch. A. Similia sed disertiora sunt ap. Etymol. et ap. Hesych. in *μενεαίνει.* Apollon. Lex. *μενεαίνειν — ἐπὶ δὲ τοῦ λειποψυχεῖν· κτεινόμενος μενέαινε.* Etiam in Schol. Vict. est: *τὸ μενεαίνω σημαίνει τρία· τὸ λειποψυχῶ, ὡς ἐνταῦθα. καὶ τὸ ὀργίζομαι,* vt Θ, 104. *καὶ τὸ προθυμοῦμαι. ὡς τὸ, μενέαινε κῦδος ἀρέσθαι.* Φ, 543. Requirit tamen loci sententia notionem *ingemiscit: ἤΰτε (ταῦρος) ὤλετο στενάχων — ὣς (Sarpedon) κτεινόμενος μενέαινε.* Bene Eustath. *τὸ αὐτὸ εἶναι δοκεῖ τῷ στενάχειν.* Videtur ideo recte verti: *indignante anima gemebat.* Videtur Virgilius hinc petiisse: *vitaque cum gemitu fugit indignata sub vmbras.*

492. *πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσι* melius iungi cum *πολεμιστὰ* quam cum seqq. docet Sch. A. vt sit *ἐν ἀνδρείοις* Eustath. qui addit, hinc Sophocleum ductum: *ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας ποιούμενος.*

Γλαῦκε πέπων Mori.

494. *νῦν τοι ἐελδέσθω, πόλεμος κακὸς, εἰ θοὸς ἐσσί.* „*ἐελδέσθω, ἐν ἐπιθυμίᾳ ἔστω*" Sch. B. Eadem glossa in Hesych. et *ἐπιθυμείσθω* Sch. br. Immo *curae, cordi esto. μελέτω.* Eustath. *ἀγαπάσθω* quod ferri potest. Inf. 556 *νῦν φίλον ἔστω. θοὸς* vidimus sic sup. 422 pro fortis. *πόλεμος κακὸς* Sch. B. contendit esse *ἀντὶ τοῦ θρασύς.* Eustath. *κακωτικός.* Immo vero est *aerumnosa pugna.*

495. *πρῶτα μὲν ὄτρυνον. ὤτρυνον* Vrat. d. vt alibi.

496. *πάντῃ ἐποιχόμενος, Σαρπηδόνος ἀμφὶ μάχεσθαι.* ξ— quod *Σαρπηδόνος* vel pro *ἐμοῦ,* vel omissum *τάδε λέγων αὐτοῖς.* Sch. A.

πάντῃ ἐποιχόμενος. Harl. *πάντας.* at inf. 533 in eod. versu *πάντῃ* retinet.

ἀμφιμάχεσθαι vna voce, vt solent, edd. et codd. ipse Ven.

498. *κατηφείη καὶ ὄνειδος* iterum P, 556. E binis locis versus concinnatus ap. Apollon. Alex. p. 133. *σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται ἤματα πάντα.* Sup. Γ, 51 *κατηφείην δέ σοι αὐτῷ opprobrium.*

499. εἴ κε μ' Ἀχαιοὶ „ἐν ἄλλῳ· εἶχεν Ἀ." Sch. A. ſicque vn. Vindob.

500. νεῶν ἐν ἀγῶνι πεσόντα. — „quod νεῶν ἀγῶνα dixit τὸ ἄθροισμα, τὸ ναύσταθμον. at alibi deorum conſeſſus (H, 298.)" Sch. A. Addit Sch. B. cum Lipſ. Schol. „alios exponere ἐν τῇ μάχῃ: (verum in Homero ἀγὼν non eſt pro μάχῃ aut certamen) et νέων legere (ab οἱ νέοι) non νεῶν, vt νέων δ' ἀλίπαξε Φάλαγγας. Λ, 503." Vidimus iam de his ad O, 428. Eſt omnino pugna huius diei apud naues orta: etſi nunc a nauibus depulſa: ponitur autem locus, vel qui in loco ſunt, pro pugna in loco vel apud locum facta. Eſt ideo idem ac ἐπὶ ναυσὶ πεσόντα, pro ἐν μάχῃ ἐπὶ, παρὰ, ναυσί. etſi ex ipſa re, non ex verbo, quod pugnam, certamen, haud declarat. νέων etiam Lipſ. (cum Schol.) habebat, et amplectebatur illud Erneſti. Poteſt quoque hic et alibi locum habere, vt T, 42 πάρος γε νέων ἐν ἀγῶνι μένεσκον, et Υ, 33 Ἥρη μὲν μετ' ἀγῶνα νεῶν — vtrobique, νέων iuuenum, pugnantium, ſignificatus conueniret, ab οἱ νέοι At enim obſtat alter locus ſup. 239 μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. vbi νέων locum non habet; tum vero non eſſe poſſet iuuenum pugna; aduerſatur vſus loquendi Homericus, quod ἀγὼν nusquam ipſi eſt pugna. Retinendum adeo νεῶν. Bentlei. coni. νεῶν ἐς ἀγῶνα Φέροντες ex v. 664 τὰ μὲν κοίλας ἐπὶ νῆας δῶκε Φέρειν.

502. μιν τέλος θανάτοιο κάλυψε iam occurrebat E, 553 durius hoc, quam ſollenne illud, τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε.

503. ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. Sch. A. et br. c. Euſtath. refert eo, quod mortui nec vident nec ſpirant. Videtur potius declarari, quod in morientibus notatum eſt, nares acuminari, pallere et rigere: ῥὶς ὀξεῖα eſt inter ſigna faciem Hippocraticam, quam appellant, conſtituentia, ſaltem ex defectu ſanguinis et virium.

504. ἐκ χροὸς ἕλκε δόρυ. εἷλκε, quod vulgatum erat, habet h. l. ipſe Venetus. Monet tamen Schol. A. Ari-

ſtarchum ἔλκε ſcribere: quod ſupra adoptauimus 406. 409.

προτὶ δὲ Φρένες αὐτῷ ἕποντο. Φρένες, οἱ ὑμένες τοῦ διαφράγματος. vidimus paullo ante vſ. 481. Pro ἕποντο Ariſtarchus ἔχοντο: nec hoc male. videtur quoque legiſſe ſic auctor Schol. br. nam ait: προσείχοντο δὲ αὐτῷ αἱ Φρένες. ποτὶ et προτὶ variat et h. l. ſed δόρυ προτὶ h. l. praeſtat, idque omnino praeferimus.

505. καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. non neceſſe eſt ſubſtituere ϝεξέρυσ'. Vide de digammo in compoſitis.

507. ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἀνάκτων. „ quod Zenodotus λίπον ediderat, Ariſtarchus λίπεν, ἐλίπησαν, ἐλείφθησαν, ἠρημώθησαν." Schol. A. Sic legerat quoque Ven. A. Lipſ. cum Schol. Moſc. 2. At λίπον agnoſcunt Schol. br. ἔλιπον τὰ ἅρματα τῶν δεσποτῶν. Videamus vtriusque lectionis rationes.

Myrmidones retinuere *equos* currui Sarpedonis iunctos, volentes fugere, ἱεμένους Φοβέεσθαι, *poſtquam reliquerant currum eorum qui inſidebant et regebant.* In curru fuerat ſolus Sarpedon, nam eius θεράπων et auriga haſta ictus ceciderat vſ. 464. 5. vnde igitur ἄνακτες? ſi reliquerant currum equi, disiunctos eos fuiſſe neceſſe eſt aut loris reſciſſis aut iugo fracto et temone: cuius rei non erat cauſſa; nam leuatus currus erat, nemine inſidente. Aliter res ſe habebat ſup. Z, 39—41. vbi impeditus fuerat currus virgultis.

Si λίπεν ἅρματ' ἀνάκτων legitur, manet eadem adiunctorum repugnantia. ἅρματα ἐλίπησαν ὑπὸ τῶν ἵππων. nam vix iungere placebit ἅρματα ἐλίπησαν ὑπὸ τῶν ἀνάκτων. ἐλίπησαν eſt, quod ex vulgari vſu foret ἐλίπη ἅρματα. Alteri moleſtiae in ἀνάκτων poteſt occurri, ſi ἄνακτος legeris. At reſtat altera, quod laborat verſus vitio proſodico in ἅρματ' ϝανακτων. Statim cuiuis in animum veniet: ἅρμα ϝανακτος. Ita quoque h. l. emendatum eſt a Bentl. et Dawes. Nec tamen vel ſic expedita res eſt: cum ἐπεὶ λίπον ἅρμα ἄνακτος ſcil. οἱ ἵπποι, nihil habeat adiectum, cur aut quomodo equi currum relin-

quere, non cum curru fugere maluerint, vt res ferebat, et saepe alibi factum legimus. Alia ad manum esset emendatio: ἐπεὶ λίπον ἅρματ' ἄνακτες, in quam vidi quoque incidisse Iortinum (*Tracts* To. II. p. 69). Sane descenderat curru Sarpedon, eiusque θεράπων caesus procubuerat. Recedit tamen emendatio paullo longius a vulgari scriptura.

Quid multa? Versum haud dubito ab interpolatore rhapsodo intextum esse; eodem modo, quo sup. vs. 371. opportunitate arrepta ex Z, 39. 40. 41. voluit ille explere sententiam versus antecedentis.

508. φθογγῆς ἀΐοντι. „ὡς λέγοντι οὕτως καὶ Ἀρίσταρχος." Schol. A. quid igitur alii? Scilicet non variauit lectio; sed notatum est ἀΐοντι praesens esse pro perfecto: dum audiit. cum audiisset. Atqui is vsus τοῦ ἀΐω haud raro est obuius.

510. χειρὶ δ' ἑλὼν ἐπίεζε βραχίονα. Vrat. d. cum vno Vindob. χειρὶ λαβὼν δ' ἐπίεζε.

τεῖρε γάρ αὐτῶς. ed. Rom. αὐτόν. sicque Cant. Harlei. Mosc. 2. Vrat. b. d. vn. Vindob. et ipse Venetus. Verum hoc facile ex interpretamento inseri potuit. Vrat. A. quoque τεῖρε δὲ αὐτόν.

511. ἕλκος, ὃ δή μιν Τεῦκρος. Vrat. d. ὃ δ' ἧμιν.

ὃ δή μιν Τεῦκρος ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ. recte ἐπεσσύμενόν μιν. non Τεῦκρος ἐπεσσύμενος. v. M, 387. 388.

512. τείχεος ὑψηλοῖο ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων. Non video interpretes haesisse in hoc versu: ἀμύνειν ἀρὴν τείχεος, quae quaeso haec loquendi forma? At potest occurri: interpunctio, vt feci, est mutanda: ἐπεσσύμενον βάλεν ἰῷ τείχεος ὑψηλοῖο· vt sit vel βάλεν ἰῷ ἀπὸ τείχεος, vel ἐπεσσύμενον τείχεος h. ἐσσύμενον ἐπὶ τεῖχος. vt res se habet M, 388. ἀρὴν ἑτάροισιν ἀμύνων. Occurrit alibi quoque. At offendit hiatus, post ὑψηλοῖο, quo offensum esse Bentleium intelligo ex lineola appicta. Dicas cum Knight, fuisse ὑψηλοῖο ϝαρην.— At tot aliis locis occurrit vox sine digammo, vt recipi nequeat: v. ad M, 334. et Ξ, 485. Praestat sic inter versus referre, in quibus pra-

nuntiatione subsistente hiatus admittendus esse videri pot, est. v. Excurs. ad XVII. (P.) Equidem suspicor etiam hunc versum deberi sedulitati rhapsodi, explentis sententiam antecedentis versus.

513. εὐχόμενος δ' ἄρα εἶπεν ἑκηβόλῳ Ἀπόλλωνι. Harl. ἑκηβόλον Ἀπόλλωνα. Apollinem *Lycium* vss. sqq. memorari, nemo miretur, in precibus viri e Lycia oriundi. Attamen notabile est, in Homero Apollinis *Delii* et *Delphici* nondum occurrere epitheton. Quae obseruatio obuersata iam est doctiss. Matthiae ad Hymn. Homer. p. 20. εὐξάμενος vn. Vindob.

515. δύνασαι δὲ σὺ πάντοσ' ἀκούειν. ⸓ (potius ⸔) „lectio πάντοσ' (pro πάντοσε) est Aristarchea: εἰς πάντα τόπον ἀκούειν. Simile illud: πεύθετο γὰρ Κύπρονδε μέγα κλέος (Λ, 21) h. e. εἰς Κύπρον ἠκούετο (vbi v. Obss.). Sic ἄλλοθεν. ἄλλοσε. ὁμόθεν, ὁμόσε. Ergo et πάντοθεν (N, 28) et πάντοσε (Σ, 479) At Zenodotus πάντες ἀκούειν, διὰ τοῦ ε." Hoc corruptum vt plura in hoc Scholio; etiam in Cod. Lips.; putes Zenodotum scripsisse παντός. vt scribitur quoque in vno Vindob. At mox in alio Scholio: Ζηνόδοτος δὲ, ἀντὶ τοῦ παντί. Videtur adeo ille habuisse scriptum: πάντεσ' pro πᾶσι, vt πάντεσσι occurrit. Iungitur autem ἀκούειν τινὶ, *in alicuius gratiam*, eoque *exaudire*. Herodianus praetulit πάντοσε· quod et interpretantur Sch. br. πανταχόθεν et defendit Eustath. dictum pro πάντῃ. et recte, nam tertius casus sequitur alius: ἀκούειν ἀνέρι κηδομένῳ. πέντος ἀκούειν vitium Ald. 2. quod sequaces retinuere: indocte! At Bentl. non in πάντοσ' ἀκούειν acquiescit; sed coni. πάντοσ' ἀρήγειν. ἀμύνειν. et delet vs. 516 Ἀνέρι κηδομένῳ tanquam spurium. dici enim παντὸς ἀκούειν vel πάντ' ἐπακούειν, vt de Sole: ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις Γ, 277." Est sane insolentior tertii casus vsus; attamen et inf. 531 est iterum: ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο. Est porro analogia in κλῦθί μοι. — Superest δύνασαι δέ τε edd. et Sch. br. At Barnes δὲ σὺ ex Barocc. Harlei. pro var. lect. Accedit ipse Venetus. Vtrumque abest a ms. Lips.

Est autem mox κηδομένῳ (οὕτως eo modo quo) ὡς νῦν ἐμὲ sq.

517. ἀμφὶ δέ μοι χεὶρ. Est δέ μιν in Eustath. p. 1073, 30. forte vitio.

518. ὀδύνῃσιν ἐλήλαται. Sch. br. διαπέπαρται. huc spectat Hesych. gl. ἐλήλαται. συνέχεται. πεπερόνηται. Scilicet, primo ἔγχει διαπέπαρται τις vel διελήλαται, tum et *dolore:* vt Lat. *dolore percuti.* ita et h. l. χεὶρ μοι ἀμφιελήλαται ὀξείῃς ὀδύνῃσι.

519. οὐδέ μοι αἷμα τερσῆναι δύναται, „τερσῆναι. Sch. B. ξηρανθῆναι" et videtur τερσαίνειν ita dictum esse Od. Z, 98. De 529. vide mox.

βαρύθει δέ μοι ὦμος ὑπ' αὐτοῦ. βαρύθει cum versu habet Etymol. Puta esse dictum pro βαρύνεται. vt apud Apollon. βαρύθεσκε Arg. I, 43 τότ' αὖ βαρύθεσκέ οἱ ἤδη γυῖα. βαρύθῃ Lips. ὦμος ὕπερθεν Vrat. d.

Ceterum in his vss. vsus particulae est tam saepe, et tamen varie repetitus, vt sermonem nondum satis politum aperte arguat: ἀμφὶ δέ μοι. βαρύθει δέ μοι, ἔγχος δ'. ἀνὴρ δ'. ὁ δ' οὐδ'.

521. ὤριστος. De hoc v. ad Λ, 288. ἀνὴρ ὃς ἄριστος Harl.

522. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. Ita vulgo legitur; nec aliter recitat Athenagoras c. 17, 3. metro misere corrupto: Nam primo οὐδ' Ϝῷ fuisset, tum παιδὶ ἀμ. est hiatus. Alteri vitio facile occurras, scribendo ου Ϝῷ. alterum tollit Sch. A. qui antiquam lectionem seruauit, etsi in Veneto non expressam: Est enim in Schol. A. ἡ διπλῆ, ὅτι ἐλλείπει ἡ περί. ἔστι γὰρ, οὐδὲ περὶ τοῦ οὗ παιδὸς ἀμύνει. οἱ δὲ ἀγνοήσαντες γράφουσιν. ὁ δ' οὐδ' ᾧ παιδὶ ἀμύνει. Repetit quoque eadem Schol. A. ad Σ, 171. vbi Aristarcheam lectionem Πατρόκλου ἐπάμυνον hoc ipso exemplo defendit. Conuenit cum aliis locis in quibus ἀμύνειν cum altero casu iungitur: Plena forma loquendi est ἀμύνειν τι (ἀπὸ, ὑπὲρ,) περὶ, τινος, (at si iungitur τινὶ, est datiuus cui) itaque λοιγὸν, κακὸν et alia, propellere ab aliquo. *depulsare malum ab aliquo*, vel *pro aliquo;*

saepe tamen alteruter casus omittitur. Sic Δ, 11 καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. M, 402 ἀλλὰ Ζεὺς κῆρα ἄμυνε παιδὸς ἑοῦ. add. O, 731. Π, 75. et absolute: N, 109 ἀμυνέμεν οὐκ ἐθέλουσι Νηῶν ὠκυπόρων. add. I, 527. M, 155. et inf. Π, 561. adiectum ἀπὸ sup. Π, 80 νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων ἔμπεσε. Alibi περὶ, vt inf. P, 182 ἀμυνέμεναι περὶ Πατρόκλοιο πεσόντος, et Σ, 173. Aliquoties ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, vt M, 243. et sic plura. Bentl. em. παῖδ' ἐπαμύνει ex v. 540.

523. ἀλλὰ σύ πέρ μοι, ἄναξ. Iterum offendit; cum perpetuus vsus sit Ϝάναξ, quod docuit Dawes, frustra eius acumen eleuante Ernestio. Medelam attulere Bentl. et Dawes σύ περ με Ϝάναξ. Sane ἀκεῖσθαί τινα vt sup. E, 447. 8. etiam ἀκέσασθαι. ἕλκος sup. 29. τοὺς μέν τ' ἰητροὶ — ἀμφιπένονται ἕλκε' ἀκειόμενοι. Iam duplex accusatiuus, etsi in hac ipsa voce non occurrit, est tamen res frequentata ab Homero. Vel sic tamen possit aliquis vereri, ne totus locus de Glauco a rhapsodo attextus sit, quem ipsa res et narratio ferre vix videtur; Caesus iacet Sarpedon; irruit Patroclus ad eum spoliandum: succurrendum erat celeriter, et succurritur. At vides Sarpedonem nouissima mandata dantem Glauco: qui e vulnere dolens preces ad Apollinem facit, et a deo sanatur, tum socios corpus tueri iubet, ipse arcessit Troianorum principes, et nunc pugna fit circa Sarpedonis corpus. Forte antiquitus nulli versus legebantur, quam 508. Γλαύκῳ δ' αἰνὸν ἄχος γένετο φθογγῆς ἀΐοντι, (532) πρῶτα μὲν ὤτρυνε Λ. Reminiscebatur commode grammaticus Glauci vulnerati ex M, 387. et sanatione vulneris prospiciendum esse omissioni putauit. vide tamen notam ad 492—501. — In f. versus pro ἕλκος, ἄλγος Harlei.

524. κοίμησον. Sch. A. Αἰολικὸν, κοίμησον. ἀπὸ τοῦ κοίμισον." deb. ἀντὶ τοῦ. Scilicet κοιμᾶν pro sopire veteres dixere. v. ad M, 281. Seruanit veram lectionem Venetus. At κοίμισον ceteri codd., in his Lips. sicque editum erat ante Barnes, qui metri vitio obseruato κοίμησον reposuit ex Eustathio. κοίμισον Harlei. Townl. saltem me-

trice recte. δὸς δέ μοι κράτος Flor. Aldd. Eiectum μοι ed. Rom. duce.

526. αὐτός τ' ἀμφὶ νέκυι κατατεθνειῶτι μάχωμαι. „κατατεθνειῶτι. Ariſtarchus per η, vt ſemper, κατατεθνηῶτι. hoc habet Mori. Vrat. d. A. Vindob. νέκυι duabus ſyllabis pronuntiandum — αὐτὸς δ' Vrat. d. bene. — αὐτὸς ἀμφὶ νέκυν κατατεθνειῶτα Lipſ.

529. μένος δέ οἱ ἔμβαλε θυμῷ. Pro his σθένος ἔμβαλε θυμῷ recitat Ariſtot. de Morib. III, 11. quo loco docet, τὸν θυμὸν eſſe τὸ ἰτητικώτατον. Sed memoriter recitat alia ibid. quae non occurrunt in noſtro Homero: μένος καὶ θυμὸν ἔγειρεν, et ἔζεσεν αἷμα. Ceterum mirari licet τέρσηνε quod ſup. 519 vim immanentem habebat, nunc repente actiuum factum, ἐξήρανε.

530. ἧσιν ἐνὶ φρεσὶ ad ſolum ἔγνω vel etiam ad γήθησε trahi poſſe, monet Sch. A.

531. ὅττι οἱ ὦκ' ἤκουσε μέγας θεὸς εὐξαμένοιο. οἱ εὐξαμένοιο ſc. αὐτοῦ. caſus tertius, vt ſup. Ξ, 139—141 Ἀχιλλῆος — δερκομένῳ. Adde K, 187. 8. Od. Ψ, 205. 6. I, 256, 7. quae loca Euſtath. excitat.

533. ἀμφιμάχεσθαι vna voce et h. l. ſcriptum et editum. Mox μακρὰ βιβάσθων vidimus paullo ante O, 676. N, 809. vn. Vindob. βιβάσκων.

538. λελασμένος εἷς ἐπικούρων. v. inf. ad 776. et E, 834.

540. σὺ δ' οὐκ ἐθέλεις ἐπαμύνειν. ἐπαμῦναι Cant. Harl. ἐπαμύναι Lipſ.

542. ὃς Λυκίην εἴρυτο. εἴρυτο Ariſtarchus ſcripſit; et addit Schol. A. (cum quo ſimilia tradit Etymol. in εἴρυτο.) ὑγιῶς πάνυ.“ Vellem adieciſſet, vnde vocem duceret, et vnde media ſit producta. At Tyrannio, pergit grammaticus, εἰρῦτο ſcribebat, vt ſit pro εἰρύετο. δύναται δὲ (debent eſſe verba Schol. A.) τὸ εἴρυτο, κλιθὲν ἀπὸ τῶν εἰς μι, ὁμοίως τῷ ἐζεύγνυτο, (leg. ἐζεύγυτο) θοῶς δέ οἱ ἤνυτο ἔργον, (Od. E, 243 hoc vero eſt alienum a re.) ἐκτετάσθαι. οὕτως ἀξιοῦμεν καὶ ἐπὶ τοῦ εἴλυτο (Π, 640) καὶ εἴρυτο.“ Satisfacerent haec, ſi docuiſſet, quale ver-

bum illud esset: scil. ῥῦμαι. ἔρυμαι. vel vt Etymol. εἴρυμαι. Etsi nec minus ῥύω, ἐρύω, tueor, vel κρατῶ in vsu fuere; Θ, 143 Διὸς νόον εἰρύσαιτο. v. disputata de h. v. in Excursu IV. ad A.

δίκῃσι pro δίκῃ. εὐδικίᾳ. Sch. B. est quoque in Schol. Leid. recitantur in iis versus Aeschyli: ὅπου γὰρ ἰσχὺς συζυγοῦσι καὶ δίκαι, ποία ξυνωρὶς τῶνδε καρτερωτέρα.

544. νεμεσσήθητε δὲ θυμῷ Sch. br. μεμπτὸν ἡγήσασθε. vult Glaucus eos indignari, ira incendi.

545. ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Sch. br. ὑβρίσωσιν. αἰκίσωνται. τιμωρήσωνται. add. Hesych. Etymol. Apollon. Lex. ἀεικίᾳ περιβάλωσι, adscriptis vss. et paullo ante, ἀείκιζεν, ᾐκίζετο. et ἀεικίην, τὴν αἰκίαν. Recte haec altera vox ab illa ducitur; ex ἀεικία natum est αἰκία, non inuerse. Est scilicet ἀεικὴς, *indignus*, inuisus, seu *adspectu*, seu *alio modo;* hinc *foedus*, *ignominiosus:* vnde vulgare αἰκίζεσθαι. αἰκία, quae proprie de corpore caesorum mutilato et foedato dici coepit. Inde omnino est ἀπρεπής. (ἀπὸ τοῦ εἴκειν, ἐοικέναι. male multa alia commenti sunt grammatici.)

546. Δαναῶν κεχολωμένοι. ⸓ „quod ante Δαναῶν deficit περί." Schol. A.

548. Τρῶας δὲ κατάκρηθεν λάβε πένθος. Mature media vox obsoleuerat; itaque grammatici varie de ea statuunt. Primo κατὰ κρῆθεν diuisim scripserat Aristarchus, nec tamen ei est obtemperatum. κατὰ ad λάβε nemo reuocauit; alter locus, in quo vox occurrit, est Od. Λ, 587, de Tantalo: δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατάκρηθεν χέε καρπόν. Ex h. l. constituitur significatio, *desuper*, *a capite:* quae cum loco nostro non conuenit, nisi memineris simile dictum, κατ' ἄκρης, pro *penitus. funditus.* hoc verum arbitror. At κατ' ἄκρηθεν pro κατ' ἄκρης non occurrit. Nec tamen, si κρῆθεν esset per se dictum, κατὰ adiunctum foret sine exemplis similium: in Sc. Herc. 7 est: τῆς καὶ ἀπὸ κρῆθεν, βλεφάρων τ' ἀπὸ κυανεάων — nisi et hoc fuit ἀπόκρηθεν, eiecto τ'. Non improbabile fit κατάκρηθεν iunctim pronuntiatum esse. Accentus au-

tem est retractus communi in his grammatica lege. Tandem deducitur ab ἡ κάρη, κάρηθεν, κρῆθεν seu vt Sch. A. vult καρα̃, καρῆθεν, κρῆθεν, et Etymol. καρῆ, in κατὰ κρῆθεν. κατὰ κρατὸς (nam diuisim ille scribere voluit) idem tamen alibi κάρη, κάρα scribit. Homerus tamen ἡ κάρη ignorat; τὸ κάρα frequentat. Plures autem formas vocis fuisse, iam supra vidimus: τὸ κὰρ, τὸ κάρα, τὸ κάρη, ἡ κάρη, et ἡ καρὴ, τὸ κάρηνον. quid ni et κρὰς, κρῆς, vnde κρῆθεν. Seruant et tuentur κατάκρῆθεν Sch. B. Sch. br. add. omnes quas noui. κατὰ κρῆθεν κατὰ κεφαλῆς. Hesych. Eustathiana, quae et ap. Barnes habentur, sunt ex Apione et Herodoro (ἐν τοῖς εἰς τὸ Π σχολίοις.) descripta, cf. Eustath. ad X p. 1257, 52. iisque simillima sunt, quae habentur in Schol. A. et particula in Etymol.

πένθος ἄσχετον, οὐκ ἐπιεικτὸν, ἐπεί σφισιν ἕρμα πόληος. ἄσχετον idem quod ἀάσχετον sup. E, 892. pro ἀκατάσχετον; ἀνυπομόνητον. Apollon. Lex. h. v.

549. οὐκ ἐπιεικτὸν, *luctus ingens*, proprie *indomitus*. Vidimus iam E, 892. Et ἕρμα πόληος. *tutela, praesidium*, nam ἕρμα, ὑποστήριγμα v. ad A, 486. vbi et 283 Achilles μέγα πα̃σιν ἕρκος Ἀχαιοῖσιν eodem sensu. Latere ἕρμα πόληος ap. Hesych. in ἔμπα πόλιος. στήριγμα πόλεως notatum iam ab Bentl. video. Apud Pindarum Theron ἔρεισμα Ἀκράγαντος. Ol. II, 12. — ἐπί σφιν legitur ap. Apollon. Lex. in σφίσιν vitiose. Docet grammaticus discrimen inter σφίσιν, *sibi* et σφισιν, encliticum, si est αὐτοῖς.

552. βὰν δ' ἰθὺς Δαναῶν λελιημένοι. Iam saepe vidimus vocem. Sch. br. συστραφέντες. προθυμηθέντες. hoc bene, et prius vnde duxerit, me latet. putauitne esse ἐλελισμένοι? at Homero est ἐλελιχθέντες. — ἰθὺς (κατὰ) Δαναῶν. ἦρχε δ' ἄρα *praeibatque vt solitus est*. Clarke.

553. Ἕκτωρ, χωόμενος Σαρπηδόνος. (ꝗ) „quod deest περὶ Σαρπηδόνος. et χωόμενος pro συγχεόμενος.“ Immo vero non *perturbatus*, sed *exasperatus*.

554. λάσιον κῆρ iam vidimus B, 851. add. A, 189. Μενοιτιάδεω Lipſ.

556. Αἴαντε, νῦν σφῶιν ἀμύνεσθαι φίλον ἔστω. „ἐν ἄλλῳ· μένος ἔστω Sch. A. „γρ. Αἴαντες“ Barnes.

557. μετ' ἀνδράσιν, ἢ καὶ ἀρείους, „ſcil. ἐστὲ, ἢ γίνεσθε. Aut a datiuo poeta ad accuſatiuum transit; vt A, 541 αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπονόσφιν ἐόντα κρυπτάδια φρονέοντα — (putauitne, σφῶιν ἔστω φίλον, (ὑμᾶς) ἀμύνεσθαι — ἢ καὶ ἀρείους (ὄντας?) Reſpicit autem verſus ad 492. Γλαῦκε πέπον, πολεμιστὰ μετ' ἀνδράσιν.

μετ' ἀνδρῶν vn. Vindob.

558. ὅς πρῶτος ἐσήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν. ἐσήλατο ſcripſerat Ariſtarchus cum ſua ſecta (οἱ ἀπ' αὐτοῦ) (de quo ſatis dictum eſt ad Λ, 192. H, 260. Θ, 86.) At Lyſanias ſine adſpiratione ἐςήλατο, et quidem ſic, vt ε ipſi eſſet augmentum, verbo ducto a σάλω, σάλασθαι, pro ἀποσπᾶν, σαλεύειν. Sunt eadem ap. Euſtath. e Porphyrio, qui ex Apione et Herodoro, quos auctores laudat Euſtath. ſua petiiſſe videtur; hi aſſenſerant Ariſtarcho exploſo recto Lyſania. Similia legi videntur in Schol. Vict. Putauit igitur is, aut acceperat, fuiſſe a σάλος. σάλη (Etymol. in ἀσαλῆς) vel σάλα ap. Heſych. *maris* agitatio, et hinc quoque *mentis*, vocem σάλω, *moueo*, pro quo poſtea fuerit in vſu σαλεύειν, a quo eſſet ἔσηλα, ἐσηλάμην. In hunc ſenſum Sch. br. ἀντὶ τοῦ διεσάλευσεν. ἐπλήρωσεν εἰςελθών. (*impleuit copiis?*) Quaſi vero hoc vno loco ἥλατο, occurreret; cum ἆλτο, ἐπᾶλτο, ἐςᾶλτο et ſimilia occurrant, et ipſum ἐςήλατο hac ipſa in re M, 438 ὃς πρῶτος ἐςήλατο τεῖχος Ἀχαιῶν. etſi et ibi ſimilia tentata fuerunt: quae ad eum locum vide. Quod autem h. l. vexauit grammaticos, et vt nouum vocabulum circumſpicerent permouit, (fuit quoque ζήτησις hac de re, πῶς ὁ ποιητὴς — v. Sch. A.) eſt hoc, quod non Sarpedon, ſed *Hector*, prior in caſtra irruperat, loco eodem ſup. M, 438. et 459. vbi 462. ὁ δ' ἄρ ἔςθορε φαίδιμος Ἕκτωρ et 466 ὅτ' ἐςᾶλτο πύλας. Sarpedon autem primus vallum *labefactauerat* ibid. 397 ſqq. ἔπαλξιν ἑλὼν χερσὶ

στιβαρῇσιν ἐλχ' ἡ δ' ἔσπετο πᾶσα διαμπερές. Non viderant grammatici, idem ἐσήλατο, quod de Hectore dictum erat M, 438. nunc de Sarpedone dictum non haberi posse pro diuersis vocabulis.

Schol. A. ipse assentitur Aristarcho adspiranti ἑσήλατο (quod apud seriores fieri desiit) vt ab ἅλλεσθαι ductum sit: primum enim Sarpedonem *impetum* in vallum *fecisse*, hocque a poeta declarari: ὃς πρῶτος ἐσήλατο καὶ ἐπεπήδησε τῷ τείχει (atqui est ἐσήλατο) ἄρα γοῦν, ὡς οὐκ εἶπε· πρῶτος διῆλθεν. ὁ δὲ Σαρπηδὼν πρῶτος ὥρμησεν ἐπὶ τὸ τεῖχος (M, 308) ὡς ῥα τότ' ἀντίθεον Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε τεῖχος ἐπαΐξαι. ὥστε τὸ ἥλατο ταὐτὸν εἶναι τῷ ὁρμῆσαι. Similia ex Porphyrio Eustathius.

Tota disputatio videtur tolli potuisse, si meminissent, vtrumque et Sarpedonem et Hectorem primos in castra irruisse, sed diuersis locis, illum vallo conuulso, hunc porta effracta; in Hectore tamen ornando poetae operam maxime se supra M extr. continuisse. At Sarpedonis operam in ea re praecipuam fuisse, nec sine eo rem effici potuisse, ipse poeta dixerat M, 290 sq. Οὐδ' ἄν πω —

559. ἀλλ' εἴ μιν ἀεικισσαίμεθ' ἑλόντες. — quod est assumendum καλῶς ἂν ἔχοι, εἰ αὐτὸν ἀνελόντες ἀεικισαίμεθα. Porro in Sch. A. adscriptum: ἐν τῇ Ῥιανοῦ, ἀλλ' αἴ μιν ἀεικισσαίμεθ'. quam lectionem ex Rhiani editione recte respuit Aristarchus et communis vsus. Supplet Eustath. ἀλλὰ σπεύσωμεν, εἰ. pro ὅπως. vel ἄγε, ποιήσωμεν, οὕτως, vel εἴθε. De ἀεικίζεσθαι vidimus paullo ante ad 545.

Sch. B. praeterea monet, praeparari a Patroclo, quod mox ipse ab Hectore, et Hector ab Achille experturus erat. At mouet eum, quod Patroclus alioqui tam mitis repente tam saeuus factus sit? Respondet, quia Sarpedon primus vallum erat aggressus. Respondere poterat, aestimationem faciendam esse ex sensibus et moribus hominum istius aetatis; qui ira efferati, in hostem humanitatis rationem nullam habebant.

560. τεύχεα τ' ὤμοιιν ἀφελοίμεθα. ἀφελώμεθα. Vn. Vindob. et Vrat. d. et a pr. m. habi

561. καί τινὶ ἑταίρων αὐτοῦ ἀμυνομένων. Ipse quod ambiguum est, sitne subintelligendum περὶ αὐτοῦ ἀμυνομένων an αὐτοῦ, eo loco." Sch. A. cum Sch. Exc. Barn. vix dubites de priore.

565. ἀμφὶ κέκυ κατατεθνειῶτι. Miror h. l. nec legi in Veneto κατατεθνηῶτι (quae Aristarchea fuit scriptura vt modo 526 v. sup. Z, 71. H, 89) nec aliquid in Schol. moneri. Est tamen in Mori mſ. Vrat. A.

567. νύκτ' ὀλοὴν, σκότον Sch. B. Alibi est ἀὴρ, vt inf. P. de pugna circa Patrocli corpus 269. 644 ſq. caligo a puluere exorta. Nimis argutum foret, de caligine doloris et irae pugnantibus obducta haec interpretari. An vero non aliquis e rhapsodis duo hos versus ex loco de Patroclo adumbrauerit, equidem nec affirmem nec negem. Ieiunus satis est quod ad sententiam spectat v. 568. Ὄφρα etiam repetitione ὀλοὸς ingratus.

569. ἑλίκωπας Ἀχαιούς. Eos iam vidimus A, 389. πρότερον pro πρότεροι Barocc. Mori.

571. δῖος Ἐπειγεύς. Harl. Vrat. d. Lipſ. Ven. Ἐπηγεύς. At in Ἐπειγεὺς saltem etymon apparet.

572. Budeum, vrbs Phthiotis seu terrae Phthiotidis a Budeo Argi f. nominata. Sch. A. Sch. B. addit: πῶς δὲ ἂν ἱκέτευε (574) τὸν βασιλέα τῆς ἑαυτοῦ πόλεως; ἢ τάχα ἑτέρα παρὰ ταύτην ἐστί. Scilicet putauit Peleum regnasse toti regioni serius Phthiotidi dictae. Atqui Peleus et Achilles regnabant Phthiae et Helladi; ex iis et ex aliis B, 681 ſq. nominatis vrbibus copias ducebat Achilles." Negligentiam in ceteris grammaticis accuſes. In Sch. br. est Βούδειον, πόλις Θεσσαλίας. in Etymol. autem Βούδιον, πόλις Θεσσαλίας. οἱ δὲ Ἠπείρου. in Hesych. Βούδιον πόλις. At Steph. Byz. (et ex eo Eustath. et ex iis, vt solet, conflatus est Phavorinus) Βούδεια, πόλις ἐν Μαγνησίᾳ, ἀπὸ τοῦ οἰκίσαντος Βουδείου. Addit Mineruam in Thessalia coli Budeam, laudato Lycophrone v. 359. Pergit: Ὅμηρος Βούδειον ἔφη· Ὅς ῥ' ἐν Βουδείῳ εὖ ναιο-

μένῳ. Eustathius aliunde affert: Βούδειον δὲ πόλις, φασὶ Βοιωτικὴ, ἀπὸ Βουδείας Βοιωτίας, μητρὸς Ἐργίνου τοῦ καὶ παρὰ Πινδάρῳ περιφδομένου (Ol. IV.) (Budea haec esse videtur eadem quae Buzyge, Lyci filia ap. Schol. Apollonii Arg. I, 185.) Scilicet longinqua aliqua ex vrbe advenisse voluere supplicatum Epigeum, non ex propinquo, vt sup. e Sch. B. vidimus. εὖ ναιομένῳ distinxi: Vulgg. εὐναιομένῳ e more grammaticorum, v. sup. Excurs. V. ad A. εὐγαιομένων Lips.

573. τοπρὶν vna voce h. l. in edd. cum alias diuisim edatur τὸ πρὶν, quod et codd. habent, vt Vrat. b. d. A. et ipse Ven.

574. ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε καὶ ἐς Θέτιν. ξ— „quod Thetis mansit cum Peleo, nec eius domum reliquit, vt fabulati sunt scriptores" Sch. A. paria Sch. B. Monitum iam aliquoties. Porro Sch. A. notat dictum ἱκέτευσεν ἐς pro πρὸς. (ex sollenni, nunc satis noto, vsu, est enim pro ἱκέτην ἐλθεῖν ἐς οἶκόν τινος) illustratum ab Hemsterh. ad Plut. Aristoph. p. 456. excitatum ab Ernesti. Latere hoc hemistichium in Hesychio in verbis ἐςπηλῆ — p. 1465 iam Bentl. animaduerterat.

576. Ἴλιον εἰς εὔπωλον an ἐΰπωλον scribas, nil interest per se; vtrum antiquius sit ignoramus; dactylum tamen praefero.

577. τόν ῥα. „hunc inquam" Clarke e more.

579. ὁ δ' ἄρα. „vt ex tali vulnere necesse erat." Clarke. Tu dic vno verbo, *vtique. sane.* δή.

582. ἴρηκι ἐοικώς. De ἴρηξ v. ad N, 62.

583. ὠκεῖ' ὅςτ' scribebatur. Ita vero hiatus existeret. Porro ψῆρας h. l. scriptum, at P, 755 ψαρῶν τε, quod dupliciter scriptum *ad propriam in quoque vocis sitis iucunditatem* spectare affirmabat grammaticus ap. Gell. XIII, 19. *nam, si alterum,* inquit, *in alterius loco ponas, vtrumque feceris sonitu insuaue.* Remittam hoc aliarum aurium iudicio. Exemplum saltem est religiose seruatae lectionis quam inuenerant grammatici. Aliud

exemplum v. ad Φ, 347. ὅς τε φόβησε. Ionica ratio tuetur: cum Vrat. b.

584. ὣς ἰθὺς ἔσσυο — et 586 καί ῥ᾽ ἔβαλε —, quod casus et personas mutauit poeta. Sch. A. et Eustath. obuia res. Dicas Potuisse in ἔβαλε Σθενέλαον adhaerescere ς, vt fuerit ἔβαλες — ῥῆξας. Nil tamen de hoc monitum: nisi quod Lips. ἔβαλες. Sane sic ῥῆξα possit subintelligi τὸ χερμάδιον. In ἱπποκέλευθε iterum nugatur Eustath. Bentl. iterum emendat Πατρόκλεις ἱπποκορυστά, vide sup. ad 126.

585. κεχόλωτο Cant. edd. Flor. Aldd. ipse Turneb. posse sic κῆρ κεχόλωτο dictum esse, ait Ern. At Bentl. refingebat totum locum: ἔσσυτο — κεχόλωτο δὲ κῆρ ἑ. κεχόλωσο Rom. e qua reposuit Steph.

586. Ἰθαιμενέος Mosc. 2. sicque solus, quod video, Turnebus edidit; quasi esset Ἰθαιμενεύς. vbique Ἰθαιμένεος.

587. ῥῆξέ τ᾽ ἄπο τοῖο τένοντας. Est τένοντε, quod alibi occurrit, v. c. Δ, 521. in vno Vindob. et in edd. Aldinis. Sed poeta vtrumque frequentat. Putes tamen hoc iactu saxi vnum tantum τένοντα rescindi potuisse. Scribendum autem ἄπο post verbum, si nobis constare volumus, non enim est ἀπὸ τοῖο iungendum; ita quoque mox 588 ὕπο.

588. χώρησαν δ᾽ ὕπο τε πρόμαχοι. ἀπό τε Vrat. b.

589. ὅσση δ᾽ αἰγανέης ῥιπὴ ταναοῖο τέτυκται. — „quod ταναοῖο pro ταναῆς h. e. τεταμένης." Sch. A. Ita vero nihil intelligas quae illa sit. Sch. br. εἰς μῆκος τεταμένης, μακρᾶς. disertius Hesych. ταναοῖο. ἐπιμήκους. μακροῦ, πάνυ ἐκτεταμένου. Est adeo *iaculum longius* comparatione aliorum breuiorum. ῥιπὴ ταναοῖο in Hesych. ῥιπὴ τάνοια latere, viderat quoque Bentl.

τέτυκτο vn. Vindob.

590. ἥν ῥά τ᾽ ἀνὴρ ἀφέῃ πειρώμενος ἢ ἐν ἀέθλῳ ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ. πειρώμενος. Subtilis, nec inanis, est obseruatio Schol. A. πειρᾶσθαι tantum *in certamine*, ἐν ἀέθλῳ, non vero *in pugna* locum habere τίς γὰρ ἀπό-

πεῖρα ἐν πολέμῳ γίγεται; (Oblitus eſt grammaticus πειρᾶσθαι eſſe quoque ſimpliciter, congredi pugna, pugnare, vt Λ, 386. N, 457: eſſet adeo *certans aliquis* ſiue in ludo ſiue in pugna.) Itaque diſtinguit ἥν ῥά τ' ἀνὴρ ἀφέῃ, ἢ πειρώμενος ἐν ἀέθλῳ, ἠὲ καὶ ἐν πολέμῳ, vt ἀφῇ ἐν πολέμῳ iungantur. Vanam tamen omnem ſubtilitatem eſſe arbitror. v. Notam. ἀφῆκε Lipſ. tam indoctus metri erat librarius. At προέῃ Vrat. A. elegantius, ait Erneſti, ſaltem non indocte: nam et hoc vſu habetur, v. c. E, 15. 280 προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. At proprie dicitur alterum ἀφιέναι βέλος et ſimilia; vnde et Apollo ἀφήτωρ.

591. δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων. vſus τῆς ὑπὸ notatur Sch. A. ἡ δὲ ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ, ἢ πλεονάζει. τινὲς δὲ, ὑπὸ δηΐων πειραζόμενοι (l. — νος) Eſt ſane vſus inſolentior ſiue cum πειρώμενος, ſiue, quod praeſtat, cum ἀφέῃ iunxeris. Erit pro ἀφιέναι ἐν δηΐοις. Doctiſſimum Dammium video accipere pro διὰ, vt ſaepe ὑπὸ ponitur pro propter; et Koeppenium putare, ſuppleri poſſe ὑπὸ δηΐων ἀναγκασθείς.

594. ἐτράπετ' *conuertit ſe* notat Clarke.

595. ὃς Ἑλλάδι οἰκία ναίων. — „quod *Hellas* vrbs eſt Theſſaliae, cuius incolae primo dicti Hellenes" — Sch. A. et Sch. br. de his accuratius actum ad B, 683.

599. πυκινὸν δ' ἄχος ἔλλαβ' Ἀχαιούς. πυκινὸν, γρ. δεινὸν mſ. Lipſ. Addit Bentl. malim: αἰνόν. ἔλαβ' Townl. Vrat. d. recte: ſi forte ex antiquiore more ſcriptum eſt.

601. σταν δ' ἀμφ' αὐτὸν ἰόντες. ἔστησαν περὶ τὸν Γλαῦκον ἐπιβοηθοῦντες τῷ προκαταρξαμένῳ τῆς ὑποστροφῆς· Sch. B.

602. μένος δ' ἰθὺς φέρον αὐτῶν. ἰθὺς (κατ') αὐτῶν. vt ſaepe. Alibi ſimpliciter ἰθὺς ἰέναι τινός, vel βῆναι. Sup. E, 506 οἱ δὲ μένος χειρῶν ἰθὺς φέρον. ἐξελάθοντο. „γρ. ἐκλελάθοντο Barn. memoriter forte, ex aliis locis. Mox κορυστὴν 603 ſimpliciter ornat; πολεμιστὴν vt Sch. br.

605. θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ iam ſupra E, 78 de ſacerdote.

606. Celerrimam et ſine dolore mortem tali vulnere inferri notabat Schol. Ven. ad Jl. Δ, 460 et recitabat: τόν ῥ' ἔβαλε κεφαλὴν ὑπ' οὔατος, ὦκα δὲ θ.

607. ᾤχετ' ἀπὸ μελέων. „γρ. ἀπαὶ μ. Barnes, inepta ſedulitate. ita tamen vn. Vindob.

609. ἔλπετο γὰρ τεύξεσθαι ὑπασπίδια προβιβῶντος. τεύξασθαι duo Vindob. Vrat. b. Ald. 2. cum ſequacibus, etiam Turnebo; reuocauit τεύξεσθαι Stephanus. De ὑπασπίδια v. ad N, 158 pro quo ὑπ' ἀ. alii, vt Vrat. b. d. ὑπ' ἀσπίδα Vrat. A. et Moſc. 2.

610. 611. 612. 613. iterum leguntur inf. P, 526. 7. 8. 9. Et 612. 613. ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος· ἐνθάδ' ἔπειτ' ἀφίει μένος ὄβριμος Ἄρης iam lecta et illuſtrata ſunt N, 443. 444. Vnde huc poſteriorem verſum: ἔγχεος ἐνθάδ'. translatum eſſe facile credas; Et Sch. A. ad v. 613 ἔγχεος —] ἐν τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου οὐκ ἐφέρετο καθάπαξ. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ ἀλόγως αὐτῷ παρέκειτο.

612. οὔδει ἐνισκίμφθη. ἐνεπάγη. vt Sch. br. et inf. P, 528 ἐνερείσθη. Vox iam Apollonio h. v. notata; ἐνεπέλασε καταπαγὲν τὸ δόρυ. ἐνεσκίμφθη, κατεπάγη apud Heſych. occurrit, et ap. Suidam. Alia notauit Villoiſ. ad Apollon. l. c. et Intpp. ad Heſych. ἐνισκήφθη laudat Schol. Ven. ad Δ, 457 cum Sch. Lipſ. ad e. v. ſicque Vrat. b. ἐνὶ σκίφθη Vrat. A. Vox ἀποσκίμφθαι apud Pindar. Ol. VI, 172. cf. inf. P, 528 et 437.

613. ἀφίει μένος. ἀφίη Mori. et Barocc.

614. 615. Αἰχμὴ — Ὤιχετ' — verſus abſunt a Veneto et Scholiis, a Lipſ. Harl. Townl. Vrat d. etiam ab Euſtath. binis Vindob. et ſunt inutiles; retracti ſcilicet huc ex N, 504. 505. vbi legebatur quoque 503 verſus ante lectus Π, 610 ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδών. hic tamen ſaepius repetitur et alibi. ἐπεί ῥ' *quippe vt dictum eſt.* Clarke.

617. Μηριόνη τάχα κέν σε, καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα. „Ὀρχηστὴν, εὐκίνητον κατὰ τὸν πόλεμον ὄντα Sch. A. B.

br. Eustath. Schol. Lycophr. 249 vbi Mars ὀρχηστής. et Dio Or. II. p. 93. Lucian. saltat. 8 reddunt, et a pyrrhiche petunt, nec sine probabilitate cum Meriones Cres sit: cf. Athen. IV p. 181 B. parum memores antiquae ὀρχήσεως, etiam in choris, quae fiebat cum corporis motu et μιμήσει aliqua: cum qua comparatur h. l. motus declinantis vt a telo sibi caueret. Conf. ad H, 240, τάχα μέν σε Barocc. Mori. Recitat vss. 617. 618. Lucian. de saltat. 8.

618. διαμπερὲς alii veterum ad ἔβαλον retulerunt; vt esset εἴ σε ἔβαλον, διεπερόνησα ἄν, τὸ ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσέ κέ σε, *statim mea hasta te omnino e pugna remouisset.* At Sch. A. tuetur id quod nunc habemus: κατέπαυσε διαμπερὲς, ἐπὶ τὸ ἀεί. — εἴ σε βάλον περ Vrat. A. ἔβαλον δὴ et περ Harl. γε vn. Vindob. In Vrat. d. 618 — 620 absunt; errore scribentis ex ἐόντα in fine duorum versuum.

619. δουρὶ κλυτὸς et h. l. Vrat. b. d.

621. σβέσσαι μένος. Sup. I, 674 σβέσσαι χόλον: παῦσαι.

622. θνητὸς δέ νυ καὶ σὺ τέτυξαι. τέτευξαι Lips.

624. αἶψά κε καὶ — αἶψα τε ed. Flor. et Ald. 1. quod melius putabat Ernesti; non ego.

625. εὖχος ἐμοὶ δώῃς. Ven. δοίης. ἐν ἄλλῳ· δώῃς. Obvium vtrumque in Homero, ex antiqua scriptura ambigua. δοίης etiam in Eustath. ms. Mori. Mosc. 2. Vrat. d. binis Vindob. cf. inf. 725. δώσεις Lips. Ἄϊδι κλυτοπώλῳ vidimus iam E, 654. Λ, 445. vtrobique hic versus erat lectus.

626. τὸν δ' ἐνένιπτε. Iterum ἐνένιπε peccatur in multis, etiam Lips. et edd. ἐνένισπε Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. cf. ad O, 545 et al.

628. οὔτι Τρῶες. Harl. Cant. Townl. Vrat. b. d. Mosc. 2. vn. Vindob. οὔτοι. ὀνειδείοις ἐπέεσσι. Perperam hoc quoque loco ὀνειδίοις Eustath. et edd. v. ad A, 519.

629. νεκροὺς glossa cod. Lips. — γαῖα καθέξει vt inf. Σ, 332. At h. l. simpl. pro *occumbere.* καθέξει

ſphalma Ald. 1. et καθείξει Ald. 2. et ſeqq. At Mori κκλύψει.

630. ἐν γὰρ χερσὶ τέλος πολέμου, ἐπέων δ' ἐνὶ βουλῇ. Sententia ab aliis repetita. τέλος πολέμου et τέλος ἐπέων quid ſit, grammatici haud docent. Euſtath. τὴν νίκην interpretatur, et comparat ſup. O, 741 τῷ ἐν χερσὶ φόως, οὐ μειλιχίῃ πολέμοιο. Doctius Erneſti: „τέλος πολέμου non eſt *finis belli*, ſed, *ſumma belli*, i. e. quod maxime valet in bello (malim in pugna) in quo belli gerendi ratio maxime ineſt: (proprie eſt id, quo pugna *dirimitur*, *ſinitur*, adeoque quo tota pugnae ratio continetur. Ita τέλος μύθων ſup. Π, 83. I, 56. forte nec aliter dictum θανάτου τέλος, toties obuium.) In altero membro debebat eſſe: βουλῆς δὲ (ſcil. τέλος ἐστιν) ἐν ἔπεσι. Sed poeta conuertit orationem, vt ſolet facere, imitantibus certatim aliis, praeſertim hiſtoricis, in his Thucydide. Itaque non opus eſt intelligi χρείαν in ἐπέων, vt vult gloſſa mſ. Lipſ." Sch. br. ſententiam apponunt: ὁ πόλεμος μὲν γὰρ χειρῶν δεῖται πρὸς κατόρθωσιν· βουλὴ δὲ, ἐκκλησία, λόγων. Schol. Pindari Nem. I, 39 comparat cum hoc verſu Pindaricum: πράσσει γὰρ ἔργῳ μὲν σθένος, βουλαῖσι δὲ φρήν. Apud Suidam autem in Ἄρης ex hoc verſu adducto inepta etymologia τοῦ Ἄρης inſtituitur, quod in bello non licet fari, ab α, ῥεῖν, λέγειν. Subtilior eſt philoſophis vſus τοῦ τέλους, qui ad poetam haud ſpectat, vt ſit pro ſumma rei, et pro re ipſa. De Od. I, 5 ſuo loco agendum erit.

631. τῷ οὔ τι χρή. vn. Vindob. οὔ τοι.

633. τῶν δ' ὥςτε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν. — „quod ambiguum eſt, ſitne ὀρώρει an ὄρωρε. Scilicet ὀρώρει, quod et Ven. habet, Ariſtarcheum fuit, in aliis ὄρωρε. Vtrumque habet locum pro interpunctione varia. ta: τῶν δ', ὥςτε δρυτόμων ἀνδρῶν, ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Minus tamen bene ſic alter verſus jungitur; praeſtat itaque ὄρωρε vt τῶν δὲ — ὡς τῶν iteretur. Erat tamen ὀρώρει in Ven. et Sch. A. B. Townl. Vrat. b, A. duob. Vindob. — τὸν δ' Cant.

634. γίνετ' ἀκουή. Aristophanes ediderat ἀΰτμή. quod alienum: nisi ἀΰτμήν, πνοήν, etiam ad sonum et auditum translatam esse suspiceris.

635. ὥς τῶν ὤρνυτο δοῦπος ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης. Ex Sch. A. videor intelligere, veteres dubitasse, sintne duo, a quibus strepitus oriatur: terra et arma; an strepitus armorum sit progressus a terra (scilicet vt surgat in caelum.) Hoc haud dubie verius: δοῦπος χαλκοῦ ὤρνυτο ἀπὸ χθονός. vt late propagatus in aere, longe audiatur. Epitheton terrae εὐρυοδείης occurrit quoque in Odyssea. Legitur etiam in versu ap. Plutarch. de frat. amore p. 485 C. D. εὐρυόδου γ' ὅσοι καρπὸν αἰνύμεθα χθονός. qui vnde petitus sit, docebit nos cl. editor; equidem Pindaricum esse suspicabar, qui et ipse εὐρείας χθονὸς τέρας dixit.

636 ſ— „quod post ῥινοῦ sequitur βοῶν· atqui βόες sunt idem quod ῥινός. (scilicet sollenni vsu, βοῦς pro *corio*, *scuto*) videri adeo τ' post βοῶν abundare." Sic Sch. A. Ita censuerat Aristarchus: ibid. (Nec aliter Eustath. qui tamen alterum norat, et Ed. Rom. cum Barocc. Mori.) Apollon Lex. βοῶν — ἐπὶ δὲ τῶν ἀσπίδων· βοῶν τ' εὐ ποιητάων. Potest exemplis vsus defendi: sup. N, 406 τὴν ἄρ' ὅγε ῥινοῖσι βοῶν — δινωτὴν φορέεσκε. Add. M, 263. Nec tamen vitium habet per epexegesin iuncta ῥινοὶ et βόες. Nec insolens repetitio terna τοῦ τε.

νυσσομένων non ad βοῶν sed ad omnia. Sch. B. argutatur referendo χαλκὸν ad *scuta*, ῥινὸν ad λαισήια, *leuiores clipeos*. Melius χαλκὸν ad thoracem et galeam, reliqua ad scuta referas.

Tandem vulgo editum, scriptum quoque in codd. etiam in Ven. A. B. εὐποιητάων vna voce, et obseruat Schol. A. scribi sic. vtrumque memorat Eustath. lectum. Diuisim εὖ ποιητάων est in Vrat. b. d. idque, vel ἐΰ, esse sequendum, censui. v. Exc. V. ad lib. A. p. 180.

638. οὐδ' ἂν ἔτι φράδμων περ ἀνὴρ Σαρπηδόνα δῖον ἔγνω. „In Aristarcheis erat Σαρπηδόνι δίῳ." Schol. A. Atque ita legit, qui in Schol. B. et Schol. br. exposuit:

„Φράδμων, ὁ πάνυ γνώριμος καὶ συνήθης τῷ Σαρπηδόνι.“ Etymol. Φράδμων, ἐπιστήμων καὶ συνετός. Apollon. Lex. ὁ ἔμπειρος καὶ διαγνῶναι δυνάμενος.

640. ἐκ κεφαλῆς εἴλυτο. ἐνεκάλυπτο. „γρ. εἰλῦτο.“ Barnes. voluit puto dicere, posse quoque sic scribi pro εἰλύετο. Est tamen εἴλυτο ab εἰλύμην vt εἴρυτο, vs. 542. nam media per se productam vocalem υ habet. v. de his ad Λ, 156. Μ, 286. εἴλυτο intulerat Ald. 2. Errant aliae edd. inter vtramque scripturam.

642. ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Lectio haec etiam ex Veneto est excusa. ἐνιβρομέωσι iunctim scribunt multi, vt Mori, etiam Schol. B. Athen. XI, 13. In Flor. et Aldd. erat σταθμῷ ἔπι. restituit ex edit. Rom. σταθμῷ ἔνι Turnebus. Porro βρομέουσι Harlei. Vrat. A. cum Lips. quod Ernesti melius esse aiebat. Non ego. Subiunctiuus est ex more Homerico post ὡς ὅτε, v. Exc. I. ad lib. IX. p. 696.

Enimuero sunt grauiora alia. Schol. B. praefixa quidem habent eadem verba, περιγλαγέας κατὰ πέλλας, et reddunt: περισσῶς γεγαλακτωμένας, ὅ ἐστι πληθούσας γάλακτος, ἢ βεβρεγμένας. Adiectum tamen statim, κατάπελλα δὲ ξύλινον ἄγγος, ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι quae et e Schol. Victor. notata habeo. περιγλαγέας iunxerat quoque Apollon. Lex. nam memorauit πέλλας, ἀγγεῖα γάλακτος et in γλάγος, γάλα. ἀπὸ τούτου καὶ τὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα· πολυγλαγέας (de hoc mox videbimus) κατὰ πέλλας. in Hesych. est: περιγλαγέας, γεγαλακτωμένας (etsi idem quoque γλαγέας habet, vt statim dicam) et κατὰ πέλλας, κατὰ τοῦ γάλακτος ἀγγεῖα. Etiam Eustath. τὸ δὲ περιγλαγέας, ἀντὶ τοῦ περισσῶς πληθούσας γλάγους, ὅ ἐστι, γάλακτος. πέλλαι δὲ ἀγγεῖα ποιμενικά. Enimuero sunt alii, qui γλαγέας singulatim memorant. Schol. br. in ed. pr. γλαγέας γεγαλακτωμένας. Etymologus: πέλλας. Ἰλιάδος Π. γλαγέας κατὰ πέλλας. ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. εἰσὶ δὲ ξύλινα ἀγγεῖα. Etiam Hesych. γλαγέας, γεγαλακτωμένας. Hos necesse

est iunxisse καταπέλλας vna voce. Et sic vidimus supra adiectum esse Schol. B. κατάπελλα δὲ ξύλινον ἄγγος. ἀπὸ τοῦ καταπεπελεκῆσθαι. et Scholion a Bentleio adscriptum nescio vtrum ex Harlei. an ex cod. Lips. περὶ γλαγέας καταπέλλας. κατάπελλα δὲ ξύλινον ἄγγος. ἀπὸ τοῦ, καταπεπελεκῆσθαι. ὁ Θεσσαλονίκης κατὰ πέλλας. Legendum vel ὁ ἐκ Θ. vel ὁ Θεσσαλονικεύς, qui alius esse non videtur quam Eustathius, vnde sequeretur Scholiasten Lipsiensem hoc seriorem esse: quod tamen cum ceteris parum conuenit. Igitur probabile fit laciniam hanc aliunde Scholiis esse illatam. Eustathius vtique exhibet κατὰ πέλλας. In Apollon. Lex. in voc. γλάγος paullo ante dixi, legi: πολυγλαγέας κατὰ πέλλας. Arridet haec lectio Tollio, nec iniuria. Et laudari potest Aratus Diosem. extr. ἐλπόμενος μετέπειτα πολυγλαγέος ἐνιαυτοῦ. Potest tamen περιγλαγέας eandem notionem exprimere videri, et quidem doctius. Apud Athen. XI, 13 laudatur εὐγλαγέας, nec hoc male: πέλλα, inquit, ἀγγεῖον σκυφοειδὲς, πυθμένα ἔχον πλατύτερον, εἰς ὃ ἤμελγον τὸ γάλα. Ὅμηρος· ὡς ὅτε μυῖαι σταθμῷ ἐνιβρομέωσιν εὐγλαγέας κατὰ πέλλας. Video quoque id probasse Ernestium, etiam Toupium Emendatt. in Suidam To. III, p. 75 (Edit. 2. p. 97) vbi alius locus e Nicandro Ther. 617 additur. Nec tamen video, quid inde lucremur: nam molestia, quae hunc versum premit, in hoc latet, quod, si περιγλαγέας legimus, tum muscae dicuntur βρομεῖν κατὰ πέλλας. Atqui putes dici v. c. apes βρομεῖν κατὰ τὸ σμῆνος, pro, διὰ, vt κατὰ τὰ δώματα, per aedes, at non κατὰ τὸ ἄγγος, *per plenum vas*; ita esset magis accommodatum, περὶ πέλλας. Si nunc probes lectionem περὶ γλαγέας, obstat alterum κατὰ πέλλας; probanda itaque erit altera lectio καταπέλλας; atqui non extat tale vocabulum alibi; etsi καταπέλτης et alia laudari possunt.

643. ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Versus jam B, 471 lectus: vbi quoque monitum, ἐν male illatum esse hic et iterum Od. Σ, 366. et X, 301. cum esset antiquitus, ὥρῃ εἰαρινῇ.

644. ὡς ἄρα. „vt diximus“ Clarke.

646. κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα. ἀντὶ τοῦ, ἐπ' αὐτούς. Schol. br. Scilicet eſt: καθόρα αὐτούς. Vti: Τροίην κατὰ πᾶσαν ὁρᾶται. Ω, 291.

αὐτὰς vn. Vindob. incuria.

647. Φράζετο θυμῷ πολλὰ μάλ'. Quaeſitum, vt in Schol. B. notatur, quid Ioui dubitationem iniecerit, illicone an ſerius Patroclus occumberet. Debebat, puto, reſponderi: honorem maiorem parare voluiſſe Iouem Achilli, cum Patroclus non niſi ſpoliato Sarpedone, vtque id fieri poſſet, fugatis Troianis, pugna caderet.

Interpungitur vulgo ante μερμηρίζων. Quin iungenda ſunt Φράζετο μερμηρίζων.

648. ἢ ἤδη καὶ κεῖνον. „καὶ κεῖνον Ariſtarchei codices" Sch. A. Sicque Ven. Lipſ. Vrat. d. Moſc. 2. Scilicet eſt haec antiquior ratio, quam librarii mutarunt ex vulgari vſu.

ἢ ἤδη et 652 ἢ ἔτι. Iterum omiſſum εἰ. vt ſaepe iam vidimus factum.

651. ὀφέλλειε πόνον αἰπύν. ὀφέλλειεν ex ed. Rom. Turnebus. Antea ὀφέλλει δὴ ed. Flor. Aldd. et codd. pars. Ex ὀφέλλω eſt ὤφελα, vnde ὀφέλεια et geminata littera ὀφέλλεια. Iterum Od. B, 334 ὀφέλλειεν πόνον ἄμμι.

652. ὧδε δέ οἱ. Verſus aliquoties obuius. Iam N, 458.

656. ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῶρσεν. Editum erat ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν in Flor. Aldd. Repoſitum θυμὸν ἐνῶρσεν e Rom. a Turnebo, quod retinuere editores. Euſtathius legerat: ἀνάλκιδα φύζαν ἐνῆκεν, ἢ κατά τινας· ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῶρσεν. Vulgatam hanc lectionem duo premunt vitia: quod θυμὸν modo praeceſſerat: — ἀπὸ θυμὸν ἕλοντο, et quod θυμὸν ἐνῶρσε, vix ſatis graecum eſt. At φύζαν ἐνῶρσε graecum eſt et Homericum; eſt quoque bonum φύζαν ἐνῆκεν et ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν. Alterutrum igitur erat eligendum. Iam θυμὸν ἐνῆκεν eſt in Veneto Harl. Vrat. b. Moſc. 2. Bonum per ſe: niſi θυμὸν praeceſſiſſet, et ex ſuperiore verſu repetitum eſſe vi-

deretur. θυμὸν ἐνῶρσεν est in Townl. et superscr. in Lips. Φύζαν ἐνῆκεν Lips. Vrat. b. At Φύζαν ἐνῶρσεν est Homericum, vt sup. O, 62 ἀνάλκιδα Φύζαν ἐνόρσας et exhibent illud Cant. Mori. Barocc. Vrat. A. In Vrat. d. in 656 erat in fine θυμὸν ἐνῆκε omisso v. 656. Ex his apparet erratum esse in antiquioribus codicibus; fuisse Φύζαν ἐνῶρσεν, male esse repetitum θυμὸν, cumque animaduersum esset θυμὸν ἐνῶρσεν parum commode dici, mutarunt illud, alii in θυμὸν ἐνῆκεν, vt μένος, θάρσος ἐνῆκεν et similia occurrunt; etsi ipsum ἀνάλκιδα θυμὸν ἐνῆκεν non occurrit, neq Φόβον. Ita ex criticis rationibus haec constituenda esse censui, atque reposui ἀνάλκιδα Φύζαν ἐνῶρσεν, tanquam quod maxime probabile esset.

657. κέκλετο δ' ἄλλους Τρῶας Φευγέμεναι. Schol. A. „τῷ ἔργῳ, οὐ τῇ Φωνῇ. vt illud: Ἀργείων προκαλίζετο πάντας ἀρίστους." sup. Γ, 19. vbi vide. argutius puto, quam necesse erat; quidni prudens imperator copias se recipere iubeat, vbi hostem maioribus, quam quibus resisti possit, viribus instructum videt?

Φυγαδ' ἔτραπε. a Φύξ, sup. ad Θ, 157. ἔτρεπε Lips. Vrat. d. duo Vindob.

658. γνῶ γὰρ Διὸς ἱρὰ τάλαντα. ex sententia subintellige ῥέποντα. quod et Eustath. obseruat. Pleniora erant Θ, 69 καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα.

ἱερὰ scriptum in edd. Flor. Ald. 1.

659. ἀλλὰ Φόβηθεν. Ionice. vulg. ἀλλ' ἐΦόβηθεν. habet Ionicam formam vn. Vindob.

660. ἐπεὶ βασιλῆα ἴδον βεβλημένον ἦτορ. βεβλαμμένον ἦτορ lectio erat edd. inde a Flor. et Rom. (in sola Ald. 2. erat βεβλημμένον) Adstipulatur editis ipse Venetus, et Sch. A. βεβλαμμένον ἦτορ. τουτέστι νεκρόν. Est tamen haud dubie ea scriptura praua, quam grammatici male sunt amplexi. Nam βεβλαμμένος ἦτορ esset, qui deliquium passus est aut alio modo *debilitatus*: quod vocis perpetuo apud poetam vsu constat; etiam quando Iupiter βλάπτει Φρένας O, 724 quod Ernesti laudat. At Sarpedon erat *vulneratus hasta in praecordiis*, sup.

481. adeoque βεβλημένος: quod recte restituerat Barnes ex Eustathio, in quo legitur: δεδαϊγμένον ἢ βεβλημένον ἦτορ. praeiuerat Barnesio ed. Cantabr. 1664. Laudat idem Cant. Barocc. Mori. adde Lipf. Schol. A. γρ. δεδαϊγμένον. idque est in Mosc. 2. hoc esse puto interpretamentum; quandoquidem et alibi illud occurrit; vt P, 535 Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον δεδαϊγμένον ἦτορ.

Vrat. d. A. vn. Vindob. βεβολημένον, quod vidimus sup. I, 3 et 9.

661. ἐν νεκύων ἀγύρει. hunc locum spectare puto Hesych. ἀγύρει. ἀθροίσματι. (quod et in Sch. br.) At ἄγυρις. σύνοδος. συναγωγή ad Od. Γ, 31. ἄγυρις ἀνδρῶν. Ad vtrumque et Il. Ω, 141. ἐν νηῶν ἀγύρει Apollon. Lex. ἄγυρις συναγωγή. ἢ, ἄθροισις εἰς ταὐτό. add. Sch. Hesiod. Theog. 91. ἐν αἰνῇσι νεκάδεσσι dixerat E, 886.

πολέες γὰρ ἐπ' αὐτῷ. Mori. Vrat. d. A. ἀμ' αὐτῷ.

662. εὖτ' ἔριδα κρατερὴν ἐτάνυσσε Κρονίων. ἐτάνυσε Lipf. Townl. Vrat. d. recte, si antiquam rationem sequuti esse videri possunt. De modo loquendi petito a duobus, qui funis aut velleris extremas oras tenent et extendunt, v. ad Λ, 336.

666. &c. quia Zenodotus etiam hic emendauerat καὶ τότ' ἄρ' ἐξ Ἴδης προσέφη Ζεὺς ὃν φίλον υἱόν. Esse ludicrum, ait Sch. A. vociferari Iouem ex Ida. Sed κατὰ σιωπώμενον intelligi Apollinem in Idam venisse: in quo acquiescit quoque Sch. B. Confer sup. ad vf. 432.

668. κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. „Σαρπηδόνι legerat Aristarchus.“ Iunxerat ideo cum κάθηρον. (in Sch. A. οὕτως Ἀρίσταρχος, Σαρπηδόνι κατὰ δοτικήν· Σαρπηδόνι καθ' Ὅμηρον τὸ αἷμα. Pro καθ' Ομηρον leg. Σ. κάθηρον τὸ αἷμα). Ita vero structura non minus fit impedita: κάθηρον αἷμα ἐκ βελέων: vt subsitituere necesse sit *purga et subduc*; quod inf. 678 plenius effertur ἀείρας ἐκ βελέων. cf. 781. Nisi praestat dictum esse ἐκ pro ἀπὸ, *purga a cruore ex vulneribus*: vt sit *abstergere cruorem*, καθαίρειν αἷμα ἐκ φόνου, ἐκ τραύ-

ματος. Ex vulgari autem lectione erit κάθηρον Σαρπηδόνα (κατὰ) τὸ αἷμα ἐκ βελέων. sollenni vsu Homeri duplicis accusatiui vt αὐτὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Alia comparat Eusth. Mirum tamen tam asperam rationem maluisse poetam. Sollennia sunt, quae hic desiderantur, ὑπάγειν, ἀνελεῖν, ἐρύειν, ὑφέλκειν, ἕλκειν. vt primo statim oculorum iniectu liceat suspicari, fuisse et hic ἕλκων ἐκ βελέων Σαρπηδόνα. vt Δ, 465 ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων. Verum de hoc vide paullo post. Manet tamen vel sic altera difficultas, quod bis idem dicitur et quod sequitur, καί μιν ἔπειτα πολλὸν ἄπο προφέρων λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν. igitur *longe hinc abductus demum in amne corpus lauatur* et tamen iam antea καθαίρεται (κατὰ τὸ) αἷμα. Nec bene defendas cum Koeppen, hoc esse *abstergi*, vt αἷμα ἀπεμόργνυ E, 798. alterum *lauare*; nam talis sedulitas aliena est a poeta epico. Subiicitur in Sch. A. μήποτε δὲ Ζηνόδοτος ὀρθῶς ἠθέτηκε τούτους; παράλογον γὰρ τὸν ἀπενθῆ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. h. e. *improbabile sit, Apollinem, qui nullo funere se contaminari patitur, haec curasse.* Etsi ratio parum est probabilis, intelligitur tamen hoc; Zenodotum locum hunc 666 — 683 ἠθετηκέναι. h. e. vt equidem interpretor, locum non vbique lectum eiecisse; tanquam interpolationem a rhapsodo aliquo factam.

Inesse aliquid duri in αἷμα κάθηρον ἐλθὼν ἐκ βελέων Σαρπηδόνα paullo ante dixi; et id sensere viri docti, et sentiat facile vnusquisque, vitium subodorans esse in ἐλθὼν, pro quo in promtu est ἕλκων, quod et Tho. Bentleius ex v. 678. 781 et P, 126 (praeeunte Richardo Bentleio, qui coni. ἕλκων vel κλέπτων) add. P, 394 395. coniecerat apud Clarkium. In Barnes notatum: „γρ. ἄρας probabiliter; at tale quid et subaudiri potest.“ Vides iterum coniecturam a Barnesio pro var. lect. propositam. Ernesti monet ἐλθὼν non esse tentandum, „quod in tali oratione sollenne est Homero cum altero ὤν. v. c. A, 138 (idem monuit vir doctus Miso. Obss. Vol. I. p. 125.) Nec ea correctione tollitur altera

difficultas, e tautologia verborum κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον et λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσιν." praeclare monuit vir venerabilis. Reſtatque adeo id, quod de Zenodoto accepimus, locum ex interpolatione parum apta in poetam irrepſiſſe. Fuit forte primo loco inſertus vſ. Εἰ δ' ἄγε νῦν, φίλε Φοῖβε, κελαινεφὲς αἷμα κάθηρον. ὣς ἔφατ'. οὐδ' ἄρα. Aut dicendum, priorem verſum ſubnexum fuiſſe, cum iam ſequentes eſſent effecti; aut ſequendum iudicium Bentleii, qui priore verſu deleto legit: — Ζεύς· ἔλξον ὑπ' ἐκ βελέων, vt Σ, 232 ἀσπασίως Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ἐρύσαντες· Bene ſic omnia ſe habebunt; ſublata quoque ſic erit ingrata tautologia. — ἐκ μελέων Harl. ex forma μ et β. Dicas forte τὰ μέλη conuenire ceteris, cum membris cruor detergendus ſit; Ita ſup. 109. 110 κάδδέ οἱ ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων πολὺς ἔῤῥεεν. Niſi ſic tautologia tanto moleſtior fieret. Ex eodem Σαρπηδόνα et — όνος pro var. lect. laudatur a Bentleio; qui provocat ad Ξ, 170. 1 ἀπὸ χροὸς — λύματα πάντα κάθηρε.

669. πολλὸν ἄπο προφέρων. Sch. A. „nonnulli ἄπο, ἄποθεν. ſicque Aſcalonita; alii videntur ἀπὸ πρὸ φέρων ſcripſiſſe, vt eſſet ἀποφέρων, in quibus Philoxenus, vt Od. Θ, 475 Νώτου ἀποπροταμών. (debuit ſcribere ἀπὸ πρὸ ταμών) Il. Υ, 276 ἡ δὲ διὰ πρὸ Πήλιας ἤϊξε μελίη. inf. 699 περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. et hoc probat Schol. A. vt ſcribatur ἀπὸ πρὸ φέρων." Difficile eſt antiquiorem rationem exputare; nec refert. Alii ἀποπρὸ vna voce, vt erat Η, 334 τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, pro ἄπο πρὸ ν. alii ἀποπροφέρων vna voce. πολλὸν ἄπο προφέρων ἢ ἀπόπρο φέρων Euſtath. prius ed. Rom. Itaque acquieſcere licet in vulgata. Diſertius eſt dictum paullo poſt 678 αὐτίκα δ' ἐκ βελέων Σαρπηδόνα δῖον ἀείρας πολλὸν ἄπο προφέρων, λοῦσε ποταμοῖο ῥοῇσι.

670. χρῖσον δ' ἀμβροσίῃ Townl. Cant. Lipſ. ἀμβροσίην Vrat. d. ἀμβροσίῃ ſc. ὀδμῇ, ſimpl. *diuino odore*, et ἄμβροτα εἵματα, *diuinae veſtes*, vt puto haec accipi poſſe. v. Exc. IX. ad lib. I.

671. *πομποῖσιν ἅμα φέρεσθαι.* Dictum vt alias *σὺν*, pro *διὰ πομποὺς φ. ὑπὸ πομπῶν φέρεσθαι.* De ceteris v. ſup. ad 454 — 457. vbi hi iidem verſus lecti.

672. *Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν.* de *διδυμάονε* v. ſup. ad E, 548. Ψ, 641. cf. ad Ξ, 231. vn. Vindob. *διδυμάοσι, τοίδ'.*

673. *θήσουσ' ἐν Λυκίης.* Recte hoc praelatum a Wolfio, cum et inf. ſit 683 *κάτθεσαν ἐν Λυκίης.* Nec aliter Lipſ. Ven. Harl. Vrat. d. Moſc. 2. vn. Vindob. Sicque iam editum in Romana. Scilicet in ed. Flor. erat editum: *θήσουσιν Λ. ευρείης ἐν π. δ.* Omiſſo altero loco *ἐν* verſum concinnauerat Aldus, vt vulgo legebatur: *Θήσουσιν Λυκίης εὐρείης πίονι δήμῳ.* Etiam *θήσουσιν Λ.* Vrat. b. duo Vindob.

674. *ἔνθα ἑ ταρχύσουσι κασίγνητοί τε ἔται τε. ταρχύσωσι* Vrat. b. A. De hoc v. ſup. ad vſ. 456. vbi hi duo vſſ. 674. 675 iam lecti ſunt.

κασίγνητοι, ἁπλοϊκῶς νῦν πάντες οἱ συγγενεῖς Sch. A. B. non enim, inquiunt, fratres eius memorauit poeta. Atqui hoc iam ſupra monendum erat ad 456. (ad vtrumque locum Euſtath. *οἱ ἀνεψιοὶ ἢ ἁπλῶς συγγενεῖς*) et ad Z, 239. vbi tamen ſunt proprie fratres.

De vſ. 675 vſ. ſup. ad v. 457

677. *βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων.* ÷ „quod Zenodotus hunc quoque verſum ſuſtulit, vt ſibi conſtaret.“ Sch. A. Scilicet, cum totum hoc episodium haud pro vero Homeri fetu haberet: de quo v. dicta ad 432. Verſus vtique *βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων ὀρέων* valde turbat narrationis ordinem: ſi enim ex Ida deſcendit Apollo Iouis mandatis acceptis, Iouem adhuc in Ida ſedere, neceſſe eſſet: quod cum ceteris haud conuenit. v. Not. ad vſ. 431.

678. *ἐκ βελέων ἀείρας* diſertius haec quam antea vſ. 668. Etiam inf. Υ, 325 *Αἰνείαν δ' ἐπέσευεν ἀπὸ χθονὸς ὑψόσ' ἀείρας.*

680. *χρῖσεν δ' ἀμβροσίῃ. χρίσε τ'* Ald. 1. *χρίσεν τ'* Ald. 2. emendate *χρῖσεν τ'* H. Steph. *χρῖσεν δ'* Flor. et Cod. Cant. Townl. Vrat. d.

681. πομποῖσι: τοῖς παραπέμπουσιν αὐτὸν καὶ παρακομίζουσι. Sch. br.

682. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ. Versus abest a Lipſ. non tamen iudicio, ſed incuria. „οἵ ῥά μιν ὦκα. ſcil. ᾧα, vt iuſſi erant.“ Clarke. διδυμάοσι, τοί ῥά μιν. Vrat. d. et vn. Vindob. vt 672 et hoc recte.

684. Πάτροκλος δὲ ἵπποισι. Sch. B. „(οὐχ ſupplendum) ὑποστρέφει Πάτροκλος, quia Troiani adhuc reſiſtunt ἔτι ἀνθίστανται (ſic leg.) — vt ipſe cenſet, quia Iupiter vlturus eſt filii Sarpedonis mortem,“ immo, vt res eo adducerentur, vt Achilles in pugnae ſocietatem pertraheretur ex condicto cum Thetide. — μετεκίαθε, μετήρχετο Sch. br. perſequebatur. Ad h. l. Heſych. μετεκίαθε. μέτελθε. Emenda μετῆλθε. — καὶ μέγ' ἀάσθη iam vidimus pro ἐβλάφθη. v. ad I, 116. 533.

686. νήπιος· εἰ δὲ ἔπος Πηληϊάδαο φύλαξεν. Suſtinendam eſſe recitationem poſt νήπιος, accurate monet Schol. A.

Πηληϊαδέω, ἐφύλαξεν. Harl. vn. Vindob. contra Ionismum.

688. ἀλλ' αἰεί γε Διὸς κρείσσων νόος ἠέ περ ἀνδρῶν. — „quod nonnulli κρείσσω ſcribunt; at eſt κρείσσων, vt τὸ κρεῖσσον, ἐπὶ τοῦ κατὰ δύναμιν.“ Sch. A. reſpiciens in vltimis Od. Z, 182 in prioribus autem abſurdam ſcripturam κρείσσω iam vidimus Γ, 71. 92. et primo loco A, 80.

ἀλλ' αἰεί γε repoſuit Barnes ex Barocc. Townl. Mori. recte; eſt enim perpetuum ἀλλά γε. non ἀλλά τε. hoc tamen legitur et in codd. Vrat. b. d. A. Moſc. 2. etiam in Ven. hoc et altero loco P, 176. vbi Stephanus quoque probabat.

ἠέ περ ἀνδρός, Lipſ. Harl. Townl. Vrat. b. d. A, vn. Vindob. et Ven. At Sch. γρ. ἀνδρῶν. quod vulgg. edd. Vtrumque habet Euſtath. altero loco P, 176 eſt Διὸς κρείσσων νόος αἰγιόχοιο.

689. 690. abſunt a Veneto. Monuerat iam Euſtath. eos verſus in nonnullis codd. non legi. Procliuis eſt ſuſpicio, ſententiam aliunde ſeu adſcriptam ſeu illatam

esse; et ecce est locus, vnde translati sunt, P, 177, 178. corrupte quoque. v. ad vs. 9. Apud Dion. Or. XXXII p. 664. 689. 690 laudantur, vbi legitur *νίκης* vix bene, et *τοτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.* In Vrat. d. non legitur v. 690.

690. *ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι.* Obuium fit, haec esse corrupta, quod iam viderunt viri docti. requirit enim sensus; *interdum vero, alias contra, virum ad pugnandum animat, inflammat.* Parata est medicina in loco, P, 178 vnde transcripti sunt versus: *ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι.* quod et Harlei. exhibet cum Bodlei. Neque est cur pluribus in hoc vindicando moremur: etsi Koeppen acute sic iungit *ὅτε δ' αὐτὸς ἐποτρύνῃσι μ.* quando eum ipse excitat ad pugnandum scil. vt sic victoria excidat. Viderat iam H. Stephanus et Bergler. praef. p. 5. late de loco disputat, non magno cum fructu. Eustath. obseruat veteres hoc quoque loco *ὅτε* acuere, at altero loco *ὅτε* scribere. — Pro *αὐτὸς* Bentl. coni. *αὖτις.*

691. *ὅς οἱ καὶ τότε θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκεν.* Harl. cum Vrat. A. Mosc. 2. vn. Vindob, Ald. 2. cum suo grege *ἐνῆκεν.* male. Sup. Ξ, 362 *τὸν δ' ἔτι μᾶλλον ἀνῆκεν ἀμυνέμεναι Δαναοῖσι.* v. ad Ξ, 131. Aliter *θυμὸν ἐνῆκεν* dictum occurrebat sup. 656.

692. Multa argutantur, inprimis Eustathius, quod appellandi casu vtitur poeta; atqui, nisi metrum poetam ad hanc variationem inuitauit, cum casus rectus aduersaretur, vt iam sup. 584. et iterum 787. vtique orationis variandae caussa id facere potuit. *ἔνθα* pro *τότε.* Eustath. Formulam iam vidimus E, 703 et al.

693. *θάνατον τ' ἐκάλεσσαν.* Barocc. Vrat. d. Mosc. 2. duo Vindob. ipse Ven. at Ionicum praestat: *θάνατόνδε κάλεσσαν.*

694. *καὶ Ἔχεκλον.* Pro hoc *καὶ Ὀπίτην* Townl. Lips. cum gl. *γρ. καὶ Ἔχεκλον.* Vtrumque Harlei. apponit — Idem Lips. *Ἀντίνοον* pro *Αὐτόνοον.*

695. καὶ Πέριμον Μεγάδην, καὶ Ἐπίστορα καὶ Μελάνιππον. Perimi pater fuit Μέγας. v. Eustath. Πέριμον vn. Vindob. Vrat. d. Πέριμνον Lipf.

In Μεγάδην καὶ Ἐπίστορα Bentl. meminerat vf. 26. Od. Φ et hinc legebat: Μεγάδην μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων; Saltem legi poffet Μεγάδην, Ἐπιίστορα καὶ M. ita fcriptum fuit ἐπιϜιστορα.

697. ꗃ quod Zenodotus τοὺς ἄλς ignorans perfonam fic faepe a poeta mutari. Sch. A. (Non tam ignoraffe, quam ita fcriptum reperiffe dicendus erat.)

Φύγαδε μνώοντο. Repetit Schol. A. ex Herodiano ea, quae iam alibi disputata erant, ad Λ, 446. de φύγαδε, vnde ductum fit; Afcalonita recte viderat fuiffe φὺξ, φυγὸς, φύγα. cf. ad Θ, 157. Sed haefiffe videntur grammatici in vfu cafus quarti cum μνᾶσθαι, cum perpetuus vfus fit cafus fecundi. μνᾶσθαι φόβου, φυγῆς. Euftath. in eo haerens δρόμου fubftituit vt fit ἐμνώοντο δρόμου εἰς φυγήν, parum commode. Defperauerat de loco et Bentl. et coni. Φύγαδε τρωπῶντο, vt O, 666. Enimvero eft praegnanter dictum binis notionibus vna voce comprehenfis, et fubintelligendum μνᾶσθαι τοῦ φύγαδε τρέπεσθαι. vti fup. Θ, 157 φύγαδε (εἰς φυγὴν) τράπεν ἵππους. Etfi enim loca funt, in quibus μνᾶσθαι τι occurrere videntur, funt tamen illa alio modo expedienda: v. ad Z, 222. — In edd. φύγαδ' ἐμνώοντο erat; at φύγαδε μνώοντο Ionice Ven. Lipf. Vrat. d. vn. Vindob. Mofc. 2.

699. Πατρόκλου ὑπὸ χερσί. ὑπὸ περὶ χερσὶ ed. Rom. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. — Bene Euftath. πάνυ γοργῶς· ὅ ἐστι, περισσῶς προώρμα τῶν ἄλλων ἐν (σὺν) ἔγχει, προμαχόμενος — add. Sch. br.

701. ὀλοὰ φρονέων alibi ὀλοόφρων. fimpl. *infeftus* Patroclo.

702. τρὶς μὲν ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. ꗃ „quod ἀγκῶνος dixit pro γωνίας“ Hefych. ἡ τοῦ τείχους καμπή, cum verfu Homerico inemendate adfcripto. Sch. B. Lipf. reddit ἐξοχῆς. Sch. br. νῦν τοῦ τείχους ἐξοχῆς.

Eadem muri pars turri fuit instructa inf. X, 97 Hector acclinat clipeum πύργῳ ἐπὶ προὔχοντι. Add. Eustath. Norant adeo iam tum, muros in orbem ductos variare prominentibus angulis, quibus vtrinque in medio sita tueri possent telis: quod nostri homines *Rondel* appellant. Eustath. ἐπ᾽ ἀγκῶνος, ἢ ὑπ᾽ ἀγκῶνος. Et est ὑπ᾽ ἀ. in Mori.

703. τρὶς δ᾽ αὐτὸν ἀπεστυφέλιξεν Ἀπόλλων. ἀπεστυφέλιξε. Hesych. ἀπέῤῥιψε. Melius Sch. br. ἀπεσείσατο. Ceterum locus huic simillimus erat E, 436 sqq. de Diomede in Aeneam irruente, ab Apolline repulso. et alius inf. Υ, 445.

704. χείρεσσ᾽ ἀθανάτῃσι φαεινὴν ἀσπίδα νύσσων. vulgatum χείρεσιν, nec male, ex χείρεσσιν, quod vitiose editum erat in Flor. Ald. 1. et Rom. At est χείρεσσ᾽ in codd. Barocc. Harl. Eustath. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. binis Vindob. Townl. Ven.

νύσσων. ἄμφω ταῖς χερσὶν ἀπωθούμενος τὴν ἀσπίδα. Schol. B. bene.

706. δεινὰ δ᾽ ὁμοκλήσας προσέφη ἑκάεργος Ἀπόλλων. in apodosi positum δέ. malim tamen δεινὸν ὁμοκλήσας quod et in vno Vindob. est. posterius hemistichion in aliis est: ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Cant. Vrat. d. vn. Vindob. et ipso Veneto. vbi tamen Schol. de altero monuit, quod et sententiae loci magis attemperatum est. Etiam Harlei. vtrumque exhibet.

707. οὔ νύ τοι αἶσα. Aristarchus οὔ νύ πω αἶσα. φράζεο pro χάζεο in capite versus vn. Vindob. Vrat. d. ex E, 440 puto: φράζεο, Τυδείδη καὶ χάζεο.

708. πέρσαι Harl. pro πέρθαι.

709. οὐδ᾽ ὑπ᾽ Ἀχιλλῆος. οὐχ ὑπ᾽ Vrat. d.

710. Πάτροκλος δ᾽ ἀνεχάζετο πολλὸν ὀπίσσω. ⊱ „quod Zenodotus τυτθὸν pro πολλόν. vt legebatur sup. E, 443. 444. de Diomede,“ vbi duo hi versus iam occurrebant. Discrepare loca ait Sch. A. ibi enim adesse Diomedi Athenen; at h. l. Patroclum fuisse praemonitum.

verum πολλὸν etiam Apollon. Lex. in ἀνεχάζετο, ἀνεχώρει, legerat, verſu hoc adſcripto. τυτθὸν ἀνεχάζετο etiam legebatur O, 728. ἀναχάζετο Ald. 2. cum inde traductis.

711. μῆνιν ἀλευάμενος. Supra, vbi de Diomede, in eodem verſu E, 444 in ἀλευάμενος conſentiebant edd. contra codices; at h. l. edd. ἀλευόμενος contra codd. Ven. Lipſ. Townl. Cant. Vrat. A. in quibus eſt ἀλευάμενος· exceptis Mori. Barocc. Vindob.

712. ἐν Σκαιῇσι πύλῃς. πύλῃσ' Harl. vt multi ſolent in ſimilibus; vt inf. 719 ῥοῇσ' ἔπι.

713. δίζε γάρ, ἢὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας. Iterum ſupplendum, δίζε γάρ, εἰ ἠὲ — ἤ. αὖτις ἐλάσσας· τοὺς ἵππους ſc. κατὰ παλίωξιν vt Euſtath. αὖθις et h. l. alii, vt Barocc. Cant. ed. Rom.

714. ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Eſt in h. v. ὁμοκλήσειεν, κελεύσειεν, vt Sch. br. Porro ἀλῆναι, alii vt Townl. ἀλῆναι. Eſt pro συστραφῆναι vt Sch. br. ab ἄλημι, εἴλημι. Diſputatum de hoc ad E, 823. cf. ſup. 403.

716. ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε. Sch. A. „εἰσάμενος: οὕτως." (non, ἐεισάμενος, vt eſt quoque in Lipſ.) Alio modo mox τῷ μιν ἐεισάμενος. αἰζηῷ. „f. αἰδοίῳ." Bentl.

717. Ἀσίῳ, ὃς μήτρως ἦν Ἕκτορος. μήτρως Sch. A. ἀδελφός. (Supple μητρὸς ἀδελφός) οἱ δὲ νεώτεροι τὸν πρὸς μητρὸς πάππον μήτρωα καλοῦσι. Repetit Euſtath. quem vide ad B, 662. p. 316. μήτρωα, μητρὸς ἀδελφόν, ex vſſ. 717. 718. illuſtrat Schol. Pindari Ol. IX, 96.

Verſus 717. 8. 9. a Strabone excitantur XIII. p. 883 C.

718. υἱὸς δὲ Δύμαντος. ⊱, „quod *Dymantis* filia Hecuba apud Euripidem (Euſtath. addit Athenionem et Teleclidem Comicos) *Ciſſei*." Sch. A. Monitum iam alibi; v. ad Virgil. Aen. X, 705. et V, 536. 7. additur h. l. potuiſſe Aſium eadem matre, cum Hecuba, non vero

eodem patre natum esse, vt adeo Asius Dymantis, Hecuba Cissei filia fuerit.

αὐτοκασίγνητος Ἑκάβης. Barocc. interponit δ', recte hoc, more Homerico, αὐτοκασίγνητος δ' Ἑκάβης. quod amplectar. ϝεκαβης Bentl. coni.

719. ὃς Φρυγίην ναίεσκε ῥοῇς ἔπι Σαγγαρίοιο. „quod Phrygiam diuersam facit Homerus a Troade" Sch. A. scilicet, cum recentiores etiam Troiam Phrygiae accenseant: vt iam alibi monitum: v. ad B, 862.

Φρυγίῃ Cant. Townl. Vrat. A. Mosc. 2. Phryges ad Sangarium iam memorati Γ, 187.

720. προςέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων lectio est Veneti. Cant. Barocc. Mori. Lips. Vrat. b. d. A. Mosc. 2. duor. Vindob. Vulgo erat προςεφώνεε Φοῖβος Ἀπόλλων. Sane per se nil interest.

723. τῷ κε τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας. στυγερῶς *malo cum tuo cessares a pugnando* (ἀπερωῆσαι πολέμου cf. ad N, 776) ita ego te cessantem vltum irem. Od. Φ, 374 τῷ κε τάχα στυγερῶς τιν' ἐγὼ πέμψαιμι νέεσθαι. et Ψ, 23. Occurrunt similes minae et alibi. Subesse sensum τοῦ κολάσαι etiam Eustath. vidit. Iortin tamen (*Tracts* To. II, p. 69) ingeniose coni. ἀπερωήσειε sc. Patroclus.

724. Πατρόκλῳ ἔφεπε ἵππους. ἐφέπειν nunc quod ἐφιέναι, ἐπέχειν 732 κατεπείγειν. Sch. br. ἐφόρμα Πατρόκλῳ, διώκων αὐτόν. Barnes: „γρ. ἔπεχε vt 732."

725. αἴ κέν πώς μιν ἕλῃς seorsum a seqq. vt sit optantis alii acceperant ap. Schol. A. ἕλοις Vrat. d. idem et δῷοι Barocc. perpetua variatione in εἴπως. εἰ cum coniunctiuo et optatiuo: v. Exc. III. ad A.

726. ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. ἀμπόνον vidimus N, 239. vbi idem versus erat. „γρ. ἀγκλόνον." Barnes. ἀνπόνον Lips. Cant. Vrat. A. εἰς πόνον Flor. Ald. 1. Rom. correxit ἀμπόνον Ald. 2. ἂν πόνον Eustath. et sic forte recte scribitur.

727. δὲ κέλευσε Vrat. b. vulg. δ' ἐκέλευσε.

728. ἵππους ἐς πόλεμον. ἐππόλεμον Vrat. d.

731. Ἕκτωρ δ' ἄλλους μὲν Δαναοὺς ἔα, οὐδ' ἐνάριζε. Abesse δ' ab aliis, ait Barnes. ἐνάριξε Cant. Harl. Mosc. 2. Lipſ. non probante Erneſtio, quia ἔα adiungitur.

732. αὐτὰρ ὁ Πατρόκλῳ ἔφεπε κρατερώνυχας ἵππους. ἔφεπε, lectio eſt Veneti. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vrat. b. c. Moſc. 2. duor. Vind. Sch. Exc. Barnes. Lipſ. ed. Rom. Euſtath. Schol. Ven. A. tamen: „ἐν ἄλλῳ, ἔπεχε." quod vulgo legebatur; et poteſt hoc defendi, variandae orationi fuiſſe adhibitum, repetitum autem alterum, ἔφεπε, ex v. 724. Potuit tamen nec minus ἔπεχε per interpretationem irrepere. Varietas notata a Doruill. ad Charit. p. 628 vbi etiam occurrit.

734. σκαιῇ ἔγχος ἔχων. At σκαιῇ ἔχων ἔγχος ed. Rom.

735. πέτρον μάρμαρον, ὀκριόεντα· λευκὸν καὶ τραχύν. iam vidimus M, 380. et ὀκριόεις Δ, 518. Male ὀκρυόεντα, etiam h. l. Harlei. Vrat. d. A.

In ſeqq. occurrit vitium ex neglecto digammate, ὀκριόεντα τον ϝοι. vt mihi quidem liqueat verſum eſſe ſerius inſertum. Bentleius, vitio animaduerſo, correxerat ὀκριόεντ' ὅν ϝοι.

736. οὐδὲ δὴν χάζετο φωτός. Ex vſu ſollenni eſſet ἀνεχώρησεν, ὑπεχώρησεν. nec multum ab eo receſſit Patroclus. Sententia tamen verborum eſſe debet: *nec multum ille a viro aberrauit* ſaxo iacto, h. e. feriit, tetigit, eius aurigam; ergo χάζεσθαι dictum eſt diuerſo paullum vſu. ſi quidem Patroclus ſubiectum eſt, et is οὐ χάζετο φωτός. Sin ſubiectum malis haberi τὸ βέλος· οὐδὲ βέλος ἐχάζετο τοῦ φωτός, eſt: *nec ſaxum multum receſſit ab Hectore, non abſuit.* Manet tamen vſus inſolitus τοῦ χάζεσθαι, de quo v. ad Λ, 462 et Θ, 353. Et ἀλίωσε mox erit vi neutra accipiendum, οὐχ ἅλιον ἐγένετο τὸ βέλος, quod inſolens eſt.

In Schol. br. Schol. Exc. ap. Barnes, Cant. Harl. Mori. Moſc. 2. Vrat. d. vno Vindob. Townl. Ven. et in edd. Flor. Ald. 1. eſt ἄζετο. Sch. A. ἄζετο. ηὐλαβήθη. ἀν-

τὶ τοῦ· οὐδὲ ὅλως ηὐλαβήθη αὐτόν. quod tamen non minus alienum eſt a ſenſu. Eodem modo, quo χάζετο, exponunt ἅζετό Sch. br. οὐδὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀπείχετο τοῦ ἀνδρός. Sch. Lipſ. ἅζετο. ἐσέβετο. ἀπείχετο. gl. Townl. καὶ ἀπέσχετο. Debebat quoque quartus caſus iungi: E, 434 ἀλλ' ὅγ' ἄρ' οὐδὲ θεὸν μέγαν ἅζετο, et al. h. e. ἐσέβετο. Verbo, etiam hunc verſum cum antecedente ſerius ſuppoſitum eſſe *ſuſpicor*. Neque eius interpretationem habet Apollon. Lex. qui de ἅζετο accurate agit. Iis ſublatis tollitur quoque tautologia, nam ſequitur ipſum hoc: οὐδ' ἀλίωσε βέλος.

737. οὐδ' ἀλίωσε βέλος. *nec* Patroclus *fruſtra emiſit haſtam*. ἅλιον βέλος aliquoties, vt ſup. 480 τοῦ δ' οὐχ ἅλιον βέλος ἔκφυγε χειρός. occurrit; ἀλιῶσαι, *irritum reddere*, tranſitine occurrit Od. E, 104. Reddunt h. l. μάταιον ἐποίησε Sch. br. Etymol.

738. Verſus excitatur a Strabone XIII, p. 892 vbi de Cebrenia regione agit.

739. τὸ μετώπιον. τὸ μεσόφρυον, iam Λ, 95 vidimus. Sch. br. h. l. τὸ τῆς περικεφαλαίας τὸ κατὰ τοῦ μετώπου κείμενον ad galeam retulerunt.

740. ἀμφοτέρας ὀφρῦς σύνελε λίθος. Schol. B. σύνεχε (f. συνέχεε) εἰς ἓν συνῆγε. Schol. br. συνέτριψε.

οὐδέ οἱ ἔσχεν ὀστέον. Schol. br. ἐπέσχεν. ἐκώλυε. immo ἀντέσχε vel ἀντεῖχε, non obſtitit os, quo minus frangeretur. Os fractum eſt et eliſi oculi, vt recte Euſtath.

742. ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικώς. Iam M, 385 vidimus in valli oppugnatione: ὁ δ' ἄρ' ἀρνευτῆρι ἐοικὼς κάππεσ' ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου, λίπε δ' ὀστέα θυμός. ad quem vſ. vide.

744. τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφης, Πατρόκλεις ἱππεῦ. Schol. br. legiſſe videntur: τὸν δ' ἔπι κερτομέων. Liuianum illud, *ſimul verbis increpitans*, hinc ductum videbatur Erneſtio.

προσέφη Πατροκλῆς ἱππεύς. Vrat. A.

745. ὢ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ! ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ. fcribo ὡς ῥεῖα. quam facile vrinatur! Ita quoque Harlei. Mori. Vrat. b. Mofc. 2. Sicque edd. Flor. Aldd. excepta fec. tum Turneb. Steph. ὥς primo fe offert in Cantabr. vnde Barnes. Clarke. Etiam Lipf. ὥς, fed fuperfcripto ὅς, (quod eft quoque in Ald 2.) „non male, ait Erneſti, fed vulgatum elegantius: adeo facile vrinatur!" Praefero equidem alterum: leuis homo eft! quam facile vrinatur! κυβιστᾷ. κυβιστᾷν, τὸ ἐπὶ κεφαλῆς πηδᾷν. Etymol. h. v. et Suidas. Notum ex Memorab. Socr. Xenoph. I, 3, 9. Rem vides quoque ap. Herodot. VI, 129 de Hippoclide. cf. inf. Σ, 604. Vocis origo varie traditur, ap. Euftath. et in Schol. Victor. a κύβος· in alea. Ductum dices melius a κύβη vel κύμβη *caput*. cf. ad E, 586. Excitat verfum 745 et 747. Athen. VI, p. 13 D. adde p. 9 D.

747. ἀνὴρ ὅδε τήθεα διφῶν. „quod τήθεα femel h. l. lecta genus eft oftrearum Sequitur, quod feiunctum effe debet ab antecedentibus: πρὸς τοὺς χωρίζοντας. Φασὶ γὰρ ὅτι ὁ τῆς Ἰλιάδος ποιητὴς οὐ παρεισάγει τοὺς ἥρωας χρωμένους ἰχθύσιν, ὁ δὲ τῆς Ὀδυσσείας (fcil. παρεισάγει.) *Aduerfus eos*, qui Jliados et Odyffeae diuerfos effe volunt auctores, disputat grammaticus; Ergo, aiebant illi, in Jliade heroes pifcibus haud vefci, at vefci iis in Odyffea (fcilicet focios Vlyffis Od. M, 330. 1. 2.) At, inquit Schol. etfi Homerus heroes non inducit pifcibus vefcentes, apparet tamen eos efum nouiffe, nam memorare Patroclum oftreas. Argutatus hac fuper re iam olim eft Plato de Rep. III. p. 404. B. C. Bene monetur in eodem Scholio, potuiffe heroes vefci pifcibus; rem tamen nimis tenuem effe, quam vt ab Homero memorata effet; ita nec oleribus nec auibus vefcuntur heroes; quis tamen neget eos ex his victum toleraffe?" Sch. A. B. Verbo: tota haec argumentatio et disputatio vana et inanis eft; paffim tamen ea iactata eft tanquam res memorabilis. v. ad Od. M, 331.

τήθεα διφῶν. τήθεα genus oftrearum effe, aiunt Schol. A. B. Hefych. τήθεα, τὰ ἄῤῥυγα, ἢ ὄστρεα ζητῶν.

In quo occurrit quoque τήθυα, et ἤθεα ex his emendandum. In Etymol. τήτεα, a τάω et τητάω. Meliora haec, quam quae Eustath. attulit. Alia sunt ap. Suidam in τήθεα et τηθὴ, ex Schol. Aristoph. in Lysistr. Veriora v. ap. Schol. Nicandri ad Alex. 376. Est vtique proprie certum genus ostrearum. Schol. br. τήθεα, εἶδος ὀστρέων. οἱ δὲ ἁπλῶς, ὄστρεα.

διφῶν, ζητῶν, ἐρευνῶν, eadem Schol. br. Proprie est ψηλαφῶν. v. Etymol. Apollon. Lex. Hesych.

748. εἰ καὶ δυςπέμφελος εἴη. &c. „quod Zenodotus legerat: εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν, quasi referatur ad ipsos homines comedentes, qui sint *morosi*, δυςάρεστοι. (Etiam Eustath. hoc Scholion seruauit εἰ καὶ δυςπέμφελοι εἶεν. οἱ πολλοὶ δηλαδὴ ἐκεῖνοι, οἷς τὰ τήθεα παρατίθενται ὅ ἐστι, δυςάρεστοι. Melius est, pergit Schol. A. referri ad mare, θάλασσα δυςχείμερος καὶ τραχεῖα. Laudat tandem Sch. A. locum ex Hesiodo: καί τοι σοι Γλαῦκον δυςπέμφελον ἐργάζονται. *qui mare, rem maritimam, tractant.* Versus in editis non obuius; sed alii duo Ἔργ. 618. 722. in quibus vox δυςπέμφελος obuia est, in priore ναυτιλίη δυςπέμφελος. Refertur adeo h. l. δυςπέμφελος ad πόντος, quod et Sch. B. recte facit; et Eustath. δι' οὗ δυςχερῶς ἡ ναῦς πέμπεται. v. 746. vt adeo coniectura res haud indigeat, forte legendum esse: εἰ καὶ δυςπέμφελον εἴη. Vocem interpretantur grammatici: Apollon. Lex. ὁ δυςάρεστος· retulit is adeo ad ἀνὴρ ὅδε, parum commode. Vtrumque iunxit Hesych. δυςπέμφελος· ἐπὶ μὲν τῆς θαλάσσης, ἡ δυςχείμερος καὶ τραχεῖα καὶ ταραχώδης· ἐπὶ δὲ τοῦ κολυμβητοῦ δυςάρεστος. Vtrumque affert Etymologus h. v. Etiam Sch. br. δυςάρεστος. δυςκίνητος. ἢ, ὡς Ἡσίοδός φησι, δυςχείμερος.

νηὸς ἀποθρώσκων. „γρ. νηὸς ἄπο θρ.“ Barnes.

749. ὡς νῦν ἐν πεδίῳ. Mori ὃς νῦν.

750. ἦ ῥα καὶ ἐν Τρώεσσι κυβιστητῆρες ἔασι. Veteres apud Eustath. p. 1083, 50. eo retulere, quod vetus Troia longius a mari sita fuit; alioqui mirum haud visum, vrinatores in ea vrbe esse: ἐν-

ἐνταῦθα δὲ σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ἀπῳκισμένην τῆς θαλάττης εἶναι τὴν παλαιὰν Ἴλιον, ὡς καὶ ὁ γεωγράφος δείκνυσιν. non tamen ac ſi Strabo etiam hoc argumento vtatur, ſed disputat ille de ſitu veteris Ilii accurate XIII, p. 885 ſqq. Verum disputata haec ſunt a veteribus ſubtilius quam neceſſe erat. Quis haec per ludibrium dicta ad vnguem ſeuere exigat! et cur κυβιστητῆρας vrinatores accipiamus? ſunt omnino *ſaltatores*, quales inducuntur Il. Σ, 604 — κύβιστῆρες. Townl. ed. Rom. quae vox et ipſa bona eſt, ſed h. l. vitioſa.

Ceterum locus non vno modo poteſt pronuntiari. Poteſt ὡς νῦν — κυβιστᾷ exclamatio eſſe! et ἦ καὶ interrogatio.

752. οἶμα λέοντος ἔχων, ὅς τε σταθμοὺς κεραΐζων. „δαιμονίως τῇ εἰκόνι χρῆται," ait Sch. B. μέλλοντα γὰρ τελευτᾷν λέοντι εἰκάζει ὑπ' ἀλκῆς καὶ προθυμίας ἔν τινι ἐφόδῳ ἀνῃρημένῳ. Nimis acute! Ego contra vereor, vt haec comparatio ſit ſatis conſentanea: Cum leone in pectore ſauciato et moriente quomodo commode comparari poterat Patroclus concitato greſſu et impetuoſe ad Cebrionis caeſi corpus ſpoliandum ruens? Erat ſaltem comparatio inſtituenda cum leone vulnerato, qui in eum, a quo percuſſus eſt, cum impetu irruit: quod facere leones vidimus ſup. E, 136 ſqq. inf. Υ, 164 ſq. cf. Virgil. Aen. XII, 4 ſq. vbi cf. Notam. Accedit, quod paullo poſt vſ. 756 alia duorum leonum de praeda concertantium comparatio ſubiicitur. Vnde iuſta ſuſpicio oritur, tres hos vſſ. 752. 3. 4. eſſe emblema rhapſodi.

οἶμα λέοντος. ὅρμημα. Apollon. Lex. h. v. expoſuit; ſic de Achille αἰετοῦ οἴματ' ἔχων inf. Φ, 252. Inde οἰμᾷν X, 140. 308. cf. Etymol. in οἶμα.

σταθμοὺς κεραΐζων. vt iam E, 557.

753. ἔβλητο πρὸς στῆθος, ἑή τε μιν ὤλεσεν ἀλκή Apollon. de Syntaxi p. 155, 26 disputat de ἑή τε μιν, et docet eſſe pro ἑαυτοῦ. Haerebat in στῆθος ϝεη Bentleius, qui nec medelam reperiebat, haerebam et ipſe; in Excurſu VII, ad lib. A. antequam perſpexeram tripli-

cem modum pronuntiandi etiam in hoc pronomine fuisse: ϝος, εϝος et ϝεϝος. v. Exc. de Digammo. Ceterum confer duo versus similes M, 45. 46.

754. Πατρόκλεις ἆλσο μεμαώς. Barocc. ἆλτο. At sic erit quoque Πατροκλῆς.

755. Ἕκτωρ δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. Lipſ. Vrat. A. αὖ minus bene.

756. τὼ περὶ Κεβριόναο, λέονθ' ὥς, δηρινθήτην. Eustathius multa cumulat de comparationibus Homericis, quae a feris pugnantibus petitae sunt, inprimis a leonibus; adscribam saltem loca, quae, qui volet, inspiciat et excutiat, sup. Π, 428. 487. 823. M, 41. 146. 299. Λ, 292. 414. 547. P, 281. 725. Σ, 161. E, 136. 554. N, 198. Θ, 338. Υ, 164.

Praestabat monere haec: primo in his comparationibus Homerum summam ἐνάργειαν esse assequutum; tum copiae poeticae genus hoc esse insigniter accommodatum, quia res sensibus facile possunt subiici.

Vnde autem Homerus leonum tam accuratam notitiam habuerit, si forte quaeras, cum in Graecia et Asia citeriore nulli sint leones; tenendum est Graeciam priscis aetatibus leonibus fuisse frequentatam, docere fabulas Herculis et Thesei; Thracia ad seriores aetates leones nutriuit. In Phrygia leones montes incoluisse, docent Cybeles sacra.

δηριυθήτην. Eustathius ait: „γρ. δηριθίτην. quod putes verius esse; est enim ἀδήριτος et alia. Probabat quoque Bentleius. Attamen ν constanter retinent codices. Quod multo magis me mouet, est, quod Apollon. Arg. II, 16 δηρινθῆναι habet, et Schol. ad e. v. μαχέσασθαι. ἀπὸ τοῦ δηρίνομαι· τὸ δὲ δηρίσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίομαι. Similia sunt τίω, τίνω. πίω, πίνω. δύω, δύνω.

λέονθ' ὥς. ex sollenni ratione esse debebat ὣς, vt est in Vrat. d. cum postpositum sit.

757. 758. ὥτ' ὄρεως κορυφῇσι. similes sunt, aut hinc translati duo versus in Scuto Herc. 402. 3. 4 ὡς δὲ λέ-

οὔτε δύω ἀμφὶ κταμένοιο ἐλάφοιο ἀλλήλοις κοτέοντες ἐπὶ σφεας ὁρμήσωσι· ὥστε. qui vtique. qui scilicet." Clarke.

759. δύω μήστωρες αὐτῆς. de voc. his v. ad Δ, 328. Mosc. 2. δύο.

762. Ἕκτωρ μὲν κεφαλῆφιν ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. κεφαλῇ, ἐν κεφαλῇ ἔλαβε τὸν νεκρόν.

οὔτι μ. Lips. vn. Vindob.

μεθίει „media producta, vt alibi: O, 716. Φ, 72. Δ, 234." *Clarke.* v. de hoc ad N, 118. μεθείη vitiose Barocc. Vrat. d. μεθίει est a μεθίεον.

765. ὥστ' Εὖρός τε Νότος τε. Ventorum pugna, vt sup. I, 5 sqq.

ἐριδαίνετον ἀλλήλοιϊν. Mosc. 2. ἀλλήλοισιν.

766. οὔρεος ἐν βήσσης βαθέην πελεμιζέμεν ὕλην. Cum dilectu dixit βαθεῖαν ὕλην, quia tanto saenior ventus est, quando nullum exitum reperit." Schol. B. Pro βαθέην est ζαθέην in Barocc. Mori.

πολεμιζέμεν vitium ed. Stephani, etiam codd. vt Vrat. b.

767. τανύφλοιόν τε κρανείαν. Sch. br. et Etymol. τὴν μακρὸν φλόιον ἔχουσαν. εὔινον.

768. αἵ τε πρὸς ἀλλήλας ἔβαλον τανυήκεας ὄζους. ἕ— „quod in τανυήκεας ὄζους non inest ἀκή, notio *acies*, vt in τανύηκες ἄορ sup. Ξ, 385. et hoc libro Π, 473. et H, 77. (idem Scholion est in Suida) sed quod est pro ταγοὺς (ταναοὺς) κατὰ παραγωγήν, vt κελαινεφὲς αἷμα." Sch. A. (voluit dicere, epitheton compositum esse pro simplici, nec esse ex τανύω et ἀκή ductum, sed esse syllabam productam ηκης, a τανυός, τανυήκης. Similia sunt in Apollon. Lex. in τανύηκες, vbi corruptum est ἀντὶ τοῦ νάους pro ταναούς.) Porro Schol. alius notat de accentu τανυήκης, vt εὐμήκης. „οὕτως ἀνεγνώσθη. εἴπομεν δὲ ἐν ἑτέροις καὶ τὴν ἀφορμήν·" (puto Herodiani verba esse e libro περὶ προσῳδίας· nam in Scholiis nihil occurrit ad H, 77. Ξ, 385. Π, 473 — ταναήκεας Cant. Mosc 2. forma et ipsa bona vt H, 77. Ceterum miror neminem in τανυήκεας ὄζους incidisse, qui et ipsi apud poetas occurrunt.

770. Comparationem verſari in ἐπιθορόντες ἀλλήλοις monet Sch. B.

771. δήουν. Alii δηίουν, vt edd. Flor. Aldd. ed. Rom. et inde Turneb. δήουν. Eodem redit vtrumque.

772. ἀμφὶ Κεβριόνην. οὐκ ἐν αὐτῷ. monet Sch. A.

δοῦρα πεπήγει. Sic quoque Ven. At δοῦρ' ἐπεπήγει praefixum Schol. A. et habet cod. Harl. Vrat. b. d. A. At Bentl. laudat δοῦρε πεπήγει.

773. ἀπὸ νευρῆφι θορόντες. Scribunt et h. l. νευρῆφι. Verius eſt prius: de quo dictum ad Θ, 300. Et in loco huic ſimillimo N, 313 ſq. ἀπὸ νευρῆφι δ' ὀϊστοὶ θρῶσκον.

ἀπονευρῆφι vna voce edd. ante Turneb. et ipſa Rom.

774. πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε. Sch. A. „Ariſtarchus per α, ἀστυφέλιξε" non potuit hoc eſſe niſi ſphalma alicuius codicis Ariſtarchei. Ipſe Ariſtarchus tale verbum vix procudere potuit. Vides tamen auctoritatem in qua Ariſtarchus habitus eſt. Vox non vno hoc loco occurrit; vidimus iam E, 437. add. X, 496. Et Apollon. ἐστυφέλιξεν, ἐκίνησεν. ἔδεισεν. ἐδίνησεν. ἐστρόμβησεν. Paria ſunt in ceteris grammaticis.

ἐστυφέλιξαν Vrat. b. d.

775. ὁ δ' ἐν στροφάλιγγι κονίης κεῖτο. ὁ δ' ἐν eſt lectio Ariſtarchea: quam et hic deſerendam eſſe arbitror et amplectendum id quod in Ven. B Harlei. Lipſ. Mori. Vrat. b. d. Moſc. 2. ὁ δὲ στροφάλιγγι. Manifeſta enim ſit cauſſa, cur indocto metri metu ἐν intruſum fuerit. στροφάλιγγι, συστροφῇ. Sch. br. recte. et hoc reponendum in Apollon. Lex. pro ὑποστροφῇ. Firmat hoc Etymologus. In Heſych. eſt συστροφὴ κονιορτοῦ. Vox etiam inf. occurrit Φ, 503. Apollon. III, 758. IV, 140.

776. κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ, λελασμένος ἱπποσυνάων. ※ „quod verſus hinc in alteram Necyiam (Odyſſ. Ω, 40.) translatus eſt; non bene." Sch. A. additur: καὶ ὅτι Ἰακῶς λελασμένος, ἀντὶ τοῦ, λελησμένος. πρὸς τὸ ἐν καρὸς αἴσῃ, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐν κηρὸς αἴσῃ." Vltima haec indocte; v. ad I, 378. priora non ſatis intelligo, quomo-

do λελασμένος pro Ionico habitum ſit. Supra E, 834 erat τῶν δὲ λέλασται, vbi pro dorico edebatur. Vidimus ibi vtrumque falſo eſſe traditum a grammaticis; nam a λάθω fuit λέλασμαι, quod vulgo ἐλαθόμην.

Priora κεῖτο μέγας μεγαλωστὶ repetita ſunt Σ, 26 et vterque verſus iterum Od. Ω, 39. 40. Facere ipſum metrum dactylicum ad τὸ σεμνὸν notat Euſtath.

777. Ὄφρα μὲν — variauit verba quae erant in locis Θ, 66 ſq. Λ, 84 ſq. At Bentl. ſagaciter odoratur tres verſus eodem ex loco Θ, 66. 7. 8. eſſe huc illatos.

778. τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός. Verſus repetitus iisdem locis et O, 319. τόφρα μὲν ed. Rom. ipſe Euſtathius et Ven. et ἥπτατο vitium cod. Lipſ.

779. ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε. μετενίσσετο quod habent Barocc. Lipſ. Cant. Vrat. b. d. A. et Euſtathius. Mori. tuetur νίσσομαι vt λίσσομαι. conuenit ceteris locis, in quibus vbique fere variat lectio νίσετο. νείσετο. νείσσετο. Etiam h. l. μετενίσετο Ven. Townl. Variant tres codd. Vindob. μετενείσσετο edd. — νίσσ et νείσσ. Harl. ſaltem deb. μετενείσετο. v. de his ad I, 381.

βουλυτόνδε. Apollon. Lex. cum Sch. br. βούλυτος. ἡ δειλινή. (vel δείλη.) ἡ ὀψία. ὅτε αἱ βόες ἀπολύονται τῶν ἔργων. cf. ad e. l. Villoiſ. Similia alii; et vox inde frequentata etiam aliis, vt Apollon. Arg. III, 1341.

780. ὑπὲρ αἶσαν. ὑπὲρ βίαν. τὸ πλέον. μέτρον. καθῆκον. Sch. B. Nihil conuenit ſatis. v. Notam et cf. ad Z, 487. 8. Δαναοὶ pro Ἀχαιοὶ Lipſ. male.

781. ἥρωα ἔρυσσαν. ἔρυσαν male intulerat Turnebus, iterum eiecit Barnes. prouocans ad Cant. Barocc. add. Ven. al. Atqui hoc erat in edd. Flor. Rom. Aldd.

782. Τρώων ἐξ ἐνοπῆς copulam deſiderabam; Τρώων τ' ἐξ. ſicque Vrat. b. A.

783. Πάτροκλος δὲ Τρωσὶ κακὰ φρονέων ἐνόρουσε. Π. δ' ἐν Τρωσὶ Vrat. d.

784. τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε. Townl. Mosc. 2. vn. Vindob. ἐνόρουσε. quod equidem iudicio meo praeferam.

785. σμερδαλέα ἰάχων. vt iam E, 302.

τρὶς δ' ἐννέα φῶτας ἔπεφνε. Sch. B. τρὶς ἐννέα iunxit. Sane argutari licet; possunt omnino nouem esse occisi trinis incursibus; possunt et viginti septem esse.

788. 789. ἤντετο γάρ τοι Φοῖβος — ὁ μὲν τὸν ἰόντα: „quod ad tertiam personam iterum redit" scil. cum 787 ad secundam transiisset." Sch. A. et B. hic etiam ad miserationem hoc valere obseruat. Eadem habet Eustath. τὸν ἐόντα Vrat. d. vn. Vindob. pro τὸν ἰόντα.

Ceterum quis fundus huic prodigio subesse videatur, dixi in Nota ad vs. 787. Koeppen illud ex eo repetit, quod Patroclus, incautius in hostes irruens et temere prouectus, repente se vndique ab hoste circumdatum sentiens obstupescit et torpet.

791. πλῆξέν τε aut πλῆξέ τε, ex perpetuo vsu Homerico τε reposui, etsi fideiussorem non habeo praeterquam Mosc. 2. vulgg. vbique στῆ δ' ὄπιθε, πλῆξεν δέ.

792. χειρὶ καταπρηνεῖ. χειρὶ πλατείᾳ καὶ διατεταμένῃ Sch. B. κατεστραμμένῃ Sch. br. Proprie est *manu ad ictum demissa et impacta.* De voce v. ad B, 414. χερσὶ καταπρηνέσσι iam O, 114. 398. occurrebat.

στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε. Sch. br. περιεστράφησαν αὐτοῦ οἱ ὀφθαλμοί. οἱονεὶ ἐσκοτώθησαν. Sch. B. περιενεχθέντα ἐστράφη. et propius ad etymum Apollon. Lex. δινηθέντα δὲ αὐτοῦ ἐστράφη τὰ ὄσσε. vbi Villois. ex Quinto laudat XIII, 7 ἀμφὶ δ' ἄρ' ὀφθαλμοὶ στρεφεδίνεον. Cum quo conuenit lectio ms. Harlei. στρεφεδίνησεν. et Hesych. διεστράφη. ἐσκοτοδινίασεν. omnia ad vertiginem redeunt. Male duabus vocibus στρέφε δίνηθεν Flor. et Ald. 1. Correctum in Ald. 2. Rom.

795. αὐλῶπις τρυφάλεια v. ad Γ, 372.

μιάνθησαν δὲ ἔθειραι. In ms. Lips. μ. δέ οἱ ἔθειραι. Ernesti addit: nempe δ' οἱ pronuntiandum." Non vir optimus hoc subiecisset, si digamma notum habuisset.

797. ἱπποκόμον πήληκα. sic edd. et tuetur Sch. B. At Sch. A. monet ἱπποκόμον dici τὸν κομοῦντα (*curantem*) τὸν ἵππον, et scribendum esse ἱππόκομον. vt sit τὴν ἵππου κόμην ἔχουσαν. (vt καλλίκομος. ὑψίκομος.) Dicta vide ad M, 339 vbi vox primum lecta; inde saepius. v. 798.

798. χαρίεν τε μέτωπον. Schol. Lips. et Eustath. ad h. v. monent de discrimine inter χαρίεν et χάριεν, apud Atticos, vt hoc χάριεν sit pro χαριέντως, contra quod peccauit Stephanus, qui h. l. χάριεν edidit; Herodiani hoc acumen est: occurrit quoque apud Etymol. et Ammonium. In Homero est καλὸν, ὡραῖον. „γρ. χαρίεν τε πρόσωπον." Barnes. puto quia hoc in Eustathio occurrit.

799. τότε δὲ Ζεὺς Ἕκτορι δῶκεν ᾗ κεφαλῇ φορέειν. Dubitari potest de subiecto, sitne Patroclus an Hector? De hoc vulgo accipitur; sic quoque Apollon. de Synt. p. 156. vbi docet ᾗ esse: Hectorem φορεῖν τῇ ἑαυτοῦ κεφαλῇ. At si ad Ζεὺς δῶκεν aliquis referret, esset illud: τῇ αὐτοῦ κεφαλῇ, τοῦ Διός. Etiam Eustath. προαναφωνητικῶς· ὥστε οὐκ ἐπὶ πολὺ φορήσει αὐτήν. *At breuis honos ille futurus erat Hectori!* De ῥύετο v. ad vs. 542.

801. πᾶν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη. ξ— quod πᾶν pro ὅλον. — Debebat aliud, idque grauius, moneri, inesse vitium metricum: ἄγη habet primam longam et fuit ϝαγη ergo scriptum esse debuit: πᾶν δέ οἱ ἐν χερσὶν ἄγη. v. ad Γ, 367 p. 526 in vno Vindob. non minus praue ἐν χείρεσσιν ἐάγη. Huc spectat Hesych. in ἄγη — ἐστὶ δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ κατεαγῆναι· ὡς τὸ· πᾶν δέ οἱ ἐν χ. ἀ. ξ. Vrat. A. χείρεσσ' ἐάγη.

802. ἔγχος — κεκορυθμένον. deficit quod alibi adiicitur, χαλκῷ, vel αἴθοπι χαλκῷ.

803. ἀσπὶς — τερμιόεσσα. Occurrit h. l. et iterum Od. Τ, 242 χιτῶνα τερμιόεντα· qui et Hesiod. Ἔργ. 535 occurrit. Manifestum sit, fuisse olim τέρμις, vt τέρμα. Etiam Hesych. τέρμις, ποῦς et τέρμιον ἔσχατον. (etiam Etymol. Vox in Sophocle obuia et Τερμιεὺς Iupiter ap. Etymol.) τερμιόεν. ἁρμοστὸν, τέλειον. Idem: τερμιόεσσα.

ἐν σποδῷ (leg. ἕως ποδῶν vt et Bentl. emendat) ἀποτερματιζομένη. et τερμιόεντα, ποδήρη, καὶ εὔμετρον. τὸν μέχρι τῶν ποδῶν ἀποτερματιζόμενον. Apollon. Lex. τερμιόεντα. τὸν ποδήρη καὶ τερματίζοντα ὅλον τὸν χιτῶνα. (vltima temere assuta. — Similis erat χλαῖνα ἐκταδίη K, 134) Sch. br. τερμιόεσσα. ποδήρης· ἡ ὅλον τὸν ἄνθρωπον σκέπουσα· μεγάλη. Et huc spectat Etymol. τερμιόεσσα. ἀπὸ τοῦ τερματίζουσα (f. ἀντὶ τοῦ, τ.) οἷον, μεγάλη καὶ τελεία. optime ποδηνεκὴς reddit Eustath. h. e. quae vltima, *infima* corporis seu pedum attingit, vt iam O, 646 vidimus ἀσπίδα — ποδηνεκὲς ἕρκος ἀκόντων.

805. ἄτη. βλάβη. cf. ad T, 88. Dubito an scribam Ἄτη.

806. ὄπιθεν — βάλε. quomodo a tergo ictus fuerit, dubitari potest. Sch. B. Patroclum se ad Apollinem convertisse ait. Si tamen vndique hostibus circumdatus fuit facile a tergo potuit vulnerari.

στῆ δὲ ταφών, scil. quasi θελχθείς, quod Eustath. quoque mente habebat. De voce v. ad I, 193.

ὀξέϊ δουρί. Harlei. χαλκῷ. varietate sollenni.

807. ὤμων μεσσηγὺ σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. E— „quia Zenodotus ediderat σχεδὸν οὔτασε (scilicet ne βάλλειν contra vsum Homericum dictum esset.) At Sch. A. addit: ἀγνοεῖ δὲ, ὅτι ἐκ βολῆς τέτρωται· (vt ex 812 ἔφηκε βέλος et ex 819 βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ, colligas; atqui et βέλος pro ἔγχος dici potuit; et paullo post Euphorbus ἥρπαξε δόρυ ἐκ χροός, βεβλημένος autem est generalius vocabulum.) μεσσηγὺς σχ. Margo Steph. Eustath. adde Mori. Townl. Vindob.

Δάρδανος ἀνὴρ iam vidimus B, 701.

808. Πανθοΐδης Εὔφορβος, ὃς ἡλικίην ἐκέκαστο. „γρ. Πανθοΐδης. Barnes. ἡλικίῃ Vrat. A. repugnante vsu Homerico: v. Ξ, 124. N, 431.

810. καὶ γὰρ δὴ τότε φῶτας ἐείκοσι βῆσεν ἀφ' ἵππων. E— „quod mos Achiuorum fuit de curru pugnare: ἁρματομαχεῖν, (verba etiam Eustath. habet) ἐσφαιρωμένοις δόρασι χρωμένοις, καὶ ἀνατρέπειν ἐκ τῶν ὀχημάτων." Hoc

συνηθὲς fuiſſe Achiuis, nouimus iam innumeris exemplis. Quorſum tandem, aut vnde grammaticus id nunc demum monere potuit? Tum quaenam ſunt haec ἐσφαιρωμένα δόρατα? Non potuit *pila* declarare; nam iis Achiuos vſos eſſe nusquam alibi memoratum nouimus. An σφαιροῦν ipſi eſt, haſtam contorquere, circumagendo? Grauius eſt alterum Scholion: „καὶ γὰρ δή ποτε. διὰ τοῦ τ αἱ Ἀριστάρχου· καὶ γὰρ δὴ τότε ὡς τῶν τότε μελετώντων τὴν τοιαύτην ἄσκησιν, ὥςτε τὸν ἀντελαύνοντα ἀναστρέψαι (leg. ἀνατρέψαι) ἀπὸ τοῦ ὀχήματος.“ Qui haec adſcripſit, vim lectionis Ariſtarcheae, quae etiam in vno Vindob. occurrit, parum aſſequutus fuerat. Retrahenda ſunt ad eandem lectionem ſequentia: ὁ δὲ Διονύσιος, οὐκ ἐπὶ μελέτης, ἀλλ᾽ ὅτι ἀνεῖλε πρῶτος εἰς πόλεμον παραγενόμενος.“ Eſt Dionyſius Thrax, ſaepius abſolute Dionyſius laudatus. Scilicet ex vulgari lectione ποτε, καὶ γὰρ δή ποτε neceſſe eſt *iam ante bellum*, in certaminibus (ἐν ἀγῶσι) aliquando viciſſe Euphorbum. Atqui certaminibus non conuenit βῆσεν ἀφ᾽ ἵππων. quod eſt: ἀπεβίβασε. κατεβίβασεν ἀφ᾽ ἅρματος, *deturbauit* haſta petendo, ἔγχει ὀρεξάμενος. Sic ſup. E, 163, 164 ὡς τοὺς ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων Τυδέος υἱὸς βῆσε. κακῶς — Nec vero in certaminibus *pugnae* factae, ſed *curſus curules*. Tum nullus eſt nexus commodus ſententiarum vſ. 810. 811. „*Aliquando ille viginti viros de curru deiecerat, veniens primum cum curru et diſcens pugnam.*“ Mirari ideo licet, Ariſtarcheam lectionem fuiſſe vulgo vbique neglectam, τότε, e qua ſenſus verus prodit: *Euphorbus, inſignis ille — nam etiam tum, in* hac pugna, *viginti viros ex Achiuis iam de curribus deturbauerat,* etſi *primum ille curru vectus in pugnam progreſſus et tiro,* prima rudimenta militiae edens. Nam eſt διδασκόμενος (περὶ τοῦ) πολέμοιο, non διδαχθείς. ſiue, vt in Schol. A. ſubiicitur, πεῖραν λαμβάνων. πόλεμον δὲ τὸν ἐν Ἰλίῳ φησί· νέος γὰρ ἦν, ὡς ὁ ποιητὴς φησι. Sch. br. ἐκμανθάνων τὰ τοῦ πολέμου ἔργα. Simile eſt εἰδὼς μάχης.

811. σὺν ὄχεσφι posse vtrinque, et antecedentibus et sequentibus (quod Sch. br. faciunt) iungi, ait Sch. A. haud dubie recte antecedentibus.

812. ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος. ✠ sine Scholio: quod respexit τὸ βέλος cf. ad 807.

813. οὐδὲ δάμασσ'. γρ. οὐδ' ἐδάμασσ' " Barnes. Sicque ed. Rom. Cant. Vrat. A. Mosc. 2. et ipse Ven.

αὖθις et αὖτις et h. l. variat; in Mosc. 2. et Cant. erat αὖτις.

814. ἐκ χροὸς ἀρπάξας δόρυ μείλινον. Vrat. A. βέλος. e glossa. οὐδ' ὑπέμεινε. ὑπόμεινε vitium est Ald. 2. non lectio.

816. Πάτροκλος δὲ θεοῦ. Versus omissus in Vrat. d. sed scribentis vitio ex iterato Πάτροκλος.

819. ἂψ ἀναχαζόμενον, βεβλημένον ὀξέϊ χαλκῷ. ✠ Scholion iterum spectauit ad βεβλημένον. cf. ad 807.

820. ἀγχίμολόν ῥά οἱ ἦλθε. In Vrat. d. et vno Vindob. ἁ. δέ οἱ. De οὖτα vltima breui in verbis: οὖτα δὲ δουρί, v. sup. ad Δ, 319. N, 192.

821. διαπρὸ vna voce et h. l. Rom. al. pro διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσε. vt sup. 309 et passim.

822. ✠ ἡ διπλῆ, ὅτι ἐκ τῶν τοιούτων ἀπεκδέξαντο (leg. ἀπεδέξαντο) οἱ γλωσσογράφοι τὸ δουπῆσαι, ἓν ἀνθ' ἑνὸς, (alieno loco hoc positum) ἀντὶ τοῦ ἀποθανεῖν. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οὐκ ἐπὶ παντὸς θανάτου τάσσει τὴν λέξιν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἐν πολέμῳ πυκτευόντων (pro πιπτόντων?) διὰ τὸν παρακολουθοῦντα φόβον (leg. ψόφον) ἐκ τῶν ὅπλων Sch. A. Partem agnoscit Apollon. Lex. δουπῆσαι. ψοφῆσαι. ἐκ δὲ τοῦ παρακολουθοῦντος, ἀποθανεῖν πεσόντα ἐν πολέμῳ. ὅθεν καὶ τὸ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο (Il. Ψ, 679) ἀκούει ὁ Ἀρίσταρχος, ἐν πολέμῳ ἀνῃρημένου. Similia Etymol. in δοῦπος. Eustath. ad Od. M, 443. Vox iam saepe occurrerat; statim Δ, 504. Mirum itaque, nunc demum ad h. l. a grammatico hoc memorari. Scilicet fuere grammatici, qui singulos libros commentariis illustrarent non totum carmen.

ἤκαχεν. ἐλύπησε Sch. br. Apollon. Lex. Hefych. Ex ἄχω. ἀκάχω. Iam vidimus fup. Π, 16. Θ, 207. N, 344.

823. ὡς δ' ὅτε σῦν ἀκάμαντα. ἰσχυρὸν Sch. B. ἰσχυρὸν, μέγαν, Sch. br. fcil. quatenus οὐ κάμνει, *viribus non deficit*, *adeoque*, *non vincitur*, ἀκαταπόνητος. ἀκοπίαστον reddit Apollon. Lex. vbi ἠέλιον ἀκάμαντα, Il. Σ, 239. illuftrat. Aprorum et leonum pugnam in Herculis clipeo memorat expreffum Hefiod. 168 fqq. quod iam Koeppen notauit.

824. ὄρτ' ὄρεος. iam editum erat in Rom. idemque exhibent Ven. Lipf. Harl. Townl. Vrat. b. d. A. Mofc. 2. vn. Vindob. Vulgg. τῷ τ' ὄρεος.

825. ἐθέλουσι δὲ πίεμεν ἄμφω. πιέμεν ex Rom. emendatum ficque libri. At πινέμεν edd. Flor. Aldd. cum binis Vindob. πίδακος ἀμφ' ὀλίγης. poftrema vox non temere adiecta eft; quia non fufficit fiti amborum exfinguendae.

827. ὡς πολέας πέφνοντα Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν. „πέφνοντα. ita et Ariftarchus ediderat, at Tyrannio πεφνόντα. vt fit Aoriftus." Nimirum fententia poftulat tempus praeteritum; Hector interimit Patroclum *qui iam interfecerat*. Sic et fcripferat Tyrannio κατὰπεφνών, at Ariftarchus κατὰπέφνων, Il. P, 539 κῆρ ἄχεος μεθέηκα; χερείονά περ κατὰπέφνων. Longa eft difputatio Schol. A. qui Tyrannioni accedit. At alii πέφνων exceperunt regula, et pro Aorifto quidem habuere, πέφνων tamen, non πεφνών, fcripfere; etfi ἐλθών in contrarium laudari poffit; v. Etymol. in βαλών et in ἔπεφνεν f. ἔπεφνον. (atqui ἐλθὼν eft ex ἤλυθον, ἐλυθών. ita debuiffet effe ἐπέφενον. πεφενών, πεφνών) In tam grauibus rebus fcilicet occupatum effe neceffe eft, fi femel in grammaticam defcendas! At mihi notabile vifum hoc, quod iam Ariftarchi, nec modo Tyrannionis, aetate de Aoriftis, diuerfa pronuntiatione difcernendis, actum eft.

828. Ἕκτωρ Πριαμίδης — Scholion excidit; puto cum respectu ad sup. 807: σχεδόθεν βάλε. vt h. l. σχεδὸν ἔγχει θυμὸν ἀπηύρα.

829. καί οἱ ἐπευχόμενος ἔπεα πτερόεντα προςηύδα e Ven. receptum, assentientibus Lips. Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. Mosc. 2. vn. Vindob. Antea editum πτερόεντ' ἀγόρευε.

830. πόλιν κεραϊζέμεν ἀμήν. H. Stephanus intulerat ἀμὴν, quod alii habent, ipse Ven. At probabilior altera ratio; Aeoles enim, h. e. antiquiores, asperum recusasse aiunt. cf. ad Z, 414. ἀμῖν Cant. ἄμμιν Harl.

831. ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπούρας iam Z, 455 lectum.

834. τάων δὲ πρόσθ' Ἕκτορος ὠκέες ἵπποι ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. „ὀρωρέχαται ποσὶν ἵπποι. Sch. br. ἐκτείνονται τρέχοντες, ὁρμῶντες. Sch. B. ὁρμῶνται ἢ ἐκτέτανται. Vt: τανύοντο δὲ μώνυχες ἵπποι sup. Π, 375. De voce ὀρέγεσθαι, *extendere se* v. ad Δ, 307. cf. Λ, 26 vbi serpentes ὀρωρέχατο προτὶ δειρήν. Occurrit in Hesychio ὀρωρέχατο et ὀρωρέχαται et cum his ἐπωρορέχαται, ἐπικεκλιμέναι ἦσαν. vnde Bentleius: „an legerat πόσσ' ἐπορωρέχαται? vix puto.

De τάων δὲ πρόσθ' Koeppen monet, non esse *pro matronis;* sed proprio sensu esse accipiendum *stantes ante eas:* vt N, 440. *ne tu ad eas peruenias,* re scilicet ad oculorum sensum reuocata. quod nos dicimus. *ego eas tueor.*

836. ὅς σφιν ἀμύνω ἦμαρ ἀναγκαῖον. sermone antiquo ἦμαρ pro conditione vt 832 et al. et ἀνάγκη de seruitute. δοῦλοι ἀναγκαῖοι Od. Ω, 209. Hesych. ἦμαρ ἀναγκαῖον. τὴν εἰς ἀνάγκην δουλείας ἄγουσαν — Sch. B. τὸ εἰς ἀνάγκην ἀγῶνος (leg. ἄγον) ὃ καὶ δούλιον ἦμαρ. Amplexi sunt hoc Tragici. ἀνάγκη de herili imperio iam vidimus Z, 458 κρατερὴ δ' ἐπικείσετ' ἀνάγκη.

ἔδονται pro futuro. ἔδωνται habet Eustath. Dictum autem barbaro more σὲ δ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται pro σὺ ἐνθάδε :: ἴσῃ.

837. οὐδέ τοι χραίσμησεν. οὐκ ἐβοήθησε. De voce v. ad A, 242. οὔτοι Vrat. d.

838. ὅς πού τοι μάλα πολλὰ μένων ἐπετέλλετ' ἰόντι. ὅς που et 842 ὥς που. οὐ γὰρ εἰδὼς λέγει, ἀλλὰ στοχαζόμενος, ὡς ἐν ἠθοποιΐαις, recte Euſtath.

πού σοι Barocc. Harlei. Vrat. A. Vindobb. edd. Flor. Aldd. Mutatum in πού τοι ex Rom.

ἐπέτελλεν Cant. Harlei. Vrat. A. vn. Vindob. quod vſitatius eſt. Occurrit tamen alterum quoque, vt Δ, 301.

839. Πατρόκλεις ἱπποκέλευθε. ἱπποκελευστὰ em. Bentl. et h. l. vide ſup. ad Π, 126.

840. νῆας ἀνὰ γλαφυρὰς, πρίν γ' Ἕκτορος. Sic νῆας ἀνὰ γλ. vulgg. At ἐπὶ Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. Moſc. 2. Ipſe Ven. πρὶν Ἕκτορα ſine γ' Barocc. Cant. Vrat. b. et d. Moſc. 2. vn. Vindob.

842. ὥς πού σε προςέφη. „οὕτως διὰ τοῦ ε προςέφη." Sch. A. quid igitur aliud fuit lectum? ſcil. σοι, quod erat in Flor. emendatum in Ald. 1.

σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. σοὶ δ' οὐ φρ. Harl. Vrat. A. quod Erneſti putabat ſenſum deſiderare. Verum totum locum animo haud tum tenuiſſe videtur, cum hoc pronuntiabat.

843. ὀλιγοδρανέων vidimus iam O, 246.

845. οἵ μ' ἐδάμασσαν. δαμασθῆναι ἐποίησαν Sch. B. οἵ με δάμασσαν e Townl. recepi.

847. Laudat verſum Plutarch. de laude ſui p. 541 C. recte nunc Patroclum virum alias moderatum, nunc fortuna iniqua oppreſſum μεγαληγορεῖν. Excitat quoque vſſ. 847. 848. Lucian. Paraſ. 47. An vero thraſonica haec τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι, vere ab ipſo Homero profecta ſint, cum ſententia tam ſplendide enuntiata eſſet ſuperiori verſu, iudicet quilibet pro ſe.

848. πάντες κ' αὐτόθ' ὄλοντο dedit Venetus, firmatum per Lipſ. Townl. Mori. Barocc. Vrat. b. d. Moſc. 2. duo Vindob. Gregor. de dial. p. 189. ed. Flor. Aldd. mutatum in πάντες ἂν ex ed. Rom. Ita et ap. Lucian.

de Parafito c. 46. legebatur; etfi nunc mutatum. πάντες κ' αὐτίκ' Cant. Vrat. A·

At quod fequitur ὄλοντο ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες, etfi vbique legitur, etiam in Luciano, hiatum habet ab Homero alienum: etfi ille habet h. l. quo excufes, quod in fine Hemiftichii, fubfiftente pronuntiatione, occurrit. Verfus hi duo, vna cum binis fequentibus, mihi femper displicuerunt; male enim iuncti funt et vincti cum antecedentibus: τοιοῦτοι fc. *qualis tu es*. Bentl. emendabat μεῷ. quod ipfe in Homerum infert: non enim in eo occurrit. Poffis melius emendare ὄλωνται ἐμῷ. vt fup. Θ, 34 οἵ κεν — ὄλωνται. *qui perituri funt*; non tamen fatis commode id fieret poft ἀντεβόλησαν.

849. ἀλλά με Μοῖρ' ὀλοὴ — Verfu hoc in omen verfo vfus eft Brutus ante pugnam ad Philippos: Appian. Civ. IV, 134. Plutarch. in Bruto p. 995. B. Valer. Max. I, 5, 7 verfu appofito.

Vf. 849 850. mera funt repetitio. Et vnde ille norat Euphorbum fe vulneraffe. Et tota oratio eft ieiuna.

850. ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος· σὺ δέ με τρίτος ἐξεναρίζεις. „ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον. τέσσαρας γὰρ προειπὼν, (Μοῖραν, Apollinem, Euphorbum; potuiffet quintum, *Iouem*, ex 845 addere.) ἐπιφέρει· σὺ δέ με τρίτος“ Sch. A. Multum laborant grammatici et plura afferunt Sch. A. B. br. Euftath. inter quae vnum eft, vt refingant: ἀνδρῶν δ' Εὔφορβος τρίτατος. σὺ δέ μ' ἐξεναρίζεις. Barnes plura ipfe finxit, tanquam in codd. lecta. Simpliciter dicendum erat: Μοῖραν non memorari, quippe quae ipfam mortem fatalem, ipfum commune hominum fatum, quo moriendum eft, defignat. Etiam obferuari poteft, *Fatum* nunc pro *Ioue* 845 memorato poni. „γρ. σὺ δ' ἐμὲ Barnes. Saltem hoc praeferam, quia ἐμὲ vim habet.

852. οὔ θην οὐδ' αὐτὸς βέῃ. βέῃ hic et Ω, 131 pro βήσῃ praefens pro futuro a βέομαι, βάω, βέω, *incedo*, vitae inftituto vtor, *viuo*. ζήσεις. βιώσῃ Euftath. βιώσῃ Schol. Exc. cf. ad O, 194. dicta. βέῃ Vrat. A. In Hefych. eft βείῃ. ζήσεις. βιώσεις. βιώσῃ. πορεύσῃ (vt pro πο-

ῥευθῇ cum viris doctis legere malim.) Fuit puto βίῃ. et ſpectat gloſſa ad locum noſtrum.

οὔ θην v. ad Θ, (VIII) 448.

854. χερσὶ δαμέντ' Ἀχιλῆος. ζήτημα fuit et hic. v. Sch. A. B. e quibus nonnulla Euſtath. appoſuit, quomodo Patroclus nouerat id, quod futurum erat, vt Hector ab Achille occideretur." (Dicas, facile hoc ex ipſa re praeuideri poterat, vltum iturum eſſe Achillem amici caedem.) At iam veteres agnouerunt in hoc et altero loco de Hectore X, 358. 9. 360 vim vaticinandi animae corporis vinculis iamiam ſoluendae: ὅτι, ὅταν ἀθροισθῇ ἡ ψυχὴ ἐξ ὅλου τοῦ σώματος πρὸς τὸ ἐκκριθῆναι μαντικωτάτη γίνεται, cauſſa ſane parum idonea. Arripuit hoc Plato in quo Socrates: (Apol. S. p. 39 C.) καὶ γάρ εἰμι (ἤδη) ἐνταῦθα ἐν ᾧ μάλιστα ἄνθρωποι χρησμῳδοῦσιν, ὅταν μέλλωσιν ἀποθανεῖσθαι. Interpretati id ſunt Platonici ex eo, quod liberata anima a corpore θειοτέρα γίνεται πρὸς τὸ οἰκεῖον ἀναδραμοῦσα. Verba petita eſſe videntur ex Artemone Mileſio qui laudatur ἐν τῷ περὶ ὀνείρων. v. Artemid. II, 49. Etiam Ariſtoteles notionem diuinae originis animae ex his praeſenſionibus intellectam eſſe aſſeuerauerat: docente Sexto Emp. p. 553.

855. — 858. Verſus hi quatuor iterum leguntur infra de Hectore moriente X, 361 — 4.

856. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει. „quod ῥέθη Homero ſunt πάντα τὰ μέλη." Schol. A. Eadem obſeruatio, repetita inf. ad X, 68 vbi vide; et ap. Platon. de Rep. III pr. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Suidas h. v. et diſertius ap. Etymol. Adde Schol. Lycophr. 173. Scilicet in Tragicis occurrit τὸ ῥέθος, τὰ ῥέθη, de ſingulis corporis partibus, vt ſit πρόσωπον, παρειά, τὸ σῶμα, v. Heſych. et Suidam. res illuſtrata a viris doctis ad vtrumque; cf. Toup. ap Suid. To. III p. 134.

Ἀϊδόσδε βεβήκει. εἰς Ἅδου δῶμα. Vrat. A. vn. Vindob. ἄϊδος δ' ἐβεβήκει. Homerus animam, aeris modo attenuatam, in loca infera deferri ait, non in aerem reſolui aut diſſolui, vt interpretati ſunt nonnulli, vt Olym-

piod. ad Phaedon. Plat. ap. Wyttenb. ad Plutarch. de S. N. V. p. 80.

857. ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην. Etsi satis compertum non sit, quaenam sit vera lectio, reposui tamen ἀνδροτῆτα, tanquam codicum et grammaticorum lectionem; quod sequendum esse statuo, quoties res ad liquidum perduci nequit: etsi, si vel maxime ea vox vere a poeta profecta sit, eam aut ἀνροτῆτα, aut ἀδροτῆτα pronuntiatam esse persuasum habeo; nam vt ανδρο duarum breuium syllabarum loco haberi posse credam, nemo me adducet. In ἀδροτῆτα maxime inclinat animus pro ἀνδροτῆτα. Sed videamus accuratius.

ἀνδροτῆτα scribunt codd. antiquiores Towul. Lips. Ven. cum aliis minoris auctoritatis, vt codd. Vindob. Vrat. A. et edd. Flor. Aldd. 1. Rom. Porro Schol. B. et Schol. Lips. alii, cum Eustathio, quos statim memorabo, quando de interpretatione quaeretur. Loca, in quibus occurrit vox, sunt tria, ex his duo iisdem verbis, hic Π, 857 et Χ, 363 tum Ω, 6 Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Variat vbique scriptura, nisi quod Χ, 363 codices omnes, quos noui, in ἀνδροτῆτα consentiunt, in reliquis duobus locis saltem vetustiores. Schol. Ven. A. nihil vsquam monet; At Schol. B. ad nostrum locum: ἀνδροτῆτα δὲ οὐ τὴν ἀνδρείαν, ἀλλὰ τὴν ἀνθρωπότητα, τὴν ἀνδρὸς φύσιν. ἀνδρείαν γὰρ οὐ καταλείπει, ἀρετὴν οὖσαν ἰδίαν. Hoc est acute nugari: ipsum adiunctum ἥβη docet, quod ipsa res iubet, esse ἀνδροτῆτα, vim quae animat et vires corpori dat. Partem ex his habet Eustathius. Apollon. Lex. ἀνδροτῆτα. ἀνδρειότητα. Et Schol. br. cum Etymol. ἀνδροτῆτα, ἀνδρείαν. hoc et Hesychius altero loco.

ἀδροτῆτα habent codd. Mori. Cant. et recepit Ald. in ed. sec. scriptum tamen ἀδροτῆτα cum leni; retinuit Turnebus, at Stephanus iterum in marginem reiecit, iterum reuocauit Wolfius. Ducitur ab ἁδρὸς, παχὺς, εὐτραφὴς, estque ita non male accommodatum Patroclo,

inprimis quia iunctum est cum ἥβη. Hesychius altero loco: ἀδρότης. δύναμις. μέγεθος.

Versus passim laudatur; nihil tamen inde licet colligere, quandoquidem et ibi codices variant. Ap. Aristid. Quint. lib. II. p. 84 ἐς ἀνδρότητα legitur, est tamen ἀδρότητα in cod. Oxon. Apud Platon. de Rep. III pr. ἀνδροτῆτα editur, etiam in edit. pr. Plutarchi de aud. poet. p. 15 C.

Variat quoque tonus in hac voce, quoties versus legitur, in codd. et edd. vt modo ἀνδροτῆς, modo ἀνδρότης sit, eodem modo vt δηϊοτῆς et δηϊότης; quod docent Etymol. et Eustath.

Pro ἀδρότης grauiora sunt argumenta ex re, vt ante dixi, robur et iuuenta, ἀδρότης καὶ ἥβη. etsi dici potest ἀνδροτῆτα poetam pro ἠνορέην dixisse, robur virile. Ab ἀνήρ est ἀνδρεῖος, vnde ἀνδρειότης. At Homerus voc. ἀνδρεῖος ignorat. Defendit quoque ἀδρότης vir doctus, Payne Knight p. 31. Virgilius *indignationem* animae tribuit ex hoc ipso quod ἥβην relinquebat, an et respectu ad ἀδροτῆτα habito? *vitaque cum gemitu fugit indignata sub vmbras.*

858. τεθνειῶτα. Sch. A. Aristarchus. τεθνηῶτα. vt ille vbique. Est quoque hoc in ms. Mori. vno Vindob.

860. τίς δ' οἶδ' interpolatum est. Fuit τίς ϳοιδ'.

861. Φθήῃ habet Venetus; et cur hoc reuocauerim, dictum ad E, 598. alii Φθήῃ, nec hoc male edd. habent: cf. sup. ad 94. 96 Θήῃς. Φθαίῃ Cant. Harl. at Eustathius: Φθαίη ἤγουν Φθήῃ. ὁμοίως τῷ σταίῃ, στήῃ. βαίῃ, βήῃ. „γρ. Φθείῃ." Barnes. Φθαίῃ agnoscebat noster sup. K, 368 vt Z, 432 Θείῃς, vbi alii Θήῃς exhibent.

863. εἴρυτε, λὰξ προσβάς. λὰξ πρόβας Lips. corrupto metro f. προβιβάς, vt est in Vrat. A. alterum, quod habemus, iam vidimus E, 620.

866. ἵετο γὰρ βαλέειν. versus supra lectus vs. 383.

867. ἵπποι ἄμβροτοι. ἄβροτοι Townl. vn. Vindob.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVI (Π)

EXCVRSVS I

de Harpyiis

Π, 150. 151. τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη, Βοσκομένη λειμῶνι παρὰ ῥόον Ὠκεανοῖο.

De *Harpyiis* nolo repetere ea, quae ad Apollodorum et ad Virgil. Aen. III. Exc. VII. appoſui; non quaſi rem omnem me ita conſtituiſſe putem, vt nihil magis; verum, quod in liberali hac diſciplina noſtra facere licet cuiuis, vt ea, quae obſeruauerit quaeque ſecundum iſta ipſe ſtatuat, ingenue exponat; eaque cuiusuis alterius iudicio liberali et aequo expendenda relinquat.

Hoc mihi liquido conſtare videtur, primam notionem Harpyiae fuiſſe turbines et procellas vehementiores in perſonam mutatas; eodem modo, quo Typhonem priſcus ſermo progenuit. Attributa iis ſunt conuenienter ea, quae terrorem facere poſſint; ſerius multis modis aucta et variata. Hoc loco vna, *Podarge*, memoratur; ediderunt duas alii, quarum nomina ſunt Ἀελλὼ et Ὠκυπέτη, naturam turbinum reſpicientia, Heſiod. Theog. 267. Apollod. 1, 2, 6. Quod autem Harpyia in pratis paſci et equos partu edidiſſe narratur: ab antiquo vſu loquendi profectum eſſe poteſt, quo celeritas equorum declararetur, ſi a ventis ac procellis equos prognatos eſſe dicerent; ſi vero tales natales tribuebantur, neceſſe erat, etiam parentes, matrem ſaltem, equina ſpecie fuiſſe credere. An alata fuerit Podarge, ex Homero non apparet; verum ek Heſiodeo loco: αἵ ῥ' ἀνέμων πνοιῇσι καὶ οἰωνοῖς ἅμ' ἕπονται ὠκείῃς πτερύγεσσι, μεταχθόνιαι γὰρ

κάλλον. de soleis vtique et induendis non cogitarunt boni illi viri. Cum sint in eodem Hesiodo ἠΰκομοι, credere licet, feminarum speciem eas habuisse; in Homero non aeque hoc apparet; at κοῦραι sunt in Od. Υ, 77. sed ibi diuersa est species earum quam h. l.; non pascuntur, sed volant et Pandarei puellas rapiunt; eaedem paullo ante v. 66 appellatae puellae. Annon patet vel hoc exemplo, genus hoc mythorum, quod poetico ornatui inseruit, ex prisco more loquendi, quem symbolicum appellare licet, cum notiones per rerum formas efferunt, diuersum esse ab iis mythis qui antiqua fama accepti erant?

Cum tam foeda et ad ipsum sensum abominanda narratio sit, loco nostro, Podargen equam a Zephyro esse furto oppressam: Koeppen ingeniose suspicabatur cum Ventos equis vehi solitos legamus, Zephyrum vsum esse Harpyiis equis, vt Sol, Eos, Lucifer, equis feruntur; et ipse Zephyrus ap. Eurip. Phoen. 220. et Eurus ap. Horatium. Ita dicendum foret, vs. 150 Ζεφύρῳ ἔτεκε, *in Zephyri gratiam* equa peperit, tanquam domini. Sed hoc est nimis argutum, et refellitur vsu loquendi in τεκεῖν τινι. Habet potius locum hoc, Zephyrum in equum mutatum Podargen compressisse: vti alio loco, Il. Υ, 223. 4. Erichthonii equas.

Tandem ad Oceanum Podarge equa pascebatur: hoc est ad Occidentem: quod nullam aliam caussam habuisse videtur, quam quod a priscis hominibus in his terrae finibus, sub Noctis et Inferorum confinia monstra fere collocari solebant, vt passim notatum est ad Apollodorum et Virgilium. v. c. Hesiod. Theog. 274 sq. Hesperides. Seriores credidere, ad opinionem respici, qua putarunt equas e Zephyri flatu concipere, quia eum ore hiante excipiunt aestuantes; qua de re v. Virgil. Ge. III, 270. sq.

Quod ad Achillis equos attinet, eos a Neptuno Peleus acceperat, inf. Π, 381. Ψ, 277 sq. Apollod. III, 13, 5. Achille caeso lacrymati sunt et avolare voluere ad

patrium folum, ὑπὲρ Ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα, verum feruati funt Neoptolemo: Quintus III, 740 — 762 cum eo autem in Elyfium abierunt.

EXCVRSVS II

de Iouis Dodonaei religione fecundum Homerum eiusque Interpretes veteres.

Π, 233. 4. 5. Ζεῦ ἄνα, Δωδωναῖε, Πελασγικὲ, τηλόθι ναίων, Δωδώνης μεδέων δυσχειμέρου· ἀμφὶ δὲ Σελλοὶ Σοὶ ναίουσ' ὑποφῆται ἀνιπτόποδες χαμαιεῦναι.

Multa de oraculo Iouis Dodonaeo disputata funt, inprimis fecundum fragmentum Stephani Byz. a Iac. Gronouio editum et illuftratum, iuftis quoque commentationibus, in his ab elegante et docto fcriptore des Broffes. (*Mémoires de l'Acad. des Infer.* To. XXXV.) Nos tantum Homerica curamus. Ex his difcimus haec: Iouem Dodonaeum ad religiones Pelasgorum fpectaffe, facra curaffe Sellos, homines auftero vitae genere vfos.

Grammatici A. B. (e quibus partes excerptae extant in Schol. br. Schol. Lipf. Victor. Leidenf. ap. Valken. ad Ammon. p. 246 et Diff. de Scholiis p. 124 fq. add. Euftath. Primo tamen loco antiquiores hiftorias collegit Strabo VII, p. 504.) obferuant haec: in Hyperboreis fitam effe Dodonam et duas fuiffe eo nomine vrbes: „Δωδωναῖε· ἐν χώρᾳ τῶ Ὑπερβορέῳ, τῇ Δωδώνῃ, τιμώμενε.“ Sane non nifi aetate antiquiffima Epirus pro regione Hyperborea haberi potuit, quando omnes ad boream Graeciae fitas vrbes eo nomine appellabant. „Δωδῶναι δὲ δύο· ἡ μὲν Θεσσαλίας, ἡ δὲ Μολοσσίας.“ Ex Stephano Byz. difco, Philoxenum ita tradidiffe: Φιλόξενος, ὁ τὴν Ὀδύσσειαν ὑπομνηματίζων. fcilicet ad Odyff. Ξ, 327. 8. et Τ, 296. 7. Moloffiae debuit haberi Dodona noftra Epiri: quae igitur effe potuit altera Theffaliae?

Sane priscis temporibus nulla fuit Epiri et Thessaliae disiunctio: inter populos e Thessalia ductos vidimus in Recensu lib. II, 750 etiam Dodonaeos; erat igitur Dodona tum Thessalicis locis accensa; v. Obss. ad e. l. Pelasgici populi habitabant dispersi, nec semper iisdem sedibus, Molossi quidem in montibus ad occidentem: itaque eadem Dodona in Molossia sita; eoque modo ex vna Dodona a serioribus fingi potuere Dodonae duae, alia Thessaliae, alia Molossiae. Adoptarunt tamen hoc duplicis Dodonae commentum alii, vt Dodonam nostram Thessaliae vrbem haberent, (cf. Stephan. Byz. p. 320) cum alioqui mirum videretur, numen peregrinum Epiri a Thessalo homine appellari. Ipse Apollon. Lex. Δωδωναῖε· ἐπιθετικῶς ὁ Ζεὺς ἀπὸ Δωδώνης τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ, ἐν ᾗ ἱερὸν αὐτοῦ. Thessaliae quoque nomen latere suspicor in corruptela apud Stephan. Byz. „esse et aliam Dodonam ἐν Ἰταλίᾳ. immo ἐν Θετταλίᾳ. Inter eos, qui huic errori obuiam iuerunt, fuerat *Epaphroditus*, ἐν τῇ Π τῆς Ἰλιάδος apud Stephan. Byz. in Δωδώνη, vbi sequitur: ἐπικέκληκε δὲ Ἀχιλλεὺς τὸν ἐν Θεσσαλίᾳ γειτνιῶντα θεόν. Expunge ἐν, voluit dicere deum, cuius templum in vicinia Thessaliae esset: ὡς καὶ ὁ Πάνδαρος (non Πίνδαρος) εὔχεται τῷ Λυκηγενεῖ, καὶ ὁ Χρύσης τῷ Σμινθεῖ. Pandarum respicit precantem sup. Δ, 101. Fuit Epaphroditi ὑπόμνημα τῆς Ἰλιάδος. Apud Etymol. in Γάργαρος laudatur Ἐπαφρόδιτος ἐν ὑπομνήματι Θ' Ἰλιάδος.

Sequitur in Schol. A. τινὲς δὲ, Δωδώνην τὴν γῆν, παρόσον πάντα δίδωσιν. ineptum acumen grammaticum, Dodonam dictam esse ἀπὸ τοῦ διδόναι. in quod iam Apollodorum incidisse disco e Stephano Byz. ὅτι δίδωσιν ἡμῖν τὰ ἀγαθά. Πελασγικὸν δὲ, ὅτι γῆς πέλας ἐστί. in Fragm. p. 1043. Alii iunxerant ἀναδωδωναῖε, παρὰ τὴν ἀνάδοσιν τῶν ἀγαθῶν. Nugae hae auctorem habuere Cleanthem, vt Plutarch. de aud. poet. p. 31 E. docere potest ἀλλὰ τὴν μὲν Κλεάνθους παιδιὰν παραιτεῖσθαι δεῖ· κατειρωνεύεται γὰρ ἔστιν ὅτε, προσποιούμενος ἐξηγεῖσθαι τό· Ζεῦ πάτερ Ἴδηθεν μεδέων· καὶ τὸ Ζεῦ ἄνα Δωδωναῖε. κελεύων

ἀναγινώσκειν ὑφ᾽ ἕν, ὡς τὸν ἐκ τῆς γῆς ἀναθυμιώμενον ἀέρα διὰ τὴν ἀνάδοσιν Ἀναδωδωναῖον ὄντα. Fuere qui Iouem Dodonaeum etiam νάιον dictum assererent: ὁ δὲ Δωδωναῖος καὶ νάιος· ὑδρηλὰ γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. de quo multa disputat Valken. de Scholiis p. 126 etsi non intelligo, vnde sic Δωδω natum credere potuerint; sed natus, puto, error ex scriptura lacunosa . . . ναιον, quam alii inutili doctrina exornarunt; certe ad Homerum ea nihil faciunt. Appellatus quoque est *Bodonaeus*, et ita scriptum h. l. οἱ δὲ γράφουσι Βωδωναῖε. ex antiqua, puta, pronuntiatione, Aeolum aiunt, vt Δελφοὺς dixere Βελφούς. at in Scholiis additur: πόλις γὰρ Θεσσαλίας ἡ Βώδων, οὗ τιμᾶται Ζεύς. Est haec vrbs Βωδώνη, quam ex Apollodoro memorat Stephan. Byz. Vocarunt eam tanquam in subsidium grammatici ex eorum numero, qui Achillem Thessalum malebant numen patrium inuocare, quam peregrinum; cum non viderent, etiam Dodonam, nunc Epiri, tum Thessaliae, populos autem Pelasgicos communi stirpe iunctos fuisse.

Excidit haud dubie e Scholiis commentum Zenodoti qui Ζεῦ ἄνα Φηγωναῖε legerat; seruatum illud a Stephano Byz. Ζηνόδοτος δὲ γράφει Φηγωναῖε, ἐπεὶ ἐν Δωδώνῃ πρῶτον φηγὸς ἐμαντεύετο· putes potius ductum nomen ἀπὸ τοῦ ναίειν ἐν φηγῷ. Additur ibid. eo nomine Iouis templum in Thessalia a Suida, rerum Thessalicarum auctore tradi. et Cineas memorauerat, vrbem Thessaliae fuisse Phegum (Φηγὸν) et inde Iouis oraculum in Epirum translatum esse. Locus de oraculo in Strabon. lib. VII extr. interiit, at ex Suida idem τὰ μυθευόμενα apposuit: ex quibus ipsis fabulose narratis apparet, omnino ea, quae de oraculo Dodonaeo, tanquam ex prisca fama, narrata legimus, ad antiquissima tempora referenda esse; mature enim eius auctoritas intercidit.

Πελασγικέ. Pelasgicum Iouem Dodonaeum appellari, expeditum per se est, quod constat, Pelasgos Dodonam condidisse; v. Herodot. II, 52. Strab. VII, p. 504. 5. fuere enim ea ex gente Thesproti, Chaones et ceteri populi

qui haec loca inhabitarunt. Iisdem locis circa Dodonam et Acheloum fluuium antiqua fuit *Graecia*, in qua Pelasgica stirpe orta gens *Graeci*, Γραικοὶ, primum innotuit, auctore Aristotele Meteorol. I, 14. Ex iis fuere *Selli* de quibus paullo post memorabo. At qui Thessalicam hanc Iouis religionem esse voluerant, quia Achilles ex Thessalia oriundus fuit, ad Pelasgos Thessaliae appellationem hanc Iouis in Homero referre maluere: Πελασγία γὰρ πρότερον ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο, ἐξ οὗ καὶ Πελασγικὸς, ὡς ὑπὸ Πελασγῶν τιμώμενος. (recte sic Schol. br. nam sunt corrupta in Schol. Ven. et Leid. et pro ἐξ ου καὶ Πελασγικὸς est ἐξ οὗ θαυμαστός) ἐπεὶ Πελασγοὶ κατῴκησαν τὴν Δωδώνην, ἐκβληθέντες [ἀπὸ Βοιωτίας] παρὰ Αἰολέων ἐξ Ἄρνης τῆς Φθιώτιδος. ἡ μέντοι πόλις, Πελασγία. Desiderant haec interpretem. Aeoli stirps tenebat Thessaliae partem, in qua Arne erat, a Boeoto condita, vnde Boeoti dicti qui vrbem inhabitarunt; recepti ab iis Cadmei Thebis profugi vna cum ipsis habitarunt. Annis post Troiam captam LX hi Boeoti cum Cadmeis eiecti sedibus a Thessalis in Boeotiam concesserunt, quae ab iis Boeotiae nomen accepit: Diodor. IV, 67. XIX, 53. Strabo IX p. 616 A. cf. sup. ad B, 494. 507. p. 292 et 500. Itaque ab Aeolibus, tum, cum Arnen occuparent, Pelasgi sedibus suis in Thessalia eiecti, concesserant Dodonam. Iam verba ἀπὸ Βοιωτίας, male illatum glossema, esse delendum apparet; forte etiam vltima ἡ μέντοι πόλις, Πελασγία. Quod igitur ad epitheton Iouis Dodonaei attinet, quatenus Pelasgicus dictus est, potuit id recte et ab iis, qui Dodonam condiderunt, et ab antiquioribus eorum sedibus ductum esse, cum Thessalia a variis Pelasgica stirpe oriundis populis, permixtis Thracicis gentibus, teneretur, inter quos posthaec Hellenica stirps inclaruit. Mansere Pelasgi et nomen Pelasgicum multis in locis Thessaliae; fuit regio Pelasgiotis, et regio circa Scotussam Pelasgia dicta, in qua templum Iouis fuisse, e quo religio Iouis Dodonam translata fuerit, Suidas tradiderat ap. Strabon. VII p. 506 C.

Legerant alii in Homero Πελαργικὲ, esse enim intra septum templi Dodonaei collem candidum λόφον λευκὸν, (ἀργὸν,) appellatum *Pelargicum*.

Tandem fuere qui legerent Πελαστικὲ, οὗ πέλας ἐστὶν ὁ ἀήρ. Ζεὺς γάρ ἐστιν ἡ τοῦ κόσμου ψυχὴ, ἀερώδης οὖσα. Ineptientes hi seu grammatici seu philosophi opposita esse voluere πελαστικὸς et τηλόθι ναίων. Enimuero hoc adiectum τηλόθι ναίων ab Achille dictum respectu Troiae longe a Dodona dissitae.

Antiqua, pergunt Scholia A et B. fuit fabula, Deucalionem consuluisse deum: πελιάδος δὲ χρησμὸν αὐτῷ δούσης, κατοικίζει τὸν τόπον collectis iis qui e diluuio seruati fuerant (quod alii ad Delphos reuocarunt) et terram appellauit *Dodonam* ἀπὸ τοῦ Διὸς καὶ Δωδώνης, μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων. Sane Oceanides cum Oceano ad antiquiores fabulas spectarunt. ἡ ἱστορία παρὰ Θρασυβούλῳ καὶ Ἀκεστοδώρῳ. *Thrasybulum* et *Acestodorum* auctores τῶν μυθικῶν fuisse apparet; alter quidem hic, idem fuisse videri posset, qui *Acestorides* auctor τῶν κατὰ πόλιν μυθικῶν λόγοι δ' diserte ap. Photium Cod. 189 memoratus est. Fuisse tamen quoque *Acestodorum*, dubitari nequit: cum et sic legatur in Etymol. in quo hoc Scholion est exscriptum, et in Schol. Sophol. Oed. Col. 1108 (Br. 1051. vbi Ἀκεσίδωρος corrig.) tum in Μεγαλήπολις apud Stephan. Byz. Ἀκεστόδωρος ὁ περὶ πόλεων συγγεγραφώς. Qui autem haec in Scholiis scripserat non ipse eos scriptores inspexerat, sed memorata sunt illa ex *Epaphrodito*, quod ex Steph. Byz. intelligitur: ὠνόμασται δὲ (Dodona) κατὰ Θρασύβουλον ὡς Ἐπαφρόδιτος ὑπομνηματίζων τὸ β' αἴτιον — quod dudum Bentl. ad Callimachi fragm. p. 424 mutauit in τὸ β' Αἰτίων. nam in Αἴτια Callimachi commentatus erat Epaphroditus, docente Schol. Aeschyli Eumen. 2. De illo homine v. Kuster. ad Suidam in Ἐπαφρόδιτος. Ex Stephano l. c. patet quoque minus accurate in Scholiis et Etymol. ea, quae superius memorata sunt esse adscripta; habent enim illa se sic; ὠνόμασται δὲ κατὰ Θρασύβουλον — ἀπὸ Δω-

θώνης μιᾶς τῶν Ὠκεανίδων νυμφῶν. Ἀκεστόδωρος δὲ (λέγει ὠνομάσθαι) ἀπὸ Δωδώνου (f. Δώδωνος) τοῦ Διὸς καὶ Εὐρώπης. ad quem locum v. Not. Ibidem p. 321 a *Dodone fluvio* nomen ductum erat apud Herodianum ἐν τῷ ᾶ τῆς καθόλου. Subiiciuntur alia, in Schol. B. quae ad Homerica tempora non spectant: de oraculis per lebetes datis, (nam hoc serioris aetatis est) ex *Demone* et Aristotele. Μενέδημος ap. Steph. Byz. memoratur. Sed scriptor nomine Δήμων laudatur et alibi Sch. br. Od. Υ, 301. de Sardis. ἡ δὲ ἱστορία παρὰ Δήμωνι. (In verbis Sch. B. ὡς διὰ πολλοῦ χρόνου γίνεσθαι τῆς ψυχῆς τὴν περίοδον leg. τῆς ἠχῆς.) Mature etiam hunc per lebetes oraculi edendi morem exoleuisse, hinc colligas, quod fama tam incerta traduntur omnia ap. Stephan Byz. e Menedemo, Polemone, et, qui eum exscripserat, ab Aristide et (Lucillo) Tarrhaeo. De duabus mulieribus fatidicis, dictae erant Πελειάδες, Herodotus videndus est lib. II, 52. ab iis recepta erat Dione, Iouis σύνναος, ap. Strabon. p. 506 C. de qua cf. Iac. Gronov. ad Fragm. Steph. pr. Earum loco Homerus ὑποφῆτας memorat: vt iam tum religionem priscam mutatam fuisse intelligas, cum pro feminis memorentur ὑποφῆται· nisi hi istarum interpretes fuerunt. At quercum idem norat: Od. Ξ, 327. 328. Est hoc τὸ χρηστήριον τὸ ναῖον ἐν πυθμένι φηγοῦ in fragm. Hesiodi ap. Schol. Sophocl. Trach. 1082. Ducta forte haec a feritate hominum cauis quercuum truncis pro tectis vtentium; spectant haec omnia ad aetatem Pelasgorum antiquissimam.

Curam oraculi habuere Selli inter alios Pelasgicos populos ea loca incolentes. Ap. Eustath. p. 1057, 46. ex antiquo scriptore recitantur verba: Παίοσιν ὅμοροι Σελλοὶ καὶ Δόλοπες περὶ Δωδώνην μέχρις Ἀχελώου. Ex Sellorum medio fuere antistites sacrorum, ὑποφῆται, iidem ἀνιπτόποδες, χαμαιεῦναι. Mature eorum memoriam intercidisse, ex eo patet, quod de iis et de oraculo, quamdiu praefuerunt, nil nisi coniectando tradendum habuerunt veteres, quos grammatici consuluerant, in quibus erat *Andron* ἐν ἱστορίαις (incertum quis ille inter

plures ap. Voff. de hift. gr. fuerit) et Alexander Pleuronius apud Schol. A. ad vf. 235. et Schol. br. Selleentem fluuium ab iis dictum, alii a fluuio Sellos, ariolati erant ap. Apollon. Lex. Adiacebat mons *Tomarus* feu Tmarus, a quo qui norant antiftites templi, τοὺς ὑποφήτας Διός, dictos Τομούρους, olim fcripferant in Od. Π, 403 Διὸς μεγάλοιο τομοῦροι, vbi nunc θέμιστες legitur: v. Strabon. VII. p. 508. Iidem *Selli* ab aliis traditi funt vero nomine dicti effe *Helli*: v. Obff. ad vf. 234. Reliqua, quae de iis tenemus, funt pauca haec; hi Selli, Σελλοί, dicti quoque Ἑλλοί, effe debuere tribus feu gens, ftirpis Pelasgicae; ei peculiaris fuit facrorum cura; vitae genus et inftitutum affectarunt abhorrens a communi vfu, vitae monachorum mendicantium haud abfimile, cum fine vitae cultu viuerent, nec corpus abluerent, et humi cubarent. Ita inter barbaros non modo, fed inter ipfas feras gentes intellectum eft, eos, qui auctoritatem apud multitudinem confequi vellent, externa fpecie, vitae cultu aufteriore, abftinentia et continentia, oculos hominum in fe conuertere et mirationem facere debere. Haec funt, quae ex ipfo poeta affequimur. Omnia alia inter ariolationes fcriptorum referenda funt. Vnum eft paullo notabilius; quod ex Alexandro Pleuronio narratur: Hellos fuiffe populum Tyrrhenicum et patrio more deum ita coluiffe. Fuere autem Tyrrheni e Pelasgicis, confufi a veteribus cum Tyrrhenis Etrufcis: vt declaratum a me diligentius in Commentatione de Caftoris epochis (*Nov. Commentar. Soc. Gotting. T. I.* p. 80 fq.).

Oraculo cum tota Epiro exitium attulere bellorum calamitates. Dodona vaftata fuit Ol. CXL, 1. a. C. 220. ab Aetolis in bello Sociali; v. Polyb. IV, 67, 3. Diodor. Exc. p. 568. Infequuta eft altera vaftities a Romanis Perfeo victo facta, Epiri vrbibus LXX, quas videbant fine praefidiis numerofis in poteftate fe tenere non poffe, vna die euerfis Liv. XLV, 34. Quercus excifa a latrone Illyrio: Seruius ad Aen. III, 466.

IN LIBRVM XVII. (P) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

1. Οὐδ' ἔλαθ' Ἀτρέος υἱόν. Laborant grammatici in caussa reperienda, cur Menelaus potissimum Patrocli curam habeat, in Sch. A. B. Atqui simplicissimum erat, Menelaum reputare, Patroclum sui demerendi caussa ad Troiam venisse et nunc occubuisse; vnde inf. 556 Σοὶ μὲν δὴ, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος ἔσσεται etc.

οὐκ ἔλαθ' vn. Vindob. Harl. Ἀτρέως quod et ipsum ferri potest. Clarke laudat B, 811.

Ceterum in hac rhapsodia iterum vtor codicis Mosc. fragmento: cum Scholiis: quae prorsus conueniunt cum Scholiis Ven. B. nolui itaque memoratis ex hoc Scholiis iterum iterumque subiicere nomen Schol. Mosc.

2. ⊱ Τρωσὶ δαμεὶς, dubitatur sitne pro ὑπὸ Τρώων δαμασθεὶς, vt sit idem, ac ἐν Τρώων δηϊοτῆτι, μάχῃ. aut vt Τρῶες sint *Hector et Euphorbus*; an ἐν Τρωσὶ, *in Troianorum strage, inter Troianorum caedes.* Sane verum prius est; sicque Sch. br.

4. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖν', ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ. ⊱ „πόρταξ δὲ καὶ πόρτις, τὰ νέα τῶν βοῶν ἔκγονα, διὰ τὸ σκιρτητικὰ εἶναι (scil. a πορεῖν ductum esse voluere: παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν καὶ νομὴν ἔρχεσθαι. v. Etymol. h. v.) τὸ δὲ αὐτὸ πόρτις καὶ πόρις Sch. A. Laudat ad vltima Sch. A. Od. K, 410. πόριας. Apollon. Lex. πόρτις. ἣν δάμαλιν καλοῦμεν· λέγει δὲ αὐτὴν καὶ πόρτακιν. adscripto versu hoc. λέγονται δὲ καὶ πόριες vbi cf. Not. Admiscet alia Hesych. add. Eustath. qui bene censet πόρις primitiuum esse.

μήτηρ autem cum affectu positum pro ἡ βοῦς.

ἀμφὶ δ' ἄρ' — „ἄρ' vt par erat Clarke." Est pro δή.

5. πρωτοτόκος, κινυρή, οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. Dictum ὑφ' ἕν volunt A. B. πρωτοτόκος κινυρή. Est κινυρὴ οἰκτρόφωνος. κινυρή, οἰκτρά. Apollon. Lex. h. v. Monent quoque grammatici de accentu in πρωτοτόκος, ἡ πρώτως γεννήσασα." Ceterum in h. v. exemplum habes iterum interpretamenti epitheto adiecti. v. ad Θ, 527.

7. πρόσθε δέ οἱ δόρυ ἔσχε. — „quod οἱ pro οὗ positum; quod Zenodotus quoque habuit: πρόσθε δὲ οὗ, *male*, addit Schol. A. non tam male, *per se*. Scilicet, ex vsu Homerico tertius casus est sollennis: ἔσχεν οἱ δόρυ πρόσθε. Occurrit tamen nec minus frequenter secundus casus, qui refertur ad πρόσθεν. — δόρα τ' Ald. 2. et hinc alii δόρατ' etiam codd. vitiose.

πάντοσ' εἴσην. Townl. Lipſ. πάντοσε ἴσην. perpetua variatione.

8. τὸν κτάμεναι μεμαώς, ὅςτις τοῦ γ' ἀντίος ἔλθοι. „τοῦγε. Menelai an Patrocli, dubitant Schol. A. et B. quod mireris; nam est haud dubie Patrocli. Etiam Bentl. scribit: ὅςτις ἕο γ' (ϝεο γ') vt ad Menelaum referatur. Idem ἀντίον praeferebat, e Vat. Harl. adde Vrat. b. d. sicque inf. 67. 69. dictum occurrit. At nec minus ἀντίος vſ. 31. 257. Eadem varietas aliis in locis.

ἔλθῃ Cant. Lipſ. Vrat. b. d.

9. Πάνθου υἱὸς ἐϋμμελίης. de hac voce v. ad Δ, 165. Z, 449. ἐϋμμελίας vn. Vindob.

10. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτοῦ. „δ' ἄρ' proinde" Clarke.

13. ἐκ δ' ἔναρα. Bodlei. ἐᾶν.

14. οὐ γάρ τις πρότερος Τρώων κλειτῶν τ' ἐπικούρων. Schol. A. πρότερος scil. ἐμοῦ. πρῶτον. Pro κλειτῶν Harlei. κλητῶν. Aliis tamen locis sine variatione legitur, vt Λ, 220. Malim tamen κλητῶν, vt πολύκλητοι, Δ, 438 K, 420 ad quem locum vide. τηλέκλητοι ἐπίκουροι. v. ad E, 491.

15. Πάτροκλον βάλε δουρί. ⁊ (f. ⁊) quod Patroclus βέβληται ab Euphorbo; non οὔτασται; vt Zenodotus ſcribebat: σχεδὸν οὔτασε Δάρδανος ἀνήρ. (pro σχεδόθεν βάλε Π, 807.)

16. τῷ με ἔα κλέος ἐσθλὸν. haud dubie vitioſum eſt caput verſus: τῷ με ἔα. fuit τῷ μ' ἐάα. ſup. Θ, 414 οὐκ ἐάα Κρονίδης. Bentl. adſcripſerat: τῷ ἔμ' ἔα.

17. μή σε βάλω, ἀπὸ δὲ μελιηδέα θυμὸν ἕλωμαι. Lipſ. βαλών. ſubint. φυλασσόμενος, μή. Vel noua ſententia: φυλάσσου, μή σε βάλω.

19. Ζεῦ πάτερ, οὐ μὲν καλὸν — Multis verbis docet Schol. B. πολυκίνητον eſſe λόγον, h. e. multorum affectuum. Sane quidem. Eſt tamen oratio indignantis de ſuperbia et confidentia Panthoidarum. Poteſt Ζεῦ πάτερ quoque aſſeuerationis loco accipi, pro νὴ τὸν Δία, οὐ καλόν. indignum, intolerabile eſt. Eſſe haec γνωμικῶς dicta, obſeruat Euſtathius, et accepit ὑπέρβιόν τινα ἄνδρα εὔχετάασθαι. Melius pro aduerbio dictum accipit Apollon. Lex. ὑπέρβιον. ὑπεράγοντα κατὰ τὴν βίαν. (ap. Heſych. τῇ βίᾳ) ἐνίοτε καὶ ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ ὑπερβίως. Laudatur Od. Ξ, 95.

20. οὔτ' οὖν πορδάλιος. „πορδάλιος. Schol. A. διὰ τοῦ ο αἱ Ἀριστάρχου. Et eſt παρδάλιος in Schol. br. Vita Hom. in Townl. Vrat. A. vn. Vindob. et in edd. Flor. Aldd. mutauit Turnebus ex ed. Rom. πορδάλιος, quod Venetus firmat: et ratio probat ſupra memorata ad Γ, 17. Diſerte diſcernitur πόρδαλις mas et πάρδαλις femina in Heſychio.

21. οὔτε συὸς κάπρου. In vita Homer. κάπρου τ'.

22. οὗ τε μέγιστος θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι περὶ σθένει βλεμεαίνει. vn. Vindob. οὗ τε μάλιστα. Mira ſunt in Schol. br. περὶ τὸ ἑαυτοῦ στένος ἐνθουσιωδῶς βλέπει, καὶ μετὰ πολλῆς δυνάμεως. βλεμεαίνειν eſſe idem quod βρέμειν iam aſſerui ad Θ, (VIII) 337. σθένεϊ βλεμεαίνειν vidimus et ibi, et I, 237. M, 42. infra P, 135. Noſtro loco θυμὸς βλεμεαίνει σθένει, de ira efferueſcente, qua increſcunt vires animi corporisque. Hactenus iratus aper

fremit virtute, σθένει, διὰ σθένεος. Non autem περὶ σθένει iungere licet, sed aut πέρι est, περισσῶς, quod equidem haud improbem, aut περιβλεμεαίνει, περιβρέμει. Pro περὶ Aldus intulerat μέγα, quod et Eustath. habet, nec spernendum illud per se, nisi ex aliis locis vt I, 237 petitum esset; habet quoque id Eustath. Cant. Lips. iterum expulit H. Stephanus. „γρ. περισθενέσι“ Barnes. vt στήθεσσι περισθενέσι iungatur. acumen ipsius, puto, viri docti. στήθεσφι Vatic. Vereor inter haec, ne vss. 21. 22. in quibus gradationem agnoscunt grammatici, assuti sint a rhapsodis, qui meminerant aliis locis fere leonem cum apro memorari, vt Λ, 293. E, 782. 3. H, 256. 7.

23. ὅσσον Πάνθου υἷες ἐϋμμελίαι φρονέουσιν. Euphorbus. Polydamas. Hyperenor. Schol. B. Eustath.

φρονέουσιν. ἢ φορέουσιν, ἔχουσιν. Eustath. Similis glossa in cod. Lips. Erat φορέουσι in Vat. in fragm. Mosc. Townl. vn. Vindob. quod est sane expeditius: ὅσον μένος φορέουσι, pro ἔχουσι. Alterum tamen grauius et poeta epico dignius φρονέουσι. Enimuero ita viri docti docere debebant, quae ratio sit grammatica: iungenda ita erunt: οὔτ' οὖν πορδάλιος μένος τόσον, ὅσον Πάνθου υἷες φρονοῦσι. an ὅσον μένος φρονοῦσι? hoc in tragico vel lyrico haud offenderet. Homerica sunt φρονεῖν εὖ, μέγα, κακὰ, et similia. Praestat ergo: πορδάλιος μένος οὐκ ἐστι τόσον, ὅσον Πάνθου υἷες φρονοῦσι pro, ὅσον μένος ἐστὶ τῶν Πάνθου υἱῶν. Substituitur ergo φρονεῖν, τῷ, μένος ἔχειν.

24. οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος. — At Scholion excidit, quod, suspicor, lectorem remisit ad Ξ, 516.

25. ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο. Schol. B. „ἀπόνητο, ὄνησιν ἔλαβεν. ὤνατο δὲ, ὠνείδισεν. ὠνόσατο δὲ, ἐμέμψατο.“ Conuenit Herodianus in Philetaero p. 450 ad calc. Moeridis Pierf. ὠνήμην, διὰ τοῦ η, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθην. τὸ δὲ ὠνάμην, ἀντὶ τοῦ ἐμεμψάμην. καὶ ὁ ποιητής· ὅτε μ' ὤνατο, ἀντὶ τοῦ, ἐμέμψατο. Hesych. ὅτε μ' ὤνατο· ὅτε κατεμέμψατο καὶ κατεφαύλισεν. Bene monet Eustathius, τοὺς παλαιοὺς probasse ἐπ' ὠφελείας, ὤνητο

et ὀνήμενος, vt in Odyſſea; at ἐπὶ μέμψεως, ὤνατο. At, pergit, οἱ μέντοι μεθ' Ὅμηρον ὤνατο, διὰ τοῦ α γράφουσι, καὶ ἀπώνατο, ἀντὶ τοῦ ὠφελήθη. Ad ſeriores igitur puta ſpectare gloſſam Etymologi, ἀπόνασθαι, ἀπολαῦσαι. Exemplum habes ap. Nicandr. Ther. 348 ἄφρονες, οὐ μὲν τῆςδε κακοφραδίης ἀπόναντο. et Apollon. II, 196 ἧς ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Ita vero declaranda res erat: ὀνέω, ὄνημι, iuuo, et ὀνόω, pro μέμφομαι, vſu ſollenni frequentantur; ſtirps vtriusque eſt ὄνω, vnde ductum ὠνάμην, vtroque ſenſu vſurpatum occurrit.

ὅτ' ἔμ' ὤνατο Vrat. b.

26. ἐλέγχιστον πολεμιστήν. v. ad B, 285. perperam vn. Vindob. ἐλάχιστον.

27. οὐδέ ἑ φημὶ πόδεσσί γε οἷσι κιόντα. „Ariſtarchus οὐδέ τε φημί.“ Schol. A. Non igitur tenebat ἑ fuiſſe Ϝε ſcriptum. Male quoque Vrat. A. γ' ἑοῖσι. nam fuit γε Ϝοισι.

28. εὐφρῆναι ἄλοχόν τε. vim praeteriti perfecti h. l. habere cenſendum eſt: *exhilaraſſe.*

29—32. ※ „quod hi verſus melius leguntur hic a Menelao pronuntiati, quam ab Achille Υ, 196. 7. 8. Verba 31. μήδ' ἀντίος ἵστασ' ἐμεῖο in medio poſita ſunt. Schol. B.

29. ὥς θὴν καὶ σὸν ἐγὼ λύσω μένος. Apollon. Lex. „θὴν. ποῦ. verſu hoc adſcripto.“ Scilicet voluit eſſe ὥς που. Eſſe θὴν nihil amplius quam δὴ, aſſerui iam ad Θ, 448 et B, 276. vbi et monitum, ab aliis pro encliticа haberi, ab aliis, forte rectius vt οὐ δὴ, οὐ θὴν ſcribi: quod etiam K, 104 amplexus eram, contra quam antea a me factum erat. ergo et h. l. deſerui ὥς θην.

30. εἴ κε μευ ἄντα στήῃς. Hanc ſcripturam, quam pro veriore habeo, exhibet h. l. Venetus cum ed. Flor. At Aldd. στήῃς. Rom. Steph. et ceterae στήῃς. De hac varietate ſaepe monitum. cf. ad Π, 861. Euſtathius ait eſſe pro ἀντισταίης μοι. „γρ. σταίης“ Barnes.

ἀλλά σ' ἔγωγ' ἀναχωρήσαντα κελεύω. repoſitum ἔγωγ' e codd. Cant. Mori. Harl. Vatic. Vrat. a. b. d. fragm.

Mosc. Ven. Eustath. Erat ἔγωγε in ed. Flor. inde Ald. 1. ἔγω. idque supine repetiit Ald. 2. et ipse Turneb. Steph. et quod mireris, ed. Rom. Primus Barnes edidit ἐγὼν, et adscripsit „γρ. ἐγὼ, debebat dicere ἔγω. Rideo ipse meam sedulitatem; habes tamen exemplum socordiae in exarandis graecis superioribus aetatibus.

31. ἐς πληθὺν ἰέναι. vn. Vindob. ἰέμεναι. si saltem esset ἴμεναι!

32. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Scholion ap. Suidam: ὅτι ὁ μωρὸς κατὰ τὸ γενέσθαι τὸ πρᾶγμα ἐπιγινώσκει. Barnes: „ῥεχθὲν δέ τι." de suo liberalis, puto. Vbique enim δέ τε legitur, quoties hemistichium recitatur, vt apud Galen. Protrept. 8. Schol. Pind. I. I, 56. Laudantur similia in Schol. A. Hesiod. Ἔργ. 216. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω. et Plato Sympos. extr.

34. ἦ μάλα τίσεις γνωτὸν ἐμόν. — quod est pro τίσεις δίκας πέρὶ (ὑπὲρ) γνωτοῦ ἐμοῦ. Schol A. Schol. br. Eustath. Videramus iam A, 42 τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσι. Plena oratio Jl. Ξ, 483 ἵνα μή τι κασιγνήτοιό γε ποινὴ δηρὸν ἔῃ ἄτιτος.

ἦ μάλα. vn. Vindob. ἦ τάχα.

36. χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. „Simile illi quod erat (Jl. B, 701) καὶ δόμος ἡμιτέλεστος (ἡμιτελὴς, τὸν) Schol. A. cf. Hesych. in θαλάμοιο νέοιο ex antiquo more, nouas aedes exstruendi filio familias vxorem ducenti. χήρωσας scil. ἀνδρός. Eustath.

37. ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γόον καὶ πένθος ἔθηκας. ἀρητὸς, vox antiquata, quam multis modis torquent grammatici in Schol. A. Apollon. Lex. Hesych. in lacuna, Suidas. Male ab ἀρὰ, noxa, ducitur, quod prosodia vetat, sed patet ductum esse ab ἀρᾶσθαι, precari, imprecari, vt πολυάρητος Od. T, 404 et debuisse esse γόον ἀρητὸν luctum detestabilem, ἀπευκτὸν, κατάρατον. Attamen Apio ap. Apollon. l. l. reddiderat εὐκτὸν, ἢ βλαβερὸν, ἢ πολυχρόνιον (scil. quasi ἀεὶ ῥητόν.) melius esse prius, optabile enim et dulce esse parentibus, deflere liberos mortuos.

Similia in Etymol. p. 140, 40. Legitur versus iterum Ω, 741. vbi, vt h. l. antiqui libri scribunt ἄρητον.

At ἄῤῥητον, laudatum iam e Lipſ. Mori. Vrat. A. d. eſt in edd. Flor. et Aldd. Turneb. *luctum ineffabilem.* Subſtituit ἀρητὸν e Romana H. Stephanus. Ambiguum eſt iudicium, vtrum ſit praeferendum. Quod olim vna littera fuit exaratum, nihil aduerſatur. Arriſit ἄῤῥητον Erneſtio, etiam Bentleio. editur quoque ſic ap. Plutarch. de Conſolat. p. 117 C. vbi ſubtexitur duobus binis verſibus ex Jl. Ψ, 222. 223. Mihi ἀρητὸν antiquiorum verum eſſe videtur, quia in Homero quoque πολυάρητον habetur, vt dictum eſt, Od. Τ, 404. Bene ſe habet nota Euſtathii: ὅτι δὲ τὸ ἀρητὸν πένθος ἄῤῥητόν τινες γράφουσι, δῆλον, καὶ, ὡς οὐκ εὐαρεστοῦνται οἱ παλαιοὶ τῇ τοιαύτῃ γραφῇ. πάντως δὲ παῖς μὲν ἀρητὸς ὁ εὐκταῖος, γόος δὲ ἀρητὸς, ὁ ἀπευκταῖος, καὶ ὡς εἰπεῖν ἐπάρατος. dicitur autem ἀρὰ quoque et ἀρᾶσθαι de duplici genere precum.

γονεῦσι eſt in cod. Plutarchi l. c. et ἔθηκεν ibid. et ap. Apollon. Lex. l. c.

38. ἦ κέ σφιν δειλοῖσι γόου κατάπαυμα γενοίμην. „quod δειλοῖσι dixit pro δειλαίοις" (non δειλαίαις.) Sch. A. Ieiunam dicas obſeruationem! quae et in Euſtathio eſt. Scilicet ſerior aetas δειλὸς tantum pro *pauidus* dixit: vt intelligas ex Apollonii Lex. p. 416. et Etymol. in δειλός. at veteribus ſunt δειλοὶ miſeri. Monent quoque ἦ ſcribendum eſſe, non ἤ. (multo minus ἤ κέν σφιν) κατάπαυμα γενοίμην, pro vulgari: καταπαύσαιμι δ' ἂν τοῦ θρήνου τοὺς ἀθλίους γονέας. Sch. A. Sch. br.

40. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω καὶ Φρόντιδι δίῃ. Φρόντιδι, ſcriptum, quia nomen proprium eſt, vt diſcernatur a φροντὶς, *cura:* monitum e Tyrannione Sch. A. vt ſaepe de aliis ſimilibus. Repetit Euſtath. cum Sch. br. Πάνθῳ ἐνὶ χ. Lipſ. quod ſuauius.

41. ἀλλ' οὐ μὰν ἔτι δηρὸν ἀπείρητος πόνος ἔσται. „ἔτι δηρόν. in nonnullis commentariis ἐπὶ δηρόν" Sch. A. vt I, 416 ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰών. Placet hoc Erneſtio e Sch. br. ἐπὶ πολὺν χρόνον, dum frigidum eſſe putabat τὸ ἔτι.

Mihi ἔτι placeret etiam altero versu οὔτ' ἔτ' ἀδήριτος. *nec amplius, nec porro.* Sic et ap. Apollon. IV, 740 οὐκ ἐπιδὴν vel ἐπὶ δὴν malim οὐκ ἔτι δήν. ἀπείρητος a πειρᾶν, pro μάχεσθαι. ἄμαχος.

42. οὐδέ τ' ἀδήριτος ἠδ' ἀλκῆς ἠδὲ φόβοιο. Aristarchea est lectio: Sch. A. teste; conuenit cum vsu Homerico, quem et alii, ipsi Latini, imitati sunt, inprimis Horatius, *nec — aut — aut* pro *nec, nec.* v. c. Carm. II, 9. Extat haec lectio etiam in Barocc. Harlei. Townl. Vrat. b. et A. (in quo etiam οὐδ' ἔτ' ἀ.) fragm. Mosc. vn. Vindob. ἦτ' ἀλκῆς, ἦτε φόβοιο Venetus scriptum habet, laudato Nicanore, h. e. πειρασόμεθα ἤτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς. At edd. inde a Flor. Rom. οὔτ' — οὔτε. quod et Eustath. legerat. Bentleium video maluisse μήτ' ἀ. μήτε φόβοιο. Ceterum ambigua est structura; quaeras enim, vnde casus secundi pendeant: num a πόνος an ab ἀδήριτος. Nicanor in Schol. A. ἦτ' ἀλκῆς ἦτε φόβοιο iunxerat cum ἀπείρητος. οἷον, πειρασόμεθα ἤδη ἤτοι ἀνδρείας ἢ φυγῆς. sic fere Sch. br. In Sch. A. quomodo grammaticus iunxerit, obscurum est; reddit enim: ἔργου οὐκέτι ἀπειράτου ἔσται, οὐδὲ ἄμαχον, ὥστε ἢ ἀλκὴν ἐπιδείξασθαι ἢ φυγήν. Sic saltem supplendum, ἢ (περὶ) ἀλκῆς ἦτε (περὶ) φόβοιο. At Sch. B. iunxit: ὁ πόνος ἀλκῆς ἢ φυγῆς. nam exponit: οὐκ ἔσται ἡμῖν ἀπείρατος ὁ πόνος τοῦ ἀμύνασθαι ἢ φεύγειν. etc. et hoc recte. v. Notam ad h. v. φυγὴν posuit, non caedem, quia Menelaus eum recedere (ἀναχωρήσαντα ἐς πληθὺν ἰέναι v. 30) iusserat.

ἀδήριτος. „γρ. ἀδήριντος" Barnes; voluit declarare prosodiam; ita intelligas, cur ρι producatur: nam δῆρις est ex δῆριυς. vnde et productum in δηρίω, ἀδήριτος. Vocem v. ap. Etymol.

43. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. πάντοσε ἴσην et h. l. alii: v. ad Γ, 347. vbi iidem versus lecti.

44 Vulgg. οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν — et sic in parte codd. At in aliis Aristarchi lectio χαλκός, vt locis aliis similibus legerat: sic Γ, 348. ad q. l. vide. quod ibi est ἔβαλε κατ' ἀσπίδα, est h. l. οὔτησε κατ' ἀσπίδα. cf. Λ,

434. Meminit quoque varietatis Eustath. Idem ἔῤῥηξε χ. cum edd. Rom. Flor. Aldd. mireris cur hoc tantum loco ν extrusum sit. — ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή. „ γρ. ἀνεγνάφθη. vt alibi quoque. ap. Etymol. in γνάμπτω.

45. ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. Sic quoque Ven. et fragm. Mosc. Ita vix Homeridae: sed ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. quod et Barocc. habere dicitur; nisi in eo fuit ἀσπίδι ἐνὶ κρ. quae vulgaris est lectio codd. etiam Townlei. Vrat. d. duob. Vindob. at tertius ἀσπίδ' ἐνί, et in edd. Flor. Aldd. Rom. Effinxit inde ἀσπίδι ἐν κρ. Turnebus, quod Steph. seruauit cum recentioribus. Prorsus eadem vitia sup. Γ, 349 eodem in versu occurrebant. vbi v. Obss. et Excurs. ad O, de hiatu.

ὄρνυτο Barocc. e more pro ὤρνυτο.

47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα *fundus gutturis.* Apponam Scholion A. οὐ λέγει τὸ στόμα τῆς κοιλίας, καθάπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ τὸν βρόχον· οἷον τὰ ἔσχατα μέρη τοῦ λαιμοῦ. vnde subiiciuntur: ἀντικρὺ δ' ἁ. θέμεθλα δὲ ἡ θέσις. Ex his profecit Eustath. add. Sch. br. Sch. B. τὰ τέλη τοῦ λαιμοῦ. Apollon. Lex. h. v. cum Hesych. τὴν φάρυγγα ἤτοι στόμα τῆς κοιλίας. add. Etymol. et cf. sup. ad Γ, 292 et inf. Schol. ad X, 325.

ἂψ δ' ἀναχαζομένοιο. ἂψ δ' ἀναχαζόμενος vitium est edd. Steph.

48. νύξ', ἐπὶ δ' αὐτὸς ἔρεισε. „ πρὸς τὸ αὐτό“ Schol. A. leg. πρὸς τὸ αὐτός, quod h. l. de *eodem ipso.* vti saepe ὁ δέ. Sic Od. I, 374 ὁ δ' ἐρεύγετο οἰνοβαρείων.

49. ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. ἀντικρὺς em. Bentl. etiam h. l. Agnoscit tamen ἀντικρὺ quoque Apollon. Lex. qui versum apponit ad ἀντικρύ, διαμπάξ, καὶ οἷον διόλου.

51. αἵματί οἱ δεύοντο κόμαι, Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. „quod Zenodotus Χαρίτεσσι μέλαιναι sine sensu.“ Sch. A. Latere videtur melior lectio; nam vulgata parum placet. Idem addit quod et Sch. B. habet: οὐκ εἰκῆ ἡ ἐπεξεργασία τῆς κόμης, scil. respectu comae Patrocli: Π, 795 μιάνθησαν δὲ ἔθειραι.

Χαρίτεσσιν, ταῖς τῶν Χαρίτων κόμαις ὁμοῖαι. Addunt Sch. A. B. et Sch. br. *Χάριτας* Macedones et Cyprios dicere *τὰς συνεστραμμένας καὶ οὔλας μυρσίνας, ἃς Φαμεν στεΦανίτιδας. teneros crispos racemulos, flagella.* De his profecto poeta non cogitauit.

Ceterum hos versus Pythagoram maxime probasse et ad lyram modulate cecinisse tradunt Porphyr. et Iamblich. de Vita Pythag. c. 14.

52. *πλοχμοί θ', οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσΦήκωντο.* h. e. *πλόκαμοι — οἱ ὑπὸ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου συνεσΦιγμένοι ἦσαν.* Sch. A. Addit: *τινὲς δὲ θέλουσι λείπειν (ἐλλείπειν) τὸ ὡς.* Sequitur *ἀλλὰ θάνουσιν* — leg. *Φθάνουσιν οἱ βάρβαροι οὐκ ἐπὶ καλλωπισμὸν Φέροντες τὸν χρυσὸν, ἀλλὰ λάΦυρα τοῖς πολεμίοις.* Etsi obscurum est, quid illi homines voluerint. Sch. B. nonnullos hos cincinnos appellare *κάλυκας* ait. Apollon. cum Suida *ἐδέδεντο.* et plenius Hesych. *ἐδέδεντο. ἐσΦιγμένοι ἦσαν.* Addit Etymol. cum Schol. br. *ἢ ὅτι πεπλεγμένοι ἦσαν.* Apud Pollucem II, 25. *κόμην οὐκ ἐσΦηκωμένην, οὐκ ἔνδετον,* simili modo expositum videmus. Ducta vox *ἀπὸ τῶν σΦηκῶν,* a vespis medium corpus insectum habentibus. Simili modo mollia, si reuincta sunt, adstricto vinculo, quasi insecantur. Locus de hac voce disertus est apud Etymologum in *ἐσΦηκωμένον* p. 385 qui conuenit cum loco Photii MS. vbi et versus ex Sophoclis *Αἰθίοψι* affertur quem nunc vide inter Sophoclis fragmenta apud Brunckium, (cf. Albert. ad Hesych. *ἐσΦηκωμένοι.* Heath. p. 111. b.) et versus Arati (Phaen. 441) cum versu Nicandri (Ther. 289.) Ernesti hanc vocem longissimae notae materiam praebere ait; nescio vnde petendam. Esse enim simplicissima vox videtur, *σΦηκοῦν ligare, σΦήκωμα, ligamentum.* adeoque h. l. cincinni fascia aurea et argentea religati, constricti; neque in Arato 441. 526 diuersus sensus est: nam manu ea constringimus, quae *tenemus.* Laudat *coercere* eodem sensu e Virgilio; in animo, puto, habuit Horat. II, 19, 19 *nodo coerces Bistonidum cri-*

nes. Etiam ap. Hippocratem occurrunt ἐσφηκωμένα, quae Galen. in glossis reddit συνδεδεμένα. συνεσφιγμένα.

Vitia sunt ἐσφήκοντο et vt in Apollonio Lex. ἐσφήκωντο. Alludit ad h. l. Lucian. in Gallo 13 vbi Micyllus ad Pythagoram: καὶ σὺ αὐτὸς, ὁπότε Εὔφορβος ἦσθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένος τῶν βοστρύχων ἐξῄεις πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς — mox: χρυσῷ διαδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων. — κόμαι συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ laudato hoc versu.

πλοχμοὶ vn. Vindob.

53. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος. Schol. A. apponit mythum de alea a Minerua inuenta; eadem apponit Schol. fragm. Mosc. et addit: ἡ ἱστορία παρὰ Καλλιμάχῳ. Obseruat Sch. B. proprietatem comparationum in poeta; Lapithas comparat quercubus, M, 132. Hectorem (immo Asium) prostratum quercui fulmine tactae Il. N, 389. nunc pulcrum iuuenem oleae virenti. (vnde sua duxit Eustath.) Idem ornamenta singula excutit; τρέφειν tanquam de animante; ἐν τόπῳ ἐρήμῳ φυτῶν, ἵνα μὴ ἐμποδίζηται τῇ ἐκφύσει τῶν πλησίον ῥιζῶν, tum vt crescat, aqua suppetit, et ventus, ἵνα εὔτονον γενόμενον τὸν καρπὸν φυλάττῃ. Clemens Alex. Strom. VI, p. 628. (p. 751. Pott.) narrat hos versus: Οἷον δὲ τρέφει — Homerum ad verbum traduxisse ex Orpheo ἐκ τοῦ Διονύσου ἀφανισμοῦ. Saltem debebat dicere, extare carmen Orphicum dictum, in quo iidem versus legebantur. Ceterum mirabar, nihil harum laudum oleae inter ea memorari, quae in scriptoribus Rei Rusticae ad sationem olearum requiruntur.

54. χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ iam N, 473 vidimus; ἐν (ᾧ) μόνος τις πολεῖται. Sch. A.

ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ. Zenodotus ἀναβέβροχεν (deficit ⸓) Sch. A. idque praefixum Scholiis br. est (subiicitur tamen mox vulgata) sicque legi, norat quoque Eustath. et legitur in Vrat. d. Agnoscunt ceteri ἀναβέβρυχεν, et accipiunt de aqua emicante, exiliente. Sic Sch. B. ἀναπηγάζει. ἀναβλυστάνει. ἀναδίδοται. Sch. br. ἀναβρύ-

ειν. ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷν καὶ ἀναβάλλεσθαι μετὰ ψόφου. Ducitur a βρύκω vel βρύχω, quod proprie sonum raucum declarat; vt inf. P, 264 βέβρυχε μέγα κῦμα et Od. M, 242 ἁλμυρὸν ὕδωρ — ἀμφὶ δὲ πέτρῃ δεινὸν ἐβεβρύχει. At haec loca docent βρύχειν habere υ productum. Nisi dixeris, alterum esse praeteritum medii a futuro, quod secundum appellant, βρυχῶ quod priorem breuem habet; etsi ad meum sensum dicere malim fuisse duas formas βρύχω, alteram priore breui, alteram producte; itaque βέβρυχα vtroque potuit adhiberi modo, vt tot alia, in quibus laborat Clarke. Est etiam υ breue in ὑποβρύχιος. vt Od. E, 319. Apollon. Lex. ἀναβέβρυχε τῶν πεποιημένων κατὰ μίμησιν. οἷον, ἀναβέβηκε μετά τινος ἤχου. adscripto versu nostro. Hesych. ἀναβέβρυχεν, ἀναβάλλει. et βέβρυχεν, ἤχησε. βράχειν de aqua videbimus Φ, 9 et in Apollon. Arg. I, 1235 περὶ δ' ἄσπετον ἔβραχεν ὕδωρ. Fuit quoque βρόχειν; est enim ἀναβρόχειν Od. M, 240 de Charybdi *aquas resorbente*: ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. vnde ducta esset altera supra memorata lectio Zenodoti: ἀναβέβροχεν ὕδωρ, sensu ab h. l. alieno. Est enim, vt habent Sch. br. ἀναπέπωκεν, vel πίνεται, vt Eustath. reddit. Nec magis commodus sensus est, si ab ἀναβρέχειν duxeris. Etymologus in his vocibus corruptus est: ἀναβέβρυκεν. ἀναπέπτωκεν. (leg. ἀναβέβροχεν. ἀναπέπωκεν) ἐὰν δὲ ἀναβέβρυχεν, ἀναβρύει, ὅ ἐστιν ἀναπηδᾷ καὶ ἀναβάλλεται μετὰ ψόφου. Sed video haec iam notata ad Hesych. voc. ἀναβέβρυχεν. ἀναβάλλει. — ἀναβέβρυκεν fragm. Mosc. Iam superest difficultas metrica: ὅθ' ἅλις. apud Homerum enim est ϝαλις. vt aut serioris commatis sit versus, aut refingendum sit cum Bentleio ὃ ϝαλις. Tum accommodatior erit lectio Zenodoti antiqua: ἀναβέβροχε, *quae planta* (ὁ ἔρνος) *imbibit affatim humoris.* Ceterum in hac oleae laude felicissime in loco humido enascentis diuersa est doctrina Romanorum. Columella in lib. de Arbor. 17. *Olea maxime collibus siccis et argillosis gaudet, at humidis campis et pinguibus laetas frondes sine fructu affert.*

56. *βρύει ἄνθεϊ λευκῷ.* Vox *βρύειν*, hoc vno loco occurrens, de propullulante germine, hinc multis modis tropice ornans dictio. Sch. B. *βρύει. νεωστὶ θάλλει. ἄνθει δὲ λευκῷ, τῷ κυπρισμῷ τῆς ἐλαίας.* cf. Eustath. p. 1095. L. 24. Sch. br. *θάλλει. γέμει.* Luxatus Apollon. Lex. h. v. *βρύει. βρύειν τοὺς καρποὺς ποιῶν τοὺς νεωστὶ ἀναφυομένους.* add. Sch. Pind. N. XI, 1. Et *βρύα τὰ ἄνθη.* vt ap. Nicand. Ther. 71. Apparet autem ex Etymologo, Eustathio et aliis *βρύειν* proprie de olea vsu habitum esse.

57. *ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ.* Ergo *λαίλαψ* non est ipse ventus, vt videri potest v. c. Il. Δ, 278 *ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλὴν* sc. nubes, et vt vulgo redditur; sed proprietas certa venti, *ἡ λαβρότης.* Post *ἐλθὼν* abest *δ'* a Cant. Vat.

58. *βόθρου τ' ἐξέστρεψε, ἐκστρέφει. βόθρον* dixit propria voce in plantandis arboribus fossa facta et terra vndique radicibus aggesta. Etiam Sch. B. *μετέωροι γὰρ αἱ τῆς ἐλαίας ῥίζαι· διὸ καὶ γυρόσε ἐπισκάπτουσιν αὐτάς.* Eustath. qui eadem repetit, habet: *γυροὺς ἐπισκάπτουσιν αὐταῖς.* Est hoc ipsum *γυρῶσαι*, apud Etymol. Arat. Phaen. 9 *καὶ φυτὰ γυρῶσαι.*

καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Est *ἐπὶ γαίης* ap. Eustath. et Porphyr. in Vit. Pythag. et in codd. Townl. Vrat. d. — *ἐξετάνυσ'* vno sibilo plerique. recte geminauit Barnes, cum *υ* breue sit. Π, 567.

59. 60. *τοῖον — τεύχε' ἐσύλα.* apodosis esse debebat, talis procubuit Euphorbus. Pro *τοῖον ἐξέστρεψε καὶ ἐξετάνυσεν Εὔφορβον Μενέλαος*, assumtum est aliquid, quod ornatum et vim adderet. Nostri poetae in comparante de arbore per procellam ramis et frondibus spoliata memorassent.

61. *ὡς δ' ὅτε τίς τε λέων.* abest *τε* a Lips. fragm. Mosc. et otiosum est per se. Notauimus tamen illud saepe sic positum, vt in *ὅς τε* pro *ὅς.* Potest h. l. *ὅτε τε λέων τις* iungi: quod saepe obuium est.

λέων ὀρεσίτροφος iam lectus erat M, 299.

62. *βοῦν ἁρπάσῃ.* post *ὡς ὅτε.* Eustath. et Lips. *ἁρπάσει.* perpetua varietate. v. Exc. I, ad I. (IX) p. 696. Sic v. c. Ξ, 16 *ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ.*

63. 64. Versus lecti iam Λ, 175. 176.

65. *δῃῶν* cum I esse exarandum et circumflexo notandum monent diligenter grammatici in Schol. A. pro *δηιόων.* Scilicet quoties haec vox occurrit, saepe exulat τὸ ἰ in codd. et edd. vt h. l. in ed. pr. Schol. br. contra expressum est ι in aliis, vt Barocc. Vrat. b. *δηιῶν.* Erat *δηίων* in Lips. quod et in Hesych. Suida (add. Etymol.) legi obseruat Ernesti, eamque antiquam et notabilem lectionem pronuntiat. Potest hoc ita se habere; potest quoque ab imperitis librariis ea proficisci. Ex *δήϊος* vulgo *δηϊόω* ducitur. Potuit tamen esse quoque a *δάω, δαίω, δέδηια* seu *δέδηα, δηΐω.* Quod ad notionem vocis attinet, apud Homerum generalis ea est, ferire, caedere, necare. etsi h. l. vt et Π, 158 de fera proprio modo dictum videri potest, pro laniare, *ἀπὸ τοῦ δαΐειν,* dividere; et reddunt Schol. br. *διακόπτων. διαιρῶν.* Apud Homerum tamen *δαίω* non nisi in notione incendendi occurrit, si recte memini. Apud Atticos proprio vsu est *δῃῶσαι γῆν, δενδροτεμῆσαι,* vt quoque in Timaei Lexico notatum est.

κύνες τ' ἄνδρες τε. Excidit τε prius passim.

66. *πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν,* Schol. A. *οἱ νομῆες. οἱ δὲ κύνες ὑλακτοῦσι.* Addit B. *παρὰ τὸ ἰοὺ ἐπίῤῥημα.* Apollon. Lex. h. v. *ποιῶς φωνοῦσι.* Hesych. et Etymol. *ἰύζει, κραυγάζει. βοᾷ. φωνεῖ.* Similiter Schol. br.

οὐδ' ἐθέλουσι. Lips. *οὐδὲ θέλουσιν.* contra Homericum morem.

67. *μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ* scil. *τοὺς νομέας.* Apud Eustath. altera lectio memoratur: *μάλα γὰρ δριμὺς χόλος αἱρεῖ* scil. leonem, eaque erat in cod. Vatic. Locum illustrat alter locus Σ, 579—586. cf. inf. P, 725 sq. de apro. Pro *μάλα γὰρ* vn. Vindob. *ἐπεί.* indocte.

70. *ἔνθα κε ῥεῖα φέροι κλυτὰ τεύχεα.* — „quod tempora sunt permutata. Debuerat enim esse *τότε δ' ἂν*

ῥαδίως ἔφερεν" Schol. A. Bentleius corrigebat ἔνθα κε ῥεῖ' ἔφερε. sic praeferam ῥεῖα φέρε. Est quoque in Vrat. A. φέρεν.

71. εἰ μή οἱ ἀγάσσατο. „nunc est ἐφθόνησεν, non ἐθαύμασε." Schol. A.

72. ἐπῶρσε θοῷ ἀτάλαντον Ἄρηϊ. Vrat. b. θεῷ.

73. Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ (Excidit ⸗) quod Mentes hic non memoratur ἐν διακόσμῳ, in recensu, sed Euphemus: B. 846. et quod alius Mentes, Taphiorum rex, memoratur in Odyssea.

75. Ἕκτορ, νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων ἵππους Αἰακίδαο δαΐφρονος. Schol. A. narrat, Posidonium, Aristarchi anagnosten, ἀκίχητα sequentibus adiecisse, idque Aristarchum probasse. Fuere itaque qui iungerent θέεις ἀκίχητα, διώκων. Eustathius eandem rem narrat, sed inuerse: Posidonium θέεις ἀκίχητα legisse. Tam parum his magistris licet confidere! In Apollon. Lex. est: ἀκίχητα. ἀκατάληπτα. σὺ μὲν ὧδε νοεῖς, ἀκίχητα διώκων. si vera esset lectio, iunxisset ille νοεῖς ἀκίχητα. sed corruptum est ex θέεις. Ex ceteris nihil de iunctura discas; Hesych. ἀκίχητα, ἀκατάληπτα. etiam Etymol. in quo, versu apposito, adiectum ἀντὶ τοῦ ἀνοχείρωτοι. fuit f. ἀνυποχείρωτοι. Etiam Schol. br. ἀκιχήτως. ἀκαταλήπτως, ἀφθάστως.

Ceterum ex eo quod modo de anagnoste audiuimus, discere licet, in re critica etiam recitantium esse partes aliquas.

76. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι. Versus 76. 77. 78. lecti iam sunt K, 402. 3. 4. Neque hic grammatici, quod iam ad e. l. verbo monui, perspexere, esse haec dicta pro ἀλεγεινόν ἐστιν, αὐτοὺς δαμῆναι. Schol. B. et fragm. Mosc. πολυφροντίδες καὶ πολλοῦ λόγου δεόμενοι εἰς τὸ ἀνθρώπῳ ὑποταγῆναι. ἢ δυσχερεῖς. postremum hoc est quoque in Apollon. Lex. adscriptis versi. in Schol. br. δυσχείρωτοι. disertius Hesych. ἀλγεινοί. χαλεποί. δυσχείρωτοι. ἤ, μὴ δυνάμενοι χωρὶς ἀλγηδόνος ὑπὸ θνητοῦ δαμασθῆναι. Tandem Etymologus voc. ἀλεγεινοί,

ἀντὶ τοῦ δυσχειρώτοι· οἱ δ᾽ ἀλεγεινοὶ ἄνδρες (leg. ἀνδράσι) ἐπὶ τῶν Ἀχιλλέως ἵππων. Ἰλιάδος π. ἀλγεῖν παρέξοντες. ἢ πρὸς τὸ κτήσασθαι, ἀδύνατοι. respicit locum memoratum K, 402.

82. ὁ μὲν αὖτις ἔβη θεὸς ἀμπόνον ἀνδρῶν. Variat et hic αὖτις et αὖθις. prius exhibent inter alios Barocc. Lipſ. Ven. v. ad Π, 726 et N, 239 vbi idem verſus iam lectus eſt.

ἀμπόνον. induxit ſcripturam Ald. 2. Ceterae cum codd. Cant. Mori. al. ἀμ πόνον antiquius et melius. Vſus tamen probauit alteram. Etiam ἂμ πόνον, vt in fragm. Moſcou.

83. Ἕκτορα δ᾽ αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. Idem verſus iam alibi lectus: Θ, 124 et 316. vtrobique in fine eſt φρένας ἡνιόχοιο. Nunc φρένας ἀμφιμελαίνας, vt vulgo ſcriptum videas. Verum diſtincte ſcribi vidimus iam lib. A, 103 φρένες ἀμφὶ μέλαιναι, ſicque h. l. legi memorat Euſtathius; et, quod miror, praeferunt idem h. l. codd. Veneti et edd. Flor. Aldd. cum ſequacibus, excepta ed. Rom. τὸ ἄχος ἀμφιεπύκασε τὸν Ἕκτορα (κατὰ) τὰς φρένας μελαίνας. Et Schol. br. μελαίνας, νῦν συνετάς. Scilicet, quod ad loc. laud. A, 103 ſtudio breuitatis omiſeram, vt addam, mirae ſunt interpretationes epitheti, quod ibi ad naturam praecordiorum pertinere dixi, a ſanguine atro quibus turgent in celeri animi motu, notatorum. At grammatici reddunt varie: αἱ βαθεῖαι. αἱ ἀγαθαὶ, καὶ πυκναὶ, ἢ αἱ δειναὶ καὶ ἰσχυραὶ καὶ δειλαί. Ita cumulata ſunt ap. Heſych. in μέλαιναι φρένες. Similia ſunt in aliis locis Heſych. Etymol. al. In fragm. Moſc. ſunt εὐγνώμονες. prior illa notatio βαθεῖαι, petita eſt ex μέλαν ὕδωρ. reliquae ex contextis.

86. ἔῤῥει δ᾽ αἷμα κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλήν. „ Ex. „ quod in κατ᾽ οὐταμένην ὠτειλὴν, vocis vim per etymum declarauit " ſcilicet οὔτημι, οὐτάω, eſt, cominus ferio, percutio, transfigo. Vidimus iam ad Δ, 140. vbi damnabatur hoc ipſum vocabulum, quia de vulnere e ſagitta agebatur.

κατ' οὐταμένης ὠτειλῆς est in Cant. Sic quoque ap. Hesych. in αἶαν versus legitur; sicque recte legi ait Toup. Emendat. in Suidam T. I. P. II. p. 456. Ed. H. laudans Epigramma Anthol. p. 527. κὰδδὲ παρειῆς δάκρυα μὲν σταλάσει. Recte sane sic legi nemo dubitet, et poterant centeni loci memorari: etiam N, 539 κατὰ δ' αἷμα νεουτάτου ἔρρεε χειρός. Nec tamen alterum deterius; sup. Ξ, 518 constanter legitur: ψυχὴ δὲ κατ' οὐταμένην ὠτειλὴν ἔσσυτ' ἐπειγομένη.

ἔρρει. ἔρρεε ap. Eustath. antique. ῥέε ap. Hesych.

88. Φλογὶ εἴκελος. — ἴκελος. Sollenne vitium edd. etiam Eustath. ed. Rom. correxit Barnes sicque meliores codd. Ven. Barocc.

89. ἀσβέστῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν Ἀτρέος ὀξὺ βοήσας. Haeret Barnes in metro versus; et refinxit: ἀσβέστῳ· οὐδ' υἷα λάθ' Ἀτρέος per se non incommode, sicque esset in propatulo origo fraudis factae scripto υἱὸν pro υἷα. Est quoque λάθ' in Lips. Bentleius coni. Φλογὶ — ἀσπέτῳ· οὐδ' υἱὸν λάθεν. Codices nil mutant. Si vulgatum retinemus, ἀσβέστῳ οὐδ' trinis syllabis est pronuntiandum; στῳ οὐδ vna syllaba, στῳ'ὐδ. Nam vt mediam in ἀσβέστῳ corripi posse cum Clarke et Ernesti credam, vix adducar.

90. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. πρὸς ϝὸν μ. θ. metro aduersatur. Dictum de versu hoc saepe repetito ad Λ, 403. Nisi rhapsodorum pannus est, esse debuit ὀχθήσας δ' ἄρ' ἔφη πρὸς ὃν — quod fuit πρὸς ϝόν. Bentl. laudat nescio vnde: ὀχθήσας μάλα.

91. λίπω κατὰ est pro καταλίπω. ita vero κάτα scribere iubent A. B. λίπω κλυτὰ Vrat. d, — ἐγὼ Lips. vt alibi. eieci itaque importunum ἐγών.

92. Πάτροκλόν θ' ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς. „quod τιμῆς et h. l. pro τιμωρίας dictum. ἕνεκα ἐμοῦ κεῖται τιμωρούμενος τοὺς Τρῶας" Sch. A. Respicitur versus A, 159 σοὶ ἅμ' ἑσπόμεθα, — τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε — vbi Scholion docet de vi vocis dubitatum esse, v. ad e. l. Meliora haec quam quae in Sch. br. leguntur.

93. μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται. μή τίς με Vrat. A. male. Od. T, 121 μή τις μοι δμωῶν νεμεσήσεται, ἠὲ σύ γ' αὐτή.

95. μή με περιστείωσ' ἕνα πολλοί. περιστείωσ'. Ita vbique: et ipse Ven. Additum tamen Scholion A. 'Αρίσταρχος διὰ τοῦ η, περιστήωσι. Vidimus sup. ad E, 598 quanta sit dissensio et variatio in his vocibus: scribi enim σφέη, στείῃ, στήῃ, στῇη. στήῃ. orta varietate ex antiqua scriptura. Si constare nobis volumus, scribendum est h. l. περιστήωσι. In alio Schol. A. occurrit περιστήσωσι. Et in Mori περίστιχόωσ' ἕνα πολλοί. ex interpretatione; ita in Sch. br. est περιστοιχίσωσι· περιστῶσι.

96. κορυθαίολος vidimus B, 816. et ad Δ, 186. proprie *micans galea* ex celeri motu, coruscante galea.

97. ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα. versu hoc aliquoties vtitur poeta. v. Λ, 407.

98. ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλει πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Harl. Vrat. A. b. Lips. Ven. vterque, fragm. Mosc. ἐθέλῃ, ex ratione et vsu Homerico post ὁπότε· v. Excurs. III. ad lib. IX. eodem alludit Townl. ἐθέλησι. statim A, 164 ὁππότ' Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπέρσωσι (πόλιν).

πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι. Trepidant grammatici in interpretatione versus in Schol. A. et Schol. br. φωτὶ pro διὰ φωτὸς accipit Eustath. cum Schol. B. Est quoque in his ζήτημα, Porphyrii vt suspicor. Saniores πρὸς δαίμονα accipiunt παρὰ δαίμονος, παρὰ θεοῦ γνώμην. videtur tamen notio grauior adiuncta, contra dei voluntatem, ἐναντιώμενος τῷ θεῷ. fere vt dicitur μάχεσθαι πρός τινα. Etiam sic Ernesti: aduerso deo, inuito deo, ἐναντιωθέντος θεοῦ. Barnes laudat ex Anthol. (Steph. p. 115. Palladae ap. Brunck. To. II. p. 422. LXXI.) ὅταν στυγῇ τις ἄνδρα, τὸν θεὸς φιλεῖ, οὗτος μεγίστην μωρίαν ὀφλισκάνει. (Steph. κατεισάγει) φανερῶς γὰρ αὐτῷ τῷ θεῷ μαχήσεται (κορύσσεται) quae ex Homero sunt adumbrata.

99. τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθῃ. pro ἐπῆλθε, ἐπέρχεται, vt iterum inf. 688 γιγνώσκειν, ὅτι πῆμα Δαναοῖσι

κυλίνδει. et iam Λ, 347 νῶϊν δὴ τότε πῆμα κυλίνδεται. vbi vide.

Post hunc versum Barnes inserit alium ab Aristotele, etsi paullo aliter, recitatum Rhet. II, 7.

Ζεὺς γάρ οἱ νεμεσᾷ, ὅς ἀμείνονι φωτὶ μάχοιτο. Lusum dixi, forte ingeniosum, supra Obss. ad Λ, 542. vbi plura de eo apposui.

100. τῷ μ' οὔτις Δαναῶν νεμεσήσεται. Elisa οι. μοι. nam sup. 93 μή τις μοι Δαναῶν νεμεσήσεται.

101. Ἕκτορι χωρήσαντ'. „ἀντὶ, παραχωρήσαντα, ὑποχωρήσαντα." Schol. A. br. et Eustath. Est vulgare εἴκειν. ἐπεὶ ἐκ θεόφι πολεμίζει. θεόθεν. Schol. B. Opponitur πρὸς θεὸν et ἐκ θεοῦ. hoc idem quod sollenne σὺν θεῷ. σὺν Διΐ. pro διὰ Διός.

103. ἄμφω κ' αὖτις ἰόντες ἐπιμνησαίμεθα χάρμης. Zenodotus ἰόντε. quod iugulat metrum. ἐπιμνησώμεθα Townl.

104. καὶ πρὸς δαίμονά περ — laudat versum ad illustrandam sententiam meliorem Menelai ap. Eurip. Or. 687 τὸ δ' αὖ δύνασθαι, πρὸς θεῶν χρῄζω τυχεῖν.

105. κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη. Vulgatum in edd. φέρτερον sollenni varietate. φέρτατον tamen Barocc. Mori. vn. Vindob. et ipse Ven. A. cum Schol. A. nec aliter legerat auctor Schol. br. quae exscripta sunt in Etymologo p. 798, l. 46. nisi quod hic praue φόρτατον.

Inter plura interpretamenta praestat hoc: ὡς ἐν κακοῖς, τοῦτ' ἂν εἴη φέρτατον, ἄριστον, τὸ ῥύσασθαι νεκρὸν Ἀχιλλεῖ, addo, omnino hoc optimum factu, inter plurima mala hoc malum minimum, visum est, vt nunc discederet Menelaus et mox, assumto Aiace, rediret, vt corpus Patrocli absportaret. Eustathius: ἀντὶ τοῦ· ὡς ἐν κακοῖς, κάλλιον. Et laudat Sophocleum: (Oedip. 1396) κάλλος κακῶν ὕπουλον ἐξετράφην. (legitur ἐξεθρέψατε) ἀντὶ τοῦ· ἐν κακοῖς μέγα καὶ περιφανές. Simile esse et illud: καλόν γ' ὄνειδος σπαργάνων ἀνειλόμην (ibid. 1035.) vbi nunc, δεινόν γ' ὄνειδος legitur. Addit: alium dicturum esse: τοῦ κακοῦ τὸ μεῖον. Vulgatam lectionem tue-

tur Hesych. voc. κακὸν (leg. κακῶν) δὲ φέρτερον εἴη. ἤγουν τῶν κακῶν τὸ κρεῖττον. Melius expones, κατὰ τῶν κακῶν. ἐν κακοῖς τοῖς παροῦσι, τὸ φέρτατον εἴη ἄν.

106. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. pronuntiatum censeo ὡς ὅτταῦθ'. v. ad A, 193. At Bentl. em. ὡς ὅγε ταῦθ'. ὅρμαινε Vrat. A. Ionice.

107. ἦρχε δ' ἄρ' Ἕκτωρ. Iterum inculcat Clarke ἄρ' *vt solitus est*. et 110 ὃν ἄρ. *quem scilicet*.

109. ἐντροπαλιζόμενος. Sch. B. μὴ διδοὺς τὰ νῶτα. atqui 114 στῆ δὲ μεταστρεφθεὶς, verterat adeo tergum, sed *subinde retrospiciens*. De voce iam dicta sunt ad Z, 496. Λ, 546. λῖς (v. Obss. ibid.) non λὶς etiam in Apollonio, qui versum laudat in h. v. De ἠϋγένειος v. ad Σ, 318.

110. δίωνται Ven. et Sch. A. B. At in priore est aliud Scholion: δίενται, ὡς τίθενται. μέμνηται Ἡρωδιανὸς ἐν τῷ μ'. Legit quoque δίενται in hoc versu adscripto inf. Σ, 168. Sch. A. vbi de δίημι agit. Etymol. διῶνται laudat versu apposito a δίω, ex διέω.

111. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ. τοῦ δ' ἐνὶ φρεσὶν legitur in edd. ante Turnebum, qui emendauit. At Ernesti non de nihilo consensum esse censebat: videri eos legisse τὸ δ' ἐνὶ φρεσὶ — ferrem, nisi exsisteret oratio sic deterior; et nisi tales stupores iam plures vidissemus; et hoc ipso libro 45 ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ — Porro ἔγχεϊ Cant. pro ἔγχεσι.

112. παχνοῦται, ἀέκων δέ τ' ἔβη ἀπὸ μεσσαύλοιο. ἔ—„quod τὴν κατ' ἀγρὸν ἔπαυλιν (quae σταθμὸς vs. 110) μέσαυλον dixit„, cum sit Atticis ianua in medio inter virorum et mulierum cubicula. Vide de hac voce Λ, 547. vbi eadem comparatio occurrebat. Iterum redit inf. 657. — παχνοῦται sollenne de terrore et pauore; vt in illo, *frigusque per ossa cucurrit*. Illustrat vsum exemplis Valkenar. ad Hippol. Eurip. 803. laudatus ab Ernestio. παχνοῦται: πήγνυται. φρίσσει. Sch. A. φρίσσει ἢ λυπεῖται Sch. B. ὑπὸ λύπης πήγνυται, δακνεται, συστέλλεται optime Sch. br. At Apollon. Lex. πήσσεται, cum Hesych.

qui plura cumulat. Add. Etymol. Euftath. qui commode laudat Hefiodeum ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Ἔργ. 360. forte fic legendus: Ὧι μὲν γάρ κεν ἀνὴρ, ἐθέλων κἂν οὐ μέγα, δοίη, χαίρει τῷ δώρῳ καὶ τέρπεται ὃν κατὰ θυμόν. Ὧι δέ κεν ἄλλος ἕληται, ἀναιδείηφι πιθήσας, καί τε σμικρὸν ἐὸν, τό τ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. *Cui quis dederit lubens, etfi exiguum quid, dederit, gaudet ille munufculo et delectatur. At fi quis alii vi abstulerit aliquid impudenter, hoc etfi exiguum, eius animum moerore conftringit.*

115. παπταίνων Αἴαντα μέγαν, Τελαμώνιον υἱόν. Scholion excidit; quod fpectaffe fufpicor ad παπταίνων Αἴαντα. verbo hoc, quod alias abfolute ponitur, nunc cum quarto cafu iuncto: fubintellecto forte ἐπί. Vide de voce ad Λ, 545.

120. 1. περὶ Πατρόκλοιο θανόντος σπεύσομεν. Eft ergo h. l. σπεύδειν περί τινος. σὺν σπουδῇ μάχεσθαι. aut fimpliciter *pro Patrocli corpore, ad P. corpus defendendum operam dabimus.* Prorfus vt poftea σπουδάζειν περί τινος. Mox 121. προφέρειν cum notatione auferendi vidimus Z, 346.

125. Ἕκτωρ — ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα. „quod Ariftarchus (iterum ad 205) reprehendere videtur Homerum, quod *Hectorem dicit fpoliaffe Patroclum:* nam Apollo Patroclum fpoliauerat Π, 793 — 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα ἄναξ — nec nifi nudatum percuffit Hector 817. Alia alii in Schol. B. funt commenti. Occurrere voluit Dionyfius (Thrax) in Schol. A. eo vt iungeret Ἕκτωρ μὲν, Πάτροκλον ἐπεὶ κλυτὰ τεύχε' ἀπηύρα, Ἕλκ'. ita effe pro Πατρόκλου τεύχεα." quod et durum effe, nec neceffarium, videtur. Sufficit enim, Hectorem nunc arma Patrocli legiffe. At Apollo tantum decufferat et exuerat; ne hoc quidem, proprie fi dixeris.

126. ἕλχ', ἵν' ἀπ' ὤμοιν. „quod nunc vere Hector ftudet abftrahere corpus Patrocli." Longum et inutile Scholion A.

127. ἐρυσσάμενος κυσὶ δοίη. etiam hic multi ἐρυσάμενος et δώῃ, ed. Rom. Ceterum in hac Hectoris voluntate a poeta declarata grammatici, οἱ λυτικοὶ, excusationem Achillis quaesiverunt, quod ille aliquando Hectoris corpus currui alligatum raptauit. v. ap. Eustath. p. 1098, 26 add. inf. 289.

131. μέγα κλέος ἔμμεναι αὐτῷ. αὐτῇ ex Ald. 1. laudat Ern. quod in nostro exemplari non apparet. ἔμμεναι ἀνδρῶν Mori.

132. ἀμφὶ Μενοιτιάδῃ σάκος εὐρὺ καλύψας· οἷον κάλυμμα προστησάμενος Eustath. De loquendi forma cf. ad Θ, 331.

133. ἑστήκει, ὥς τίς τε λέων. Apud Zenodotum et in Chia non erant hi tres versus." (At quomodo sensus sic et iunctura constare potuit? Scilicet notatio spectat ad 134. 5. 6. Ita vero nec minus 137 ὡς Αἴας abesse debuit. Eo modo his adiectis locus non infeliciter a rhapsodo exornatus est ampliore declaratione leonis.) Pergit Sch. A. Aiunt nonnulli versus abfuisse, quoniam ὁ λέων non λέαινα memoratur; ducit enim fetum mater. Ad quod respondetur, solere marem designare quoque feminam, et promiscue nomina adhiberi. Ita ὁ ἱέραξ de femina quoque dicitur; contra ἡ πόρδαλις de pardo. Antimachus tamen hoc loco deceptus (eum sequitur auctor Sch. br.) putauit καὶ τὸν ἄρσενα σκυμνάγωγεῖν. (non commentatus in Homerum, sed adumbrato loco Homerico in sua Thebaide) — Etiam σκύμνους quaerit leo inf. Σ, 318 sq. Λέοντα pro λέαιναν iterum dixit de Diana inf. Φ, 483. Attigit nonnulla Eustath. Adscripsit vss. 133. 4 5. Gellius XIII, 7. propter verba περὶ οἷαι τέκεσσι, quibus fides Herodoti eleuatur, lib. III, 108 de vno leaenarum fetu: quippe iam Aristot. H. An. VI, 31 falsa Herodoto narrata esse docuit.

ἑστήκει. vulgo εἱστήκει. sed Ionicum sequi me malle professus sum sup. ad Δ, 329. et ἑστήκει. h. l. et mox 139. tuentur Cant. Mori. Harlei. Vrat. A. b. d. Lips. Ven. fragm. Mosc.

134. ὡ ῥά τε νήπι' ἄγοντι συναντήσωνται ἐν ὕλῃ. Sic scribere iubet vsus Homericus subiunctiui pro vulg. συναντήσονται, et auctoritas Cant. Mosc. Vrat. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. Ven. sic et Eustath. Plutarch. I. l. Gell. l. l. Obseruat poetae sagacitatem Schol. B. circa τὴν τῶν τέκνων Φιλοστοργίαν in animantibus, cane, vacca, leaena in locis I, 324. sup. 4. Od. Υ, 14. etiam Plutarch. de Amore prol. p. 494 C. hunc locum vs. 134. 5. 6. repetit; in eo legitur ὅν ῥα τε νήπια τέκνα ἄγοντα συναντήσονται, male. In ᾧ ῥα τε iungenda sunt ὥτε.

135. ἄνδρες ἐπακτῆρες. „κυνηγοὶ, ἀπὸ τοῦ ἐπάγειν τοὺς κύνας" Sch. A. Paria Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. Eustath. Vox iterum legitur Od. Τ, 435.

ὁ δὲ τε σθένεϊ βλεμεαίνει. Induxerat βλεμεαίνων Ald. 2. quod et in codd. habetur. Rediit ad βλεμεαίνει Stephanus, quod et in Plutarcho l. l. expressum est.

136 πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον. Copiose illustratur vox in Schol. A. B. Sch. br. Eustath. Apollon. Etymol. Hesych. ad quem v. Notam. modo vt palpebram esse velint, quae oculum tegit, modo vt cuticulam supra supercilium, quae corrugari solet; hoc vtique verius; ducta vox ἀπὸ τοῦ σκύζεσθαι, v. c. Δ, 23. τὸ ὀργίζεσθαι. Occurrit vox et alibi, et noto loco Theocr. XXIV, 116 et Aristoph. Ran. 842 vbi vid. Schol. in quo hic vs. laudatur. Apud Suidam in αὐτοκόμου intempestiue vs. 136. insertus est.

κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. Schol. A. „ἕλκεται ἔφη, ἀντὶ τοῦ ἕλκει, (κατασπᾷ Sch. br.) καλύπτων δὲ ὁ λέων· διὸ καὶ διὰ τοῦ ν γράφεσθαι συνέφωνουν ἅπαντες." Scriptum esse debuit διὰ τοῦ ω. Cauere voluit, ne καλύπτον aliquis scribendum esse contenderet: cf. Eustath.

137. ὡς Αἴας περὶ Πατρόκλῳ — ἐπὶ Πατρόκλῳ Harl.

139. ἑστήκει. vulg. εἱστήκει At Ven. ἑστήκει, et Sch. A. ἑστήκει ἔξω τοῦ ι. sicque iidem qui 133. ita legebant. v. ad Δ, 329.

142. Ἕκτορ εἶδος ἄριστε. Ἕκτωρ reposuit Barnes: quod et Vrat. d. habet et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 34 E additque: „γρ. Ἕκτορ male." Immo recte.

Fuit Εκτορ ϝειδος. Male ὦ interposuere edd. Aldd. vt esset Ἕκτορ ὦ εἶδος. Eiecit ὦ Stephanus.

εἶδος ἄριστε. Vidimus iam Γ, 39. vbi increpatio Paridis ab Hectore facta est iisdem fere verbis, atque hic Hectoris a Glauco: specie et adspectu fortis; nequaquam re et facto.

μάχης ἄρα πολλὸν ἐδεύεο. duplici modo declarari potest, vel, vt μάχης δεύεσθαι sit pro τοῦ μάχεσθαι, *multum abfuit quin pugnares*, sed aufugisti; eodem modo atque ἀλκῆς δεύεσθαι sup. N, 786. Od. Ψ, 128 vel elliptice dictum est μάχης, pro διὰ, κατὰ, μάχης, ἐν μάχῃ, ἐν τῷ μάχεσθαι. quod mihi verius videtur; etiam aliis in locis: inf. Ψ, 670 ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι μάχης ἐπιδεύομαι: pro διὰ μάχης. Ω, 385 οὐ μὲν γάρ τι μάχης ἐπεδεύετ' Ἀχαιῶν. δεύεσθαι et ἐπιδεύεσθαι ita poni absolute, pro, inferiorem esse, exposui iam ad N, 310. alibi casus personae adiicitur: ἄλλα δὲ πάντα, δεύεαι Ἀργείων Ψ, 483. 4. „γρ. ἐδεύευ" Barnes. ἐδεύου Vrat. A.

143. ἦ σ' αὔτως κλέος ἐσθλὸν ἔχει. ἦ scribendum esse monet Schol. A.

φύξηλιν ἐόντα. φύξιν ex K, 311 et al. nouimus pro φυγή. φύξηλίς ἐστιν ὁ φεύγων τὰς ἴλας, δειλὸς δὲ ὁ δεδιὼς τὰς ἴλας, asserit Schol. A. ex Porphyrio, ut colligo ex Eustath. p. 1099. extr. et sane sic Schol. Victor. et cod. Leid. Valken. ad Ammon. p. 246. etsi acumini parum tribuo; adstipulantur tamen Etymol. Hesych. apud quem etiam φύζηλος, δειλὸς, φυγὰς, occurrit. Schol. A. τὸ φυγεῖν et ἀλέασθαι inesse putauit. Ineptius Eustath. ὁ φεύγων ἅλις. Vocem frequentat Nicander Ther. 660. Alex. 472.

144. φράζεο νῦν, ὅππως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς. Eustath. fragm. Mosc. et Venetus σαώσεις. quod forte ad Atticam elegantiam dictum arbitreris; sic sane conueniet cum Ξ, 3 φράζεο, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. Δ, 14 ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. add. T, 115. 6. φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἦμαρ I, 251. Homericum tamen vsum subiunctiui non minus in his constare docui

Exc. III ad lib. I. Inf. P, 713. 4 *Φραζώμεθα — ἠ μὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ — Φύγωμεν. σαώσῃς* tuentur quoque codd. boni. Etiam sic Ammon. p. 116.

πόλιν καὶ ἄστυ. Monet Eustath. illa vrbs, haec arx, Pergamus.

145. *οἷός σὺν λαοῖσι, τοὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασι.* Manifesta ignoratio digammi pro *λαοῖς τοὶ Ἰλίῳ.* Vrat. d. *σὺν γαμβροῖσι, τοὶ* — meminerat somnolentus librarius ex E, 474.

ἐκγεγάκσιν Schol. br. saltem *Ἰλίου* sic esset mutandum. subiungitur: *ἐκγεγένηνται. ὅ ἐστιν, εἰσὶν, ἐνοικοῦσιν.* videntur priora corrupte scripta.

147. *ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν.* Schol. B. „*ἀντὶ τοῦ· ὡς ἔοικε, γὰρ ἐστὶ τὸ ἄρα. οἷον· οὐ γάρ ἐστί σοι τοῦτο εἰς χάριτος τάξιν. ἢ οὐδὲν αὐτοῖς χαρίζῃ.* Est quod Latine: nullus est apud te gratiae locus. Hunc versum cum sequ. 148. iam Achilles pronuntiauerat I, 316. 317.

περὶ πτόλιος. Barnes refinxerat, *πτόλεως*, perperam.

148. *μάρνασθαι δηΐοισιν ἐπ' ἀνδράσι.* legebatur et h. l. vbique *δηΐοισι μετ' id.* quod esset, pugnare inter hostes. Verum iam I, 317 receperam Aristarcheam emendationem: de qua v. ad e. l.

149. *πῶς κε σὺ χείρονα Φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον.* Ita vbique codd. et edd. Ita et Ven. vterque. Addit tamen Sch. A. Zenodotum legisse *μεθ' ὁμίλου*, et habere hoc rationem, esse enim *ἀντὶ τοῦ, ἔξω ὁμίλου.*" Scilicet alterum est *in pugna*, alterum *e pugna*. Barnes ex Schol. Exc. laudat: „*Ζηνόδοτος δὲ γράφει· μετὰ μῶλον ἀντὶ τοῦ ἐκ πολέμου.*" Vnde haec habeat, non assequor; nisi de suo refinxit. Nam Scholia illa excerpta sunt in Edit. Cantabr. 1689. p. 768. atqui ibi Zenodotus *μεθ' ὁμίλου* scripserat, *ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολέμου.* Addit Barnes: „*γρ. καθ' ὅμιλον.*"

150. *ἐπεὶ Σαρπηδόνα — κάλλιπες Ἀργείοισιν.* — „Ignorat adeo Glaucus, Sarpedonis corpus ab Apolline abductum esse" (Π, 453 sq.) Sch. A. Immo vero, de-

cent vss. 150. 1. 153. 163. totum illum locum ab aliis rhapsodis esse insertum. v. sup. ad Π, 432.

151. κάλλιπες Ἀργείοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. ⟦— „quod ἑλώρια non sunt βρώματα, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, ἀλλ' ἑλκύσματα. De hoc v. ad A, 4.

κάλλιπες οἰωνοῖσι Harlei. Lips. ex interpolatione: ets sic mox 241 κύνας ἠδ' οἰωνούς.

De κύρμα vidimus E, 488.

152. ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο πτόλεΐ τε καὶ αὐτῷ. „πόλλ' ὄφελος. Vterque Sch. monet, esse πολλαχῶς. πολλάκις. et deesse κατὰ πολλά." quis tandem hic haerere potuit?

153. νῦν δ' οὔ οἱ ἀλαλκέμεναι κύνας ἔτλης. ⟦— Nam duo notata sunt: „primo, quod Zenodotus scripserat: κύον, ἔτλης. quod absurdum est. Tum alterum, quod Troiani opinati sunt, subtracto Patrocli corpore se recuperaturos esse corpus Sarpedonis." add. Eustath. p. 1100, 33. In Sch. A. est καὶ ὑφαντοὺς ἔχοιεν εἰς ἀνταπόδοσιν. an vox ista ὑφαντὸς pignus declarauerit, ignoro. latet ὑφ' αὑτούς, vel ὑφ' ἑαυτοὺς ἔχοιεν?

154. τῷ νῦν — Monet Sch. A. recte, duplici modo interpungi posse; vel post ἀνδρῶν, tum οἴκαδ' ἴμεν, οἴκαδε πορευσόμεθα. vel post ἴμεν, vt sit prô ἰέναι, si quis mihi obsequutus fuerit, vt domum redeat, Τροίῃ δὲ πε excidium paratum est Troiae: ita δὲ in apodosi abundat." Similia ap. Eustath. Praefero posterius. Sin placet prius; aut praesens ἴμεν pro futuro, εἰσόμεθα, vt iam alibi vidimus factum, aut quod orationi vim addit: ἴμεναι, pro ἰέναι sc. δεῖ. κάλλιόν ἐστι. Tum Τροίῃ δὲ erit, quod vulgo: οὕτως ἄρα.

Ceterum, quantum in sermonis δεινότητι a loquentis persona proficiscatur, discas si haec conferas cum similibus Thersitae B, 235 sqq.

εἴτις ἐμοὶ Λυκίων. Inest ἠθικόν τι in hoc, pro οἱ Λύκιοι. Comparat Eustath. e Sophocl. Aj. 245 ὥρα τινα κλοπὰν ποδοῖν ἀρέσθαι.

155. Τροίῃ δὲ πεφήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. Sch. A. ὄλεθρος φανήσεται. Sch. B. προφανὴς γενήσεται. Sch. br. ἀναφανήσεται. Eſt quoque in Heſychio gloſſa ad h. l. Scilicet fuit φάω, φάνω, φαίνω, luceo, in lucem profero; vnde etiam dico, cogitata animi in lucem profero: vnde φάω, φάσω, et φάω, φήσω. Similiter φάω pro occido, idem quod φέω, φένω, eſt φάω, φήσω, et φάω, φάσω. vnde mox vſſ. 164 πέφαμαι media breui.

156. εἰ γὰρ νῦν Τρώεσσι. vn. Vindob. εἰ γὰρ δὴ non male.

157. ἄνδρας εἰςέρχ. edd. omnes ante Turnebum, incredibili metri incuria. Apud Plutarch. Praecept. reip. ger. p. 815 C. legitur ἐπέρχεται minus commode.

158. οἵ περὶ πάτρης ἀνδράσι δυςμενέεσσι πόνον καὶ δῆριν ἔθεντο. δῆριν ἔχουσιν Cant. Vat. Harl. Townl. Vrat. A. b. hic cum gl. γρ. ἔθεντο.

159. αἶψά κε Πάτροκλον ἐρυσαίμεθα. — Scholion excidit; repetita forte erant ea, quae iam ad 153 appoſita erant. Barnes tentat Πάτροκλόν γ' vel Πατροκλῆ' perperam: ignorato digammo.

160. εἰ δ' οὗτος. pro εἰ γάρ.

161. ἔλθοι τεθνειώς, καί μιν ἐρυσαίμεθα χάρμης. τεθνηώς etiam h. l. Ven. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. ſicque Ariſtarchus, Sch. A. nec non Cant. cum fragm. Moſc. In vtrouis eſt quoque ἔλθῃ. Eſt ἐλθεῖν, vt alibi quoque, adduci, adductum eſſe.

χάρμῃ Lipſ. vn. Vindob.

163. λύσειαν καί κ' αὐτὸν ἀγοίμεθα Ἴλιον εἴσω. — „quod Glaucus ignorat, Sarpedonem ab Apolline in Lyciam eſſe deportatum. (v. ſup. ad 150) et quod ἄγεσθαι περὶ ἀψύχων" Sch. A. quod ſaepius monitum eſt. λῦσαι h. l. ſimpl. ἀνταποδοῦναι.

καὶ δ' αὐτὸν Apollon. Lex. habet p. 250 in εἴσω, vbi docet id eſſe pro εἰς (per ellipſin ἔσω εἰς.)

164. 165. iam lecti fuere ſup. Π, 271. 2. Friget et h. l. alter verſus, Ἀργείων παρὰ νηυσὶ καὶ ἀγχέμαχοι

θεράποντες, in supplementum, puto, additus elliptici dicti ὅς μέγ' ἄριστος.

Porro πέφατ' est haud dubie pro πέφαται, elisa diphthongo, v. Excurs. ad h. v. Sch. br. πέφαται. νῦν ἀνῄρηται. Vatic. πέφνεν.

167. κατ' ὄσσε ἰδὼν — ἀλλ' οὐδὲ ὑπέμεινας ἀντιβλέψαι. vt Sch. B. Minus bene Sch. br. κατιδὼν τοῖς ὀφθαλμοῖς.

168. οὐδ' ἰθὺς μαχέσασθαι. μάχεσθαι Lips. voluit μαχέεσθαι vt mox 178.

170, 171. Recitantur a Plutarcho de aud. poet. p. 32 A.

170. ὑπέροπλον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes. Saltem perpetua varietate; et h. l. sic edd. Plutarchi l. c.

171. ὢ πόποι. Aristarchea lectio: quae et in Veneto, Vrat. d. fragm. Mosc. et in ed. Rom. erat. At ὦ πέπον per ed. Flor. et Aldd. illata est. eadem in Plutarch. de aud. poet. p. 32 B. praecept. reip. gerendae editur p. 809 E. Erat haec Zenodoti, vt e Sch. A. discimus: qui non male sic legi putat. — ἐφάμην, ἐλογισάμην de quo iam actum.

172. τῶν ὅσσοι. Sch. A. adiectum hoc imminuere vim ait, καὶ τὰ τοιαῦτα εἰώθεν ἀθετεῖν Ἀρίσταρχος. (h. e. *improbare;* non, *pro insititiis habere?* Atqui ea suspicio facile mouetur, quoties tam inutile interpretamentum adiicitur.)

τῶν intellige esse pro τούτων, οἱ. vt saepe. ita paullo post vs. 207 τῶν ποινὴν ὅ τοι. τῶν ἐκείνων. Multum operae in hoc ponebat Reiz de Prosod. p. 74 cum ἄλλων non bene substitui posse.

173. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας, οἷον ἔειπες ※ Scholion appositum: παρὰ Ζηνοδότῳ· „νῦν δέ σε" ἔξω τοῦ υ. (indocte, cum hiatu) ὅτι νῦν μὲν ὀρθῶς ἔχει (sc. totus versus.) ἐν δὲ τῇ Ξ κακῶς ἐντεῦθεν μετενήνεκται. v. ad Ξ, 95. οἷον ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes.

174. ὅς τέ με φῂς Αἴαντα. „φῄς. Ascalonita iubebat scribere μ' ἔφης. (quod est in Vrat. d.) Alexion con-

tra pronuntiabat esse praesens, vnde et cum ι scribi φῄς." Obtemperant Sch. br. Rationem tamen τοῦ ι non affert grammaticus B. qui ei se adstipulari profitetur. Quae sane nulla est, praeter vsum, παράδοσιν s. ἱστορίαν. quod praeclare docet grammaticus in Etymol. p. 791 voc. φῄς. Aliquoties iam editum est φῂς, vt Jl. Δ, 351. secundum hanc auctoritatem, quae et in Veneto visitur. Alioqui a φημὶ, est φῂς, φησὶ, nec vlla est του ι caussa in ipsa re. L, γρ. ὅς τ' ἐμὲ ἔφης. Barnes. ὅς τ' ἐμὲ φῄς fragm. Mosc.

175. ἐγὼ Flor. et Ald. ἐγὼν ex ed. Rom. inde a Turnebo. sicque codd. ipse Ven. οὔτι ἐγὼν Harl. Vrat. A. Vindob.

176. 7. 8. tres versus iam supra lecti Π, 688. 9. 690. sed duo hi 689. 690. male hinc translati. Recitat eos Dio Chryf. Or. XXXII, p. 664. Reisk. sed editur ἀφείλετο νίκης et τοτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει καὶ ἀνώγει.

176. ἀλλ' αἰεί γε. ἀλλ' αἰεί τε erat ante Barnes: sicque Ven. Cant. fragm. Mosc. Vrat. A. b. d. v. ad Π, 688. δὲ Townl. vt sit ἀλλὰ δέ. ἀλλά γε vere Homericum est.

νόος ἠέπερ ἀνδρὸς, Barocc. Mori. Harl. Townl. Vrat. A. b. ἀνδρῶν Vat. cf. ibid. 690.

178. ὁτὲ δ' αὐτὸς ἐποτρύνει μαχέσασθαι. ξ— „quod parum sibi respondent membra: pro ὁτὲ δ' αὐτὸς debebat esse τότε δ' αὐτός — aut ἐστὶ δ' ὅτε κ' αὐτός. Est quoque τόδε δ' apud Aristophanem. Sch. A." An τότε δὲ ita dictum fuerit pro ἐνίοτε δὲ, quaeri potest. Miror in hoc haesisse homines, cum toties hoc, quod proprie erat ὁτὲ μὲν — ὁτὲ δὲ, pro ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, variet poeta, et ὁτὲ δὲ solum enuntiet, v. c. Λ, 567. ὁτὲ autem et ὅτε etiam h. l. variat; monente quoque Eustathio. ἐποτρύνει ἢ ἐποτρύνῃσι — ὃ καὶ ἀλλαχοῦ προείρηκεται. scil, Π, l. c. ἐποτρύνῃσι μάχεσθαι. — μαχέεσθαι Lipf. Harlei.

179. καὶ ἴδε ἔργον. Volunt ἴδε Atticum esse; vulgare ἰδέ.

181. ἤ τινα καὶ Δαναῶν ἀλκῆς, μάλα περ μεμαῶτα. Antea interpungebatur Δαναῶν, ἀλκῆς μέγα περ μεμαῶτα. Potest hoc defendi exemplo N, 197 Αἴαντε μεμαότε θούριδος ἀλκῆς ad quem loc. vide. Et erit τινὰ Δαναῶν σχήσω ἀμυνέμεναι, ἀποσχήσω τοῦ ἀμύνειν. Est tamen expeditius, si iungas ἀλκῆς σχήσω, vt facit Schol. B. τὸ ἑξῆς οὕτως· ἤ τινα καὶ μεμαῶτα ἀμυνέμεναι σχήσω τῆς ἀλκῆς. Similiter Eustath. iunxit ἤγουν ἐφέξω τῆς εἰς ἄμυναν ἀλκῆς. Sup. I, 651 Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἴω.

μέγα περ vulgg. At μάλα περ Harl. Cant. Mori. fragm. Mosc. Vrat. A. vn. Vindob. Ven. et sane hoc sollennius; vt in illo: μάλα περ μεμαῶτα καὶ αὐτόν.

183. ὣς εἰπὼν. Versus 184. 5. aliquoties vidimus: v. ad Z, 112. *estote strenui, et fortiter pugnate.*

185. ἔστε, non ἐστὲ, cum sit imperatiuus, monuit Toll. ad Apollon. Lex. ad h. l. ἐστε. γίνεσθε. p. 305. Mihi aliis locis nondum in mentem venerat.

186. ὄφρ' ἂν ἐγὼ Ἀχιλῆος ἀμύμονος ἔντεα δύω. Vulgo ἐγών. habeo auctoritatem Vrat. A. Arma Achillis cur induerit, quaesitum; scilicet, ait Sch. B. ad 189. vt se ornaret, Troianorum animos firmaret, Achiuos terreret, et Achilli pararet hoc ipsum, vt, eo caeso, armis iterum potiretur. v. Notam ad vs. 140. — ἀμύνανα ἔντεα Vat.

188. κορυθαιόλος et h. l. edd. ante Turnebum: v. ad 96.

190. ὦκα μάλ', οὔπω τῆλε, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών. Sch. A. recte monet: τὸ ἑξῆς ἐστι· θέων ἐκίχανεν ἑταίρους, ὦκα μάλα κραιπνοῖσι ποσὶ μετασπών. τουτέστι μετελθὼν αὐτούς. caussa interposita est οὔπω τῆλε, quippe nondum multum illi processerant. Fuere qui μετάσπων scriberent: male.

191. κλυτὰ τεύχεα Πηλείδαο. „ἐν ἄλλῳ· Πηλείωνος." Sch. A. sicque Barocc. vn. Vindob. Totum versum expunxerat Bentl. Putauit adeo sufficere v. 130. 1.

192. στὰς δ' ἀπάνευθε μάχης πολυδακρύτου, ἔντε' ἄμειβεν. Vitiatur metrum in πολυδακρύτου. nam ο pro-

ducitur vt alia ex δακρύω. v. Ω, 620 πολυδάκρυτος δέ τοι ἔσται: add. Od. T, 213. 251. Φ, 57. In Ven. editum πολυδακρύου. Est emendandum πολυδάκρυος. Sic inf. 544 ὑσμίνη πολύδακρυς. Monuit quoque Bentleius.

193. προτὶ Ἴλιον ἱρήν. — „quod Ἴλιος feminino genere." Schol. A. Tum Apollon. Lex. in ἄ. ὅτε δὲ τὰ αὐτοῦ. ἤτοι ὁ μὲν τὰ ἃ δῶκεν.

194. τεῦχε' ἔδυνε vulgo. sed Ionica ratio probat τεύχεα δῦνε, quod est quoque in Cant. Mori. Harl. Ven. fragm. Mosc. Townl. Vrat. A. d. vn. Vindob.

195. ἅ οἱ θεοὶ — non est articulus sed οἱ αὐτῷ duplici datiuo vt saepe pro πατρὶ αὐτοῦ. Nec probo Bentleium emendantem τὰ μὲν θεοί.

πατρὶ φίλῳ ἔδοσαν. in nuptiis cum Thetide; hoc additur inf. Σ, 82—85. equos Neptunus dederat; Π extr. et diserte Ψ, 277. 8. Munera ista nuptialia θεόσδοτα etiam a Pindaro celebrata sunt. Ἡφαιστότευκτος Pelei μάχαιρα nota e Pindaro, et Schol. Apollonii I, 224. cf. Eudocia p. 441.

196. ὁ δ' ἄρα ᾧ fuit αρα ϝῷ geminata digammi pronuntiatione. παιδὶ ὄπασσε vitioso hiatu, cui non vno modo occurri potest; et Bentl. iam occurrebat: υἱεῖ ὄπασσε. Potuit quoque ᾧ ὤπασε παιδί scribi.

297. γηρὰς ex γήρημι. Producitur vltima, quia ex γήραντς orta, vt apud Hesiod. γηράντεσσι τοκεῦσι. Indocte grammatici per apocopen dictum esse volunt pro γηράσας, ita et ὑποφθὰς pro ὑποφθάσας acceperunt, et ἐπιπλὼς pro ἐπιπλώσας. Dicta iam sunt de his ad H, 144 et ad Z, 291. Ita tamen Sch. A. B. br. Hesych. add. Gregor. et Koen. p. 271. s. Ad meliora descendit Etymologus cum Eustathio.

198. ὡς οὖν „vt dictum est v. 192." Clarke.

199. τεύχεσι Πηλείδαο κορυσσόμενον θείοιο. Vrat. d. cum vno Vindob. τεύχεσι λαμπόμενον μεγαθύμου Πηλείωνος recitat. hemistichium vtrumque alibi occurrit.

201. οὐδέ τι τοι θάνατος καταθύμιός ἐστιν, — „quod καταθύμιος, κατὰ ψυχήν (idem quod ἐνθύμιος,

de re quae animo obuerſatur) cum vulgo ſit τὸ καταθύμιον τὸ ἀρεστόν. Sch. A. Euſtath. Haec iam vidimus K, 383.

Tum ἃ δειλ'. Ita vulgo ſcribitur. Herodianus ἐν τῷ α ὑπομνήματι τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου (pro εἰς τὸ περὶ παθῶν. Nam fuit talis Didymi libellus. cf. ad Γ, 272) disquirit de tono: ſitne ἃ δειλ' an ἆ δειλ'. quia eſt pro δειλὲ, debere tonum retrahi ἃ δειλ'." Recte ita cenſet grammaticus; idque ſequendum eſt, quandoquidem ſup. Λ, 160 κείν' ὄχεα probauimus. — οὐκέτι τοι Cant.

202. ὅς δή τοι σχεδόν ἐστι, σχεδὸν non eſſe, quod vulgo dici ſolet, *cum non multum abeſt quin*; fore; verum pro ἐγγὺς, obſeruat Sch. A. quod et ab Etymologo et aliquoties ab Euſtathio notatur, primo loco ad E, 14. Ariſtarchea exemplaria habuerunt: αἵ δή τοι σχεδόν εἰσι. Atqui Κῆρες θανάτου non praeceſſerant. Forte αἵ librarii vitium eſt, et fuit ὅς — εἶσι, h. ἔρχεται. Erat quoque εἶσι in vno Vindob. et in Lipſ. cum gl. πορεύεται. idque probandum, ne bis ἐστὶν ſe excipiat. Contra alterum iteratur Od. B, 283. 284. ὡς δὴ Lipſ. ἄβροτα, pro ἄμβροτα, τεύχεα Mori.

203. τόν τε τρομέουσι καὶ ἄλλοι. ſup. H, 113 Ἕκτορι, τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι.

204. ἑταῖρον ἐνηέα. τὸν προσηνῆ. ἐναντίον τῷ ἀπηνεῖ. (Iterum inf. Ψ, 252 vbi ἐνηέος. Apollon. Lex. προσηνοῦς. προσφιλοῦς. Add. Sch. br. Etymol. Suid. Heſych. Euſtath.) Addit Sch. A. Zoilum Ἐνηέα pro nomine proprio habuiſſe Od. Θ, 200 χαίρων οὕνεχ' ἑταῖρον Ἐνηέα λεῦσσ' ἐν ἀγῶνι. Fuit haec propria Patrocli laus humanitatis et beneuolentiae: vnde inf. 670 Patrocli ἐνηείη. Et repetitur haec propria Patrocli laus Φ, 96. Ψ, 252. 648.

205. τεύχεα δ' — Ipſe Iupiter ait Hectorem ſpoliaſſe Patroclum: quod tamen Apollo fecerat. Reprehendebat hoc Ariſtarchus. Sch. A. De his cf. ſup. ad 125. — οὐ κατὰ κόσμον. Quid tamen eſt illud, in quo Hector ἀκόσμιος videri debuit? Spoliare per ſe non eſt inhoneſtum vel indecorum: num quatenus Apollinis et Eu-

phorbi virtute caesi hostis arma sibi vindicarat? Sic Schol. Eustath. an, quod superbe spoliati corpori illuserat 125. 6. 7? Nisi omnino eum obiurgat, quia imprudens futuri nimium exultat Patrocli caede. Schol br. οὐ κατὰ τὸ προσῆκον. ἐφ' ὕβρεως. saltem σὺν ὕβρει. ὑβριστικῶς.

206. εἷλευ· ἀτάρ τοι νῦν γε μέγα κράτος ἐγγυαλίξω. Obseruant Schol. A. B. inesse his versibus ἦθος et πάθος, et τραγῳδίαν, miseratione fortunae Hectoris, etsi eum superbire indigneris.

εἷλευ ex ed. Rom. reposuit Turnebus. Flor. Aldd. εἷλες, vt et cod. Vatic. cum Vindob. Alt.

207. τῶν ποινὴν, ὅ τοι οὔ τι μάχης ἐκνοστήσαντι. ποινὴν h. l. ἀντιδὴ̃κωσιν, compensationem, bene reddit Eustathius, laudato Pindaro, qui hanc vocem frequentat hoc sensu. (P. I, 113. IV, 112. Nem. I, 108.) Atqui nec nouum hoc in Homero. Vidimus iam ποινὴν υἷος E, 266 et al.

ὅ τοι οὔ τι. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. ὅ τι οὔτι. sicque edd. Flor. Aldd. Recte correxit Turnebus ex ed. Rom.

ἐκνοστήσαντι voce iugata vulgatum inde a Turnebo ex ed. Rom. νοστήσαντα quoque Vrat. A. νοστήσαντος Vrat. b.

Fragm. Mosc. interpunxit: ἐγγυαλίξω τῶν, ποινὴν etc. vt sit κράτος τῶν, (pro αὐτῶν, τῶν Ἀχαιῶν).

210. Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχε' ἐπὶ χροΐ. In Schol. B. et Harl. Schol. contenditur, subintelligendum esse τὸν Δία. vt Iupiter diuina opera loricam adaptauerit Hectori. Non enim eadem statura fuisse Achillem et Hectorem, vt arma istius huic conuenire satis possent. „Respexerunt scilicet locum X, 321 sqq. vbi Hector, parte gutturis haud tecta, transfigitur. Argutantur tamen viri docti in voce ἁρμόζειν, quod nimis seuere exigunt. Si Patroclo congruus erat thorax Achillis, quid ni et Hectori? Ita Paridi thorax fratris ἥρμοσε δ' αὐτῷ sup. Γ, 333. ἥρμοσεν est pro ἡρμόσθησαν, vt et Eustath. exponit. Sic et inf. T, 385 πειρήθη εἴ οἱ ἐφαρμόσσειε, adstipulatur Clarke.

δῦ δέ μιν Ἄρης δεινὸς ἐνυάλιος: „Ἄρης, πολέμου ἔρως καὶ ὁρμή." Sch. A. br. vt *Apollo pectus subire* dicitur, *numen* aliquem *implere:* pro *vi diuina*. Apollon. Lex. ἄρης. — ἐπὶ δὲ τῆς εἰς πόλεμον ὁρμῆς adſcripto hoc loco. Heſych. δῦ δέ μιν Ἄρης. ἐπιθυμία αὐτὸν εἰςέδυ τοῦ πολεμεῖν.

211. δεινὸς ἐνυάλιος. „quod Ἐνυάλιος Martis epitheton ἀπὸ τῆς Ἐνυοῦς πολεμικῆς οὔσης ductum eſt, vt Ἀρήϊος ab Ἄρης. Non autem, vt οἱ νεώτεροι, Enyus (ſup. E, 333) filius eſt Mars; neque, vt Attici, deus eſt aliquis Ἐνυάλιος a Marte diuerſus." Sch. A. Diſertiora haec quam apud Heſych. et Etymol. et Sch. A. B. ad Υ, 69. Mirum tamen, nunc demum haec notari, cum iam B, 651. et ſaepe ἐνυάλιος Mars memoratus fuerit. Verbo, ἐνυάλιος eſt ſimpliciter pro πολεμικός.

πλῆσθεν δ' ἄρα οἱ μέλε' ἐντός. Vrat. d. πλῆθε. quaſi ἔπληθε.

212. μετὰ δὲ κλειτοὺς ἐπικούρους. Hic nusquam variat κλητοὺς, vt ſint euocati ſocii: ſed ſunt κλειτοὶ, praeclari. v. ad vſ. 14.

213. βῆ ῥα μέγα ἰάχων. μέγ' ἰάχων peccatum etiam h. l. vt vbique in his vocibus: cum tamen ſit μεγα ϝιαχων.

ἰνδάλλετο δέ σφισι πᾶσι, 214. τεύχεσι λαμπόμενος, μεγαθύμῳ Πηλείωνι. ἰνδάλλετο Apoll. Lex. ὡμοιοῦτο. Sch. br. addunt εἰκάζετο. add. Heſych. Etymol. Iterum obuia vox Ψ, 460. vbi v. Euſtath. Od. Γ, 246. Τ, 224 et in Apollon. Argon. I, 1297. Idem de rerum ſimulacris menti obuerſantibus adhibuit: II, 547 ὑγρή τε τραφερή τ' ἰνδάλλεται. III, 453 προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα item III, 811. Alias eſt ſimpl. *videri*, δοκεῖν vt Ψ, 460 et *reminiſci*, Od. Τ, 224. Eſt quoque inter voces Platonicas ap. Timaeum in Lex. p. 150 et ibi Ruhnken.

μεγαθύμῳ Πηλείωνι. Recepi e Ven. ad quem docet Sch. A. habere hoc διώρθωσιν Ariſtarchi. (nec aliter poſſunt legiſſe Sch. br. in quibus εἰκάζετο. ὡμοιοῦτο. τῷ Ἀχιλλεῖ δηλονότι. Et Schol. Exc. οὕτως ὁ Ἀρίσταρχος. At αἱ

κοιναὶ ἐκδόσεις, μεγαθύμου Πηλείωνος, quod meo iudicio ſenſum commodum non habet, multo minus, ſi, vt vulgo fit, oratio continuatur: τεύχεσι λαμπόμενος μεγαθύμου Πηλείωνος. nam quid tum eſt ἰνδάλλετο? *erat ſimilis* cuinam? deficit adeo vox princeps ſententiae. Euſtath. ἤγουν εἰκασμὸν ἑαυτοῦ ἔπεμπε τοῖς βλέπουσι, καὶ οὐκ ἐμφανῶς ἐγινώσκετο Ἕκτωρ εἶναι. hoc abſurdum eſt. Saltem ἰνδάλλετο Πηλείωνος erant iungenda. At cum caſu ſecundo vox non occurrit iuncta. Etiam ὅμοιος ſemper cum tertio caſu iungitur in Homero. Adhaeſit genitiuus antecedenti τεύχεσι. Etiam Euſtath. ſubiungit: ἕτεροι δέ φασιν, ὅτι. μεγαθύμῳ Πηλείωνι ἰνδάλλετο.

215. ὤτρυνεν δὲ ἕκαστον ἐποιχόμενος ἐπέεσσι. Ariſtarchea lectio. Nam Schol. A. „Zenodotus ὄτρυνεν“ quod Ionicum eſt: perpetua varietate.

Euſtath. ad h. v. multa argutatur ſuper producta vltima vocis ἐποιχόμενος, ignorantia τοῦ Digamma. Pro hac voce παριστάμενος Vrat. A. παριστάμενον Vrat. b. contra metrum poſt ἕκαστον.

216. Ὀρσίλοχόν τε Cant. Barocc. Mori. vitioſe. verſum latinum fecit Virgil. Aen. VI, 483.

217. Δεισήνορα. reſtituit Barnes ex Etymol. accedente Vatic. pro vulgato Δεισίνορα. At Δηΐνορα Vrat. A. Δισήνορα Ven. Βιήνορα Cant. Δεισήνωρ vt Εὐήνωρ. Ἀντήνωρ.

Ἱππόνοον Mori pro Ἱππόθοον.

216. 217. 218. Qui ſequuntur, e ſociis erant, vt ex 220 intelligo. Μέσθλης. Paeones ducebat B, 864. *Medon* diuerſus ab aliis. *Therſilochus* e Paeonibus, ab Achille caeſus inf. Φ, 209. 211. *Aſteropaeus* inter Paeonum principes, nec Lyciis annumerandus, v. ad M, 102 ab Achille caeſus inf. Φ, 139 ſq. *Hippothous*, Pelasgorum dux: B, 840. *Phorcys* Phrygum dux. *Chromius* et *Ennomus* Myſorum duces B, 857. Reliqui obſcuri.

218. Φόρκυν τε Χρομίον τε. Nam ſic eſt ſcribendum ex Canone grammatico, vt Ὀδίος, recte obſeruante Barneſio. cf. ad Ε, 39. 677. Eſt h. l. Χρομίος, qui ſupra ἐν τῷ διακόσμῳ (B, 858) erat Χρόμις. Metro debet va-

riationem, nemo dubitet; debuit tamen vtrumque frequentari; at quaerit Dionyſius, ſatis otioſe, vtrum nomen poeta mutauerit? Ait mutatum videri Χρόμις in Χρομίος. Nam altero loco (B, 858) recenſu facto vera apponi nomina. εὔλογα γὰρ ἐκεῖ τὸ ὄνομα πρῶτον. debuit eſſe εὖ λέγει γάρ. Sch. A. Aliud ibid. Scholion Φόρκυνα ſcribendum eſſe monet, niſi potius fuit οἱ δὲ Φόρκυνα αἰτιατικῇ ἀπὸ τῆς εὐθείας εἰς ν. (poſt οὐχ ὑγιῶς δὲ interpungo.) Debuit ſcriptum eſſe etiam Φόρκυνα Χρόμιόν τε. quod et Tyrannio maluiſſe videtur; vt inf. P, 312 Αἴας δ᾽ αὖ Φόρκυνα δαΐφρονα, Φ. De variante nominis Φόρκυς ſcriptura v. Notas ad Apollodor.

219. τοὺς ὅγ᾽ ἐποτρύνων. Verſus aberat a Lipſ. Townl. cum ſigno et ſigla α et poſſe abeſſe ait Erneſti.

220. Comparat Hectoris et Menelai 248 orationem Sch. B. et ad Glauci orationem reſpici vult Euſtathius multa argutando.

221. οὐ γὰρ ἐγὼ πληθὺν διζήμενος. ⁓ „quod orationem orditur Hector a γὰρ, vt Od. K, 190 οὐ γὰρ ἴσμεν, ὅπῃ ζόφος." Sch. A. Obſeruatio nunc ſatis trita: γὰρ pro δή, vt dictum ſup. ad K, 61.

223 — 6. Poſſunt iungi ſic vt poſt Ἀχαιῶν plene interpungatur, vt editum eſt. Poteſt etiam ἀλλ᾽ ἵνα — Ἀχαιῶν protaſis eſſe ſequentium. Notat quoque Schol. A.

224. προφρονέως ῥύοισθε Φιλοπτολέμων ὑπ᾽ Ἀχαιῶν. Ald. 2. intulerat ἀπ᾽ Ἀχαιῶν. quod et codd. habent, vt fragm. Moſcou. vn. Vindob. Sane εἴργειν, ἀρκεῖν τὸν ὄλεθρον, τὸ κακόν, ἀπό τινος dicitur; non memini, ῥύεσθαι, φυλάσσειν, σώζειν τινα ἀπό. Rediit ad ὑπὸ Turnebus. Od. M, 107 eſt οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ᾽ ὑπ᾽ ἐκ κακοῦ.

Eſt autem nunc ῥύεσθαι, prima producta, a ῥύομαι, φυλάσσω, σώζω. v. Excurſ. IV. ad lib. A. Diuerſum eſt quod ſequitur vſ. 235 νεκρὸν ὑπ᾽ Αἴαντος ἐρύειν, trahere, ſubducere, pro ὑπερύειν, ὑπεξερύειν, Αἴαντι. Eſt hoc quoque plerumque ὑπ᾽ ἐξ. vt inf. 581 νεκρὸν ὑπ᾽ ἐκ Τρώων ἔρυσε μετὰ ἔθνος ἑταίρων. et Σ, 232. vt ὑπ᾽ ἐκ — ἕλκειν Δ, 465.

225. δώροισι κατατρύχω καὶ ἐδωδῇ. κατατρύχω, κατα-πονῶ τοὺς Τρῶας, ἀναγκάζων παρέχειν δῶρα — Sch. B. Eadem vox hoc sensu Od. O, 308. Π, 84.

226. ὑμέτερον δὲ ἑκάστου θυμὸν ἀέξω. Vltima nemo illustrat, praeter bonum Dammium: nisi quod Eustath. praeit, per ψυχὴν διαχεομένην, χαίρουσαν reddendo. Est ἀέξειν inter voces antiquioris sermonis notiones non satis explicitas habentis. Omnino est *maius reddere*, seu numero seu mensura, seu viribus corporis, tum et animi. Maior animus si redditur: accedit ei noua virtus, audacia, modo alacritas, laetitia. Hoc disertius redditur per *exhilarare, recreare*, vt h. l. M, 214 σὸν δὲ κράτος αἰὲν ἀέξειν *opes alterius firmare, dignitatem tueri*. πένθος ἀέξειν *fouere moerorem, pro* simplici ἔχειν. ἔργον ἀέξειν, *secundare, fortunare*, bono successu vt Od. Ξ, 66. O, 371. Hinc Pindarus ὕμνων ἄνθος ἀέξειν precatur Iouem, *fortunare* carmina, beare, vt placeant, et aliquoties pro *clariorem fieri, maiorem famam assequi*, vt Μοῦσα αὔξεται P. IV, 496.

228. ἡ γὰρ πολέμου ὀαριστὺς „ὁμιλία. οὕτως δεῖ ἀναστρέφεσθαι ἐν πολέμῳ καὶ ἀριστεύειν. αὕτη γὰρ καὶ ἀρετὴ τῶν πολεμούντων" Schol. A. et Sch. br. parum diserte. Nec huc spectat, quod apud Apollon. Lex. est: ὀαριστὺς, σημαίνει δὲ τὴν μάχην. quod locum habet N, 291 vbi est μετὰ προμάχων ὀαριστύν. Est proprie confabulatio, sermo: v. ad Ξ, 216. inde negotium, quod quis cum altero peragit; itaque est: ita enim res in praelio transiguntur, ea conditione, vt aut pereundum aut vincendum sit. Ernesti ad notionem lusus reuocabat „hic est lusus belli: Horat. *nimis longo satiate ludo*: siue: *hae sunt belli vices*" hoc melius.

229. τεθνειῶτα. vt et Venetus. Aristarchus τεθνηῶτα vt vbique eum scribere vidimus: sic et Cant. Townl. vn. Vindob.

230. ἐρύσῃ εἴξῃ δέ οἱ Ἕκτωρ. Lectio ἐρύσῃ et εἴξῃ, verior haud dubie lectione vulgata ἐρύσει et εἴξει, vt solet Homerus ὅς δέ κε cum subiunctiuo iungere, erat in

Cant. Barocc. Vat. adde Eustath. Ven. Lipf. Townl. fragm. Mosc. ἐρύσῃ et εἴξει Vrat. A. b. d. Vindob. vn. et alter ἐρύσει et εἴξῃ. Barnes: „γρ. ἐρύσει' εἴξειε δ' οἱ Ἕκτωρ." Est hoc ipsius commentum.

231. ἥμισυ τῷ ἐνάρων Aristarchi est lectio, quam habent edd. Flor. Aldd. et codd. Townl. Vrat. A. τῶν ἐνάρων, quod ipse Ven. fr. Mosc. agnoscunt, intulerat Turnebus e Romana. Merito praeferebat τῷ Ernesti et Wolf.

232. ἥμισυ δ' αὐτὸς ἕξω ἐγώ. ἄξω Vrat. A. quod de praeda bene dici, addit Ernesti.

233. οἱ δ' ἰθὺς Δαναῶν βρίσαντες ἔβησαν. „βρίσαντες· ἑαυτοὺς καταβαρύναντες. στῖφος ποιήσαντες καὶ στερεώσαντες" Schol. A. addit B. „συνασπίσαντες, καὶ εἰς τὸ αὐτὸ πάντες ὁρμήσαντες." Praeclare haec. Nimis breuiter Apollon. βρίσαντες. βαρύνοντες. Sic et Sch. br. Habet vox efficaciam ad designandam impressionem copiarum, cui resisti nequit. Vidimus iam sup. M, 346. 359 et ἐπιβρίθειν, H, 343. M, 414.

234. μάλα δέ σφισιν ἔλπετο θυμός. „ἔλπετο· Aristophanis fuit haec lectio: „quam et Ven. A. B. habent. Monet Schol. alios legere ἤλπετο. Sic Barocc. Vrat. d. vn. Vindob, μάλα δέ σφιν ἔλπετο Bodlei. (Harl. ap. Bentl.) ap. Clark. qui forte legendum esse addit — σφιν ἐέλπετο. Lipf. μάλα γάρ σφιν ἔλπετο addit Ern. „aut ἐέλπετο aut ἤλπετο latet." μάλα γὰρ erat quoque in Vrat. d. Sed hoc est interpretamentum τοῦ δὲ, quod toties pro γὰρ dictum vidimus.

237. Αἴας εἶπε — Μενέλαον. — „quod πρὸς deest: vt Od. Ψ, 191 προτιδέγμενος, εἴ τι μιν εἴποι." (fuit εἴ τι ἐ εἴποι) Schol. A.

238. οὐκέτι νῶϊ. Male νῶϊν in fragm. Mosc. et al.

240. οὔ τι τόσον νέκυος πέρι δείδια Πατρόκλοιο. — „quod ambiguum est, sitne περὶ νέκυος Πατρόκλου an περὶ Πατρόκλου τοῦ νέκυος γεγονότος." Sch. A. acumen grammaticum! habet tamen rationem; non enim vsus fert: ὁ νέκυς Πάτροκλος, mortuus Patroclus, (occurrit

quidem νέκυς τεθνειῶς vel κατατεθνειῶς) ſed ὁ νέκυς τοῦ Πατρόκλου. ſic inf. Ω, 108 Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι.

περιδείδια vna voce ſcriptum editur: vt amare librarios ſaepe dixi: ſic ſtatim 243 περίπαντα. πέρι etiam Sch. A. ſcribere iubet, idque habent h. l. edd. omnes excepta Romana, cum Euſtathio. Excuſant autem metum Aiacis, tanquam naturae impulſui conſentaneum. Scilicet ſenſiſſe videntur, parum generoſe haec ab Aiace dici, ſibi magis quam Patrocli corpori metuente.

241. ὅς κε τάχα κορέσει tuetur hoc Ven. cum Euſtath. ſicque ed. Rom. Turn. Steph. At κορέει Flor. Aldd. Sch. br. Harl. quod iterum intulerat Barnes, eiecit Clarke. Bis iam ante hanc varietatem et inconſtantiam in hac voce vidimus: Θ, 379 et Ν, 831. Venetus nunc κορέσει exhibet, qui in iis locis κορέει habebat: quod et in edd. eſt. At Mori. Barocc. κορέσῃ quod a loco alienum eſt, ortum e maiuſcula ſcriptura. In Vindob. κορέει, κορέῃ et κορέσει, occurrit.

242. ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια, μή τι πάθῃσί, καὶ σῇ. ⟵ Scholion A. quia non ſatis perſpicuum eſt, apponam: ait πέρι hic non eſſe ſcribendum, ἐνθάδε οὐκ ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν, (ſcil. tum πέρι eſſet pro περισσῶς, valde) ἐπεὶ δοκεῖ ἀντὶ τῆς ὑπὲρ κεῖσθαι, καὶ ἐνηλλάχθαι πτῶσις. ἀντὶ γὰρ τοῦ· ὑπὲρ ἐμῆς κεφαλῆς. διὸ καὶ σημεῖον παράκειται. Fac περὶ pro ὑπὲρ eſſe, cur non minus ſcribendum eſſet ἐμῇ κεφαλῇ πέρι, pro περὶ κεφαλῇ, vt ante νέκυος πέρι. — Mirum vtique caſum ſubinde mutari, et pro ſecundo nunc tertium adhiberi eadem in re; verum in altero verſu καὶ σῆς ἐπεὶ in metrum peccaſſet. δεδιέναι περὶ τινὸς non modo ſed et περί τινι dici non negem: etſi K, 240 verſus ſpurius eſt: ὥς ἔφατ', ἔδδεισε δὲ περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Malis forte ἐμῇ κεφαλῇ δείδια iungere, *metuo mihi*, et πέρι pro περισσῶς dictum accipere, etſi ſic compoſitum περιδείδια bene locum ſuum tueri poſſet: κεφαλῇ περιδείδια. Attamen in Homero δεδιέναι cum tertio caſu iunctum haud memini. Quis tamen dixerit, an verſus hi quinque 240 — 244

rhapsodorum laciniae sint! Breuitati et simplicitati Aiacis et poetae consentanea erat oratio: Ὦ πέπον, ὦ Μενέλαε διοτρεφὲς, οὐκέτι νῶϊν ἔλπομαι αὐτὼ περ νοστησέμεν ἐκ πολέμοιο. ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ. πέρι δείδια etiam Sch. br. Vat.

243. ἐπεὶ πολέμοιο νέφος περὶ πάντα καλύπτει, de pugna ipsa et de pugnantium turma seu acie ingruente; quam et Virgilius dixit *nubem belli* Aen. X, 809, (apud Pindarum est νεφέλη φόνου N. IX, 90 I. VII, 38) bene dictum esset; bene etiam per se πολέμοιο νέφος Ἕκτωρ. vt ap. Pindar. N. X, 16 Amphiaraus, *belli s. pugnae procella*. At Ἕκτωρ, νέφος πολέμοιο, περικαλύπτει πάντα parum belle dicta sunt. Schol. B. exponit, l. Hector πάντα καλύπτει, ὡς νέφος, (sic et Sch. br.) l. Hector, τὸ νέφος, τὸ πλῆθος, ἐπάγων, πάντοθεν ἡμᾶς περικαλύπτει. Iunxit adeo: Ἕκτωρ καλύπτει νέφος πολέμου περὶ πάντα, vel περικαλύπτει νέφος (περὶ, κατὰ,) πάντα, Hector obducit omnibus nubem belli h. e. seu pugnam s. copias. Hoc saltem tolerabile: etsi tertium casum ita expectes. Sic περικαλύπτω sup. Ξ, 359 αὐτῷ περὶ κῶμα κάλυψα. E, 506. 7 ἀμφὶ δὲ νύκτα Θοῦρος Ἄρης ἐκάλυψε. Videtur ideo v. 244 Ἕκτωρ ab alia manu assutus esse.

244. ἡμῖν δ' αὖτ'. Exciderat δ' edd. ante Stephanum qui δ' ex Romana restituit. item codice Cant. aberat.

245. ἤν τις ἀκούσῃ. „vel vt sit διὰ τὸν κτύπον καὶ τὸν θόρυβον, vel ἐὰν ἄρα τις ὑπακούσῃ καὶ μὴ καταπτήξῃ" Sch. B. nimis subtiliter. Etiam nos dicimus: vociferare, si forte quis audiat. ἤν τις ἀκούσει alii vt Vrat. d. male.

248. Ὦ φίλοι Ἀργείων — Hanc Menelai orationem tanquam Graeco homine dignam laudibus extollunt grammatici A. B. Eustath.

249. οἵ τε παρ' Ἀτρείδῃς — Laudat sic Schol. Eurip. Alcest. 588. (593) sicque codd. Et Schol. br. τὸ πλῆρες παρὰ τοῖς Ἀτρείδῃσι. Est quoque Ἀτρείδῃσ' in Vatic. Nec vero hoc inutile monitum; nam scriptum passim fuit Ἀτρείδῃ. quod et in edd. Turnebus et Ste-

phanus intulere: recte eiectum a Wolfio, nisi amplectaris alteram lectionem Harleiani et Cantabrig. Vrat. A. et b. παρ' Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν. quod equidem praeferam, nam et alibi Agamemnon epulis duces copiarum excipit, nusquam, si bene memini, Menelaus.

250. δήμια πίνουσι καὶ σημαίνουσιν ἕκαστος. ⊱ „quod πίνουσι dixit, non πίνετε et σημαίνετε. (Multus in hoc Eustath.) Notarunt et alii hoc schema vt Schol. Eurip. Alc. 601. „δήμια, τὰ ἐκ τῶν κοινῶν καὶ δημοσίων χρημάτων χορηγούμενα τοῖς βασιλεῦσι.“ Sch. A. in eundem sensum Sch. B. Sch. br. Etymol. In Harlei. καὶ σ. ἕκαστα· Vrat. b. ἕκαστοι.

251. λαοῖς. λαῶν Vrat. d. cum vno Vindob. Poterat totus versus abesse.

252. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστον ἡγεμόνων. Interpolata haec a serioribus sunt, qui ignorabant digamma: — ασθαι ϝε — nec tantum vitium metricum potuit ab Homero proficisci. Fuit, quod iam Bentleius perspexerat, διασκοπιᾶσθαι ἅπαντας. Idem vitium iam vidimus K, 388. ἕκαστα Harl. per errorem ex 250. ἕκαστον ἡγεμόνα vn. Vindob.

253. τόσση γὰρ ἔρις πολέμοιο δέδηεν. ἐξῆπται. διεγήγερται: vt Sch. br. ἔρις πολέμοιο pro πόλεμος, μάχη, et δέδηε iam vidimus. v. ad M, 35.

254. αὐτὸς ἴτω. ὑπὸ ἰδίας γνώμης παραγενέσθω Sch. br. ἑκών. Mirum est, Eustathium reddere μόνος. Porro ἀλλά τις est pro ἕκαστός τις.

255. Πάτροκλον Τρῳῆσι μέλπηθρα γενέσθαι. „μέλπηθρα. μολπὴ νῦν ἡ παιδιά. οἱ γὰρ κύνες, ὅτε χορτασθῶσι, παίζουσι τοῖς λειψάνοις“ Sch. B. Sch. br. Porro Sch. B. cum A. dilectum verbi pro *dilaniari* mirantur ad pudorem Achiluis iniiciendum. Vidimus iam eadem N, 233.

256. ὀξὺ, ὀξέως *statim.* alii *acuto auditu.* ὣς φάτο, τοῦ δ' ἤκουσεν Vrat. d. et vn. Vindob.

257. ἀνὰ δηϊοτῆτα, μάχην h. e. per aciem, per pugnantes.

259. Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Pronuntiatum esse — ωʼνδρει — monitum iam est ad B, 651. Vterque versus 258. 9. legebatur H, 165. 6. ἀνδριφόντῃ per ι Townl. Vrat. d. vn. Vindob.

260. ⸎ 261. ⸎ quod Zenodotus hunc et sequentem versum reiicit (ἠθέτηκεν.) Addit Sch. A. οὐδὲν δὲ ἔχουσιν εἰς ἐπαιτίασιν, ἀλλʼ αὔξουσι τὸ μέγεθος τῆς ὑπὲρ Πατρόκλου μάχης. Versus damnandos esse censui, iam ante Venetum inspectum. Vtinam appositum esset, iudicione critico, an quia versus ab aliis codicibus aberant, Zenodotus eos ἠθετηκέναι videri debeat: sunt in ipsis versibus plura, quae eos malae fraudis arguunt: quam ieiunum est illud μετόπισθε! et quorsum spectat? At prior versus prodit se violato digammo ουνοματʼ ϝειποι. Etsi Bentl. succurrit οὔνομα ϝείποι, commode laudato v. 194 Od. Z. ἐρέω δέ τοι οὔνομα λαῶν. Variat tandem lectio mirifice. In editis Flor. Aldd. Turneb. erat: τῶν δʼ ἄλλων τίς κεν ᾖσι φρεσὶν οὐνόματʼ εἴποι praeter Romanam in qua adstipulante quoque Eustathio, pro κεν est ἂν, quod Stephanus receperat: claudicante versu. Barnes conflauit lectionem, quam leniorem putabat: τῶν δʼ ἄλλων τίς ἂν ᾖσιν ἐνὶ φρεσὶν οὐνόματʼ εἴποι. inculcato ἐνί. quod tamen video quoque memorari e cod. Vindob. Alt. τίς ἂν ᾖσιν ἐνί. Hoc Clarke sequutus est. Vitio, puto, typographico magis etiam vitiatus est versus in recentiore editione τῶν δʼ ἄλλων τίς κεν ᾖσιν ἐνὶ φρεσίν. quod tamen etiam in fragm. Mosc. video occurrere. et in vno Vindob. τίς κεν ἑῇσιν ἐνί. In codd. regnat τῶν δʼ ἄλλων τίς κεν ᾖσιν vel ᾖσι φρεσὶν οὐνόματʼ εἴποι, prorsus vt in edd. Flor. Aldd. quod et recte recepit in altera edit. Wolf. In Lips. erat τίς κε ᾖσι. In Vatic. est τίς χʼ ᾖσιν ἐνὶ φ. quam forte veram esse lectionem, ait Clarke. Eam lectionem notare voluit Sch. A. ἐν ἄλλῳ. τίς κʼ ᾖσιν ἐνὶ φρεσί. immo τίς χʼ. At vetat violatio metri. τίς χʼ ϝῇισι. In Vrat. d. et vno Vind. τίς κέν ἑῇσιν ἐνὶ φ. Tandem εἴπῃ idem Vat. Mori. fragm. Mosc. Vrat. A. d. vn. Vindob.

262. Τρῶες δὲ πρόϋτυψαν. πρῶτον ἐνέβαλον, Sch. br. potius, procurrerunt: vidimus iam N, 136. „δ' ἄρ' vt *solitus est.*" Clarke. Est pro δή.

263. Versuum praestantissimorum ad ἐνάργειαν laudes bene enumerat Sch. B. quod dilectus factus est in eo, quod non quoduis littus, sed ostia fluminis in mare se exonerantis memorat, vbi tanto maior fluctuum se mutuo allidentium est fragor; tum dilectus verborum est fere singulorum: de hoc cf. Eustath. Additur: „αὕτη ἡ εἰκὼν Πλάτωνος ἔκαυσε τὰ ποιήματα· οὕτως ἐναργέστερον τοῦ ὁρωμένου τὸ ἀκουόμενον παρέστησε." Satis magnifice! De combustis a Platone carminibus narratio, satis decantata, iterabitur inf. ad Σ, 392 Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Mox ad vs. 265 ab eodem Schol. B. et ab A. et dudum ab Eustathio p. 1106, 37. eadem de Solone memorantur: quae et a Victorio e codice allata sunt in Var. Lect. XXXVI, 13. monente Ernesti, et ex Schol. Voss. (qui Leidensis est) a Spanhemio ad Aristoph. Nub. 271. memorante Clarkio. Vossianum Scholion apposuit quoque Valken. Diss. de Schol. p. 96. cum Porphyrii nomine. In his vbique verba poetae de Nilo accipiuntur, vt is διϊπετὴς ποταμὸς sit: probante id quoque Wood (*Essay on Homer.* p. 113. ed. 1775) Conuenire videtur, quod Solon Aegyptum adierat, ὡς καὶ αὐτός φησι· Νείλου ἐπὶ προχοῇσι Κανωβίδος ἐγγύθεν ἀκτῆς ap. Plutarch. in Solone p. 92 E. Atqui Delta in suo littore nullas habet ἄκρας ἠϊόνας. si itaque haec de Nilo dicta accipimus, dicendum est, poetam non accurate haec de Nilo memorasse. Obseruata quoque res a viro docto de Marees, contra Woodium p. 188.

Laudat versum 265 Dionys. de Composit. s. 15. et obseruat Aristoteles (de poet. 22. al. 23. Tyrwhitt. c. 36.) quantum praestet ἠϊόνες βοόωσι, quam ἠϊόνες κράζουσι. Fateor quidem; nullus tamen facile poeta κράζουσι adhibuisset, sed ἠχοῦσι, ῥοχθοῦσι et similia. Omnino in hac virtutis poeticae praedicatione ex soni imitatione diserti sunt multi, inprimis Dionys. l. c. 15 sq.

Ad voeem διϊπετής longum eſt Scholion inſertum Veneto B. et fragm. Moſcou. quod idem in Cod. Leid. legitur: vt ex Valken. diſſ. p. 142 apparet; id eſſe Porphyrii facile aſſequaris, multo magis, cum Quaeſt. Homer. 28 illud inſertum ſit. Adſcriptum illud eſſe debuit a Porphyrio ad Odyſſ. Δ, 477. Miratur ille Nilum διϊπετῆ dictum credi a multis propter fontes latentes, quos Aegyptii e caelo duxerint, tanquam Nilus caelo deſcendat: διὰ τὸ ἀφανεῖς ἔχειν τὰς πηγὰς, κατὰ τοὺς Αἰγυπτίους, καὶ οὐρανόθεν ῥεῖν. eſſe tamen commune amnium epitheton; vti ſup. Π, 174 Sperchei: ad quem locum v. Obſſ. Manet vtique ambiguum, ſintne reſpectu nubium an imbrium διϊπετεῖς dicti amnes: nam Διὸς vtroque modo a poetis memorari conſtat.

Addit Schol. B. *Zenodorum* reddidiſſe διϊπετῆ διαυγῆ, et propterea ſcripſiſſe διειπετῆ. *Zenodotum* eſſe legendum, per ſe patet, et expreſſum eſſe ita in cod. Voſſ. colligo ex verbis Valken. l. c. Qua analogia autem ille διειπετῆ ſcripſerit, non aſſequor, etiamſi a πετάω ſeu πέτω, pando, ductum dixeris: quo ducere poteſt Schol. br. ἢ διαφανοῦς, καὶ διόλου διαπεπετασμένου. Eſt tamen διειπετέος ποταμοῖο etiam in Heſych. cum interpr. χειμάῤῥου πληροῦντος (πληρουμένου vel πλήθοντος) διὰ τοῦ (τὸν) Διὸς ὄμβρον. Apud eundem eſt quoque διοπετέος. Idem Schol. B. cum Euſtathio torrentem intelligere iubet, cuius impetus tanto maior eſt, adeoque ad phantaſiam potentior." quid in poeta cogat vt hoc aſſumam, non video.

ἐπὶ προχοῇσι. προχοὰς ποταμοῦ, h. e. στόμα, oſtia, videmus Od. Ε, 453. Λ, 241. Υ, 65. Latius vel pro flumine ipſo vel pro aqua effuſa dixit Apollon. I, 11. vbi Schol. non recte accipit, et lib. II, 906.

264. βέβρυχε μέγα κῦμα ποτὶ ῥόον. Schol. B. βέβρυχε. ἐν τῇ κατὰ Ἀριστοφάνη· βεβρύχῃ. Recte hoc et vſui Homerico conuenienter poſt ὡς ὅτε v. Excurſ. I. ad lib. IX. Sic Ξ, 16 ὡς δ' ὅτε πορφύρῃ πέλαγος.

ποτίῤῥοον etiam h. l. Townl. fragm. Moſc. et alii.

264. 265. ἀμφὶ δέ τ' ἄκραι ἠϊόνες βοόωσι. Apud Eustath. „γρ. ἄκραι ἠϊόνος." et ſic Barocc. De βοόωσι modo dictum eſt ad vſ. 263.

ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω. primum nunc occurrit de mari littus cum impetu inundante; aliquoties in Odyſſea; frequentatum hinc ſermone poetico; ab Apollonio quidem Arg. II, 365. 6. 7. cum reſpectu ad h. l. ἔξω, extra mare, in littus. Adiectum ἤπειρόνδε, Od. E, 402. 3. Scilicet proprio aliquo maris motu, vento licet aduerſo e littore ſlante: vt Strabo ſuper hoc verſu diſputat lib. I. p. 92 B. C. Bentleium video in hac voce haeſiſſe et emendaſſe εἴσω. Laudat quoque ille loca ſup. Δ, 425. Ξ, 36. Adde Π, 627. Od. E, 438. praeſidium tamen in his locis video nullum. Omnino ſunt haec vocabula relatiua, et poteſt idem, quod ἔξω eſt, alio reſpectu eſſe ἔσω, et vice verſa.

266. τόσση ἄρα Τρώων ἰαχὴ γένετ'. Legerat Euſtathius: τόσση ἄρα Τρῶες ἰαχῇ ἴσαν. Videbatur mihi haec lectio eſſe ἐναργεστέρα. Poſtea vidi codices in eam conſentire Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. d. duo Vindob. et cum his Venetum et fragm. Moſc. Apparet quoque cauſſa interpolationis, cum male metueretur metro Τρῶες ἰαχῇ, cum ignoraretur fuiſſe Τρωες ϝιαχηι.

268. Φραχθέντες σάκεσιν Zenodotus ἀρθέντες, non male ἀπὸ τοῦ ἄρειν iungere. Sic erat Π, 211 μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν. N, 800 ὡς Τρῶες πρὸ μὲν ἄλλοι ἀρηρότες et ſic ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες 214. cf. ad M, 105. Nec tamen Φραχθέντες alienum ἀντὶ τοῦ κατασφαλισθέντες. πυκνωθέντες, vt bene Euſtath. Et huc ſpectat gloſſa Heſychii: Φραχθέντες. ἀσφαλισάμενοι ἑαυτούς. Sic O, 566 Φράξαντο δὲ νῆας ἕρκεϊ χαλκείῳ. M, 263 ῥινοῖς Φράξαντες ἐπάλξεις. adde N, 130 Φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ. ergo et h. l. erit ἔχοντες τὰ σάκη Φραχθέντα. Non igitur dictu facile eſt, vtrum verius ſit altero habendum.

269. ἀμφὶ δ' ἄρα σφι λαμπρῇσι — Aiunt Sch. A. B. „ἐπὶ τιμῇ, in honorem Patrocli hoc factum, quemadmo-

dum propter Sarpedonem αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Π, 459." Non fatis conuenit. v. Notam. Plura arguitatur Eustath. p. 1107, a.

ἠέρα πολλὴν, ἢ μᾶλλον ἠέρα πουλὺν Eustath. Ita erat E, 776. et Θ, 50. sicque Mori. Cant. At Homerus prius frequentat.

270. ἔχθαιρε πάρος γε. leue est, Aristarcheum tamen, ἔχθαιρε, et, quod grauius, fine augmento, Ionicum. Vulgo ἤχθηρε, et e Rom. Turnebus ἤχθηρε. In Lipſ. ἔχθηρε. in Veneto, fragm. Mosc. et Vrat. d. ἤχθαιρε. At Sch. A. Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ ε ἔχθαιρε.

271. ὄφρα, ζωὸς ἐὼν, θεράπων ἦν Αἰακίδαο. Ita vulgo interpungitur. Atqui iungenda funt: ὄφρα ζωὸς ἦν, θ. ἐὼν Αἰ.

272. μίσησε δ' ἄρα μιν δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι. μίσησε. insolito more, et hoc solo loco, dixit pro μισητὸν ἡγήσατο" Sch. A. Notant quoque Sch. B. et br. Dictum est vt φθονεῖν. pro vulgari *nolle*. habet quoque Hesych. glossam μίσησεν. ἐφθόνησε. κύρμα praeda, in quam quis incidit, iam vidimus E, 488.

δηΐων κυσὶ Τρώῃσι pro δηΐων Τρώων.

273. τῷ καί οἱ ἀμυνέμεν ὦρσεν ἑταίρους. „ἐν ἄλλῳ ὦσεν Ἀχαιούς." Sch. A. minus bene ex v. seq.

τῷ κεν οἱ Cant. Vat. minus bene hic.

274. ἐλίκωπας Ἀχαιοὺς iam vidimus A, 389.

275. νεκρὸν δὲ προλιπόντες. scil. Achiui. dura perſonae mutatio.

Inde a v. 277 ad 577 in Veneto erat lacuna aliquot foliorum; suppleta quidem a recenti manu. Deficiunt itaque ad hos trecentos versus Scholia vetera critici passim argumenti.

278. σφέας esse pronuntiandum σφᾶς, iterum h. l. monet Clarke: vt ad N, 152. ad q. l. vide.

279. Αἴας, ὃς περὶ μὲν εἶδος, περὶ δ' ἔργα τέτυκτο τῶν ἄλλων Δαναῶν. hic versus, qui Od. Λ, 549. 550 repetitur, infringit leges digammi, in verbis περὶ δ' ἔργα, quod esset περι δ̓ϝεργα. Id vero non magis placet quam

quod Bentl. adſcripſit περὶ δ' ἄλλα τέτυκτο. Vitioſe eſt περὶ δὲ ἔργ' ἐτέτυκτο pro περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο in Vat. et Vrat. A. b. d. Vulgata eſt ap. Iulian. Or. II, p. 55. At Ariſtid. To. II, p. 258 laudat: Αἴας ὃς πέρι εἶδος ἔην περὶ δ' ἔργ' ἐτέτυκτο. Suſpicor vitium ex incuria digammi illatum eſſe, cum hiatum eſſe putarent cui mederi vellent, cum eſſet ſcriptum: Αἴας ὃς εἶδός τ' ἠδὲ πέρι ἔργα τέτυκτο.

281. σοὶ εἴκελος ἀλκήν. εἴκελος repoſuit Barnes e Cant. add. Ven. Vat. recte; vulgo ἴκελος errore ſollenni: mox etiam perpetuus lapſus κάπρῳ, vt in Vrat. A.

283. Minus bene interpungitur ἑλιξάμενος διὰ βήσσας. nam fit hoc ἑλίσσεσθαι circumacto corpore eodem in loco; ſed ῥηϊδίως ἐκέδασσε διὰ βήσσας. pro vulgari, διὰ βησσῶν. Sch. B. εἴωθε γὰρ ἐν ταῖς Φυγαῖς στρέΦεσθαι πυκνῶς καὶ ἀναιρεῖν τοὺς διώκοντας. Sup. Θ, 340 canis aprum inſequens ἑλισσόμενόν τε δοκεύει.

Paullo ante 282 καπρίῳ ὅςτ' ἐν ὄρεσσι. eſt ὅττ' in vno Vindob.

286. οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν. nunc non tuendi cauſſa, vt vbique alibi; ſed ſimpliciter περιστῆναι. Barocc. μέμασαν quod ſollenni ex litterae forma errore ſcriptum eſſe ſtatuas. Ad ſenſum tamen eſt haud parum accommodatius, μέμασαν *irruerunt*, *acriter pugnarunt*, circa Patroclum. Φρόνεον δὲ μ. διενοοῦντο. ἤλπιζον Sch. br. recte.

288. Λήθοιο Πελασγοῦ Pelasgorum regis, B, 840—3. Teutami erat filius, ipſe Hippothoi pater.

289. ποδὸς εἷλκε. vn. Vindob. ἕλκε. vt alibi quoque occurrit.

290. παρὰ σΦυρὸν ἀμΦὶ τένοντας. τένοντε Cant. Vrat. d. et Venetus cum frag. Moſc. et vno Vindob. Miror grammaticis non in animum veniſſe, Achillem, ad barbarum hoc conſilium vleiſcendum, Hectoris corpus ſimili modo foedaſſe.

292. τό οἱ οὔ τις ἐρύκακε ἱεμένων περ. „γρ. ἱεμένῳ Barnes." non h. l. ſed aliis, v. ad O, 450. Iam ſaepe

notauimus hanc pruriginem comminiſcendi variantes lectiones. Eſt tamen ἱεμένῳ poſthac repertum in Vat. Vrat. d. ἱέμενός περ Harl.

295. ἤριχε δ' ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. ἤριχε. Apollon. Lex. διεσχίσθη. διεῤῥάγη. et p. 671. in ὑπεριχταίνοντο. ἐρίξαι δὲ (ergo ab ἐρίκω, quod vulgo ἐρείκω) κυρίως τὸ διασχίσαι hemiſtichio adſcripto. Conſentiunt Heſych. Schol. br. Euſtath. v. ad N, 441.

περὶ δουρὸς ἀκωκῇ accipiendum erit pro ὑπὸ ἀκωκῆς ſeu ἀκῆς. Supra N, 441 ἐρεικόμενος πέρι δουρὶ, περιῤῥησσόμενος poterat reddi. Videtur et h. l. περὶ ad verbum retrahendum eſſe περιήριχε. Ita vero πέρι acuendum.

297. παρ' αὐλὸν — Sch. B. alios ait accipere de haſtili vt αἰγανέαι δολίχαυλοι dicuntur. alios, in quibus Sch. br. eſſe video, ſanguinis per vulnus et galeam quaſi per fiſtulam prorumpentis impetum. ἀκοντισμόν" (Ita eſſet, fiſtulae more?) Ita quidem αὐλος αἵματος dictus Od. X, 18. Eo ſpectat Heſych. αὐλὸν, τὴν ῥύσιν τοῦ αἵματος, et in ἐγκέφαλος, adſcripto verſu: ἐξεφύσησε τῷ ποτισμῷ (leg. ἀκοντισμῷ) τοῦ αἵματος. Eadem Euſtath. qui addit poſſe quoque eſſe rimam haſta in galea factam. Quidni αὐλὸς ſit ipſius galeae conus, cui λόφος inſertus erat? vnde αὐλῶπις τρυφάλεια· cf. ad Λ, 352.

298. 299. Eſt in toto loco magna ἐνάργεια. Vltima in memoriam reuocare poſſunt vſſ. 468. 9. Odyſſ. T.

298. „ἐκ δ' ἄρα χειρῶν. *adeoque e manibus.*" Clarke.

300. ὁ δ' ἄγχ' αὐτοῖο πέσε πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. Cenſet Schol. B. ἄγχι et ἐπὶ ſibi repugnare. niſi ἐπὶ ſit παρά. vt reddit quoque Schol. fragm. Moſc. Debebat potius monere de verbis ἄγχι αὐτοῦ ἐπὶ νεκρῷ ac ſi eſſe poſſit ἐπὶ νεκρῷ αὐτοῦ, τοῦ Πατρόκλου. Proximum eſt αὐτοῖο ſcil. τοῦ ποδός. ita quoque cecidit πρηνὴς ἐπὶ νεκρῷ. ſimiliter Π, 579.

301. 302. 303. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα. lecta iam ſunt Δ, 477. 478. 479.

301. τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης. recitat verba Strabo XIII, p. 921 D. vbi de vrbibus huius nominis disputat, et h. l. Larissam Aeolidis ad Cumas olim sitam intelligendam esse censet Hoc idem innuit Eustath. apponendo ἕως δηλονότι. cf. eund. sup. ad B, p. 357. 358. est ea, quae in Schol. Exc. appellatur Λάρισσα ἐν Κύμῃ, vulgo dicta Φρικωνὶς, dissita ab Ilio 1200 stadiis. Sunt haec e Strabone hausta l. c. Λάρισα vno λ olim scriptum haud dubie; vt nunc quoque in codd. nonnullis occurrit.

302. θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. θρέπτα codd. passim et edd. vt sup. Δ, 478. excepta ed. Rom. Emendauit Barnes. Assentiunt codd. Cant. Townl. Ven. fragm. Mosc. vn. Vindob. Add. Etymol.

304. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε. Vrat. A. ἄντ' cum gl. ἀντικρύ. at ἄντα mox sequitur.

305. ἀλλ' ὁ μὲν ἄντα ἰδών. versus aliquoties iteratus: sup. N, 184. 404. 503. inf. 526.

306. μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. Lectum erat in edd. μεγάθυμον Ἰφίτου υἱόν. quod per se elegantiorem verborum positum habet; et a Clarkio retractum est, cum a Barnes μεγαθύμου appositum esset e Cant. forte quia, quod et Ernesti putabat, in μεγάθυμον Ἰφίτου versum stare non posse, credidit. At enim olim scriptum fuisse ϝιφιτου iam alibi vidimus ad B, 518. Cur tamen praeferendum sit μεγαθύμου Ἰφίτου υἱὸν, duo momenta efficiunt, primo quod iam supra l. l. B, 518 lectum est υἱέες Ἰφίτου μεγαθύμου Ναυβολίδαο, tum vero quod in hoc consentit codicum auctoritas Harl. Vat. Vrat. A. b. frag. Mosc. Vindob. Lips. Ven. Similem locum videbimus inf. P, 653.

307. Φωκήων. Apion et Herodorus in libris viderant etiam scriptum Φωκείων. Apud Eustath. quem vide p. 1108, 7. ἐν κλητῷ Vrat. A. sollenni lapsu.

308. ἄνδρεσσιν Barnes restituit e cod. Barocc. Addit Ernesti Lips. ed. Flor. Intulit Ald. 1. ἀνδράσσιν, quod ceterae contra Homericum morem seruant, Romana adsti-

pulante. At ἄνδρεσσι codd. Vindob. et Venetus. Alii vitiose ἀνδράσιν.

310. αἰχμὴ χαλκείη παρὰ νείατον ὦμον ἀνέσχε: „νείατον ὦμον. ἔσχατον. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ Ε, 539. (ad q. loc. vide de voce.) Schol. B.

ἀνέσχε, ἐφάνη. Eustath. Est plus quam διέσχε. nam altera parte prominet hasta.

312. Φόρκυνα, qui alibi Φόρκυς. de quo sup. ad 218. Mira est Pausaniae X, 26. vbi de γυάλοις disputat, obseruatio, καὶ Ὅμηρος Φόρκυνα τὸν Φρύγα, οὐκ ἔχοντα ἀσπίδα ἐποίησεν, ὅτι αὐτῷ γυαλοθώρηξ ἦν. atqui Homerus non ait eum sine clipeo fuisse; memoratur tantum clipeo se non tutatus esse Phorcyn. Neque id mirum, quandoquidem Hippothoi caesi (vs. 289) corpus clipeo tutabatur.

314. ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον. aut pro parte anteriore dixit, vt sit τὸ κύτος, aut omnino pro thorace. v. de hoc dicta ad Ε, 99. Duo hi versus iam sunt lecti Ν, 507. 8. ad q. l. laud. Apollon. Lex. vbi et de ἀγοστῷ, quod male et h. l. Sch. br. ἀγκῶνι interpretantur, cum sit vola, palma.

316. χώρησαν δ' ὁπότε. Versum laudat Porphyr. ad Κ, 165. vitiose pro ὑπό τε. Abest a Townl. apposita nota cum sigla α.

317. Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἔρυσαντο δὲ νεκρούς. Debemus lectionem μέγα ἴαχον correctioni Barnesii, qui primus ad prosodiam animum aduertit; erat in edd. μέγ' ἴαχον, εἰρύσαντο δὲ ν. nec aliter codd. vel ἐῤῥύσαντο, vt est in fragm. Mosc. ἐρύοντο in vno Vindob. vt fere vbique in hac voce peccatum est grammaticorum ignoratione τοῦ digamma: v. ad Jl. Α, 482. Δ, 125 et al. nisi vbi manifesta metri iniuria eos admonebat, vt sup. 213 βῆ ῥα μέγα ἰάχων.

318. Φόρκυν θ' Ἱππόθοόν τε, λῦοντο δὲ τεύχε' ἀπ' ὤμων. „Φόρκυν. supra 312 Φόρκυνα. quod et h. l. est in Vrat. A. In fragm. Mosc. et vno Vindob. θ' deest; possit adeo esse Φόρκυν' Ἱππόθοόν τε. λύον τε δὲ Lips.

320. ἀναλκείῃσι. fcribi quoque per ι monet Euftath. ἀναλκίῃσι. et fic paffim codd. vt Vrat. d.

321. καὶ ὑπὲρ Διὸς αἶσαν. Sch. B. ἀντὶ τοῦ· γνώμην Διός. Sch. br. καὶ παρὰ τὴν τοῦ Διὸς γνώμην. Lucem his fic afferri poffe puto: αἶσα eft Μοῖρα. πεπρωμένη. quae, etfi fatalis, Iouis tamen decreto obtingit mortalibus: itaque Διὸς αἶσα illa dicta eft: v. fup. ad Ζ, 487. 8. cf. Π, 780. h. l. ad decretum Iouis fpectare manifeftum fit, quo res Troianorum hoc die fuperior effe debebat. Emendandus eft Hefych. ὑπ' ἐκ Διὸς αἶσαν. παρὰ τὸ ἐκ Διὸς εἱμαρμένον. Eruenda autem ex hoc verfu et inf. 327 aliisque locis opinio prifcorum hominum, vti Iouis ea vis eft, vt fatalem neceffitatem non quidem tollere, differre tamen poffit, ita quoque heroes et viros magnos interdum virtute mirum in modum exerta, etiam contra fati neceffitatem, discrimine fe liberaffe.

322. ἀλλ' αὐτὸς Ἀπόλλων. Bentl. acute coni. αὖτις. nam Apollo iam ante fub Mentae perfona Hectorem hortatus erat: fup. 72. nunc Periphantis perfonam fumit.

324. κήρυκ' Ἠπυτίδῃ. Sic recte repofuit Barnes, quod iam fecerat Turnebus, profodiae paullo ceteris curiofior, animaduerfo profodiae vitio in κήρυκι. Retinuerunt tamen hoc ceterae edd. habent etiam codd. Quid quod Schol. B. addidit: propter metrum corripiendum effe υ. Hoc et Etymol. et Euftath. habent, et exemplum Ariftophanis addit, qui mediam in ὄρτυγος corripuerit in Pace (788. notante quoque idem Schol. ad e. l.) Bene monet Erneſti, vetuftiores fcripfiffe vocem plene, pronuntiaffe tamen per elifionem vltimae: verius, puto, per fynaloephen et contractionem vocalium ι et η in vnum fonum.

Ἠπυτίδῃ. Sch. B. paullo turbatius monet, a nonnullis accipi patronymice, (et hoc recte, ab Ἤπυτος) alios ab Ἠπύτης ducere; fic vero debere effe Ἠπυτάδης (vt Ἱπποτάδης). „At effe ab ἠπύτα κήρυξ" hoc ex Η, 384 aut parum fcite adiectum, aut parum diferte. Voluit

forte dicere, esse pro adiectiuo, φωνητικῷ, quod Sch. br. habent.

325. πυκινὰ φρεσὶ μήδεα εἰδὼς laudat Xenophon Sympos. 8, 30. memoriter.

326. τῷ μιν ἐεισάμενος προσέφη Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. Erat προσέφη Ἑκάεργος Ἀ. Vrat. d. vn. Vindob.

327. καὶ ὑπὲρ θεὸν, Sch. B. ἐναντιουμένου θεοῦ. Sch. br. παρὰ τὴν θείαν βουλὴν — παρὰ τὴν γνώμην τοῦ θεοῦ. Idem quod sup. 321 ὑπὲρ Διὸς αἶσαν, vt monitum. In Suida et Hesych. est vna voce ὑπέρθεον, ὑπὲρ τὸ θεῖον καὶ τὴν τοῦ θεοῦ γνώμην.

ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε. Non hoc est ab ἐρύω, traho, itaque nec scribendum est εἰρύσσασθε, sed a ῥύομαι, seruo, tueor, sine digammo et υ producta. v. ad Il. A. Exc. IV. εἰρύσασθε Vrat. A. b. et plagula Veneto inserta, cum edd. Flor. Aldd. correxit ex ed. Rom. Turnebus: idque tuentur optimi codd. inque his Ven. B. fragm. Mosc. εἰρύσεσθε Vrat. d. cum vno Vindob. ἐρύσσαισθε Townl.

330. ἀνέρας — πεποιθότας — πλήθεΐ τε σφετέρῳ καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. In edd. legitur ὑπερδέα, quod grammaticae aduersatur; forte adscitum, quod metro timebatur in ὑπερδέα. At hoc pro trisyllabo est habendum. Potest vox, quae hoc vno loco occurrit, aut a δέος ducta esse, vt vulgo accipitur, *impauidus*, aut a δέω *indigeo*, vt sit *deficiens*, inferior numero; debuit ea esse ὑπερδεής. ὑπὲρ in compositis pro valde. Pollux IV, 170 ὑπερδεῆ δὲ τὰ λίαν ἐνδεῆ. Iam quaeri potest, vter significatus Homericis conueniat: num, si est „vidi viros fortes, virtute, viribus, animo, annixos, etiam aduerso deo, h. e. aduersante fortuna; seu rerum et temporum iniquitate oppressos, tamen superiores factos, καὶ ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντας, cum copias metu perterritas, ignauas, haberent. An: cum copias valde exiguas et infirmas haberent. Alterum hoc haud dubie melius. καὶ est positum pro κἂν, *etsi*, καίπερ. Ab ὑπερδεής ductum est ὑπερδεέα, hoc non potest contrahi ὑπερδέα, sed ὑπερδεῆ vel ὑπερδεᾶ. hoc etiam Hesych. exhibet: ὑπερδεᾶ. ὑπεραγόν-

τως ἐνδεᾶ. ἢ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν· ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα. vbi in notis viros doctos trepidare videas. Etymol. ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντα. leg. ἔχοντας. ὑπερβαλλόντως ἐνδεᾶ. οἷον πάνυ ἐλάσσονα κατὰ δύναμιν. ex his contracta sunt Suidae verba, sed cum vitio. Sola Sch. br. ad alia devergere videntur cum Eustath. ὑπερδέα δῆμον ἔχοντα. ὑπὲρ δέους ὄντα, ὅ ἐστι γενναῖον καὶ ὑπεράγοντα τῇ δυνάμει τοὺς ἀντιτεταγμένους ἔχοντας πλείονας. verum ὑπὲρ δέους est ex emendatione viri docti in ed. Cantabrig. Aldus habebat: ὑπερδέοντα recte ad explicandum ὑπερδεᾶ *valde deficientem*. Docent hoc ea, quae sequuntur. Restat ergo solus Eustath. auctor mirae lectionis et interpretationis: ὑπερδέα. τὸν ἀπτόητον καὶ ὑπερκείμενον δέους. ἐκ τοῦ ὑπερδέεα κατὰ συγκοπήν. ἄλλως γὰρ περισπᾶσθαι ὤφειλε κατὰ συναίρεσιν. ὡς τὸ εὐφυέα, εὐφυᾶ· ὑγιέα, ὑγιᾶ. Prius illud, ὑπερδεής esse eum, qui sit *supra metum positus, animosus*, possit forte analogia defendi; alterum autem docet hoc ipsum, ὑπερδέα esse lectionem vitiosam et mutandam in ὑπερδεᾶ.

Interea aduersari sibi videntur haec duo: quod viri fortes dicuntur πεποιθότες πλήθει σφετέρῳ, *multitudine* copiarum, et iidem tamen sunt ὑπερδεᾶ δῆμον ἔχοντες, copias *paucitate insignes*; quod etiam alter grammaticus in Schol. br. sensisse videtur, dum exponit: τῷ πλήθει τοῦ λαοῦ καί, περ ἐλαττουμένους, ἀλλὰ περιόντας τῶν πολεμίων διὰ τὴν ἀνδρείαν. Atqui non necesse est ad duriora confugere. Male πλήθει accipitur de *multitudine*, magno numero copiarum; πλῆθος, vt alibi πληθύς, simpliciter est *exercitus*, *copiae*, λαός, στρατός. *confisi* igitur *suis copiis*, *etsi minorem earum numerum haberent*.

Est docta Tollii obseruatio: Exc. XI. ad Apollon. Lex. p. 674. ὑπερδέα. ὑπερδεόντως. ἐνδεῆ. οἷον ἔλασσον κατὰ δύναμιν. Nihil mutandum arbitror, nisi forte ἐλάσσονα. At πλῆθος etiam de exiguo numero dici ex hoc versu probat Schol. Thucyd. IV, 10. p. 244, 4.

In πλήθεϊ σφετέρῳ oppositionem quaerit Sch. B. τῷ ἰδίῳ πλήθει, οὐκ ἐπικουρικῷ. pergit: τὸ δὲ ὑπερδέα, σφόδρα ἐνδεῆ. ὥςτε ἔνεστι καὶ ἐπὶ τῶν λειπομένων τῷ ἀριθμῷ πλῆθος ὀνομάζειν. Est hoc, quod dixi, πλῆθος omnino esse *copias*: vt B, 143 πᾶσι μετὰ πληθὺν, ὅσοι οὐ βουλῆς ἐπάκουσαν. at Schol. reddit: καὶ τῷ πλήθει ὀλίγοι ὄντες.

331. ἧμιν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. ὑμῖν Cant. Ven πολὺ βούλεται, omissum πολὺ μᾶλλον iam vidimus aliquoties: v. ad A, 117. et βούλεσθαι νίκην, iam H, 21 et alibi.

δοῦναι e glossa insertum Vrat. d.

334. μέγα δ' Ἕκτορα εἶπε βοήσας. Vat. Ἕκτορι. sic quoque Vrat. A. in quo ἐς ἄντα. At πρὸς omittitur more Homerico. Ἕκτορα εἶπε παραστὰς, Harlei. sic vero μέγα esset otiosum.

335. Ἕκτορ τ' ἠδ' ἄλλοι Τρῶες. „ γρ. Ἕκτωρ ἠδ' vt 75. 580." Barnes.

336. αἰδὼς μὲν νῦν ἥδε γ', ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν — pro αἰδοῦς ἄξιον χρῆμα ἐστὶ τοῦτο. Sch. B. ἠδέ γε ἀντὶ τοῦ ὧδε. quod multum praestat. Ita ἢ δέ γε ἀναβῆναι sunt iungenda. ms. Lips. νῦν ἠδ' ἀρηϊφ.

338. ἀλλ' ἔτι γάρ τις φησὶ θεῶν. referendum ἔτι ad ἐπιτάῤῥοθον εἶναι.

339. Ζῆν' ὕπατον μήστωρα μάχης ἐπιτάῤῥοθον εἶναι. μήστωρα μάχης iungunt Sch. B. ποιητὴν καὶ τεχνίτην τῆς μάχης. vt alibi μήστωρ αὐτῆς. φόβου. De voce v. ad Δ, 328 et Θ, 108. alioqui ἐπιτάῤῥοθον μάχης iungere liceret; vt M, 180 dii ὅσοι Δαναοῖσι μάχης ἐπιτάῤῥοθοι ἦσαν. sc. κατὰ τῆς μάχης. Et Iupiter ὕπατος μήστωρ absolute dictus sup. Θ, 22. et inf. 477. Patroclus θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος.

340. μήδ' οἵγε ἕκηλοι. Ante Turneb. qui ex Romana mutauit, in Flor. et Aldd. erat μήδ' οἵδε. in Harlei. μὴ δή γε.

341. τεθνειῶτα. τεθνηῶτα et h. l. alii: et Ven. (suppletus in h. l.) Cant. Harl. Townl.

344. *Λειώκριτον.* Barnesio non esse obtemperatum miror, et retineri h. l. *Λειόκριτον* cum tamen alterum occurrat in Odyssea, et grammatice ex *λεώς* aliter formatum esse nequeat. Est quoque h. l. in Barocc. Cant. Mori. Vrat. b. d. vno Vindob. et a m. sec. Townl.

348. *Ἀπισάονα* edd. Flor. Ald. 1. Rom. Et iterum ad hanc lectionem rediit Stephanus. At Ald. 2. cum sequacibus, *Ἀμυθάονα*, qui alibi non memoratur. exhibent quoque hoc Mori. Barocc. Vrat. b. duo Vindob.

349. *ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων*, h. e. *Φρενῶν* sub diaphragmate. cf. ad A, 608. *ὑπὸ πραπίσιν* Harl. At in Vat. aberat versus; et posse abesse iudicabat Ernesti. Immo interpolationem esse manifestum fit ex eo, quod incommode interiectus est ante *ὅς ῥ' ἐκ* Π. Meminerat rhapsodus ad vocem *Ἀπισάονος*, et retrahebat versum huc ex Λ, 578. item N, 412.

351. *μετὰ Στεροπαῖον* Vrat. d. pro *μετ' Ἀστεροπαῖον*.

354. *ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε, οὐκ ἐδύνατο μάχεσθαι, σάκεσσι γὰρ ἔρχατο πάντη ἑσταότες περὶ Πατρόκλῳ. ἔρχατο* Sch. br. *περιπεΦραγμένοι ἦσαν.* At Sch. B. et Mosc. *συνειρμένοι ἦσαν. παρὰ τὸ εἴρω, τὸ συμπλέκω. διὸ ψιλῶσομεν τὴν λέξιν.* Haec non cohaerent. Et ab *εἴρω*, quod *ϝείρω* scriptum fuit, ducta est vox h. l., esse debuit *εἴρετο*: et si plusquamperfectum vnquam in vsu fuit, pro *εἴρυτο, εἴρατο.* At ab *εἴργω, ἔργω, ἐέργω* fuit *εἶργμαι, ἔργμαι.* vnde *ἔρχατο* pro *ἔρχντο.* quod vulgo *εἰργμένοι ἦσαν.* sic sup. Π, 481 *ἔρχαται.* vbi v. Obss.

At enim versui duplex inesse video vitium prosodicum; primo quod *σάκεσσι γὰρ ἔρχατο* scriptum est, cum fuerit *ϝερχατο.* Nec defendi potest vitium altero loco Π, 481 *Φρένες ἔρχαται.* nam versus ille ab interpolatore profectus erat. Probabile fit, fuisse lectum antiquitus *σάκεσσι δὲ ἔρχατο.* Alterum vitium est in versus principio: *ἀλλ' οὔπως ἔτι εἶχε*, hiatu, quem iam Bentl. animaduertit et emendauit, *ἀλλ' οὔπως ἄρ' ἔτ' εἶχε.* Mollius putem:

ἀλλ' οὔπως ἔτι γ' εἶχε. Idem vitium vidimus iam ſup. H, 217.

355. πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο. προεβάλοντο. προΐσχοντο, quod vſitatius: de cuius voc. variis ſignificatibus egit nuper Valken. Callim. p. 227.

359. ἀλλὰ μάλ' ἀμφ' αὐτῷ (Patroclo) βεβάμεν, σχεδόθεν δὲ μάχεσθαι. Eſt σχέδοθέν τε in Harl. Townl. Vrat. d. et Etymol. in βέβαμεν καὶ βεβάμεν.

361. τοὶ δ' ἀγχηστῖνοι ἔπιπτον. „ἀγχηστῖνοι, ita vocem ſcribi vidimus E, 141. vbi cf. Obſſ. conſentiunt nunc in id edd. et codd. cum Apollonii Lex. h. v. vbi verſus appoſitus eſt; nec ἀγχιστῖνοι memorari vidi praeterquam ex vno Vindob.

363. ἀναιμωτὶ, vt ſup. O, 228 ἀνιδρωτί. Barnes ἀναιμωτεὶ ediderat: quia ſic Od. Ω, 531 edi ſolet. E codd. tamen vix vnus et alter hoc tuentur, ſaltem vn. Vindob. et Lipſienſis; Erneſti improbat; recte, ſi ſemel antiquiora amplectimur.

Erat γ' ἐμάχοντο. At enim γε μάχοντο Ionice mos Homericus poſtulabat; eſt quoque ap. Euſtath. in codd. Mori. Townl.

364. μέμνηντο γὰρ αἰεί. μέμνοντο Lipſ. μέμνητο ſphalma Ald. 2. et eam exprimentium.

365. ἀλλήλοις ἀν' ὅμιλον ἀλεξέμεναι πόνον αἰπύν. Nunc plene dictum eſt; alias abſolute ἀλλήλοις ἀλέξειν. Sup. Γ, 9 ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν ἀλλήλοισι. *propulſare mortis periculum ab aliquo* eſt idem ac *opitulari, tueri*, eum.

ἀν' ὅμιλον edd. at margo Steph. καθ' ὅμιλον. quod eſt etiam in Ven. Harl. Cant. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. et b. Euſtath. Nil refert: vtrumque enim ſaepius occurrit, eadem cum vi. In Harlei. quoque Cant. Mori. fr. Moſc. et vno Vindob. ἀλεξέμεναι φόνον αἰπύν. et poteſt placere.

366. In eo, qui ſequitur, loco multa eſſe turbata et ſubinde alia ab aliis interpoſita manifeſtum ſit. Totus

locus 366—383. si sublatus fuerit, narratio liberiorem cursum habet.

367. οὔτε ποτ' ἠέλιον σόον ἔμμεναι. non superesse. proprie, non integrum esse, non lucere, sed periisse. Spectat huc, quod primo loco positum est in Apollon. Lex. σόον, ἐμφανῆ καὶ σῶον, καὶ ὁλόκληρον.

Lu. σαῶν Lipſ.

368. Ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, ὅσσοι ἄριστοι editum erat inde ab H. Stephano. Ita vero metrum turpi hiatu erat violatum. Ante eum in edd. ἔπι θ' ὅσσοι legebatur. Sic et codd. Cant. Mori, Harl. Vat. Ven. (suppletus quidem) Townl. et Eustath. ἐπί θ' ὅσσοι. fragm. Mosc. Ven. B. vbi Sch. περισσὸς ὁ τέ. Barocc. μάχῃ. ἐπί θ' ὅσσοι. corruptius μάχης ἐπεὶθ' Vrat. b. cum vno Vindob. μάχῃ ἐπίθ' Vrat. d. Molestum tamen hoc θ' esse, facile sentias. Interpungitur quoque diuersis modis: vulgo, vt supra est positum; tum ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης, ἐπί θ' Turneb. at Aldd. vitiose μάχης. ἔπιθ'. Iam si de sensu quaeras: interpungere licet modo haud vno: si priora iungas ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχης ἔπι, otiosum est hoc postremum, caligine tenebantur *in pugna*, ἐν μάχῃ, κατὰ μάχης. Saltem scripsisset sic poeta μαχούμενοι ὅσσοι ἄριστοι. Nec minus languet alterum, si iungas, μάχης ἔπι ὅσσοι —.

Vitium iam antiquitus insederat versui. Vt e Schol. br. discimus, Zenodoti lectio fuerat ἐπὶ τόσσον. et facilis quoque coniectura est sensum forte esse: *Caligine tenebantur ea parte pugnae, qua*. quod vulgo esset, ἐφ' ὅσον. Conuenit quoque Schol. br. ἐφ' ὅσον οἱ ἄριστοι ἔστασαν, ἐπὶ τοσοῦτον ἀέρι κατείχοντο. At poeta ἐπὶ non solet in his apponere, nec ὅσον omittere, sed τόσον. v. c. Od. K, 517 βόθρον ὀρύξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Harlei. μάχης ἔπι θ' ὅσσον ἄριστοι ἔστασαν. vbi Scholion: ἐφ' ὅσον τόπον. cui concinit Vrat. A. Aristophanea lectio: μάχῃ ἔνι. Ita vitium prosodiae manet. ὅσσοι ἄριστοι non videtur mutari posse: sic enim iterum mox 377 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. et 509. sicque saepe alibi.

Bernl. emendabat: ἠέρι γὰρ κατέχοντο μάχῃ θ' ὅμου, ὅσσοι ἄ. fere vt inf. 376.

Mihi in aperto est, versus 468. 9 esse a rhapsodo aliquo adsutos; nam eadem illa, quoad sensum et verba, locum habent suum mox 375. 6. 7. At h. l. versus sunt ieiuni et male cusi. Sequuntur in hac *rhapsodia* plura loca partim ab eo, qui rhapsodias collegit supplefa, partim a diuersis rhapsodis profecta et in compagem redacta, non satis commode: frequentata repetitione: ὣς οἱ μὲν μάρναντο 366. τοῖς δὲ πανημερίοις 384. 412. 424 ὣς οἱ μὲν μάρναντο. v. ad ea loca.

Koeppen offendebat ad vocem ἠέρι, quod de puluere moto nusquam ab Homero adhibeatur, cum soleat ὁμίχλην, νέφος κονίης dicere. Haec, inquam, obseruatio per se ingeniosa, me non mouet: quandoquidem res in maius aucta est, ideoque non de puluerea nube, sed de vera obscuratione caeli intelligi haec velle videtur poeta.

369. κατατεθνηῶτι Cant. fr. Mosc. Townl. Vrat. b. notum hoc esse Aristarcheum.

370. οἱ δ' ἄλλοι Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. „Τρῶες καὶ Lipf. Vrat. A. Cant. Mori. Ven. Harl. Melius, quam quod in vulgg. erat Τρῶές τε καὶ ἐϋκνήμιδες. quod recte damnauit Ernesti et Wolf.

371. ὑπ' αἰθέρι· ἐν αἰθρίᾳ ὑπὸ καθαρῷ ἀέρι καὶ ἀνεφέλῳ Eustath.

πέπτατο δ' αὐγή· ἐξήπλωτο ἡ λαμπηδών. Quod serius factum. πετάω, πετάννυω, erat olim πτάω. πτῆμι. πέπταμαι. Sic πεπταμέναι πύλαι, Φ, 531 et vela expansa πέπτανται πέπλοι Ε, 194. 5. Haec est simplicissima ratio vocis constituendae. Fuit etiam πιτνάω. πίτνημι.

373. μεταπαυόμενοι δὲ — ἐκ διαδοχῆς ἀναπαυόμενοι Sch. br. et Sch. B. ex Aristarcho. — „γρ. δ' ἐμάχοντο. Barnes. Scilicet in Cant. Vrat. A. b. vn. Vindob.

375. Tota narratio non bene est constituta, quippe ex diuersis laciniis coagmentata. Ignaui sunt versus 375. 6. 7. τοὶ δ' ἐν μέσῳ possunt esse, qui sunt *inter duo cor-*

nua in media acie, aut sunt ii, *qui* ἐν τῷ μεταιχμίῳ *inter vtramque aciem pugnant*. Neutrum hic locum habet: sed esse debent, *qui circa Patrocli corpus pugnant*, nam *hi affligebantur caligine et pugna* ἠέρι καὶ πολέμῳ. at reliqui sereno caelo vtebantur.

376. τείροντό τε νηλέϊ χαλκῷ. dubites sitne de caedibus, an de armis, scuto inprimis, intelligendum, quo grauari debebant pugnantes. hemistichium hoc cum alio ex Od. N, 277 temere confusum est ap. Apollon. Lex. in ἀεκαζομένους. Mox 377 ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. iam dictum erat v. 368.

377. De duobus his, *Thrasymede et Antilocho* parum commode haec sunt interposita. Praestruere aliquis, forte is ipse, qui rhapsodiam construxit, voluit ea, quae inf. 679 sq. narrabuntur de Antilocho ad Achillem nuntium perlaturo.

δύω φῶτε. scil. τῶν ἀρίστων ait Sch. B. male. Nam pugnant hi alia aciei parte, non circa Patrocli corpus. πυθέσθην Cant. Ven.

379. Πατρόκλοιο θανόντος ἀμύμονος, ἀλλ' ἔτ' ἔφαντο. Π. πεσόντος Vrat. d. cum vno Vindob. quod lubens amplectar. ἀλλά τ' ἔφαντο Lips.

381. ἐπιοσσομένω θάνατον καὶ φύζαν ἑταίρων. obscura haec sunt. ὄσσεσθαι etsi per se idem est, quod ὄπτομαι, vsu Homerico ad animum refertur, qui seu praesagit seu reputat aliquid. Etiam Hesych. ἐπιόσσομαι, ἐφορῶ. προαγορεύω (vt cum Kustero est legendum.) ἐπισημαίνομαι. Sensus itaque esse debet: *reputantes* s. *ominantes*, praeuidentes, adeoque metuentes, caedem et fugam suorum scil. quae futura esset, ni fortiter pugnarent ipsi νόσφιν ἐμαρνάσθην. eo loco, quo cum suis Pyliis stabant, seorsum ab iis, qui circa Patroclum pugnabant. At interpretes hariolantur potius quam interpretantur. Redditur *intuentes*, prospicientes, caedem et fugam suorum; atqui nulla tum adhuc facta erat fuga Achiuorum vllo in loco. Schol. B. reddidit ἐπιβλέποντες, ἵνα τῶν μὲν πιπτόντων ὑπερμαχοῖεν, τοὺς δὲ φυγάδας

προτρέποιντο. Conueniunt cum his Schol. excerpta: *ἐπιβλέποντες καὶ φυλάσσοντες, μὴ ἑταῖροι προτρέποιντο εἰς φυγὴν μηδὲ ἀποθάνωνται.* Voluere ita *ἐπιόσσεσθαι* esse obseruare, cauere et prouidere, vt praeuertamus aliquid. In Schol. B. *Ἄλλως· προορώμενοι καὶ προσδοκῶντες, μήτε ἀποθνήσκειν τοὺς ἑταίρους μήτε φεύγειν, ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἔμενον τάξεως.* Sequitur eadem Eustath. qui etiam dicta haec esse vult *πάνυ γοργῶς, ὡς περιεβλέποντο, ἵνα, εἰ μέν τινες ἔθανον, ὑπερμάχωνται τῶν σωμάτων· εἰ δὲ εἰς φυγὴν ἐτράποντο, σκεπάζωσι.* Ita constituerunt grammatici nouam vocis vim ex contexto ac sententia loci pro lubitu.

382. *νόσφιν ἐμαρνάσθην* seorsum, scil. aut ab iis qui circa corpus Patrocli pugnabant, aut omnino, ipsi pro se. *μαρνάσθην*, quod Ionicum esset, Vrat. d.

ἐπεὶ ὡς ἐπετέλλετο Νέστωρ. non quidem hoc diserte antea memoratum est, praecepisse eum filiis, vt *νόσφιν* pugnarent; nec sane necesse erat, vt memoraretur, cum rerum ordo id haud posceret. Memorabatur Nestor obtestans Achiuos ne nauium tuendarum studium dimitterent O, 659. Cum Patroclus Troianos in castris adortus erat, memorantur Nestoris filii inter pugnantes Π, 317 sq. Nil praeterea; et, qui versum sequentem scripsit, *ὀτρύνων πόλεμόνδε μελαινάων ἀπὸ νηῶν*, videtur de primo ad pugnas cum Troianis egressu e castris cogitasse.

384. *τοῖς δὲ πανημερίοις ἔριδος μέγα νεῖκος ὀρώρει.* haec si, eiectis mediis, iunxeris cum superioribus ante versum 366. videbis, vt dixi ad vs. 366. multo melius carminis rationes procedere.

πανημερίου est in Veneti paginis allutis. Vulgata tamen praestat. Vidimus iam A, 472 *οἱ δὲ πανημέριοι μολπῇ θεὸν ἱλάσκοντο.* et B, 385 *ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ.*

385. *καμάτῳ δὲ καὶ ἱδρῷ* — pro *δὲ* erat *τε* in Barocc. Mori.

386. 387. *γούνατά τε — χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε παλάσσετο μαρναμένοιϊν.* Distributio per partes facit ad *ἐνάρ-*

γειαν. Obseruat Schol. B. et Eustathius κατὰ τοὺς παλαιούς.

παλάσσετο post χεῖρές τ' ὀφθαλμοί τε mirationem facit; sed in animo habuit poeta τὰ γούνατα. Consentit Schol. B. At sup. ad K, 165 Porphyrius ad τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον referebat, et Eustathius nunc et sup. p. 494 ad eam, quam Pindaricam figuram appellant, de qua v. ad Pindar. Ol. VIII, 10. XI, 5. Idem huc vocat Hesiodeum τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί. Bentleius tamen, nil moratus, rescripserat: πάλαχθεν μαρναμένοισιν.

μαρναμένοιϊν. mirus videtur esse et absonus vsus dualis; non enim haec ad Antilochum et Thrasymedem spectant. Expedita itaque res est, vt cum Bentleio scribas μαρναμένοισιν. Et hoc ipsum exhibent Cant. Mori. Harl. fragm. Mosc. Vrat. d. vn. Vindob. Reuocat tamen impetum, quod ab Eustathio notatum est, dualem ad vtramque Achiuorum et Troianorum aciem referendum esse. Acumen quidem, arbitror, grammaticum, ex eo genere, quo vitia librariorum tueri solemus. Cum tamen nihil ad liquidum perduci possit, relinquenda sunt ea quoque quae damnamus.

παλάσσετο. de voce v. ad Z, 268.

389. ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ταύροιο βοὸς μεγάλοιο βοείην — Schol. B. „ἐστὶ δὲ ἐξ εὐτελοῦς μὲν ἡ εἰκὼν, τῇ δὲ ἐναργείᾳ κεκόσμηται. recte quidem; omnino tamen ad prisci aeui sensum haec sunt aestimanda.

390. λαοῖσι δώῃ τανύειν μεθύουσαν ἀλοιφῇ. Apollon. Lex. μεταφορικῶς, διάβροχον τῷ λίπει. vel, vt Schol. B. τῷ ἐλαίῳ. Paria Hesych. Suidas. et, ὡς μαλάσσειν τὴν βύρσαν, Eustathius. Notabilis porro locus de rudibus primordiis artis depsendi coria. Tropum vocis posthaec poetae et scriptores ad aliarum rerum copiam et πλῆθος traduxere.

δοίη Vrat. d. cum vno Vindob.

391. δεξάμενοι δ' ἄρα τοί γε. „ἄρα. *proinde.*" Clarke.

393. τάνυται δέ τε πᾶσα διαπρό. Schol. B. διατείνεται πᾶσα εἰς τοὔμπροσθεν μεγεθυνομένη· τὸ γὰρ πάχος λεπτυ-

νόμενον εἰς μέγεθος ἄγεται. Cui res tanti est, is potest inspicere *Picturas Herculan.* To. I, p. 170. Est autem τάνυται nunc a τάνυμι. διαπρὸ quidni διὰ πρό, vt est in aliis, vt Vrat. b. vtque inf. 518 editur. v. Δ, 138.

395. εἵλκεον ἀμφότεροι. μάλα γάρ σφισιν ἔλπετο θυμός. εἵλκεον a forma ἑλκέω vnde, et ἥλκησεν Od. Λ, 579 Λητῶ γὰρ ἥλκησεν. Nullibi video scriptum ἕλκεον v. de hac voce inf. ad vss. 557. 558. Mox ἔλπετο repositum pro ἤλπετο, cum priore forma frequentius vtatur, tanquam Ionica, eaque h. l. habeatur in Lips. (etsi cum vitio σφιν) Mori. fr. Mosc. Townl. Vrat b. vno Vindob. et ed. Flor. Ald. 1. inde Ald. 2. ἔπλετο. refinxit ex Rom. ἤλπετο Turnebus.

μάλα δέ σφισιν Harl. Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. duo Vindob. bene ex Homerico vsu.

396. Τρωσὶ μὲν ἐρύειν. Male Vat. Vrat. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. μέν ῥ' ἐρύειν.

387. νῆας ἐπὶ γλ. Vat. Vrat. d. cum vno Vindob. ἀνά. Eustath. νῆας ἀνὰ ἢ ἐπὶ γλαφυράς.

398. 9. οὐδέ κ' Ἄρης — hanc formam et morem sentiendi iam vidimus N, 127. 128. ad q. l. vide. Ibidem Ἀθήνη λαοσσόος, λαοῦ παρορμητικὴ εἰς πόλεμον vel μάχην. Noli tamen argutari, esse nunc coniungenda λαοσσόος οὐδέ κ' Ἀθήνη. Alio loco et Erinnys et Apollo eodem epitheto ornantur: Jl. Υ, 48. 79.

399. τόν γε ἰδοῦσ' ὀνόσαιτ', οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἵκοι. τόν δε Cant. τόν γ' εἰδοῦσ' Vrat. b. at fuit: τον γε ϝιδουσ'. ἥκει vn. Vindob. et Lips. Sed. I, 521 ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.

401. ἐτάνυσσε πόνον, μάχην, Iupiter. vt iam vidimus Ξ, 389 Δή ῥα τότ' αἰνοτάτην ἔριδα πτολέμοιο τάνυσσαν Neptunus et Hector. add. Π, 662. Vulgare erat: super Patrocli corpore *pugnatum est pertinacissime.*

402. Πάτροκλον τεθνειότα. editum erat τεθνηότα, cum vicies iam τεθνειότα, τεθνειώς, et sic porro editum legissemus. Etiam h. l. vt alibi seruant ει codd. Cant. Harl. Lips. fragm. Mosc. vn. Vindob.

403. πολλὸν γὰρ ἀπάνευθε νεῶν. Male ῥ interponunt alii, γάρ ῥ' ἀπ' Harl. Vrat. A. fragm. Mosc. Ipsa pronuntiatione ρ geminatur.

404. τό μιν οὔποτε ἔλπετο θυμῷ. τὸ μὲν οὔποτε duo Vindob. Verum τὸ est, quare, δι' ὅ. Erat ἤλπετο, et tamen mox 406 ἔλπετο. restitui Ionicum, vt est in Ven. A. B. Mori. Cant. Harl. fr. Mosc. Townl. Vrat. A. b. d. θυμὸν Vrat. d.

405. ἀλλὰ ζωὸν, ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν, ἂψ ἀπονοστήσειν. Interpunxi post ζωὸν vt iungatur cum ἀπονοστήσειν. ἐνιχριμφθέντα πύλῃσιν est simpl. ἐμπελάσαντα. Variant hac voce Vrat. b. ἐνιχριφθέντα et Vrat. d. ἐνιχριμφέντα.

406. οὐδὲ τὸ ἔλπετο. expectabam alicubi scriptum οὐδέ ἑ ἔλπετο. Lenius quoque esset, ἐπεὶ οὔποτε ἔλπετο.

408. πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἀκούετο. τόδε Ven. Cant. Vat. parum refert: praeferam tamen.

νόσφιν ἀκούων. χωρὶς Cant. Vat.

409. ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. „ἀπαγγέλλεσκε. renuntiare solita erat" Clarke. nimis subtiliter, sine caussa. Dictum est de vaticinio; supra Π, 37 erat ἐπέφραδε: vbi v. Obss. ad vs. 36. ἀπαγγελέεσκε Vrat. A.

Διὸς νόημα Schol. B. τὴν θέλησιν καὶ βουλήν. τινὲς δὲ τῶν φιλοσόφων, μοῖραν ἔλεγον εἶναι τὴν τοῦ θεοῦ βουλήν. Sane omnes prudentiores vtramque notionem pro eadem aut pari habere debuere; h. l. tamen est fatum ipsum, quatenus a Ioue pronuntiatur, estque adeo idem atque effatum Iouis; nec potest ille velle, nisi quod fatale est. neque illud aliter velle.

410. δὴ τότε γ' οὔ οἱ ἔειπε — non eodem tempore simul ei praedixerat et hoc, quod nunc factum erat, scilicet hoc, quod perierat eius amicus. Si ita accipias, ὤλετο vs. seq., molestiam non facessit. Si vero ad praedictionem ipsam refertur, deberet futurum esse, ὀλεῖται. An his repugnent dicta Σ, 10. videbimus ad eum locum. οὔτοι ἔειπε vn. Vindob.

411. πολὺ φίλτατος ὤλεθ' ἑταῖρος. vn. Vindob. ἑταίρων.

412. ἀκαχμένα δοῦρατ' ἔχοντες. Vrat. b. ἀημένα. mi- ro lapſu.

413. νωλεμὲς ἐγχρίμπτοντο. vt ſolent variare in hac voce, ἐχρίμπτοντο Mori. Harl. Vat. Vrat. A. b. Lipſ. vn. Vindob.

414. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. qui ſequentia interpoſuit, rhapſodus affectauit ἠθοποιΐαν alijs in locis frequentatam: ſup. H, 178. 201. Δ, 81. v. ad B, 271.

415. ὦ φίλοι, οὐ μὰν ἧμιν ἐϋκλεὲς ἀπονέεσθαι. ἧμιν. de hac forma, pro qua aliquoties ἄμμιν, ἄμμι, dictum vidimus, vt ſtatim A, 384. e vetere grammatico ad h. l. diſputat Euſtath. et Etymologus. Doricum modo, modo Ionicum eſſe volunt. Dixiſſent melius, eſſe formas antiquas. addit Euſtath. fuiſſe qui legerent ἡμῖν εὐκλεὲς, ſed praeferri alterum. Eſt quoque hoc in Vrat. A. d. Lipſ. et ἡμὶν εὐκλέες, Turneb.

οὐ μὲν ἡμὶν εὔπλεὲς irrepſerat in Ald. 2. οὐ μὴν Vat. ἢ μὴν Ald. 1. Genuina lectio erat in Flor. Rom. Steph. οὐκ ἂν Venetus ſuppletus.

416—419. Erat locus impeditus praua iunctura et interpunctione. Reddam rationem de ſingulis. Interpunxi poſt γλαφυράς. et κέρδος εἴη.

416. 417. γαῖα χάνοι. v. ſup. ad Z, 282.

417. 418. τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη, ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν — Ita interpungebatur, et iungebantur ſequentia cum ſuperioribus; ita vero dicta erant parum grammatice. Debebat ita ſequi: ἢ — μεθιέναι vel ἢ ὡς μεθήσωμεν. Eleganter in hanc ſententiam coniiciebat Bentl. μεθησέμεν. quod et coniectando aſſequutus erat Koeppen. aut noua ſententia inſtitui: ἢ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν — interrogatiue; nam hos — Concludunt omnia, ſi obſeruaueris, in medio intercluſa eſſe iſta: τό κεν ἧμιν ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη. et iungenda eſſe: γαῖα χάνοι, ſcil. μᾶλλον, ἢ ὣς μεθήσομεν, Homerico futuri vſu, pro ἢ ὡς μεθείημεν vel μεθῶμεν. Fatendum

tamen vel ſic probabiliorem fore lectionem εἰ τοῦτον Τρώεσσι μεθήσομεν. quam ſuppeditant Cant. Vat. Harl. Vrat. b. d. Ven. ſuppletus fragm. Moſc.

ἄφαρ iterum nunc occurrit notione non ſatis defini-ta: proprie εὐθέως, ταχέως, confeſtim, notum eſt, ſicque dictum vidimus paſſim: v. ad K, 537. Haerebam Λ, 418 et N, 814. nunc videtur ſimpliciter pro aſſeueratiua, δὴ, habendum eſſe; niſi huc reuoces notionem τοῦ ῥᾳδίως, quam lexica habent, quod nobis facile multo vtilius eſſet.

419. ἄστυ ποτὶ σφέτερον ἐρύσαι. Harlei. Vrat. A. b. ἐρύσειν. vn. Vindob. ἐρύειν.

420. ὧδε δέ τις Τρώων μεγαθύμων αὐδήσασκε. Vitioſe edd. ὧδε δέ τις αὖ ante Turnebum, qui emendauit; vitium tamen eſt quoque in Mori, at ὡς δέ τις αὖ Τρώων Cant. Harl. Vat. Lipſ. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. fragm. Moſc. etiam Venetus ſuppletus. Retinui tamen vulgatum, ne ter ſequeretur ὡς, etſi malim legere ὧδέ τις αὖ Τρ. quod e Cantabr. laudat Barnes, quodque eſt in vno Vindob. Verum manum interpolatricem in toto hoc loco graſſatam eſſe, apparet.

422. μήπω τις recte. At Lipſ. μήπως.

423. μένος δ' ὄρσασκεν ἑκάστου. Illatum erat in edd. ἑταίρου, a Turnebo ex Rom. ed. Vbique in edd. ant. et in codd. ἑκάστου legebatur. Bentl. tamen emendabat ἑκάστῳ. Eſt quoque ὤρσασκεν in Townl. vno Vindob.

424. 425. σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς χάλκεον οὐρανὸν ἷκε δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. σιδήρειος ὀρυμαγδὸς Schol. B. ὁ στερεὸς καὶ ἰσχυρός. Concinit Schol. Apollon. II, 115. vbi σιδηρείη κορύνη erat, τινὲς δὲ ἀποδεδώκασι σιδηρείῃ, εὐτόνῳ. ὥςπερ καὶ σιδήρειος δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. At Heſych. h. v. ὁ ἀπὸ τοῦ σιδήρου καὶ τῶν οπλων ψόφος.

δι' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο. int. vaſtus. vt alibi mare. v. ad A, 316. De χάλκεον οὐρανὸν v. ad A, 426. Noli autem putare poetam luſiſſe in epithetis oppoſitis.

ἷκε. ἧκε ap. Stobaeum Ecl. I, 23 p. 421. ed. Heer. (p. 52. Cant.) vbi obferuatur, a terra per aerem et aetherem ad caelum et Olympum perueniri.

429. Αὐτομέδων, Διώρεος — Eft hic Diores diuerfus a Diore Eleo B, 622. Amaryncei filio, caefo fup. Δ, 622. Αὐτομέδων γε Δ. Cant. Vrat. A. vt prior in Διώρεος corripiatur, vt fit ap. Virgilium *Priami de ftirpe Diores.*

430. *πολλὰ μὲν ἄρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων.* *μάστιγι θοῇ, ταχυποιῷ* Schol. B. Conuenit cum *ὀξείᾳ.* *ἐπεμαίετο, ἥπτετο καὶ ἐμάστιζεν,* idem. De voce v. dicta ad E, 748. habet *ἐνάργειαν,* eft enim, equos appetere, inceffere, prominente corpore, ad feriendum.

431. *πολλὰ δ' ἀρειῇ. ἀπειλῇ.* Notata vox Apollonio Lex. Hefych. Schol. br. et al. Iterum occurrit inf. Υ, 109. Φ, 339. Apollon. p. 161 verfum ita excitat: *πολλὰ δὲ μειλιχίοισι κελεύων, πολλὰ δ' ἀρειῇ.* In Etymol. h. v. disputatur de prima correpta; cum fit ab *ἀρὰ* priore longa ductum. Forte ductum eft ab *ἀρὰ,* noxa.

432. *ἐπὶ νῆας, ἐπὶ πλατὺν Ἑλλήσποντον,* ita vbique legitur *ἐπὶ νῆας ἐπὶ* — Barnes: „*γρ. ἂψ προτὶ νῆας ἐπί.*" hoc tamen e coniectura, puto. De epitheto Hellesponti *πλατὺς,* v. fup. ad H, 86. Eft fcil. in Homero mare ante fretum Hellespontum. v. Apollon. Lex. h. v.

435. *ἀνέρος ἑστήκει τεθνειότος.* repofui *ἑστήκει* pro *εἱστήκει,* vt fcriptura fibi conftaret cum ceteris locis, vt et *τεθνειότος* pro *τεθνηότος.* etfi h. l. fere in edd. omnibus hoc legatur; habet tamen *ει* Euftathius. *ἑστήκει* autem exhibent plures: Cant. Vat. Mori. Vrat. b. d. Lipf. Ven. Puta autem effe vocem *ἑστήκω, fto.* nam eft ftat, non, ftabat.

436. *δίφρον ἔχοντες.* Cant. Vrat. b. d. Townl. fragm. Mofc. *ἔχοντε.* quod alibi variat, etiamfi verbum plurale adiunctum fit; h. l. tamen amplector multo magis, cum fequatur *ἐνισκίμψαντε.*

437. *οὔδει ἐνισκήψαντε καρήατα* vulgo lectum erat; quod et agnofcunt Schol. br. *ἔνι σκήψαντε* Vrat. A. At *ἐνισκίμψαντε* ed. Rom. cum Euftath. (qui tamen alteram

ſcripturam norat p. 1114, 18.) Vat. Harl. vn. Vindob. mm, diuiſim, ἐνὶ σκίμψαντε Townl. Alludunt ἐνισκίψαντε Ven. ſuppletus, fragm. Moſc. a m. ſec. Et haec ſcriptura occurrit iterum inf. 528. Π, 612. at ἐνσκήπτω nusquam in Homero. Nec aliter legerat auctor gloſſae ap. Heſych. ἐνισκίμψαντες. ἐνερείσαντες. Etiam in Schol. B. ἐνισκίμψαντες. ἀντὶ τοῦ προσερείσαντες καὶ πελάσαντες διὰ λύπης ὑπερβολήν. vtroque loco reſtituendus dualis. Vitium quoque idem eſt in Vrat. d. ἐνισκίμψαντες. Agnoſcit quoque σκίμπτεσθαι Pindarus.

438. μυρομένοιϊν repoſui ex Cant. Vrat. a. d. vn. Vindob. ſicque erat ſup. 387. vt conueniret ceteris.

439. ἡνιόχοιο ποθῇ. πόθῳ vulgo lectum erat inde a Turnebo ex Romana. ποθῇ erat in Flor. Aldd. Atqui in Jliade vbique ποθὴ frequentatur, nusquam πόθος, quod in Odyſſea frequens, vt et in Heſiodo. ποθῇ etiam h. l. habent Cant. Vindob. Alteri.

θαλερὴ δὲ μιαίνετο χαίτη. δ' ἐμιαίνετο Cant.

440. ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν ἀμφοτέρωθεν. Verſus iterum legitur Τ, 406. excepta poſtrema voce: quae in vulgg. erat ἀμφοτέροισι, otioſa vox. At ἀμφοτέρωσε Townl. Vrat. d. vn. Vindob. ἀμφοτέρωθεν Cant. Harl. Vat. Ven. ſuppletus. Euſtath. ἀμφοτέροισιν ἢ ἀμφοτέρωθεν. Praetuli prius, vnde corruptela ἀμφοτέροισιν, aperte nata eſt, et propter ſenſum, iuba vtrinque, ab vtraque parte, *in vtrumque latus*, excuſſa ſignificatur; non, ab vtroque equo.

ζεύγλης ἐξεριποῦσα. vi neutra, iugo excidens. vt ἐρείπειν. Ε, 47 et al. ἤριπε δ' ἐξ' ὀχέων. et ἐξερίπῃ Ξ, 414. Erit ergo etiam in Sc. Herc. 174 αὐχένας ἐξεριπόντες ita accipiendum, κατ' αὐχένας, αὐχέσιν. iugum, ὁ ζυγὸς, lignum tranſuerſum, quod loro alligatum erat temoni, duas habebat ζεύγλας, orbes ligneos, quibus colla boum vel equorum inſerebantur: Sic Etymol. Heſych. Suid. primoque loco Pollux I, ſ. 146 τὰ δὲ κοῖλα τοῦ ζυγοῦ, ὑφ' ἃ ὑπάγονται οἱ ἵπποι, ζεῦγλαι. et hinc qui de re vehiculari egerunt. Vox hac de re propria, vt de Bitono

et Cleobi Herodot. I, 31 ὑποδύντες αὐτοὶ ὑπὸ τὴν ζεύγλην εἷλκον τὴν ἅμαξαν. et, quod notum est de iis, epigramma ap. Iacobs To. IV, p. 183. CCCVII.

441. μυρομένω δ' ἄρα τώ γε ἰδὼν „ἄρα vt iam dictum est" Clarke. μυρομένους δ' ἀδ' ἄρα τούς γε Townl.

442. προτὶ ὂν Cant. ποτί.

443. τί σφῶϊ δόμεν Πηλῆϊ. Iouis sunt verba. Vere dederat equos Peleo Neptunus Ψ, 277. Fit tamen hoc vulgari vsu, vt facta ab aliis diis ad Iouem transferantur.

444. ἀγήρω τ' ἀθανάτω τε. Lips. ἀγήρω γ'. formula iam obuia fuit M, 323. v. ad B, 447.

445. ἄλγε' ἔχητον· ἔχητε Lips. et vn. Vindob. ἔχοιτον Ven. suppl.

446. 7. οὐ μὲν γάρ τι που ἐστὶν ὀϊζυρώτερον ἀνδρὸς πάντων — Versus hi duo passim excitantur a scriptoribus, iam in Axiocho (To. III, p. 367. D. Plat.) et a Plutarcho de amore prolis p. 496 B. animi an corp. affect. pr. de Nobilitate in Wolf. Anecd. To. IV, p. 225. Dio Chrys. Or. XXIII sub pr. Stobaeus Serm. XCVI. p. 532 vbi est: οὐ μὲν γάρ τι ποτ' ἐστίν. Similis locus est alter Od. Σ, 129 οὐδὲν ἀκιδνότερον etc.

Bene Koeppen obseruat, patere hinc, id quod e toto cyclo mythico manifestum fit, in mundo et genere humano condendo operam Iouis creditam fuisse nullam. Alioqui de misera hominum conditione conqueri ille haud potuisset, si ipse eius esset auctor.

ὀϊζυρότερον Vrat. d. vt vox scripta esse debebat per o post longam syllabam ζυ. Copiosus est Eustathius in obseruatione neglecti canonis grammatici, comparatque λαρώτατος et κακοξεινώτερος in Od. B, 350 et Υ, 376. vbi tamen seruata breui vocali medela versui erat. Etiam h. l. pronuntiando syllaba produci poterat ὀϊζυρόττερον.

447. πάντων, ὅσσα τε γαῖαν ἔπι πνείει τε καὶ ἕρπει. Non dubitaui disiungere ἐπιπνείει. γαῖαν ἐπιπνείειν esset adspirare terram; sed est ἐπί, κατὰ γαῖαν, πνέειν, viuere. Supplet quoque κατὰ Schol. B. Verum amant gram-

matici compoſita. τε abeſt in codd. nonnullis et ἐπιπνεῖ τε Townl.

449. οὐ γὰρ ἐάσω. Barnes et hic corrupit ἐάσσω. Idem ex Schol. excerptis recitat οὐδέ τις ἄλλος. quae ſunt quoque in ed. Cantabrig. et pro lect. var. in Harlei. Editum quoque hoc in ed. Flor. ſed ſiatim permutatum cum melioribus in Ald. 1.

450. ἢ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεύχε' ἔχει καὶ ἐπεύχεται αὔτως. pronuntiatum vna ſyllaba ἠύχ. vt iam vidimus aliquoties. v. ad E, 349. I, 533.

ἔχει. ἔχῃ Vrat. A.

αὔτως. αὔτως Rom. Euſtath. ἄλλως Harl. cum altero pro var. lect. Laudat verſum καὶ ἀγάλλεται οὕτως, Apollon. Lex. in ὡς p. 725.

451. ἐν γούνεσσι. Sic legebatur in Flor. Ald. 1. Rom. Mutauit in γούνασσι Ald. 2. ſic et inf. 569. et I, 484. Sic peccabatur ſup. 308 ἄνδρασσι. Conſentiunt in γούνεσσι Cant. Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. Venetus ſuppletus. βάλω fragm. Moſc.

452. ὄφρα καὶ Αὐτομέδοντα σαώσετον. Atqui, dices, Automedon paullo poſt curru relicto pugnat pedes; dum interea Alcimedon eum conſcendit: vſſ. 481. 484. Attamen is equos habet a tergo alterius, vt is, ſi vrgeatur ab hoſte, poſſit currum conſcendere.

453. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. νῆας ἀνὰ Vat. vt vſ. 397. ἔτι γάρ σφισι Lipſ. σφιν.

455. καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. ἔλθοι Cant. Vrat. d. vn. Vindob. Verſus aberat a Vatic. et poteſt repetitus videri vna cum antecedente ex Λ, 193. 194. 208. 9. De κνέφας ἱερὸν, nox alma, v. ibid.

458. ῥίμφ' ἔφερον θοὸν ἅρμα. fragm. Moſc. ῥίμφα φέρον, Ionice et verius. Ita tamen iam Λ, 533 ſcribi debuiſſet.

459. τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετ', ἀχνύμενός περ ἑταίρου. Accipitur vulgo τοῖσι δ' ἐπ' de equis, ἐπὶ τοῖσιν ἵπποις, Αὐτομέδων ἐμάχετο. Tum vero ſequitur minus commode ἵπποις ἀΐσσων, σὺν ἵπποις. praeſtat ſic in-

terpungere post ἵπποις, et retrahere ad τοῖσι δ' ἔπ' Αὐτομέδων μάχετο ἵπποις, ἀΐσσων. Et hoc equidem praeferam. Alia tamen iunctura erit, si τοῖσι δ' ἔπ' ad Τρῶας καὶ Ἀχαιοὺς referas; sic enim procedit sententia: ἐπὶ τοῖς δὲ ἐμάχετο Αὐτομέδων, ἀΐσσων σὺν ἵπποις μετ' αὐτοὺς, ὥςτε αἰγυπιὸς ἀΐσσει μετὰ χῆνας. *pugnauit inter hos*, in medio Troianorum et Achiuorum, irruens curru in eos, more vulturis anseres insequentis. Ita ἐπὶ Τρώεσσι καὶ Ἀχαιοῖς μάχεσθαι erit, in medio. Alibi tamen est cum Troianis pugnare: E, 124 ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι.

461. ῥέα μὲν γὰρ φεύγεσκεν. Nemo facile dubitet ῥέα vna syllaba pronuntiatum esse hic et Υ, 101 vt similibus locis aliis. Haerebant tamen ad hoc olim viri docti, etiam Barnes, qui tamen recte e Mori et Barocc. restituit ῥέα, cum editum esset ῥεῖα μὲν γὰρ φ. quod et codd. habent etiam ap. Hesiod. Ἔργ. pr. vbi legendum esse apparet ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Vir doctus tamen Payne Knight p. 75. emendat ῥεῖα μὲν ἂρ φεύγεσκε.

462. ῥεῖα δ' ἐπαΐξασκε πολὺν καθ' ὅμιλον ὀπάζων. est hoc iterum pro διώκων, faciens fugere: vt (VIII) Θ, 341 Ἕκτωρ ὤπαζε τοὺς Ἀχαιούς. vbi v. Obss. adde E, 344. Alioqui acciperem ὀπάζων τοὺς ἵππους, κατεπείγων. Sequitur ῥεῖα post ῥέα, prorsus vt in Hesiodo vs. 6. 7.

463. ἀλλ' οὐχ ᾕρει φῶτας, ὅτ' ἐσσεύαιτο διώκειν. Edebatur ἐσσεύετο, metro corrupto, inde a Flor. nec aliter legitur in codd. Mori. Townl. Vrat. A. b. d. Tanta rei metricae regnat incuria! Incertum est, quid Eustathius legerit. At ἐσσεύαιτο e Cantabrigiensi correxit Barnes; accedit Venetus suppletus, et vnus Vindob. Adspirat ἐσσεύατο in fragm. Mosc. et Vatic. ἐσεύατο, ὥρμησεν; Schol. br. Adscripsit Barnes: alii ὅτε σεύαιτο. alii ἐσσεύται τὸ, ὅτ' ἐσσεύσασκε, ὅτ' ἐσσεύητο. Meri conatus viri docti, non lectiones! Quoties ad h. l. accesseram, offendebam ad ἐσσεύαιτο, quod peccat in grammaticam. Verbum est σεύειν, non ἐσσεύειν. ab eo est ἔσσυμαι, vnde ἐσσύμην, ἔσσυο Π, 585 forte ex antiquo σύω. At ἐσσεύετο, ἐσσεύ-

ουτο B, 808. Λ, 167 et al. ſunt a σεύομαι, ἐσευόμην. Iam lectio; quae h. l. requiritur, eſt ὅτε σεύαιτο. producta ſyllaba vltima in ὅτε ante ſibilum. ὅτε cum optatiuo ex vſu Homerico ſibi conſtat. Tum vero vera lectio e codd. et edd. habetur altero loco Υ, 148 ὁππότε μιν σεύαιτο. et Ψ, 198 ὄφρα — ὕλη τε σεύαιτο καήμεναι, vbi male ex Ald. 2. regnat ὕλη τ' ἐσσεύαιτο. Itaque non dubitaui emendare vulgatum: etſi videbam Bentleium in ea acquieſcere.

ἦρει pro ἀνῄρει dictum eſſe, notat Schol. B.

464. οὐ γάρ πως ἦν, οἷον ἑόνθ' ἱερῷ ἐνὶ δίφρῳ. „τῷ μὴ ἄλλῳ ἐπιβατῷ, ἢ Ἀχιλλεῖ." Schol. B. Euſtathius: Φησὶν, ἢ σεμνύνων τὸν Ἀχιλλέα, ἢ καὶ διὰ τοὺς ἵππους, οἳ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἶναι (habentur eſſe ἱεροὶ, θεῖοι.) Conuenit Schol. Moſc. cum Schol. br. ἤτοι μεγάλῳ, ἢ ἱεροὺς ἐλαύνοντι ἵππους.

ἑόνθ'. ἰόνθ' edd. Flor. Aldd. Turneb. repoſuit alterum H. Stephanus ex ed. Rom.

465. ἐπίσχειν ὠκέας ἵππους. ἐπίσχειν Ariſtarchea eſt lectio; quod e Schol. Excerptis ed. Cantabr. intelligo, adſtipulante Herodiano. At Aſcalonita defendebat ἐπισχεῖν. quod et erat in edd. ante H. Steph. ſicque cod. Vrat. A. quid interſit, haud dicam. ἐπισχὼν vidimus I, 485. ἐπίσχετε autem Od. Υ, 266.

467. Ἀλκιμέδων. Alcimedon, Laercis filius, Aemonis nepos, ſupra Π, 197. inter duces Myrmidonum. Αἰμονίδαο, Cant. Αἱμονίδαο. At fragm. Moſc. Townl. Ἁρμονίδαο.

468. ὄπιθε δίφροιο. ſic recte Lipſ. pro vulg. ὄπιθεν.

469. τίς τοί νυ θεῶν νηκερδέα βουλὴν ἐν στήθεσσιν ἔθηκε. ἀκερδῆ, ἀνωφελῆ, βλαβεράν. Schol. br. et ἄφανα, quod etiam Bentl. emendat ἄφρονα, Heſych. Gloſſa Apollonii Lex. νηκερδὲς, ἀκερδὲς, ſpectat ad Od. Ξ, 409 ἔπος νηκερδές.

471. οἷον πρὸς Τρῶας μάχεαι. οἷον vel pro ὡς, ὅτι plene κατὰ τοῖον, οἷον. vel per exclamationem, quod vim dictis addit.

μάχεαι πρώτῳ ἐν ὁμίλῳ cod. Ital. μάχεαι ἐν ὁμίλῳ πρώτῳ.

473. αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν. Vrat. A. ὤμοιϊν. perpetua variatione. Iterum mox Σ, 132.

475. τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος. Harlei τίς τ' ἄρ τοι. addit Bentl. vt Jl. A, 8 τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν. Etiam Townl. τίς τ' ἄρ.

476. ἵππων ἀθανάτων ἐχέμεν δμῆσίν τε μένος τε. Sane non satis accurate haec iuncta sunt: aliter dicitur ἔχειν δμῆσιν, pro δαμᾷν, aliter ἔχειν μένος ἵππων, pro κατέχειν, ἐπισχεῖν, vt modo vs. 465. Hoc quoque innuit Eustathius: ἔχει δμῆσιν, ἀντὶ τοῦ οἶδεν. ὡς ἐπιστήμην ἔχων. μένος δὲ ἔχει, ἀντὶ τοῦ ἐπέχει, κρατεῖ.

477. Πάτροκλος, θεόφι μήστωρ ἀτάλαντος. absolute h. l. μήστωρ, siue a μήδεσθαι consulere, siue a μᾶσθαι, ὁρμᾷν, ἐνεργεῖν. Schol. B. ἴσος θεοῖς εἰς κατεργάσασθαί τι. v. sup. ad P, 339.

478. νῦν δ' αὖ θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνει. νῦν αὖ sine δ' Barocc. Lips. Mori, Townl. Vrat. A. fragm. Mosc. et duo Vindob.

Pro κιχάνει exhibent κάλυψεν Mori. Vrat. A. d. et vn. Vindob. Hisce varietatibus parum est tribuendum; incurrebant in calamum e memoria similium. Nisi dicas fuisse, qui desideraret ἔκιχε. Sed κιχάνω non modo est assequor, sed et, teneo, retineo.

479. ἡνία σιγαλόεντα. vidimus iam E, 426 vbi hic et sequens versus legebantur.

481. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόον ἅρμ' ἐπορούσας. Ita edebatur βοηθόον ἅρμα. atque ita legitur in codd. quantum video constanter. At supra N, 477 Αἰνείαν ἐπιόντα βοῇ θοόν legebatur diuisim in edd. et parte maiore codd. cum pauci, cum his tamen Venetus, exhiberent βοηθόον. v. Obss. ad e. v. Eustathius ibi βοηθόον omnino non norat lectum; addit enim: „βοῇ θοόν, nisi quis ex loco altero P huc inferre velit βοηθόον." Mira est huius vocis fortuna: nam grammatici productum esse crediderunt ex βοηθὸς, eamque opinionem iam inter Alexandrinos

inualuisse, testantur verba Callimachi in Del. 27 Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν. et Theocr. de Dioscuris, XXII, 23 ὦ ἄμφω θνατοῖσι βοαθόοι. Persuasum mihi habeo processisse haec a studio grammaticorum noua composita fabricandi, quo ferebat antiqua scribendi ratio continuis litteris. In Homero frequentissimum βοὴ pro μάχη, et θοὸς de pugnatore, siue omnino pro agili, acri, siue, quatenus procurrit, tanquam πρόμαχος.

Iam etsi altero loco Αἰνείαν ἐπιόντα βοηθόον, dictum pro βοηθὸν, poterat alicui facile in mentem venire, nostro tamen loco, vt dictum sit βοηθόον ἅρμα, *currus auxilians*, vix in poeta epico aliquem ferre posse putes. Contra βοῇ θοὸν ἅρμα neminem offendet: ἐν μάχῃ θοόν. Sicque reddunt grammatici, etsi scribunt βοηθόον vna voce: Sic Apollon. Lex. βοηθόον, ἐν μάχῃ θοόν. etsi adiuncto altero, forte ab alia manu, ἀγαθὸν βοηθεῖν. Hesych. βοηθόον, κατὰ τὴν μάχην ταχύν. Schol. br. ἐν πολέμῳ ταχύν. Cum autem supra N, 477 diuisis vocibus scriptum et editum sit βοῇ θοὸν, non video, cur h. l. inferatur vox, quae omni analogia caret, si debet esse βοηθόον vna voce, si autem est βοηθὸν, sensum commodum haud habet.

Potest pro hoc antiquior auctoritas afferri Pindari Nem. VII, 48. vbi edebatur βοαθόων, pro βοᾷ θοῶν. *virorum fortium honor post mortem succrescit, quibus beneficio diuino obtingunt carmina:* τιμὰ δὲ γίνεται, ὧν θεὸς ἁβρὸν αὔξει λόγων τεθνακότων, βοᾷ θοῶν. in hoc quid reprehendas aut amplius requiras haud video, tam expedita sunt omnia et lyrico digna; vix itaque emendatione in duriorem rationem locus eget. Secundum haec, nisi grauiora prolata fuerint, non nisi Alexandrinorum acumini grammatico deberi puto vocem tam miro modo compositam, βοηθόον ex βοῇ θοόν. Poterat tamen eo ducere verbum βοηθεῖν, vt esset pro σὺν βοῇ θέειν, quemadmodum est βοηδρομεῖν, ad auxilium ferendum.

In Schol. excerpt. ed. Cantabr. erat: „Ἀρίσταρχος, ὑφ' ἓν, βοηθόον. οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς, διῃρημένως.

Vides hinc, de voce controuerſiam inter Alexandrinos fuiſſe, et moleſtam Ariſtarchi ſubtilitatem praeualuiſſe. Scholae nomen excidiſſe videtur: vix enim ſchola Ariſtarchea in diuerſa a magiſtro abiit. Erneſti in Addendis ad h. v. ſubiunxit: „βοῇ θοὸν, clamore petebat celerem currum, phraſi Virgiliana" ſcilicet vt Aen. XII, 252 *conuertunt clamore fugam.* Ita ille iungere voluit Alcimedon ἐπορούσας ἅρμα (σὺν) βοῇ.

Pro ἐπορούσας Vrat. A. ἐποῤῥέσσας. nugas agas, ſi hinc elicere velis ἐπορέξας. pro ἐπορεξάμενος.

483. νόησε δὲ Φαίδιμος Ἕκτωρ. quod Aeneam potiſſimum ad ſe vocat Hector, eius rei cauſſam reperit peculiarem Schol. B. quod Aeneas equos ſuos amiſerat a Diomede captos: E, 323. Θ, 108.

484. ἐγγὺς ἐόντα. vn. Vindob. ἰόντα.

488. τῷ κεν ἐελποίμην. Barnes „γρ. ἓ ἐλποίμην." atqui ἓ pro αὐτοὺς grammatice haud dicitur.

Inſidebat dudum animo τώ κεν ſcil. ἵππω τώδ' vſ. 486. Ecce ſic legerat Euſtath. et exhibet hoc ed. Rom.

488. 489. εἰ σύ γε θυμῷ σῷ ἐθέλεις. fragm. Moſc. et vn. Vindob. ἐθέλοις.

489. ἐπεὶ οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ. Legebatur νῶϊν. Ita turbata erat oratio. In οὐκ ἂν τλαῖεν ἐναντίβιον στάντες μαχέσασθαι ſubiectum ſunt οἱ ἡνίοχοι κακοὶ vſ. 487. adoriri hos vult Hector cum Aenea: non vero locum habet, vt iſti κακοὶ ἡνίοχοι vix *loco ſtantes* adoriantur Hectorem et Aeneam ipſi, ἐφορμηθέντε νῶϊν. Neceſſe eſt ἐφορμηθέντε νῶϊ legi, *non audebunt illi loco ſtare, nobis irruentibus:* vt ſint nominatiui abſoluti pro ἐφορμηθέντων ἡμῶν. Euſtathius habuit veram lectionem νῶϊ p. 1115, 41. rationem tamen grammaticam haud vidit, nam addit l. 56. ὅρα δὲ καὶ τὸ, οὐκ ἂν ἐφορμηθέντε γε νῶϊ, ἤγουν ἡμᾶς, ἢ ἡμεῖς, τλαῖεν μαχέσασθαι. καινὸν σχῆμα ὄν, ὁποῖόν τι καὶ πρὸ τούτων που (Θ, 378) κεῖται ἐν τῷ· νῶϊ γηθήσει φανεῖσα ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Erneſti e Vrat. A. notarat νῶϊ, et placere ſibi ait, deſiderari enim accuſatiuum; quod fieri nequit; non enim cum

τλαῖεν, ſed cum μαχέσασθαι iungenda iſta ſunt; eſt autem μάχεσθαί τινι. Igitur, vt dixi, ἐφορμηθέντε νῶϊ pro caſibus abſolute poſitis habendi ſunt. Video quoque Iortinum ita ſenſiſſe To. II. p. 70. Nunc dubitatio tollitur auctoritate codd. Townl. et fragm. Moſcou.

492. βοέης εἰλυμένω ὤμους. Schol. B. βοέης. συλληπτικῶς. ἣν γὰρ εἶχεν Ἕκτωρ, οὐ βοεία ἦν" vnde hoc habeat grammaticus, non video. Erat ſcutum Patrocli, quod memoratum erat ſup. Π, 136. et 803.

εἰλυμένω. non εἰλυμμένω. nam υ eſt longa. v. ad M, 286. ex altero natum eſt εἰλημμένῳ in vno Vindob.

493. αὔησι, στερεῇσι. Lipſ. στερεοῖσι.

494. Χρομίος, non Χρόμιος, vt aliquoties eſt monitum.

495. μάλα δὲ σφισιν ἔλπετο θυμός. repoſui et h. l. vt ſup. 395. 404 ἔλπετο Ionicum, quod iam Ald. 2. cum ſequacibus ediderat, ſuffragantibus Lipſ. Mori. Vrat. b. vno Vindob. pro vulgato ἤλπετο.

496. αὐτώ τε κτενέειν, ἐλάαν τ' — Barnes: „γρ. κτανέειν." ſcil. aliis in locis. ἐλέειν τ' Vrat. d.

497. ἀναιμωτί γε νέεσθαι. Barnes. „γρ. ἀναιμωτεὶ" ſaltem aliis in locis. Vidimus iam vſ. 363. eſt tamen in noſtro quoque loco in vno Vindob. In Vatic. ἀναίμωτί, ſupra ſcripto ἀνιδρωτί.

499. ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφὶ μελαίνας. ſcripſi diſtincte ἀμφὶ μελαίνας et h. l. vt ſup. vſ. 83 vide dicta ad A, 103. Apparet autem h. l. τῶν φρενῶν epitheton hoc eſſe proprium, etiamſi de ira, qua ſanguis effervescat, non agatur. Dictum, vt *ater cruor*, ita, praecordia ſanguine atra.

501. μὴ δή μοι ἀπόπροθεν ἰσχέμεν ἵππους. Nil refert: codices tamen meliores Harl. Townl. fragm. Moſc. cum Vrat. A. vno Vindob. conſentiunt in ἵππω. quod conuenit ei quod ſequitur ἐμπνείοντε.

502. ἀλλὰ μάλ' ἐμπνείοντε μεταφρένῳ. Euſtath. μετάφρενον ἢ μεταφρένῳ. Eſt quoque e correctione — ου in

vno Vindob. ſup. N, 336 τὼ δὲ πνείοντε κατ' ὦμον αἰὲν ἔχ' ἡνίοχος.

503. οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα μένεα σχήσεσθαι ὀΐω. Schol. br. ἀποσχῆσαι. παύεσθαι. Ineſt vis immanens ſeu media, continere ſe, abſiſtere, remittere, ab animoſa vi exerenda. cf. ad I, 235 οὐτ' ἔτι φασὶ σχήσεσθαι. Sic N, 630 ἀλλά ποθι σχήσεσθε, ἐπίσχεσθε. it. 747. adde M, 126. 107. inf. 639. σχήσασθαι Barocc.

504. πρίν γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος καλλίτριχε βήμεναι ἵππω· ἐπιβήμεναι ἵππω, rarior caſus quartus cum hoc verbo. Ita tamen quoque M, 375 οἱ δ' ἐπ' ἐπάλξεις βαῖνον. Ξ, 226 Πιερίην δ' ἐπιβᾶσα.

505. φοβῆσαί τε στίχας ἀνδρῶν. erat δὲ minus commode hoc quidem loco; et ſcribitur τε in Cant. Harl. Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. vno Vindob. add. Venet. ſuppletus. Vſſ. 505 — 510 in Vrat. A. non legebantur, mera tamen librarii incuria, fallente oculos νῶϊ ετ νῶϊν.

506. ἤ κ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισιν ἁλώῃ. Variata oratio pro, ἤ κ' αὐτὸν ἀλῶναι. ἐνὶ Τρώεσσιν Lipſ. perperam; idem ἀλοίη, Harl. ἀλοίη, cum vno Vindob. alter ἁλώην.

509. ἤτοι μὲν τὸν νεκρὸν ἐπιτράπετ' ὅσσοι ἄριστοι. Schol. br. ἐν ἐπιτροπῇ ἔσται· parum commode. Eſt ἐπιτράπετε, pro ἐπιτρέπετε, τὸν νεκρὸν ἐκείνοις, οἵ εἰσιν ἄριστοι, ὥστε περιβῆναι αὐτῷ.

οἵπερ ἄριστοι. ex Cant. Harlei. Vat. Vrat. d. Ven. ſuppletus et vn. Vindob. tum ipſe Euſtath. cum ed. Rom. pro vulgato ὅσσοι.

510. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν. non a βεβηκέναι hoc ducendum erat, ſed a βέβημι, facto ex βῆμι, vnde βεβάμεναι, vt τεθνάμεναι a τέθνημι et alia.

ἀμύνεσθαι. Cant. Mori ἀμύνασθαι.

511. ἀμύνετε νηλεὲς ἦμαρ. Mori. Barocc. ἀμύνατε. Apparet et hoc quoque, mediam ſaepe et actiuam vocem eadem vi et loco eſſe.

512. πόλεμον κατὰ δακρυόεντα. „γρ. κάτα. bene" Barnes. Immo male, cum ſequatur epitheton.

514. ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται. memoratur iterum Υ, 435. Schol. br. οἱονεὶ παράκειται· ἢ ἐν ἐξουσίᾳ τῶν θεῶν ἐστι. Sane ſenſus is eſſe debet: in manu et poteſtate deorum rem eſſe. Sed quaeritur de cauſſa et origine formulae loquendi. Schol. B. ἐν κόλποις, διὰ τὸ τὰ ἐν αὐτοῖς κείμενα πρόχειρα εἶναι. οἱ δὲ ἀπὸ μέρους, τῇ δυνάμει. Cur tamen genua ſic memorata ſint, non gremium vel ſinus, quaeras iterum. A ſupplicibus duci poſſe videtur, qui adeunt ſedentem et genua attingunt; hactenus ineſt aliquid, quod forte conueniat, cum venia et irae remiſſio a ſedentis voluntate expectetur: cf. ad Z, 92. et 273 vbi Schol. B. οἱ δὲ, ὅτι γούνατα καὶ τὰς ἱκετείας φησί. λέγει γάρ· θεῶν ἐνὶ γούνασι κεῖται, τουτέστιν ἐν τῇ τῶν θεῶν λιτανείᾳ καὶ δεήσει. vt ita γούνατα ſint idem ac γουνασμός. Conueniunt ſaltem ſic haec duo: quod genua memorantur, et ineſt ſpei ſeu expectationis notio in altero repoſitae. Alia ratio eſt, qua a ſupplicum votis et donis, quae deorum ſedentium genibus imponi ſolebant, loquendi forma repetitur, vt de peplo vidimus Z, 303. nam et ſic aliquid in deorum genibus reponitur, h. e. in eorum gremio. Schol. B. ad alterum locum Υ, 435 coniunxit plura: ἐν γούνασιν, ἱκεσίαις. λιταῖς. ἢ κόλποις. ἢ δυνάμει. Sufficit dictum in prouerbium abiiſſe, quo rem in deorum poteſtate ſitam ac voluntate eſſe dicimus. Neque aliter dictum eſſe potuit, quod e Suida, ἐν πέντε κριτῶν γόνασι, et Zenob. III, 64 memoratur, etſi modo multo obſcuriore. A more affingendi vota, tabellis inſcripta, ſignis deorum, repetebat prouerbium Rutgerſ. Var. Lect. V, 5. At mos hic Homericis temporibus ſerior eſt.

517. κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην. iterum variat πάντοσε ἴσην, vt vbique. Sic et mox διὰ πρὸ et διάπρο.

518. ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο. a ῥύω, ῥύομαι, ῥῦμι: οὐκ ἐφύλαξεν, ἐκώλυσεν, vt recte Schol. br. v. Excurſ. IV. ad lib. A. Barnes: „γρ. ἐρῦτο.“ De hoc v. ad N, 555. Verſus iam lectus eſt E, 538 et Δ, 138. vbi quoque monitum de hiatu in altero hemiſtichio: διὰ πρὸ δὲ

εἴσατο χαλκός, cum scribendum sit δ' ἐείσατο. add. ad Δ, 358 vbi κατεείσατο est scribendum κατεείσατο.

519. νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσεν. videri potest ἔλασσεν intransitiue positum, si χαλκὸς subiectum est, adegit se, transiit. At enim subiectum est Automedon; is ἐνέλασσε τὸν χαλκὸν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος.

520. αἰζήϊος ἀνήρ. αἰζηὸς Flor. Aldd. (prima quidem αἰζηοὺς) emendatum a Turnebo ex Romana. Epitheton βοὸς ἀγραύλοιο v. sequ. v. ad K, 155.

522. ἶνα τάμῃ διὰ πᾶσαν. Schol. Exc. ὅλην ἀποτάμοι τὴν νωτιαίαν Φλέβα, h. e. νεῦρον, tendinem. Etymol. in ἶνα, laudat ἶνα τάμεν διὰ πᾶσαν. Obseruat Schol. B. in διὰ accentum retrahi non posse, ne incidat in nomen Δία. In τάμῃ διὰ veteres quaesiuere studium et artem poetae; sic Eustath. Φασὶν οἱ παλαιοὶ, ὅτι τῇ τῆς λέξεως διακοπῇ μεμίμηται τὸ γινόμενον. An Ennium iam tales elegantias affectasse dicemus in *cere-comminuit-brum?* Ceterum in comparatione in Schol. B. et Vict. obseruantur nonnulla a naturae veritate petita: ad 521. 2. quod circa cornuum radices sunt tendines continui et densi, et arteriae: quodque nisi tendines vniuersos recideritsecuris, bos non concidit; porro quod προθορὼν ad naturam vere dictum est, βοῶν μὲν οἰκεῖον τὸ προπίπτειν, τῶν δὲ ἄλλων ζώων τὸ ἀνακλᾶσθαι. itaque homo qui perfossus cadit, motu quoque in aduersum facto mox reclinis concidit.

524. ἐν δέ οἱ ἔγχος νηδυΐοισι μάλ' ὀξὺ κραδαινόμενον λῦε γυῖα. Schol. B. νηδυΐοισι, τοῖς κατὰ νηδὺν σπλάγχνοις. ἅπαξ δὲ εἴρηται ἡ λέξις. Add. Schol. br. Eustath. apud Apollon. Lex. est νηδύοισι, τοῖς ἐντέροις, sicque ἀμέτρως scribunt multi. At veram lectionem νηδυΐοισι exhibent Veneti B. et A suppletus, fragm. Mosc. Townl. Vindobonenses, Vratislauienses, excepto A. eamque recepit Turnebus ex ed. Rom. nam in Flor. Aldd. erat νηδυιοσι, ita vt vna syllaba efferebatur.

λῦε. λῦσε Vrat. d.

526. — 529. Versus 526 iam lectus aliquoties. v. sup. 305. item cum versibus 527. 528. 529. supra Π, 610 — 613.

Vss. 528. 529 illustrati sunt in Obss. N, 443. 444. οὔδει ἐνισκίμφθῃ. Vrat. A. ἐνισκήφθῃ. Barnes: „γρ. ἔνι σκίμφθῃ." ex aliis puto locis: cf. ad 437.

De versu 529 ἔγχεος, ἐνθάδ' ἔπειτ' etiam h. l. valde dubito, aliunde illato, et spurio simillimo. Omnes tres versus 527. 8. 9 eiiciendos recte censebat Bentl.

ὄβριμος et ὄμβριμος variat et h. l. v. ad Γ, 357.

530. αὐτοσχεδὸν ὡρμηθήτην. Vrat. d. ὁρμηθήτην. vn. Vindob. ὡρμήθησαν.

531. εἰ μὴ σφῶ' Αἴαντε διέκριναν μεμαῶτε. In edd. erat μή σφω. rescripsi σφῶ' ex certa grammaticorum obseruatione sup. in Schol. A. ad K, 546. nam σφῶε est αὐτώ et αὐτούς, at σφώ est secundae personae dualis, *vos duo:* vt Λ, 781 σφὼ δὲ μάλ' ἠθέλετον vbi v. Obss. et A, 574 εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Scribunt alii σφωὲ vt quoque A, 8 vbi erat τίς τ' ἄρ σφῶε θεῶν. At σφῶε diserte Etymol. h. v. p. 739, 20. et p. 314, 20.

σφῶ erat in Vrat. d. σφῶ' fragm. Moscou. aperte.

μεμαῶτας Vrat. d. et vn. Vindob.

532. οἱ ῥ' ἦλθον. οἱ δ' Vrat. A.

533. τούςδ' ὑποταρβήσαντες. erat τοὺς δ', in quibus aduersatiua molesta est. Deest δ' in Vrat. d. A. fragm. Mosc. vno Vindob. adde Cant. Mori. Harlei. Barocc. ed. Flor.

534. Ἕκτωρ Αἰνείας τ'. Barocc. Vat. et fragm. Mosc. Ἕκτωρ τ' Αἰνείας τ': bene.

535. Ἄρητον δὲ κατ' αὖθι λίπον, δεδαϊγμένον ἦτορ Lips. Ἀῤῥητον. Barnes: „γρ. καταῦθι."

δεδαϊγμένον ἦτορ. est perfosso pectore. Atqui vulnus acceperat *in ventre*, ἐν νηδυίοισι vs. 524. Suspicor itaque lectum olim fuisse δεδαιγμένοι ἦτορ, pro ἀκηχέμενοι· Troiani ab Areto discedunt inuiti animo doloribus confecto, moerentes. Nam hoc sensu formula occurrit Od.

N, 320 ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ. Alibi quoque de curis, quae animum distrahunt et angunt, occurrit. Lectione emendata euanefcit quoque duplex epitheton δεδαϊγμένον, κείμενον.

537. εὐχόμενος ἔπος ηὔδα. Ald. 2. εὐχόμενον eſt merum vitium.

538. Μενοιτιάδαο θανόντος. Harlei. δαμέντος. quod praeferam.

ὀλίγον γε. Vrat. A. et b. ὀλίγον τι. nec hoc male.

539. κῆρ ἄχεος μεθέηκα, χερείονά περ κατακτέφνων. Dictum, vt videtur, μεθιέναι τὸ κῆρ (ἀπὸ) τοῦ ἄχεος, τῆς λύπης. remittere animum a dolore. Ita Schol. br. κεκούφισμαι τὴν ψυχήν. Alibi tamen μεθιέναι abſolute dictum occurrit, vt et Lat. *remittere*, pro remittere ſe, μεθιέναι πολέμου, μάχης, ἀλκῆς, χόλου. Videtur hactenus eſſe reddendum μεθέηκα ἄχεος (κατὰ) τὸ κῆρ. Bentleium video emendaſſe κῆρ'. videtur itaque accepiſſe pro κῆρι, ἐν κῆρι.

κατακτέφνων. argutantur grammatici: v. ad Π, 827.

541. θῆκ', ἀνὰ δ' αὐτὸς ἔβαινε. ſcripſi ἀνὰ δ' pro vulgato ἂν δ', praelato dactylo. ſic iam margo Stephani. Mori. Vat. Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. vn, Vindob.

542. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. κατὰ, non κάτα, monet iterum Schol. B. vt ſup. 522 de διά.

545. προῆκε. προέηκε merum eſt ſphalma ed. Steph.

546. δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ. quomodo mens Iouis mutata dici poteſt? cum ille hoc idem dudum conſtitutum haberet, vt Troiani hoc die eſſent victores? Vide ſup. 206. 7. 8. 453. et aliquoties iam antea; et hoc idem mox exſequitur. Vidit hoc quoque Koeppen, et videtur ſenſiſſe auctor in Schol. br. reddit enim: non mutata, ſed *conuerſa* eſt Iouis mens ad hoc: εἰς τοῦτο γὰρ ἐτράπη ἡ γνώμη αὐτοῦ. At hoc adverſatur vſui loquendi: ſic K, 45 ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Mihi probabile fit totum verſum deberi loquaciori rhapſodo.

547. ἠύτε πορφυρέην ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ. Apponit de iride Schol. B. phyſica nonnulla e veteribus, non

quidem docta ſatis, memorabilia tamen. Supra Δ, 75 Mineruae deſcenſus de caelo comparabatur cum ſtella caduca, nunc cum iride, ita tamen, vt ipſa in iride deſcendat: iride induta vſ. 551. πορφυρέην νῦν ποικίλην aiunt Schol. B. br. et al. potuit a colore potiore dici purpurea, nigricans. Ad candorem refert Koeppen, nam quae ſplendent, nitent, ſunt quoque purpurea. Ita etiam nubes πορφυρέη vſ. 551 erit candida: vt viſum tamen excludant dii, non candida ac pellucida, ſed nigricante nube vti ſolent.

Verſum 547 recitat Plutarch. placit. philoſ. III, 5. vbi legitur τανύσσει. ſed ſubiunctiuus eſt Homericus poſt ὥς ὅτε. ἤυτε.

549. χειμῶνος δυςθαλπέος. Apollon. Lex. κακοῦ εἰς τὸ θάλπειν, hemiſtichio adſcripto. Schol. br. δυςθερμάντου. ψυχροῦ. Eſt τὸ δύςθαλπες, non nimium calidum, ſed parum; aut quod difficulter caleſit. Euſtath. ἐν ᾧ δυςχερὲς, θάλπεσθαι. Ven. ſuppletus, δυςταρπέος, vox alibi non lecta: habet tamen analogiam; eſt τάρπω idem quod τέρπω, et eſſet, haud iucunda.

ὅς ῥά τε, „quae ſcilicet“ cantilena Clarkii.

550. ἀνθρώπους δ' ἀνέπαυσεν. Schol. Theocr. IV, 10 laudat ἀνθρώπους δὲ ἔπαυσεν. at Schol. Pindari P. IV, 263 ἀ. δ' ἀπέπαυσεν.

μῆλα δὲ κήδει. μῆλα per θρέμματα reddit Schol. B. vt ſit pars pro toto. Monent itidem Scholia Theocriti et Pindari l. c., dici μῆλα pro tota poſſeſſione.

κήδει, βλάπτει. Schol. br. κακοῖ, βλάπτει. ἀνιᾷ. λυπεῖ.

551. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἓ αὐτήν. πορφυρέην Vrat. b.

Scripſiſſe veteres ἓ αὐτὴν, non ἑαυτὴν, conſtat ex diſputatione Apollonii de Syntaxi, et obſeruat h. l. Euſtathius. Erat quoque ita editum in Flor. ita quoque mſſ. Mori. Lipſ. At alii, ipſe Townl. fragm. Moſc. ἑαυτήν. ἓ αὐτὴν fuiſſe ϝε cum digammo, dubitatione caret; mirum tamen eſt, placuiſſe in hoc ipſo hiatum inter ϝε et αυτην.

553. Ἀτρέος υἱὸν ἐποτρύνασα προσηύδα. ita vulgatum erat, et poterat ferri per se; ἐποτρύνουσα tamen lectio codd. Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. cum Veneto suppleto. Et videtur magis accommodatum: *hortando allocuta est*, quam, *hortata*.

Est Ἀτρέως in Vrat. d.

556. σοὶ μὲν δή, Μενέλαε, κατηφείη καὶ ὄνειδος. Verba iam vidimus Π, 488. dicta pro σοὶ αἰσχύνη ἔσται. Vtrumque locum confudit Apollon. de Syntaxi p. 133 extr. κατηφείην et κῦδος opponit Apollon. IV, 205.

557. 558. εἴ κ' Ἀχιλῆος — ἑταῖρον τείχει ὑπὸ Τρώων ταχέες κύνες ἑλκήσωσι. τείχη ὑπὸ Barocc. Mori. At in postrema versus voce magna est diuersitas. In Flor. et Aldd. erat ἑλκύσουσιν: cum iis consentit codicum pars: Cant. Mori. Venetus suppletus. Townl. Vrat. A. d. Vindob. vn. et ἑλκύσσουσι alter. Recepit ἑλκύσωσι Turnebus, e Romana, recte post εἴ κε. Discedit ab his altera pars codd. legendo ἑλκήσωσι Harlei. et Eustath. si recte censeo. Accedit Mosc. fragm. cum Vrat. b. ἑλκήσουσι. Occurrebat ea forma iam sup. vs. 395 εἵλκεον. iterum X, 336 σὲ μὲν κύνες ἠδ' οἰωνοὶ ἑλκήσουσ' ἀϊκῶς. Hinc et ἑλκηθμὸς sup. Z, 465 vbi cf. Obss. Variat vtraque forma plerumque in codd. vt X, 62. et 336. et occurrit vtraque in Herodoto. Confunditur quoque diuersum voc. ἤλκωσε ab ἑλκόω ap. Eustath. ad Od. Λ, 597. ab ἕλκος. Eurip. Alcest. 878 ἔμνησας, ὅ μου φρένας ἤλκωσε. *exulcerauit.* Reponere ἑλκήσωσι e ms. volebat nostro loco quoque Valken. ad Il. X. p. 52. Neque erat, quod dubitarem hoc idem facere.

560. τὴν δ'. vitium ed. Rom. τὸν δ' et in fine pro ἀγαθὸς Μενέλαος simili oscitantia est Διομήδης in Barocc. et Mori.

561. ἄττα, γεραιὲ παλαιγενές. ἄττα vidimus I, 603. διογενὲς Vat. Vrat. A.

562. ἀπερύκοι recte post εἰ γάρ. Lips. ἀπερύκει.

563. τῷ κεν ἐγὼ ἐθέλοιμι παρεστάμεναι. Schol. br. τῷ κεν, ὅπως ἄν. Immo vero οὕτως ἄν. παριστάμενοι Vrat. A.

564. μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν. Senſum ipſe locus ac res ſuppedita: *percuſſit me, affecit me magno dolore, morte ſua.* Schol. B. et Moſc. ἔπληξέ μου τὴν ψυχήν. μάσσασθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι Apollon. Lex. οἷον καθήψατο τῆς ψυχῆς. conſentiunt Heſych. Schol. Vict. Moſc. Suidas. Et in Vrat. A. gl. ἐλύπησε. De voce μάσσασθαι pro μάσασθαι, ex μάομαι, ὁρμῶμαι, et inde ἅπτομαι, v. dicta ad Δ, 190. Ducunt alii a μάσσω, μάσσομαι, quod vulgo quidem habet notionem pinſendi, ſtringendi, abſtergendi, haud dubie tamen a notione τοῦ μάομαι, pro ἅπτομαι proceſſit; factum ex eo volunt ἐμάσατο. Docui tamen ad e. l. a μάσσω Homero non minus, quam aliis, eſſe ἐμάξατο. Manendum itaque eſt in forma μάομαι, ἐμασάμην, et geminato ſibilo ἐμασσάμην, niſi imperfectum tempus praeferas ἐμάσσετο, quod a μάσσομαι recte ducitur. A μάομαι itaque eſt ἐμάσατο vel ἐμάσσατο. Iam μᾶσθαι ἐπί τι eſt ἐπιμάομαι. μᾶσθαι εἴς τι, impingere, illidere, et inuadere. Ergo mors alterius εἰςμᾶσθαι dicitur τὸν θυμόν, grauiter affligere. Sic Υ, 425 ὅν ἐμόν γε μάλιστ' ἐςεμάσσατο θυμόν. et h. l. ἐςεμάσσατο ἐμὲ (κατὰ) θυμόν. Comparari poteſt εἰςαΐσσειν. εἰςελθεῖν, et ἄλγος θυμὸν ἱκάνει, pro εἰς θυμὸν ἐφικάνει.

Cant. a pr. m. et Ven. ſuppletus ἐπεμάσσατο, pro ἐςεμάσσατο· non male hoc. vii quoque in altero loco Υ, 425 in aliis legitur. Heſych. ἐςεβάσατο.

In Barocc. ἐςεμάσσετο. quod Barnes receperat, quia vocem a μάσσω ductam eſſe putabat, videbat autem aoriſtum eſſe debere ἐςεμάξατο. Per ſe quidem ἐςεμάσσετο pro imperfecto ab εἰςμάσσομαι ferri poteſt, etſi tempus hoc minus opportunum eſt ad ſenſum. Legitur quoque hoc in Townl. et fragm. Moſcou. quemadmodum etiam in Ven. B. in altero loco Υ, 425. alludit ad idem ἐςεμάσετο Vrat. d. ἐξεμάσσετο in vno Vindob. Eſt quoque

in Hesych. et Suida: *σπεμάσσετο, καθήψατο.* (*ἀπενάσσατο,*) *ἀπῴκισεν.*

In Schol. br. est *ἐςεμάσσατο θυμόν. καθῆψε* (pro *καθήψατο*) *καὶ ἐλύπησε τὴν ψυχήν. καὶ ἐναπεμάξατο.* Postrema sunt aliena ab h. l. Miscet quoque plura ac diversa Eustath. p. 1117 extr. *οὐχ ἁπλῶς, ἐπιπολῆς, ἐλύπησεν, ἀλλ' ἐνεμάξατό μοι τὴν ἀλγηδόνα. οὗ τὸ ἐναντίον, ἀπομάσσεσθαι καὶ ἐκμάσσεσθαι, λέγεται. τοιαύτη δέ τις λέξις καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ κεῖται.* (cogitauitne de *ἀναμάξεις* Od. T, 92?) *ἢ καὶ ἄλλως·* (hoc ergo aliud Scholion, idque melius.) *ἀντὶ τοῦ, λίαν μοι καθίκετο τῆς ψυχῆς καὶ καθήψατο. ἀπὸ τοῦ μάσασθαι. ἐξ οὗ καὶ τό, χειρὶ ἐπιμασσάμενος* (Od. T, 480. et I, 302) *ὅ ἐστιν ἐφαψάμενος. ὅθεν καὶ χερμάδιον, οὗ ἐστι, μάσασθαι τῇ χειρί.*

μάλα γὰρ — Barocc. cum Ald. 2. et sequacibus *μέγα.*

569. *καὶ ἐν γούνεσσιν ἔθηκε.* Erat hic quoque vulgatum *γούνασσι* vt sup. 451. cum vitio metri alii *γούνασι.* Sed *γούνεσσιν* diserte habent Cant. et fragm. Mosc. *γούνεσιν* Flor. Ald.

570. *καί οἱ μυίης θάρσος ἐνὶ στήθεσσιν ἐνῆκεν.* Barocc. Mori et pro var. Eustathius *ἔθηκεν.* Eleganter Ernesti: „concinnior, inquit, versus foret, si legeremus: *καὶ μυίης οἱ θάρσος.*" Corrupte eum recitat Galenus de Hippocr. et Platon. placitis III, 2. *καί οἱ γυίοισι θάρσος.*

Ceterum bene obseruat Schol. B. comparationem esse referendam non ad muscam per se, sed ad *τὸ θάρσος,* h. e. *τὸ ἰταμὸν καὶ ἐπίμονον.* vt ita tenuitatis sensus e comparatione prorsus tollatur. Alludit ad h. l. Lucianus in Muscae Elogio: quod iam Barnes notauit.

571. *ἥτε καὶ ἐργομένη·* interpolate pro *ἢ καί.* violato digammo, cum esset *ἢ καὶ ἐεργομένη* (*ϝεργομένη*) vt N, 525 *ἧσαν ἐεργόμενοι.* v. Obss. ad T, 77. In Ald. 1. et hinc ductis cum Turnebo est *εἰργομένη,* quod et vn. Vindob. exhibet. *ἥτε καὶ ἐεργομένη* fragm. Mosc. Ducit hoc ad veram scripturam: *ἢ καὶ ἐεργομένη.*

572. *ἰσχανάᾳ δακέειν· λαρόν τέ οἱ αἷμ' ἀνθρώπου·* *ἰσχανάᾳ* nunc est *ἀντέχεται:* persistit in mordendo. Alias

ἰσχανᾷν eſt, κατέχειν, retinere, et hinc, κωλύειν. vt vidimus E, 89. M, 38. O, 723. Reddidere veteres loco noſtro ἐπιθυμεῖ, ex ſententia, quod et in Schol. br. eſt et ap. Heſych. Conf. inf ad Ψ 300. Euſtathius iungit plura: ἐπιθυμεῖ, ἀντίσχεται. ἀντέχεται. Cant. ἰσχανάει. at in marg. ἰσχανάα.

λαρόν τε οἱ αἷμ' ἀνθρώπου. praeſtaret δὲ, nam eſt ſententia interpoſita; itaque diſtinctione adiuui. Eſt quoque δὲ in marg. Steph. λαρὸν eſt ἡδὺ vel γλυκύ. Ap. Apollon. Arg. I, 456 λαρὸν ἰέθυ. vbi v. Schol. et 659 audacius λαρὸν ἔπος III, 932. Apollon. Lex. Heſych. Etymol. Obſeruant quoque veteres λαρὸς primam habere productam; v. Euſtath. Scilicet hoc ſpectat ad ſcripturam τοῦ λαρώτερος et λαρώτατος, quod ex analogia eſſe deberet λαρότερος Odyſſ. B, 350.

573. τοίου μιν θάρσευς πλῆσε φρένας ἀμφὶ μελαίνας. θάρσευς edd. Flor. Aldd. Rom. temere mutatum in vulgare a Turnebo, θάρσους. quod iterum eiecit Barnes, fauente Payne Knight p. 45. et recte; nam θάρσευς omnes, quos noui, codices meliores; excepto Vrat. d. Ex libris Vindob. nil video notatum. Mirum dixeris in hac potiſſimum voce antiquiorem formam eſſe ſeruatam. Eſt tamen θάμβευς Od. Ω, 393 et Ὀδυσεῦς vſ. 397 et omnino obſeruare licet, horum nominum in ος caſum ſecundum contractum in ους non facile occurrere; ſed εος. vt πένθεος. τείχεος. τέκεος. βέλεος.

ἀμφιμελαίνας vna voce etiam h. l. vulgg. Vide modo ad vſ. 499.

575. Ἔσκε δ' ἐνὶ Τρώεσσι Ποδῆς, υἱὸς Ἠετίωνος, Harlei. ἦν δέ τις ἐν Τρ. Erat haud dubie hic Eetion diverſus a patre Andromaches. Schol. B.

Ποδῆς συνῄρηται ἐκ τοῦ Ποδέας, Ποδῆς, vt Κισσέας Κισσῆς. Ἑρμέας Ἑρμῆς. κατὰ Ἀρίσταρχον Euſtath.

576. μιν τίεν priore breui, quae alibi τῖεν. Scilicet duae fuere formae: altera breui priore, altera producta. v. Exc. I. ad P, 164.

577. δήμου· ἐπεί οἱ ἑταῖρος ἔην, φίλος εἰλαπιναστής. δήμου est κατὰ τοῦ δήμου, τῶν δημοτῶν. inter populares ſuos. Sic B, 198 ὃν δ' ἂν δήμου ἄνδρα. M, 213 δῆμον ἐόντα. δημότην. Monet de his Euſtath. is etiam: εἰλαπιναστής, σύνδειπνος, καί, ὡς οἱ παλαιοί φασι, παράσιτος· antiquo ſenſu vocis, quod et Pollux ſtatuit VI, 36 et Athen. VI, p. 236 D vt fert quoque etymon vocis. Add. Heſych. Schol. br. Eſt quoque in Etymol. συμπότης. Abſurdum eſt, quod veteres obſeruarunt, hominem epularum ſodalem ventre vulneratum eſſe: Schol. B. Athen. VI, 8 et Euſtath. quod tamen recoxerunt Barnes et Clarke.

578. τόν ῥα κατὰ ζωστῆρα βάλε. ζωστῆρ' ἔβαλε Vrat. d. et vn. Vindob. „τόν ῥα, hunc vtique, hunc inquam" decantat Clarke.

582. Ἕκτορα δ' ἐγγύθεν ἱστάμενος ὤτρυνεν Ἀπόλλων. ⸓ (nam iterum Venetus A. cum Scholiis integer emerſit) „quod Zenodotus ſcripſerat: Ἕκτορα δὲ φρένα δῖος Ἄρης ὤτρυνε μετελθών. At, inquit, vnde Mars repente adſtitit?" Reponas: vnde vero Apollo repente? Eſt tamen diſpar ratio: cum Apollo Ilio vel Pergamo proſpicit; at Mars in Olympo ſedet.

583. ὅς οἱ. Male Barnes γρ. ὅς ῥ' οἱ.

Φαίνοπι Ἀσιάδῃ neglecto hiatu in primo pede. v. Excurſ. ad O.

585. ἑκάεργος Ἀπόλλων. In Vrat. d. et vn. Vindob. Διὸς υἱὸς Ἀπόλλων. Totus verſus aberat a Veneto: vt et a fragm. Moſc. et a pr. m. in Townl.

586. Ἕκτορ, τίς κε. Ἕκτωρ Vrat. d. τίς κεν σ' ἄλλος vn. Vindob.

587. οἷον δὴ Μενέλαον ὑπέτρεσας, ὃς τὸ πάρος περ. „οἷον. ὡς. κατὰ τοῖον, καθ' οἷον." ὅς τὸ πάρος γε Barocc. Ven.

588. μαλθακὸς αἰχμητής. ⸓ „quod μαλθακὸς mollis, imbellis, ex hoſtis perſona dictum; nam poeta eum fortem et animoſum exhibet." Sch. A. it. Sch. br. et Euſtath. Scilicet moleſtiam fecit olim viris doctis, quod Menelaus,

alias inter fortiſſimos habitus, nunc ignauus eſſe perhibetur. v. Athen. IV. p. 178. Argutatus eſt in hoc ipſe Plato in loco Sympoſii pr. de quo v. ſup. ad B, 408.

589. σον δ' ἔκτανε πιστὸν ἑταῖρον. Fuit puto, σὸν δὲ κτάνε.

590. Ποδῆν, υἱὸν Ἠ. Bentl. em. υἷ' Ἠετίωνος. Ita vero et 575 υἷς erit ſcribendum, vnde υἷος, quod obvium eſt ex ὗις. ἐσθλὸν ἐνὶ προμάχοισιν iungere malebat Koeppen, laudatque Δ, 458. Verum et ibi ambiguum eſt, nec quicquam refert.

593. αἰγίδα θυσσανόεσσαν. Iam vidimus E, 738. O, 229. vno ſibilo vox ſcribitur paſſim et h. l. θυσανόεσσα.

594. Ἴδην δὲ κατὰ νεφέεσσι κάλυψε. ⊱ „quod poeta proprium hoc ponit *aegidis*, quod contrahit nubes et procellas; vnde et hae καταιγίδες dictae." Sch. A. Acumen hoc Euſtathius ſublegit. Etſi hoc verum eſſe poteſt, antiquiſſimos vates αἰγίδα Ioui tribuiſſe reſpectu procellae e nube cum fulmine erumpentis. Eſt ἀίσσειν. ἀΐξ, et αἰγίς. quae vox, de *capra*, αἴξ, αἰγός, accepta, alteram fabulam de caprae pelle poetis ſuppeditare potuit. Vulgari vſu de clipeo Iouis et Palladis eſt intelligendum. Ducta res eſt a pugna, in qua clipeus fulgidus hoſtis ori intentatus terrorem iniicit: translatum ad Iouem, terrorem etiam e longinquo incutientem, aegide obuerſa: Jl. Δ, 166 ſq. vt iam vidimus Apollinem facere iuſſu Iovis O, 229. 318. Mineruam Od. Χ, 297.

595. τὴν δ' ἐτίναξε. ſcil. τὴν αἰγίδα. ⊱ „quod Zenodotus ſcripſerat — ἔκτυπε, γῆν δ' ἐτίναξε." At illud proprium in aegidis vſu, intentare eam in aduerſarii oculos ad terrendum, vt O, 230 τὴν μάλ' ἐπισσείων — Δ, 167 Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης — αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσιν.

597. ἦρχε Φόβοιο. ⊱ „quod Φόβοιο ἀντὶ Φυγῆς" Sch. A. ſaepe iam decantatum. ἦρχε h. l. fuit cauſſa prima fugae; nam ipſe vulneratus receſſit. ἦρξε vulgatum erat; quod hoc vno loco occurrebat. Alias vbi-

que est ἦρχε, idque h. l. meliores exhibent, Harlei. Ven. Townl. Vrat. A. fragm. Mosc.

599. βλῆτο γὰρ ὦμον δουρὶ — ἄκρον ἐπιλίγδην. „ὅτι τὸ ἐπιλίγδην μεσότητός ἐστι. (Ita grammatici appellant voces, quae et nomina et aduerbia haberi possunt: vt ex Etymologo discas. Putarunt ergo fuisse proprie κατ' ἐπιλίγδην.) ἐπιψαύειν, ὅσον δι' ἐπιπολῆς, ψαῦσαι μὴ εἰς βάθος." Schol. A. sic quoque Schol. br. et Apollon. Lex. ὅσον μὴ ἐπιψαῦσαι laudato hoc versu. Plura adiicit Hesych. ad quem cf. Notam. Conuenit quoque Suidas: qui vt et Hesychius, eodem modo exponunt λίγδην. Recte Eustathius statuit, fuisse aliquando verbum λίζειν, stringere, et inde ἐπιλίζειν. Diuersum est ἐπιλλίζειν, oculis, ἴλλὸις Od. Σ, 11. Vnde nec probanda scriptura ἐπιλλίγδην in Cant. et ap. Hesych. etsi verum est, λ in ἐπιλίγδην pronuntiando geminari.

γράψε δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή. Schol. br. et Etymol. ἄχρις, ἕως τέλους. scil. vt os pro extremo loco esset, in quo hasta haereret. At Schol. A. recte monet: si tantum strictim hasta vulnerauit, ὦμον ἄκρον ἐπιλίγδην, quomodo ὀστέον ἄχρις? ita enim ἐς βάθος descenderat hasta. Respondet grammaticus: de loco vulneris esse cogitandum, est enim humerus, de quo agitur, pars corporis parum carnosa. ἐστὶ γὰρ ἡ ὠμοπλάτη ἀσαρκοτάτη. Addit Schol. B. ἢ μᾶλλον κατ' ἐπιδρομήν. Nimirum cogitare licet, ictum fuisse oblique illatum, vt tantum humerum summum, eiusque superficiem attingeret et tamen in os impingeret.

600. ὁ γὰρ ἔβαλε σχεδὸν ἐλθών. Legebatur interposito ῥα, γάρ ῥ' ἔβαλε, quod grammaticorum sedulitati deberi, per se patet. Abest quoque a Vrat. A. Harlei. Turbabatur in edd. In Flor. Ald. 1. erat ὁ γὰρ ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών. corruptius Ald. 2. cum vno Vindob. ὁ γὰρ βάλε σχεδόθεν ἐλθών. et Rom. ὁ γάρ ῥ' ἔβαλε σχεδόθεν ἐλθών. Correxit tandem Henr. Stephanus. Licet suspicari fuisse ὁ γάρ ἑ βάλεν. γάρ ἑ αὐτόν.

Exoritur alia dubitatio de vſu voc. βάλλειν. quod eſt, eminus petere. quomodo igitur h. l. σχεδόν? cf. Euſtath. p. 1120 pr. At eſt intelligendum, propius accedendo, eminus quidem, ita tamen, vt haſta emiſſa eum attingere poſſet.

601. οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. Schol. br. πρὸς τῇ χειρί. potius ἐπὶ καρπῷ χειρός. Sed vel ſic χεῖρ' eſt κατὰ χεῖρα.

602. υἱὸν 'Αλεκτρυόνος. — „quod 'Αλεκτρυὼν non eſt nomen ab animante (gallo) ductum; nondum enim tum nomen erat notum" Schol. A. notat quoque Euſtathius ex antiquis. Scilicet Homerus ignorat nomen ἀλεκτρυὼν, quatenus apud eum non occurrit; potuit tamen iam tum in vſu eſſe. Apud Pindarum eſt ἀλέκτωρ.

603. οὐκέτι ἔλπετο. Ita ſcripſi, vt conueniret ceteris locis, conſentiente ed. Rom. tum codd. Lipſ. Townl. Vrat. A. b. d. duob. Vindob. In aliis ἤλπετο.

604. ἔγχος ἔχων. Cant. ἕλκος ἔχων. Porro μαχήσεσθαι. Barocc. μαχήσασθαι. Bentl. emendat μαχέσσεσθαι, vt aliis locis conueniat forma: Video tamen in praeſenti loco nullam varietatem, niſi quod Vindob. vn. μαχέσασθαι.

607. ἐν καυλῷ δ' ἐάγη δολιχὸν δόρυ. τοὶ δ' ἐβόησαν. Schol. A. „ἐν καυλῷ δ' ἐάγη. τὸ τῆς ἐπιδορατίδος. λέγει δὲ ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν καυλόν. οὕτως δὲ μόνως φησὶν (hanc ſolam lectionem agnoſcit) ὁ Δίδυμος ἐν τοῖς διορθωτικοῖς· τοὶ δ' ἐβόησαν. ἀβέλτερον γὰρ τελέως· „τοὶ δ' ἐφόβηθεν" οὐ γὰρ φεύγουσιν, ἀλλὰ διώκουσιν (οἱ Τρῶες) καὶ ἐπὶ Πατρόκλου τὸ ὅμοιον· ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς ὄπισθε Τρωϊκός. inf. 723. Patet ex his olim lectum quoque eſſe τοὶ δ' ἐφόβηθεν. Lectum quoque hoc in Cant. Mori. Harl. cum altero Vat. Vrat. A. vn. Vindob. et editum erat in Flor. Aldd. Repoſitum id, quod nunc legimus, a Turnebo ex ed. Rom. Verior tamen eſt haud dubie altera lectio: τοὶ δ' ἐβόησαν, vel, vt ſcriptum eſſe debuit, τοὶ δὲ βόησαν· quam Ariſtarcheam eſſe tradit aliud Scholion A. at Sch. B. monet de ſenſu: „*clamarunt, metu, ne quid*

Hectori accideret, μή τι πάθῃ." Potuit tamen etiam miratione fieri, cum in eius thorace frangeretur hasta.

ἐν καυλῷ δ' ἐάγη. Corrupta haec esse a grammaticis monitum iam est ad Γ, 367. ἄγω, frango, habet priorem longam, et pronuntiatum fuit ϝαγω. Bentl. adscripserat: ἐν καυλῷ δ' εϝαγη. contra prosodiam vocis. Debuit primitus recitatum esse: ϝαγη δ' ἐν καυλῷ. De voc. καυλὸς v. ad N, 162. Eustathius norat duplicem lectionem δὲ ἄγη et δ' ἐάγη. Male vero ait prius esse Ionicum, alterum Atticum. v. ad Γ, 367.

606. παρὰ μαζόν. Mori περὶ μ.

608. ὁ δ' Ἰδομενῆος ἀκόντισε. ⊱ „quod Ἰδομενῆος est ἐπ' Ἰδομενέα. Subiicitur notatio, (καί ἐστι τῶν ἔξω περιφερομένων ζητημάτων) qua recte monetur, in seqq. vsque ad 616 impeditam esse orationem; σύγχυσιν etiam Eustathius notauit; nam 612 πεζὸς de Idomeneo est accipiendum: qui pedes a nauibus ad pugnam venerat, et, cum fugere non posset, a Troianis caesus fuisset, nisi Coeranus currum admouisset. Sunt itaque illa: 610, 611. αὐτὰρ ὁ — ἔπετ' αὐτῷ parum commode in medio posita. Mihi satis liquere videtur, esse hos duo versus fetum rhapsodi; versibus eiectis omnis turbatio tollitur.

Δευκαλίδαο. de patronymici forma v. ad N, 307. Harl. pro hoc legit: ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.

609. τοῦ μέν ῥ' ἄπο Vrat. b et. al. At est ἀπὸ — ἅμαρτεν. καὶ αὐτοῦ μὲν ἄρα ἀφήμαρτε κατὰ τυτθόν. Totus versus aberat ab Harlei.

610. Μηριόναο ὀπάονα. Importunus versus vna cum sequenti: v. ad v. 608. Bentleius hiatum dudum obseruauerat, idemque tentabat; Μηριόνεω ἀμοπάονα, vt Θ, 276 καὶ Πολυαιμονίδην ἀμοπάονα. Simili modo emendabat inf. locum Ψ, 360 Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα. Alio modo idem ingeniose locum mutabat: αὐτὰρ ὅγ' Ἰδομενῆος ὀπάονα θ' ἡνίοχόν τε. quod bene conueniret ceteris.

611. κοίρανον, ὅς ῥ' — ἔπετ' αὐτῷ. Lips. ἕπλετ'. „ὅς ῥ'. *qui vtique. qui videlicet.*" Clarke.

612. πεζὸς γὰρ sc. Idomeneus. v. ad 608. Ad Merionen male refert alius grammaticus in Sch. A. cum ipso Eustathio et Sch. br. quos sequi video Ernestium. λιπὼν νέας. v. sup. N, 210. τὰ πρῶτα pro πρότερον *antea.*

613. Idomeneus senecta grauatus, μεσαιπόλιος N, 361. 512.

617. τὸν βάλ' scil. Ἕκτωρ. seu ex vs. sequ. δόρυ. Lenius esset: ὃς βάλε scil. αὐτὸν τὸν Κοίρανον. ὑπὸ γναθμοῖο καὶ οὔατος. probabiliter obliquo ictu; Hectore stante in terra, cum Coeranus currum circumageret. Sch. A. ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντων Harl. *dentium aliquos* ait Clarke.

620. Merionen humi stantem pugnasse, recte monent A. B. et sublatus e solo habenas Idomeneo porrexisse, vt senex se curru in castra reciperet.

623. ὅτ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν. ὅτι οἱ Ἀχαιοὶ οὐ κρατοῦσι. In Vrat. d. versus aberat.

626. οὐδ' ἔλαθ' Αἴαντα· fuit puto οὐ δὲ λάθ'.

627. Ζεὺς, ὅτε δὴ — pro sollenni: οὐκ ἔλαθεν — ὅτι δὴ Ζεὺς Τρ.

629. ἤδη μέν γε καὶ, ὃς μάλα νήπιός ἐστι, γνοίη. ἦ δὴ Vrat. d. μέν κε Lips. Mori. Vat. Ven. Townl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. vt sit γνοίη κε. ingrato tamen sono — μέγα νήπιος Mori. Vat. perpetua varietate.

630. Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει. „ἐν ἄλλῳ· ἀμύνει.“ Sch. A. Edd. etiam Barnes. Clark. constanter Ζεὺς κῦδος ὀπάζει exhibebant; etsi ipse Eustath. Ζεὺς αὐτὸς ἀρήγει offerebat: hoc codd. tuentur Cant. Mori. Barocc. Ven. Harl. Vat. Vrat. b. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. recte ergo iam Wolfius hoc receperat.

631. ὅςτις ἀφείη. Ven. ἐφείη. quod et habet fragm. Mosc, Vrat. b. et Sch. A. ἐν ἄλλῳ· ἀφείη. Variant quoque edd. Flor. Ald. 1. ἀφείη. Ald. 2. ἐφείη. Rom. cum Eustath. ἀφίει. quod et Cant. Lips. Vrat. b. vn. Vind. habet. Vrat. A. ἐφίει, et fragm. Mosc. in marg. Turnebus reuocauit ἀφείη. Alludit Barocc. ἀφήει. sic et Mori. Varietatem similem in hac voce et forma iam aliquoties vidimus. v. ad Γ, 317. Π, 762. Hoc loco tamen ἀφιέναι

βέλος accommodatius, adiuncta notione τοῦ temere emittere: non ἐφιέναι, certo fcopo.

632. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει. Schol. A. „τὸ ἔμπης, ἀντὶ τοῦ· ὁμοίως.“ leg. ὅμως. Eſt tamen nunc fimpliciter pro δή. ἰθύει Lipſ. πάντα, βέλη. non omnes res h. l.

633. ἡμῖν δ' αὔτως. Variant et h. l. αὔτως et αὕτως. vt ſtatim A, 133.

634. αὐτοί περ φραζώμεθα. Vrat. A. αὐτοί τε φρ. Schol. B. et Moſc. ἐμφαντικὸν τὸ αὐτοί περ. οἷον, ἡμεῖς μόνοι, οἱ καταλελειμμένοι ὑπὸ τῶν φευγόντων. ἢ τῇ ἰδίᾳ ἀρετῇ, οὐ τῇ ἀπὸ θεῶν συλλήψει.

635. ἡμὲν ὅπως τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοί. Schol. B. „αὐτοὶ, vel, quotquot ſuperſunt, vel a Ioue, relicti, propria virtute.“ Immo oppoſita ſunt, ὁ νεκρὸς et ipſi, qui corpus tuentur.

In priore verſus parte duo ſunt, quae vitium redolent, primo articulus τὸν, alienus ab Homericis; tum neglectus digammi: νεκρον ϝερυσσομεν. Facilis tamen praeſto eſt medela, reuocando ad priſtinam formam: ἡμὲν ὅπως νεκρόν τε ἐρύσσομεν (ϝερυσσομεν) ἠδὲ καὶ αὐτοί. Emendauerat iam Bentleius. Iterum hoc vitium occurret inf. 713.

636. χάρμα — γενώμεθα. χάρμα, non h. l. γέλως, vt alibi, ſed ἡδονή. Edd. Flor. Aldd. γενοίμεθα. reduxit γενώμεθα e Romano H. Stephanus; vtrumque recte poſt ὅπως. praefero tamen h. l. coniunctiuum.

637. οἵ που δεῦρ' ὁρόωντες ἀκηχέδατ', οὐδ' ἔτι φασίν. Schol. A. ait οἵ που δεῦρ' lectionem eſſe Ariſtarcheam; alii: οἵ που νῦν. ſicque Townl. Vrat. b. d. ἤ που Harl.

ἀκηχέδατ' legitur ex ed. Rom. inde a Turnebo et Stephano; cum in ed. Flor. Aldd. et hinc ductis eſſet ἀκηχέατ'. quod et Excerpta MS. Oxon. exhibebant. In Apollonii Lex. occurrit ἀκηχέδατο. ἐλυποῦντο. quod ſi hunc verſum reſpexit, male accepit; nam tempus illud locum non habet, quod bene monuit Clarke, ſed ἀκηχέδαται. Et eſt in Heſych. ἀκαχέδαται, λυποῦνται. et ἀκηδέδαται,

vbi v. Alberti. Sane ex ἀχέω, ἤχηνται, ἠχέαται et ἠχέδαται, neminem moretur: et ἀκαχέω, ἀκάχηνται, et ἀκήχηνται, vnde ἀκηχέαται, ἀκαχέαται et ἀκηχέδαται. v. sup. ad ἀκαχείατο. M, 178.

οὐδ' ἔτι φασίν. sic Flor. Ald. 1. οὐδέ τι Ald. 2. rediit ad οὐδ' ἔτι Turnebus, secundum editionem Romanam, et cum eo H. Stephanus. οὐδέ τι, Cant. Mori. Vrat. b. οὐδέ τε Lips.

638. 639. Ἕκτορος μένος — σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ πεσέεσθαι. ,,quod ambiguum est, sitne ἀλλ' ἐμπεσεῖσθαι αὐτούς, an, τὸν Ἕκτορα." Sch. A. cum Eustathio. Atqui debebant meminisse vsum Homericum aliquoties declaratum, v. ad I, 235. vbi idem versus occurrebat; ἐμπεσεῖσθαι νηυσὶ non dici nisi de Achiuis fugientibus.

Quod ad alterum attinet, σχήσεσθαι, vsus loquendi Homericus est hic: σχεῖν, σχήσειν, dictum transitiue, κατέχειν τινά. Sic M, 106. 7. et saepe. οὐ σχήσει χεῖρας ἀάπτους. Od. X, 70. At σχήσεσθαι, vt σχέσθαι. σχέο. σχέτο, semper vi immanente, *continere se, quo minus, abstinere*, etiam *sustinere:* cum casu secundo, vel cum infinitiuo: σχήσεσθαι μάχης, *absistere, cessare.* μένεος sup. P, 503. *virtute haud vti.*

Iam duo maxime sunt, in quibus haec forma loquendi occurrit, primum, cum *Achiui* loco cedunt et in naues fugiunt, vt classem soluant: hoc vidimus sup. I, 235. vbi v. Obss. M, 106. 7 Troiani βὰν ῥ' ἰθὺς Δαναῶν — οὐδέ τ' ἔφαντο σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. haud dubie supplendum αὐτούς, τοὺς Δαναοὺς σχήσεσθαι, *substituros, loco mansuros esse.* quod mox 125. 126 disertius: ἔφαντο γάρ, οὐκέτ' Ἀχαιοὺς σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι.

Alterum est, vt de *Hectore* pronuntietur: vt sup. P, 503 οὐ γὰρ ἔγωγε Ἕκτορα Πριαμίδην μένεος σχήσεσθαι οἴω. *a pugnando esse desiturum.* Et I, 651 Achilles ait de Hectore: si ad Myrmidonum castra penetrauerit, Ἕκτορα, καὶ μεμαῶτα, μάχης σχήσεσθαι οἴω.

Nunc in noſtro loco prius membrum ad Hectorem ſpectare putes: οἱ Φίλοι, Achiui, Φασὶν, μένος καὶ χεῖρας Ἕκτορος οὐκέτι σχήσεσθαι, Hectorem non *ſe cohibiturum fore*, eum *non ſubſtiturum*, quo minus vlterius nos premat; ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι, *ſed in naues irruiturum.* Atqui hoc paullo ante vidimus non de Troianis, ſed de ſolis Achiuis dici, quatenus ad naves fugiunt, vt disceſſum parent. Itaque neceſſe eſt, aut ſubiecta diuerſa conſtituere, et prius de Hectore, alterum de Achiuis accipere; quod durum eſt; aut prius quoque ad Achiuos referre, hoc modo: Achiui verentur, (ἡμᾶς) οὐκέτι σχήσεσθαι μένος καὶ χεῖρας Ἕκτορος. Ita vero alio modo contra vſum Homericum peccatur, qui σχήσεσθαι ſemper intranſitiue adhibet; nunc autem eſſe debet dictum pro σχήσειν. Supereſt tertium: hunc verſum eſſe inſertum ab interpolatore rhapſodo vſus Homerici ignaro, cum antea eſſet: οὐδ' ἔτι Φασὶν (ſcil. ἡμᾶς) σχήσεσθ' ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνῃσι πεσέεσθαι. Ita locus prorſus conuenit cum I, 234. 235 niſi quod ibi Φασὶν οἱ Τρῶες.

640. εἴη δ' ὅςτις Cant. Vat. ὥς τις.

641. οὐδὲ πεπύσθαι. Harl. Townl. πυθέσθαι.

643. ἀλλ' οὔ πῃ δύναμαι ἰδέειν. οὔπω. Mori. Barocc. Lipſ. vn. Vindob. cum edd. Flor. Aldd. Turnebus. οὔπῃ vitioſe ſcriptum in Romana, vnde οὔπη induxit Henr. Stephanus, quod etiam codd. habent, in his Venetus A. cum Scholio: „πῇ particula motum ad locum deſignat, vt in illo: πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; Z, 377. deberet ergo h. l. eſſe που. nullibi: οὔ πω. niſi πῃ eſt h. l. particula expletiua.“ Accipitur tamen vulgo οὔπῃ pro τοπικῷ, nullibi.

In Etymol. voc. οὔτις eſt: τὸ δέ· ἀλλ' οὔτιν δύναμαι ἰδέειν, κατὰ συγκοπήν ἐστιν ἀπὸ τοῦ· οὔτινα. Merito mireris dictum. Verum memoriae lapſu confuſus eſt locus alter: τῶν νῦν οὔ τιν' ἐγὼ ἰδέειν δύναμ' οὐδὲ νοῆσαι. ſup. E, 475.

644. ἠέρι γὰρ κατέχονται. ⊱ „quod ἀὴρ poetae eſt caligo. vt Od. I, 144 ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα." Sch. A. plura Euſtathius; quaſi hoc nunc primum occurrat! — vidimus hanc ex puluere concitato caliginem iam vſ. 269. „In alio: ἠέρι γὰρ κεκάλυπται." Sch. A.

645. Ζεῦ πάτερ, ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι. Dicta haec eſſe μεγαλοφρόνως, omnes ſenſerunt: non de ſalute ſua vota facit, ſed lucem precatur, ἵνα οἱ δρῶντες καὶ πάθωσι. Sch. A. B. Facile tamen de ſuo quisque ſenſu aliquid admiſceat, vt feciſſe videtur ipſe Longinus in iudicio ſuo de ſublimitate loci, c. 7. et Sch. Exc. Oxon. quaſi hoc Aiax in votis habeat, vt virtutem ſuam et res praeclare geſtas tenebris opprimi et occultari nolit. In verbis haec tantum ſunt: vtinam moleſta caligo auferatur! vtinam ſereno ſaltem caelo pugnemus! hoc amplificat; et ſi pereundum eſt, pereamus ſaltem ſereno caelo. — ἀπ' ἠέρος Vrat. d.

646. ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι. Sch. A. ἐν ἄλλῳ· ὁρᾶσθαι. cf. ad A, 203. Δ, 516.

647. ἐπεί νύ τοι εὔαδεν. fuit εϝαδεν. ex ἧδε, ἅδε. ἅδε δ' Ἕκτορι μῦθος. v. ad Ξ, 340. et Excurſ. de digammo.

648. Aiacem δακρυχέοντα, alias tam fortis et duri animi, magnopere ad miſerationem facere, obſeruant Sch. A. B. τὸν δ' ὁ πατὴρ Mori. Barocc. Vrat. A. male in Homero.

649. αὐτίκα δ' ἠέρα μὲν σκέδασε, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. ⊱ quod manifeſte nunc ἀὴρ pro ὀμίχλη. Sch. A. vide modo ad 644. — κέδασεν Lipſ. „vt alibi: neſcio an rectius et mollius" Erneſti.

650. μάχη δ' ἐπὶ πᾶσα φαάνθη *tota acies proſpicienti patebat.* ἐπεφαάνθη. vt eſt ἐπιφανής. Ne incidas in ἐπὶ πάντα. ἐπὶ πᾶσι eſt ap. Plutarch. de primo frigido p. 948 E.

651. καὶ τότ' ἄρ Αἴας εἶπε βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον. ⊱ quod ſupplendum eſt πρὸς Μενέλαον. Sch. A. Item Euſtath.

„καὶ τότ' ἄρ'. *et tum demum, deinceps.*" Clarke.

652. σκέπτεο νῦν Μενέλαε, διοτρεφὲς, εἴ κεν ἴδηαι. Sch. B. „καὶ τοῦτο περιπαθὲς, quod dubitat heroem viuere.“ Nimis argute! σκέπτεο δὴ Mori. Vat. σκεπτέον αὖ Lipſ. cum gl. σκήπτου. — εἰ eſt Homero pro ἵνα, vt ſexcenties.

653. ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον, μεγαθύμου Νέστορος υἱόν. Ἀντίλοχον μεγάθυμον lectio erat edd. ante Barnes, qui aurium iudicium ſequutus μεγαθύμου repoſuit, accedente codd. auctoritate, Cant. adde Mori, Lipſ. Vat. Vind. b. fragm. Moſc. et Ven. Similiter ſup. 306 controuerſum erat Σχεδίον μεγαθύμου Ἰφίτου υἱόν. Addit ille μεγάθυμον Neſtorem ſaepius appellari: quod per ſe graue non eſt; nam epitheton heroum multorum ornans eſt.

657. ὥς τίς τε λέων ἀπὸ μεσσαύλοιο. Comparatio iam ſup. Λ, 547—556. adhibita, in paucis variata. Ad quem locum vide notata.

658. ὅς τ' ἐπεὶ ἄρ κε κάμῃσι κύνας τ' ἄνδρας τε ἐρεθίζων. Appoſita ſtigme, ⸖ ſed Scholion deficit. Forte ad ἐρεθίζων ſpectauit, quod h. l. non eſſe poteſt παροξύνειν, etſi et Euſtathius ſic accipit, ſed ἐρεθίζειν nunc eſt πειρᾶσθαι vndique aggrediendo. Niſi probabilius videatur, monitum fuiſſe de ἄρ κε κάμῃσι. pro quo alii ἄρ κεκάμῃσι habent: quod receperat Barnes e Cant. E codd. vix poteſt diiudicari, ne cognoſci quidem ſcriptura. At edd. omnes habebant prius, cum Euſtath. etiam Ven. Aliis in locis eſſe ſolet varietas et diſſenſus, vt A, 168 et H, 5. ad q. l. vide.

659. 660. οἵτε μιν οὐκ εἰῶσι — πάννυχοι ἐγρήσσοντες. Verſus aberant a Mori et a Barocc. vix cum ratione; ſed errore ex vltima verſuum voce ἐρεθίζων et ἐρατίζων, nec iis omiſſis ſententia conſtat. „οἵτε. qui ſcilicet.“ Clarke.

παννύχιοι vitioſe Rom. et Euſtath.

661. ἰθύει. „γρ. ἰθύνει“ Barnes; ex Euſtath. ſcilicet vitiato metro, cum ἰθύνω mediam habeat longam; quod etiam Clarke docuit ad h. l. Erat ἰθύει ſine varietate l. c. Λ, 551.

662. *ἀντίοι ἀΐσσουσι.* *ἀντίον* margo Steph. ex Euſtath. Mori. Cant. Vrat. b. Vat. perpetua varietate.

663. *καιόμεναί τε δεταί*, de hoc, vt de ceteris, v. ad l. l. Λ, 553.

664. *ἔβη τετιηότι θυμῷ.* Sch. A. *ἐν ἄλλῳ· τετιημένος ἦτορ. ὅ ἐστι, βεβλημένος διὰ λύπης.* quod erat Λ, 555 — *ἀπόνοσφιν* iunctim e more grammaticorum edd. excepta ed. Romana; ſicque editum erat alibi vt ſup. Λ, 554. Eſt enim *ἀπέβη νόσφιν.* In hoc verſu, de leone inuito recedente, latet vis comparationis.

667. *μή μιν — πρὸ Φόβοιο ἕλωρ δηΐοισι λίποιεν.* „*πρὸ Φόβοιο* pro *ὑπὸ*, vt *ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος* Ω, 734." Sch. A. et B. item Sch. br. Niſi malis *προλίποιεν* (*διὰ*) *Φόβου.* ex more omiſſa praeponenda particula.

668. *καὶ Αἰάντεσσ' ἐπέτελλεν.* hoc codd. ſuppeditant plerique et optimi, Mori, Barocc. Cant. Vrat. b. d. vn. Vindob. fragm. Moſc. Lipſ. Ven. alludit Vrat. A. *Αἰάντεσσιν ἐπέτελλε.* Alii et Edd. *Αἴαντεσσι κέλευεν.*

670. *νῦν τις ἐνηείης Πατρόκλοιο.* „*ἐνηείης*, *προσηνείας.* Opp. *ἀπηνής.*" Schol. A. br. v. ſup. ad vſ. 204. Addit Schol. B. *πραότητα. φιλοστοργίαν.* v. Etymol. h. v. qui verſum laudat.

671. *πᾶσι γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι.* Verſus ſaepe laudatus: quoniam omnes amplectimur hominem beneuolentia et humanitate ſe commendantem. Patrocli mores hinc adumbrat Apollon. Lex. p. 691. Argutatur Plutarchus de aud. poet. p. 31 F. verſu laudato, in voce *ἐπίστατο*, et comparat: *ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς*, Z, 444. Vt Lat. noui, norat, transfertur vox ad animi habitum, morem: adſueuerat, ita ſe comparauerat, vt.

672. *νῦν αὖ Θάνατος καὶ Μοῖρα κιχάνει.* Erat *νῦν δ' αὖ*, in edd. Particulam *δ'* iam Barnes eiecerat, auctoritate Barocc. remittendo ad Ψ, 750. vbi plura exempla appoſuit. Concinunt Barneſio Vrat. A. b. vn. Vindob. Townl. Lipſ. Ven. fragm. Moſc. Vidimus iam alibi, *νῦν αὖ* ſcribi in melioribus, ſine *δ'*: v. ad B, 671. Pro *κιχάνει* eſt *κάλυψεν* in vno Vindob. memoria fallente.

675. πετεηνῶν. πετεεινῶν Harlei. cum vno Vindob. ſollenni varietate. Reſpicit ad h. l. Aelian. H. N. I, 42. vbi αἰετὸς ὀρνίθων ὀξυωπέστατος.

676. οὐκ ἔλαθε πτὼξ. notat Schol. B. et Euſtath. poetam in his vſſ. τὴν δυςωπίαν πάντοθεν αὔξει.

πτὼξ. Notant ad h. v. grammatici πτῶκα dictum eſſe διὰ τὸ πτώσσειν. vel ὁ ὑποπτήσσων καὶ δειλός. v. Euſtath. Heſych. παρὰ τὸ πτῶ, πτώσσω Etymol.

677. θάμνῳ ὑπ' ἀμφικόμῳ. Suidas h. v. Ὅμηρος τὰ πολυπληθῆ φησι τῶν φύλλων (loca frondoſis fruticibus conſita) adſcripto hemiſtichio.

680. ὄσσε πάντοσε δινείσθην. Schol. br. δινήθην. ἐδινοῦντο, ὅ ἐστι, περιεστρέφοντο. Sed dualis aoriſti eſſet ἐδινηθήτην. Alterum eſt ab ἐδινεόμην. δινήσθην vitium duor. Vindob.

681. εἴ που Νέστορος υἱὸν ἔτι ζώοντα ἴδοιτο. ⸓ „Appoſita ſtigme propter ἴδοιτο. ſic Ariſtarchus et Ariſtarchei libri" Schol. A. in ceteris turbatus. Scilicet vel ad τὼ ὄσσε referendum eſt, εἰ τὼ ὄσσε ἴδοιτο, vel, inuerſione, et tranſitu a ſecunda ad tertiam perſonam facto. Addit Schol. B. ſcribi ab aliis ἴδοιντο.

ἴδοιο legitur in edd. inde a Flor. Aldd. Rom. conſentit Euſtath. At codd. Barocc. Townl. fragm. Moſc. (etſi eraſa littera τ) Venetus, ἴδοιτο. Lipſ. ἴδοιε, ſuperſcripto θεάσαιτο. Sequor antiquitatem codicum; et poteſt emendatior lectio, ἴδοιο, a correctione veniſſe videri; probo tamen hoc alterum ἴδοιο, et potuit ab errore hominum venire ἴδοιτο, qui ad ἐνόησε reſpiciebant vſ. ſeq. Tam lubrica eſt in hoc critices genere ratio!

682. αἶψα νόησε. Ionicum et ſuauius. Firmat Lipſ. pro vulgo αἶψ' ἐνόησε.

683. θαρσύνονθ' ἑτάρους. Poſt hunc verſum in Vrat. d. et vno Vindob. adſcriptus erat: θεσπέσιον γάρ σφιν φόβον ἔμβαλε Φοῖβος Ἀπόλλων. ex hoc ipſo libro vſ. 118. poteſt eſſe pro exemplo interpolationis verſuum.

684. προςέφη ξανθὸς Μενέλαος. Pro his erat in Vatic. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα.

685. Ἀντίλοχ' εἶδ' ἄγε, δεῦρο. Lipſ. et vn. Vindob. ἄρ δ' ἄγε. Verum εἶδ' ἄγε, vſu Homerico probatum: v. ad VI, 376.

688. πῆμα θεὸς Δαναοῖσι κυλίνδει. „κυλίνδει Ariſtarchus; non κυλινδεῖ, quia et alibi κυλίνδετο. κυλινδομένη." Schol. A. et Euſtath. πῆμα κυλίνδεσθαι vidimus iam ſup. 99. et Λ, 347.

689. πέφαται δ' ὤριστος Ἀχαιῶν. eſſe ſcripturam ὤριστος Ionicam eamque vſu et codd. auctoritate probatam, non ὠριστος, quod in aliis, iam ſupra vidimus ad Λ, 288. cf. ad Ε, 396. δώριστος Vrat. d. δὲ ἄριστος Lipſ. „γρ. ὦ 'ριστος" Barnes. Recitat verba Suidas in πρόςφατος, vt doceat eſſe φάω, pro φονεύω.

692. εἰπεῖν, αἴ κε τάχιστα νέκυν ἐπὶ νῆα σαώσῃ. Vrat. A. σαώσει ſollenni permutatione.

693. κορυθαίολος Ἕκτωρ. Scribit κορυθαιόλος Rom. vt et alibi v. ad Β, 816.

694. Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε. Schol. A. κατεστύγνασκε. ἠνιάθη. referunt ad triſtitiam et moerorem, quo quis corripitur. Etiam Apollon. Lex. κατεστύγησε. κατεστύγνασε. et in στυγέῃ. — καὶ ἐπὶ τοῦ στυγνάσαι· Ἀντίλοχος δὲ κατέστυγε μῦθον. adde Schol. br. Volunt στυγεῖν proprie ſynonymum τοῦ φρίσσειν et ad frigus referunt (v. Etymol. h. v.) Eſſet adeo, cohorreſcere; nunc quidem triſtitia, λυπεῖσθαι, alibi ſubito terrore: Od. Κ, 113. ſup. Η, 112. etiam cum auerſatione et odio: ita tandem odiſſe, et, ex odio, vitare Θ, 515.

Apud Suidam in ἔστυγεν. — κατὰ δ' ἔστυγε μῦθον ἀκούσας. ex h. l. et Od. Κ, 113.

695. δὴν δέ μιν ἀμφασίη ἐπέων λάβε. Verſus 695. 696 repetuntur Od. Δ, 704. 705. verſus 696 etiam inf. Ψ, 397 et Od. Τ, 472. Vox ἀμφασίη, non niſi h. l. et Od. Δ, 704 obuia, notatur grammaticis: Apollon. Lex. ἀφασία. ἀφωνία. ſicque alii: additur in Suida ἀλαλία, in Heſych. ἀγρυξία. Schol. br. ἔκπληξις. Etymologus tamen diſtinguit: ἀμφασίαν, τὴν ἀφωνίαν καὶ ἔκπληξιν. οὐκ ἀφασίαν, οἷον προφασίαν, (f. ἀπροςφασίαν) ἀπορίαν. haec ſi

quem verba deficiunt, quae eloqui velit ad ſenſum animi; at ἀμφασία ex ſtupore repentini terroris. ἀφασίη erat in Townl.

696. θαλερὴ δέ οἱ ἔσχετο φωνή. Videtur epitheton inter ea referendum eſſe, quorum ſatis explicita notio vix ſuppetit, res tamen ſentiri poteſt. Ea, quae efflorescunt, vt germina, prorumpunt, protuberant, eleuant ſe. θαλερὸν δάκρυ videtur eſſe, oboriens: v. ſup. B, 266. et Obſſ. et φωνὴ, erumpens, in curſu ſubſiſtit. Ariolantur grammatici. inf. Ψ, 397 reddentes, σύντονος καὶ μεγάλη. Schol. br. Ἀκραία. ἀκμαία.

698. τὰ δὲ τεύχε' — Lipſ. τάχα δὲ τεύχεα errore calami.

699. ὅς οἱ σχεδὸν — Barnes: „γρ. ὅς ῥ' οἱ" perperam.

700. τὸν μὲν δακρυχέοντα πόδες φέρον ἐκ πολέμοιο. ⸓ (potius ⸓) „quod vſus Homericus eſt οἱ πόδες ἔφερον, non antem ipſe ἔφερε τοὺς πόδας; contra Zenodotum, qui refinxerat (μεταγράφοντα) ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει." in loco Z, 511. vbi pluribus de his actum eſt. Quae in Euſtathio legimus ad h. v. reſpiciunt idem Zenodoti acumen.

702. οὐδ' ἄρα σοι, Μενέλαε. ⸓ reſpectu 705 ἀλλ' ὅγε — ἀνῆκεν. quod orationem ad Menelaum conuertit poeta, mox tamen ad tertiam perſonam redit.

705. ἀλλ' ὅγε τοῖσιν μὲν Θρασυμήδεα δῖον ἀνῆκεν. ⸓ reſpectu vſ. 702. „ἀνῆκεν, ἀνέπεισε. παρώτρυνε" Schol. A. ſic et Euſtath. ἀνιέναι etiam eſt incitare, concitare, vt Od. Θ, 73 Μοῦσ' ἄρ' ἀοιδὸν ἀνῆκεν ἀειδέμεναι κλέε' ἀνδρῶν. Sic ἐμὲ θυμὸς ἀνῆκε. In Vrat. A. eſt ἐνῆκε, quod ſollennius eſt. δῖον ἧκεν Lipſ.

τοῖσι poteſt eſſe datiuus cui, eorum gratia, aut poteſt eſſe ἐν τοῖσι, ἐν αὐτοῖς. inter Pylios, vt is potiſſimum pugnaret et abeuntis Antilochi partes expleret. Sic Schol. br. ἤτοι ἀνέπεισεν, ἢ ἐνέβαλεν, ἀφηγεῖσθαι τῆς μάχης. Praeſtat tamen ſupplere ex vſ. 703 ἀμύνειν αὐτοῖς.

In capite versus τοῖσιν μὲν codices tuentur. At edd. ante Turnebum τοῖσι μὲν sine ν. male ait Ernesti. Immo vero, per se, nec male, nec bene. Si tamen antiqua sequeris, recte τοῖσι μὲν scribitur. Idque iam aliquoties vidimus occurrere. Verum vt iam dixi, in hoc Nu adiecto certam nondum video nec rationem nec auctoritatem.

706. ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει. Harl. Πάτροκλον ἥρωα. nec hoc male.

707. στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων. in hanc lectionem concinunt, praeter Venetum, Cant. Mori. Harlei. Vatic. Lips. Vrat. b. d. fragm. Mosc. duo Vindob. In edd. Flor. Aldd. Turn. Steph. erat στῆ δ' ἄρ' ἐπ' Αἰάντεσσι κιών· quod mutauit Barnes in στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιών, e codd. Mori. Cant. Barocc. in quibus tamen praeterea erat θέων. Neglecta prorsus erat lectio ed. Romanae, eadem illa, quae nunc reposita est: στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι θέων. In Vrat. A. erat: στῆ δὲ μετ' Αἰάντεσσι κιών.

708. κεῖνον μὲν δὴ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν. In Suida voc. θοὰς scribitur: ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν. Sed eum versum esse Od. O, 298. monuit iam Barnes.

710. μάλα περ κεχολωμένον Ἕκτορι δίῳ. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· κεχολωμένον Ἀτρείωνι." Sane vtrumque accommodari potest sententiae.

712. 713. versus repetiti ex sup. vs. 634. 635. vbi quoque vitiatam lectionem iam vidimus: τὸν νεκρὸν ἐρύσσομεν. Deest h. l. articulus τὸν in Vrat. A. vnde tanto facilior ac probabilior est correctio: ἠμὲν ὅπως νεκρόν τε ῥερυσσομεν ἠδὲ καὶ αὐτοί.

714. Τρώων ἐξ ἐνοπῆς. Schol. A. „μάχης. vt βοῆς" saepe iam vidimus.

Θάνατον καὶ Κῆρα φύγοιμεν. Optatiuus post ἠμὲν ὅπως ἐρύσσομεν, ἠδὲ καὶ αὐτοὶ φύγοιμεν. Vtrumque admittit voc. ὅπως. v. Excurs. III. ad lib. IX. In Ven. Lips. et vno Vindob. φύγωμεν. recte et hoc: v. ibid. sic est reddendum; ἵνα, vt. at φύγοιμεν, ut forte. Verba autem duplici iunctura particulis subiungi, sollenne est

in Homericis, vt saepe notatum; v. c. Θ, 531. 2. 3. K, 449. sicque sup. in iisdem vss. 635. 636. praeferam tamen h. l. subiunctiuum.

716. πάντα κατ' αἶσαν ἔειπες. „γρ. ἔειπας" Barnes. scilicet aliis locis.

ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε. Sic quoque Apollon. Lex. qui laudat vs. in αἶσα — δηλοῖ δὲ καὶ τὸ καθῆκον, adscripto hoc versu. Vrat. A. ἀγακλειτὲς Μενέλαε. deberet saltem esse ἀγακλειτὲ vel ἀγακλείτ' ὦ Μενέλαε.

718. αὐτὰρ ὄπισθε. sic codd. omnes, praelatum iam a Barnesio; sicque iterum inf. 723. 746. Vulgg. ὀπίσσω. est in Vindob. Alter.

719. νῶϊ μαχησόμεθα. — „quod ex h. l. seriores poetae Achillem ab Aiace portatum induxerunt (παρῆκται) Vlysse eum tuente" Schol. A. Scilicet h. l. absportatur Patrocli corpus a Menelao et Merione; Aiax autem a tergo sequens repellit Troianos insequentes. Huius loci imitatione Cyclici in Posthomericis et hinc alii Achillis caesi corpus absportari fecerunt ab Aiace, Vlysse a tergo tuente: variata quidem re, exemplo tamen ex h. l. capto. At Schol. A. subiicit haec: εἰ δὲ Ὅμηρος ἔγραφε τὸν Ἀχιλλέως θάνατον, οὐκ ἂν ἐποίησε τὸν νεκρὸν ὑπ' Αἴαντος βασταζόμενον, ὡς οἱ νεώτεροι. Fundum huius iudicii nondum perspicio: cur enim Aiaci has partes non tribuisset Homerus? an censet grammaticus, non ab Aiace humeris portandum eum narraturum fuisse, sed a duobus, vt h. l.? Sunt huius argumenti gemmae et anaglypha, in quibus *Pietas militaris* exhibetur; quae fere ad Menelaum vel Aiacem referri solent. In narratione de Achillis corpore ab Aiace absportato praeiuerat Arctinus in Aethiopide, vt patet ex Procli fragmentis (*Biblioth. der alten Littor.* P. I p. 33 Ἀχιλλεὺς ὑπὸ Πάριδος ἀναιρεῖται, — καὶ μέχρι τοῦ ὑπὲρ τοῦ πτώματος γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης, Αἴας ἀνελόμενος ἐπὶ τὰς ναῦς κομίζει, Ὀδυσσέως ἀπομαχομένου τοῖς Τρωσίν. Ita quoque Tzetza Posthom. 424 Αἴας δακρυχέων δὲ νέκυν ὤμοις ἀναείρας ἔκφερεν ἐς κλισίας, μετόπισθε δὲ Τρῶες ἔβαινον. Non ta-

men paria tradiderunt alii. Quintus enim, haud dubie antiquiores fequutus, Aiacem facit tueri corpus lib. III, 216 cum eo Vlyffes vf. 295 auferunt corpus βασιλῆες vf. 384. Idemque fequitur Dictys IV, 12. *Graeci Achillem ad naues referunt.* Attamen apud eum anteceſſerat: *denique Aiax exanimem iam humeris fublatum ex luco effert.* In Homericis hoc vnum occurrit, quod Vlyffes pro Achillis corpore eripiendo aduerfus Troianos pugnauit Od. E, 308 fq. Hoc idem in Pindaro: Nem. VIII, 52 ἀαφ' Ἀχιλεῖ νεοκτόνῳ haud paria vulnera intuliſſe Troianis Aiacem et Vlyffem; iniquis tamen Achiuorum fuffragiis Vlyffi Achillis arma eſſe adiudicata. Mirari licet in nobiliſſima de Achillis armis contentione apud Ouidium Met. XIII. abſportati corporis gloriam in fe transferre Vlyffem. Is enim vff. 284 *his humeris, his, inquam humeris ego corpus Achillis, et fimul arma, tuli.*

μαχεσσόμεθα reponit et h. l. Bentlei.

720. ἶσον θυμὸν ἔχοντες, ὁμώνυμοι vterque Aiax. Seuerum et iniquum iudicium eſt Sch. A. „vere βουγάϊον eſſe Aiacem in hoc, quod ait: ἡμεῖς μαχόμεθα, ἐπειδὴ τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχομεν." At in verbis hoc tantum eſt: nos vterque eodem nomine appellati pugnabimus pari virtute.

722. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. dignum vifum interpretatione grammaticis, et iam Apollonio Lex. ἀγκάζοντο. ταῖς ἀγκάλαις· verfu fubiecto, fed fcripto ἦρ' ἀπὸ χθ. Tollius em. ταῖς ἀγκάλαις ἦραν. ἀπὸ χθ. ἦραν Villoif. fubſtituit ταῖς ἀγκάλαις περιελάμβανον, quod Hefych. habet. Simpliciſſimum erat, excidiſſe poſt ταῖς ἀγκάλαις. οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χ. et hoc fequar. Sch. B. ἀγκάζοντο laudat melius h. l. pofitum, quam fi ἐρύοντο dixiſſet. Scilicet ipfe actus tollendi narratur hoc verfu: et miror viros doctos laboris moleſtias non in ipfis numeris quaefiuiſſe: primo corpus tollunt a terra manibus et brachiis fubiectis in altum admodum valde, fcil. vt humeris imponant et aſſerant.

723. ἐπὶ δ' ἴαχε scriptum esse non potuit; sic foret δ' ϝιαχε. Fuit ergo επιϝιαχε· desideratur tamen particula. Remedium reperit Bentl. ingeniosius, dum scribit: ὕψι μάλα· μεγάλως δ' ἐπιϝίαχε. Simplicius est scribere, vt aliis in locis: ϝιαχε δ' ἔπι v. Excurs.

724. ὡς εἴδοντο νέκυν αἴροντας Ἀχαιούς. ὡς ἴδον νέκυν. cum metri vitio edd. Flor. Aldd. nec emendatum nisi ex ed. Rom. a Turnebo. Alio vitio, ὡς εἶδον νέκυν recitat versum Etymol. in ἄρας. Vidimus iam Π, 278 Τρῶες δ' ὡς εἴδοντο videbant, et εἴσομαι aliquoties pro γνώσομαι. αἴροντας vulgg. αἴραντας Harlei. cum Ven. et Vrat. d. deb. ἄραντας. Atque ita lectum fuisse diserte docet Etymol. in ἄρας, vbi h. l. laudato disputat, non ᾄρας, sed sine jota, ἄρας scribendum. Nec aliter legerat Eustath. p. 1124, 34 et 36. Apparet vulgatam lectionem natam esse ex antiqua scriptura AI, vnde αιραντας quod nunc est ᾄραντας et ἄραντας.

726. οἵ τ' ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ ἀΐξωσι. ἀΐξουσι Lips. vn. Vindob. sed ἀΐξωσι tuetur se vsu Homerico inprimis in comparationibus.

727. ἕως μὲν γάρ τε θέουσι. Pronuntiatum ὡς. ἕως ἀντὶ τοῦ τέως. Sch. A. ἕως τινός. Sch. B. aliquoties iam vidimus. cf. ad A, 193.

728. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐν τοῖσιν ἐλίξεται, ἀλκὶ πεποιθώς. ⊱ sed excidit Scholion. Fuit puto ⊱, quod spectasse arbitror ad ἀλκὶ, de quo vide ad E, 299.

ὅτε ἐλίξεται pro aoristo subiunctiui. v. Excurs. II. ad M. Cant. ἐν τοῖσιν ἀΐξεται.

729. ἄψ τ' ἀνεχώρησαν, διά τ' ἔτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος. Lips. αἶψά τ' ἀνεχώρησαν. debebat saltem scribere αἶψ' ἀνεχώρησαν. τ' post ἄψ aberat a Cant. sed iungi solent τε et τε. ἄψ τε — διά τε. Ionicum erat: διά τε τρέσαν. ἄλλυδις ἄλλοι vn. Vindob.

730. ὡς Τρῶες, εἴως μὲν ὁμιλαδὸν αἰὲν ἕποντο. Vat. ὡς Τρῶες χ' εἴως. vnde Bentl. malebat ὣς Τρῶές γ', εἴως.

733. τῶν δὲ τράπετο χρώς. In edd. Flor. Aldd. Turn. erat τῶν δ' ἐτράπετο χρώς. Sic et Schol. br.

Intulit τῶν δὲ τρέπετο Henr. Stephanus ex ed. Rom. Enimuero Homerica forma erat τράπετο, eamque praebent Cant. Mori. Barocc. Vrat. A. Lipſ. Ven.

Obſerua quoque δὲ iterum in apodoſi.

734. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι. δουρίασθαι, quod vn. Vindob. habet, eſt vitium Ald. 2. vnde in ed. Steph. marg. γρ. καὶ δουρίσασθαι. Ortum hoc ex altera ſcriptura δηρίσασθαι, quae eſt in Mori, Barocc. Vat. Harl. Townl. Vrat. A. b. d. vn. Vindob. fragm. Moſc. add. Euſtath. ſup. M, 423 erat ſine varietate δηριάασθον.

735. ὡς οἵγε μεμαῶτε νέκυν φέρον. Ita legebatur in edd. ante H. Stephanum, qui hic et 746. ex Romana intulit ὡς οἵγ' ἐμμεμαῶτε. quod alienum ab h. l. Non enim irruebant, ſed viribus intentis ferebant Patrocli corpus. Et firmant οἵγε μεμαῶτε codd. Cant. Venetus. ſic quoque vn. Vindob. et haud dubie alii codd. quoque; verum obſcura eſt in his ſyllabis ſcriptura. E Vat. notatur: ὥς τώγ' ἐμμεμαῶτε. Saltem ὡς τώγε μεμαῶτε νέκυν φέρον poetam haud dedeceat.

736. νῆας ἐπὶ γλαφυράς. Barnes: „γρ. νῆας ἔπι.

737. ἠΰτε πῦρ. ſcil. πόλεμος ἐπιτέτατό σφι, ἠΰτε πῦρ ſcil. ἐπιτείνεται. De pugna ingraueſcente, incaleſcente, quando intentius et acrius pugnatur, hoc dici, alibi quoque vidimus, ſup. 543 et ἐπὶ ἶσα τέτατο μάχη M, 436 et alibi; nunc vero etiam de igni increbeſcente, quemadmodum de vento ac procella Π, 365. Ait Schol. B. quem Euſtathius quoque legerat, cum alias ſit pugnae epitheton ab igni petitum, καυστειρὴ μάχη (Δ, 342. M, 316) id nunc in comparationem eſſe verſum. Magis rei conueniret, ſi diceres inuerſe; a comparatione ductum eſſe epitheton.

738. ὄρμενον ἐξαίφνης poſitum eſt in medio ſententiae. niſi iungere placet: τό τε ἐπεσσύμενον πόλιν ἀνδρῶν, irruens in tecta. Clarke: „γρ. ἐξαπίνης." neſcio vbi.

μινύθουσι δὲ οἶκοι. μινύθειν nunc vi immanente, conſumere ſe, conſumi, collabi, in cineres reſidere. fere vt Π, 392 vbi aquarum eluuie μινύθει ἔργα ἀνθρώπων. vbi cf.

739. τὸ δ' ἐπιβρέμει ἲς ἀνέμοιο. In folis Schol. br. ἐπιβρέμει, ἐπηχεῖ, ψοφεῖ. Ea fane vis eft propria τοῦ ἐπιβρέμειν, nec tamen docet grammaticus, quid ita fiat τῷ, τὸ δέ. Euftathius: τουτέστι, φυσᾷ σὺν βρόμῳ, ἤ, πρὸς βρόμον ὑποκινεῖ σὺν βρόμῳ πνέων. nec tamen addit, qua ratione is fenfus elici poffit. Petita ex Euftathio eft verfio: eamque fremebunda agitat vis venti. Ita flatuendum erit ἐπιβρέμειν dici transitiue, vt vis venti *faciat fremere* ignem. Sane βρόμος πυρὸς dictus erat fup. Ξ, 396. Aut igitur hoc fequendum, aut fcribendum: τὸ δ' ἔπι βρέμει. quod tamen Homerico more potius foret τῷ δ' ἐπιβρέμει, vel, ἐμβρέμει. vt fup. O, 627 ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης ἱστίῳ ἐμβρέμεται.

Supereft alia difficultas in profodia. ἲς in Homero eft ϝις, quod aliquoties vidimus; vt: H, 269 ἐπέρεισε δὲ ἶν' ἀπέλεθρον. δε ϝιν'. Vidit hoc Bentleius et emendat: ἐπέβρεμε ϝις ἀνέμοιο. At requiritur tempus praefens. Apud Euftath. eft ἐπιβρεμεῖ. ἐπιφωνεῖ quod volunt corrigere ἐπιβρέμει. Quid tamen fi fuit: ἐν σέλαϊ μεγάλῳ, βρεμέει δ' ἔπι ϝις ἀνέμοιο.

Poft haec omnia fufpectus eft verfus, et fubiectus eft fuperiori ad explendum fenfum; cum meminiffet is et alibi memorari σέλας, vbi de igni agitur; vt T, 375. 6. Θ, 509. 559.

740. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων. Townl. ἀσπιστάων.

741. τοῖς — ἀζηχὴς ὀρυμαγδὸς ἐπῄεν ἐρχομένοισιν, illos, qui corpus portabant, incedentes infequebatur tumultus ingens. ἀζηχὴς, proprie fonans, aridum, acute, crepitans Latinorum. v. ad Δ, 435. ἐπιέναι graui fenfu, vt in illo: τὸν δέ τ' ἐγὼ ἐπιόντα δεδέξομαι ὀξέϊ δουρί. E, 238.

742. οἱ δ' ὥς θ' ἡμίονοι, κρατερὸν μένος ἀμφιβαλόντες. — Comparationem praeclare effe elaboratam inprimis dilectu *muli*, Sch. A. monet, nifi Schol. B. eft, nam etiam fragm. Mofc. hoc Scholion habet et explicant quoque hinc voc. ἀμφιβαλόντες. Aiunt boues aequali nifu onus trahere, at mulos alterum in alterum transferre. ἡμίονοι δὲ, διωθούμενοι, τὸ βάρος ἀντιμεταβάλλουσιν

ἀλλήλοις. ſimile quid eueniſſe nunc corpus portantibus, inter hoſtes irruentes impediti aut retardati, modo hic, modo alter. Egregie haec, modo in poeta hoc haberetur; iſtud, quod volunt, eſſet, βάρος ἀμφιβάλλειν, at in poeta eſt μένος. Quae mox ſequuntur, ab alio grammatico proficiſci debuere. τὸ δὲ ἀμφιβαλόντες, ait, ἰσοβαρήσαντες τῇ δοκῷ τὴν προθυμίαν, (ergone ἀμφιβαλεῖν pro ἐξισοῦν?) ἢ συμπλέξαντες καὶ ἑνώσαντες τὴν ἀλλήλων δύναμιν τῇ δοκῷ." Euſtath. p. 1125, 54. συμβαλόντες καὶ εἰς ἓν ἀγαγόντες. Putarunt igitur ἀμφὶ et σὺν poſſe eſſe ſynonyma? Aliter paullo Scholia br. ἀμφιβαλόντες. περιβαλόντες καὶ ἀντερείσαντες τὰς ἑαυτῶν δυνάμεις ὅ ἐστι, συνάψαντες καὶ ἰσώσαντες. voluere ergo ἀμφιβαλεῖν μένος eſſe quaſi communicare alterum alteri robur ſuum. Dicere quoque poſſis ἀμφιβάλλειν, περιβάλλειν, μένος ſcil. ipſi oneri, trabi, robur ſuum oneri portando admouere. Atqui et hoc durum et inſolens. Mihi, quoties legebam, in animum veniebat eſſe dictum vt Lat. *induere robur, aſſumere*, ἀμφιβάλλειν ἑαυτῷ. Quod idem Barneſium video cum hebraiſmo comparare. Melius cum Koeppen compares Homericum ἐπιειμένοι ἀλκήν. H, 164. Tenuit me eadem vox in Pindaro Ol. I, 19. ὅθεν ὁ πολύφατος ὕμνος ἀμφιβάλλεται, quod comparare debebam cum Jl. K, 535 ἀμφὶ κτύπος οὔατα βάλλει, *ad aures accidit*, σοφῶν μητίεσι, διὰ μήτιας, *carminibus poetarum.* ἡμίονες vitium Veneti.

744. ἠὲ δόρυ μέγα νήϊον. μέγα δόρυ Vrat. b.

746. ὥς οἵ γε μεμαῶτε iisdem auctoribus, quibus ſup. 735 pro οἵγ' ἐμμεμαῶτε· τώγ' ἐμμ. Vat. vt ibi.

747. ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. „πρών, ἡ προοχὴ ὄρους. ἰσχάνει δέ, (ἐπέχει, τὸ ὕδωρ) τῆς εἰς θάλασσαν ἐκρύσεως" — Schol. A. ὥς τε πρὼν Barocc. Cant. Harl. Mori. Vat. fr. Moſc. Townl. Vrat. b. d. vn. Vindob. at cum iis Ven. pro eo, quod Vulgg. habebant ὥς περ. Ipſe Apollon. Lex. πρών. ὄρους ἐξοχή, ἀπὸ τοῦ προῶσθαι. ὥς τε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ. comparationem alio modo inſtitutam vide ſup. E, 87 ſqq.

748. πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. fcil. πρών. Schol. A. δι' ὅλου προήκων καὶ διατεταμένος τοῦ πεδίου ὁ πρών. Similia Schol. br. Eft fupplendum τετυχηκὼς, τυγχάνων, διὰ πεδίου ftans, extendendo fe per agrum. Sic Od. K, 88 de portu: ὃν πέρι πέτρη ἠλίβατος τετύχηκε διαμπερὲς ἀμφοτέρωθεν. Sane τυχεῖν proprie eft cafu, fortuito, euenire. Vt Od. Ξ, 334 τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς. inde inf. Ψ, 466 καὶ οὐκ ἐτύχησε ἑλίξας, fortunam non habuit in flectendo curru. Traductum inde ad iaculantes ἐτύχησε βαλὼν, (κατὰ) τοῦ στέρνου, vt τυχεῖν σκοποῦ, et fimpliciter, τυχεῖν. τετυχηὼς fcripferat Heraclides, narrante Euftath. ad Odyff. p. 1700 l. 40.

Expeditior eft lectio Lipf. inf. τετυχηκὸς, vt ad ὕδωρ referatur: ita eft aquarum eluuies nacta campeftrem planitiem: ὕδωρ τετυχηκὸς πεδίοιο.

διαπρύσιον, continuo. h. l. propria vi pofitum, διαπερύσιον, quod alias διαμπερές. διηνεκές. Spectat ad h. v. gloffa Hefychii: διαπρύσιον. διὰ πάντων διεξιόν. poft διαπορεύσιμον. μακρόν.

749. ὅς τε καὶ ἰφθίμων ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα ἴσχει. Vocis ἀλεγεινὰ vis h. l. eft ambigua. grammatici nihil expediunt. ἀλεγεινὸν proprie eft idem quod ἀλγεινόν: ideoque τὸ ἐπίπονον, moleftum; moleftiam feu creans, feu fentiens. Videntur ῥέεθρα ἀλεγεινὰ effe, fluctus laborantes, κάμνοντες, voluentes fe magna cum mole aquarum, quafi nitendo et mutuo fe trudendo. Sane fic generali notione funt δεινὰ, ingentes et impetuofi fluctus.

750. ἴσχει. ἴσχεν merum eft vitium ed. Clarke. etfi occurrit quoque in ed. Vindob.

ἄφαρ δέ τε πᾶσι πλόον πεδίον τε τίθησι πλάζων, pro πλάζει. Hefych. πλάζων. πλανῶν. plenius Schol. br. νῦν δὲ ἀνακόπτων, καὶ ἀνακρούων. et Euftath. ἀποπλανῶν. ἀνακόπτων. ἀνείργων. difertius dices: ἀποστρέφων, auertens, faciens aberrare aquas, a curfu, diuergendo in latera et per planitiem fe diffundendo. Eft itaque πλάζειν transitiue dictum, τὸν ῥόον.

751. *οὐδέ τι μιν σθένει ῥηγνῦσι ῥέοντες* scil. *οἱ ποταμοί.* Alii *οὐδ' ἔτι.* At *οὐδέ τε*, quod placet, Barocc. Mori. Townl. Vrat. b. Lipſ. et vn. Vindob.

752. *μάχην ἀνέεργον ὀπίσσω.* Euſtath. *ἀνέεργον.*

755. *τῶν δ', ὥς τε ψαρῶν νέφος ἔρχεται.* Supra Π, 583 vbi ſimilis comparatio obueniebat, de Patroclo irruente, *ψῆρας* dixerat; vbi v. Obſſ. Mutabimusne in Ionicum *ψῆρας?* an hoc ipſum dicemus inter argumenta eſſe, cur *Πατροκλείας* partem hanc ab alio auctore profectam eſſe dicamus? *ψαρῶν γένος* Vrat. d. cum vno Vindob. ſed ſic *ἀνδρῶν νέφος* Δ, 274 et al. pro *πλῆθος*.

ἔρχεται ingruit, vt ſaepe de vſu verbi notatum: vt mox 756 *ἰόντα*. Euſtathius: *ἔρχεται. πέτεται.*

Schol. A. inepte argutatur in amouenda tenuitate comparationis, ne in Achiuorum contemtum trahi poſſit comparatio. Similiter Euſtath. Schol. br.

756. *οὖλον κεκλήγοντες*, iunctum cum *νέφος*, nota figura. *οὖλον, ὀξὺ*, Schol. A. ita ex contexto arrepta notione. Etiam Schol. br. *ὀξὺ βοῶντες καὶ πυκνόν.* Euſtathius: *οὖλον δὲ ἀντὶ τοῦ, συνεστραμμένον καὶ ὀξὺ διὰ δειλίαν. οὕτω γὰρ κλάζουσι τὰ δειλαινόμενα· τῶν μέντοι ἡδομένων χαλαρὰ ἡ φωνή. δύναται δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὀλεθρίου νοηθῆναι.* Atque hoc vltimum cum ratione ſermonis dictum eſt, v. ad B, 6. vt ſit, *σημαντικὸν τοῦ οἰκείου ὀλέθρου.*

κεκλήγοντες. Barnes: „*γρ. κεκληγότες* hic et 759. Vocem vidimus modo Π, 430.

757. *κίρκον. ὅ τε σμικρῇσι φόνον φέρει ὀρνίθεσσι. κίρκος, εἶδος ἀετοῦ· ὁ λεγόμενος ἱέραξ. ὁ γὰρ ἀετὸς τὰ μεγάλα φονεύει.* Schol. br. Apud Ariſtot. H. A. IX, 38 tertio loco inter *ἱέρακας* eſt *κίρκος.*

σμικροῖσι Barocc. Cant. Mori. *μικρῇσι* Townl.

ὅ τε Lipſ. *ὅςτις.* deb. ſaltem *ὅ τις. ὅς τις μικροῖσι.* vn. Vindob.

758. *ὡς ἄρ' ὑπ' Αἰνείᾳ τε καὶ Ἕκτορι — κεκλήγοντες ἴσαν.* Clarke decantat ſuam obſeruatiunculam: „*ἄρ'*, vt dictum eſt."

ὑπ' Αἰνείαν τε καὶ Ἕκτορα Townl. ἐπ' Αἰνείᾳ Vrat. d. Reuocandus est in animum vsus τοῦ ὑπὸ cum tertio casu qui passionem declarat, quando quis obnoxius sit alteri, etiam ex metu.

760. πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Vat. τάφρῳ.

761. πολέμου δ' οὐ γίγνετ' ἐρωή. ἐπίσχεσις. Schol. A. Vict. λῆξις. παυσωλή. Schol. br. Vidimus iam Π, 302. Pugna ergo erat continua, pugnabatur sine intermissione, nec video, quomodo quis in hoc haerere possit. Eustathius tamen accipit: οὐχ ὑπερώησαν, ὅ ἐστιν, ἀνεχώρησαν. refert ergo ad Troianos. Koeppen: neque resistebatur a Danais. Sane ἐρωὴ πολέμου per se non vno modo accipi potest: potest pugnae impetus, ipsa pugna, esse, vt βελέων ἐρωὴ sup. 562. πυρὸς ἐρωή, Π, 127. Est quoque ἐρωῆσαι πολέμου recedere a pugna sup. 422. Sententia tamen h. l. definita satis iam erat e contexto Π, 302. 3. 4. vbi idem hic versus legebatur.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVII (P)

EXCVRSVS I

Diphthongus elifa ante vocalem, cum aliis obferuationibus profodicis ad Homerica.

P, 164 τοίου γὰρ θεράπων πέφατ' ἀνέρος. Effe πέφατ' a πέφαται, non a πέφατο, et in Homericis αι ante vocalem elidi, et ab aliis notatum eft, et contra negantes affertum a Clarkio exemplis aliis laudatis ex M, 68. Δ, 235. 271. add. Barnes ad H, 30. Bentleium aegre id admififfe video; cum vbique tales elifiones e carmine eliminare ftudeat. De tragicis nos non agimus, in quibus, faltem in melicis, easdem tolerandas effe, inter viros doctos conuenit; v. c. ad Eurip. Suppl. 786.

Interdum grammatici verfum conftituerunt alio modo, vt elifione ille haud egeret, v. c. B, 137 εἵατ' ἐνὶ μεγάροις, vbi ab aliis legitur εἵαται ἐν μεγάροις. Voluerunt quoque diphthongum cum vocali contractione colliquefcere; quod interdum fieri poteft, vt in verfu appofito πεφαται 'νερος, vt non nifi vna longa fit binis moris conftans. Verum manifefta elifionis fides eft in multis aliis; vt A, 117 βούλομ' ἐγώ. non enim ftare poffet βούλομαι 'γώ. 283 λίσσομ' Ἀχιλλῆϊ. E, 475. H, 30. 410. Λ, 272 O, 177. Σ, 294. X, 390. Notabile genus elifionis eft in medio verfu: N, 827 Τιοίμην δ' ὡς τίετ' | Ἀθηναίη. O, 110 ἤδη γὰρ νῦν ἔλπομ' | Ἄρηΐ γε. T, 136 οὐ δυνάμην λελάθεσθ' | ἄτης. Y, 422 δηρὸν ἑκὰς στρωφᾶσθ' | ἀλλ'. Caefura omnino parum fuauis etiam in aliis

vocibus occurrit cum elifione: Λ, 739 πρεσβυτέρην δὲ θύγατρ' | εἶχε. Σ, 141 ὀψόμεναι δὲ γέρονθ' | ἄλιον — καί οἱ πάντ' ἀγορεύσατ' | ἐγὼ δ'.

Nec magis de diphthongo οι elifa in fine ante vocalem dubitari poteft. Non tamen memini exemplum aliud in Homericis occurrere, praeterquam μοι et τοι. quod tamen ipfum Bentleio tam durum effe vifum eft, vt mutare mallet; Sic Δ, 341 σφῶϊν μέντ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας. vbi μέντ' eft μέν τοι. Z, 165 ὅς μ' ἔθελε φιλότητι μιγήμεναι οὐκ ἐθελούσῃ, pro ὅς μοι. I, 669 εἴπ', ἄγε, μ', ὦ πολύαιν' Ὀδυσεῦ. pro μοι ὦ. idem verfus iteratus K, 544. Alias follenne eft diphthongos ante vocales modo correptas modo productas poni fine elifione. Sunt quoque exempla diphthongi circumflexo grauatae, correptae tamen: B, 138. οὔτως ἀκράαντον, οὗ εἵνεκα. — vbi in Obff. notata funt alia; P, 277 μίνυνθα δὲ καὶ τοῦ Ἀχαιοί. Diphthongi in media voce correptae exempla rara funt; funt tamen: v. c. ἐπειή. ἔμπαιον. Od. Υ, 379. ἔμπαιον, οὐδὲ βίης. βέβληαι Λ, 380. v. tamen Obff. Poteft quoque quaeri de δηίοιο: poteft enim effe quoque vna fyllaba δηι. Poteft quoque huc referri υἱός. v. c. Ἕκτορ, υἱὲ Πριάμοιο. Singulare eft quod in binis verfibus fe excipientibus I, 406. 408 λῃϊστὴ priore fyllaba modo producitur, modo corripitur. An in media voce η et ω ante vocalem in Homericis corripiantur, dum haec fcribebam, non memineram. ζωός laudari nequit, eft enim hoc fcribendum ζώς. v. ad E, 887. Mirationem facit οἷος circumflexo notata, fyllaba priore correpta tamen: οἶδ' ἀρετὴν οἷος ἐσσί N, 275. fic quoque Σ, 105. Od. H, 312. — Vt vero αι et οι ante confonam corripiatur, nullo pacto in Homericis effici vel admitti poffe conuenit. v. ad I, 414.

Cum autem femel ad obferuationem profodicam defcenderim; liceat fubiungere huius generis nonnullas alias, in disputatione de locis Homericis obuias; et, quandoquidem a Clarkio, viro docto et acuto, appofitae funt Obferuationes partim profodicae partim etymologicae

aliquot vtilissimae per se, quas tamen ille ad nauseam vsque sexcenties inculcat et recoquit, ipse tamen Homeri studiosis inuidere nolim: reiiciam eas in summam collectas in hunc Excursum, prosodicas vtique, seruatis ceteris alium in Excursum; subiunctis tamen a me partim obseruationibus aliis, partim rationibus forte probabilioribus e quibus obseruationes illae peti, illustrari aut firmari possint.

Licentiae poeticae nomine vulgo scriptores prosodicos male vsos esse recte obseruauit Clarke ad Il. A, 20 vbi de lectione vitiosa: παῖδα δέ μοι λύσατε agebat, et ad B, 43 vbi καλὸν in Homero semper priore producta, in Atticis correpta occurrere notabat: vnde quoque argumentatur, Hymnum in Venerem Homeri non esse, nec epigrammata, Hesiodum autem Homero iuniorem esse, in quibus similia occurrunt. Quae contra haec monenda sunt, non huius sunt loci; in Hesiodo ante omnia videndum est, quae sint spuria et interpolata, antequam de carminis summa possit pronuntiari; ita versus Theog. 911 manifesto est mali commatis. Omnino autem *licentiae poeticae* notio est subtilius constituenda. Refertur vulgo ad eam, quodcunque a vocalium longarum et breuium vsu communi recedit; enimuero non licenter variari ac mutari possunt multa pronuntiatione, tono, geminatione, positione, qua fit vt breues vocales producantur, longae corripiantur. Est porro diuersorum poetarum, diuersarum aetatum ac diuersorum generum vsus in nonnullis diuersus, vt in lyricis, et dramaticis nonnulla sunt diuersa ab epicis. Inprimis multa ex dialectorum diversitate profecta sunt; alia inde seruata, dum alia exoleuerunt. Non itaque mirum, si Ionica et Attica memorari possunt diuersam prosodiam sequentia; sunt talia quoque Dorica et Aeolica. Haec ac similia ad licentiam poeticam male referri solere, in propatulo est. Ea autem, quae omni rationi grammaticae et prosodicae repugnant, non tam licentiae poeticae nomine sunt tuenda, quam potius de corruptela eiusque emendatione est cogitandum.

Mihi vero ex ista diuersitate, quam modo memoravi, longe alia praeceptio subnata est, multa in prosodicis pro diuersis, abhorrentibus et insolentibus habita a duplici forma antiqua eiusdem vocis nata esse.

Ea enim est sermonis graeci poetici inuidenda felicitas, quod eiusdem verbi tam varias formas habuit antiquitas, e quibus modo haec modo illa in vsu communi permansit, e reliquis vnum vel alterum tempus est seruatum, quae tamen in poetis, inprimis in Homericis liberum vsum pro lubitu aut necessitate habuerant. Habet haec obseruatio magnan vtilitatem ad expediendas difficultates prosodicas. Ita cum eiusdem verbi alia tempora correpta syllaba alia, producta recitari solent; reuocatur fere res ad aoristum II. et tempora a futuro secundo ducta. Profuit illa seu ratio seu commentum in multis; at in aliis haeret res: vt κρΐνω, κρῖνῶ bene: attamen a κρΐνω est κεκρῖται ductum λΰω, λΰσω, λΰσασθαι, λΰσατο. et tamen σῇ δὲ βίῃ λελῦται Il. Θ, 103. τοῦ δ' αὖθι λῦθη E, 296 et alia. Dicitur ab ἵκω, ἵκετο esse imperfectum; ἵκετο aoristus II. At vero saepe occurrit ἵκετο, vbi imperfectum tempus prorsus alienum est: v. c. Σ, 63. 64 ἀλλ' εἶμ' ὄφρα ἴδοιμι — ὅττι μιν ἵκετο πένθος. sic iterum vs. 73 et in prima statim rhapsodia vs. 362 τέκνον, τί κλαίεις; τί δέ σε φρένας ἵκετο πένθος. Expedita in his est ratio, si statuamus, duplex fuisse verbum alterum producta, alterum correpta priore syllaba; etsi hoc alterum ἱκέσθαι nunc scribimus. Inde etiam fit vt ἱκάνω duplici forma occurrat ἵκανω et ἵκανω. vt A, 431 ἐς Χρύσην ἵκανε et 254 ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. cf. ad Σ, 369.

Ita statuere quoque licet fuisse duas olim formas ἄνω et ἀνω. est enim ab hac altera forma ἀνύω. Sic Δ, 56 οὐκ ἀνύω φθονέουσα. At ἄνω aliquoties: K, 251 ἀλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Od. B, 58. P, 537 πολλὰ κατάνεται. Occurrit tamen nec minus Σ, 473 καὶ ἔργον ἄνοιτο. vbi v. Obss. et ad K, 251. Verum persequamur primo loco reliqua Clarkiana.

Ad A. 51 βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιείς, quae appofuit de fyllabis breuibus et longis, funt ea nunc inter vulgaria; neque nunc repetenda; infpicienda tamen iis, quibus de elementis prosodicis aliunde haud conftat.

Ad A, 67. et Z, 434 obferuata non minus nunc funt inter vulgaria, vera tamen ac grauia: I. „quae, inquit, in α purum (alia vocali ante αω antecedente) definunt, vel in ραω, ea omnia, ni fallor, penultimam in futuro et aorifto producunt: βοάω. γοάω. δράω. ἐάω, vnde βοᾱσω, δρᾱσω. εᾱσω. de quo et faepe dictum eft contra Barnes, et longa nota ad Δ, 42. II. Contra futura ab αζω, αζομαι, breuem habent penultimam in ασω. Ita πελάζω, πελᾰσω. ἐργάζομαι, εργᾰσομαι· μεταφρᾰσομεσθα A, 140. Seruant eandem rationem verba in ιζω. ὁπλιζω. ὁπλισω. οζω, ἁρμάζω. ἁρμὄσω. III. Seruant prosodiam temporis thematici ea, quae inde ducta funt: ειᾰσα. ἤρπᾰσα. Ergo quoque ιᾰομαι. ιᾰμα. ιᾰτρος. Contra εργᾰτις. In haec facile confentiant omnes; at quoties de iis agitur, quae a pofitis his recedunt: non vbique Clarkio accedere licet; in aliis meliores fuppetunt rationes quam quas ipfe appofuit.

Recte monetur, fi occurrit v. c. αντιᾰσας, id non ab αντιαω duci poffe, fed ab αντιαζω. At „βαινω, βᾰσις, αμβᾰτος, defendit analogia" ait; nec tamen addit, quaenam illa fit. Scilicet manifeftum fit, plures fuiffe aliquando formas βᾱώ, vnde βῆμι. βῆσω. βῆμα, βᾱμα; et βᾰω, vnde (βανω) βαινω, βᾰσις, βᾰτος et reliqua. Ex hoc βᾰω eft praeteritum βεβᾰα. quod male olim per fyftolen ducebant a βεβηκα. Etfi et hoc recte dixeris; ex βῶ ductum effe βέβα, et interpofita vocali βεβᾰα, vt μεμᾰα a μω, μεμα. θνῶ. τέθνα, τεθνᾰα. Ita etiam nonnulla verba breuem vocalem infertam recipiunt: ϝᾰω. ἐᾰαω. περᾶω. περᾰαω. μνᾰασθαι. εὐχετᾰασθαι. cf. ad Z, 268. Simile eft φαίνω, quod olim erat φᾰω, φᾰνω, φαινω, φαεινω vti eft φᾰος. Attamen etiam φᾰεα καλὰ legimus.

Si κερᾶτας et κεραάσμενος legitur: hoc non est a κεράννυμι ducendum; sed statuendum est, vt κεράω, ἄσω, κράω, κράσω, vnde κρατήρ, ἀκρᾶτος, ita quoque fuisse κεράζω, vnde κεράσμαι εὐκέραστος, tum κεραιω, κεραίνω, κεραύνω, κεράννυμι, κιρνω, κιρναω, κιρνημι, κιρνᾶμαι. κεραιρω Jl. I, 203 vbi v. Obss. et primitiuum κερω, Δ, 260.

Sunt alii modi, quibus poetae sibi consuluere, quoties resisteret metro syllaba longa: scilicet *primo* petierunt breuem a forma in μι. sic ἐρᾶται, ab ερημι, ἐρᾶμαι, cum contra sit ἐράω, ἔρᾶει ἐρᾶται. πιλνᾶται, ex πιλνημι. cum contra sit πιλνάω.

Alterum quod succurrebat est, quod nonnullorum verborum duplex extitit forma altera in ἄω, altera in ἄω. sic περᾶω et περάω. μάω, vnde μαιμάω, et μάω, μῶ, vnde μεμᾶα. Ait Clarke περάσῃ esse a πιπράσκω (saltem dixisset a πραακω) vnde πεπρᾶκα, πράσω, πράσῃ, περάσῃ. Longius hoc petitum, quam necesse erat. Atqui περᾶω fuit, breui syllaba, eadem significatione, vt sit traiicio, vti Jl. Π, 367 οὐδὲ κατὰ μοῖραν πέρᾶον πόλιν, vnde ad emtionem venditionem traductum est, επεράσσε Φ, 40. 78. 102. et Od. Ξ, 297 κεῖθι δέ μ' ὡς περάσῃσι. Ergo περάω, περάσω est formae eiusdem cum γελάω, γελάσω. σπάω, ἐσπᾶσα. σπασσάμενος.

Tertium est, vt vox dissyllaba, cuius prior producta est, mutetur in trisyllabam priore correpta: Exemplum est φίλομαι vnde ἐφίλατο E, 61. 117 vbi v. Clarke. et altera forma Φίλεω. vt φίλος. Rectius hoc ita efferemus: iam ab initio fuisse duas formas, φίλω et φιλέω. πειθω, πιθέω, πιθῶ, ἐπιθόμην. Φαινω, ἔφηνα, πέφηνα et φάνω, ἔφανον. Pari modo, quo τυπω, τυπτω. et τυπω, ἔτυπον. τέτυπα. βρῖθω. βεβρῖθα, et alia forma βριθῶ, ἐβρίθον.

Nam vt hoc *quarto* loco adiiciam, si semel hoc admiseris, fuisse prisina aetate plures eiusdem verbi formas, dissipabuntur plerumque nebulae, quas alio modo haud facile dispellas: nam quod Clarke ait ad B, 314 „praeterita alia ab aoristo II. alia aliunde ducta esse“

haud multum satisfacit morosiori. Quod nunc πρασσω, πρησσω est, fuisse aliquando πρᾶγω, πρηγω, vnde πρηξω (πρηγσω) πεπρᾶγω, πρῆξις, πρᾶξις, πρᾶγμα passim iam inter viros doctos conuenit; Iam ex hoc, vt supra Φίλω Φίλεω, ductum est πρᾶγεω, πρᾶγῶ, επρᾶγον. Similiter se habent ea, de quibus Clarke disputat ad B, 67. κραζω, fuit quoque κρᾶγω. κρηγω. κεκρᾶγα. Et idem κρᾶγω, εκρᾶγον. Sic κλαζω, fuit quoque κλᾶγω, κληγω, κλᾶγω, εκλᾶγον. Nec aliter κρῖγω. τρῖγω. μῦκω et μύκω μεμῦκα. Φρισσω, Φρῖκω, πεΦρῖκα, et Φρῖκω εΦρῖκον. Φραζω. Φρᾶδω, Φρᾶσω. Φρᾶδῶ, εΦρᾶδον. πεΦρᾶδα. Omnino plura praeterita perfecta in anomalis recensentur, quae supersunt ex antiquis formis: τετρηχει δ' αγορα, a τρηχω. εῤῥῖγα a ῥῖγω, alia forma fuit ῥῖγω et ῥῖγεω, εῤῥῖγον. Clarke cum aliis verba huius generis a futuro ducit ad A, 51. n. 12. 314. 348. nulla iusta de caussa. Et quid? si ait: „κρῖνω. εκρῖνον. fut. secundum κρινῶ. vnde κρῖσις. κρῖτης. κρῖτος." An vero et κεκρῖμαι ductum est a futuro II? Immo vero fuere duae formae: κρῖνω et κρῖνω. κῦρω, κῦρω. μαρτῦρομαι et μαρτῦρω, μαρτῦρεω. Recordandum est, omnem vocalem longam continere duas breues, seu duas moras; et omnino longa vocalis nihil aliud est quam breuis eadem duplicata: κρῖνω, κριΐνω, contracte κρῖνω. Simili modo statuendum erit de ceteris.

Est genus verborum, in quo iudicium hoc inprimis locum habet; scilicet verba desinentia in ιω et υω, penultima modo breui, modo producta, modo, quod aiunt, ancipite. Si recte iudico, vtraque forma per se est breuis; eadem tamen quoque producitur vocali geminata; ιιω et υυω vel υιω. ita tamen vt vsus variet. Videamus primo de verbis in ιω.

Verba in ιω vtraque prosodia occurrunt sequentia: μηνῖω vt A, 247 Ἀτρείδης δ' ἑτέρωθεν εμηνιε. sic quoque 422. et al. et tamen B, 769 ὄφρ' Ἀχιλλεὺς μήνιεν. et vs. 772 κεῖτ' επιμηνῖσας Ἀγαμέμνονι. Fuit Φθῖω, Φθῖνω. et Φθῖω. Φθῖμι. Φθῖνω. Φθινύθω. v. ad Σ, 446.

τῖω. τῖνω. et τί̆ω. τί̆νω. Apud Atticos etiam φθῖνω et τῖνω priore breui. v. Obff. 258. Clarke ad B, 43 extr. Ex his diuerfis formis deducta tempora prosodia variare quis miretur! At alia modo parum funt frequentata, modo vna tantum forma, a κτιω, κτιζω fuit κτῖμι, vnde eft εὐκτῖμενος. αγακτῖμενος. et κτῖμενη τανύπεπλος. et κονῖω κονίζω, κονῖσω, quia a breui κονις, κονῖος. κονῖη ducta funt.

Verba in υω duplici forma in Homero obuia funt: λύω et λῦω· itaque diuerfa prosodia funt λύσω. λελυμαι. λύθη. λύθεις. (vt in noftro libro P, 298. 318.) Similia de θυω, ρυω, notat Etymologus in θύω. ρύω, fluo, eft Od. Γ, 455 τῆς δ' ὅταν ἐκ μέλαν αἷμα ῥύῃ. et notum αμφιρῦτος. Notione diuerfa funt ρῦω, tueor, feruo, et ερῦω traho: de quibus v. Excurf. IV ad A. μύω et μῦω. Ω, 637 οὐ γάρ πω μύσαν ὄσσε et vf. 420 σὺν δ' ἕλκεα πάντα μεμῦκεν. — ημύω et ημῦω: B, 148 ἐπί τ' ημύει ἀσταχύεσσι et 373 τῷ κε τάχ' ημῦσει πόλις. — αλύω et αλύω. ἢ αλύεις; at αλῦων Ι, 398. — ὕω, pluo, ῦω et ῦω. ῦε δ' ἄρα Ζεύς. et al. et ῦετος M, 133. at ab ῦω, αφύω, αφυσσω. et ipfum ὕδωρ, ποιπνῦω et ποιπνῦω. Il. A, 600 et et Σ, 421. ερητῦω et ερητῦω: v. c. B, 75 et 97.

Sunt tamen nonnulla, quae vna tantum forma leguntur in Homericis, vt ανύω. Contra εἰλῦω vbique productum occurrit; fi tamen εἰλῦφοων recte fe habet, etiam εἰλύω effe debuit. de quo v. ad Λ, 156. M, 286. Interdum fyllaba υω etiam pronuntiatur υνω. ιθύω. et ιθῦω, ιθῦνω. vt Λ, 551. P, 661 ιθύει, ἀλλ' οὔτι πρήσσει. de leone. M, 443 ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος et al. Σ, 175 Τρῶες ἐπιθύουσι. et βέλος δ' ιθύνεν Ἀθήνη. θύω. θύνω, ruo, μαίνομαι: vnde Θυάδες Θύωνη. A, 342 ὀλοῇσι φρεσὶ θύει. E, 96 θύνοντ' ἂν πεδίον. et θῦω. θύω facrifico, vt Od. O, 222 θύε δ' Ἀθήνῃ et vf. 260 ἐπεί σε θύοντα κιχάνω — λίσσομ' ὑπὲρ θυέων. — ξύω, ξύνω. vt γῆρας ἀποξύσας I, 446. At exemplum τοῦ ξύω non occurrit; eft pro eo ξεω. vt nec τοῦ χύω, vnde κεχύμαι, funt aliae formae, χεω. χευω. vt ἔσσυμαι, non συω, fed σεύω. σείω. At ἰδρύω pariter cum ἱδρῦω. ἱδρῦνω. Sic ἵδρυε B,

191 καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. et O, 142 ἱδρῦσε λαὸν et Γ, 78 ἱδρυνθη τε λαός.

Saepius verba in υω etiam variant forma in υμι· κλύω et κλῦμι· vnde apparet, fuisse quoque κλῦω. Nunc occurrunt tantum: μαλα δ' εκλῦον αὐτοῦ. et κλῦθι μου. κλῦτε, Φιλοι. et κεκλῦθι. κεκλῦτε. — δύω, δύναδῦμι. vt in illis: ἀρήϊα τεύχεα δῦω. Et tamen O, 345 δῦοντο Φέβοντο τε. et Od. X, 114 τὼ δμῶε δυεσθην. πνύω. πνῦμι. vt in πεπνῦμενος. πεπνῦσαι τε νόον. αμπνῦτο. et tamen X, 222 αμπνῦε, ergo πνῦω. Sunt alia, ex quibus non nisi vna forma in Homericis occurrit: ορνῦω. ορνῦμι. ῥηγνῦω. ῥηγνῦμι. (nam P, 751 σθένεϊ ῥηγνῦσι ῥέοντες est ex ῥηγνύασι.) Interdum tantum forma in μι. εννῦμι, ἀγνῦμι. nusquam αγνυω. ἀρνῦμαι. αχνῦμαι. ζωννῦμαι. K, 78 ζωννῦθ' ὅτ' ἐς πόλεμον. εἱλύω, ειλῦμι. etsi et hoc ad vnam formam ῦω reuocari potest in ειλῦτο, si fuit pro ειλυετο. Contra ειλῦαται locum non habet: v. ad M, 286. Alia omnino non occurrunt, etsi serius frequentata μιγνῦμι, cum tamen occurrant μιγω, μισγω, μιγῶ. μιγημεναι τανῦω, τανῦμι, vt hoc ipso libro P, 393 τανῦται δέ τε πᾶσα διὰ πρό. ολλῦω. (ολλῦσαι Θ, 449) et tamen ολλῦαι. ολλῦμενων ἀνδρῶν. δαινῦμι. ἥμεθα δαινῦμενοι. et tamen I, 70 δαινῦ δαῖτα γέρουσιν. Γ, 309 δαινῦ τάφον Ἀργείοισιν.

In his omnibus videor mihi duplicem formam agnoscere diuersa prosodia: cum ῦω natura esset breuis, produceretur tamen mora geminata: quod etiam in nonnullis ipsa scriptura arguit: vt οπυιειν. sicque veteres scripsisse αλυιειν pro αλυειν, obseruat Eustath. ad Od. I, 398. Rich. Payne Knight acute coniectabat in his syllabam breuem productam esse interposito digammo: λυω, λῦϝω. κλυω, κλῦϝω. δακρυον, δακρυϝω.

Foenerantur tandem ex his lucem aliquam verba in υμι. Clarke ad Γ, 260 ἵππους ζευγνύμεναι obseruat: „qua analogia fit δίδωμι, δίδως, δίδωσι, δίδομεν, δίδομαι, δίδου, διδόναι, δόμεναι; eadem fit ζευγῦμι. ζευγνῦς. ζευγνῦτι. ζευγνῦμεν. ζευγνῦμαι. ζευγνῦ. ζευγνῦναι. ζευγνῦμεναι. et similia in verbis istius formae omnibus; neque in his

licentiae locus est vllus." In nota ad I, 70 addit exempla e tragicis. Recte haec obferuata; cauffam vero grammaticam parum ita perfpicies. Porro res ne quidem fic est expedita; nam eadem forma duplici prosodia occurrit: ἵππους ζευγνῦμεναι Γ, 260 et al. at Π, 145 θοῶς ζευγνῦμεν' ἄνωγε. Poffis putare, fuiffe duas formas ζευγνῦμι et ζευγνύω: non enim reliqua his refpondent. Praeftat ergo dicere fuiffe duas formas: ζευγνύω, ζευγνῦμι et ζευγνύω, ζευγνῦμι. hoc quidem ex ζευγνυιω, ζευγνυιμι, et ducta ex his effe ea quae in poetis occurrunt, modo hoc ex vna, modo illud ex altera forma. Omnino enim verba in μι duplicis formae fuere: δοω. δομι et δαομι, δῶμι. quod docent tempora. θεμι, θεεμι, θημι, τιθημι. ergo et διδόαμεν, διδῶμεν, ficque ζευγνύιμεν, ζευγνῦμεν et fic porro. Conueniunt alia: ομνύω. ομνῦμι. (vt Ξ, 278 ωμνῦε δ' ὡς ἐκέλευε et Ψ, 585 ομνῦθι μή μιν ἑκών.) At ομνῦμι a tragicis frequentatur, vt ομνῦμι γαῖαν λαμπρὸν ἡλίου τε φῶς Eurip. Med. 752.

Ab eodem principio puto cauffas repeti poffe, cur verbi ἵημι et ex eo compofitorum, μεθίημι inprimis et ξυνίημι, tum et ἀνίημι, ἀφίημι, ἐνίημι, ἐφίημι, καθίημι, προίημι, tam varius et incertus vfus fyllabae ι reperiatur. Trepidaui et ipfe in his vocibus, vt μεθιεῖς et μεθίεις vel μεθίης Z, 523. K, 121 N, 118. add. 234, O, 716. et ξύνιον A, 273. ad quae loca v. Obff. Expenfis his diu multumque, nullam video meliorem effe expediendi viam, quam hoc ipfo pofito, adhiberi tempora a diuerfis formis; fuiffe enim ἵω et ἵημι, et ἵεω, ἵημι. Ita vidi fingula facile ad fuas rationes reuocari, fi modo longa, modo breuis fyllaba ι adhibetur. Ita: μεθῖετε Δ, 234. M, 409. N, 116. μεθῖεμεν' Δ, 351. N, 114. μεθῖεμεν Ξ, 364. Et tamen μεθῖῃς Od. Δ, 372. ὅςτις — μεθίῃσι μάχεσθαι Il. N, 234. μεθῖεντας Δ, 240. μεθῖεν pro μεθίεσαν, Od. Φ, 377 et alia. A μεθῖεω, μεθιῶ, ducta funt Z, 523 ἀλλὰ ἑκὼν μεθιεῖς τε. K, 121 πολλάκι γὰρ μεθιεῖ. Sicque reliqua. Nec vidi, quod repugnet his a me pofitis, quam quod imperfecta in ῑει occurrunt quae effe

debebant ἵει, quippe ab ἵεω ducenda, aut esse debebant ἵη ab ἵημι. Sic O, 716 ἐπεὶ λάβεν, οὐχὶ μεθίει. Π, 762. Φ, 72 nisi dixeris, praesens a μεθίω, μεθίει, esse in re praeterita positum. Apponam reliqua, quae in ordinem cogi recusant; ἀνίει O, 24. εν — ἵει Π, 152. ἵει Γ, 221. In his equidem malim scriptum esse ἵη, ab ἵημι. ἵην, ἵης, ἵη. Pro his sunt innumera alia, in quibus obseruatio bene conuenit, etiam in imperfectis: A, 25 ἀλλὰ κακῶς ἀφίει, κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. A, 326 ὡς εἰπὼν, προίει (a προίεον) 336 ὃς σφῶϊ προίει. Γ, 118 αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει et — προΐει δολιχόσκιον ἔγχος, vt saepe sic προΐει in imperfecto. Itaque B, 752, vbi est praesens: ὅς ῥ' ἐς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ, video nunc scribendum esse προιεῖ ab ἵεω. Porro προΐεις Od. Ω, 332. (Recte tamen se quoque habet προΐην Od. J, 88. K, 100. M, 9.) Et ipsum primitiuum ἵει ab ἵεω. A, 479 τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει. et sic Δ, 397. M, 25. N, 650. X, 316. Contra recte quoque ex ἵημι, est M, 33 ἧπερ πρόσθεν ἵεν καλλίῤῥοον ὕδωρ, pro ἵεσαν.

Inter haec manent intacta ista: quod ab εἶμι, (ex ἴμι) vado, omnia ducta sunt breui syllaba, ἴον. ἴες. ἴε. ἰείην. ἴμεναι. vnum est ἴομεν, Φ, 438 accentus vi in trinis breuibus. ἵημι autem, cupio, est ϝίημι. ϝιεμενοι et sic porro.

A pronuntiatione petenda est praeceptio de syllabis compositis, quae tamen corripi videntur: Ad B, 537 πολυστάφυλόν θ' Ἱστίαιαν. bene monet Clarke: syllabam natura breuem sequentibus duabus consonis, a quibus syllaba incipit, corripi tamen posse; esse enim diuidendum: ρῠ — θμος. κᾰ — πνος. τĕ — κνον. In poemate tamen epico, in quo oratio grandis et sublimis esse debet, et a sermone vulgari quam maxime differre, huiusmodi syllabas multo rarius occurrere. Scilicet in pronuntiatione sermonis et dialogi vitae communis aut ad eius vsum adumbrati, aurium offensio obscuratur; non aeque in pronuntiatione modulata ac numerosa. Recte

haec monita sunt, et disertius exposita a Dawes, Burgess et aliis; liberrimi vsus in Comicis, at variis disputationibus iactata in Tragicis a recentioribus Criticis. In Homero tamen, non dicendum erat, rarius ea occurrere, sed *omnino non* reperiri; emendanda esse talia, si libris insideant. Nusquam καπνὸς, et τέκνον priore breui reperiuntur; nec magis syllaba breuis ante σκ. στρ. σκ. σμ. adde σπ. σφ. σχ. quod in tragicis quoque ita se habere asseruit Brunck. ad Sophocl. Aj. 1077. Contraria memorantur Σκάμανδρος, quod pronuntiatum, forte et scriptum fuisse videtur Κάμανδρος, (v. ad B, 465) Αἰγύπτιος I, 382 et aliquoties in Odyssea. Potuit tamen nec minus haud vna tantum ratio ac via in his inita esse: ita Ἱστίαια trinis syllabis pronuntiari, ι in Iod mutato aut pronuntiando potuit σ tolli, vt in Σκαμανδρος et similibus. Ita quoque Αἰγυπτίας I, 382 pronuntiari potuit Αἰγυπτιας et Αἰγυπίας vel Αἰγυτίας.

In Homericis vnum ex hoc genere est, quod difficultatem certi aliquid statuendi habet, voc. ἀνδρότης. Ter occurrit — λιποῦσ' ἀνδροτῆτα καὶ ἥβην Π, 857 vbi v. Obss. Volunt viri docti ουσ' ανδρο efficere dactylum. Quod si ἀδροτῆτα non admittitur, malim saltem dicere pronuntiando ν vel δ eiectum fuisse: vt in nostris recentibus linguis multae litterae scribuntur, nec pronuntiantur. In alio exemplo Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ expedita est ratio, pronuntiatum esse Ἐνυαλίῳ 'νδρειφόντῃ v. ad B, 651. quod et a Knightio probatum vidi p. 31. Idem docte obseruauit ante κν. πν. τμ. in Homero semper produci vocalem breuem; itaque ὦλκα τέμνει non est Homericum, sed τέμει, Jl. N, 707. Porro ante duplices ζ, ξ, ψ, (ex δσ. κσ. et γσ. πσ.) produci vocalem; Corripi tamen, si per se pronuntietur, B, 824 οἱ δὲ Ζέλειαν. et Δ, 103. vbi v. Obss. Pronuntiandum erat idem de omni vocali, quae consonas duplices antecedit; sic ante βλ. βρ. πλ. πρ. δρ. δμ. et sic porro: v. c. ἔβλαψας μ' Ἑκάεργε. Enotabunt exempla contraria, in quibus syllaba, quae duas consonas antecedit, corripitur. Mihi occurre-

bat tantum τρῖ πρι τοῖς δὲ τριήκοντα. aut οὐδ' ὅγε πρὶν A, 97. et Μοῖρα κραταιή.

A dialectorum diuersitate peti possunt alia, atque ideo recte obseruatur, Ionica differre ab Atticis, vt in quarto casu in εα et ηα; quod facile concedam, dummodo malis dicere, antiquas fuisse duas formas, quarum altera in vsu Ionum, altera in Atticorum vsu est seruata: Πηλῆα, Ἀχιλλῆα Ionica sunt, Attica vero Πηλέα, Ἀχιλλέα. Quaerit Clarke ad A, 265. sitne ibi Θησέα pro Homerico habendum. Nec tamen res eo loco expediri satis potest, vt nec T, 229 νηλέα θυμὸν ἔχοντες et A, 45 ἀμφιρεφέα τε φαρέτρην. Probabilius fit, Atticam rationem esse ab Homericis alienam et esse habenda pro Homericis Θησέα vti O, 202 est ἀπηνέα. Leue, notabile tamen est, cum Ἀχιλεύς, Ἀχιλεῦ, frequentetur, casus alios non reperiri, praeterquam Ἀχιλλεῖ Il. Ψ, 793. nusquam Ἀχιλλέα.

De vi pronuntiationis et toni inde a Clarkii tempore multa disputata sunt a viris doctis, primo Dawesio et Burgess, tum a Payne Knight, et ab aliis ad Tragicos et Comicos, nunc et ad Lyricos; quorum tamen pleraque, etsi docte et acute pronuntiata, ad Homerum haud spectant. In hoc multo magis obuia res est, *vocales breues produci*, quam longas corripi;

Vulgatissimum est *voculam breuem produci consona sequente geminata*; id quod per poetas post Homerum multo magis increbuit, etiam a poetis Latinis frequentatum; neque id mirum fieri, tono, caesura et pronuntiatione adiuuante, quandoquidem hac sola vocales breues producuntur. Sunt in his voces quoque, quarum syllabae frequentius geminata consona producuntur, quam breuibus nudis adhibentur, vt, λίσσομαι pro λίσομαι· κνίσση pro κνίση. Mirum in his cum Ἀχιλεύς, Ὀδυσεύς, primitus fuerit, atque inde demum ductum Ἀχιλλεύς, non inuerse, obtinuisse in vulgari scriptione Ἀχιλλεύς, Ὀδυσσεύς, *Achilles* non, *Achiles*.

Eſt porro mira inconſtantia in litteris his per ſcripturam geminandis, in codicibus ſcriptis et prelo excuſis, cum in eadem pagina modo hoc modo alterum ſequamur. Antiquiores pronuntiatione, non ſcriptione, litteras geminaſſe, mihi ſatis liquere videtur idque ſaepe pro explorato poſui; Vetuſtiores vtique non ſcripſere A. 344 ὄππως οἱ ſed ὅπως, et pronuntiarunt ὄππως. ſerius inualuit mos ſcribendo quoque conſonas geminare; at enim receptum id eſt primo in paucis, ab alio in aliis, et ſic porro: codices, nec modo ſequiores, ſed ipſi antiquiores, ſine iudicio certo, variant in ſingulis et omnibus, et perperam iactatur in his antiquorum codicum auctoritas. Innumeris exemplis hoc mihi conſtitit, etiam in Ariſtarcheis ac ſimilibus. Editores autem modo hoc retinuere, modo aliud reiecerunt, modo nouarunt; neque video, quomodo certi aliquid in vllo ſcriptore haberi poſſit, niſi quis paullo audacior omnia ad vnam normam nouauerit. Neque ego ſeueriora ſatis ſequutus ſum in Iliade; inprimis cum viderem, nimis multa alia ſeruanda eſſe in ſcriptura, quae Homerica vtique non ſunt, ne antiquiora quidem; neque volebam malam ſedulitatem adhibere in minutiis his, cum nimis multas alias, pro inſtituti ratione, mihi memorandas eſſe viderem. Sunt in iſtis nonnulla mira religione adſeruata: cum ὄππως, ἔμμεναι, ἔδδεισεν, omnes ſcribant, nemo tamen audet ſcribere Ἀππόλλωνι, Ἀππόλλωνα, quod toties factu opus erat. Ἆρες Ἄρες, E, 31 apparet fuiſſe Ἄρης natura breue, pronuntiando longum; neque tamen ſcriptum Ἄρρης. Ita ἄλλοφος K, 258 ſcribere non audemus, at ἄλληκτον πολεμίζειν vbique; B, 452 et alibi.

Producitur vocalis breuis etiam in ſyllabis quae tonum non habent, ſequentibus conſonis, nec modo binis, quam poſitionem vocamus, verum etiam ſingulis conſonis, inprimis λ, μ, ν, ρ, geminandis tamen pronuntiando, v. c. πολλὰ λισσομένῳ E, 358 pronuntiatum fuit haud dubie πολλαλλισσομενῳ. et huius generis ſunt multa; nemo tamen in his geminare conſonam audet; quod

tamen fieri ſolet in verbis compoſitis, ἀπολλῆξας. μεταλλῆξαι. ἀποῤῥῆξαι.

Reuocaui ad hoc genus notum illud ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε, vt pronuntiatum ſit ὡς ὅτταυθ'. v. A, 193. O, 539 ἕως ὁ τῷ πολέμιζε. ὡς ὅττω v. Obſ. Od. H, 280 νῆχον πάλιν ἕως ἐπῆλθον pronuntiatum ὡς ἐπτηλθον, niſi fuit ὡς ἄρ' ἐπῆλθον, vt Ξ, 457 νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακή. ſic et Od. I, 233. Mirum autem in his ἕως eſſe ſeruatum toties, cum in aliis eodem loco ſit ὡς. ἤϊα de viatico et de palea mediam modo productam habet modo correptam. Clarke ad Od. B, 289 ὅπλισσον δ' ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. mediam natura eſſe longam ait, reprehenſo Barnes, qui anapaeſtum eſſe aiebat; Iam hoc quidem vt recte factum arbitror, prorſus enim anapaeſtos ex heroico verſu proſcribendos eſſe cenſeo; at alterum, quod fatetur, corripi quoque eandem mediam, non video, quomodo fieri poſſit cum ratione. Inuerſo modo bene intelligo, fieri poſſe, vt breuis producatur, tono aut alia cauſſa; ſtatuo itaque ἤϊα mediam natura habere breuem. Nata vox ἀπὸ τοῦ ἰέναι. Od. Δ, 363 καί νύ κεν ἤϊα πάντα κατέφθιτο καὶ μένε' ἀνδρῶν. item Od. M, 329. Loca vero, in quibus producta eſt media, laborare ſuſpicor vitio, cum ηἷα diſſyllabum ſit, vti eſt Od. I, 212 — ἀσκὸν μέγαν ἠδὲ καὶ ηἷα. Sic E, 266 et ηἵων θημῶνα E, 368. forte Il. N, 103 θώων, πορδαλίων τε λύκων τ' ἤϊα πέλονται, excidit particula interpoſita, cum eſſet v. c. λύκων τε τάχ' ηἷα πέλονται. et Od. B, 289. vbi legitur ὅπλισσον δ' ἤϊα, fuit ὅπλισσον δέ τοι ηἷα· vel ὅπλισσόν τ' ὦκ' ηἷα. Sic H, 417 ἀλλ' ὠπλίζοντο μάλ' ὦκα Od. Ω, 494 ἀλλ' ὁπλιζώμεσθα θᾶσσον. Od. B, 410 δεῦτε, φίλοι, ἤϊα φερώμεσθα, probabile eſt fuiſſe καὶ ηἷα φερώμεσθα, vti Il. N, 481 δεῦτε φίλοι, καί μ' οἴῳ ἀμύνετε. Praeſtare ſane horum nihil poſſum; ſpecioſa modo ſequimur.

Confidere his licet tanto minus, quoniam nondum expeditum habeo, quatenus in media voce vocalis modo produci modo corripi poſſit, etiam *ante vocalem*. In

aliis enim verbis constanter video moram seruari; in aliis variari. Sic ἄω *spiro*, vel ἀέω. putes natura breuem esse priorem; et est altera forma ἄημι. quae vbique priore correpta occurrit: ἄη. M, 325 ἀλλήκτος ἄη νότος. Jl. I, 5 τώ δὲ Θρήκηθεν ἄητον. E, 526 ἄεντες. Od. E, 478 τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων. Et ductum hinc ἀήτης, vtique priore correpta. Est quoque ἄεσαν Od. O, 40 ἔνθα δὲ νύκτ' ἀέσαι et 188 ἔνθα δὲ νύκτ' ἄεσαν. At Od. Π, 367 αὔτοτ' ἐπ' ἠπείρου νύκτ' ἄσαμεν potest quidem hoc videri contractum ex ἀέσαμεν. Attamen nec minus ἄεσαν occurrit, vt Od. Γ, 151 νύκτα μὲν ἀέσαμεν. Od. T, 342 ἄεσα καί τ' ἀνέμεινα. hic tono producτam syllabam dicendum est; nisi mecum (Obss. ad O, 252 p. 50.) statuas, in his olim digammum interpositum fuisse αϝεσα. Ductum hinc ἀΐω *spiro*, *efflo*, semel tantum occurrit Jl. O, 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. vbi vid. Obss. Et tamen ex eadem stirpe Π, 468 θυμὸν ἄϊσθων. Necesse tamen est ab hoc ἄω, *spiro*, etiam formam fuisse αὔω vel ἀύω, quandoquidem ductum hinc est ἀϋτμή, spiritus. v. c. K, 89 εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. At ἀΰω, *clamo*, sequitur communem vsum, vt sit ἀΰω, vt saepe ἄϋσας. ἤϋσε. ἀϋτή.

Est similis vox ἀΐω audio: prima breui frequentatissimum; οὐκ ἀΐεις; K, 160. O, 248 et al. sicque ἄϊε Λ, 463 ἄϊον. ἄϊοντες et al. Attamen K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε φώνησέν τε, sic quoque Φ, 388. An et hoc αϝιε? cf. Obss. ad O, 252.

Sunt aliae Clarkii obseruationes prosodicae, partim nunc satis notae ac vulgares, partim ad loca singularia spectantes. Ad prius genus referas, quod contrahuntur duae vocales breues, vocalis breuis cum longa; ad B, 811. προπάροιθε πόλεος vel πόλεως, binis syllabis; non bene tamen memoratur quoque πόλιος. et χρύσεος, quod saepissime disyllabum legitur; σκῆπτρον ὑπὸ χρυσέου pro χρυσοῦ. Ad alterum notae ad E, 487. λίνου ἀλόντε de ὕλῃ ad E, 708 de καρὸς αἴσῃ I, 378. vbi dicta de his v. in Obss.

Vti multorum quae ad prosodiam Graecam spectant, rationem reddere licet, sic satis idoneam: ita restant alia, de quorum caussis tantum ariolamur. Tribus breuibus se excipientibus primam produci, iam veterum monitis constat: v. Eustath. p. 556. At si legimus: διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε et sic alia: incerta res manet; v. Obss. ad Γ, 357. Mihi probabile fit excidisse in his ἄρ, et διὰ vna syllaba esse pronuntiatum, quod analogiae in aliis conuenit: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος. An ἀνέρες, ἱερὸς et similia cum Eustathio recte eodem referantur, videndum est; licet tamen suspicari, ανηρ et ανερες, ανρες, ανδρες pronuntiando variatum esse. ὕδωρ primam habere breuem et longam dicitur; dicere malim primam esse non nisi breuem ὕδωρ ab ὕω, sed geminata littera factum ὕδδωρ. etsi scriptura non in vsum venit. Qua vero analogia πῦρ faciat πῦρος, haud dixerim; nisi ab initio fuit forma vocis duplex πῦρ et πῦρ, e qua mansere casus obliqui in vsu. ορνῖς vltimam habet breuem; v. c. M, 218. Ω, 219. et tamen est ορνῖθος, vt credas fuisse ορνιθς.

Suauissime affici aures lenitate mira dictionis Ionicae etiam indoctiorem sentire necesse est, et quantum ei studuerit poeta, si exemplum commemorandum est, vel ex supra obseruatis apparet, breues vocales ante duplices consonas vbique produci. Occurrunt tamen passim versus, qui aurium nostrarum iudicium offendunt: vt A, 29 πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι. 407 τῶν νῦν μιν μνήσασα. E, 500 ζωὸν γόον Ἕκτορα. Et sic saepe inprimis in monosyllabis cumulandis.

EXCVRSVS II

Obſeruationes nonnullae grammaticae ad Homerica.

P, 706 *αὐτὸς δ' αὖτ' ἐπὶ Πατρόκλῳ ἥρωϊ βεβήκει, στῆ δὲ παρ' Αἰάντεσσι κιὼν, εἶθαρ τε προσηύδα.*

Cum paullo ante Excurſum impenderim colligendis obſeruationibus proſodicis ſparſim a Clarkio allatis, ſubiectis inde aliis: non pigebit, alio Excurſu complecti obſeruationes nonnullas grammaticas, quas ille pro more ſuo ſexcenties iterauit; ſubiunctoque iudicio de iis meo ſubnectam quaedam alia eius generis obſeruata. Si enim haec per digreſſionem in loco ſeparato afferuntur, poſſunt ea praeteriri facile ab iis, qui haec aut non curant, aut faſtidiunt.

Laudatiſſima Clarkii obſeruatio eſt ea, quam ad Jl. A, 37 ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας appoſuit de temporum vera natura et diuiſione; eſſe enim omnis verbi tempora tempus *praeteritum, praeſens* et *futurum,* vnumquodque iterum rei *imperfectae* et rei *perfectae;* ita v. c. abibat, abierat. abit, abiit. abibit, abierit. praeſtabat graeca addere: *ἀπέβαινε, ἀποβεβήκει. ἀποβαίνει, ἀποβέβηκε* et *ἀπέβη. ἀποβήσει, ἀποβήσειεν ἄν.* poſtremum neſcio an vſus probauerit. Res per ſe nunc eſt vulgata, impugnata ea ab illuſtri Monboddo, defenſa ab aliis, etiam a viro acutiſſimo R. Payne Knight. Scilicet, logice recte ſe habet obſeruatio; non vero vſu vulgari vbique probata.

Subtilius ſi rem exſequaris, quoduis tempus momenta habet plura; at ſingula non poſſunt ſermone diſtingui, nec vt diſtinguantur neceſſe eſt; ſufficit tria eſſe omnino momenta, praeteritum, praeſens et futurum; haec plerumque pinguius ponuntur; Interdum tamen res ita ferte poteſt, vt in praeterito, praeſenti et futuro ite-

rum discernantur duo momenta, rei iam absolutae ac perfectae, et actionis adhuc durantis. Haec vniuerse pronuntiata bene se habent, possunt etiam exemplis verborum declarari, vt ipse proposuit: *abierat, abibat; abiit, abit; abierit, abibit.* Enimuero ipso loquendi vsu tum linguarum more et sermonis indole in multis subtilitas ista logica non obseruatur; omnino tempus praeteritum adhibetur promiscue, modo imperfectum, modo perfectum; praeterea eadem sententia et enuntiatio non vno modo potest cogitatione concipi, et potest actio aliqua non vno modo recte enarrari, diuersis temporis momentis enuntiata: potest in tempus iam praeteritum reiici, modo tanquam finita modo tanquam durante actione, modo tanquam praesens res geratur; facit ea ipsa res ad fastidium tollendum, variata oratione. Licebit itaque saepe eandem propositionem diuersis temporibus enuntiare. Interdum altera ratio alteri sermoni est accommodatior et vsu magis frequentata. Quod ipse laudat e Sophocle: ὃς μετὰ ζώντων ὅτ' ἦν, ἤκου' ἄριστα, recte poterit latine reddi: *quamdiu vixit, bona fama floruit;* etsi graeca variata sunt: *quamdiu viuebat, bona fama vtebatur.*

At sunt multa alia loca, in quibus temporum ratio maiore subtilitate indiget, vt eorum se excipientium sequela et ordo ipsis rebus respondeat; vt, quae antecesserint et absoluta sint, alio tempore enuntientur, quam subsequentia vel durantia et imperfecta; ducuntur hinc praecepta de consequutione temporum.

Secundum haec, quae vnicuique, qui animum ad haec adverterit, facile occurrent, poetae non tam licenter agunt, quam, modo metri rationibus, modo auribus, modo variandae orationi, consulant, cum tempora mutant, modo vulgarius, modo exquisitius vsurpent, et eadem vi adhibent diuersa: ita ἀμφιβέβηκας et ἀμφιβαίνεις, eodem loco sunt habenda, et latine recte redduntur: tueris, τίπτ' αὖτε εἰλήλουθας; recte haberi potest idem ac si diceres ἔρχῃ, ἦλθες, pro diuerso cogitandi modo: etsi hoc proprie, si grammaticam vim respexeris, sit, *venisti;*

actione veniendi perfecta. Subtilitas itaque logica potius ad sensum cogitantis, quam ad sermonis rationem multum vtilitatis habet.

Pendent inde fere ea, quae de *aoristis* memorari solent, denotare eos tempus praeteritum qualecunque indefinite; ita γέγραφα scribendi actu finito iam ac cessante, at ἔγραψα, quando nulla certa temporis notatione scripsisse me significo. Recte haec dicta per se. At in sententiarum positu et iunctura, nolim otium consumi in expedienda subtiliter sensus vi simili ac discrimine. Vsu loquendi pleraque confunduntur, interdum quoque mutantur: τέθνηκεν et ἔθανεν occurrunt eodem in loco, eadem vi: mortuus est; seruatur propria vis in ἔθνησκε, moriebatur. Et sic in aliis. ἐληλυθὼς, quando aduenit, seu, postquam aduenerat, ἐλθὼν, cum veneris: At esset argutantis studium, qui discernere hoc vellet in hoc: προσελθὼν δὲ πρὸς αὐτὸν, εἶπε ταῦτα. Concidunt haec multo magis, in aoristis secundis, si verum est, quod equidem verum esse arbitror, aoristos hos nihil aliud esse, quam tempora praeteriti imperfecti verborum, quae olim vsu habita sunt, post haec vsu exciderunt, seruato tantum imperfecto et iis quae inde ducta sunt; ita probabile fit olim frequentata esse κτάνω et κτανέω, θάνω et θανέω, vnde superest ἔκτανον, ἔθανον, ἤλυθον ab ἐλύθω, quod et ἐλεύθω. Ita solo vsu accepere ea notionem illam ἀοριστικήν. Ad tales argutias saepe nos reuocant Clarkianae notulae. Recte monitum per se: βέβηκα et βέβαα esse, discessit, abiit, exiit, et βεβήκει, discesserat. Nec tamen negari potest, multis locis ea ita poni, vt de accurata temporum notatione quaeri omnino non possit, permutarique inter se eadem verba et per ἔβη aut reddi aut reddi posse; vt A, 221 ἡ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει, quid ni recte ἔβη dixeris? Δ, 492 τοῦ μὲν ἅμαρθ᾽, ὁ δὲ Λεῦκον βεβλήκει — ἤριπε. quid desideres, si ἔβαλε dixisset? Vno eodemque loco E, 587 ὄγε ἔκπεσεν — εἱστήκει, τύχε, βάλον. poterat quoque locum habere ἔστη. Nec video, quidni ἕστηκε et ipsum grammatice dictum esset: stetit

enim per aliquod tempus. Licet argutias facere in Z, 313. Ἕκτωρ δὲ πρὸς δώματ' Ἀλεξάνδροιο βεβήκει — ἔνθ' Ἕκτωρ εἰσῆλθε vſ. 318. quis tamen neget aeque bene dictum fuiſſe ἔβη? ſequuntur: εὗρε, ἧστο, κέλευε, νείκεσσεν, et interpoſita ſunt imperfecta ἔχε, λάμπετο, θέε, tam variis modis licuit tempus reddere, nulla ſubtilitatis logicae ratione habita. Il. Π, 855 ὣς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψε. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδός δε βεβήκει. etiam pro hoc locum habet ἔβη. Ψ, 705. 6. 7 ſe excipiunt eadem in enuntiatione: ὦρσε ἀνῆκεν — αὐτὸς δὲ βεβήκει, στῆ δὲ καὶ προσηύδα. N, 450 ὃς πρῶτος Μίνωα τέκε — Μίνως δ' αὖ τέκεθ' υἱὸν — Δευκαλίων δ' ἐμὲ τίκτε. prius τέκε poterat quoque eſſe ἐτετόκει et alterum τέτοκε. variant haec orationem poetae, non diſcernunt diuerſa temporis momenta. Secundum haec nolim videri eleuare ipſam praeceptionem, logicae conſentaneam; ſed intempeſtiuam eius iterationem, quoties ei locus non erat; etſi vel ſic de his vnumquemque pro ſuo ingenio et iudicio ſtatuere licere, iuſtum eſſe cenſeo. Ad vertenda vtique Homerica in latinum aliumue ſermonem raro ea ſubtilitate vti licebit.

Accedit, quod in Homericis toties occurrit, cum videas tempora, etiam grammatica ratione neglecta, variari: qua de re agam peculiari Excurſu de *grammatica Homerica imperfecta.*

Aliae Clarkii obſeruationes ab eo tempore magis ſunt expolitae, vti de anacolutho B, 353. de vi medii primitiua, etiam in Homericis obuia: vt Γ, 141 καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Λ, 561 ἐπεί τ' ἐκορέσσατο φορβῆς. tum de aliis medii vſibus; quae a multis expoſita ſunt, quaeque in ſingulis interdum locis ipſe attigi; Dummodo teneas, multa alia eſſe loca, in quibus medii omnino vis ſit nulla alia quam actiui, vnde et vtrumque promiſcue apponitur; quae res et ipſa eſt iam ab aliis obſeruata.

Bona eſt obſeruatio ad E, 778. femininis ſiue binis iunctis, ſiue vni cum maſculino coniuncto, addi adiectiva maſculina; ſcilicet, nunc non ad genus proprium rei

ſpici, ſed ad perſonarum numerum indefinite, ſine ſexus notatione, expreſſum. Conuenit quod etiam deabus adiungitur adiectiuum vel participium maſculinum, modo in duali, modo in plurali, vt in illo Heſiodi Ἔργ. 198 καλυψαμένω ἴτην Αἰδὼς καὶ Νέμεσις. Idem ſaepe notatum in choris feminarum apud Tragicos; v. c. ad Sophocl. Oed. Col. 1747. (1676) vbi iuncta quoque ſunt, ἰδόντε καὶ παθούσα. v. Schol. ad e. l.

Ad A, 566. 7. et I, 182. (add. ad B, 288. E, 487. 778. Alia loca video adſcripta eſſe a Scheidio de Analogia p. 318.) de duali monetur: „ſubſtantiuum duale recte adiungi adiectiuo plurali; quia omne duale eſt neceſſario plurale: recte quoque ſubſtantiuo plurali adiungi adiectiuum duale, quoties de duobus agitur, (omninoque, quoties duo ſunt, de quibus agitur, promiſcue ſingularem et pluralem adhiberi; v. c. E, 244 ſq.) non vero, quoties de pluribus.“ Repugnat Erneſti, et exempla dit memorari poſſe in contrarium, ita perſpicua, vt nullo modo eludi poſſint. Ex ſerioribus exempla laudari poſſe, nemo neget; verum de Homero quaeritur; quod autem ille ex Il. Δ, 455 excitat, alienum eſt: nam dum χείμαρροι ποταμοὶ poeta cum συμβάλλετον iungit, eo ipſo declarat, ſe de duobus amnibus loqui ac cogitare, non de pluribus. At I, 67 quod aliquis in eandem rem laudare poſſit: Φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι λεξάσθων verbum vix eſt duale, vt aiunt grammatici, v. c. ad Ariſtoph. Nub. 438 cum viris doctis, ſed plurale contractum pro λεξάσθωσαν. Alii verſus, qui ex Heſiodo poſſint laudari, ſunt vitio contaminati: Ita Ἔργ. 186 μέμψονται δ' ἄρα τοὺς χαλεποῖς βάζοντ' ἐπέεσσι eſt in loco valde interpolato, et, ſi eſt ſerioris manus, fuit βάζοντες ἔπεσσι. At ſeriores poetas, qui hoc ipſum pro Homerico more habuerunt, dualem pro plurali adhibuiſſe, negari nequit; vt in Arato 1023 κορώνη, νύκτερον ἀείδουσα. καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί. Studioſe haec efformata eſſe, apparet; nam verſus bene ſe habebat ex vulgari more: νύκτερον ἀείδου-

σα, βοῶντες τ' ὀψὲ κολοιοί. Sic Apollon. Rh. III, 206. Theocr. XXV, 137.

Eſt quoque bona obſeruatio inter alia in Nota ad B, 267 quoties de accentu quaeritur, quatenus ille a ſyllaba breui vel longa pendeat, non niſi ad vocales reſpici, breuesne ſint per ſe an longae, non autem ad ſyllabas poſitione longas. Itaque αὖλαξ, non αὔλαξ, ſcribitur, nam α eſt breuis, vt patet ex αυλᾶκος. ſic χοῖνιξ. καλαῦροψ. At κῆρυξ debet ſcribi, quia eſt κηρῦκος. Φοῖνιξ, Φοινῖκος. in quo video aliquoties in ipſo poeta excuſo eſſe peccatum.

Articulum ab Homero non agnoſci, et eſſe ei ὁ pro αὐτὸς, ἐκεῖνος, ſatis nunc decantata eſt obſeruatio; firmata disputationibus virorum doctorum, et nuper Wolfii V. C. praef. p. XXVII. Koeppen T. I. p. 303. Monitum de eo eſt iam a grammaticis, in his ab Apollonio de Syntaxi p. 43. et loco noto Plutarchi Plat. Quaeſt. p. 1010. notatum quoque eſt ibid. in locis nonnullis Homericis perperam articulum eſſe intruſum, idque mihi nunc multo magis conſtat exemplis, in quibus eum vidi a melioribus libris abeſſe; vt mihi ipſe displiceam, quod eum non vbique conſtanter eieci. Oblitus quoque ſum monere Z, 41 ᾗ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι φοβέοντο, fuiſſe videri ᾗπερ ἄρ vel ἂν ἄλλοι. hoc vt Od. M, 81 ᾗπερ ἂν ὑμεῖς νῆα παρὰ γλαφυρὴν ἰθύνετε. Etiam in locis, in quibus articulus ſine verſus vitio tolli nequit, grauis oritur ſuſpicio de verſu aduentitio. Ita Δ, 42 μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον, ἀλλά μ' ἐᾶσαι vix dubitem verſum eſſe ſpurium, quod et docet nouus vſus τοῦ διατρίβειν. Omiſerat poeta apodoſin ipſa pronuntiatione, nutu ac geſtu ſupplendam: vt alibi eodem modo factum videmus; v. c. A, 135. 136. At Δ, 1 οἱ δὲ θεοὶ accipiendum eſt per interpretationem, at illi, dii inquam, οἱ δὲ, θεοὶ, πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι praeceſſerant extremo libri tertii verſu: ὣς ἔφατ' Ἀτρείδης. ἐπὶ δ' ᾔνεον ἄλλοι Ἀχαιοί. In aliis locis eſt fere, vt Latinum, *quod ad illud attinet,*

Σ, 21 κεῖται Πάτροκλος — ἀτὰρ τά γε τεύχε' ἔχει κορυθαίολος Ἕκτωρ.

An Attica forma loquendi οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, pro ὁ Σωκράτης, iam ab Homero frequentata sit, etiamnum quaero. Nondum vidi exemplum, in quo non proprio modo accipi possit de iis qui alteri adstant. Sic I, 81 Φυλακτῆρες — ἀμφί τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα — Γ, 146 οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον — sunt adstantes, nam sequuntur cum illis Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ. M, 136 sq. οἱ δὲ — ἔκιον Ἄσιον ἀμφὶ ἄνακτα etc. At Z, 436 sq. sunt versus suspecti.

Proponuntur haec a me, non vt pro arbitrio quicquam pronuntiem, verum vt alii habeant, de quo amplius quaerant, num quid firmiter satis constitui possit.

IN LIBRVM XVIII. (Σ) ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Inscribitur rhapsodia Ὁπλοποιΐα, ab aliqua eius parte; ita quoque ap. Athen. I. p. 15 D. 16 B. Fuit de ea libellus Ptolemaei Oroandae f. quem excitatum videas a Schol. Ven. A. ad E, 136.

1. *ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο.* Versum ab eo, qui carmen in rhapsodias disposuit, interpositum esse, facile coniicias. In ipsa narratione haud desideres eiectum.

Mirum in declaranda voce *δέμας*, quae iam aliquoties fuit obuia, laborare h. l. grammaticos A. B. Mosc. cuius fragmentum in h. l. habeo. v. ad Λ, 595. Est *κατὰ δέμας, εἶδος, τρόπον*. In Vrat. d. et vno Vindob. erat *πυρὸς μένος αἰθομένοιο*.

3. *προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.* sunt naues altiores, proris et puppibus prominentibus; a *κραιρὰ, κεφαλή*. Schol. A. B. Etymol Hesych. Eustath. Minus bene Schol. br. *τὴν κεραίαν ἱστοῦ* huc aduocant. Vocem vidimus iam de bubus Θ, 231. et inf. 573.

4. *ἃ δὴ τετελεσμένα ἦεν.* haec hiante metro ab Homero non profecta sunt. Animaduertit iam Bentleius, et emendat: *τετελεσμέν' ἄρ' ἦεν*. Equidem ad singularem malim reuocare: *ὃ δὴ τετελεσμένον ἦεν*. vt A, 212 toties alibi: *τὸ καὶ τετελεσμένον ἔσται*, vel, vt Ξ, 196 *ἐστί*. Vereor tamen ne totus locus a v. 3—16. interpositus sit a manu seriore, vna cum versu primo, vt iunctura et ordo narrationis procederet: cum ab initio tantum re-

citatum eſſet: Ἀντίλοχος δ' Ἀχιλῆϊ πόδας ταχὺς ἄγγελος ἦλθε, δάκρυα θερμὰ χέων, Φ.

5. ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Nunc demum vocem ὀχθήσας illuſtrant Schol. A. λυπηθεὶς, βαρυνθείς. ἐπαρθεὶς τῷ θυμῷ. Vide de voce ad A, 517.

ἄρα „proinde" Clarke.

προς ϝον repugnat metro. Verſum iam aliquoties vidimus. v. ad Λ, 403. Si ſtare debet, ad Homericam legem eſſet ὀχθήσας δ' ἄρ ἔφη πρὸς ϝον μ. Verum inſititium verſum arguit et hoc, quod ſubiectum intempeſtiue mutatur: τὸν δ' εὗρε erat Antilochus; nunc εἶπε Achilles.

6. τί τ' ἄρ' αὖτε. proclinior ſum in τί γὰρ, et hoc lego ex Barocc.

7. νηυσὶν ἔπι κλονέονται ἀτυζόμενοι πεδίοιο. ξ— „quod omiſſum διὰ πεδίοιο." Schol. A. B. Monet quoque vterque eſſe νηυσὶν ἔπι ſcribendum, non, quod vulgo olim quoque expreſſum erat, νηυσὶν ἐπικλονέονται. Nec vero iungenda ſunt, vt interpunctione editionum fit, ἀτυζόμενοι διὰ πεδίοιο, ſed κλονέονται διὰ πεδίοιο. Eſt quidem Z, 38 ἵππω γάρ οἱ ἀτυζομένω πεδίοιο ſed ibi eſt ſubſtituendum Φοβέοντο, vt ſtatim ſequitur. ἧ περ οἱ ἄλλοι ἀτυζόμενοι Φοβέοντο. et hoc additur vbique Φ, 4. et 554 vt θέειν, Φεύγειν, διώκειν πεδίοιο.

In Cant. erat ἐπικλονέουσι.

8. μὴ δή μοι τελέσωσι θεοὶ κακὰ κήδεα θυμῷ. vn. Vindob. et Vrat. d. κακὰ μήδεα. quod et ipſum bene ſe haberet. Etiam Lipſ. cum altero Vindob. κακὰ μήδεα θυμοῦ.

9. ὥς ποτέ μοι μήτηρ διεπέφραδε καί μοι ἔειπε. Apollon. Lex. διεπέφραδε. ἐνετείλατο. et Heſych. ex eo emendandus. Schol. br. διεσάφησεν. εἶπε.

Adſcriptum eſt huic verſui Scholion A. B. fragm. Moſcou. quo quaeritur, ζητεῖται, cur Antilochus ad Achillem miſſus fuerit, non Automedon, aut alius. Spectare hoc ad vſ. 2. in aperto eſt. Quod vero inde recte colligo eſt, quod haec Scholiorum in diuerſis codd.

farrago ex vno aliquo codice deriuata est. De quaestione ipsa monitum iam est ad P, 643.

Grauior moueri poterat quaestio haec: annon vss. 9. 10. 11 quibus *matrem se edocuisse* ait, *se adhuc viuente fortissimum Myrmidonum occubiturum esse*, repugnent iis, quae P, 410. 411 dicta erant, vbi poeta narrat, *Achillem a matre non rescivisse, quod aliquando carissimus ipsi amicus ad Troiam occubiturus esset.* Responderi potest: praedictum Achilli fuisse, fortissimum e Myrmidonibus, antequam ipse occumberet, morte ipsum praeuenturum esse; at Patroclum nomine haud memoratum esse.

Monui iam, fatorum Achillis notitiam ab Homero non sine arte aliqua et sagacitate esse ita temperatam, vt ab obscurioribus ad apertiora procederet. Norat Achilles dudum, breuem vitae vsum sibi a fato decretum esse, A, 352 μῆτερ, ἐπεί μ' ἔτεκές γε μινυνθάδιόν περ ἐόντα — et mater 416 ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ, οὔ τι μάλα δήν. Disertius ipse Achilles haec eloquitur de duplici fato sibi proposito I, 410—416. Eum domum non rediturum esse, affirmat quoque mater, Thetis, in lamentis ad Nereides inf. Σ, 59. 60 et ipse Achilles Σ, 330 vbi videt nunc sibi fato decretum esse vt cum Patroclo ante Troiam vno sepulcro humetur, ἐπεί οὐδέ με νοστήσαντα δέξεται etc. T, 420. 1. 2 εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς etc. Iam olim a Chirone id edoctum esse Achillem ait Horat. in nobili loco Epod. XIII, 13 *Nobilis vt grandi* sq. appellatur hoc θεοπρόπιον, et obscure innuitur sup. Π, 36 et 50. (Nam Λ, 793 sqq. versus spurii sunt.) At Achilles, quamdiu domi erat, hoc non rescierat: Inf. 326 sqq. conqueritur, se ante discessum Menoetio patri promissum, nunc irritum factum, dedisse, incolumem se reducturum esse Patroclum filium. Serius Achilles compererat hoc quoque, „Troiam a se expugnatum haud iri, sed ante vrbem captam mortem ipsi instare:" P, 406—409 οὐδὲ τὸ ἔλπετο πάμπαν, ἐκπέρσειν πτολίεθρον ἄνευ ἕθεν οὐδὲ σὺν αὐτῷ. πολλάκι γὰρ τό γε μητρὸς ἐπεύθετο νόσφιν

ἀκούων, ἥ οἱ ἀπαγγέλλεσκε Διὸς μεγάλοιο νόημα. quod vmbra Patrocli iterat Ψ, 80. 81 καὶ δέ σοι αὐτῷ μοῖρα, θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ, Τείχει ὑπὸ Τρώων εὐηγενέων ἀπολέσθαι. Seriorum igitur commentum est, ab illis diversum, Achillem ad profectionem ad Troiam excitatum esse ex vatum responso, nisi Achilles arcessitus esset, Troiam capi non posse; quod idem vatum monitum mox ad Neoptolemum fuit translatum. Ergo Troiam a se expugnatum haud iri cum nosset Achilles, Patroclum et sibi et vrbi captae superstitem fore sibi persuaserat: Τ, 328 sqq. Πρὶν μὲν γάρ μοι θυμὸς etc. Audierat quoque hoc Achilles a matre, Apollinis telo se occubiturum esse: Φ, 277 vbi Achilles a Xantho amne aquis oppressus matrem incusat, ἥ με φάτο Τρώων ὑπὸ τείχεϊ θωρηκτάων λαιψηροῖς ὀλέεσθαι Ἀπόλλωνος βελέεσσιν. vbi simul pronuntiat, maluisse se ab Hectore occidi, quam aquis extingui. Hoc idem repetit, Paride simul memorato, Hector moriens vaticinando Χ, 359. 360 ἤματι τῷ, ὅτε κέν σε Πάρις καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, ἐσθλὸν ἐόντ', ὀλέσωσιν ἐνὶ Σκαιῇσι πύλῃσιν. Tandem Achilles e matre discit, Hectore caeso non diu se fore superstitem; quo ipso ab vlciscenda per Hectoris caedem Patrocli morte auerti debebat: vt Aeschines in Timarch. p. 151. ed. R. interpretatur. Inf. 95. 96 Thetis: ὠκύμορος δή μοι, τέκος, ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις· αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. tum ille respondet: αὐτίκα τεθναίην etc. Itaque Hectore caeso instantem filio mortem lamentatur Thetis inf. Ω, 85. 86. quo ipso breuis vitae vsu futuro ad iucundum vitae vsum hortatur illa ibid. vss. 132. 133. quod ad Chironem reuocat Horatius loco sup. laud. Postrema praedictio saepe memorata est a scriptoribus: praeter Platonem, in Apol. Socr. p. 28 D. Alios v. inf. ad 95. 99.

Haec si quis consideret, non sane ad artificium illud, quod saepe in tragicis miramur, ea assurgere profitebitur; quandoquidem non omnia inter se ita nexa sunt, vt certus satis progressus ab obscurioribus ad minus ob-

fcura obferuatus fit: attamen eum, qui Iliadem concinnauit, narrationis ordinem non omnino neglexiffe facile apparet.

10. Μυρμιδόνων τὸν ἄριστον. „quod ambiguum eft, quomodo Patroclus origine Locrus, ex Opunte oriundus, Myrmidonibus accenfeatur. In Rhiani recenfione non legebantur verfus duo (ἐν τῇ Ῥιανοῦ οὐκ ἦσαν οἱ β΄) verfus puta 10. et 11. Addit Schol. A. ἴσως, ἐπεὶ οὐκ ἦν Πάτροκλος Μυρμιδόνων. Λοκρὸς γὰρ ἦν ἐξ Ὀποῦντος. At Ariftarchus verba Homerica ita effe accipienda: τὸν μετὰ τὸν ἄριστον Μυρμιδόνων h. eum, qui poft Achillem, Myrmidonum fortiffimum, altero loco erat. Quam contorte!

Pergunt Schol. A. fecundum nonnullos τῶν μεθ' Ὅμηρον, Actor, Menoetii pater, matrimonio habuit Aeginam (Aeaci filiam, qui e Myrmidonibus fuit) et ex ea Menoetium, Patrocli patrem, fufcepit; Etfi itaque Menoetius Opunte vixit, filius tamen Myrmidonibus accenferi potuit. Succinunt Schol. br. et Mofcou. In Schol. B. Actor legitur — γήμας ἐν Οἰνώνῃ, πόλει Φθιώτιδι, indocte; nam Oenone eft antiquum nomen Aeginae infulae.

Statuerunt alii, poffe vel propterea Patroclum pro Myrmidone haberi, quia ducebat Myrmidones fecundo ab Achille loco.

Aliud monitum eft: Si Achillem mater de his erudierat, cur mifit ille Patroclum? Refpondent: quia non nifi fub euentum talia recordamur. Haec ap. Schol. A. At Schol. B. argutatur in voc. Μυρμιδόνων ἄριστον, non ita Achilli detrahi, qui proprie ita dicendus erat; fed effe omnino vnum ex fortiffimis Myrmidonum.

11. χερσὶν ὑπὸ Τρώων, ἀντὶ τοῦ· ὑπὸ τῶν χειρῶν τῶν Τρώων" Schol. A. „γρ. χερσὶν ὕπο" Barnes.

12. ἦ μάλα δή, a Plutarcho hunc verfum reprehendi, a Martino Var. Lect. III, 22 defendi, ex Barnefio difcere licet; quod Ernefti repetit; vbi tamen hoc in Plutarcho occurrat, fruftra roges. Et auctor Vitae Homeri, vt in Gale Opufc. Mythol. excufus eft, vel περὶ ποιήσεως

Ὁμηρικῆς in ed. Hom. Barnef. inscriptus f. VIII. p. XXXV. qui inter alia rhetorica, etiam figuras in Homero perfequitur, in quibus eft pleonafmus, cuius exemplum ei eft hic τὸ γὰρ μάλα, inquit, πλεονάζει, κατὰ συνήθειαν Ἀττικήν. quae fane ab Homero aliena eft; qui antiquiora fequitur; nam affeueratio augetur per particulas cumulatas: v. Etymol. in πώ. alias folum ἦ δή, μάλα δή. *admodum fane.* Euftathio eft μάλα ὄντως. Schol. br. ἀκριβῶς δὴ τέθνηκεν. Od. Ψ, 149 ἦ μάλα δή τις ἔγημε πολυμνήστην βασίλειαν. Turbant quoque Schol. A. B. Mofc. in fenfu τοῦ μάλα, fupplent: λίαν, μάλιστα, κατείληφα, ὅτι τέθνηκε. μάλα οἶδα καὶ πέπεισμαι.

13. σχέτλιος. Nobis expedita eft vocis fignificatio: mifer ille! miferatione dignus! Veteres tamen diligenter enarrant: τάλας ἢ τλήμων ἐνταῦθα — ὁ ἑαυτῷ κακῶν αἴτιος. ὁ τλήμων, in Schol. A. Ad h. v. refero Apionem in Lex. Apollonii: τάλας. ἀγνώμων. χαλεπός. adde Hefych. Etymol. h. v. Euftath. cf. ad B, 112. et Ω, 33.

ἦτ' ἐκέλευον. Ionicum effe debuit? ἦτε κέλευον. Eft ἦτε atqui, fane. quod fcriptoribus εἶτα.

14. ἂψ ἐπὶ νῆας ἴμεν. „Eft Ariftarchea lectio, docente Schol. A. „In nonnullis enim male: νῆας ἔπ' ἂψ ἰέναι!" Hoc tamen ipfe Venetus exhibet, cum Lipf. Cant. Mori. Barocc. Vrat. b. A. fragm. Mofc. vn. Vindob. Vat. Harl. ed. Rom. cum Euftath. Nil refert.

15. ἕως ὁ ταῦθ' ὥρμαινε. pronuntiatum, credo, ὡς ὅτταυθ'. Bentl. tamen emendat ὡς ὅγε. cf. Excurf. I ad lib. XVIII.

19. ἢ μὴ ὤφελλε γενέσθαι. ed. Turnebi ἣν μὴ — Eft autem ἀγγελίη ipfa res quae nuntiatur.

20. κεῖται Πάτροκλος — Notat Schol. B. „nuntii breuitatem, quam non imitati funt Tragici, apud quos, qui triftes cafus nuntiant, longa oratione vti folent." Adde Euftath. Scilicet, dices, illi alio confilio vfi funt: vt, re ante oculos diferte pofita, affectus moueant; at epicus poeta rem ipfam iam antea copiofe narrauerat. Hinc breuitas nunc in laude habenda. Notum eft iam e Quin-

ctiliano X, 1, 49 *Narrare vero quis breuius, quam qui mortem nuntiat Patrocli?*

νέκυος δὲ δὴ ἀμφὶ μάχονται. vulgg. grammaticorum more vna voce ἀμφιμάχονται. Townl. δὲ διαμφιμάχονται.

21. κορυθαίολος Ἕκτωρ ed. Rom. cum al. etiam h. l. κορυθαιόλος. Leguntur vſſ. 20. 21. ap. Artemidor. IV, 61. p. 237.

22. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. „Plato lib. III de Rep. (p. 388) omnino luctum proſcribit. Zoilus autem reprehendebat Achillem, qui communem belli Martem bene noſſe poterat, nunc tam indigne ferre caſum et tam muliebriter lamentari. Zenodorus (diſerte ſic idem inf. ad vſ. 356 memoratur περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. alibi tamen, vt ap. Euſtath. idem ſcribitur Zenodotus: quo tamen nomine plures ac diuerſi grammatici latere videntur) eum defendebat; nam eum experiri caſum grauiſſimum, et ex hominum ſenſu haec eſſe indicanda et ex hominum more: laudati verſ. Od. Δ, 197 τοῦτό νυ καὶ γέρας οἷον ὀϊζυροῖσι βροτοῖσι κείρασθαί τε κόμην, βαλέειν τ' ἀπὸ δάκρυ παρειῶν." Schol. A.

Dicendum erat: ex antiquiorum hominum more haec eſſe ſpectanda; dolore et luctu immodice exaeſtuare nondum tam indecorum aut muliebre viſum; ſummum autem luctum, in tam graui caſu, et pro Achillis ingenio, et ex poetae conſilio, recte hic locum habuiſſe; nam ex Achillis dolore pendet carminis ſumma, vt accingat ille ſe ad Patrocli mortem Hectoris caede vlciſcendam.

Memorat verſum Plutarch. de Ira cohib. p. 455 A. vbi docere vult iram tardius concipi, dolorem et triſtitiam, λύπην, repente; neutrum ex rerum et naturae veritate dictum.

23. κόνιν αἰθαλόεσσαν. — Excidit Scholion A. At Schol. B. „τὴν σποδόν φησιν. Apollon. Lex. in κόνις. τὴν τέφραν. vna cum Heſych. Addit Schol. B. οἱ δὲ, τεφρώδη κομιορτόν." Dicas: cur non ſimpliciter, puluerem

atrum intelligimus? proiecit se in terram, puluerem soli manu eruit et capiti inspersit. videri potest sic statuisse Apollon. Lex. αἰθαλόεν, ἤτοι μελαινόμενον. παρὰ τὴν αἰθάλην (scil. ductum.) Cogitandum forte est de foco, qui esse solebat in extrema cubiculi parte, cui assidebat.

24. χεύατο κὰκ κεφαλῆς. non vna voce κακκεφαλῆς. v. ad Θ, 441. Etsi sic quoque editum in edd. Platon. de rep. III, p. 388 A. Dubito an antiquius fuerit κατ κεφαλης.

25. νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι. Sch. B. et br. εὐώδει. ἢ εὐπρεπεῖ. ἢ θείῳ. hoc est ariolari. Vidimus iam ἑανὸν νεκτάρεον Helenae Γ, 385. vbi vide Obss.

μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. Mirum est quod in Hesych. legitur: ἀμφίζανε τέφρην. ἐκαθέζετο περὶ τὴν τέφραν. Nam puluis insedit vesti, inhaesit.

26. μέγας μεγαλωστὶ τανυσθείς. formam vidimus Π, 776. Schol. A. ad μεγαλωστί. „Ἀνακρέων· ἡρωϊστί. Φερεκράτης· ἀντὶ τοῦ ταχέως" excidit puto ταχιστί. quod Comicus adhibuerat pro ταχέως.

27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην. Cant. φίλην δέ τε χερσὶ κόμην.

28. ἃς Ἀχιλεὺς λῃΐσσατο. Cant. λῃΐσατο male.

29. θυμὸν ἀκηχέμεναι μεγάλ' ἴαχον. manifeste corruptum, ex μεγα ϝιϝαχον, quod iam aliquoties vidimus; A, 482. v. Exc. de Digammo.

ἀκηχέμεναι. λυπούμεναι. v. ad E, 364. Captiuae autem, etsi Troianae, οὐκ ἀπαθεῖς sunt, διὰ τὸ φύσει τοιοῦτον. κάρτα γὰρ φιλοικτὸν γυνή. καὶ χάριν τοῦ δεσπότου· καὶ διὰ τὸ τοῦ Πατρόκλου ἐνηές. Eustath. c. Schol. B.

31. στήθεα πεπλήγοντο, λύθεν δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης. πεπλήττοντο hic et vs. 51 Vrat. A. et ὑπογυῖα Vrat. b.

32. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Apollon. Lex. λείβειν. ἐπὶ μὲν τοῦ ῥεῖν. ὀδύρετο δάκρυα λείβων. Scilicet λείβεσθαι et ῥεῖν ad eandem notionem redeunt.

33. ὁ δ' ἔστενε Achilles an Antilochus? v. ad vs. sq.

34. δείδιε γάρ, μὴ λαιμὸν ἀπαμήσειε σιδήρῳ. & „quia ambiguum est, Achillesne suam ipsius gulam an Antilochi

refecare velit" Schol. A. Talis dubitatio vnde in animum viris doctis venire potuerit, miraberis; nam haud dubie locus erat metui, ne manus *sibi* inferret prae dolore infaniens Achilles. Maiorem etiam mirationem facit iudicium Schol. B. Mosc. et Eustathii cum Schol. Exc. in ed. Cantabr. metuisse Achillem, ne Hector Patrocli caput rescinderet. Assequor tamen, quid turbauerit hominum iudicia, scilicet subiectum parum accurate constitutum et male variatum est in verbis: 32 Antilochus. 33 ὁ δ' ἔστενε Achilles. Nunc δείδιε γὰρ Achilles? Immo vero Antilochus. 35 σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν iterum Achilles. Iam leniri potest malum, si vs. 33 rescripseris ὅδ' ἔστενε, quod et Bentleio in animum venit: vt sit idem subiectum: Antilochus, qui et δείδιε γάρ. Poterat tum subiungi: σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν Achilles. Sin hoc nolis, delendus est vs. 35 σμερδαλέον. et procedit sententia sic vs. 33. Ἀχιλῆος· ὁ δ' ἔστενε κυδάλιμον κῆρ, σμερδαλέον δ' ᾤμωξεν. Adumbratus videtur esse versus 34 δείδιε γὰρ μὴ — ex vss. 176. 177. Bentleium video eum vncinis inclusisse, vt nec aliter sensisse videatur. Idem notat apud Hesych. εἴδειεν, ἐφοβεῖτο, esse emendandum δείδιεν.

ἀποτμήξειε. Aristarcheae, quas Townlei. ms. sequitur, ἀπαμήσειε. quod eodem sensu occurrit Od. Φ, 301. at alterum nec minus: vt sup. A, 146. Od. K, 440.

36. ἡμένη ἐν βένθεσσιν. idem versus A, 358.

37. θεαὶ δέ μιν ἀμφαγέροντο. Cant. ἀμφ' ἀγέροντο vn. Vindob. ἀμφεγέροντο.

39. vsque ad 49 — obelo signati: Bonum Scholion A. docet, „enumerationem Nereidum iam ab Zenodoto reiectam fuisse (προηθέτηται ait) quippe quae characterem Hesiodeum habeat. Nam Homerus tantum Musas et Ilithyias omnino memorare solet, non sigillatim recensere; ridiculum quoque, cum omnes enarrare instituisset, in fine addere ἄλλαι τε. (Repererat haec in suis quoque Eustath. p. 113, 20.) Abesse porro recensum ab Argolica editione monuerat Callistratus." Quid tamen potissimum est, hoc esse puto: quod hac enumeratione

moeroris ſenſus tollitur, vt adeo ſit non modo otioſa verum etiam aliena. Ceterum haec argumenta tantum ad improbandum faciunt; vt pro ſpuriis habeas, tantum duo illa efficiunt, quod ante Zenodotum non omnes libri et rhapſodi eos verſus habuere, et quod ab Argolica editione aberant, nec cum Homerico more conſpirant. Incluſerat vſſ. 39—49. vncis Bentl. ex Euſtath. ἀϑετοῦνται ὑπὸ παλαιῶν. Apparet autem, verſibus inſertis, etiam iuncturam verſuum eſſe mutatam. Reſpicit locum Aelian. H. An. XIV, 28. ſed cum corruptela: Νηρέα, ait, πεντήκοντα μὲν τεκεῖν ϑυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα Ἡσίοδος ᾄδει. μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ Μεγχάροις. Monſtrum hoc lectionis non fugit Schneiderum; tollendum illud facile, ſi animaduerteris illa μέμνηται δὲ αὐτῶν καὶ Ὅμηρος eſſe interpoſita e margine; et progredi orationem ſic: πεντήκοντα μὲν τεκεῖν ϑυγατέρας τὴν Ὠκεανοῦ Δωρίδα, Ἡσίοδος ᾄδει, ἐν τοῖς ἑαυτοῦ μεγάροις. Eſt enim ſollenne hoc antiquis poetis, adiici poſt parere, naſci, ἐν μεγάροισιν vt Il. Α, 418. Ω, 497. Et ipſe Heſiod. Theog. 383. 4 Στὺξ δὲ τέκ' ἐν μεγάροισι.

39. ἔνϑ' ἄρ' ἔην Γλαύκη τε Θάλειά τε Κυμοδόκη τε. Nomina Nereidum formata ſunt eodem modo, quo ap. Heſiod. Θ. 240 ſq. Etyma facile eſt ſigillatim perſequi. Add. Apollod. I, 2, 7. Virgil. Ge. IV, 336. qui doctrinam in nominibus oſtentat. v. ad e. l. cf. Barnes. Sunt autem nomina ex coſmogoniis petita. Vnde et Νημέρτης et Ἀψευδής reſpiciunt laudes Nerei patris, qui eſt ἀληϑής et ἀψευδής, quippe inter deos fatidicos habitus. v. Heſiod. Θ. 233—235 tanquam vnus e vetuſtioribus diis, quibus e ſenii notione prudens futuri mens tribui ſolet.

Lipſ. cum vno Vindob. ἔνϑ' ἄρα ἦν Γλαύκεια, Θάλειά τε.

39. Γλαύκη (non γλαυκή) Ariſtarchus ſcripſit (ἐβάρυνε), idem tamen reliquerat v. 46 Νημερτής et Ἀψευδής: de quibus alibi dictum eſſe, ait Schol. A. ſcilicet de canone hoc grammaticorum: Ita et Θόη non Θοή. add. Eu-

ſtath. p. 1130, 36. Idem Ariſtarchus Ἀλεία. Scilicet vt eſſet Γλαύκη τε θ' Ἀλεία τε. At Θάλεια legerat iam Virgil. Aen. V, 826. Pro Κυμοδόκη eſt Κυμοδάμη in Mori.

40. Θόη θ' Ἁλίη τε βοῶπις. Ait Schol. A. eſſe Ἁλίη ſine Θ. Fuit ergo in aliis Θοὴ Θαλίη τε. vt eſt ap. Heſiod. Θ. 245 Κυμοθόη Σπειώ τε, Θόη, Θαλίη τ' ἐρόεσσα. Sicque legerat Harlei. et emendabat Valk. ad Ammon. p. 165 ſq. Neceſſitatem tamen mutandi non video. Pro Κυμοθόη vſ. 41. iterum Κυμοδόκη Cant.

44. Δεξαμένη τε. Fuit in nonnullis Δεξαμενή, (ſcil. ſecundum Canonem ad vſ. 39 memoratum, ne cum participio δεξαμένη confunderetur nomen.) „At obſtat, inquit Schol. A. Δανάη. Κολώνη.“ Adde quoque vſ. 43 Δυναμένη.

46. Νημέρτης τε καὶ Ἀψευδής. Putes ſcriptum fuiſſe Νημερτίς τε καὶ Ἀψευδίς. Eſt quoque Νημέρτις in Harlei. Apud Heſiod. 262 Νημερτής θ' ἣ ἔχει νόον ἀθανάτοιο.

47. ἔνθα δ' ἔην. Vulgo editum erat ἔνθα δὲ ἦν, corrupto metro. Harlei. Townl. ἐνθάδ' ἔην. At ἔνθα δ' ἔην diſerte Ven. Cant. Vrat. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Moſc. vn. Vindob. Barnes: „γρ. ἔνθα καί.“

Ἰάνειρα ab ἴος, μόνος. vnde ἴα, μία.

48. Μαῖρα καὶ Ὠρείθυια ἐϋπλόκαμός τ' Ἀμάθεια. Emendauit Bentl. Ὠρείθυι' ἠϋπλόκαμος. Equidem hiatum feram in caeſura medii verſus. v. Excurſ. de hiatu.

Pro Ἀμάθεια ſcriptum quoque fuit Ἀμάθυια apud Euſtath. Sicque Mori. Harl. Townl. Vrat. b.

49. ἄλλαι θ' αἵ. Iudicium de hoc verſu v. ad vſ. 39.

50. τῶν δὲ καὶ ἀργύφεον πλῆτο σπέος. Schol. br. ἀργύφεον, μέγα ἢ λαμπρόν. prius temere arreptum. At ἀργὸς, ἀργὴς, ἄργυφος, ἀργύφεος, candorem et lucem deſignant, proprie quidem texti candidi, tum omnino de candore. Ω, 621 ὄϊν ἄργυφον dixit, et Od. Κ, 85 ἄργυφα μῆλα νομεύων. v. Etymol. h. v. vbi et Apollon. laudatur (in Argon. III, 835. add. IV, 475) et Heſiodus:

ἀργυφέῃ ἐσθῆτι. (ex Theog. 573.) Memoratur tamen altera interpretatio per μέγα ibi quoque et in Hesych. vbi v. Not.

52. 53. ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετε. Melius ὄφρ' εὖ πᾶσαι. ὄφρα εἴδετε pro εἴδητε, sic Z, 308. 309. scilicet ὄφρα est donec. proprie. v. Excurs. III ad Δ.

ὅσ' ἐμῷ ἔνι κήδεα θυμῷ. Aristarchus ἐπί. vtrumque bene. ἔνεισι vel ἔνεστι κήδεα θυμῷ.

κύδεα est sphalma ed. Steph.

54. ὤ μοι δυςαριστοτόκεια. ἐπὶ κακῷ τὸν ἄριστον τετοκυῖα. Certatim illustrarunt Schol. A. B. Mosc. br. Harl. Apollon. Lex. qui addit: οἱ δὲ μεταφράζουσι· δύστηνος ἄριστον τεκοῦσα. Hesych. ἐπὶ κακῷ ἄριστον τεκοῦσα, ἢ τὸν δι' ἀριστείαν δύστηνον. Etymologus: ὡς ἄν τις εἴποι· ἐπὶ διχοστασίᾳ (leg. ἐπὶ δυςτυχίᾳ) εὔτεκνον.

Lamenta similia damnat et versum recitat Plato de Rep. III. p. 388 B. et ex eo Maximus Tyr. Diss. XXIV, p. 465. R.

55. ἥ τ' ἐπεὶ ἄρ τέκον. „ἄρ vt nostis" Clarke. Ceterum oratio est dolore turbata. Quod cum non assequutus sit Schol. A. iuncturam sollicitat, et interpungit vel post ἡρώων, vel post ἶσος, et ἀνταπόδοσιν facit τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. At illa est in his: τὸν οὐχ ὑποδέξομαι αὖτις. Me miseram, quae peperi et educaui et misi filium ad Troiam, nec eum iterum reducem excipiam! Ergo ὁ δ' ἀνέδραμεν est, καὶ ἐπεὶ ἐκεῖνος ἀνέδραμεν. et: τὸν μὲν ἐγὼ, dictum: καὶ ἐπεὶ ἐγὼ αὐτὸν ἐπιπροέηκα. Haec omnia maiore cum vi in singulas enuntiationes sunt diremta.

56. ὁ δ' ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος. Apollon. Lex. ἔρνεϊ. δένδρῳ θάλλοντι, hemistichio adscripto. Pro Philostrato, quem laudat Barnes Heroic. 19, s. 2. excitandus erat Theocritus XVIII, 29 de Helena: πιείρα μεγάλη ἅτ' ἀνέδραμε κόσμος ἀρούρα, ἢ κάπῳ κυπάρισσος. Comparatio Ionibus familiaris esse debuit, quandoquidem in vulgarem sermonem abiit ἀναδραμεῖν pro αὐξηθῆναι, quod notatum est iam in Herodoto aliquoties a Porto in Lex. Ionico. Kuster. ad Suid. h. v. Valk. ad Herod. VII, 156. Ad

pulcritudinem transtulit Aelian. V. H. XII, 14. vbi v. Perizon.

57. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα, φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. ⸓ „quod Thetis, Achille in lucem edito, non discessit a Peleo, vt recentiores aiunt.“ Hoc idem repetunt Scholia ad vs. 60. cf. Eustath. Obseruatio est saepius a grammaticis iactata. v. sup. ad A, 396. p. 105. cf. inf. 331. 332. De γουνῷ ἀλωῆς v. dicta ad I, 530. Etiam h. l. Schol. A. τῷ γονίμῳ τόπῳ τῆς γῆς. ἢ τῷ ὑψηλοτάτῳ. Idem τὸ γεώλοφον.

58. νηυσὶ κορωνίσι. vid. ad B, 392.

59. Τρωσὶ μαχησόμενον. Bentl. corrigebat μαχεσσάμενον. ex hypothesi.

60. οἴκαδε νοστήσαντα. ⸓ Scholion idem quod appositum erat vs. 57. de Thetide.

61. ὄφρα δέ μοι ζώει. Conuenit locus A, 417 νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος. adde ibid. 352.

ζώῃ Harlei Vat. et quos viderat Bentl. etiam Townl., praefero ζώει quod seruant reliqui optimi; etiam sic codd. Eustathii.

62. οὐδέ τί οἱ δύναμαι χραισμῆσαι ἰοῦσα. Occurrit et hic οὐδ' ἔτι et οὐδέτι.

ἰοῦσα. προσιοῦσα, per se otiosum; prisco tamen more adiectum, nil possum iuuare scil. ad auertendas aerumnas. In Vrat. d. et vno Vindob. erat χραισμῆσαι ὄλεθρον, non infelici casu!

63. ἀλλ' εἶμ', ὄφρα ἴδω τε φίλον τέκος. Ita legebatur e Turnebi correctione (forte tamen e codice aliquo petita; nam legit quoque sic cod. Alteri) recepta ab Henr. Stephano; et conuenire videbatur cum ἐπακούσω. Nam antea erat in Flor. Aldd. Rom. ὄφρα ἴδωμαι φίλον, quod habebatur inter exempla correptae diphthongi αι ante consonam vocis sequentis. Ex codd. nullus concinit praeter Vrat. d. et vn. Vindob. At ἴδοιμι codd. constanter: Cant. Mori. Barocc. Harl. Vat. Vrat. A. Lips. Townl. fragm. Mosc. Ven. et Schol. B. ἀντὶ τοῦ, συντύχοιμι. laudato versu Od. I, 229 ὄφρ' αὐτόν τε ἴδοιμι

Sequitur quidem ἴδοιμι ἠδ' ἐπακούσω. ſed poeta et alibi ſic variat, et vterque modus recte iungitur cum ὄφρα. v. Excurſ. III ad Jl. IV.

Huius loci debebam recordari ſup. ad lib. IX, (J) 414. Apparet enim hinc in ſimili corruptela εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἵκωμαι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν, legendum eſſe ἵκοιμι φίλην.

64. ὄττι μιν ἵκετο πένθος, ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. ἵκετο, imperfectum, nam prior producitur, non bene locum habet; requirebatur aoriſtus. Verum etiam v. 73. ita. Refero ad grammaticam nondum abſolutam.

Ariſtarchus ſeruabat tonum in ἀπό. Et Schol. A. monet, ſe iam alibi docuiſſe, ἀπὸ etiam pro ἄποθεν recte tonum ſeruare. Probant ergo ἀπὸ Schol. A. B. laudantur quoque loca pro exemplis N, 696. I, 353. B, 292. Cum in his locis ἀπὸ et ipſe retinuerim, nolui h. l. ἄπο admittere. Aliter poteſt res videri ſe habere Od. Z, 40 πολλὸν γὰρ ἄπο πλυνοί εἰσι πόληος. etſi nec hic neceſſitatem video. Variant, quod facile expectes, codices Lipſ. fr. Moſc edd. praeter Ald. 2. et hinc ductae habent ἄπο.

66. περὶ δέ σφισι κῦμα. Lipſ. δέ σφι. vt ſaepe librarii hoc mutant.

68. ἀκτὴν εἰσανέβαινον ἐπισχερώ. ἐφεξῆς. Quae ad h. v. habent Schol. A. B. vidimus iam ad Λ, 667.

εἰσανέβησαν Ven. magis grammatice quam εἰσανέβαινον. hoc tamen conſtanter ſeruant reliqui.

69. Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες. non eſt: cuſtodiebantur, a ῥύω, ſed in littus eductae erant, vt aliunde conſtat, ergo ϝείρυντο. v. Excurſ. IV. ad Jl. A. p. 177.

70. βαρὺ στενάχοντι. ſic quoque codd. Ven. fr. Moſc. c. al. Male alii vna voce βαρυστενάχοντι et iterum vſ. 78. βαρυστενάχων.

71. λάβε παιδὸς ἑοῖο. dubitaueram, an ἑός, ſuus, ſine digammo ſcriberetur; ſed fuit ϝός, ἑϝος et ϝεϝος. v. Excurſ. de digammo. Euſtathius: παιδὸς ἑοῖο ἢ μᾶλλον ἔηος ἤγουν ἠέος, ὅ ἐστιν, ἀγαθοῦ. ὡς ἀπὸ τοῦ ἠύς, ἠέος, κατὰ μετάθεσιν ἔηος. ἢ καί, ἰδίου. διὸ καὶ δασύνεται παρὰ πολ-

λοῖς, ἔῆος. cf. Exc. VII ad lib. I. Erat quoque ἔῆος in Cant. Harl. Vat.

72. καί ῥ' ὀλοφυρομένη. aberat ῥ' a Vrat. d. et poterat abesse. Barnes: „γρ. κάῤῥ' ὀλοφ." dubito an in vllo codice.

73. τέκνον, τί κλαίεις — versus et hemistichium 74. iam legebantur A, 362. 3.

75. ὡς ἄρα δὴ πρίν γ' εὔχεο χεῖρας ἀνασχών. Vbi hoc factum? matre, puta, exorata, Jl. A, 393 sq. At Schol. B. „κατὰ τὸ λεληθός. ἤ, ἐπεί φησι· πολλὰ δὲ μητρὶ φίλη ἠρήσατο A, 351.

ᾧ ἄρα δὴ, Harl. Vat. potest et hoc ferri.

76. πάντας ἐπὶ πρύμνῃσιν ἀλήμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Schol. A. monet ἀλήμεναι esse pro ἀλῆναι (potius, hoc ex isto factum) vt βήμεναι, pro βῆναι, scil. a βῆμι. ἄλημι, συναθροίζω et συναθροίζομαι. In spiritu variant grammatici et librarii. Etiam Lips. ἁλήμεναι. Schol. A. recte tuetur ἄλημι. Antiquius fuit ϝάλημι. v. sup. ad E, 823.

77. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. — „quod ἀεκήλιος cogit statuere, fuisse ἑκήλιος, ab ἑκὼν vel ἕκηλος, vt sint ἐφ' οἷς οὐχ οἷόν τε ἡσυχάζειν. Laudantur Ascalonita, Aristarchus, (qui exposuit: τὰ ἀναγκάζοντα αὐτοὺς σιωπᾷν. ap. Schol. Mosc.) Alexio; et similia habent Schol. br. fr. Mosc. Sch. Excerpta ed. Cantabr. Apollon. Lex. Hesych. Etymol. Eustath. Ceterum sensus est idem qui τοῦ ἀεικὴς, ἀεικέλιος, e quo tamen vix duci potuit.

78. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι vulgg. e more grammaticorum. Diuisim βαρὺ στενάχων Vrat. d. v. ad A, 364.

79. τὰ μὲν ἄρ „illa quidem vt dixisti." Clarke.

80. ἀλλὰ τί μοι τῶν ἦδος. aberratur ἧδος, vt in Lips. hoc est quod Suidas monet: ἦδος, ὄφελος. ψιλοῦται· adiecto versu, sed corruptis verbis. Fuit τὸ ϝῆδος. v. ad A, 576 et Excurs. de digammo.

ἐπεὶ φίλος ὤλεθ' ἑταῖρος Πάτροκλος. Vrat. A. ἐπεὶ φίλον ὤλεσ' ἑταῖρον Πάτροκλον.

81. περὶ πάντων τῖον ἑταίρων. Alii, vt Lips. τίον. dissensu grammaticorum in his obuio.

82. ἧτον ἐμῇ κεφαλῇ, τὸν ἀπώλεσα. ita τὸν est pro ὅν· at Schol. A. interpungit post κεφαλῇ. Scilicet ita maior affectus est, noua exclamatione: τὸν, τοῦτον, ἀπώλεσα!

83. τεύχεα ἀπέδυσε. ἀποδύειν. nunc σκυλεύειν, ἐναρίζειν. δῃώσας receptum e Romana a Turnebo. Flor. Aldd. δηϊώσας perpetua varietate.

85. ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. possit referri ad vim, qua adacta est Thetis vt nuberet Peleo; sed est simpliciter κατευνάζειν. vt quoque Eustath. accepit.

86. ὡς ὄφελες σὺ μὲν αὖθι — μένειν. Erat haec vulgata lectio, aeque bona. Nam saepe ὡς ὄφελες vidimus occurrere: quam, quantopere, debebas! quod Lat. vna voce vtinam. sic Γ, 173. Λ, 315. et al. Hoc tamen loco αἴθ' ὄφελες Venetus, et Schol. A. „Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ συντάξεως τίθησι τὸν στίχον οὕτως ἔχοντα.“ Locus est lib. III, c. 23. p. 248 vbi εἴθε per se positum esse vult. Est autem idem εἴθε, αἴθε. Additur aliud Scholion: ἄλλως· γράφεται· ὡς ὄφελες.

88. νῦν δ' ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη. Nexum in sqq. desiderant veteres quoque; Schol. A. iungit νῦν δὲ — τοῦτον οὐχ ὑποδέξεαι ὑποστρέψοντα οἴκαδε. Aut refert ad vs. 85 νῦν δὲ θεοί σε βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. Ita magis in proximo esset νῦν δὲ Πηλεὺς ἠγάγετό σε. nunc res contra euenit: vir duxit te mortalis, filium peperisti, quem mox lugebis. Decent affectum abrupte dicta. At ex priore ratione non male haec dicta essent interpunctione mutata: νῦν δ', ἵνα καί σοι πένθος ἐνὶ φρεσὶ μυρίον εἴη παιδὸς ἀποφθιμένοιο, τὸν (τοῦτον, τὸν παῖδα) οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις.

πένθος μυρίον erat scribendum e noto grammaticorum canone, si semel apponimus accentus; cum Flor. Ald. 1. et Romana; aberrauerat Ald. 2. μύριον cum seqq. quod tantum in numerando locum habet, si sunt μύριοι.

89. παιδὸς ἀποφθιμένοιο. Vrat. d. παιδὸς ἀπὸ φθιμένοιο. Ita πένθος — εἴη ἀπὸ παιδὸς sunt iungenda. Pot-

est etiam, vt vulgo legitur, tolli interpunctio post εἴη, nam est πένθος παιδός.

τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις. Barocc. et alii αὖθις τὸν δ' οὐχ cod. Ital. ita scribendum erat παιδὸς ἀποφθιμένου. nullo cum fructu. αὖθις et αὖτις etiam h. l.

90. τὸν οὐχ ὑποδέξεαι αὖτις οἴκαδε νοστήσαντα. ⸗ „quod et hic Thetis cum Peleo egisse narratur, v. sup. ad vs. 57. νοστήσαντα ἐπεὶ vn. Cod. Ital. indocte

ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ. Steph. marg. „γρ. οὐδέ με." sic Vrat. A.

θυμὸς ἀνώγει sic recte Vrat. b. A. Barocc. Mori. et nunc Venetus. Vulgo in aliis erat ἄνωγε, inuito sensu.

91. ζώειν οὐδ' ἄνδρεσσι μετέμμεναι. recte quidem monuere qui apud Eustath. dicerent nullam vim habere τὸ μετεῖναι ἀνδράσι. Verum in Homericis innumera talia vetustatem commendant.

92. αἴκε μὴ Ἕκτωρ πρῶτος ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ τυπεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃ. Notat Schol. B. πρῶτος esse pro πρότερος (et hoc pro πρότερον, *prius*.) Notat porro ἀπὸ esse scribendum, non ἄπο. At scripserant alii ἐμῷ ὕπο δουρὶ, vt esset ἐμῷ ὕπο. quia, vt ex Schol. A apparet, δουρὶ τυπεὶς sufficit. Est tamen vsus hic τοῦ ὑπὸ valde frequens quoties quis patitur quid ab alio; et haec ipsa verba iam aliquoties erant lecta, E, 653. Λ, 433. M, 250 et al. cur igitur nunc hoc offendit?

93. Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα Μενοιτιάδεω ἀποτίσῃ. ⸗ „ὅτι τὰ ἕλωρα οὐ βρώματα, ἀλλ' ἑλκύσματα" et Schol. B. ὑπὲρ ὧν εἵλκυσεν, ἵνα ἀνθελκυσθῇ. Esset ergo ἕλωρ idem ἕλκυσμα raptatio cadaueris abiecti a feris? Sic quoque Etymol. Apollon. Lex. Hesych. cf. ad A, 4. Hoc est ex contexto sensum ariolari: quia est ἀποτῖσαι τὸ ἕλωρ· non grammatice elicere. Schol. br. simili modo: τιμωρίαν δὲ παράσχῃ ἀξίαν ὑπὲρ τῆς Πατρόκλου ἀναιρέσεως. Atqui ἕλωρ καὶ κύρμα aliquoties iunctum occurrit, vt sit ipsa praeda, ipsum cadauer, vt E, 488 et 684. P, 151. 667. nunquam alio sensu; sic et τὸ ἑλώριον A, 4. Eustath.

comparat: νῦν μοι τὸν ἀδελφὸν ἀποτίσεις. pro τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ.

Nullus dubito τὰ ἕλωρα esse ἀπὸ τοῦ ἕλωρον dictum, vt τὰ θρεπτήρια, θρέπτρα, ἀποτῖσαι, sic τὰ ἕλωρα scil. τιμήματα, χρήματα, aut simile quid. soluet mihi ποινὴν pro cadauere abiecto, vt a canibus seu feris illud laniaretur.

ἀποτίσει Vrat. d. et vn. Vindob. Μενοιτιάδαο vitiose Cant. Eustath. ed. Rom.

94. τὸν δ' αὖτε προσέειπε. Schol. A. ἐν ἄλλῳ· τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα.

95. ἔσσεαι, οἷ' ἀγορεύεις. κατὰ τοῖα, οἷα. secundum haec quae dicis. pronti loqueris, statuis, ais te facturum esse.

Versum hunc cum seqq. ad 99. recitat Aeschines in Timarch. p. 153. ed. R. et παραφράζει locum p. 151. etiam Plato Apol. Socr. p. 28 C. D. Versu 95 vsus est Aristoteles aduersus Callisthenem incauto παῤῥησιάζοντα ap. Diog. Laert. V, 5 item Diogenes Cynicus ibid. VI, 13.

96. αὐτίκα γάρ τοι. Versum cum 98. 99. recitat Cicero ad Att. IX, 5. vbi pietatem suam in Pompeium vult declarare.

97. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Aeschines in Timarch. l. c. versus hos recitans τὴν δ' αὖτε προσέειπε ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεὺς habet, et post κτεινομένῳ ἐπαμῦναι, ὅ μοι πολὺ φίλτατος ἔσκε.

98. αὐτίκα τεθναίην. Propositum est in Schol. B. fragm. Moscou. ζήτημα (haud dubie e Porphyrio) cur Achilles vitam nunc aspernatur, alibi viuere cupit? (scil. in Necyia 488 sq.) Dicendum erat alio consilio aliter sentientem exhiberi Achillem in Odyssea.

οὐκ ἄρ' ἔμελλον ἑταίρῳ ἐπαμῦναι. redit ad vim τοῦ οὐκ ἠδυνάμην.

Exprimit h. l. Plato in Sympos. p. 179 E. et praeclare eo vtitur Socrates in Apol. Socr. p. 28. C. D. Et

versu. visus narratur Octauianus, cum ad vlciscendam Caesaris mortem Romam rediisset: Appian. Ciu. III, 13.

100. ἐμεῖο δὲ δῆσεν ἄρης ἀλκτῆρα γενέσθαι. Aristarchea lectio fuit Ἄρεω, vt sit: ἐμοῦ δὲ ἐδέησε, τὸν ἀλεξητῆρα γενέσθαι τοῦ Ἄρεω, καθ' ὃν ἀπώλετο. Ab Ἄρεως, Ἄρεω, vt Πείρεως, Πείρεω. (Il. Y, 484.)" Schol. A. memorat eadem Eustath. p. 1133, 10. et Etymol. in Ἄρεω p. 138. Attigit quoque eam lectionem Schol. B. et br. in quibus est, οἱ δὲ Ἄρεος ἀλκτῆρα. Probabatque Ἄρεω Clarke, et Ernesti Doruillium in Vanno crit. p. 385 sequutus Ἄρεως vel Ἄρευς legendum censebat prouocando ad vs. 213 αἴ κεν πως σὺν νηυσὶν Ἄρεως ἀλκτῆρες ἵκωνται. Parum tamen accommodatum sensui Achillis et sententiae est: belli vel pugnae depulsorem esse. Dicendum ergo est, esse Ἄρεως dictum pro, *caedis*. quod durum est. Verum statuerunt ita viri docti, quod notionem veram voc. ἀρῆς non in promtu haberent: de qua v. Obss. ad M, 334.

Pergit Schol. A. ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέροις (in vulgaribus libris) ἀρῆς, τῆς βλάβης. ἐπεὶ καὶ Ἡσίοδος ἀρῆς ἀλκτῆρα, βλάβης καὶ κακώσεως, ἔφη. (Sc. Herc. 29 et 128) Etiam Schol. B. ἀρῆς, τῆς βλάβης; ὡς τὸ Μέντορ ἄμυνον ἀρήν. Od. X, 208. In eod. Schol. A. inseritur alterum Scholion similia professum, nec dissimilia in Schol. br. et in Schol. B. vt ἀρῆς, βλάβης, sit vt Od. X, 208 Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. Ad quae diiudicanda cf. sup. ad M, 334. Obss. Etiam Apollon. Lex. ἀρὴ — ποτὲ δὲ ἡ βλάβη· ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι. cf. ibi Toll.

ἀρῆς ἀλκτῆρα potest esse, ὁ κωλυτής, ὁ βοηθός, vt in Schol. A. grammaticus reddit, et esse potest, vltor, vindex. hoc sane probabilius, ex ipsa re; et sunt Patrocli verba ad Hectorem Π, 851—854.

Ἐμεῖο δὲ δῆσεν. Primo varie hoc scribitur: δὲ δῆσεν, δ' ἐδῆσεν. δ' ἔδησεν. Nec minus varie accipitur. Parmeniscus in Schol. A. τὸ ἔδησεν βαρυτόνως (videtur fuisse τὸ δὲ δῆσεν) ἀποδίδωσιν, οὕτως· ὁ δὲ πόλεμος, τὴν ἐμὴν ἐφαλλόμενος πανοπλίαν, (leg. ἀφελόμενος) ἔδησέ μου τὴν

ἔξοδον, ὥστε με (fragm. Mosc. ὥστ' ἐμὲ, sed desideratur μὴ) γενέσθαι ἀλκτῆρα Πατρόκλου. ὅ ἐστι, βοηθόν. „Ita vero legere ille debuit, ἐμεῖο δ' ἔδησεν Ἄρης me illigauit, impediuit, a δέω pro δίδημι. δεσμεύω, ἐμποδίζω, quominus exirem et Patrocli mortem auerterem. Ita vero ἐμεῖο parum conuenit; et contorta est tota oratio. Parmenisci interpretatio legitur quoque in Etymol. l. c. in Ἄρεω. Adde Schol. br. Schol. exc. Et ap. Eustath. ἐμοῦ δὲ δῆσεν Ἄρης, τουτέστιν, ἔδησε καὶ ἐκώλυσε, τὸ, ἀλκτῆρα γενέσθαι, ἤγουν ἀμύντορα, τοῦ Πατρόκλου. Memorantur apud eundem conatus alii veterum, non minus importuni, p. 1133 pr. „Ptolemaeus Ascalonita περισσὸν τὸ ἔδησέ φησιν" Schol. A. et Schol. br. cum fragm. Mosc. quod non assequor qua ratione fieri possit. an dictum hoc erat de voce ἐμεῖο?

δῆσεν ductum est haud dubie a δέω pro ἐδέησε, potest autem vel sic binis modis accipi: vel, *me indiguit*, vel *me rogauit;* et sunt omnino cognati inter se et ad idem redeuntes significatus. Priore modo est: ei defui, non adfui ad opem ferendam; itaque nil superest, quam vt amicum caesum vlciscar, vt ap. Platon. l. c. est, in Symposio, βοηθήσας ἐραστῇ Πατρόκλῳ καὶ τιμωρήσας. Sic accipere debuit Apollon. Lex. ἔδησεν, ἐνδεὴς ἐγένετο; ἐμεῖο δ' ἔδησεν ἀρῆς. Ita indiguit me opitulante, me succurrentem ei non habuit, cum succurrere ei periclitanti debuissem. Schol. laudat Od. A, 253. 4. adde sup. 77. Conuenit Porphyr. Qu. Hom. 18. postquam reliqua commemorauerat: ἐμεῖο δ' ἔδησεν, οὐκ ἔστι τὸ, ἔδησεν ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ, οὐδ' Ἄρης πόλεμος νῦν ἢ θεός. ἀλλὰ τὸ μὲν ἔδησε κατὰ συγκοπὴν τοῦ ἐδέησε. περισπαστέον δὲ τὸ ἀρῆς ἵν' ᾖ βλάβης. ὡς τὸ· Μέντορ, ἄμυνον ἀρήν. ἐμοῦ γὰρ ἐδέησε καὶ χρείαν ἔσχε, τῆς βλάβης βοηθὸν ἔχειν. Eadem quaestio inserta est cod. Voss. Altero modo est, moriens me rogauit, vt vindex eius et vltor fierem. Et haec ratio videtur esse facillima et simplicissima; prior tamen ex ipsa re defenditur, nam qui τηλόθι πάτρης occumbit, haud dubie opus habuerat aliquo qui succurre-

ret, et necem auerteret. Sic in aliis locis similibus: Ω, 488. 489. Od. Ρ, 537 sq.

Bentlei. ingeniose quidem coni. ἔφθιτ', ἔρις δὲ μ' ἔδησεν ἀρῆς ἀλκτῆρα γενέσθαι contentio cum Agamemnone cohibuit me.

ἐμοῖο Barocc. vitiose vt saepe al. ἐμεῖο δ' ἔδησεν etiam Cant. Vrat. A. et Apollon. Lex. ἔδησεν. ἄρης Vrat. d.

101. νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαί γε. Quaeritur de apodosi. Iungi ea cum vs. 114 νῦν δὲ εἶμι ὄφρα volunt Schol. A. B. Interpositae sic sunt sententiae aliae, vt sit mente per affectum turbata. Alii subiiciunt νῦν δὲ — ὡς ἔρις. cf. Eustath. Durum et hoc censebat Ernesti et coniiciebat: νῦν δ' ἔτι οὐ. in quo et vis nulla τοῦ ἔτι est, et hiatus infertur. Tales omissiones apodoseos post ἐπεὶ iam aliunde meminisse licet, vt sup. N, 68 Αἶαν, ἐπεί et in Odyssea saepius, quod videre licet vel in Dammio. Explere licet sententiam non vno modo; Pope: nunc autem, quid vita iuuare potest? vel: nunc autem mori non recuso: fere sic Koeppen, vt νῦν αὐτίκα τεθναίην revocetur.

δ' inter νῦν et ἐπεὶ deerat edd. praeter Romanam, e qua restituit H. Steph.

103. οἳ δὴ πολέες δάμεν Ἕκτορι δίῳ. ξ— „quod Ἕκτορι pro ὑφ' Ἕκτορος dictum“ Sch. A.

οἱ δὲ vitium puto, non lectio, ed. Ald. 2.

104. ἀλλ' ἧμαι παρὰ νηυσὶν ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης. Apud Eustath. p. 1133, l. 28 est ἔχθος, puto sphalma esse. Etiam Od. Υ, 379 ἀλήτην, — ἀλλ' αὔτως ἄχθος ἀρούρης. Abiit hoc in vsum aliorum. repetit Plato Apol. Socr. p. 28 D. Versum recitat Plutarch. de Tranquill. pr. p. 465 F. vbi illustratur comparato altero loco Il. Α, 488—492.

105. τοῖος ἐὼν, οἷος οὔ τις. Aiunt Schol. A. B Harl. ἀλαζονικὸν esse hoc; veterum tamen hunc morem esse. Quam aliena haec a re! laudat se, vt tanto grauius se obiurget.

Ceterum hic cum vſ. ſequ. redolent male ſedulam rhapſodi operam in dilatanda enuntiatione; aliena enim ſunt a loquentis affectu et conſilio. Plutarchus tamen de Tranquill. p. 471 F. excitat verſus, et commendat, quod laudi ſuae mox ipſe aliquid detraxerit Achilles vſ. 106. Hoc eſt ſapere!

107. ὡς ἔρις ἔκ τε θεῶν — Aliena ſunt quae afferunt Schol. A. dum contra Heraclitum disputant, (qui longe alio ſenſu per Ἔριν ortam rerum naturam eſſe aiebat) quod ille reprehendiſſe haec Homeri narratur. Attingunt haec eadem Ariſtot. Ethic. Eudem. VII, 1. et Plutarch. de Iſ. et Oſ. p. 370 D.

ἔκ τε θεῶν vt eiecta ſit Olympo, quemadmodum Ate. inf. T, 126 ſq. Ita vero praeceps delata eſt inter homines; melius feciſſent dii, ſi ad inferos eam relegaſſent.

In capite verſus ὡς eſſe θαυμαστικὸν pronuntiatur in Heſychio h. v. Atqui eſt h. l. optantis, precantis; pro, *vtinam?*

108. καὶ χόλος, ὅς τ' ἐφέηκε. Monent Schol A. ex his Platonem triplicem animam petiiſſe: repetit quoque hoc et ſuperiora Euſtathius. Faciebant hi homines, quod alii, qui ea, quae ſenſus communis facile cuique ſuppeditat, e libris tamen Iudaicis repetere malunt.

Ceterum maturius iam Agamemnon iracundiam damnauerat, I, 117 ſq. paullo poſt T, 56 ſq. ſtultitiam ſuam incuſabant vterque. Vides hominum morem! Interea parua haec ſapientia parta erat aliquot millium caedibus.

ὅς τ' ἐφέηκεν. Schol. B. ἀντὶ τοῦ· ἐν ἐφέσει ποιεῖ γενέσθαι τοῦ χαλεπῆναι, εἰς χαλεπότητα ἀχθῆναι. Atqui eſt ſimpliciter ἀνῆκε, παρώξυνε, παρώρμησε. *incitare ſolet ad ſuccenſendum;* facit, vt excandeſcant homines: vt Schol. br. Euſtath. Idem orationis color eſt Od. Ξ, 464 de vino: οἶνος ὅς τ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. „γρ. πολύφρονά τε" Clarke.

Vterque vſ. 108. 109 recitantur a Platone in Philebo p. 47 E. loco ab interpolatione liberato a Fiſchero.

et vna cum vf. 110 a Galeno de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi male editur χαλεπῆνας.

109. ὅς τε, πολὺ γλυκίων μέλιτος καταλειβομένοιο, ἀνδρῶν ἐν στήθεσσιν ἀέξεται. Ipſa interpunctione declaraui, iungenda eſſe ὅς τε ἀέξεται, interpoſitis πολὺ γλυκίων ſcil. ὤν.

ὅς γε in his verſſ. ſcribitur ap. Galen. l. c. III, 2. III 7 et IV, 1. At ap. Ariſtot. l. c. eſt ὥς τε. μέλιτος καταλειβομένοιο. non eſt, puto, quod in fauces deſtillatur, vt Euſtath. accipit, nec quod ex cauo arboris trunco deſtillat, ſed ſimpliciter mel liquidum.

Ariſtot. Rhet. I, 11 καὶ τὸ ὀργίζεσθαι ἡδύ, ὥςπερ καὶ Ὅμηρος ἐποίησε περὶ τοῦ θυμοῦ· ὅς τε πολὺ γ. adde II, 2. dulcedo eſt ex vltionis, quam ſibi propoſuit, cogitatione. adde Plat. l. c.

110. ἀέξεται ἠΰτε καπνός. pro igni dictum eſſe volunt Schol. A. B. Euſtath. Iam enim eſſe ζέσιν τοῦ περὶ καρδίαν αἵματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπήσεως. Hanc definitionem primum dediſſe Homerum. Pro πῦρ autem καπνός, vt in illis: ὡς δ' ὅτε καπνὸς — inf. 207." Merae, puto, argutiae. Nam et fumus, explicando ſe per aerem, increſcit. cf. loc. Apollonii Arg. 139 ſqq. Ceterum ſuper ira, θυμὸς eſt, longa habetur diſputatio, e philoſophicis libellis petita, in Schol. B. etiam pluribus aliis onerata in Schol. Moſc. quam et alibi legi memini.

111. ὡς ἐμὲ νῦν ἐχόλωσε poteſt eſſe ὡς et ὥς.

112. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι. verſus iam lectus ſup. Π, 60 vbi v. Obſſ. et iterum Τ, 65. Copioſe Schol. A. B. declarant; λύπην nunc eſſe mollimentum irae, quae iam reſidit. Addit A. „πρῶτος δὲ Ὅμηρος τὸν θυμὸν ἀπὸ (ὑπὸ) λογισμοῦ σβεννύμενον ἐδογμάτισεν." Nimis magnifice!

115. κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι· ἐμφαντικὸν hoc eſſe ait Schol. B. οἷον, πρόθυμος ὑποστήσομαι.

Vſſ. 115. 116. iterantur inf. X, 365. 6.

116. τελέσαι ἠδ' ἀ. Barocc. Mori, Vrat. A. καὶ ἀ.

117. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ βίη Ἡρακλῆος φύγε κῆρα. ἐ—„quod Homerus ignorauit Herculem deum factum." Addit alius in eodem Schol. A. non hoc inde sequi; nam etiam deus factus fatum haud effugisse videri debere. Vsi quoque sunt hoc loco ad delendum locum Od. Λ, 601 — 603 εἴδωλον, αὐτὸς δὲ μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσι etc. Iis vtique, qui de auctore vtriusque carminis quaerunt, idonea hinc oritur disputandi materies.

Κῆρα, quam alibi Μοῖραν vocat, mortem fatalem declarare, vel ex h. l. manifestum fit; excipit mox voc. Μοῖρα. cf. loc. class. Z, 488 Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι etc.

βίη Ἡρακλείη est ap. Lucian. Philop. 14. vbi excitantur vss. 117. 8. 9.

119. Μοῖρα δάμασσε. μοῖρ' ἐδάμασσε Eustath. Barocc. Cant. Mori. Harl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. Venetus. Vindob. tam parum curarunt Ionicam formam in poeta, quem Ionicum esse pronuntiarunt. Ad notionem autem Homericam fati notabilis est hic quoque locus: Iunonis ira Herculem perdidit, et perdere potuit, quia hoc fatale erat Herculi, vt Iunonis iram nulla alia vis verteret.

120. ὡς καὶ ἐγὼν, εἰ. deberi ἐγὼν grammaticis iam alibi dixi. fuit ἐγώ.

121. κείσομ' ἐπεί κε θάνω. Reddunt κεῖσθαι per ἀργὸν καὶ ἄπρακτον εἶναι in inferis, Schol. A. B. Exc. Eustath. Atqui, quoties de mortuis vsurpatur, κεῖσθαι est sepultum esse, tum omnino mortuum esse. Putabam itaque contemtum mortis ita reddi: sepeliar, ero inter mortuos, si mortuus fuero: quid tum?

122. καί τινα Τρωϊάδων καὶ Δαρδανίδων βαθυκόλπων. Non aliae esse possunt βαθύκολποι, quam βαθύζωνοι γυναῖκες sup. I, 590 vbi v. Obss. De amictu accipio, cuius sinus amplus circa pectus tumet. Quod aiunt de mulieribus Troianis tantum dictum occurrere, mirum non est; bis enim tantum occurrit voc. inf. 339 et Ω, 215. Est potius pro voce generaliore de matronis habendum. Spectat autem grammaticorum obseruatio ad lectionem

Zenodoteam Il. B, 484 Μοῦσαι Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι. cf. Schol. exc. et Eustath. inf. ad ψ. 339.

123. ἀμφοτέρῃσιν χερσί in Italicis et fragm. Mosc. erat ἀμφοτέρῃσι χ. recte vtique et antique; modo hoc per totum carmen seruatum esset aut seruari posset! semel autem vno loco quorsum mutemus?

124. ἀδινὸν στοναχῆσαι ἔφείην. debebam reuocare στεναχῆσθαι ex edd. ante Steph. excepta Romana; e qua Stephanus adsciuit στοναχῆσαι. Verum hoc idem iam facere debueram H, (VII) 95. Vbique variat haec lectio; grammatice tamen probanda est altera: στένω. στενάχω. στεναχέω. στεναχίζω, στενάζω. Serius ex στοναχὴ, innuit στοναχέω et sic porro quod et h. l. in libris regnat.

ἀδινὸν crebrum et continuum exprimit: vt inf. aliquoties ἀδινὸν γοόωσα. ἀδινὸν γόον. v. inf. ad 316. X, 430 et al.

ἐφείην. ἐφείην ἄν, ἐφήσω στοναχῆσαί τινα. efficiam vt multae Troianae mulieres lamenta faciant. In capite: δάκρυ᾽ ὀμόρξαμένην Harl. Vat. fragm. Mosc. δάκρυ ὀμόρ.

125. γνοῖεν δ᾽ ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. „quod δηρὸν dixit; atqui per XV tantum dies ab exercitu Achiuorum se seiunxerat, comprehensis hoc numero XII diebus, quibus dii ad Aethiopes profecti erant; tres alii dies consumti praeliis. At cupido pugnandi et impatientia facere potuit, vt breue tempus longum esse videretur" Sch. A. Similia Sch. B. et repetit Eustath. Non male computata esse tempora, apparet. v. Excurs. I ad h. l. Scilicet inciderat iurgium inter Agamemnonem et Achillem postridie discessus deorum in Aethiopiam, vnde XII die erant redituri. Ergo die XI (qui erat XXI Iliadis) Thetis ad Iouem se contulerat; noctu Somnium fraudulentum obuenit Agamemnoni, die XII fit pugna, dies XIII induciarum, XIV sepulturae mortuorum, et vallum ductum XV pugna victi Achiui; noctu speculatum eunt Vlysses et Diomedes. XVI altera pugna, qua Patroclus cadit. Sunt ita dies quidem tres, quibus pugnatum est; enimuero dies XXVI erat, ex quo Achilles

Achiuos suas res sibi habere iusserat, dies sextus ab exorato ab Thetide Ioue.

γνοίη codd. Ital. ὡς δηρὸν δὴ vn. Vindob. πεπαύμην. Cant. Harl. Vrat. d. A. quod et ipsum locum tueri possit. Bentl. aduocat inf. 248. Υ, 43. vbi etiam hoc tempus occurrit ἐπέπαυτο.

127. τὸν δ' ἀπαμειβόμενος Vrat. A. pro τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα.

128. Nugatoria fuit ζήτησις, cur non aueriat Achillem mater a pugnae consilio, in Sch. A. in quibus porro, ταῦτα ἐτήτυμον, videri soloece dicta; nisi sit pro aduerbio ἐτήτυμον. *haec vere a te dicta sunt.* Similia Eustath. at ταῦτα vbique legitur, legebatur quoque in edd. ante H. Stephanum, qui audacter τοῦτο intulerat; recte eiectum a Wolfio.

130. ⸖ quod ἔντεα ἔχονται pro ἔχεται.

131. χάλκεα per κεχαλκευμένα exponunt *fabricata*; nam etiam auro et argento fuere ornata, Sch. B. et A. ad 128 laudatur quoque Od. Γ, 443 vbi χαλκεὺς de aurifice dictum. Agitur nunc de armis amissis quae tamen et ipsa Ἡφαιστότευκτα fuere: Π, 867. κορυθαιόλος et hic variat, etiam in edd.

133. δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι. ἀπαγλαϊεῖσθαι Lips. φόβος a pr. m. pro φόνος vn. Vindob.

134. καταδύσεο μῶλον Ἄρηος. quod alibi δῦναι, καταδῦναι ὅμιλον, μάχην.

136. ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι. ⸖ „νεῦμαι h. e. νέομαι pro νεύσομαι — ἀντὶ ἐλεύσομαι. πορεύσομαι." Sch. A. B. et Suidas. ἠῶθι Lips. et vn. Vindob.

138. πάλιν τράπεθ' υἷος ἑοῖο. „ἐν ἄλλῳ· ἔπος" Schol. A sicque Vrat. d. ἔπος Harl. Vat. πάλιν τράπεθ' υἷος. ἀνετρέπετο ἀπὸ υἱοῦ, ἀνιοῦσα. de his monitum Exc. VII ad Lib. A. p. 186.

140. δῦτε θαλάσσης εὐρέα κόλπον. (⸖) „quod Hellespontum dixit εὐρέα." de quo iam dictum sup. ad P, 432 et H, 86.

140. 141. excitat Paufan. III, 21. p. 265 vt hinc declaret, quem Gytheatae, Laconicae, colant, ἅλιον γέροντα, esse Nereum. Legitur ibi θαλάσσης εὐρέα πόντον. Hesiod. Theog. 234 progenuit Pontus Nereum πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ καλέουσι γέροντα.

142. καί οἱ πάντ' ἀγορεῦσαι· ἐγὼ δ' — Legerat ἀγορεῦσαι Zenodotus; ex Homerico more.

143. αἴ κ' ἐθέλῃσιν — Ineptiunt Sch. A. et B. in αἴ κ' ἐθ. quasi dubitantis fit. Sexcenties in Homero pro ἵνα ponitur: αἴ κε θελήσει Vrat. b. d. αἴ κε θέλῃσιν duo Vindob. male contra vfum Homericum.

147. ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. ἐνείκαι Cant. Lipf. Vat. Townl. Vrat. d. fr. Mofc. vn. Vindob. ἐνείκῃ Barocc. Harl. Vrat. b. vn. Vindob. perpetua varietate poft ὄφρα· quod modo 63 vidimus: v. Exc. III ad Lib. IV.

148. τὴν μὲν ἄρ' Οὔλυμπόνδε πόδες φέρον. ⊱ (deb. ⊱·) „contra Zenodotum interpolantem (μεταγράφοντα) ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει. non illam pedes ferunt, fed ipfa fert pedes" Sch. A. v. ad Z, 511.

„ἄρ' *vt iam dictum eft*" v. 146. Clarke.

Aberant 149. 150. 151 a fr. Mofc. fufpicabar, ex incuria librarii, ex voce 'Αχαιοὶ in fine iterata. At defunt iidem quoque verfus in vno Vindob. et fenfus fine his vff. fibi conftabat: αὐτὰρ 'Αχαιοὶ ἐκ βελέων ἐρύσαντο νέκυν θεράποντ' 'Αχιλῆος.

150. νῆάς τε καὶ 'Ελλήσποντον ἵκοντο. ἱκέσθην. Vrat. d. indocte.

151. οὐδέ κε Πάτροκλον. „Putabat lector iam in falvo effe Patroclum; nunc nouus metus; fcilicet, vt, re in fummum discrimen adducta, Achilles in confpectum prodeat." Sch. B. non male.

152. ἐρύσαντο νέκυν θεράποντ' 'Αχιλῆος. Miro lapfu vn. Vindob. ἐρύσαντο ἄνακτα θ. A.

153. αὖτις γὰρ δὴ τόνγε. Townl. τόνδε.

154. *Φλογὶ εἴκελος ἀλκήν.* *ἴκελος* etiam h. l. male codd. in his Venetus, et edd. quas emendauit Barnes ex vno Cant.

155. *τρὶς μέν μιν μετόπισθε ποδῶν* — ꝭ: „quod Zenodotus ita scripserat: (h. e. ediderat)

Ἕκτωρ τε, Πριάμοιο πάϊς, συῒ εἴκελος ἀλκήν,
ὅς μιν τρὶς μετόπισθε ποδῶν λάβε, καὶ μέγ᾽ ἄϋτει,
ἑλκέμεναι μεμαὼς, κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει
πῆξαι ἀνὰ σκολόπεσσι ταμόνθ᾽ ἁπαλῆς ἀπὸ δειρῆς.

(Sequi debuit *τρὶς δὲ δύ᾽*. A. Sunt eadem quae mox in Iridis dictis repetuntur 175. nec male ex Homerico more; damnantur tamen, censeo, Zenodoti inuidia; etsi is non interpolasse, sed variam lectionem ex rhapsodis in suis libris habuisse videri debebat.) Pergunt Sch. A. „Male; non enim *αἰκίζεσθαι* nunc voluit; hoc antea facere voluerat. (vbi? P, 125. 6.) mox vero a Glauco obiurgatus, (P, 140 sq.) propter Sarpedonem spoliatum, potiri voluit corpore Patrocli, vt Sarpedonis corpus redimeret. (ibid. 156 sq. atqui hoc iam subductum erat Π, 666 sq. sed fuisse erratum a grammaticis in eo, vidimus sup. ad P, 150.) Quod si mox Iris ita loquitur: putanda est non vera dixisse, sed Achillem excandefacere voluisse.“ Argutiae!

157. *τρὶς δὲ δύ᾽ Αἴαντες, θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκήν.* Erat *δύ᾽ Αἴαντε* ex cod. Lips. Ernestio probatum, quem sequebatur Wolf. recte et hoc legeretur, nisi constans codd. consensus esset in *Αἴαντες*, quod et edd. exhibebant. Est porro *τρὶς δὲ δὴ Αἴαντες* in codd. Mori. Harlei. Bentl. emendabat *τρὶς δέ μιν* mollius vtique, sed sine codice et sine necessitate.

ἐπιειμένοι ἀλκὴν iam vidimus A, 149. et mox vs. 158 *ἀλκὶ πεποιθὼς*, etiam saepe; v. E, 299.

160. *στάσκε μέγα ἰάχων.* ꝭ: „quod Zenodotus scripsit *μέγα ἀχέων*. At, inquit Schol. A. quorsum *tristatus*? immo adhortatur Troianos, vt corpus Patrocli abstrahant.“ Bene haec; relinqueretur quoque in ea lectione hiatus.

μέγ᾽ ἰάχων Lips. vt fere peccatur alibi.

161. 162. ὡς δ' ἀπὸ σώματος οὔ τι λέοντ' αἴθωνα δύνανται ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. „ἀπὸ σώματος. Schol. br. ἀπό τινος ζώου. fera caesa. θηρός. νεκροῦ γάρ, φασι, μὴ ἅπτεσθαι λέοντα.“ Haec iam vidimus Obff. ad Γ, 23. comparatio quoque frequentata M, 298 fq. Υ, 164 fq. alibi leo cedit: Λ, 547 fq. Leo αἴθων *fuluus.* nec aliter interpretandus. v. ad K, 23.

162. μέγα πεινάοντα δίεσθαι. — „quod δίεσθαι, (pro διῶξαι) vt τίθεσθαι, a δίημι, vnde et δίεσαν, Σ, 584. add. Ψ, 475. non enim, ait Schol. A. (cui fimilia habet Schol. Harl.) audiendi, qui δ' abundare volunt et fcribunt δ' ἴεσθαι.“ cf. Schol. ad P, 110 ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται.

163. δύω Αἴαντε κορυστά. Lipf. κορυσταί. ficque duo Vindob.

164. τὸν οὐκ ἐδύναντο — ἀπὸ νεκροῦ δειδίξασθαι. Townl. δειδίξεσθαι. hoc melius legitur inf. Υ, 201. et 431. 432.

165. εἴρυσσέν κε. εἴρυσε Cant. Townl. ignorata profodia.

107. Iris ἄγγελος ἦλθε — θωρήσσεσθαι. h. ἀγγέλλουσα. At θωρήσσεσθαι proprie dictum effe nequit; nam arma Achillem non habere, ipfa Iris mox fatetur vf. 199. Eft ergo fimpliciter accingere fe, prodire in pugnam; aut potius, in confpectum pugnantium. Recte Schol. Mofc. τὸ ὁρμῆσαι πρὸς τὸν πόλεμον. πῶς γὰρ εἶχεν ὁπλισθῆναι;

168. κρύβδα Διὸς ἄλλων τε θεῶν. Vrat. d. πάντων τε θεῶν. κρύβδα Διός. quaefiuere grammatici ap. Schol. B. cur Iris *clam Ioue aliisque diis,* a Iunone miffa fuerit ad Achillem? audierat tamen ipfa Iuno, Iouem nolle Patrocli corpus male mulcari: fup. P, 270 fq. „At, inquit, norat illa quoque Iouem conftituiffe, vt vsque ad noctem fuperior pugna effet Hector; hoc illam velle interuertere, Achille, vt prodeat, per Iridem excitato.“ Alia nugatur Euftathius p. 1136, 30. Dices fimplicius: Producendus erat Achilles in medium, vt fifteretur impetus

Hectoris et Troianorum corpus Patrocli, ne castris, quibus iam appropinquatum erat, inferretur, prohibentium. Cum ipse arma non haberet, vix audere poterat Achilles prodire in pugnam nudus, nisi confirmatus iussu numinis; accommodatissimum autem numen Iunonis, deae Achiuis studiosae. Cum diuersa esse deorum studia bene dea nosset, machinata illa hoc est clandestino consilio.

171. Πατρόκλῳ ἐπάμυνον. „Aristarchus Πατρόκλου. vt sit περὶ Πατρόκλου, vt Π, 522 ὁ δ' οὐδ' οὗ παιδὸς ἀμύνει." Schol. A. v. Obss. ad e. l. Nunc tamen Aristarchum ratio fefellit; ἐπάμυνον casum tertium postulat propter ἐπί. sicque vbique Homerus, vt Z, 361, Θ, 414 et al.

172. οὕνεκα φύλοπις αἰνὴ ἕστηκε πρὸ νεῶν. ἕστηκε est pro γίνεται. cum durationis notatione.

173. οἱ μὲν ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνειῶτος. Vat. cum Harlei. ἀμυνέμεναι. quod conuenire putes cum ἐρύσσασθαι. Enimuero alterum hoc pendet ab ἐπιθύουσι. „Varietas constructionis Homeri consuetudini aptior:" ait Ernesti; recte, modo recte iunxeris: οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσιν; οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, — οἱ δὲ ἐπιθύουσιν (ὥστε) ἐρύσσασθαι.

νέκυος πέρι. poterat quoque locum habere περὶ ante adiunctum τεθνειῶτος.

τεθνειῶτος. etiam h. l. Venetus, qui alias per η scribit; vt et h. l. Cant. Townl. vn. Vindob. τεθνηῶτος, quod Aristarcheum est. Nos sequi ει iam monitum est ad Z, 71.

174. οἱ δὲ ἐρύσσασθαι προτὶ Ἴλιον ἠνεμόεσσαν. ἐπ: „quia Zenodotus legerat: προτὶ Ἴλιον αἰπὺ θέλοντες. (hoc male, quia Homericum vbique est ἐθέλω) tum, quia ille ἑλκέμεναι vsque ad πῆξαι transtulerat supra post vs. 155. At, inquit, Iris nunc haec de suo addidit, καὶ οὐδέποτε κατὰ τὸ δεύτερον λέγει Ἴλιον. Nam praecesserat iam simile exemplum O, 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν. vbi etiam τὸ Ἴλιον pro ἡ Ἴλιος. at et ille locus erat profectus ab interpolatore; ex nostro autem loco apparet rhapsodorum eam fuisse, non grammatici.

ἐρύσσασθαι fibilo duplicato recte Barnes ex Cantabr. ficque iam edd. ante H. Stephanum; qui eodicum follenne vitium ἐρύσασθαι ex ed. Rom. intulerat.

οἱ δὲ ἐρύσσασθαι. Barnes emendabat οἱ δ᾽ ἐ᾽ ἐρ. infeliciter. Cant. οἱ δέ γ᾽ ἐρ. Male; nam pronuntiatum fuit οἱ δὲ ϝερυσσασθαι. Grauius eft quod ἐρύσσεσθαι eft in Ven. et Schol. A.

Pro προτὶ in aliis eft ποτί.

175. Τρῶες ἐπιθύουσι. Apollon. Lex. h. v. ἐπ᾽ εὐθείας ὁρμῶσι. Et Hefych. ἐπιθύω. ὥρμημαι. vt faepe ἰθύω. Variata autem eft ftructura; nam fequi debebat οἱ μὲν ἀμυνόμενοι, οἱ δὲ ἐπιθύοντες ἐρύσσασθαι.

176. ἑλκέμεναι μέμονε. Bentl. malebat μέμαεν ex vf. 156. At et illud bene; v. c. E, 482 καὶ μέμον᾽ αὐτὸς ἀνδρὶ μαχήσασθαι.

κεφαλὴν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἄνωγε.“ ficque Lipf. Harl. Mori. Cant. Vat. Vrat. d. adde Euftath. e quo appofitum, vt alia, in marg. H. Stephani.

κεφαλήν δέ γε Cant. Harl.

De hoc Iridis mendacio nuntii multa disputarunt grammatici. v. fup. ad vf. 155. Saltem dicendum erat: Iridem aut fufpicari id, quod follenne factu erat, aut, vt deam, hoc noffe potuiffe, quod Hector animo verfaret.

178. ἀλλ᾽ ἄνα, μηδ᾽ ἔτι κεῖσο· σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. Mofc. fragm. μηδέ τι. Harlei. μηκέτι, cum Apollon. Lex. in ἄνα. μήδ᾽ ἔτι κεῖσο. μὴ ἀργὸς διατέλει. Schol. br. vt aliquoties de Achille, v. c. H, 230. Lipf. a pr. m. σέβας δέ τε. σέβας. E pluribus apud Hefych. et Euftath. huc fpectat notatio: αἰδώς. v. ad Z, 167 vbi eft σεβάζεσθαι, αἰδεῖσθαι.

179. Τρῳῇσι κυσὶ μέλπηθρα γενέσθαι. μέλπηθρον, vt fup. N, 233.

180. σοὶ λώβη, αἴ κέν τι νέκυς ᾐσχυμένος ἔλθῃ. Primo σοὶ λώβην, vt iungantur cum antecedentibus coni. Bentlei. fcite haud dubie. λώβη h. l. eft αἶσχος. Eu-

ſtath. ἔλθῃ per ἀπέλθῃ reddit; at eſt pro εἴη. Legebatur ᾐσχυμμένος, non modo in edd. ſed etiam in optimis codd. Townl. Moſc. Ven. at Codd. ab Tho. Bentleio collati, in quibus Vat. et Lipſ. ap. Erneſtium ᾐσχυμένος, quod Wolf. ſequutus eſt, et recte. Nam υ per ſe producitur: vt ſup. vſ. 24 χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον.

ἔλθοι ed. Rom. perpetua varietas poſt αἴ κε.

181. τὴν δ' ἠμείβετ'. τὸν δ' ſphalma Ald. 2.

182. τίς γάρ σε θεῶν ἐμοὶ ἄγγελον ἧκε; „Ita τίς γάρ σε. Aliter Ariſtarchi editio τίς τ' ἄρ σε. (quod et in Cantabr. et edd. ante Stephanum lectum; qui γὰρ intulit) At, inquit Schol. A. annon melior lectio altera, cum ſollenne ſit Homero, exordiri a γάρ?" Recte quidem; cur tamen hoc non alibi animaduerſum, vbi vel eadem erat varietas, vel legebatur τ' ἄρ, cum γὰρ opportunius eſſet: vt paullo poſt vſ. 188 πῶς τ' ἄρ' ἴω; ſup. Λ, 837 πῶς τ' ἄρ' ἔοι τάδε ἔργα; Od. Γ, 22 Μέντορ, πῶς τ' ἄρ ἴω; πῶς τ' ἄρ προςπτύξομαι αὐτόν; priore loco πῶς γὰρ deſidero, nec tamen aliter quam πῶς τ' ἄρ legitur etiam in edd. Cic. ad Att. IX, 8. Verum ductus ſimilitudo in ταρ et γαρ rem vbique facit dubiam. ταρ vidimus iam ad A, 65.

Pro ἄγγελον eſt vitium Turnebi ἄγγελος.

185. οὐδ' οἶδε Κρονίδης ὑψίζυγος· vltimam vocem vidimus Δ, 166 et al. alte ſedens. At οὐδ' οἶδε, ſi Homericus verſus eſt, ſcribendum eſt οὐ ϝοῖδε. Bentleius, quod miror, vario tentat: οὐδ' ϝοῖδε, vel οὐδὲ ϝίδε, vel οὐ ϝοῖδε. ab hoc haud diſcedam. At duo vſſ. 185. 6 ſerius inferti eſſe videntur ex ſup. 168.

186. Ὄλυμπον ἀγάννιφον. Σ „quod Olympum, vt montem, appellat ἀγάννιφον." v. Excurſ. VIII ad A, 494.

188. πῶς τ' ἄρ ἴω μετὰ μῶλον; „et quomodo igitur?" Clark. Erneſti autem monet, hoc loco vſum eſſe Ciceronem ad Atticum, in dubitatione de partibus belli Caeſariani, iret ne ad Pompeium nec ne. Si in animo habuit locum Epp. IX, 8. verſus ibi eſt ex Odyſſ. Γ, 22. At enim pro πῶς τ' ἄρ quis non expectet πῶς γάρ;

quod sollenne est, vt A, 123 πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί; K, 61 πῶς γάρ μοι μύθῳ ἐπιτέλλεαι; saltem putes δὲ locum sibi poscere, πῶς δ' ἄρ' ἴω. vt πῶς δὲ alibi: πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας; Φ, 481.

ἔχουσι δὲ τεύχε' ἐκεῖνοι. sc. Troiani: vt solent animo commoti tanquam praesentes videre et appellare absentes. Notauit Koeppen. cf. Virg. Aen. II, 733 *nate, propinquant!* „γρ. τεύχεα κεῖνοι." Barnes.

191. στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν ἔντεα καλά. „ὅτι κατὰ διαίρεσιν ἀντὶ τοῦ διωρίζετο" Schol. A. Interpono καί, ἀντὶ τοῦ διωρίζετο. Sunt duo diuersa, quae notantur. Alterum hoc, διωρίζετο, est interpretatio τοῦ στεῦτο, et respicit Od. Λ, 583 στεῦτο δὲ διψάων. de quo iam vidimus ad B, 597. Alterum, κατὰ διαίρεσιν, spectat ad Ἡφαίστοιο πάρ' οἰσέμεν. scripserant alii παροισέμεν; vt est in Veneto, Townl. Vrat. A. Et Schol. A. (Scholion etiam in cod. Mosc. legitur) ait Apollonium sic scribere. „Aristarchus autem scripserat, vt nos scribimus, Ἡφαίστοιο πάρ' per diaeresin et anastrophen." ἐπείσθη δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ, additur in eo Scholio. Adde Schol. br. sicque fragm. Mosc. et alii.

192. ἄλλου δ' οὔ τευ οἶδα, τεῦ ἂν κλυτὰ τεύχεα δύω. Erat οὔ θην, vel οὐ θὴν in edd. excepta editione Romana, e qua Stephanus receperat οὔ τευ, quod iterum eiecit Barnes auctoribus cod. Cant. et Schol. br. adde vn. Vindob. Sane οὐ θὴν aut potius οὔ θην aliquoties vidimus, B, 276. K, 104. Ξ, 480. v. Obss. ad O, 288. Hesych. οὐ θήν. οὐ μήν, οὐ διὰ παντός. At optimi codd. Mosc. Townl. Lips. Ven. tuentur lectionem Rom. ed. quae et Eustathii est, eoque alludunt alii. Ven. B, ἀλλ' οὐδ' οὐδέ τευ. Vrat. A. et d. ἀλλ' οὐδ' εὖ οἶδα. Vitium ortum ex mala diuisione ἀλλ' οὐδ' οὐ. quae est quoque in vno Vindob. ἄλλου δ' οὔθεν οἶδα μὴ ἂν alius Vindob. Schol. br. ἄλλου δὲ οὐδενὸς οἶδα reddunt.

Quaeritur, ζητεῖται, cur non Patrocli arma relicta sumserit Achilles? Multa argutantur Schol. A. B. br. Mosc.

Eustath. Respondebo simpliciter: esse hoc extra fabulam positum: vt Aristoteles solet distinguere in lib. de poetica.

194. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅγ' ἔλπομ'. Interpolatum interposito ὅγ' ignorato digammo; cum esset: ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ϝέλπομ'. Notat quoque Bentl.

ἔλπομ' in medio, est pro, puto, νομίζω. At Schol. exc. et alii ap. Eustath. male iungunt αὐτὸς ὅγ' ἔλπομαι.

ἐνὶ πρώτοισιν Eustath. p. 1137, 26 ἐνὶ Τρώεσσιν. ἤ μάλα, ἐνὶ πρώτοισιν. Est tamen ἐνὶ Τρώεσσιν etiam in Townl. Mosc. Ven. etsi Schol. A. interpretatur alterum.

ὁμιλεῖν Vrat. b.

197. εὖ νυ καὶ ἡμεῖς ἴδμεν ὅ τοι κλυτὰ τεύχε' ἔχονται. ἴσ. sed Scholion excidit.

ἴδμεν recepit Turneb. ex ed. Rom. Antea erat ἴσμεν. Prius tuentur codd.

ὅτι κλυτὰ erat in edd. ὅ τοι margo Stephani ex Eustath. receptum a Barnes. eiectum a Clarkio, rursus commendauit Ernesti, ex Lips. cumque sequutus est Wolfius, recte: accedunt codd. Vat. Vrat. A. Townl. Ven. vn. Vindob. Vnum est, quod suspicionem facere potest, ὅτι esse forte mutatum, quia vltimae aliquis cauere volebat productae, cum non videret et tono et ante κλυτὰ satis esse prospectum. Est tamen quoque ἀλλά τοι ἔντεα καλὰ μετὰ Τρώεσσιν ἔχονται vs. 130.

198. ἀλλ' αὔτως ἐπὶ τάφρον ἰών. „Apud Zenodotum et Aristophanem αὐτός. h. e. αὐτὸς, χωρὶς ὅπλων. et est elegans, nec inscita lectio" Schol. A. nec male. sic quoque Lips. et vn. Vindob. Nec tamen deterius αὔτως: οὕτως, ὡς ἔχεις.

199. ὑποδδείσαντες. geminatio litterae grammaticis debetur. olim erat ὑποδείσαντες, geminato delta pronuntiando.

200. 201. Τρῶες ἀναπνεύσωσι. manifesta interpolatio ad supplendam sententiam otiosa additamento; ex Π, 42. 43. vbi v. de his vss. Aliter Ernesti ratiocinatur: „vterque versus supra Λ, 800. 801. et Π, 42. 43. bis occurrit: itaque vtrumque et hic ab Homero esse crediderim."

201. *ὀλίγη δέ τ' ἀνάπνευσις πολέμοιο.* Versus, mihi iam supra damnatus, aberat a Cant. Vat. Townl. fragm. Mosc. In Harlei. *ἀνάπαυσις* vt sup. l. l.

203. *ἀμφὶ δ' Ἀθήνη.* Vrat. d. *αὐτὰρ Ἀθήνη.*

204. *αἰγίδα θυσσανόεσσαν* vidimus primo loco E, 738. Duplex σ in posteriore versu debetur Barnesio hic quoque.

205. *ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ.* *κεφαλὴν* edd. ante Stephanum; excepta ed. Rom. e qua ille recepit *κεφαλῇ*, quod codd. habent.

206. *ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν.* Ride acumen grammaticum in Schol. B. „*πῶς δέ, φασιν, οὐκ ἐκαίετο; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ αὐτοὶ τρωτοί.* (nec tamen deos combustos quisquam memorauit!) *ῥητέον δὲ, ὅτι φαντασία ἦν.*“

207. *ὡς δ' ὅτε καπνὸς ἰὼν ἐξ ἄστεος αἰθέρ' ἵκηται.* Sch. A. „Dionysius Thrax ait Aristarchum, hac scriptura vsum, postea mutasse: „*ὡς δ' ὅτε πῦρ ἐπὶ πόντον ἀριπρεπὲς αἰθέρ' ἵκηται.*“ ita commode ignem igni Achillis respondere.“ Meminit quoque Eustathius. Vtinam adiectum esset, fueritne haec lectio an emendatio: Nam verborum ordine male instituto comparationem non bene procedere videbant, *flammae* cum *fumo*: *δαῖε φλόγα* — *ὡς ὅτε καπνὸς* — Itaque, vt ex adiecto alio Scholio (quod et in Sch. br. habetur; add. Sch. B, 211.) apparet, distinxerunt veteres signum aliud interdiu fumo, alind noctu flamma datum; atqui comparationis rationem meliorem hinc vix eruas; tum ipsa natura ita fert, vt eiusdem ignis interdiu fumus tantum cernatur, noctu flamma in fumo: *πῦρ νυκτὶ αἰθόμενον* ap. Pindar. Ol. I pr. vt in ipsis Aetnae et Vesuuii incendiis notatur: sic ap. ipsum Pindar. P. I, 42. Alii apud Sch. B. *καπνὸν* pro *πῦρ* dictum esse voluere, tanquam effectum pro caussa. Sic quoque esse *κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας* (B, 399.) et sup. 110. *καπνὸς* sic pro igni accipiebatur. Aristarchus tandem, vt apparet, ad emendationem processit, satis temere. Scilicet male comparatio, vt dixi, quaesita est in

illis: ὡς δ' ὅτε καπνὸς — ἵκηται. Atqui potius ad illa referenda est, ὡς — ἅμα ἠελίῳ καταδύντι πυρσοί τε φλεγέθουσιν. Reliqua ad amplificationem spectant. *Vt noctu ignes ardent, et splendor exsurgit inter fumum in auras sublatum, ex vrbe obsessa, in insula aliqua.* Hoc postremum adiectum ad loca refer, in quibus poeta vixit.

Manifestum fit ex his et seqq. non de incendio oppidi agi, sed de signo militari, igni in loco edito incenso, qui noctu in medio fumo flammam emicantem edit: cum flamma hac nocturna fit comparatio. Ineptae Eustathii rationes per totum locum sequentem non sunt admittendae.

208. τὴν δήϊοι ἀμφὶ μάχονται et ἀμφιμάχονται scribitur.

209. οἵτε πανημέριοι στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ. οἵτε grammatica ratione vix alii esse possunt quam δήϊοι, *obsidentes.* atqui hoc non conuenit; etsi iunxeris οἵτε ἄστεος ἐκ σφετέρου (ἐλθόντες aut simile quid). Debent *obsessi* esse, qui signum edunt vt socii succurrant laborantibus; puto ergo fuisse „οἱ δὲ" *altera ex parte illi,* qui obsessi sunt, *pugnant fortiter interdiu, noctu autem dant signum ignibus accensis.* pugnant autem oppidani partim de muris, partim vrbem egressi manus conferendo et insidias locando: vt inf. 513 factum narratur. Vtroque modo accipi potest eos κρίνεσθαι Ἄρηϊ ἄστεος ἐκ σφετέρου.

στυγερῷ κρίνωνται Ἄρηϊ. Notat Schol. A. „esse pro ὑπὸ στυγεροῦ Ἄρηος." Primo nescio, cur nunc demum hoc enucleet grammaticus, cum iam lectum sit, B, 385 ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ. tum petita loquendi forma e iudiciis nihil aliud notat quam *diiudicare caussam* ἐν μάχῃ h. e. *pugnare.* (Argutantur grammatici: v. Eustath. ad h. l.)

κρίνωνται Vrat. d. et Vat. vt ad ὅτε καπνὸς ἵκηται iungatur, quod sit doctius, quam in vulgg. κρίνονται. Accedunt fragm. Mosc. vn. Vindob. et Venetus.

210. ἄστεος ἐκ σφετέρου. Zenodotus ἄστυ ποτὶ σφέτερον. Sch. A. nec quicquam additur. Atqui attendendum erat huic lectioni tanto magis quoniam altera difficultatem habebat; vt ad 209 diximus. Nunc οἵ τε, οἱ δήϊοι, pugnant *ad vrbem* eorum, scil. oppidanorum. Ita vero prodit se interpolator vsu indocto voc. σφέτερος. esset enim: ex vrbe eorum: αὐτῶν, ἐκείνων. cum ἄστυ ποτὶ σφέτερον esset, suam ipsorum.

211. πυρσοί τε φλεγέθουσιν ἐπήτριμοι. signa e speculis data ignibus accensis. Scribebat Ascalonita ἐπητριμοί, quod refellit Sch. A. et Eustath. Est ἐπήτριμος, vt νόμιμος. σπόριμος." accentu puta. Per η constanter in libris scribitur, h. l. et inf. 552 et T, 226. alibi variat et ἐπίτριμος occurrit scilicet ab etymi, quod solus Eustath. tradidit, studio, cum modo ab ἤτριον, *filum*, στήμων, modo a τρία vt sit pro πολλὰ dictum, τρίμος, ducitur: v. Eustath. ad h. l. et ad T, 226. et ex eo Thesaur. Steph. Damm.; Sch. B. ad T, 226. Intpp. ad Hesych. et ad Suid. Toup. To. III, p. 271. In sensu vocis sibi omnes constant, συνεχεῖς, πυκνοὶ, συχνοὶ, ἐπάλληλοι Sch. br. Hesych. Etymol. qui nil praeterea addidit. Add. Apollon. Arg. I, 30. IV, 937. c. Schol. Iam πυρσοί, Sch. B. οἱ ἐκ φρυγανώδους ὕλης ἀναπτόμενοι ἀλλεπάλληλοι. communi nomine φανοί, vnde πανοὶ v. c. Eurip. Ion. pr.

211. ὑψόσε δ' αὐγή. Vat. ὑψόθι.

212. γίγνεται. variat cum γίνεται, hic quoque, vt alibi; nulla cum certa ratione.

213. Ἄρεως ἀλκτῆρες. Aristarchus Ἄρεω. Sch. A. et Eustath. de qua forma v. Etymol. h. v. ἄρεος agnoscunt Sch. br. Lips. Vrat. b. sicque est constanter editum, vsque ad H. Stephanum, qui ἄρεως reposuit, haud dubie ex Eustath. qui habet ἐκ παλαιῶν ἀντιγράφων. Sicque Barocc. fragm. Mosc. Venetus. ἄρηος Vrat. A. inscite. Porro, quod miseris, hic nusquam, quod vel maxime expectabam, ἀρῆς legitur, cum tamen sit simillimus locus ceteris, quos supra vidimus ad 100. et M, 334.

215. στῆ δ' ἐπὶ τάφρον ἰὼν ἀπὸ τείχεος. putes debuiſſe eum vociferari ab alto, ἐπὶ τείχει. Non tamen hoc poetae placuit; ſed ille de vallo deſcendit ad foſſam: ἰὼν ἀπὸ τείχεος ἐπὶ τάφρον. Appropinquarant autem Troiani iam foſſae. Itaque inf. 228 vociferatur Achilles ὑπὲρ τάφρου. Poterat quidem duplici modo iungi; vel, στῆ ἐπὶ τάφρον, παρὰ τάφρον, adſtitit foſſae, ἰὼν ἀπὸ τείχεος. vel στῆ, ἰὼν ἐπὶ τάφρον ἀπὸ τείχεος. hoc recte, ex vſu: Od. K, 97 ἔστην δὲ, σκοπιὴν ἐς παιπαλόεσσαν ἀνελθών. Et ſaepe ſic στῆ ἰών. vt Δ, 496 στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών. H, 46 στῆ δὲ παρ' Ἕκτορ' ἰών. Z, 375 ἔστη ἐπ' οὐδὸν ἰὼν et ſic plura. Inf. Υ, 49 αὖε δ' Ἀθήνη στᾶσ' ὁτὲ μὲν παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν, τείχεος ἐκτός. Erat enim interuallum inter vallum et foſſam Θ, 213 ὅσσον ἀπὸ πύργου τάφρος ἀπείργει. vbi cf. Obſſ. Turbas olim in his feceram: vt in Lecheual. Troade p. 272.

οὔτ' ἐς Ἀχαιοὺς μίσγετο. Ald. 2. ἐπ' Ἀχαιούς. et Euſtath. ἐπ' Ἀχαιούς. ἢ ἐς Ἀχαιούς. Dictum hoc pro ἐμίσγετο τοῖς Ἀχαιοῖς.

216. πυκινὴν ὠπίζετ' ἐφετμήν. „γρ. ἐποπίζετ'" Barnes.

218. ἀτὰρ Τρώεσσιν ἐν ἄσπετον ὦρσε κυδοιμόν. Harlei. Τρωσὶν ἄν. Sed eſt ἐνῶρσε, ἐνέβαλε.

219. ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. (⟗) „quod Homerus nouit σάλπιγγα, idemque norat, heroes tuba vſos haud eſſe" Schol. A. B. ſaltem non in bello, puta. Res nunc vulgata. v. Schol. ad Eurip. Phoen. 1386. Schol. Lycophr. 250. Quod Apollod. III, 13, 8 narrat, Vlyſſem, tuba vſum, e latebris eduxiſſe Achillem, apud Lycomedem in inſula Scyro ſub muliebri habitu latitantem, docet, eum ex Tragicis hoc petiiſſe, e quibus in artificum opera hoc idem migrauit.

ἀριζήλη φωνὴ, clangor acutiſſimus. Apollon. Lex. ἀριζήλη. οἷον ἀρίζηλος. (leg. ἀριζήλη. ἀρίζηλος, οἷον ἀρίδηλος) μεγάλως ἔκδηλος. Heſych. ἀριζήλη. θαυμαστὴ ἄγαν. ἐκδηλοτάτη. de voc. v. ad B, 318.

ὅτε τ' ἴαχε. τ' eſt ſeriorum: etiam ap. Apollon. Lex. in σάλπιγξ. et Schol. Lycophr. ad vſ. 253. Antiquitus

fuit ὅτε ἴαχε. notauit iam Bentl. adscriptis locis N, 244. X, 27. ὅτι Lipſ.

220. ἄστυ περιπλομένων δηΐων ὑπὸ θυμοραϊστέων. Schol. B. obseruat: „aut ὑπὸ otiose poſitum abundare, aut iungenda eſſe ὅτε ἀριζήλη φωνὴ ὑπὸ δηΐων." Quin datur tertium: ὅτε σάλπιγξ ἴαχεν ὑπὸ δηΐων, tuba cecinit ab hoſtili exercitu.

περιπλομένων. Harlei. περὶ πλομένων, eodem fere errore, quo Schol. Apollonii Arg. III, 1149 a πλέος vocem ducit. Sunt hoſtes δήϊοι περιπελόμενοι ἄστυ, ſ. πελόμενοι περὶ ἄστυ, κυκλοῦντες τὸ ἄστυ. vt et redditur vox ab Euſtath et Schol. περιπολεῖν. κυκλοῦν.

θυμοραϊστής θάνατος lectus iam N, 544. et quod hic habemus, Π, 591.

222. οἱ δ' ὡς οὖν ἄϊον ὄπα χάλκεον Αἰακίδαο. (÷) „Zenodotus ὄπα χαλκέην legit, ἀμέτρως." hoc verum non eſt, contra metrum id factum eſſe, nam ita binis ſyllabis pronuntiandum eſſet, vt ſaepe in ea voce et in ſimilibus fieri videmus. Pergit ille: Zenodotum ignoraſſe figuram: κλυτὸς Ἱπποδάμεια. (B, 742 vbi v. Obſſ.) et θερμὸς ἀϋτμή. (vbi hoc in Homero occurrat, non reperio: an locum Hymni in Merc. 110 in animo habuit?) ἡδὺς ἀϋτμή occurrit Od. M, 369.

ὡς οὖν ἄϊον breui prima, ἀΐον. at ſup. O, 252 ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Barnes itaque: „γρ. οἱ δ' ὡς ἄϊον οὖν ὄπα" temere inertem verſum ſubſtituendo. Immo vero inuerſe, natura breuis eſt ſyllaba prima ἀΐω, quomodo produci disputatum eſt ſup. Obſſ. ad O, 252 et in Excurſu I ad lib. P. in Obſſ. prosod.

Aberat vſ. 222 a Barocc. et a Townl. Melius poteramus carere verſu 221 ὡς τότ' ἀ.

223. ἀτὰρ καλλίτριχες ἵπποι. Barocc. καλλίτριχας ἵππους perperam.

224. ἂψ ὄχεα τρόπεον. Schol. A. εἰς τοὐπίσω τὰ ἁρματα ἔτρεπον. Schol. br. περιέστρεφον.

τρώπαον, τρώπων, ſunt ludibria Euſtathii et Barneſii.

V. 225. ἡνίοχοι δ' ἔκπληγεν, ἐπεὶ ἴδον. Breuitatis et celeritatis virtutem in h. l. commendat Dionyf. Hal. de compofit. f. 15 vbi legebatur male, cum vno Vindob. ἡνίοχοι ἐκπληγον.

227. τὸ δὲ δαῖε. Vrat. d. fragm. Mofc. Ven. Ἰωνικῶς vulg. τὸ δ' ἔδαιε.

228. Fuit et hic μεγα ῥιαχε. vt fupra monitum Σ, 29.

229. τρὶς δὲ κυκήθησαν repofui, quod Ionifmus poftulabat fuccurrentibus Lipf. Cant. Vrat. d. A. vulgg. τρὶς δ' ἐκυκήθησαν.

Τρῶες κλειτοὶ τ' ἐπίκουροι. Barocc. κλητοί τ' follenni varietate, h. l. forte admittenda.

230. ἔνθα δὲ καὶ τότ' ὄλοντο δυώδεκα φῶτες ἄριστοι ἀμφὶ σφοῖς ὀχέεσσι καὶ ἔγχεσι. ἔστι „quia Zenodotus fcripferat: ἔνθα δὲ κοῦροι ὄλοντο δυώδεκα· πάντες ἄριστοι οἴσιν ἐνὶ βελέεσσι. „Sed verfus non funt Homerici nec compofitione, (hoc non affequor) nec recte οἴσιν pro τοῖς ἀλλήλων.“ Ita Sch. A. quis tamen οἴσι cogit ita accipere? quid ni fit *fuis ipforum?* Praeftat tamen, extrema faltem parte, altera lectio, fi modo recte eam interpreteris: *periere fuis obtriti curribus et transfixi haftis fuis*, in turba conferta fugientium. ἀμφὶ pro ἐν, διά. nam, fi ἀμφὶ effet παρὰ vel περὶ, circa, non exiret bona fententia. Melius quoque ὀχέεσσι, quam quod notatur: ἐν ἄλλῳ· ἀμφὶ σφοῖς ξιφέεσσι καὶ ἔγχεσιν, ex emendatione forte, vt ἀμφὶ magis conueniret. Vulgatam habebat quoque Euftath. In vno Vindob. et Vrat. d. pro ἔγχεσιν erat ἔντεσιν. Ceterum fuere apud Schol. A. quibus haec hyperbole displiceret tanquam incredibilis et immodica. Refpondet grammaticus: tantam fuiffe trepidationem ex aegidis terrore et flamma ardente, vt ipfi fe mutuo obtererent. At illud ridiculum eft, quod cum Euftath. et Sch. Exc. Schol. B. fubiicit: haud liquere, ad fingulasne vociferationes duodeni interierint, an omnino, poft tertiam duodecim? quaeftio non magis fructuofa quam ifta de caefis a Patroclo ter nouenis Troianis Π, 785.

231. ἀμφὶ δὲ σφοῖς Barocc. male. καὶ ἄντεσιν Vrat. d. et vn. Vindob. vt modo dixi, felici lapfu. „γρ. ἀμφὶ δ' ἑοῖς." Barnes de fuo. male.

235. ἐπεὶ εἴςιδε Bentl. reponebat ἐςϝίδε. de h. v. Excurf. de Digammo. Fuit, fufpicor, ἐπείη ϝιδε, quo et ipfum Bentleium pronum effe alio loco video.

236. κείμενον ἐν Φέρτρῳ. ⸓ (⸓) „quod femel h. l. Φέρτρον pro Φορεῖον." Sch. A. B. In edd. legebatur Φέρετρον, excepta Romana, in qua, vt et in Sch. br., Φέρτρῳ diferte legitur; hocque firmatur per codd. (vt Cant. Harlei. Townl. Vrat. b. d. Mofc. fr. etiam per Venetos et Schol.) vnde video iam in noua ed. Wolf. effe correctum, adde Apollon. Lex. h. v. Suid. etfi is φέρετρον quoque notauit. Hefych. Euftath. (Barnes parum diligenter de his agit) Φερέτρῳ eft in Etymol. „τῇ τῶν νεκρῶν κλίνῃ. παρὰ τὸ Φέρειν. κείμενον ἐν Φερέτρῳ. Ἰσαῖος." Sufpicor Homericum hemiftichium e margine irrepfiffe, et vocem fuiffe lectam in Ifaei orationibus. Nifi ftatuere malis corruptam effe vocem ex addito εἴςιδεν.

237. τόν ῥα. „quem fcilicet. quem, vt fupra dictum eft." Clarke.

238. ἐς πόλεμον, οὐδ' αὖτις. „γρ. ἐς πόλεμονδ', οὐδ." commentum Barnefii.

239. 240. ⸓ ἐν ἄλλῳ Ἠέλιον μὲν ἔπειτα. — ζητεῖται, quare ἀέκοντα, *inuitum*, folem occidere dixerit. Crates nodum foluebat, quia, quod perperam ftatuebat, fol eft Apollo, isque fauebat Troianis; voluiffet adeo morari diutius iis vincentibus. Contra Iuno contrarium cupit, et Apollinem Oceanum fubire cogit. Agathocles alio modo argutatus erat, ex phyfica impofita foli neceffitate, vt occidat. (Tribuit hoc Crateti Euftathius.) At Sch. A. quia Iuno a Ioue audierat, Troianos *per totum diem* pugna fore fuperiores: fup. P, 455 itaque noctem maturius fuperuenire iuffit.

Obfcurata haec funt ignoratione prifci fermonis. Volebat poeta narrare: folito citius noctem fuperueniffe; et quidem, quandoquidem, ex epico more, dei alicuius

interuentu res inſolita erat efficienda, opera Iunonis, quae actis huius diei finem facere volebat, ne Achiuis fuga in caſtra illapſis, Troiani quicquam in caſtra Achivorum molirentur. Itaque illa diem praecipitaſſe dicitur; vt contra in Israelitarum gratiam Iehoua diem dictus eſt produxiſſe vltra ſolitum. Iam autem, quae fiunt, praeter morem et opinionem, fieri videntur ac dicuntur praeter voluntatem, ab inuitis; itaque h. l. Sol dicitur invitus deſcendiſſe ſub horizontem, quum citius, quam alias, ex naturali more, aduesperaſceret. Ceterum, vulgari quoque loquendi more dicimus, die aliquo noctem maturius eſſe obortam. Proprie dixerat eadem poeta Θ, 485 ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος Ἠελίοιο, ἕλκον Νύκτα μέλαιναν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν. Τρωσὶν μέν ῥ' ἀέκουσιν ἔδυ φάος, αὐτὰρ Ἀχαιοῖς ἀσπασίη, τρίλλιστος, ἐπήλυθε Νὺξ ἐρεβεννή. vbi et hoc ſimile noſtro loco, quod Troiani concionem ſub dio habent.

ἠέλιον δ' ἀκάμαντα, indefeſſum curſu, notarunt certatim grammatici: ipſe Apollon. Lex. Heſych. etſi corrupte, Etymol. Schol. br. Ad rotundam terrae formam, et τὴν περίδρομον ἀνάγκην ſolis refert Heraclides Alleg. 44. nimis ſubtiliter: cum ſatis ſit, motus diurnus perpetuus. Ita amnem Spercheum vidimus ἀκάμαντα Π, 176. Et Euſtath. p. 1155, 28 laudat ex antiquo poeta Oceanum pariter ſic dictum: πάντη δ' ἀκαμάτου φέρεται ῥόος Ὠκεανοῖο. Idem l. 8 p. 30 obſeruat, ſuperfuiſſe diei partem, cum tamen tam multae et magnae res hoc vno die geſtae eſſent. De hoc v. Excurſ. II. ad Σ.

240. πέμψεν —[illegible]έσθαι. Harlei. Ven. πέμπεν.

242. ὁμοιΐου πολέμοιο. πτολέμοιο perperam edd. praeter Rom. e qua emendauit H. Stephanus. Cum ſyllabae penultimae in ὁμοιΐου nulla ſit ratio idonea: Bentl. em. ὁμοιΐόφι πτολέμοιο. v. ſup. ad I, 440. De vi vocis v. ad Δ, 315.

243. Τρῶες δ' αὖθ' ἑτέρωθεν. Vrat. A. δ' αὖ ἑτέρωθεν. ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο."

244. ἔλυσαν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Schol A. ἀντὶ τοῦ, ὑπέλυσαν τῶν ἁρμάτων. πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται; ὅτι συνείληπται. „ſi recte intelligo, vult dicere: cur non ſcribitur ὕφ'? quomodo tamen reſponderi poſſit, ὅτι συνείληπται, non video, immo vero, ſi ἔλυσαν ὑφ' iunxeris. συλλαμβάνεται praepoſitio cum verbo. Sed iungenda eſſe videntur iſta: πῶς οὖν οὐκ ἀναστρέφεται, ὅτι συνείληπται;

245. ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο, πάρος — εἰς τὴν ἐκκλησίαν συνηθροίζοντο. Fuit ζήτησις, vt ex Schol. br. apparet, quorſum poeta eos in concionem conuocet? Reſponderunt, velle poetam, variandae orationis cauſſa, a pugna rem ad ſermones habendos abducere: Alii, et hi haud dubie melius, terrore et pauore adductos Troianos ſponte in concionem coiiſſe et duces ad dicendum vt ſurgerent coegiſſe. In fragm. Moſc. hoc ζήτημα aberraverat ad T, 45.

247. πάντας γὰρ ἔχε τρόμος. ⸓ „quod Zenodotus φόβος ſcripſerat; ignorans, φόβον eſſe fugam, apud Homerum" Schol. A.

ἕλε τρόμος Vrat. b. d. A.

248. οὕνεκ' Ἀχιλλεὺς ἐξεφάνη· δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ'. Laborat Schol. A. in verborum iunctura; immemor Homerici moris, quo adiectum hoc eſt paullo liberius pro, δηρὸν πεπαυμένος, vel ὃς ἐπέπαυτο.

ἐπέπαυτ' Ald. 1. et ipſa ed. Rom. vnde repetiit Turnebus Henr. Stephano ſequente. Eiecit Barnes et repetiit ἀπέπαυτ', quod Flor. Ald. 2. ſuppeditabant. Iterum rediit Clarke ad ἐπέπαυτ', quod auctoritatem habet codicum quos noui omnium, et hoc ipſe amplexus ſum; nam et ſimplex verbum locum habet, et vſum, vt ſup. 125 ὅτι δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι. (De ἐπιπαύω non debebat cogitari.) Etſi ceteroqui ἀπέπαυτο per ſe etiam bene ſe haberet; nam ſic ſaepe: Θ, 473 οὐ γὰρ πρὶν πολέμου ἀποπαύσεται ὄβριμος Ἕκτωρ. Π, 721 τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; et ſic alia. Eadem eſt varietas inf. T, 46. et Υ, 43 vbi verſus hic repetitur.

249. τοῖσι δὲ Πουλυδάμας. Barnes τοισίδε vt vbique solet.

250. ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω. Ad nostrum sentiendi modum futura sunt ante nos, praeterita tempora, quae abierunt, pone nos. At veteres contrario modo accipiunt: Schol. B. πρόσω, τὸ παρελθόν. et ὀπίσω τὸ μέλλον vt sup. A, 345. illam esse πρόνοιαν, hanc ἀγχίνοιαν. Etiam Schol. br. εἰς τὸ παρῳχηκὸς καὶ τὸ μέλλον. Eadem, obscurius tamen, affert Eustath. mox tamen idem: τὰ πρόσω, τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ ἐνεστῶτα reddit, praesentia.

251. ἰῇ δ' ἐν νυκτὶ γένοντο. Fuit ζήτησις ad h. l. ap. Schol. A. et Eustath. p. 1142 l. 5. quomodo hora eadem nasci potuerint tam dissimiles ingeniis. Heraclitus hoc ad astrologiae scientiam in Homero retulerat: Ἡράκλειτος ἐντεῦθεν ἀστρολόγον φησὶ τὸν Ὅμηρον, ἐν οἷς φησι μοῖραν δ' οὔτινά φημι πεφυγμένον ἔμμεναι ἀνδρῶν, οὐ κακὸν οὐδὲ μὲν ἐσθλὸν, ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται. (sup. Z, 488. 489.) Vix putes hinc magnam astrologiae scientiam elucescere; verum hoc voluit philosophus, Homerum haud omnino ignarum fuisse doctrinae de themate genethliaco, quia hoc tanquam memorabile aliquid memorat, quod eadem hora nati dissimiles fuerunt.

253. ὅς σφιν ἐὺ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. Schol. A. ait, obseruandum esse hoc (τοῦτο σημειωτέον) πρὸς τό· ὁ δὲ φῇ κώδειαν ἀνασχὼν etc. Ξ, 500. quorsum hoc spectet, videbis ad e. l. Obss. vbi similis pleonasmus occurrit. At illud merito mireris, quod, cum hic versus iam decies lectus fuerit statim A, 73. 253. B, 78 et al. nunc demum ista obseruatiuncula allinitur!

ὅς φιν scribitur h. l. vt alibi.

254. ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι. ἀμφιφράζεσθαι, vel φράζεσθαι ἀμφὶ, est περισκέψασθαι τῇ διανοίᾳ, μάλα περισσῶς βουλεύεσθαι· Schol. A. et B. qui addit: ἔδει γὰρ πρῶτον τὸν σύμβολον (corr. τὸν σύμβουλον) δεῖξαι, ὅτι περὶ μεγάλων ἡ σκέψις.

Locus hic non vno modo potest interpungi, et iunctura haud vna fieri. Vt vulgo interpungitur, ante

μὴ μίμνειν vſ. 255 copula deficit contra vſum Homericum. Poſſint ſententiae ſingulae conſtitui plures; poſſis quoque interpungere et iungere: ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι (κέλομαι γὰρ ἔγωγε ἄστυ δε νῦν ἰέναι·) μὴ μίμνειν Ἠῶ δῖαν. Equidem retineo vulgatam: γὰρ enim in κέλομαι γὰρ deſignat exordium orationis. Poteſt tamen μὴ μίμνειν pro imperatiuo haberi: ne hic ante caſtra diei ortum manete.

255. μὴ μίμνειν ἠῶ δῖαν. „Spondeum in pede quinto longinquam aurorae expectationem optime depingere" (voluit dicere, declarare) contendebat Clarke. Contra Erneſti: „At hic, inquit, nulla expectatio longinqua locum habet." Dictum ſalubriter! nam hic idem verſus alibi occurrit, vbi nulla prorſus erat expectatio diei exorituri: v. c. Od. I, 151 ἔνθα δ' ἀποβρίξαντες ἐμείναμεν ἠῶ δῖαν. qui verſus repetitur M, 7. Tum Π, 368 νηῒ θοῇ πλείοντες ἐμείνομεν ἠῶ δῖαν. et T, 342 ἄεσα καὶ ἀνέμεινα ἠΰθρονον ἠῶ δῖαν. Contra aliis locis, vbi ſimilis expectatio erat, dixit aliter: Jl. I, 658 ἔνθα γέρων κατέλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνε, T, 50 ἔνθ' ἄρα τοι κατέλεκτο καὶ ἠῶ δῖαν ἔμιμνεν. Verbo: vſu vulgari dictum eſt μεῖναι ἠῶ δῖαν, omnino de nocte exacta. Altera tamen ex parte poetis hic verſus exitus in carmine placuiſſe videri poteſt forte ex antiquiore poetarum vſu: ſic I, 240 ἀρᾶται δὲ τάχιστα φανήμεναι ἠῶ δῖαν. Od. Σ, 318 ἤνπερ γάρ κ' ἐθέλωσιν ἐΰθρονον ἠῶ μίμνειν. nunquam vero interpoſuere aliquid, vt v. c. dicerent: μὴ δῖαν μιμνέμεν ἠῶ.

Eſt aliud Scholion attextum in Schol. B et in fragm. Moſc. quod et e cod. Leid. enotauit Valken. ad Ammon. p. 247. de eo, quod argumenta ſuaſionis a Polydamante factae petita ſunt a poſſibili, a neceſſario et ab vtili.

256. ἑκὰς δ' ἀπὸ τείχεος εἰμέν. Eſſe δὲ pro γὰρ notat Schol. A. Pro ἐν πεδίῳ vn. Vindob. ἐμπεδίῳ.

Prouocat ad hos verſus Strabo XIII p. 894 C. vt doceat Jlium fuiſſe aliquantum remotum a mari.

258. τόφρα δὲ ῥηΐτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί. Schol. B. „ῥᾴδιοι ἡμῖν ἦσαν εἰς πόλεμον. τουτέστιν εὖ ἡμῖν ἡττῶντο."

Miror grammaticum non vidisse, esse hunc sollennem loquendi modum, quem postea inter Atticismos retulere, pro vulgari: ῥήϊτερον ἦν, πολεμίζειν τοῖς Ἀχαιοῖς. vna voce: εἰσὶν εὐκαταγωνιστότεροι. ap. Schol. br.

πολεμιζέμεν Schol. br. Vat.

259. χαίρεσκον γὰρ ἔγωγε θοῆς ἐπὶ νηυσὶν ἰαύων. Nexus sententiarum melior esset, si legeretur: χαίρεσκόν τ' ἄρ ἔγωγε — et lubenter, alacri animo, et ipse pernoctabam ante castra. ἰαύων, ἐπαυλιζόμενος. Schol. A et br. κοιμώμενος Apollon. Lex. h. v. ad h. l. Vidimus iam I, 325.

260. ἐλπόμενος νῆας αἱρησέμεν. Erat in edd. νῆάς γ' αἱρησέμεν. Verum abest γ' in melioribus et recte: Townl. Vrat. b. d. A. fragm. Mosc. Ven. Lips. duob. Vindob.

262. οὐ δ' ἐθελήσει. Vrat. d. A.

264. ἐν μέσῳ ἀμφότεροι μένος Ἄρηος δατέονται. Non habent grammatici, quomodo satis hoc expediant. Schol. A. „διαιροῦνται τὸν πόλεμον, παρόσον ὅτε μὲν οὗτοι, ὅτε δὲ ἕτεροι νικῶσι.“ hoc esset, fortunam pugnae partiri. Nam δατεῖσθαι est μερίζεσθαι, vt satis constat vel ex Etymol. et Hesych. Affert idem Schol. B. et addit aliud, esse, quum pugnatur diuersis armis et modis. Eustathius: vel τῇ ἑκατέρων ἀντιπαρατάξει, vel, fatis casibusque belli vtrinque paribus: hoc amplectuntur quoque Schol. br. μερίζονται τοῦ πολέμου κίνδυνον. Vides vagam et incertam notionem: quam forte sic ad certiora reuoces: μένος Ἄρηος est bellum, pugna; *pugnam partiuntur* haud dubie duo, qui inter se pugnant; conuenit, quod dicuntur iidem pugnam conferere, miscere, dirimere, κρίνειν.

ἐν μέσῳ malim de interuallo vtriusque aciei accipere, in quod pugnantes procurrunt, quam de campo inter vrbem et castra.

μένος Ἄρηος. Mirum Venetum scribere Ἄρεως violato metro, et Ven. B. Ἄρεος. hoc etiam ex Harlei. laudat Clarke, et fortasse legendum esse ait: ἀμφότεροί γε μένος Ἄρεος δατέονται. Equidem inanem operam haud

nauabo, vt ex vitio librarii aliquid exsculpam, quo non indigemus. *μένος Ἄρηος, πόλεμος*, ap. Hesych. latere in corrupta glossa *μενοσχιος* notarat quoque Bentleius.

265. *ἀλλὰ περὶ πτόλιός τε μαχήσεται ἠδὲ γυναικῶν.* ⸓ „*τοῦτο σημειωτέον*, notandum est ad illa: *ἀμυνέμεναι ὤρεσσιν* E, 486. nunc pro iis est *γυναιξίν*.

μαχήσεται. „*ἐν ἄλλῳ· μαχέσσεται*" Schol. A. obuia varietas. Alterum hoc vbique praeferebat Bentl. cf. ad A, 298.

Enimuero est in hoc versu valde insolens, quod *περὶ πόλεως* et *περὶ γυναικῶν*, pugnant obsidentes; atqui hoc faciunt obsessi, vbique, v. c. Θ, 56. 57. Possis laudare versum I, 327. vbi Achilles dies consumsit *ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων*. At loci corruptelam videbis et ibi in Obss. Totum versum rhapsodi vanam operam explendi sententiam redolere censeo.

266. *ὧδε γὰρ ἔσται*. vn. Vindob. in marg. *ὧς γὰρ ἄμεινον*.

267 — 283. Versus hi mihi semper visi sunt superius dictorum vim infringere, copia vana otiosaque, et iteratione eorum quae iam melius dicta erant. Insunt quoque nonnulla duriter dicta vss. 272. 274. 282. etiam vidi contra digamma peccari vss. 270. 274. Probabile itaque mihi sit, serius haec a rhapsodo assuta esse more sollenni declarandi vberius ac dilatandi breuiter et cum vi dicta.

268. *νὺξ ἀμβροσίη*. iam lecta B, 57 vbi v.

269. *ὁρμηθεὶς σὺν τεύχεσιν* „quippe nunc erat inermis" aiunt Schol. A. B.

270. *ἀσπασίως γὰρ ἀφίξεται Ἴλιον ἱρήν*. violato digammo *ἀφίξεται ϝίλιον*. nec medela suppetit, nec suppetebat Bentleio. Verum nec quaerenda ea erat; v. ad vs. 267.

ἀσπασίως. Iam vidimus H, 118. Λ, 327. Eustathius: *ἀγαπητὸν ἡγήσεται, οὐκ ἀνδραγαθῆσαι, ἀλλ' εἰ καὶ μόνον οἴκοι ἐπανέλθοι*.

271. ὅς κε φύγῃ. Cant. φύγοι.

272. αἲ γὰρ δή μοι ἀπ' οὔατος ὧδε γένοιτο. non poteſt eſſe, niſi: εἴθε μὴ τοῦτο ἀκούσαιμι. *ne hoc audiam*, ſcil. nuntiatum. Sic quoque Schol. br. εἴθε γὰρ μὴ ἀκούσαιμι. Infra X, 454 Andromache: αἲ γὰρ ἀπ' οὔατος εἴη ἐμεῦ ἔπος. hoc vero eſt melius dictum, quam h. l. ὧδε. quod non poteſt eſſe τοῦτο, vt ſolent reddere. Dura eſt ellipſis: γένοιτό μοι ἀπ' οὔατος, ὧδε γενέσθαι ταῦτα. In Schol. br. fuere, qui ad Achillem referrent. Ita debebant ſaltem ſupplere: γένοιτο Ἀχιλλεύς. At illi aliter legerunt: τινὲς δὲ, ἀπούατον, τὸν κακόν. ἵν' ᾖ τὸν Ἀχιλλέα. ἀντὶ τοῦ· εἴθε γὰρ κακὸς ἐγένετο, (leg. γένοιτο) τουτέστι δειλός. Puto tamen vel ſic non ἀπούατον, ſed ἀπούατος homines legiſſe, quod acciperent ſupplendo ὁ Ἀχιλλεύς, ſenſu modo diuerſo: vtinam ille mihi non ſit tam obominandus, ſed potius, imbellis. Contorte tamen omnia haec!

In Harlei. erat γένοιντο. De toto verſu quid ſentiam, dixi ad vſ. 267. ἀπ' οὔατος autem dictum vt ἀπὸ θυμοῦ. v. ad A, 562.

273. εἰ δ' ἂν ἐμοῖς ἐπέεσσι πιθώμεθα. „ἐν ἄλλῳ· πιθοίμεθα.“ ſicque Harlei. requirebatur πίθησθε.

274. 5. 6. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν, ἄστυ δὲ πύργοι — εἰρύσονται. Impedita oratio, nec ſatis idonea ad exprimendam ſententiam, quae eſſe debet: *intra vrbem noctu quidem, copias continebimus in ordinibus, vt reficiant vires ſomno.*

274. νύκτα μὲν εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. ⊱ Schol. A. affert primo loco ſenſum quem verba per ſe fundunt: νύκτα κατισχύσομεν καὶ κρατήσομεν τῇ βουλῇ. Similia ſunt in Sch. br. et Euſtath. p. 1141, 41. Conuenit gloſſa Heſychii: εἰν ἀγορῇ σθένος ἕξομεν. βουλευσόμεθα δυνατῶς. Schol. Moſc. διὰ νυκτὸς κρατερῶς βουλευσόμεθα. τὴν δὲ πόλιν οἱ πύργοι σώσουσι. At haec aliena a re. Additur ἄλλως· διεσπαρμένην (excidit δύναμιν) συλλέξομεν — Etiam Schol. B. cum Sch. Exc. et Schol. Moſc. σθένος, τὴν δύναμιν, ὅ ἐστι, τὴν στρατιάν. Mox ſimilia ſuperio-

ribus apponit, aliis verbis. Nec procedit, quod Koeppen argute excogitauit, τὸ σθένος ἡμέτερον pro ἡμᾶς vt ἄνδρες βουληφόροι per noctem in consessu maneant, vt sup. K, 414 sq. At enim intra vrbem se recipere eos iusserat, non sub dio manere extra vrbem. Itaque nec hoc satis accommodatum σθένος ἕξομεν, ἐν ἀγορῇ, *manentes in ordinibus* habebimus robur, *validi et tuti erimus*. non enim sub dio, sed in vrbe noctem exigi vult Polydamas; aliter Hector 298.

Apparet τὸ σθένος hoc vno loco esse dictum pro *robore exercitus*, et pro ipsis copiis. *exercitum intra vrbem continebimus*, ἕξομεν, καθέξομεν. εἰν ἀγορῇ, vel in loco publico excubantes, vel ἐν ἀθροίσματι. quod ἐν τελέεσσι erat Λ, 729 et inf. 298.

Iam ἕξομεν ϝάστυ declarat poetam non Homericum; Bentl. tentabat, στένος ἕξομεν, ἄμμε δὲ πύργοι. vel ἕξετε, ϝάστυ δὲ πύργοι. At v. ad vs. 267.

275. πύλαι. nunc διέξοδοι. notatum Sch. A. c. Schol. Mosc. Eustath. quia sequuntur σανίδες. Ea tamen notio est sollennis.

276. ἐζευγμέναι εἰρύσονται. εἰρύσονται media longa: ῥύω, ἐρύω, *tueor* ita discernitur ab ἐρύω, *traho*. v. Excurs. IV ad Jl. A. ἐρύσσονται tamen Harlei. Townl. Ven. fr. Mosc. Vindob. male.

277. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες. ὑπηοῖοι. Male et h. l. et inf. 303. Scriptum et editum passim ὑπ' ἠοῖοι. v. ad Θ, 530. ὑπ' ἠῷοι Cant. vt et inf. 303. ibid. quoque πρωῒ hoc sensu, de quo Sch. A. ad h. l. cum Eustath. monet, pro *mane*. add. Ammon. p. 104.

278. στησόμεθ' ἂν πύργους. Ita scripsi, diuisim, pro vulgari ἀμπύργους. ἂν πύργους est ap. Eustath. ἀν πύργους erat in edd. ante Barnes: qui reposuit ἀμπύργους, vt conueniret cum aliis locis: quae tamen et ipsa erant emendanda. Codices tamen, etsi in his ac similibus haud audiendi, exhibent fere ἀμπύργους, etiam optimi, vt Harl. Townl. Mori. Mosc. fr. Venetus. Egi de his accuratius ad VIII, 441. Verum, vt video, nec ipse mihi

ſatis conſtiti in ſingulis locis. Scripſeram recte *ἀν πεδίον* E, 87 et alibi: At N, 239 et Π, 726 reliqui *ἀμπόνον ἀνδρῶν*, cum eſſe deberet *ἀν πόνον*. In praeſenti loco eſt *ἀν πύργους* in Vrat. d.

279. *ἐλθὼν ἐκ νηῶν*. Mori. *ἐκ νηός*.

280. *ἄψ πάλιν εἶσ' ἐπὶ νῆας*, pro futuro, *εἴσεται*.

281. *ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων*. Sch. A. et B. add. Sch. br. illuſtrant τὸ *ἠλασκάζων ἀλώμενος*. — *μεθ' ἐλιγμοῦ ἐλαύνων* et cum notione τοῦ *ἐλεὸν*, *ματαίως*, *ἐλαύνειν* — *πλανῶν*. Nihil monent de ceteris: *ἐπεί κε ἵππους παντοίου δρόμου ἄσῃ. κορέσῃ. ἄδειν* exſatiare et h. l. defatigare. v. ad K, 98. cf. Excurſ. I. ad E.

282. *οὐ θυμὸς ἐάσει μιν ἐφορμηθῆναι εἴσω*. parum commode *ἐάσει*. debebat eſſe *ἐφήσει*. *ἐνήσει*. *impellet*, *incitabit*. non virtute et animo elatus irrumpere in vrbem audebit. *ὡς οὐ τολμήσει ἢ ὡς οὐ δυνήσεται εἰςελθεῖν*, vt Euſtath. *ἐάσσει* et h. l. induxerat Barnes. Clarke iterum eiecit. Legi tamen in mſ. Flor. antiquiſſimo teſtatur Dorvill. ad Charit. p. 782. *Ern.*

283. *οὐδέ ποτ' ἐκπέρσει. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται*. — „quod ſenſus eſt: *πρότερον αὐτὸν κύνες κατέδονται ἢ ἐκπέρσει*. nec eſt elliptica ratio, vt nec in illis: Jl. A, 29 *τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν*.“ Scilicet vno verbo dicendum erat, interpungendum eſſe poſt *ἐκπέρσει*, non continuandam verborum iuncturam; vt multi fecerunt, ſtatim in vſ. A, 29 vbi et grammatici hunc verſum laudant; Ven. B. et Lipſ. corrupte: *πρίν μιν κύνες ἠδ' οἰωνοί*.

284. *κορυθαίολος Ἕκτωρ*. *κορυθαιόλος* et hic Flor. Aldd.

285. *Πουλυδάμα*. debuiſſe eſſe *Πουλυδάμαν*, monet Sch. A. vide iam dicta ad M, 231. vbi hi duo verſus 284. 5. legebantur.

285 Hectoris argumenta petita ſunt, quod Schol. B. ad vſ. 290 bene monet, ab honeſto et ab vtili, refellitque Polydamantis ſuaſionem tanquam turpem et dam-

nosam; ipse aliorum virtutem incendit sua alacritate, et generoso animo se periculo congressus cum Achille offert.

286. κατὰ ἄστυ ἀλήμεναι. συγκλεισθῆναι. ab ἄλημι, quod fuit ϝάλημι, de turba confluente. v. sup. ad E, 823. Π, 714. Scribitur et hic ἀλήμεναι et ἀλήμεναι.

287. ἦ οὔπω κεκόρησθε ἐελμένοι ἔνδοθι πύργων. ἔξ- „quod Zenodotus scripserat κεκόρησθον, confuso duali cum plurali. Dawes Misc. Crit. p. 175 em. κεκόρεσθε, quod et vn. Vindob. legit, quia κορέσαι, κορέσασθαι et hinc ducta occurrunt. Verum quidem hoc; at praeteritum vbique η retinet, κεκορήμεθα Od. Θ, 98. Ψ, 350. κεκορημένοι Ξ, 456. Vnde et ductum ἀκόρητος Η, 117. Μ, 335 et alibi.

Porro ἐελμένοι cum sit ab ἔλω, quod fuisse ϝέλω dictum est ad Α, 409 et al. Μ, 38, debuit pronuntiatum esse ϝεϝελμένοι quod et Dawes notauit l. l. — ἐερμένοι Vrat. b. ἐεργμένοι Barocc. et Mori quod et ipsum foret ϝεϝεργμένοι.

290. κειμήλια καλά. pro hoc πολλά, Vat. quod praeferam; sic et inf. Ω, 381 ἠέ που ἐκπέμπεις κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά.

291. ἔξ- quod Phrygia diuersa est a Troia (respicit Γ, 184. et ibi Schol.) et quod supplendum est εἰς Φρυγίην“ Sch. A.

292. κτήματα περνάμεν' ἵκει. περνάμενα, πωλούμενα Hesych. πιπρασκόμενα Sch. br. Inf. Χ, 45 περνὰς occurrit. ἥκει Sch. br. Cant. Harl. Vrat. b. A. et edd. Flor. Aldd. ἵκει Rom. et inde H. Steph. cum codd.

293. ὅτε πέρ μοι ἔδωκε. ὅτε δή μοι Lips. et vn. Vindobon.

294. κῦδος ἀρέσθ' ἐπὶ νηυσί, vt iam aliquoties, παρὰ, in pugna ad castra et in castris.

θαλάσσῃ τ' ἔλσαι Ἀχαιούς. ἔλασαι vitium Ald. 2. et cod. Alter. ἔλσαι ex ἐλάσαι contractum inducte censuere grammatici vt h. l. Sch. Exc. At ἔλσαι fuit ϝέλσαι, v. ad Λ, 413. ita molestum est τὸ τ'. nec tamen copula videtur bene abesse. Interpolationem esse suspicor pro anti-

quo καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς· vt eſt A, 409. Etſi quoque ſcribi potuit καὶ εἰν ἁλὶ ϝέλσαι. Vix enim probare malis lectionem Barocc. et Mori: θαλάσσῃ τ' ὀλλέσ' Ἀχαιούς.

297. ἐγὼ εἴτω. Editum et hic erat ἐγὼν, quod male intulit, et tacite quidem, Barnes, reſpuentibus codd.

299. κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι. Sch. A. ὅτι ἀντὶ τοῦ· μὴ λύσοντες τὰς τάξεις. Vidimus iam verſum ipſum cum ſequente H, 380. Λ, 729. et ἐγρήγορθε ſup. H, 371. — ἕκαστοι Lipſ.

300. ὅς κτεάτεσσιν ὑπερφιάλως ἀνιάζει. „εἴτις εὐλαβεῖται, μὴ ἀπολέσῃ τὰ ἴδια κτήματα — hactenus bene. Plura addunt Sch. A. B. br. Exc. quibus oſtendant dici haec in inuidiam diuitum et Polydamantis. Sane ἀνιάζειν, ἀνιᾶσθαι, κτεάτεσσι, non vno modo poſſunt homines; hoc tamen loco manifeſtum fit ex ipſis verbis, eſſe ὑπὲρ κτεάτων, de ſollicitudine, ne diripiantur bona ab hoſtibus; qua Polydamas ſcilicet permotus receptum copiarum in vrbem ſuaſerit. Si vſum loquendi in ἀνιάζειν probare poſſem de eo, qui nimis magna rerum copia oppreſſus ingemiſcit, vt quaſi geſtiat onere hoc liberatus eſſe: reterrem ad vſſ. 287. vbi opes Troianorum hoc ipſo exhauſtas eſſe aiebat Hector, quod intra muros illi ſe per tot annos continuerant. ὑπερφιάλοις Harl.

301. λαοῖσι δότω καταδημοβορῆσαι. ὥς τε τὸν δῆμον τὰ πλῆθος καταναλῶσαι αὐτά. Notarunt vocem Heſychius, corrupte καταδημομερίσαι, et Euſtathius. Aliter dictus erat rex δημοβόρος A, 231.

302. ἤπερ Ἀχαιούς. Ald. 2. οὔπερ. lapſu haud infelici.

303. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι recte h. l. Flor. et Ald. 1. Mutauit male Ald. 2. ὑπ' ἠοῖ. et inde aliae edd. ὑπ' ἠοῖοι. nec aliter codd. etiam meliores. Cant. ὑπ' ἠῷοι. v. modo ad vſ. 277.

304. ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. pro futuro ἐγερῶμεν vel pro ſubiunctiuo.

306. ἄλγιον, αἴ κ' ἐθέλῃσι, τῷ ἔσσεται. Lipſ. cum vno Vindob. τὸ, debebat ſaltem τόδ'. Bentl. ingenioſe ſcribit τῷ pro τινι, vt ſolet hoc poni.

308. ἤ κε φέρῃσι μέγα κράτος, ἤ κε φεροίμην. Subintell. εἰ ἤ — ἤ. Vrat. A. ἠὲ φέρῃσι. quod melius dictum arbitror. Formulam iam vidimus N, 486 αἶψά κεν ἠὲ φέροιτο μέγα κράτος, ἠὲ φεροίμην, vbi membra melius ſibi reſpondent; at in noſtro verſu φέρῃ et φεροίμην, vt adeo et h. l. actiuum et medium eodem loco habita ſint: φέρειν et φέρεσθαι.

309. ξυνὸς Ἐνυάλιος. κοινὸς Ἄρης. fortuna belli incerta. Sententia vulgo frequentata, quam Ariſtoteles Rhet. II, 22 pro exemplo memorat ſententiarum vulgarium, ſi loco ſuo poſitae ſint, magnam vim habentium. Clarke locum e Clemente Alex. (Strom. VI. p. 739 Pott.) memorat, e quo patet, Archilochum ex h. l. repetiiſſe: ἔρξω. ἐτήτυμον γάρ· ξυνὸς ἀνθρώποις Ἄρης. Huc quoque reſpexit Pindar. Nem. IV, 50 ἀπειρομάχας ἐὼν κε φανείη, λόγον ὁ μὴ ξυνιείς· ἐπεὶ ῥέζοντα τι καὶ παθεῖν ἔοικεν. vbi Schol. Homerica laudat, et ex Tragico addit illud: τὸν δρῶντά που τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. debitum ipſi eſt hoc, vt. Bene verſu noſtro vtitur Heſych. ad declarandum τὸν ὁμοίιον πόλεμον h. v. cf. ſup. I, 440. et illuſtrat hinc Thucydideum VII, 61 τὰ ἐν τοῖς πολέμοις παράλογα. Etiam apud Cicer. ad Diu. VI, 4 eſt *omnis belli Mars communis*. Recitat verſum et argutatur Heracl. Alleg. c. 31 vbi legebatur ξεινὸς Ἐνυάλιος.

καί τε κτανέοντα κατέκτα. De vltima voce v. ad Δ, 319. At κτανέοντα, aut a futuro eſt, aut a noua verbi forma, quae forte obſoleuit cum aliis, κτάω, κταίνω, κτανέω, in eo ſum vt occidam. Et eſt in Schol. A. τὸν κτανέοντα, τὸν κτείνειν βουλόμενον. Euſtath. τὸν ἐλπίζοντα, ἢ εὔελπιν ὄντα κτεῖναι. Recitat τὸν κτανέοντα Lucian. Calumn. non tem. cred. 10.

Notandus quoque vſus temporis κατέκτα, cum notatione τοῦ, εἴωθε κατακτεῖναι. συμβαίνει πολλάκις ὑπ' ἐκείνου ἀναιρεθῆναι. vt reddunt Schol. br.

Subiecta est in Sch. A. longa nota alicuius Grammatici, Porphyrii ni fallor, (nec falli me video; nam in Schol. fragm. Mosc. in margine Πορφυρίου per compendium adscriptum est) qua copiam orationis poetae in variandá oratione exemplis declarat, et primo loco hoc ipsum καί τε κτανέοντα κατέκτα, idem quod κοινὸς Ἐνυάλιος, et, ad vs. 308. ἤ κε φέρησι μέγα κράτος ἤ κε φεροίμην, idem esse ἤ τ' ἔβλητ' ἢ βάλεν ἄλλον Il. Λ, 410 et ἕλοιμί κεν ἤ κεν ἁλοίην X, 253.

310. ὣς Ἕκτωρ ἀγόρευ'· ἐπὶ δὲ T. Editum erat cum metri vitio ἀγόρευεν, ἐπὶ vsque ad Turnebum. Ita ne digitis quidem metiebantur.

311. νήπιοι. videndum est, an non ex euentu stultitiae hoc consilium damnatum sit. Nam per se illud non erat improbandum; instandum erat successui; expellendi Troadis solo Achiui; quod haud dubie melius erat, quam inclusos muris ad summam rerum inopiam adigi.

Ad summam autem carminis haud dubie hoc Hectoris consilium et assensus Troianorum maximi erat momenti. Si enim intra moenia se recepissent, res iterum ad obsidionem rediissent, nec Hector ab Achille victus occumbere potuisset; vrbs autem ab Achille capi non poterat: quod per fata non licebat: vt supra vidimus. Ceterum et hic locus est ex iis, in quibus stultitia numini tanquam auctori tribuitur. Suopte fatis ingenio desipiebant Troiani!

312. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν. vn. Vindob. ἐπήνεσαν. nil refert.

313. Πουλυδάμαντι δ' ἄρ' οὔ τις. Cant. Πουλυδάμαντι γάρ. Ald. 2. οὔτι sphalma, non lectio.

ὃς ἐσθλὴν φράζετο βουλήν. excogitauerat. vt bene monet Toll. ad Apollon. p. 698. Versus egregii sensus, et pro sententia passim adhibitus.

315. ἀνεστενάχοντο γοῶντες. Ald. 2. ἀναστενάχοντες. Lips. βοῶντες perperam.

316. τοῖσι δὲ Πηλείδης ἁδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο. Neque nunc de sollennibus lamentis est cogitandum, quae vs.

debimus v. c. Ω, 723 ſqq. ſed, vt ſup. vſ. 51. de lamentis a dolore expreſſis; quibus auditis, contagione doloris, in lamenta prorumpunt et alii: vt T, 286. 301. X, 429 ſq. Scilicet, ſi recte video, trina ſunt lamentorum genera Graecorum antiquiorum more: primo illa, in quae ex luctu percepto natura erumpit; tum illa, quae a mulieribus appoſitis habentur; quae videbimus inf. 339 ſq. tandem, ſollennia lamenta, quae habebantur ante funus adſtante corpore: quorum locus eſt praeclarus Ω, 719 ſqq.

ἀδινοῦ γόοιο. de lamentis continuis, vt iam vſ. 124 praemonitum eſt. Mira comminiſcuntur grammatici. Schol. B. λεπτοῦ καὶ ἀσθενοῦς. alii, δαψιλοῦς, παρὰ τὸ ἄδην. Apollon. Lex. in voc. ἀδινά, poſt alia: ἐπὶ δὲ τοῦ. τῆς ἀδινὸν γοόωσα μετηύδα Πηνελόπεια, (Od. Δ, 421) τὸ γοερὸν καὶ οἰκτρὸν σημαίνει. καὶ, ὅτε Φησί· ἀδινοῖο γόοιο, τοῦ ἀθρόως ἐκχεομένου. Heſych. ἀδινοῦ γόοιο. τοῦ ἀθρόως ἐρχομένου, ἢ σΦαττομένου. Emendat Bentl. ἐΦαπτομένου. Schol. A. ad Ψ, 17. ἀθρόου, οἰκτροῦ. δεῖ γὰρ ἐν τοῖς θρήνοις προϊέναι μὲν ἀθρόον τὸ πνεῦμα, μὴ δυνάμενον δὲ Φέρειν, ὑπεκλύεσθαι. argutius, quam neceſſe erat: quia erumpunt per interualla effuſiores et acutiores lamentantis voces. Saltem dicerem, ſi crebriora audiantur lamenta. Schol. B. ad X, 430 πυκνοῦ καὶ συνεχοῦς. ἢ οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. an voluit Αἰολεῖς? verum etiam Schol. Townl. ad e. l. οἰκτροῦ, κατὰ Αἰτωλούς. Ἀρίσταρχος, ἀθρόου. Habet ita melior interpretatio aſſenſum Ariſtarchi. Nam haud dubie *continui* notio eſt vero propior. Proprie enim ἀδινὸν dicitur quicquid eſt continuum, denſum, confertim in vnum locum coactum; tum etiam ἀδινὰ ſunt ſeu crebra ſeu continua tempore et duratione. De vi vocis propria v. ſup. ad B, 87. p. 209.

317. χεῖρας ἐπ' ἀνδροΦόνους θέμενος στήθεσσιν ἑταίρου. Notabile hoc, quod imponit Achilles manum pectori Patrocli. Dubito tamen an, quod Koeppen coniectabat, eo referendum ſit, quod pectori ſenſum et affectum tribuere nos ſolemus, tanquam propriae ſedi et officinae.

Poterat pari modo manum prehendere, humerum contingere, Achilles.

Schol. A. et e veteribus Eustathius, notant „ἀνδροφόνους, διὰ τοῦ σ ἅπασαι." Fuere itaque qui legerent ἀνδροφόνου — ἑταίρου. Aiunt eadem cum Schol. B. ambiguum esse, vtrum manus amici, an suas ipsius manus, pectori amici imposuerit; verius esse alterum hoc. Fiunt eadem iterum Ψ, 18. vbi duo hi versus repetuntur.

χεῖρας ἀνδροφόνους. in laude hoc dictum esse apparet, vt cum Hector ἀνδροφόνος toties dictus est. Etiam Ω, 478. 479 Priamus κύσε χεῖρας δεινὰς, ἀνδροφόνους.

318. ὥς τε λῖς ἠϋγένειος. Obseruant Schol. A. et br. cum Eustathio ex veteribus perite hoc dictum esse, „nam leo mas habet iubam, leaena autem barbam, (pilos circa mentum) esse autem h. l. leaenam intelligendam; non enim leo mas catulos educit, οὐ σκυμναγωγεῖ; vox λέαινα autem recentior Homero vox est." Alterum hoc monitum iam erat sup. ad P, 133 vbi et Antimachus notabatur, quod leonem marem σκυμναγωγεῖν dixerat.

ὥς τε λῖς erat iam in edd. Flor. Aldd. Turnebus e Rom. edit. intulit ὥς περ λῖς. Enotarant ὥς τε Barnes e Barocc. et Ernesti e Lips. cuius suasu merito recepit Wolf. firmatur quoque lectio auctoritate optimorum codd. Cant. Mori. Harl. Vat. Townl. fragm. Mosc. Lips. Ven. Etiam in Gellio codicum auctoritate ὥς περ dudum eiecerat Iac. Gronou. Recitat Gellius XIII, 7 versus tres 318. 319. 320. de fetu leonis vno an pluribus.

λίς et h. l. scribitur in aliis, et ipse Eustath. ὥς τε λίς, de quo v. ad Λ, 239.

319. ᾧ ῥά θ' ὑπὸ σκύμνους ἐλαφηβόλος ἁρπάσῃ ἀνὴρ. Schol. A. „quod ἐλαφηβόλος ἀνὴρ dictus est pro κυνηγός. (eadem sunt ap. Apollon. Lex. Hesych.) et quod σκύμνος scribitur, non σκυμνός." hoc etiam Schol. br. (etsi turbate) et Etymol. adde Hesych. h. v. cum Nota.

ᾧ ῥα θ' „cui scilicet" Clarke. οὗ ῥα Harlei.

ἁρπάσῃ. Apud Gell. l. l. est ἅρπασεν. in vno Vindob. ἁρπάσει. Similem locum vidimus P, 134.

321. πολλὰ δέ τ' ἄγκε' ἐπῆλθε μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. „ἄγκεα, φάραγγας, σπήλαια." Schol. A. prius recte. ſunt conualles ſinuoſae. τοὺς συνδένδρους τόπους τῶν ὀρῶν reddit Schol. br. auctor. At hoc eſt a conſequente ductum; prima notio eſt de ſinu inter montes. cf. Etymol. cf. inf. Υ, 490. Χ, 190. Od. Δ, 337. Ρ, 128. vbi alia accedunt notionem declarantia.

δ' ἔτι Lipſ. (immo πολλὰ δ' ἔτ')

μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν. Harlei. μετ' ἀνέρι. Lipſ. μετ' ἀνέρ'. Male: forma loquendi eſt ἐρευνᾶν μετά τι. vel μετερευνᾶν, etſi non occurrit, vt μετελθεῖν, μετιέναι, μεθέπεσθαι.

323. ὡς ὁ βαρὺ στενάχων μετεφώνεε Μυρμιδόνεσσι. vulgo vna voce βαρυστενάχων vt ſup. 70. 78. Α, 364. μετεφώνει Venetus. alterum in Scholiis.

324. ὢ πόποι, ἦ ῥ' ἅλιον ἔπος ἔκβαλον. — Ab hoc ad vſ. 329 recitat Aeſchines in Timarch. p. 150 ed. R. et Lamenta Achillis in progymnaſma mutauit Libanius To. I. ed. Morell. p. 151. inter ἠθοποιΐας Opp. ed. Reisk. Vol. IV. p. 1024.

ἔπος ἔκβαλον. poteſt eſſe dictum ſimplici vſu pro ἐκφέρειν, emittere, efferre, proferre. Poteſt quoque videri ad ἀλαζονείαν referri, iactare.

326. φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν. Obſeruat Schol. B. patere hinc, Achillem quamdiu Phthiae erat, fata ſua nondum fuiſſe edoctum. Recte. v. ſup. ad vſ. 9. περικλυτὸν, ἔνδοξον γενόμενον ἐκ τῆς νίκης, ait Schol. B. noluit ergo pro epitheto ornante haberi.

327. λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν. Apollon. Lex. h. v. verſu laudato μερίδα, et Heſych. h. v. verſu adſcripto, μοῖραν interpretantur; habuere ergo pro voce exquiſitiore hoc ſenſu.

328. ἀλλ' οὐ Ζεὺς ἄνδρεσσι νοήματα πάντα τελευτᾷ. fere vt Κ, 104 οὐ θὴν Ἕκτορι πάντα νοήματα μητιέτα Ζεὺς ἐκτελέσει. Ad Fatum refert grammaticus in loco diſerto ad Ζ, 488. Abiit in locum communem; quem variis modis expreſſere alii. Laudat Clarke e Theogn.

(617) οὔτι μάλ' ἀνθρώποις καταθύμια πάντα τελεῖται. et Pindar. Ol. XII, 14 πολλὰ δ' ἀνθρώποις παρὰ γνώμαν ἔπεσε. Verum huius generis ſunt plurima in Tragicis et ap. Stobaeum videnda.

329. ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίαν γαῖαν ἐρεῦσαι. Harl. ἐρεύσειν cum Schol. φοινίξειν. Ap. Aeſchin. l. l. in Timarch. p. 150 ἐρεύθειν. At ἐρεῦσαι eſt quoque in Apollonii Lex. h. v. ἐρυθρὰν ποιῆσαι. ſicque Heſych.

330. ἐπεὶ οὐδ' ἐμὲ νοστήσαντα. receptum οὐδ' ἐμὲ ex melioribus Cant. Mori. Harl. fragm. Moſc. Ven. add. Vrat. b. d. A. et Euſtath. Vulgg. οὐδέ με, minore cum vi.

331. οὐδ' ἐμὲ δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Senectutis Pelei mentio aliquoties facta h. l. et T, 322. Od. Λ, 433. Quo, tanquam fundo ſubſtructo, Tragici etiam poſt fata Troiae in ſcenam produxere Pelea ſenem, v. c. Euripides in Andromache. Omnino non male aliquis argumenta fabularum tragicarũm ſecundum tempora Anteiliaca, Iliaca, et Poſtiliaca ad certum recenſum reuocaret.

332. οὐδὲ Θέτις μήτηρ. ℈ „ergo Thetis cum Peleo vixit (ſcil. nec, vt ſeriores poetae commenti ſunt, poſt natales Achillis cum eo diſcidium fecit. v. ſup. ad A, 396) „et quod oſſa peregre mortuorum non reportarunt in patriam." Alterum hoc verba poetae non ſuppeditant; γαῖα καθέξει αὐτοῦ ſimpliciter eſt, eum ad Troiam eſſe periturum. Fuere tamen oſſa Achillis ad litus Sigeum humata, nec in patriam reportata.

333. νῦν δ', ἐπεὶ οὖν, Πάτροκλε, — Aeſchin. in Timarch. l. l. p. 152. vbi vſſ. 333. 4. 5. recitantur, ſic recitat: 'Αλλ' ἐπεὶ οὖν, φίλ' ἑταῖρε, — vt variari ſimilia memoriter a recitantibus potuere.

334. 5. πρίν γ' Ἕκτορος ἐνθάδ' ἐνεῖκαι τεύχεα. Ἕκτορος τεύχεα ſunt eadem arma, quae Patroclo ademerat. ἐνείκω Barocc. Lipſ. Harl. vn. Vindob. et Aeſchines.

335. μεγαθύμου σεῖο φονῆος. σοῖο Harl. vulgari vitio.

337. Τρώων ἀγλαὰ τέκνα. Ex h. v. poeta vetus procuderat verſum, quo Romanos pronuntiauit: Τρώων ἀγλαὰ τέκνα μεμιγμένα παισὶ Λατίνων ap. Plutarch. Quaeſt. Rom. p. 284 B.

338. τόφρα δέ μοι παρὰ νηυσὶ κορωνίσι κείσεαι αὔτως. Schol. A. αὔτως. διὰ τοῦ α πᾶσαι εἶχον. Sch. A. Eſt tamen idem quod οὕτως, ἄταφος vt es. νηυσὶ κορωνίσι. quae ſint, dictum ad B, 392.

339. Δαρδανίδες βαθύκολποι. v. ſup. ad vſ. 122.

341. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα. Sch. A. „ἐκ τοῦ παρεπομένου. οἱ γὰρ κτώμενοι κακοπαθοῦσι.“ Scilicet cum καμεῖν ſit σὺν καμάτῳ τεύχειν, et καμέσθαι νῆσον, Od. I, 130 pro ἐργάζεσθαι γῆν, (omiſſum puta περὶ, κάμνειν περί τι) potuit quoque dici καμέσθαι, pro καμόμενον vel καμόντα κτᾶσθαι.

342. πιείρας πόλεις. Sch. B. εὐγείους. vt illud: ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ᾽ οὖδας Od. I, 135.“ Recte, ex etymo. Eſt tamen mox omnino opulenta vrbs πίειρα, vt πίων δῆμος, E, 710. et ſimilia. cf. Apollon. Lex. in πιείρη. et inf. 541 πιείρας, πλουσίας. εὐδαίμονας Sch. br. Euſtath.

344. ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι. ἀμφὶ πυρῇ Vat. Repetitur hic verſus cum 346. 347. 348. in Odyſſ. VIII, (Θ) 434 —437.

345. Πάτροκλον λούσειαν ἄπο βρότον αἱματόεντα. Πατρόκλου pro var. lect. Harl. βρότον αἱματόεντα iam vidimus H, 425.

346. οἱ δὲ λοετροχόον τρίποδ᾽ ἵστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. Obſeruat Sch. A. tenues res poetam velaſſe τῇ συνθέσει τῶν ἐπιθέτων. (quae tamen pauca ſunt.) τὸ δὲ, τὰ μικρὰ καὶ ἄδοξα μεγαλοπρεπῶς ἐξενεγκεῖν καὶ σεμνῶς ἀπαγγεῖλαι, θαυμασίας καὶ μεγίστης ἐστὶ δυνάμεως. (Ne hoc quidem auſim de h. l. affirmare, vt nec de aliis ſimilibus. Conueniret ea laus Virgilio v. c. Aen. VI, 218 *Pars latices calidos et ahena vndantia flammis Expediunt* etc. Homerum decet ſimplicitas et copia ſuae aetatis, h. e. antiquitatis, et nos eam probamus, eaque delectamur, quoniam ea nos in aetates priſcas reuocat, et ἐναργείᾳ

rerum ita delinit, vt inter homines illos viuere nobis videamur. Hoc vero tantum in poeta qui iſtis temporibus vixiſſe putatur, eaque non fingit, ſed tanquam vera et ante oculos poſita narrat, locum habet; neque vllus poeta recentior, etſi ſumma ingenii vi, idem aſſequi et efficere poteſt. Vnde etiam apparet, perperam id *ad artificium* aliquod Homeri referri, quod e noſtri ſenſus natura declarandum erat. Homerica laus eſt ἐνάργεια cum ſimplicitate.

Ceterum τρίποος h. l. non eſt, quod alibi, cui imponitur aliquid, ſed ipſe lebes baſi impoſitus. ἐν πυρὶ κηλέῳ epitheton ornans, *igni ardenti;* declaratum ſup. Θ, 217.

347. ἐν δ' ἄρ' ὕδωρ ἔχεαν. vt Od. Θ, 436 vbi vſſ. repetuntur. Vitioſe ἔχευαν edd. Flor. Aldd. emendate ἔχεαν Rom. et inde Turneb. Steph. cum melioribus codd. χεῦαν vn. Vindob. Venit Barneſio in mentem repon re ἐν δ' ἄρ' ἔχευον ὕδωρ quia et ſic legi poteſt. ἔχεον Vrat. d. ἄρ „*deinceps.*" Clarke.

Poſſis mirari ὕδωρ in binis verſibus 347. 348 occurrere modo priore breui, modo producta; refero hoc ad modum iteratas litteras pronuntiandi et ſic ſyllabam producendi ὕδδωρ. Mox ἄμφεπε, περιέλαβε.

348. γάστρην μὲν τρίποδος πῦρ ἄμφεπε. Hemiſtichium legitur in Polluce II, 175 ſed e margine, vt probabile ſit. Erat quoque ſcriptum γάστριν. In Etymol. in γαστήρ. ἐκ τοῦ γαστὴρ γίνεται γάστρα, ἡ εἰς κύτος γενηθεῖσα τοῦ λαμβάνειν. γάστρην μὲν τρίποδα. quod ex Homericis corrigitur.

349. αὐτὰρ ἐπειδὴ ζέσσεν ὕδωρ ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. Scriptum ζέσεν vbique fere. ζέσαν Vat. Pro ἐνὶ eſt ἐν in Harl. Vrat. d. et ἐπὶ in Vat.

ἐνὶ ἤνοπι χαλκῷ. *ſplendenti,* φαεινῷ. λαμπρῷ. Vocem vidimus ad Π, 408. cf. de Digammo in ϝηνοψ.

350. καὶ τότε δὴ λοῦσάν τε καὶ ἤλειψαν λίπ' ἐλαίῳ. καὶ in apodoſi. λίπ' ἐλαίῳ, pro λιπαρῷ, ſed qua ratione, dictum eſt ſup. ad K, 577.

351. ἐν δ' ὠτειλὰς πλῆσαν ἀλείφατος ἐννεώροιο. „ἐν „propter ὠτειλὰς, (ab οὐτᾶν *cominus ferire*) quia ab Euphorbo βέβληται quidem Patroclus, ab Hectore tamen οὔτασται. (de quo vocum discrimine centies monitum iam vidimus.) Et omnino omnia vulnera fylleptice ὠτειλαί." Sch. A. B.

ἀλείφατος ἐννεώροιο. Sch. A. οὕτως, ὡς φαρμακώδη δύναμιν ἔχοντος τοῦ παλαιοῦ ἐλαίου — quod rationem phyficam habere videtur. Alio modo Sch. B. vim olei rancidi in ficcandis humoribus quaerit: ξηραντικῷ δὲ ἐλαίῳ χρῆται, ὃ φυλάσσει τοὺς νεκρούς. ὡς κέδρινον. Eft ἐννέωρος ἐννέα ἐτῶν. ἐνναέτης apud grammaticos. ὧρος γὰρ ὁ ἐνιαυτός· Etymol. h. v. Mirari fane licet, quid veteres in nouenario numero in nonnullis rebus fpectauerint. Poffunt quidem recte fe habere βοῦς ἐννέωρος *nouennis*, Od. K, 19. et βόε ἐνναετήρω ap. Hefiod. Ἔργ. 436. At Od. Λ, 310 Aloidae erant ἐννέωροι, ἐννεαπήχεες et ἐννεόργυιοι. Et multis commentis locum fecit Minos ἐννέωρος Διὸς ὀαριστὴς Od. T, 179. quod alii acceperant de Minoe nouem annos nato aut de Minoe nouem annos regnante (v. Apollon. Lex. h. v. et Etymol.), alii de feceffu nouem annorum, quibus leges fuas meditatus effe fertur; alii ad myfticas rationes confugerunt, quas tamen quomodo explicarent, non habebant; nifi quod feptenarium et nouenarium numerum multis fuperftitionibus implicitum fuiffe conftat. Hoc tamen in loco in numero nouenario tanto minus haerere debebant homines, quandoquidem oleum erat domo apportatum, e Theffalia, vnde Achiui ante nouem annos egreffi erant. Haefere tamen in eo; fic Sch. B. ἐννεώρου interpretatur νέου. quod et ap. Euftath. eft. videntur de voce ἔνη, μία, cogitaffe, vt vnius anni fit oleum. Alio modo Euftath. σιάλους ἐννεώρους Od. K, 390 interpretabatur ἐννέα ὡρῶν, h. e. duorum annorum et trium menfium; quatenus ὥρα anni pars eft. Atqui ne partes quidem quatuor anni norant veteres.

352. ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες, ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. λεπτῷ λίνῳ, h. ὑφάσματι, πέπλῳ. Esse λὶς, λιτὸς, λιτὶ, vidimus Obff. ad Θ, 441. Iis, quae Scholia ad e. l. habebant, funt fimilia in Schol. A. Euftath. ad hunc verfum, laudato loco Herodiani ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ, ἐν τῇ ψ. et Ariftarcho, aduerfante Afcalonita.

Multo magis disfident grammatici cum aliis locis, tum h. l. in Schol. B. primoque loco Apollon. Lex. in ἑανός, in notione τοῦ ἑανὸς et ἑανὸν, de quibus egeram ad Γ, 385 partim tamen ea accuratius conftituenda pofthaec vidi, eaque reieci in Exc. de Digammo voc. ἑανός. Vt verbo dicam: ἑανὸς effe videtur omnino ductilis, tenuis, interdum τὸ ἑανὸν fubftantiue forte ex ellipfi τοῦ ἱμάτιον, aut fimilis vocabuli. Idem interdum pronuntiatum duplici littera, ἑαννός; atque ita cenfeo h. l. fcribendum effe. Noftro loco eft adiectiua forma; ficque accepiffe videtur Apollon. Lex. l. c. ὅταν δὲ λέγῃ, ἑανῷ λιτὶ κάλυψεν, ἐπιβολαίῳ λιτῷ (linteo) σημαίνει. ποτὲ δὲ, τῷ λεπτῷ ὑφάσματι. Et per λεπτὸν fere ἑανὸν redditur; etiam ap. Suidam.

355. Πάτροκλον ἀνεστενάχοντο γοῶντες. ἀνεστονάχοντο Vat. perpetua varietate.

356—368. Hos verfus a rhapfodo infertos effe, obuium eft ad animaduertendum; et animaduerfum eft a viris doctis, in his a Koeppen, Wolfio. Nec vero eft haec interpolatio e vulgari genere, verum refpondet pluribus aliis locis fimilis generis, de quibus fupra egi ad Π, 432 eo interpofitis, vt iuncturae inferuirent eorum quae de decreto Iouis, de Iunonis calliditate in eo interuertendo, et concertatione ex hoc disfenfu orta narrata funt; fiue haec recitantis alicuius rhapfodi aut plurium opera fuit, fiue vnius ex iis, qui carmen totum e partibus numero pluribus aut e diuerfis carminibus concinnarunt, Ariolari talia quidni liceat! etfi paullo prudentior facile concedat nihil ad liquidum perduci poffe.

Extat quoque Scholion pereruditum in Ven. B. Porphyrii nomine praefcripto, in quo Zenodoti, (male fcri-

bitur Ζηνοδώρου) περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας, cuius X libri erant, iudicium de fermonibus deorum, per episodia inductis appofuit; inque iis etiam de his verff. Pronuntiauerat ille repugnare hoc episodium, quippe extra argumentum (ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως) adfumtum, mori Homerico, qui nullas deorum confabulationes admittit, nifi vt doceatur aliquid ad Jliadem pertinens aut doceatur fabula antiqua; at enim altercationem hanc Iouis et Iunonis effe prorfus otiofam, cum nihil adiiciat iis quae expofita funt; effe alienam, cum mox ad Thetidis et Vulcani fermones procedat poeta; eius morem effe, vt ab humanis rebus ad diuinas, et a diuinis ad humanas procedat; hoc loco autem importune interponi alium deorum fermonem; effe porro infipienter dictum: ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, tanquam ea re fibi nuntiata (ἐκ πείσματος f. ἐκ πεύσματος) id egiffet; non enim ferius haec didiciffe Iunonem, nec, quod rhapfodia A. docet, ignoraffe; effe porro abfurdum, Iouem irafci Iunoni, quod Iridem ad Achillem miferat: fup. Σ, 166 fq. nec pariter Mineruae, quae et ipfa Achilli ftudebat, et ignem eius caput ambientem excitauerat: (Σ, 217 fq.) cum tamen antea Iupiter, dixiffet, Iunoni fe ignofcere magis quam Mineruae filiae (Θ, 406 fq.) abfurdum et illud, quod Iupiter non aeque irafcatur Iunoni noctem acceleranti 239. et cum antea Iupiter Patrocli corpus feruatum effe mallet, (P, 268 fq.) nunc autem irafci eo feruato; nam quod Achilles in medium eft adductus, nullum alium effectum habuit, quam vt Patrocli corpus feruaretur. Tum, cur non memorauit, Iouem a monte Ida difceffiffe? etfi hoc poteft κατὰ τὸ σιωπώμενον factum effe; verumtamen funt reliqua vitiofa et fufpecta (σαπρὰ καὶ ὕποπτα. an ὕπουλα?) Defenfio autem, qua Iuno vtitur 362 fq. eft prorfus infipida: cum enim deberet docere, nihil fe mali Troianis intuliffe, feruato Patrocli corpore, contra autem feciffe, quod ipfe Iupiter fieri vellet; quaerit porro (Zenodotus), cur ea non fibi licere putare debeat, Troianis mala machinari? in verbis itaque vf. 367 οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κα-

τεασαμένη κακὰ ῥάψαι, eam ſibi ipſam praeuaricari. Hactenus Zenodoti reprehenſio; verſibus autem XIII ſublatis omnia bene conueniunt. Poſtrema e Schol. Exc. iam attulerant Cantabrig. et ex iis Barnes. Scholion in Ven. B. et in fragm. Moſc. legitur emendatius quam e cod. Leid. ap. Valken. Diſſ. de Scholiis p. 137. niſi quod in primis ſtatim Scholii verbis in vtroque excidiſſe videtur negatio: ἀποδεικνῦναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον. Legendum videtur οὐκ εὖ διεσκευασμένον. Niſi διασκευάζεσθαι omnino accipiendum eſt de interpolatoribus; idque videtur probabile, ſi Schol. A. ad T, 327 conferas.

Sunt in his multa ſubtiliter magis et argute, quam vere dicta. Tota autem argumentatione hoc tantum efficitur, quod male iſta ſcripta ſunt; an vero ab rhapſodo aut ab alio, quam a primo auctore, nondum per haec euictum eſt. Vtinam adiectum eſſet et illud, a codicum ne parte olim hi verſus abfuerint, an rhapſodi non omnes eos traditos acceperint. Nunc interpolationis probabilitas aliunde quaerenda eſt, in tota quidem rhapſodorum ratione ac more perpetuo, intexendi ea, quae ſupplere poſſent et locupletare Homericas narrationes; tum in ſtudio manifeſto nexum aliquem inferendi in conſilia Iunonis et Iouis, etiam per contortas rationes; fruſtra enim aſſeritur, omnia in Iliade mirifice eſſe inter ſe vincta et copulata. Legerat verſus Sext. Empir. nam recitat vſ. 356 Ζεὺς Ἥρην. Verum interpolationes huius generis a multo antiquioribus temporibus ante Alexandrinos grammaticos repetendae ſunt; neque ſeriorum auctoritas in alterutram partem vim et pondus habere poteſt.

356. Ζεὺς δ' Ἥρην προςέειπε. „quod ſubintelligitur (κατὰ τὸ σιωπώμενον) Iunonem cum Ioue in Olympum rediiſſe.“ Schol. A. Iunonem rediiſſe, diſerte dixit poeta O, 77 ſq. At de Ioue nil monuit; etſi Iouis mentionem fecerat aliquoties P, 196. 268. 441. Π, 431. 644. loci tamen, in quo verſabatur, mentione facta nulla; quandoquidem tamen Π, 431 cum Iunone confabulatur, illa autem in Olympo ſedebat, neceſſe eſt, Iouem

quoque iam tum ex Ida ad Olympum rediisse. cf. Notam ad Π, 431. et Obss. ad 432.

Ζεὺς δ' Ἥρην προςέειπε. et vs. sequ. πότνια Ἥρη mirationem faciunt, Ἥρην modo sine, modo cum digammo esse pronuntiatum. v. de hoc Exc. ad A. et Exc. de digammo voc. Ἥρη. Cum tamen hanc particulam serius illatam esse pateat, ad principis poetae morem ea varietas referri nequit. Abest δ' a Sexto l. c. sed in poeta iunctura abesse nequit.

357. 8. ἔπρηξας καὶ ἔπειτα, βοῶπις πότνια Ἥρη, ἀνστήσασ' Ἀχιλῆα. Importunum est καὶ cum ἔπειτα. Bentl. emendat ἔπρηξας δ' ἤπειτα. Sollenne erat εἶτα ἔπρηξας. Schol. A. B. aiunt καὶ abundare et ἔπειτα esse παραυτίκα, νῦν. ἔπρηξας, ἐτέλεσας, ἐπλήρωσας, Hesych. ad h. l. effecisti hoc, vt: ὥςτε ἀναστῆσαι Ἀχιλῆα.

βοῶπι Venetus.

367. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. vn. Vindob. ἔειπας. varietas alibi obuia.

362. καὶ μὲν δή πού τις μέλλει βροτὸς ἀνδρὶ τελέσσαι scil. τοῦτο vel ταῦτα, vt ad explendam iram in Troianos et ad tuendam caussam Achiuorum excitaret Achillem; seu verbo, vt efficeret hoc, quod effecit, studii vel odii caussa. Bentleius, qui sentiebat obiectum non bene esse omissum, emendabat μέλλει ἔπος ἀνδρὶ τελέσσαι sagaciter: vt Ψ, 543 εἰ κε τελέσσῃς τοῦτο ἔπος, vel, νόον, vt Ψ, 149 σὺ δέ οἱ νόον οὐκ ἐτέλεσσας.

363. ὅςπερ θνητός τ' ἐστί. valde pleonasticum videri debet post βροτός. Exciderat τ' Lips. Ven.

Versus iterum legitur Od. Υ, 46.

364. πῶς δὴ ἔγωγ', ἢ φημὶ θεάων ἔμμεν' ἀρίστη. Doricum ἐγὼν esse ap. Zenodotum ait Schol. A. παρὰ δὲ Ζηνοδότῳ καταδώριον, ἐγών.

ἔμμεν' et ἔμμεν scribitur.

Versus 364. 365. 366. lecti iam Δ, 59. 60. 61. vbi tamen pro ἀρίστη melius erat πρεσβυτάτη.

365. ἀμφότερον γενεῇ τε. Vat. ἀμφότερ' ἐν γενεῇ τε.

367. οὐκ ὄφελον Τρώεσσι κοτεσσαμένη κακὰ ῥάψαι; Schol. B. οὐκ ὄφελον, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἔμελλον. κοτεσσάμενος recitat Schol. Eurip. Med. 1.

κακὰ ῥέξαι Vrat. d. vn. Vindob. a m. pr. et Schol. Leid. inf. ad v. 356.

369. Ἡφαίστου δ' ἵκανε δόμον. Ald. 2. cum hinc expreſſis, et cod. Canter. vnoque Vindob. Ἡφαίστοιο δ' ἵκανε praeferri poteſt forte vt auri ſuauius; at alterum codices optimos obtinet. Recte autem vtrumque ſe habet; eſt enim duplex forma verbi ἵκανω et ἱκανω. de quo v. Excurſ. I ad P. de prosodicis. — Sup. B, 16 καρπαλίμως δ' ἵκανε, at Z, 242 ἀλλ' ὅτε δὴ Πριάμοιο δόμον περικαλλέ' ἵκανε.

370. ἄφθιτον, ἀστερόεντα, μεταπρεπέ' ἀθανάτοισι. Schol. B. ἀστερόεντα, λαμπρὸν, οὐχὶ τὸν ἀστερώδη. monet quoque Etymol. Scilicet vt alibi: οὐρανὸν ἀστερόεντα. οὐρανοῦ ἀστερόεντος. nunc autem dictum, vt Π, 134 θώρηκα ποικίλον, ἀστερόεντα, fulgidum.

De vſu τοῦ ἄφθιτος vidimus ad E, 724.

μεταπρεπέα hoc vno loco, quod alibi ἐκπρεπής. μεταπρέποντα ἐν ἀθανάτοις.

371. Κυλλοποδίων de Vulcano dictum ſine opprobrio, (vt ἀμφιγυήεις) et quod diminutiuum pro Κυλλόπους, ad indolem priſci ſermonis eſt referendum. Κυλλὸς pro χωλὸς vox fuit Ionica, vt ex vſu ap. Hippocratem patet.

ὃν ῥα „*quem ſcilicet.*" Clarke.

372. ἑλισσόμενον, ἐπιστρεφόμενον ὡς χωλόν. (nec tamen hoc quod additur neceſſe eſt; nam ἑλίσσεσθαι omnino de iis dictum, *qui ſuarum rerum ſatagunt, verſantur aliqua in re.* itaque declaratur per σπεύδοντα. Sch. br. reddunt bene; ἐνεργοῦντα) ἢ μεμίμηται ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου τὴν τοῦ πυρὸς κίνησιν. Sch. A. hoc diſertius in Sch. B. expoſitum, ſpectat ad ineptam allegoriam Vulcani. cf. inf. ad 473.

φύσσας ſcriptum in Lipſ. et aliis ἀμέτρως.

373. σπεύδοντα· τρίποδας γὰρ ἐείκοσι πάντας ἔτευχε, „quod σπεύδοντα eſt ἐνεργοῦντα (non autem ἐπὶ τοῦ

κακοπαθεῖν νῦν κεῖται. Sch. B.) et quod πάντας abundat" Sch. A. Sch. br. et Eustath. Alterum hoc verum non est; sed vt satis docui ad H, 161. K. 560 et alibi et ad h. l. Clarke, nam valde liberalis fuit in hac obseruatione inculcanda, vox exprimit numerum iustum ac plenum, *non pauciores quam viginti.* Latini dicunt: *tripodes ad viginti numero.*

374. περὶ τοῖχον ἐϋσταθέος μεγάροιο. Est εὐσταθὲς, quod alias est εὔπηκτον v. c. B, 661. εὐποίητον. nam ἱστάναι οἶκον est, ποιεῖσθαι οἶκον.

375. ὑπὸ — θῆκε iungenda esse patet. At fuere (ap. Sch. A. et B. sicque Vrat. A. cum Polluce, X, 79) qui ὑπόκυκλα iungerent, vt ὑπότροχα. Aliter dictum est τάλαρόν θ' ὑπόκυκλον Od. Δ, 131 quod habet rotam subiectam; de quo v. docte disputantem *Boettiger, Vasengemaelde* I B. III Heft p. 34 sq. at h. l. manifestum est ὑπέθηκε κύκλα σφ' ἑκάστῳ (ἐν) πυθμένι. πυθμὴν omnem fundum et basin declarat: v. ad Λ, 634. h. l. pedes tripodis. κύκλα sunt τροχοὶ, vt iam E, 722 vidimus.

χρύσεα δὲ in δὴ mutarat Barnes perperam.

376. ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα. ξ— „quod οἱ pro αὐτῷ, ἑοὶ, non οἱ, ἐκεῖνοι; et quod θεῖον ἀγῶνα dixit coetum, consessum, deorum." ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται, versu laudato, reddit Apollon. Lex. voc. ἀγών.

δυσαίατ' ἀγῶνα. pro δύσαιντο. „ἐν ἄλλῳ· δύσονται ἀγῶνα." agnoscit alterum hoc ipse Apollon. Lex. in ἀγών. Schol. br. Cant. Harl. Vat. Vrat. d. vn. Vindob. et edd. ante Barnes. et potest videri in δυσαίατο mutatum esse, vt cum altero νεοίατο conueniret. Atqui mos Homericus in talibus membris copulatis variare tempora. Contra potest reponi, interpolatione illatum esse δύσονται ex H, 298 αἵ τε μοι εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, quia δυσαίατ' in praestantissimis codd. reperitur, in Towal. etsi vitiose scriptum δυσέατ' fragm. Mosc. Veneto, vt taceam Vindob. cod. Alteri, cuius exigua aut nulla est auctori-

tas; petierat id Barnes et receperat ex cod. Mori. Ab Hesychio vtrumque in glossarium relatum est, δυσαίατο et δύσονται. habet quoque vtrumque Eustathius.

Superest tamen tertia lectio, quam doctiorem vtrique praeferam δύσωνται, in Lipf. Vrat. b. vno Vindob. et in marg. Steph. nescio vnde. Iungitur quidem ὄφρα trinis his modis omnibus; cum subiunctiuo tamen inprimis, eo consilio, vt. v. Exc. de ὄφρα ad lib. IV. p. 666. 667.

Praeterea in vulgaribus, ἐν ταῖς εἰκαιοτέραις, olim quarta extitit lectio: „θεῖον κατὰ δῶμα δέωνται·" Schol. A. quam ex interpolatione illatam fuisse, manifestum est.

ἀγῶνα „νῦν τὸν ναὸν λέγει." Schol. A. et paullo post laudatis quinque significationibus huius vocis (Scholion hoc et alibi iteratur haud semel. cf. quoque Eustath.) de loco, vt Od. Θ, 260. de coetu, de multitudine, de certamine, vltimo loco subiicitur, τὸν ναὸν, ὡς ἐνταῦθα. Vix assequaris, quomodo hoc alicui in mentem venerit, vt h. l. de *templo* cogitaret. Ita tamen et Schol. br. τὰ θεῶν τεμένη. Scilicet Scholion hoc transscriptum est ex alio loco H, 298 vbi Troianae mulieres εὐχόμεναι θεῖον δύσονται ἀγῶνα, quod reddiderunt grammatici ναὸν, cum tamen sit, sacer coetus, vti ἀγὼν est omne ἄθροισμα. v. Obss. ad e. l. Atque tenendum est hoc exemplum, propter alias grammaticorum obseruationes ad certum locum spectantes et temere ad loca disparia translatas, vnde tenebrae legenti obiiciuntur.

Ceterum alludit ad h. l. Aristoteles de Rep. I, 4. ἢ τοὺς τοῦ Ἡφαίστου τρίποδας, οὕς φησιν ὁ ποιητής, αὐτομάτους θεῖον δύεσθαι ἀγῶνα.

378. οἱ δ' ἤτοι τόσσον μὲν ἔχον τέλος, οὔατα δ' οὔπω. (⟗) „ὅτι ἐπὶ τῶν παρὰ μικρὸν τετελειωμένων οὕτως λέγει· ὡς, τὸ μὲν ἄλλο τόσον. (Ψ, 454) τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον μὲν ἔχε χρόα (Χ, 322)" Sch. A. Scilicet supplendum est, quod non viderunt, ἐπὶ τόσον ἐφ' ὅσον. *in tantum; ex parte quidem, hactenus.* Commenta aliorum narrat Sch. B. ἀντὶ τοῦ ὅλον (sic et Schol. Exc.) οἱ δὲ, ἐπὶ τὰ

σοῦτον ἔσχον τὸ τέλος, ὥστε τῶν ὤτων προσδεῖσθαι. τινὲς δὲ, τόσσον, τὸ λοιπὸν (hoc et Sch. br. ariolando e contexto) Eustath. παρ' ὀλίγον.

οἱ δή τοι Vrat. d. et vn. Vindob.

379. τά ῥ' ἤρτυε, κόπτε δὲ δεσμούς. „ἤρτυε, ἡτοίμαζε. (ἀρτύειν, ἀπαρτίζειν Eustath. et καταρτίζειν) κόπτε δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἤλαυνε. (ἐχάλκευε Sch. br.) δεσμοὺς δὲ, τὰς λαβάς, ἢ τοὺς ἥλους, οἷς ἐστήρικται ἡ λαβή." Sch. B. alterum hoc recte; etiam Sch. br.

προσέκειντο vn. Vindob. δεσμὰ Barocc. Mori.

380. ὄφρ' ὅγε ταῦτ' ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Lipſ. Vrat. b. d. et Barnes pro var. lect. ἐπονεῖτ' εἰδυίῃσι. cum vitio metri. nam est digammum: επονειτο ϝιδυιησι. v. ad A. 608. ταῦτα πονεῖτο vn. Vindob.

381. τόφρα οἱ ἐγγύθεν ἦλθε. Lipſ. ἐγγύθε ἦε.

382. τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος. Quaesitum est, cur in Odyssea *Venus* vxor Vulcani sit (Od. Θ, 266 ſq.) hic *Charis*. Meras argutias reponunt grammatici in Schol. A. B. Dicendum erat; aut: ſequi Homerum diuersos mythos: (qui ſunc ad idem redeunt, nam propter operum venuſtatem Vulcano modo Venus modo Gratia iuncta esse dicta est. Hoc vtique ex mythorum interpretatione tenebimus.) aut diuersis auctoribus deberi locum huno Iliadis et alterum in Odyssea. Alterum hoc ſtatuebant οἱ χωρίζοντες. cf. ad Φ, 416. Nam illud esse puto nimis acute dictum, Charin pro pellice a Vulcano habitam, Venerem pro vxore. λιπαροκρήδεμνος Charis, a parte ornatus candida faſcia capitis totum habitum deſignat. Vox est ap. Suidam; et in Hymn. in Cerer. 438. Quid κρήδεμνον fuiſſe videatur, dictum ad Ξ, 184. Quaeri poterat, ſaltem notari, quod et Pauſan. IX, 35 p. 781 fecit, illud quoque, quod h. l. Χάρις tanquam vna memoratur, cum plures poëta memoraſſet, vbi Somno promittit Iuno Χαρίτων μίαν ὁπλοτεράων Πασιθέην Ξ, 267 ſq. et Veneris miniſtrae Χάριτες Od. Θ, 364. Adeo diuerſos mythos e diuerſis forte carminibus, expreſ-

fiſſe videri debet Homerus. Niſi probabilius fuit, totam ἀσπιδοποιΐαν alium poetam habere auctorem.

383. τὴν ὦπυια. etſi vox iam aliquoties lecta erat Θ, 304. Ν, 379. Ξ, 168. Π, 178 hoc tamen loco demum grammatici de eius etymo quaerunt, et a meris ariolationibus petunt, Sch. A. B. Euſtath. ad l. l. add. Schol. Apoll. I, 46. vt res digna non ſit, cui immoremur. Sufficit eſſe γαμῆσαι, *matrimonio tenere.*

385. τίπτε Θέτις, τανύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ; Erat vbique editum et lectum: τίπτε Θέτι τανύπεπλε ἱκάνεις. Et alterum hoc etiam in optimis legitur; vt in Townl. Moſc. etiam in Ven. A. B. At Schol. A. τανύπεπλος praefixum habet, et addit: παρὰ Ζηνοδότῳ· „ἡμέτερόν δε.“ καὶ „Θέτις τανύπεπλος ἱκάνεις.“ Hic habemus iterum exemplum ignorati vel neglecti hiatus in poetae lectionem ab ipſo Ariſtarcho, vt videtur, illati. Vidit quoque emendandum ita eſſe Bentl. laudatis locis vſſ. 357. 424. Γ, 277 vbi idem viſus nominatiui obuius eſt. De ἡμέτερόν δε non aeque pronuntiare licet, cum illud ἡμέτερον δῶ cum ſimilibus frequentius occurrat. Vt Η, 363 et al.

Θέτις, pro Θέτι, intulerat iam Barnes, etſi vana de ratione, ne vltima breuis produceretur. Verum primus caſus pro quinto frequentatur; et h. l. Θέτις in Mori. Barocc. nunc illud firmat Zenodotus. Memoranda adhuc eſt alia varietas: Scholio A. praefixum eſt: τίπτε, θεὰ τανύπεπλος.

Celeritatem alacritati et beneuolentiae conſonam in verbis agnoſcit Sch. B. Repetuntur vſſ. 385. 6. inf. 424. 5. et totus locus iterum expreſſus eſt in verbis Calypſus Mercurium excipientis Od. Ε, 87—91. eumque ante oculos habuit Apollon. Argr III, 52. 53. 54. vbi quoque Schol. Homerica appoſuit.

386. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. „ἀντὶ τοῦ, εὐδαμῶς“ Schol. A. B. θαμίζοις Vat. At θαμίζεις eſt quoque in altero loco Od. Ε, 88. et in Apollon. Lex. θαμά; verſu adſcripto, θαμίζεις, πυκνῶς παραγίνῃ.

Barnes: „γρ. θάαιζες“ hoc est, putabat ille scribi sic potuisse aut debuisse. Atqui solet hoc πάρος cum praesenti tempore iungi, vt sup. Δ, 264 οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι, vbi male inualuerat εὔχεο. Eodem fere modo Latini *dudum* adhibent; v. c. *iamdudum* video.

387. ἀλλ' ἕπεο προτέρω. Schol. B. εἰς τὸ ἔμπροσθεν. Eustath. προτωτέρω. Vidimus iam Γ, 400.

ἵνα τοι πὰρ ξείνια θείω. Lips. παρά.

388. ὣς ἄρα φωνήσασα πρόσω ἄγε. Cant. Vat. φωνήσασ' ἡγήσατο.

390. ὑπὸ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦε. non ἦεν, sequente consona in κέκλετο. Correxerat iam Turnebus.

392. Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Θέτις νύ τοι σεῖο χατίζει. ~ „πρόμολ' ὧδε. quod ὧδε, ὡς ἔχεις· οὐδὲν ὑπερθέμενος· καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ· ἀμφίσταθ' οὕτως. (Il. Ω, 712 ἀμφίσταθ' ὅμιλος· quod quid huc faciat, haud assequor) Sch. A. οὕτως ὡς ἔχεις reddunt etiam ceteri; Sch. B. br. Eustath. Suidas in Ἥφαιστε. Scilicet fuere qui ὧδε acciperent, *huc*. vt et solebant facere Od. A, 182. P, 544. vnde monent grammatici οὐδέποτε ὧδε τοπικῶς εὕρηται παρὰ ποιητῇ. de quo iam monitum est sup. Obss. ad M, 346. Fuit ea Aristarchi doctrina, vt ex Apollonii Lex. in ὧδε discimus: κατὰ Ἀρίσταρχον οὐδέποτε συνήθως ἡμῖν κεῖται, ἀλλ' ἀντὶ οὕτως κεῖται. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν — Od. Θ, 326. ἐπὶ δὲ τοῦ Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, οὕτως ἀκούει· πρόσελθε (πρόελθε) οὕτως ὡς ἔχεις, ἐκ προχείρου, οὐδὲν ἀναβαλλόμενος. Ex eo sua habet Hesych. add. Etymol. h. v. ᾧδε cum iota subscripto exhibent Schol. A. B. quod alibi vidimus in ᾧ τε pro ὥς τε. v. Obss. ad M, 433. p. 348.

πρόμολε pro πρόελθε, notatur non modo in Suida, Hesychio, verum ab ipso Apollonio Lex.

Notissimus autem est versus vsu Platonis, cum carmina sua combureret, Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε, Πλάτων νύ τι σεῖο χατίζει. Sch. A. Eustath. et antiquiores Laert. III, 6. cum Olympiodoro in vita Platonis (p. 585. ad calc. Laert.) add. Obss. ad P, 263. Narratur similis huius ver-

ſus vſus de Metrocle Theophraſti commentarios comburente Laert. VI, 95.

γρ. θεός τίνυ" Barnes. inepte.

394. δεινή, νῦν, ἡ θαυμαστή, Sch. br. Ceterum etiam Schol. B. obſeruat Vulcanum haec dicere adhuc intra officinam morantem: ἐντὸς ἀναβοᾷ. Nam infra demum vſ. 410 opus e manu deponit, et ex officina prodit, vt ſe in cubiculum Charitis conferat.

395. ἥ μ' ἐσάωσ' ὅτε μ' ἄλγος. — In Scholiis de fabula ipſa nihil notatum occurrit. Ineptias Schol. B. cumulat; in his hanc, quod τῆλε πεσόντα, τεχθέντα interpretatur, ex illo, quod tamen valde diſcrepat, Iouis dicto: ὅς κε πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. Il. T, 110. Aliis modis argutatur per allegorias Euſtath. p. 1149, 40 ſq.

Non minus inepte ille τῆλε ait poſitum eſſe ἀντὶ τοῦ τηλόθι. παρ' Ὠκεανῷ γὰρ ἐγεννήθη. potius τηλόθεν· ἤτοι ἀπ' οὐρανοῦ. vt Sch. br.

ὅτε μ' ἄλγος ἀφίκετο (εἰς ἐμέ). Malis ἐφίκετο. vt ἐπῆλθε κακόν. Neutrum alibi in Homero occurrit ſed ſimplex ἱκάνειν ſaepe: ſic ἄλγος, ἄχος, πένθος, κῆδος ἱκάνει (ἐπί) τινα dicitur; vt A, 254.

Videamus narrationem ipſam. Poetam mythum antiquiorem ad ſuum conſilium ingenioſe accommodaſſe, nec haec primum excogitaſſe, in aperto eſt. Mythus ipſe debuit eſſe hic: Iunonem Vulcanum ex ſe natum, cum claudicare videret, indignabundam proieciſſe ne partus tam deformis innoteſceret: haec in vſſ. 395. 6. 7. diſerte narrata ſunt; e Iunone ſola ſine Iouis congreſſu natum eſſe non narratur; contra vero Iouem ipſum ex Iunone Vulcanum ſuſcepiſſe ex tota narratione colligas, et voluiſſe eam Iouem partum celare. Narratur porro proiectum Vulcanum decidiſſe in mare, exceptumque a Thetide et Eurynome clam eſſe nutritum per nouem annos in Oceani fundo. vſſ. 398—404. quod additur de fabrili arte ibi per hoc tempus exercita, ad ornatum ſpectat. Non memoratur, quid poſthaec factum ſit, et quomodo in Olympum fuerit receptus Vulcanus: quo ipſo intelli-

gitur, narrationem hanc esse partem mythi alibi, in alio vt probabile fit carmine, quod periit, disertius expositi.

Discrepat narratio ab ea quam libro primo legeramus, vss. 587 per episodium intextam: vbi Vulcanus a Ioue proiectus et in Lemnum delatus, a Sintibus exceptus esse memoratur. In Nota ad e. l. ex aliis Iliados locis elicere licuit, ex Heraclea aliqua mythum esse desumtum: v. Notam. Propius accedit ad alterum hunc locum, in quo nunc versamur, modus, quo narratus et ornatus est mythus in Hymno in Apoll. 316 sqq. seu in Apoll. Pyth. 138 sqq. Est hic Vulcanus e Ioue natus a Iunone, (nihil enim video appositum esse vnde colligere liceat, iam tum Iunonem sine congressu cum Ioue peperisse; immo vero propter hoc ipsum, quod tam deformem puerum ediderat, ab eius amplexibus se continuit Iupiter.) Vulcanus statim a partu a matre irata propter deformitatem proiectus est in mare, a Thetide autem exceptus et educatus. Iupiter inde Mineruam solus e capite suo progenuit: quo eius consilio Iuno exasperata Typhonem sola sine Ioue procreat. Ita solebant antiqui poetae antiquiores fabulas nouis modis et commentis nectere et variare. Antiquiora fuere seorsum narrata: Vulcanum natum esse claudicantem; Mineruam e capite Iouis ortam; et Typhonem nouum naturae monstrum a Iunone procreatum.

Iam in his videmus stabilita plura: primum, morem poetae, antiquiores mythos, ex carminibus antiquioribus, intexendi carmini suo; porro diuersas quoque eiusdem mythi narrationes carmini insertas esse; siue quod auctor carminis id sibi licere putauerit, siue quod diuersae partes a diuersis auctoribus in vnum Iliados carmen coierint; videmus quoque cum Vulcanum exhibere vellet Thetidi beneficio aliquo in se collato obstrictum, poetam antiquum mythum pro facto commode adhibere, ex more, quem in hoc carmine saepius seruatum vidimus, vt mythi antiqui pro re vere gesta, in historici facti speciem narrarentur, etiamsi narratio ipsa imberet fundum non

factum, sed iudicium aliquod animi, sententiam vel phantasma, antiqui sermonis indole in factum mutatum. Habemus tandem exemplum mythi iam ante Iliadem conditam variis modis ornati.

Subest mytho pro fundo *Vulcanus claudicans:* quo iudicio, qua de caussa, hoc commentum antiquiore aevo in hominum animos venerit, nunc ignoramus. At claudicationis caussam videmus repetitam a lapsu graviore; congrue cum eo quod saepe fit; expositam tamen diuersis modis; ab aliis, vt in Lemnum insulam deciderit, ab aliis vt in mare prolapsus sit: haec duo tenenda sunt; porro altero modo a Ioue, altero a matre praeceps datus esse narratur.

Cum Lemnum ignibus subterraneis aliquando arsisse satis constet: non tam ineptum est, caussam mythi inde aliquando esse repetitam. Cum porro in cosmogonicis phantasmatibus ignis et aquae pugna, tum vtriusque consociatio, variis modis mythice sit expressa: non absurdum est, narratiunculam de Vulcano sub Oceano latente ex eo ipso ductam putare. Nam commenta haec antiqua ab aliqua vtique caussa probabili profecta esse necesse est; ineptum esset contendere velle, probabilius esse, homines temere, nulla re externa adductos, in hoc incidisse, vt narrarent, deum ex Olympo nulla de caussa delapsum in fundo maris fabricam instituisse. Licebit tamen, de his statuere quemque pro arbitrio aut ingenio suo, modo hoc faciat sine contumelia aliorum. Elementa autem rerum *iam ante auctorem Iliadis*, saltem certarum partium et locorum, per Iouem, Iunonem, Vulcanum, Oceanum, declarata esse, tam multis locis notauimus, vt de his omne certamen vanum videri debeat. Si alia antiquiorum carmina, saltem si philosophica, Empedoclis inprimis, superessent, tutius, vtique probabilius, iudicium criticum de his Iliados locis facere liceret, in quibus mythica huius generis interposita sunt.

396. μητρὸς ἐμῆς ἰότητι κυνώπιδος. de tali connitio v. dicta ad Γ, 180. Α, 225.

ἤ μ' ἐθέλησε. Intulerat Ald. 2. ἐθέλεσκε ex codice aliquo recenti, in qua classe est quoque cod. Alteri. Nam omnes meliores seruant ἐθέλησε. etsi per se nil refert, cum edd. Flor. Ald. 1. Rom.

397. τότ' ἂν πάθον ἄλγεα θυμῷ. Nam, tanquam deus, non poterat vita priuari aut a matre interimi; at cruciatus perferre poterat, quod vidimus Martis exemplo. cf. ad E, 380 dicta.

τότ' ἄρ' ἢ τότ' ἂν πάθον Eusthath.

398. εἰ μή μ' Εὐρυνόμη τε Θέτις τε. Quod Eurynome et Thetis puerum Vulcanum proiectum in mare exceperunt, nutrierunt et occultarunt, cum pluribus antiquioribus mythis conuenit: Ad Oceanum fere se recipere et confugere solent dii ab Olympo profugi et latebras quaerentes; accedente forte notione, quod ad extremam terrae et caeli oram Oceanus sedem habet. In Oceano clam educata fuerat Iuno ipsa Ξ, 303 Bacchus fugiens ad Thetidem se receperat Z, 135. 136. Est autem Eurynome inter Oceanides, vt ex vs. 399 patet, adde Hesiod. Θ. 358. Apollod. I, 2, 2. At Thetis inter Nereides. Cum altera haec non memorata sit eodem modo, quo Eurynome, Barnesius interponit pessimo exemplo versum a se procusum et inter fragmenta Homeri retulit post vs. 398. Νήρηος πολιοῖο θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα.

399. ἀψορρόου Ὠκεανοῖο. Vocem ἄψορρον iam saepe vidimus, v. ad H, 413. nunc ἀψόρροος vt istud ab ὄρω, sic forte hoc ab ὀρούω. Oceanum autem amnis more terram *circumfluere*, nota est antiquorum opinio. Vide vel Eustath. ad Perieg. pr. Notabile autem epitheton est h. l. quod Oceanus *deus* illud habet, vt Oceanus deus ἀψόρροος sit; cum elementi sit epitheton; cuius generis epitheta passim in poetis reprehenduntur, vt *Vulcanus ardens* in Horatio.

400. τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. „τῇσι πάρ' non esse acuendum πάρ' retracto accentu, quia in synaloephe sit, Schol. A. et B. monent diligenter, et reuocant nos ad v. 191. Neutrum satis perspicio; hoc vi-

deo, si iungas παρεχάλκευον, (παρ — χάλκευον) posse παρ sine accentu scribi.

εἰνάετες χάλκευον. Potuit in antiquiore carmine mythus, forte cosmogonicus, certam notionem habere. Nunc id ignoramus; et nobis est numerus certus pro incerto.

δαίδαλα πάντα Zenodotus et Aristophanes." Sch. A. sicque Barocc. Varietas aliquoties obuia.

Ceterum mireris forte praecox Vulcani ingenium, quod ille statim ab infantia artem fabrilem exercuit. Sed cogitandum est, tam felicia omnino fuisse deorum ingenia; ita Apollo statim a partu sagitta matrem Latonam vltus est, et Mercurius e cunis elapsus furta commisit. Conuenienter sane et hoc; quandoquidem miracula tantum physica quae animos teneant miratione, quaeruntur; ethica haud curantur. Sapienter tamen in loco nostro concinnatum est hoc, quod puer Vulcanus per nouem annos in leuioribus occupatus, procudendo fibulas et alia ad mundum muliebrem pertinentia, grauioribus artis operibus praelusisse videri potest.

401. πόρπαι, ἕλικες, κάλυκες, antiqui mundi muliebris genera et nomina, quae iam Alexandrinorum grammaticorum aetate exoleuerant. Itaque notiones fere ex etymo constituunt. πόρπη, fibula, ἐκ περόνης, ait Etymologus. πόρπακα, ansam clipei comparat Hesychius. Legit quoque πόρπακας γναμπτάς θ' Lips. γναπτὰς passim scribi, vt in Townl. facile expectes, vt fieri solet in γνάπτω.

ἕλιξ declarat inflexum quid, seu inauris seu digiti (vt Apollon. Lex. γναμπτὰς ἕλικας, τοὺς δρακοντώδεις δακτυλίους) seu brachii, quod ceteris praestat, ornamentum: censente sic eodem Apollonio voc. ἕλικας et Schol. A. et br. Similia in Hesychio.

κάλυκες non minus varie explicantur in Schol. A. B. br. Eustath. Etymol. diuersis Hesychii locis, nec facile elicias aliquid, cui satis fidere possis: siue fistulam dixeris, cui fibulae acus immittitur, siue ornamentum cali-

ci rosae simile. Insertus est versus Hymno in Venerem vs. 164.

402. περὶ δὲ ῥόος Ὠκεανοῖο. Doruill. Vann. Crit. p. 335 ex antiquo codice memorat δέῤῥωος. Est sane antiquus deprauandi mos librariorum indoctorum; nihil amplius.

403. ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος. In sono verborum asperiore commendando multus est Eustath. et Suidas ad h. v. μορμύρων ποταμὸς, ῥεύματα ἔχων. Vidimus vocem iam E, 599. μορμύρω, σὺν μ.

404. οὐδέ τις ἄλλος ᾔδεεν. „γρ. καὶ ᾔδειν" Schol. A.

405. Θέτις τε καὶ Εὐρυνόμη ἴσαν. vulgatum erat in edd. et Eustath. ἔσαν Sed alterum et ipsa res suppeditat et codd. meliorum consensus: vt Townl. fr. Mosc. Lips. Ven. Mori. Harl. cum Schol. ἐγίνωσκον, quod et in Lips. est. Adde Vrat. d. vn. Vindob. et potiorem his Apollon. Lex. in ἴσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἐγίνωσκον· apposito hoc versu et Hesych. ἴσαν, ᾔδεισαν. Alludunt Cant. Vat. ἶσαν.

οἵ μ' ἐσάωσαν. Expectabam alicubi lectum Ionicum οἵ με σάωσαν.

406. ἡ νῦν ἡμέτερον δόμον ἵκει. Erat vulgatum ἥκει, perpetua varietate. Est tamen ἵκει in melioribus Barocc. Lips. Vrat. b. d. fragm. Mosc. Ven.

τῷ με μάλα χρεώ. Harlei. Vat. χρή. Sed alterum saepe occurrit, pro pleno: ἐπί με ἱκάνει ἡ χρεώ.

407. ζωάγρια τίνειν. Schol. A. „μετὰ τοῦ ι τὸ ζωάγρια Ἀρίσταρχος." Non assequor, quomodo ζωάγρεια scribere potuerit. Vidimus ἀνδράγρια Il. Ξ. 509. Sunt simili modo τὰ ζωάγρια propter vitam seruatam praemia, munera, ἄποινα, vt Z. 46 ζώγρει, Ἀτρέος υἱὲ, σὺ δ' ἄξια δέξαι ἄποινα. Apollon. Lex. ζωάγρια, τὰ τῆς ζωῆς ἀγρεύματα reddit. Verum Scholion modo memoratum corruptum esse suspicor, et lectio Aristarchea spectauit ad alterum verbum; fuit enim τελεῖν pro τίνειν lectum in Barocc. et in Veneto, et alibi quoque variatum.

408. ξεινήια καλά, Harl. ξυνήια.

410. *πέλωρ αἴητον ἀνέστη.* Vox antiquata *αἴητος*, in qua laborarunt grammatici, cum ſuper etymo tum ſuper accentu, nec minus de ſenſu. Aſcalonitam et Proteam cum Philoxeno, pro quo Philetam nominat Schol. Moſc. Scholion A. Herodianum Schol. B. Apionem Apollon. Lex. h. v. excitant. Abstineo tamen ab excerpendis commentis ieiunis et inanibus. Breuiter ea complexus eſt Etymologus: *αἰητὸν, ἐπὶ τοῦ Ἡφαίστου, πνευστόν· ἢ πυρῶδες.* (haec quoque ap. Heſych.) *οἱ δὲ μέγα. ἄλλοι, τὸ μεθ᾽ ὁρμῆς. οἱ δὲ, ὡς ἀετός.* Add. Euſtath. et Sch. br. in quibus narrantur quoque fuiſſe, qui vnam vocem facerent, *πελωραίητον.* Meo quidem ſenſu expedita res eſt, ſi ex *ἄατον αἴητον* ductum exiſtimatur; fuit enim *ἄτη, αϝατη, αὐάτη* ap. Pindarum. v. Excurſ. de Digammo vnde factum *αϝατος, ἄατος* et *ἄητος. ἄητον* videbimus infra Φ, 395 *ὦ κυνόμυια, θάρσος ἄητον*, *ingentem proteruitatem, ἔχουσα.* Vt produceretur prior ſyllaba, factum eſt *αἴητον*, niſi hoc natum eſt ex digammo *αϝητον.* Ex eodem factum eſt *ἀάατον*, quod et ipſum eſt, magnum. Od. Φ, 5 *οὗτος μὲν δὴ ἄεθλος ἀάατος ἐξετελέσθη.* v. ſup. ad I, 116.

πέλωρ. τὸ πέλωρ, τί σημαίνει; τὸ ἐξαίσιον καὶ φοβερόν. Etymol. qui vana etyma affert. Vocatur autem h. l. *portentum ingens* Vulcanus ingenti corpore, tanquam deus, et qui graue opus fabrile exerceret, vnde 415 *ceruix praeualida* et *hirſutum pectus* ei tribuitur; grandior viſus nunc, cum aſſurgeret. Sitne *ὁ πέλωρ* recte dubitatur, etſi Euſtath. laudet Od. I, 428. alii Od. M, 87.

ἀπ᾽ ἀκμοθέτοιο. v. inf. 476. nam ad h. l. interpretantur vocem veteres non hic: expedita tamen res eſt, eſſe *τὸν τόπον ἐν ᾧ ὁ ἄκμων τίθεται.*

411. *χωλεύων* ſc. non *τὸ πέλωρ*, ſed *ὁ Ἥφαιστος.* Idem verſus inf. Υ, 37.

ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. Fuit *ῥώοντο ϝαραιαι.* Sic ſup. E, 425 de Venere, *χεῖρα ϝαραιην.* Neglexit, vt ſolent ſeriores, digamma Quintus in loco hinc expreſſo:

IX, 466 de Philoctete: ἔχεν δ' ἄρα χεῖρας ἀραιὰς Ποίαντος θρασὺς υἱὸς ἐπ' ἀνέρας, οἵ ῥά μιν ἄμφω Λυγρὸν ἐπισκάζοντα ποτὶ χθόνα (e naui) δῖαν ἄγεσκον Ἀμφοτέρων κρατερῇσιν ἐπικλινθέντα χέρεσσιν. Ignorauit quoque librarius Hefychii, in quo laudatur ῥώονται ἀραιαί. Schol. A. ait, δασύνεται τὸ ἀραιαί quod ex digammate fluxiffe videtur. Addit tamen Sch. B. λεπταί. εἰ δὲ ψιλοῦμεν, βεβλαμμέναι (ergo duxerat ex ἀρά. add. Euftath.). Notatio eft, ἀσθενῆ ἀδύνατον ap. Etymol. et ἀραιαί. ἐπὶ τοῦ ἀσθενοῦς. Hefych. ex Apollon. Lex. h. v. ἀσθενεῖς καὶ λεπταί, Sch. br.

ῥώοντο, ὑπερεκινοῦντο. Schol. br. bene, iterum vf. 417. repetitur verfus Υ, 37.

412. Φύσας μέν ῥ' ἀπάνευθε τίθει. „ῥ' vt dixerat vf. 409." Clarke. Eft pro ἄρα.

413. λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. ‑ „quod λάρναξ pro κιβωτὸς, recenti vocabulo; et ἐπονεῖτο pro ἐνήργει" Schol. A.

συνελέξατο. συλλέξατο Vrat. d. quod antiquius fuiffe cenfeo; eft quoque in Cant. Mori. Harl. vno Vind.

414. σπόγγῳ δ' ἀμφὶ πρόσωπα καὶ ἄμφω χεῖρ' ἀπομόργνυ. Barocc. πρόσωπον ἰδ' nec male. ἀπεμόργνυ Lipf. cum Ven. fr. Mofc. minus bene. v. Obff. ad B, 269 et E, 798. Bentleius adfcripferat locum Ariftoph. Acharn. (706) κἀπομορξάμην ἰδών. Iungenda funt ἀπομόργνυ ἀμφί, circumcirca.

416. ἕλε δὲ σκῆπτρον παχύ. ‑ „quod παχὺ non otiofum eft; fed quia fuftentat claudicantem fcipio, igitur validus" Schol. A. propter claudicationem quoque puellae eum vtrinque fuftinent.

417. ὑπὸ δ' ἀμφίπολοι ῥώοντο ἄνακτι. ὑπερρώοντο αὐτῷ pro ὑπ' αὐτοῦ. fubeuntes fimul eius humeros, fuftinendo et fulciendo. Mox vf. 421 ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον, h. e. ἐπονοῦντο. ῥώεσθαι eft ὁρμᾶν, vt fup. vf. 411. et iam Λ, 50. et Ω. 616 Νυμφάων αἵ τ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐρρώσαντο. Apud Hefiod. Sc. Herc. 230 Gorgones cum impetu ferebantur, ἐρρώοντο. Non eft igitur fimpliciter

συνεξώρμων αὐτῷ, vt reddunt Schol. br. Apollon. Lex. h. v. versu laudato reddit ῥῶσιν ἐλάμβανον. quasi esset a ῥόω, ῥώννυμι. sic et Eustathius. et Hesychius: ὥρμων, ἐῤῥωμένως ἐκινοῦντο. ὁρμὴν ἐλάμβανον. Nec aliter, quam vt a ῥόω pro ῥωννύω ducta sit vox, eam accepisse videtur. Apollon. Arg. I, 385 de remigantibus ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσιν. II, 663 ἀκαμάτῃσιν ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσιν. et III, 1257. Probabilius tamen est a ῥεῖν, ῥόος, ῥώειν, ductum esse. nam notio motus vbique est primaria in ἐῤῥώοντο et ἐῤῥώσαντο, et dictum quoque est de motu *infirmo*, Od. Ψ, 3. de vetula, γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο, πόδες δ' ὑπερικταίνοντο h. e. ὑπὲρ δύναμιν ἐκταίνοντο, ἱέσθαι ἐπονοῦντο.

418. χρύσειαι ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι. Laudatur versus in Schol. Theocr. I, 36 vbi νεανίσιν editur; et ap. Schol. Pindari Ol. VII, 95 corrupte νεηνίσιν ἔργ' εἰκυῖαι, ex recordatione eius quod alibi legerant ἔργ' εἰδυῖαι. ἐοικυῖαι in multis.

419. 420. τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ Φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδὴ, καὶ σθένος, ἀθανάτων δὲ θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Memorantur ergo h. l. ministrae, ἀμφίπολοι, Vulcani ex auro factae, quibus tamen inest mens, vox, vis et sollertia. Cum hoc nimis insolens et portentosum videatur, prudentius factu creditur, si haec praedicata τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ non ad simulacra aurea, sed ad puellas, quibuscum comparantur, referantur et iungantur: ζωῇσι νεήνισιν εἰοικυῖαι, τῇς ἐν μὲν νόος ἐστί. h. e. αἷς νεήνισι. vt sit: puellis viuentibus similes h. e. non aliter ac si verae essent mulieres, mentem, vocem, vires, et peritiam artium muliebrium habentes. Manet vel sic prodigium quod illa simulacra incedunt, sustentant claudicantem, vires exserunt.

Enimuero ad antiquorum hominum sensum etiam in hoc est redeundum, et ad priscum sermonem, in quo ea, in quibus ars motum corporis, incessum, et actum, expresserat, se mouere, incedere, agere, narrabantur. Constat de hoc vsu multis exemplis, maxime Daedali, qui fecit signa mouentia se, videntia et incedentia, ξό-

αἶνα ἔμψυχα, de quibus plura addere nihil attinet. Ita quoque antiquissima circumferebatur fabula de Pandora, simulacro feminae pulcerrimae, ex argilla facto, cui motus et incessus tribuuntur: Ἔργ. 60 sq. Theog. 571 sq. De Rhodiorum praeclaris operibus Pindarus Ol. VII, 95 ἔργα δὲ ζωοῖσιν ἑρπόντεσσι θ' ὁμοῖα κέλευθοι φέρον, recte haec et simpliciter; at vide τερατολογίαν antiquiorum de Talo, signo ex aere facto in insula Creta, in littore posito, qui custodis instar per littus ambulare et adeuntes saxis quoque emissis arcere dictus erat: de quo v. Apollon. Arg. IV, 1638 sq. Apollod. I, 9, 26. Not. p. 210.

Secundum haec non mirabimur in Homero opera Ἡφαιστότευκτα per miracula illa artis declarari, multo magis, cum artis diuinae opera sint. Itaque vidimus iam ante vs. 376 tripodes sponte se mouentes, αὐτομάτους accedentes, quia instructi erant rotis vt facile moueri et propelli possent. In Alcinoi domo Od. H, 91 sqq. canes ad fores ex auro et argento facti, ad domum custodiendam, et vs. 100. pro lychnis sunt signa puerorum in basibus posita, ardentes faces tenentium. Conueniunt cum iis h. l. puellarum signa ex auro Vulcanum incedentem subleuantia; quorum statum et positum facile mente tibi fingas, si Silenos, Faunos, Bacchas, ipsumque Bacchum memineris saepe ita ex aere et marmore redditos, vt labantes sustenteritur ab aliis. Poetae autem occurrere potuere exempla potentium et diuitum luxu diffluentium, seruis ita innixorum, vt ab iis sustentati et suffulti incederent.

Secundum haec censui tamen interpunctionem post νεήνισιν εἰοικυῖαι esse tollendam, et referenda sequentia non ad simulacra efficta, sed ad puellas, quarum speciem et adspectum referebant. Iudicii huius mei reddam caussam. More isto prisco loquendi quem memoraui, operibus artis tribuitur quidem mouendi se, incedendi, agendi, facultas; non autem vox et loquela: atqui h. l. est: τῇς ἐν μὲν νόος ἐστὶ μετὰ φρεσὶν, ἐν δὲ καὶ αὐδή. Reponas forte exemplum Pandorae: at in priore Hesiodi

loco Θ, 571 sq. nulla est loquela, alter autem locus Ἔργ. 70. sq. additis versibus tam foede est interpolatus, vt nihil inde doceri possit; inter spurios est vs. 79 habendus: τεῦξε Διὸς βουλῇσι βαρυκτύπου, ἐν δ' ἄρα φωνήν. Omnino autem hoc fuisset παρατραγῳδεῖν, vocem tribuere si voluissent.

νόος ἐστὶ μετὰ φρεσίν. Vrat. b. ἐστὶν ἐνὶ φρεσίν.

420. θεῶν ἄπο ἔργα ἴσασιν. „ἔργα· τὰ γυναικεῖα scilicet; Schol. A. Obuium hoc in prisco sermone, vt, quidquid excellat, deorum munere datum sit; et in his quoque sollertia in muliebri opere: v. c. Od. Υ, 72. et saepe.

„γρ. ἔργ' ἴσασι" Barnes. sane sic corrupte Townl.

421. αἱ μὲν ὕπαιθα ἄνακτος ἐποίπνυον. Apollon. Lex. voc. αἱ· ἀναφορικῶς, ἀντὶ τοῦ αὐταί (nunc in Homero scribitur αὗται) adiecto hemistichio: αἱ μὲν ὕ. De ὕπαιθα cf. Obss. ad Ο, 520.

ἐποίπνυον. Spectat ad h. v. glossa Hesychiana: ἐποίπνυον (quod iam correxere viri docti) διηκόνουν. ἐπορεύοντο. ἐθεράπευον. ἐνήργουν.

αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων. Etiam h. l. grammatici quaerunt vim aliquam in hoc verbo. Schol. A. ὅτι ἔῤῥων οὐ ψιλῶς, πορευόμενος· ἀλλὰ, διὰ τὴν χωλότητα φθειρόμενος. Ipse Apollon. Lex. h. v. μετὰ φθορᾶς (Schol. br. accommodatius μετὰ κακοπαθείας) πορευόμενος, laudato versu: τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔῤῥων Ι, 364. Similiter acceperant Θ, 239 vbi sacra fecit Agamemnon omnibus aris ἐνθάδε ἔῤῥων. Vbique argutantur grammatici, vt cum malo aliquo coniuncta sit notio; scilicet quia ἔῤῥε sic dictum est, abi in malam rem, ἔῤῥε κακὴ γλήνη Θ, 164. Certum tamen esse arbitror, ἔῤῥειν simpliciter esse ἔρχεσθαι. Sic Od. Δ, 367 ἥ μ' οἴῳ ἔῤῥοντι συνήντετο, facta mihi est obuia incedenti soli, erranti.

422. πλησίον, ἔνθα Θέτις περ, ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. Bentl. coni. πλησίον, ἔνθα Θέτις, παρ' ἐπὶ θρόνου ἷζε. vt Od. Δ, 311 Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν.

423. ἐν δ' ἄρα οἱ Φῦ χειρί. „ἄρα, vt folent amici, obuiam facti“ Clarke.

424. τίπτε, Θέτις τανύπεπλος, ἱκάνεις ἡμέτερον δῶ. Iterum pro Θέτι τανύπεπλε, ἱκάνεις, reponendum hoc erat Θέτις τανύπεπλος, vt fup. 385. Sunt enim repetiti hinc verfus 424. 425. quod Zenodotus exhibuerat, et nunc legitur in Vrat. A. „παρὰ Ζηνοδότῳ, ἡμέτερόν δε. καὶ, Θέτις τανύπεπλος, ἱκάνεις.“

425. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Barnes: „γρ. θάμιζες“ v. ad vf. 386.

426. 427. reuocati funt ex Ξ, 195. 196. (vbi v. de fententia) et Od. E, 89. 90.

τελέσαι δέ με θυμὸς ἄνωγεν. Barocc. Mori. ἀνώγει.

427. Verfum iterum, vt fup. Ξ, 196 Bentleius concinnat: εἰ δύναμαι τελέσαι, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται. nifi quod ibi fcripferat τὸ δὲ καί. Verfum omiferat pr. m. in cod. Vindob. τετελεσμένον Schol. Mofc. explicat δυνατὸν, fi quid eft quod iam ante factum eft, poteft fane illud fieri iterum.

428. Θέτις καταδακρυχέουσα. non dubito antiquitus fcriptum fuiffe κατὰ δάκρυ χέουσα.

429. ἦ ἄρα δή τις — Color orationis, qui erat fupra in verbis Neptuni: Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τίς ἐστι βροτῶν; H, 446. add. Θ, 236 ἦ ἄρα δή. N, 446.

Pro ἦ alii ἢ perpetuo more. ἄρα male ed. Rom.

Aberrauit ad h. v. in Sch. B. Scholion, quod ad Od. Θ, 266 fpectare debuit de Sole et Vulcano inter reges Aegypti annumeratos. Proftat illud quoque in Suida voc. ἥλιος.

431. ὅσσ' ἐμοὶ — Ζεὺς ἄλγε' ἔδωκεν. At inf. Ω, 60 Iuno hoc fibi arrogat, Thetidem a fe mortali in matrimonium effe datam. Sch. B. Scilicet hoc inter ea eft, quae libri auctorem diuerfum arguunt.

ἄλγεα δῶκεν debuit et h. l. fcriptum effe Ionice. ἄλγε' ἔθηκεν vn. Vindob. varietate folita.

432. ἐκ μέν μ' ἀλλάων ἁλιάων ἀνδρὶ δάμασσεν. ἁλιάων. ἐναλίων θεῶν. — Apollon. Lex. his verff. adfcriptis. ἀνδρὶ

δάμασσεν. cum dicatur γυνὴ δμηθεῖσα quae virum passa est, et ἀδμὴς puella virgo; potest et is, qui mulierem elocat, dici δαμάζειν γυναῖκα ἀνδρὶ, tradere coniugio habendam. Duxerat vetus aetas a boum iugo. Vnde et mansit τίκτειν ὑπό τινι, v. c. B, 714 et al. Vſſ. 432. 3 et 4 recitantur a Schol. Pind. Nem. IV, 103. corrupte in edd. ant.

434. οὐκ ἐθέλουσα. ὁ μὲν — Habemus hiatum, in medio tamen versu, in quo tolerari posse censeo: v. Excurs. de prosodicis ad P, 1. Possit alioqui succurri, οὐκ ἐθέλουσά γ'· ὁ μὲν, vt Od. O, 448 ἐγὼ ἐθέλουσά γε δοίην. Bentleius plura tentabat: ἐθέλουσ', ὁ μὲν ἤδη, aut ἐθέλουσ'. ὁ μὲν οὖν δὴ, quod rhetoricum est. Aut, idque admodum feliciter, πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσαν· ὁ μὲν δή. vt iungantur οὐκ ἐθέλουσαν cum δάμασσέ με. Molesta tamen ita sunt in medio posita: καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνήν, vt dicendum potius sit, ex interpolatione totum versum 433 Αἰακίδῃ Πηλῆϊ insitum esse.

434. 435. ὁ μὲν δὴ γήραϊ λυγρῷ κεῖται ἐνὶ μεγάροις ἀρημένος. Negotium facessit voc. ἀρημένος. Nihil ad eam notauit Schol. A. Adscripsit Schol. B. et Mosc. qui vbique fere eadem Scholia exhibet, βεβλαμμένος τῇ ταπεινώσει τοῦ γήρως. Schol. br. παρειμένος, βεβλαμμένος, Schol. exc. κεκρατημένος. omnes ad sensum e contexto; nemo dixit, quae huius verbi forma sit: sitne ἀράω? et quale verbum hoc sit.

Legitur vox iterum Od. Z, 2 dormit Vlysses ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. I, 403 τίπτε τόσον, Πολύφημ' ἀρημένος ὧδ' ἐβόησας; Σ, 53 ἄνδρα γέροντα, δύῃ ἀρημένον· idem versus iteratur vſ. 80. et proxime ad versum nostrum Od. Ψ, 283 ὅς κε με πέφνῃ γήρᾳ ὑπὸ λιπαρῷ ἀρημένον. Apollon. Lex. ἀρημένος, βεβλαμμένος. ὕπνῳ καὶ καμάτῳ ἀρημένος. (ex Od. Z, 2.)

Nihil monuere viri docti; ad Od. Z, 2 Ernesti notionem constituit, grauatus, confectus; recte e contexto, et sententia; non autem grammatice; laudat tamen Ety-

mologum: ἀρημένον, κατειλημμένον καὶ παραπεποδισμένον. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι. οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηται. αἱρῶ. αἱρήσω, ἥρημαι καὶ ἀρημένον. Locum pro corrupto habebat Sylburg. Sunt saltem modi ad expediendam vocem tres a grammatico propositi: vltimo loco, vt sit ab αἱρέω, ita erit captus, victus, a senio, somno et labore, aerumna: quod cum sensu locorum conuenit; at docendum erat, quomodo seu ratione seu vsu mutari potuerit ᾑρημένος in ἀρημένος. augmento abiecto erat αἱρημένος et ἀραιρημένος, quae Ionica forma est, apud Herodotum aliquoties obuia, vt I, 191 καὶ Βαβυλὼν μὲν οὕτω τότε πρῶτον ἀραίρητο. (quod ibi pro ἀναίρητο restitutum est,) et aliquoties, ἀραιρημένα ἄστεα αὐτῶν, vrbes captae. Eustath. ad Od. Z, 2. p. 1548, 44 memorat: ἕτεροι δὲ, δασύναντες τὸ ἅρημένος, νοοῦσιν ἀντὶ τοῦ ὕπνῳ καὶ καμάτῳ κεκρατημένος. duxere et hi ab αἱρέω, sed scribere saltem debuere ἁρημένος ex ᾑρημένος.

Alterum, quod Etymologus apponebat, erat, ductum esse ab ἀρά: damnatum tamen ab eodem: οὐ γὰρ παρὰ τὴν ἀρὰν εἴρηκε. ἀρὰν, s. ἀρὴν, denotare duo, et preces seu imprecationem, et damnum, noxam, βλάβην, vidimus ad M, 334 differre tantum prosodia, prius habere priorem longam, posterius breuem: A priore porro ductum esse ἄρημι precor, Od. X, 322 πολλάκι που μέλλεις ἀρήμεναι ἐν μεγάροισι, quod est vulgo ἀρᾶσθαι. Ergo et ab altero ἄρημι, βλάπτω, ἄρημαι, βλάπτομαι, ductum esse credas, vnde ἀρήμενος, βεβλαμμένος, vt ἀκαχήμενος ex ἀκάχημι, ἀκάχημαι. Scriptum quoque in codd. esse ἀρήμενος testatur Eustath. ad Od. Σ p. 1838, 16. Ruhnk. in Auctar. Hesych. ex tabula Heracl. memorat voc. τὰς ὁδὰς ἀράσοντι, (ἀρήσουσι, corrumpent.) Ita expedita facile sunt omnia; nisi quod scrupulum inilicit prosodia: nam ab ἄρα, βλάβη, necesse est esse ἄρημενος. Atqui hoc verbum vbique priore occurrit producta: etsi nostro quidem loco succurri possit, κεῖται ἐνὶ μεγάροισιν ἀρήμενος; legitur quoque μεγάροισιν in Vatic. et vno Vin-

dob. Attamen ne sic quidem est, cur trepides. Nam aut pronuntiatum est et scribendum ἀῤῥήμενος, vt in Ἄρης sit, aut fuit quoque ἀράρημι, ἀραρήμενος. Saltem vox alia vel ratio idonea non suppetit nisi ab ἀρά, βλάβη, ducta sit, et negari nequit, grammaticam postulare ἀρήμενος, non ἀρημένος. In Hesychio confusa sunt duo verba: ἀρημένος (immo ἀρήμενος) βεβλαμμένος, ἢ εὐχόμενος. Nunc etiam licebit emendare Etymologum l. c. ἴσως ἀπὸ τοῦ ἀρηρέναι. leg. ἀρήμεναι.

436. υἱὸν ἐπεί μοι δῶκε, non iuncta haec cum ἄλλα δέ μοι νῦν probat Schol. A. sed nouam sententiam ab hoc versu orditur.

437 vsque ad 443 lecti erant hoc ipso libro supra vs. 56 — 62 vbi v. notata. Nec bene nunc abesse possunt.

438. τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα. „quod secundum Homerum Thetis educauit Achillem, non Chiron, ὡς οἱ νεώτεροι." Schol. A. sunt ergo inter hos non modo Tragici et ipse Pindarus.

439. νηυσὶν ἐπιπροέηκα. Manifestum fit, etiam h. l. grammaticos decompositum de suo intulisse; nam sic esse, immisi eum in naues; at vero est προέηκα εἰς Ἴλιον, ἐπὶ νηυσί. disiunxi ergo; sic et Catabr. fragm. Mosc.

440. Τρωσὶ μαχησόμενον. Etiam h. l. Bentl. corrigebat μαχεσσάμενον. In fine αὖθις pro αὖτις, alii, vt Mori, Barocc.

441. οἴκαδε νοστήσαντα. Versum in nonnullis non legi notat Schol. A.

442. ὄφρα δέ μοι ζώει. Townl. ζώῃ, vt sup. vs. 61.

444. κούρην ἣν ἄρα οἱ. Harlei. κούρην δ', ἣν probo. „ἄρα, vt nosti" Clarke. Versus hic et sequens repetiti sunt ex Π, 56. et 58.

444. — ἀθετοῦνται στίχοι ιγ. vsque ad 456. ἔκταν — κῦδος ἔδωκε. Rationes subiiciuntur hae in Sch. A. quia, quae copiosius iam exposita erant, breuiter in vnum locum contraxit aliquis ad imitationem istorum: Ὠιχόμεθ' ἐς Θήβην (male scriptum Θήβας) ἱερὴν πόλιν (A, 366.)

quod sequentia, quibus Thetis narrat, Patroclum amisisse arma et se adesse ad petendum alia, prorsus otiosa sunt; et quod falsum est, ab Vlysse et Aiace (vs. 448 τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες) permotum Achillem dimisisse in pugnam Patroclum. (hoc est calumniari; sed continuaverant, puto, illi vna iunctura ac structura vss. 450. 1. cum antecedentibus 448. 9. At enim ἔνθ' αὐτὸς μὲν et αὐτὰρ ὁ 450. 451. non in vnum idemque cum anteced. tempus erant coercenda.)

Ex Schol. B. et ex Schol. Exc. discimus „Aristarchum auctorem τῆς ἀθετήσεως esse. Contra quem locus defenditur: nihil inepti inesse nec in ἀνακεφαλαιώσει nec in memoria priscorum euentorum.“ Miror grammaticum tam subtilem, et poetae tam studiosum fautorem, non addidisse hoc quoque, loquacitatem haud dedecere Thetidem deam, pro sexus feminei indole; et deum fabrili intentum multarum rerum ignarum esse potuisse. Verum tamen, vt rem serio agamus, non male auctor Schol. Exc. absurdum esse ait, tam antiqua, qualia illa sunt de nuptiis Thetidis, commemorari, taceri id cuius caussa ea venerat.

Verum contra haec reponi potest, ad ipsam Homeri simplicitatem et copiam saepe affluentem haec esse referenda; saltem haec esse improbanda, non resecanda. Hoc enim est illud quo plerumque summa criseos Homericae redit.

Quod caput erat, vt ab auctoritate codicum fides adderetur vel demeretur, non in memorationem adductum est. Forte tamen ne haec quidem auctoritas aduocari poterat. Nam ex rhapsodorum recitationibus calamo exceptos codices admodum variare necesse erat; ita vt ad acumen potius iudicis, quam ad librorum fidem, recurrere necesse esset.

Hactenus Aristarchi iudicium haud prauum aut vanum haberi potest. Probabilitate tamen haud caret, a primo auctore breuem appositam fuisse Thetidis orationem, etsi, vt nunc locus se habet, non apparet, quo-

modo versibus, quos Aristarchus notauit, sublatis ille sibi constare possit, aut quot et qui versus ab alia manu accesserint.

446. ἤτοι ὅ, τῆς ἀχέων, Φρένας ἔΦθιεν. animum aegritudine consumebat, exedebat. reddunt Schol. br. τέτηκε, vt Γ, 176 τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. Occurrit Φθίειν Φρένας hoc vno loco; alias sollenne est Φθινύθειν. Φθινυθέσκειν κῆρ. vt Α, 491 Achilles Φθινύθεσκε Φίλον κῆρ. Od. Κ, 485 ἑτάρων, οἵ μοι Φθινύθουσι Φίλον κῆρ. Porro turbare te potest Φθίω h. l. media correpta; quae est producta Od. Β, 168 ὥς κε δόλῳ Φθίῃς, vt pereas, et inde Φθῖσω. vt Ζ, 407 supra: δαιμόνιε, Φθίσει σε τὸ σὸν μένος. Noli tamen turbari, nam etiam inf. Τ, 172 ἀνδρῶν ἢ αὐτὸς Φθίεται. Ξ, 87 ὄΦρα Φθιόμεσθα ἕκαστος. Scilicet est haec vox inter eas, quae plures habet formas, nec eadem prosodia, de quibus v. Excurs. I. ad P. Fuit Φθΐω, Φθῖμι. vnde est ἔΦθιτο. ἀπέΦθιτο. Φθίμενος. et Φθῖω, Φθῖνω. etiam Φθινύω. Φθινύθω.

448. οὐδὲ θύραζε εἴων ἐξιέναι. „γρ. ἐξίμεναι." Barnes. debebat dicere: alias ita variare lectionem; vt Od. Λ, 530. non h. l.

τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες. recte sic ed. Flor. Ald. 1. Rom. At Ald. 2. male mutauit δ' ἐλίσσοντο, quod et codd. habent Cant. Vat. vnus Vindob. τὸν δ' ἐλλίσσοντο Mori et ipse Ven. De hac varietate v. dicta ad I, 570.

449. περικλυτὰ δῶρ' ὀνόμαζον. pro, promiserunt. obtulerunt. Jl. I, 121 ὑμῖν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω. pro quo vs. 263 ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων.

450. ἠνήνατο λοιγὸν ἀμῦναι. Ita legebatur, et ferri poterat. Erat ἠνήνατο in Flor. Ald. 1. Rom. ἠναίνατο Ald. 2. (quod vitium etiam in codd. habetur) iterum ἠνήνατο Turneb. subscripto iota ἠνῄνατο Stephanus. Codices tamen meliores legunt ἠναίνετο. sic Mori. Barocc. Towal. Vrat. b. fragm. Mosc. Ven. binis Vindob. Inf. vs. 500 est ἀναίνετο.

452. πολὺν δ' ἅμα λαὸν ὄπασσε. Barocc. Harl. Cant. Mori. vn. Vindob. δ' ὄγε.

455. πολλὰ κακὰ ῥέξαντα. vn. Vindob. ῥέζοντα.

458. υἷ' ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Mirae sunt grammaticorum argutiae ad hoc hemistichium. Lectio antiquorum librorum quae seruata est in Vrat. b. A. (in cod. d. lacuna est) erat υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ· testantibus Schol. A. B. ad h. l. et ad Π, 177. quam cum non conuenire viderent metro, vitium vitio compensantes correxerunt υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ idque legitur in codd. Mori. Harl. fragm. Mosc. vno Vindob. Veneto. Vnde in Etymol. p. 337, 4. est: ἐμωκυμόρῳ. ἐμῷ ὠκυμόρῳ. Obuia tamen res erat, vitium latere in priore voce υἱεῖ, mutandumque hoc esse in υἷ' ex υἷι. nam est quoque υἷς, υἱς. υἷος, υἷες. υἷα, υἷι. Atque editum iam fuit υἷ' ἐμῷ inde a Flor. Aldd. Rom. consentientibus codd. Mireris itaque Barnesium maluisse refingere υἱεῖ ἐμῷ ὠκυμόρῳ, vt υἱεῖ vna syllaba proferretur. Tandem tamen in vulgata acquieuit, comparando voces τῷμῷ, τῇμῇ, vt I, 650 quae tamen non satis conueniunt cum υἷ' ἐμῷ. Ernesti υἱεῖ ἐμ' ὠκυμόρῳ mollius sonare ait. Bentleius emendabat υἷι μου ὠκυμόρῳ, quod saltem bene dictum erat.

Mirantur veteres ad h. l. et inf. ad vs. 478. 609. quod inter arma Achillis nulla fit *ensis* mentio; nam hastam non memorari, in aperto est, quia eam Patroclo exeunti haud dederat Achilles: v. sup. Π, 140. Soluit quaestionem Schol. A. ad vs. 478. ὅτι ἡ μάχαιρα παντὶ ἁρμόζει. nescio an satis feliciter.

459. ἐπισφυρίοις ἀραρυίας. de hoc v. ad Γ, 331.

460. καὶ θώρηχ', ὁ γὰρ ἦν οἱ, ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. „ἡ διπλῆ, ὅτι καταλλήλως εἴρηκεν, ὁ (vel ὃ, nam ad idem redit) γὰρ ἦν αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ὃν γὰρ εἶχεν." Sch. A. Ex eodem et Sch. B. apparet, alios retulisse ὁ ad ἑταῖρος. Ita videntur accepisse: ἑταῖρος γὰρ, ὁ ἦν οἱ, (pro ὅς) ἀπώλεσε (ταῦτα, τὰ ὅπλα). In Sch. Exc. durior adhuc modus est: οἱ μὲν ὅ, τοῦτο, ἀντὶ τοῦ οὕτως ἦν αὐτῷ. Scilicet displicuit, quod ὁ, nempe θώραξ, solus memoratur, cum praeter eum reliqua quoque arma Patroclus amisisset. Dubitarunt quoque sitne ὁ arti-

culus praepositiuus an postpositiuus: de quo disputat Apollon. de Syntaxi I, 46. p. 97. Verum hoc est argutari in poeta. Est ὁ sc. θώρηξ, vt recte Eustath. ὃς γὰρ θώραξ ἦν αὐτῷ, (τοῦτον) ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος. Bentl. emendabat ἃ γὰρ ἦν οἱ. vti legerunt quoque nonnulli veteres ap. Schol. B.

461. Τρωσὶ δαμεὶς, ὁ δὲ κεῖται ἐπὶ χθονὶ θυμὸν ἀχεύων. — „quod; cum iam antea (456) Patroclum interfectum narrasset, non altera vice hoc dicturus erat poeta (ideoque versus non sunt ab Homero. v. ad vs. 444) et quod Τρωσὶ δαμεὶς est pro ὑπὸ Τρώων." Sch. A.

463. μή τοι ταῦτα. Lips. μή τι.

464. αἲ γάρ μιν. Mori αἲ γάρ μοι.

465. μιν θανάτοιο — νόσφιν ἀποκρύψαι. Sch. B. ἀπαλλάξαι. recte: alterum forte respectum habet ad occultatum a Thetide Vulcanum sup. 395 — 405.

ὅτε μιν μόρος αἰνὸς ἱκάνοι. ἱκάνει Barocc. Vat. vn. Vindob. ἵκανε Lips. Verum optatiuus post ὅτε frequenter in Homericis occurrit. v. Excurs. II, ad Lib. XII. Locum inter praecipua *de fato* refert Porphyrius ad Z, 488. vbi v. Obss.

466. ὥς οἱ τεύχεα καλὰ παρέσσεται. „παρέξομαι Zenodotus et Aristophanes" Sch. A. Est ergo παρέσσομαι lectio Aristarchea; parum interest.

467. οἷά τις — θαυμάσσεται. Cant. Mori. Lips. θαυμάσεται.

468. ὣς εἰπὼν τὴν μὲν λίπεν αὐτοῦ. τὰς μὲν fr. Mosc. Thetidem cum Charite.

469. τὰς δ' ἐς πῦρ ἔτρεψε. ἐπὶ πῦρ Vrat. d. ἔστρεψε Vrat. d. et vn. Vindob.

470. Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων. — „quod πᾶσαι abundat" Schol. A. non abundare, nunc constat. v. ad 373. Apollonius Lex. πᾶσαι. ἐπὶ μὲν τοῦ ἡμῖν συνήθως (leg. συνήθους) ἐείκοσι πᾶσαι ἐφύσων· καὶ ἐπὶ τοῦ ὅλαι. (scil. vt sup. B, 809.) voluit significare priore loco numerum, altero spatium. Bentl. malebat: ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσιν ἐφύσων.

ἐν χοάνοισιν. χόανος vox antiquata, in cuius locum ſucceſſerat χοάνη, χώνη. Exponitur ea varie; Apollon. Lex. ταῖς χώναις. οἷον ταῖς χωνεύμασιν, εἰς ἃ ἔγκειται τὰ χωνευόμενα. χωνὴ et χοάνη eſt vas, in quo metalla funduntur; ſecundum Apollonium hoc ipſum fuit χώνευμα appellatum, quod alias eſt id quod funditur vel fuſum eſt. Heſychius: χοάνοις: τοῖς Φυσητῆρσι, (hoc vero eſt interpretamentum τῶν Φυσῶν, follium; niſi et ipſum vas Φυσητὴρ fuit appellatum) ταῖς χώναις (quod vulgare eſt nomen) καὶ κοιλώμασιν (vaſa caua, ἀγγεῖα) εἰς ἃ ἐγχεῖται τὸ χωνευόμενον, ἢ τοῖς πηλίνοις τόποις. (eſſent formae argillaceae, in quibus aes fuſum excipitur; quae ab Homero ſunt alienae; at vaſa putabimus fuiſſe argillacea ad aes fundendum.) Diſertius Euſtath. et ex eo H. Stephanus: δηλοῖ δὲ ἡ λέξις τὰ Φυσώμενα (a follibus afflata) ἀγγεῖα, ἐν οἷς αἱ ὕλαι τήκονται, ἅπερ ἡμῖν ἐστὶ πήλινα.

Habuere ita veteres ollas fuſorias, in fornace puta, appoſitas, in quas directi erant folles. De fornace ipſa (καμίνῳ) nil memorat poeta. Videntur tamen recentiores notionem fornacis fuſoriae ſubſtituere τῷ χοάνῳ. Attamen χόανος eſt vas etiam apud Heſiodum Theog. 863 vbi ſtannum liqueſcit τέχνῃ ὑπ' αἰζηῶν, ὑπὸ τ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλΦθείς. vbi epitheton εὔτρητος ad os vaſi congruum referes; alia lectio eſt εὐπήκτου, de vaſe ſolido, bene cocto.

Incertum eſſe genus vocis, ſitne ὁ χόανος, an τὸ χόανον, monent Schol. exc. et in Euſtathio ο πλλαιοί.

Φύσσαι. ἐΦύσσων. vitioſe in multis. Verſus eſt ap. Suidam in Φῦσα.

471. παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. „εὔπρηστον. nonnulli εὔπρηκτον. πρὸς πρᾶξιν ἐΦαρμοστόν." Schol. A. Nemo hoc praeferet. Apollon. Lex. εὔπρηστον. εὐΦύσητον. ἀπὸ τοῦ πρῆσαι. Paria Heſych. Suidas, Schol. br. Euſtath. vim actiuam h. l. habere neceſſe eſt, εὖ πρήθουσαν, πνέουσαν, Φυσῶσαν. In Vrat. b. eſt εὔπνηστον; ſaltem interpretamentum; niſi corruptela eſt.

παντοίην ἀϋτμὴν, modo intentiorem flatum, modo remissiorem; Schol. B. docent id vss. 472. 473.

472. ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι παρέμμεναι. Schol. A. „εἰς τὸ παρεῖναι, καὶ ἕτοιμοι (sic scribitur) εἶναι, καὶ σπεύδοντι καὶ μή·" (est Latinum, praesto esse.) Porro: „ἄλλοτε δ' αὖτε. ἐλλείπει τὸ, μὴ σπεύδοντι." Tenue hoc, sed bene obseruatum: erroneum enim est, quod vulgo acceptum αὖτε, contra: quasi esse posset τὸ ἐναντίον. at αὖτε est vicissim, rursus. ergo est supplendum aliquid: ὥςτε παρεῖναι αὐτῷ ἄλλοτε μὲν σπεύδοντι, ἄλλοτε δ' αὖτε μὴ σπεύδοντι. modo opus vrgenti, modo non vrgenti parere. Est tamen vel sic lenior iunctura, si ad seqq. retuleris: ἄλλοτε δ' αὖτε scil. παρέμμεναι αὐτῷ οὕτως, ὡς, ὅπως, Ἥφαιστος ἐθέλοι.

473. ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ ἔργον ἄνοιτο. Est γ' ἐθέλοι in Harl. Vat. sicque edd. Flor. Aldd. Turn. Mutatum in τ' ἐθέλοι ex ed. Rom. ab H. Stephano. concinunt codices: nisi quod τε θέλοι Vrat. d. duo Vindob. τ' ἐθέλει Vrat. b.

καὶ ἔργον ἄνοιτο. Male habet quod in ἄνοιτο prima nunc corripitur, quae producta est K, 251 ἀλλ' ἴομεν, μάλα γὰρ νὺξ ἄνεται. Od. B, 58. P, 537 πολλὰ κατάνεται· quo obseruato Barnes arripiebat lectionem Cant. et Barocc. ἄνυτο. sic quoque Lips. fragm. Mosc. et mutabat in ἀνῦτο, vt esset pro ἀνύοιτο vt λελῦτο pro λελύοιτο (v. ad Od. Σ, 237) δαινῦτο pro δαινύοιτο. Praestat forte dicere, aut ἄνω natura habere priorem breuem; et vbi producitur, pronuntiandum aut scribendum esse νὺξ ἄννεται, aut antiquitus duplicem fuisse formam ἄνω et ἄνω. hocque est ἀναλόγως aliis pronuntiatum. v. Excurs. I ad P, de prosodicis.

De Scholio super Clipeo v. inf. ad vs. 478. nam ad h. v. pertinet.

474. χαλκὸν δ' ἐν πυρὶ βάλλεν ἀτειρέα κασσίτερόν τε. πυρὶ non in ignem, sed haud dubie τοῖς χοάνοις igni impositis, vasis argillaceis fusoriis.

χαλκὸν ἀτειρέα: vt Lat. indomitum ferrum, simpliciter, durum. De voce v. ad Γ, 60. Quis sit κασσίτερος, v. ad Λ, 25.

Quatuor metalla a poeta memorantur, aurum, argentum, aes, cassiteros. Etiam in hoc numero argutati sunt veteres. Imitatoris ingenium in clipeo Herculis effingendo agnoscas etiam in materiis parum probabiliter variatis, gypso, ebore, auro et electro.

Argutatur Heraclides in eo, quod non totam πανοπλίαν fecit auream Vulcanus, cuiusmodi tamen Glauci erat Il. VI, (Z) 236. ita eo delabitur, vt quatuor elementa in quaternis materiis reperiat. Debuit vtique metallorum mistio maioris praestantiae et artis et operis olim habita esse, quam si ex solo auro opus confectum esset.

475. καὶ χρυσὸν τιμῆντα. vt αἰγλῆντα. pro τιμήεντα, quod et scriptum est in Vrat. d. et ap. Dionem Or. XII, p. 416 qui vss. 474. 475 excitat.

476. θῆκεν ἐν ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Cant. Barocc. Mori. Eustath. pro var. lect. θῆκεν ἐπ'. Apollon. θῆκε δ' ἐπ'. in voc. ἀκμοθέτῳ, τῷ κοιλώματι, ἐφ' ᾧ τίθεται ὁ ἄκμων.

γέντο δὲ χειρί, εἵλετο. v. ad Θ, 43.

477. ῥαιστῆρα κρατερήν, ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην. ῥαιστῆρα κρατερὴν optimi codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. Lips. Mosc. fr. et Venetus: in quo Schol. A. „παρὰ Ζηνοδότῳ· κρατερὸν διὰ τοῦ ο." Occupauit hoc edd. Eustathius: ῥαιστῆρα κρατερὴν ἢ κρατερόν, et p. 1154, 26 ῥαιστῆρα δὲ θηλυκῶς κρατερὴν λέγει, σφύραν μεγάλην, οὐ λεπτουργόν, ἀλλ' οἵαν ἐξελαύνειν τὰ χαλκευόμενα. Ἰωνικῶς δὲ εἴρηται ἡ ῥαιστήρ. οὕτω καὶ Σοφοκλῆς σωτῆρα τύχην φησὶν (quod diuersum est) ἐν τῷ· εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ σωτῆρι βαίη (Oed. T. 80. 81.) Parendum est auctoritati; etsi suspicari licet, κρατερὸν displicuisse ante vocalem sequentis vocis, ἑτέρηφι. Potest quoque dubitari, si κρατερὴν admittitur, an distinguendum sit: ῥαιστῆρα, κρατερὴν ἑτέρηφι δὲ γέντο πυράγρην: etsi haec insolentior verborum esset collocatio, et epithe-

ton magis proprie eſt: validus malleus. Sane alibi vbique eſt ὁ ῥαιστήρ. Attamen etiam Apollon. Lex. ῥαιστὴρ, σφύρα. ῥαιστῆρα κρατερήν. add. Etymol. Schol. br. Heſych. vbi v. Not. In eodem eſt quoque ἰστὴρ, σφῦρα, quod Bentl. quoque emendat ῥαιστήρ. Schol. A. ἄλλως. ῥαιστῆρα, σφαῖραν (σφύραν) σιδηρᾶν, παρὰ τὸ ῥαίζειν (ex ῥαίειν) ὅ ἐστιν ἐνεργεῖν. (immo proprie profligere, protundere) et inde φθείρειν.

πυράγρην, forcipem, reddunt Schol. A. et Schol. br. τὸν χαλκευτικὸν καρκῖνον, τὸν ὀξύλαβον. παρὰ τὸ τὰ ἐκ πυρὸς ἀγρεύειν, ὅ ἐστι λαμβάνειν. Add. Heſych.

478. ποίει δὲ πρώτιστα. Peruentum eſt ad vnam ex nobiliſſimis partibus carminis, ἀσπιδοποιΐαν: in quam ſingulares libelli fuere, vt Philoſtrati iunioris, ap. Suidam: παράφρασιν τῆς Ὁμήρου ἀσπίδος.

Ad vſ. 473 inſertum eſt in Schol. B. longum Scholion, quod per allegoriam totum clipeum interpretatur, inepte, etſi docte; putat auctor clipeum rerum originem et quatuor elementa referre; etiam quinque πτύχας, ſeu ſuperficies quincuplas, ad quinque terrae Zonas refert. Scholion exſcriptum eſt ex Heraclide c. 43—51, et ſi quis cum edito libello comparet, multa critici vſus facile animaduertet. Nec tamen negari poteſt, ipſa inſoliti in clipeo argumenti natura et indole de vniuerſo exſculpto adduci potuiſſe ingenia ad allegoricam interpretationem. Fuere huius generis interpretationes clipei plures, quod vel ex Euſtathio diſcas p. 1154, 40 ὅτι δὲ, inquit, καὶ φιλόσοφα ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα πολλὰ ὑπεμφαίνει, δηλοῦσιν εἰς πλάτος φιλόσοφοι. Exempli cauſſa, pergit, αὐτίκα, ἡ Δημὼ τὴν Ὁμηρικὴν ταύτην ὅλην ἀσπιδοποιΐαν ἀνάγουσα (an, philoſophice interpretans?) τοιαῦτα φησί. recitat inde ex ea interpretamenta phyſica et coſmogonica plena ineptiarum ſubtilium. Demo illa haud dubie libro ſuppoſito nomen mutuata eſt; nam Pythagorae filia tales argutias nugatorias ſcribere vix potuit. Altera ex parte dolemus, Codicis A. Scholia tam pauca extare in hunc librum, in quo ea vel maximo deſiderabamus.

Paraphrasin in Homericam enarrationem clipei intexuit Philostratus iun. tab. X. p. 876 ieiunam tamen et inani copia rhetorica dilutam; in pictura aliqua redditam narrat pugnam Pyrrhi cum Eurypylo; vbi Pyrrhus, Achillis filius, clipeum patris gestat; quem ille ab Vlysse acceperat, in castra Achiuorum accitus; Vlysses autem in noto illo cum Aiace certamine suffragiis exercitus abstulerat. Variauit quoque argumentum anaglyphi Quintus lib. V. cum arma in certamine funebri a Thetide proposita essent, interponendo plurima, quae ne boni quidem poetae sunt.

At in Electra Euripidis vss. 452 sq. clipeus Achillis lyrico carmine describitur praeclare, verum diuersus ab Homerico; nam in vmbone est Sol in quadrigis et circa eum sidera; tum inter vmbonem et oram Perseus comite Mercurio ferens Gorgonis caput. Est tamen is clipeus Achillis in bellum ad Troiam profecturi, etsi et ille e Vulcani officina per Nereides ad Pelei aedes in Thessalia portatur. vs. 442 sq. Verum diuersis modis pro diuerso consilio haec tractari nemo in his litteris versatus mirabitur. Gorgone sola insignitus clipeus cernitur in gemmis, in quibus Nereis Tritoni insidens portat clipeum. Nota in hoc genere est vel ex Stoschii gemmis caelatis praeclara Pamphili gemma; est alia Eckheli opera illustrata in Museo Caes. Vindob. (*Choix des pierres gravées* tab. XV p. 38). Viderat idem simili Medusae capite insignitum clipeum in manu Achillis corpus Hectoris raptantis in Sarda.

Ceterum cum in huius Episodii de clipeo Achillis miratione defixa fuerint veterum et recentium ingenia, temerarium factu videbitur, si illud, etsi praeclarum per se, alienum tamen a loco et ab omni probabilitate edixero. Ita tamen rem se habere, in propatulo est. Quod in artis opere, seu glyptico seu carmine primo loco quaeritur est inuentum eiusque, si partem illud constituat, ad totum opus ratio. Clipei autem huius omnino nulla est ratio ad carmen eiusque argumentum; nihil

inest, quod coniunctum, sit enim ipsa Iliadis actione, nullam habet vim ad declarandam Achillis virtutem, facta, euenia; animum contra auocat a carminis summa; delectat vtique, sed aliarum rerum suauitate et varietate; porro argumenta rerum expressarum ab opere eiusque vsu prorsus abhorrent; quorsum haec signa in manu pugnantis, quando singula contemplandi otium haud est. Satis erat vnam vel alteram speciem, quae ornaret vel terreret, Gorgonis vel draconis, aut monstri alicuius visum offerre: Altera parte non minus aliena est clipei sculptura ab Homerici aeui, ne de Troianis temporibus dicam, rudiore simplicitate; ipsa tandem episodii narratio et oratio multo maiore copia et ornatu elucescit, quam in ceteris carminis partibus animaduertimus. Quanto simplicior, etsi satis ornata, est armatura Agamemnonis Il. Λ pr. Diomedis E pr. ipsius Mineruae E, 736 nusquam ornamenta tam longe petita, tam copiose exposita.

At seriorum poetarum studium in armis heroum insigniendis ornamentorum et signorum, etiam symbolorum copia et varietate, mirifice efferbuit. Ex poetarum cyclicorum conatibus coaluit Scutum Herculis, Hesiodo tributum, tanquam pars aliqua τοῦ Καταλόγου. Mutuati hinc sunt inuentum clipeorum insigniendorum Tragici in Septem ad Thebas. Traductum postea hoc studium ad vestibm texta mythis ornanda: cf. Excurs. IV ad Aen. V; tum in artis sculptoriae opera migrauit; pro exemplis sunt thronus Apollinis Amyclaei et arca Cypseli apud Pausaniam: coniuncta quoque ea cum poetarum versibus operi adiectis. Atque ex hoc studio ac more res illustrari et caussa idonea reddi potest, quare Phidias non veritus sit clipeum Mineruae exteriore et interiore parte tanta signorum copia exornare: ap. Plinium XXXVI. f. 4. Exemplis scilicet artis tum prostantibus tantum tribuerat politissimi homo iudicii, vt non perspiceret, a re et consilio id studium ornatus esse alienum. Subsistit hoc posi-

ea in anaglyphorum in Zoophoris et fastigiis aedium varietate.

Quae ex his sequantur, exposita vide in Excursu de clipeo Achillis.

479. πάντοσε δαιδάλλων, Schol. br. reddit, εἰς πᾶν μέρος δαίδαλα ἐνθεὶς, ὅ ἐστι, ποικίλλων αὐτό. Enimuero hoc serius fit; nunc de crate tantum agitur, seu de lamina siue vna siue pluribus, quae clipei orbem constituunt: τὰ δαίδαλα, ornamenta, sequuntur demum vs. 482 αὐτὰρ ἐν αὐτῷ ποίει δαίδαλα πολλά. Nunc tantum de forma clipei apta et idonea in orbem fingenda agitur.

480. ἄντυγα τρίπλακα. reddit τρίπτυχον Schol. B. cum Schol. br. Apollon. Hesych. trinis puta laminis, sibi superpositis, τρισὶ πλαξὶ, munitam clipei oram; vt ictui extremae orae illato resisteret; erat enim, ipsa rei natura, ora laminae aereae malleo diductae tenuior, quam pars reliqua. Ita saepe ictus inferuntur ab hac parte: sic inf. Υ, 275 καὶ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἀσπίδα πάντοσε ἴσην, ἄντυγ' ὑπὸ πρώτην, ᾗ λεπτότατος θέε χαλκὸς, λεπτοτάτη δ' ἐπέην ῥινὸς βοός. erat ἄντυξ in ea δίπλαξ vt e vs. 280 intelligitur. Scilicet, praeter superficiem clipei eiusque cratem extrema ora in orbem muniebatur laminis circumductis, quibus simul coria et aereae laminae clauis impactis continebantur. Non autem ἄντυξ τρίπλαξ accipi posse videtur de trinis lineis, quibus ora aerea clipei esset distincta; ornatus caussa. Nam δίπλαξ est de duplicata re dictum, sic de veste duplicata Γ, 126 vbi v. Obss. et omentum duplicatum, δίπλαξ δημὸς, Ψ, 253. Multo minus ex hac voce ἄντυξ τρίπλαξ confici poterat opinio de trinis areae spatiis, seu septis, in quae aream cum anaglyphis dispescere voluere alii, in his d'Hancarville.

ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα. Lips. Mori. Vrat. A. ἐν δ' ἀ. Firmatur tamen vulgatum ex Λ, 38 τῆς δ' ἐξ ἀργύρεος τελαμὼν ἦν. Esse in Homero τελαμῶνα non τάρπακα, sed balteum, e quo clipeus pendebat, humeris iniectum, vidimus sup. ad Θ, (VIII) 193. cf. Ε, 798. Β, 388. Μ, 401. Ξ, 404. 5.

481. πέντε δ' ἄρ' αὐτοῦ ἔσαν σάκεος πτύχες. Antiquiores πτύχας acceperunt de fasciis seu zonis, in quas superficies clipei erat diuisa et distincta; ideoque quinas terrae zonas in clipeo expressas esse somniarunt, v. Heraclid. Alleg. c. 50. 51. Eustath. p. 1154 extr. ita quoque quatuor elementa per quatuor metalla vss. 474. 5. aurum, argentum, aes et cassiteron, ita vt res ad sphaerae terrestris arte factae morem rediret, in qua diuersis metallis zonae quinae essent expressae; mirabilis res, quam animo habebant! sphaera terrestris Homerica aetate iam nota! qualem legimus descriptam ab Eratosthene in fragm. τοῦ Ἑρμοῦ, ap. Heraclid. c. 50. At enim πτύχες sunt superficies diuersae altera alteri superiniectae, siue ex corio siue ex metallo, plerumque ex aere, quibus clipeus firmitatem habebat, quominus tela traiecta penetrarent ad corpus. Recte sic Schol. B. τὰ ἐλάσματα reddit, et Etymol. τὰ διάφορα ἐπαλλήλως ἐλάσματα. Clarius res patet ex altero loco Υ, 269 vbi hasta Aeneae non penetrat clipeum Achillis: χρυσὸς γὰρ ἐρύκακε — ἀλλὰ δύω μὲν ἔλασσε διὰ πτύχας, αἱ δ' ἄρ' ἔτι τρεῖς ἦσαν. ἐπεὶ πέντε πτύχας ἤλασε Κυλλοποδίων, τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἔνδοθι κασσιτέροιο, τὴν δὲ μίαν χρυσῆν· τῇ ῥ' ἔσχετο χάλκεον ἔγχος. Ex hoc loco tota res in luce constituitur: apparet enim πτύχας in clipeo Achillis fuisse laminas alteram alteri super impositas, et quidem superius duas ex aere, inferius duas e cassitero, et medio loco laminam auream. Intelligitur quoque inde, e mente poetae superficiem superiorem, in qua anaglypha erant, fuisse ex aere. Etiam sup. H, 247 Hector hasta penetrat Aiacis clipeum, δεινὸν σάκος ἑπταβόειον, ἀκρότατον κατὰ χαλκὸν, ὃς ὄγδοος ἦεν ἐπ' αὐτῷ, ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρὴς, ἐν τῇ δ' ἑβδομάτῃ ῥινῷ σχέτο. Prauam acceptionem vocis πτυχῶν intulerunt quoque in Hesiod. Scut. Herc. 143 κυάνου δὲ διὰ πτύχες ἠλήλαντο, vbi de summa superficie agitur; versus haud dubie spurius.

αὐτὰρ ἐν αὐτῷ, sc. ἐν τῷ σάκει, h. e. in summa clipei superficie anaglypho opere ornata, ductili an fusili. ἐν αὐτῷ ἢ ἐπ' αὐτῷ. Eustath.

482. ποίει δαίδαλα πολλὰ, diuersum hoc esse memento, a sup. 479 πάντοσε δαιδάλλων. vbi de clipei forma; nunc de signis.

πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν, ἐπιστήμοσι, v. ad A, 608. Male Schol. Pindari N. IV, 95 ποίει δαίδαλα πόλλ' εἰδυίῃσι πραπίδεσσι. vt fere aberratur in aliis locis Homericis.

483. ἐν μὲν γαῖαν ἔτευξ', ἐν δ' οὐρανὸν, ἐν δὲ θάλασσαν. (8) Memorabile est Scholion A. „ὅτι Ζηνόδοτος ἠθέτηκεν ἀπὸ τούτου στίχου τὰ λοιπὰ, ἀρκεσθεὶς τῇ κεφαλαιώδει προεκθέσει." Vtinam disertiora apposita essent, qua fide, qua auctoritate, quo iudicio haec pronuntiauerit Zenodotus; numne non omnes rhapsodi haec recitauerant? an fama proditum hoc erat? an ipsius aliorumue iudicio ita statuebatur? Neque illud satis perspicuum est, totumne clipeum et reliqua rhapsodiae ille damnauerit, an versus tantum 483 — 489. Prius tamen probabilius, quoniam dicitur, summam rerum apponendo acquieuisse: h. e. vsque ad v. 482. Ipse vtique adscripserat in codice suo reliqua, vt ex notatis ad vs. 485 apparet. Subnascitur tamen, vel non lecto Zenodoto, suspicio, inserta esse sequentia vsque ad 607. et iuncta processisse haec: ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν. αὐτὰρ ἐπειδὴ τεῦξε σάκος μέγα τε στιβαρόν τε. Sunt multa alia, quae suspicionem firmant, quae reieci in Excursum de clipeo. Schol. A. versus defendit contra Zenodotum telo admodum obtuso, ex eo nimirum, quod poeta similem copiam iam adhibuerat in follibus et ceteris enarrandis inde a vs. 470. Ceterum in singulis versibus non expertus est locus tantas interpolationes, quot quantasque Scutum Herculis, coacervatis importune pluribus a primo carmine alienis. Per se autem spectata tota haec clipei enarratio est tam insignis artis et pulcritudinis, vt ea carere nemo velit, etsi alieno loco illatam concesserit.

Achilles Tatius Isagoge I, excitat ἔτευξεν ἰδ᾽ οὐρανόν. Ita vero etiam ἠδὲ θάλασσαν legendum fuit.

ἐν μὲν γαῖαν τεῦξ᾽. Vrat. b. A.

484. ἠέλιόν τ᾽ ἀκάμαντα vidimus iam vs. 239.

σελήνην τε πλήθουσαν, esse πλήρη, plenam, docent Schol. A. B. τὴν πανσέληνον, Hesych. Alii argutati sunt, quos exscribit Eustath. p. 1155, 22. cum Schol. B.

485. ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τά τ᾽ οὐρανὸς ἐστεφάνωται. Legebatur in edd. ἐν δὲ τὰ τείρεα. praetulerat prius Ernesti e codd. Lips. Harl. et Achille Tatio l. l. probavit inde Wolf. cum nota res sit, articuli vsum ab Homero esse alienum, neque vis h. l. insit: illa astra omnia.

Concidit tamen haec ratio, si, quod suspicari licet, totus hic locus est a seriore auctore. Et laborat nec minus vs. sequ. τό τε σθένος Ὠρίωνος. quod esse deberet: ὕαδας τ᾽ ἠδὲ σθ. Certe ἐν δὲ τὰ τ. est in optimis quoque, Mosc. fr. Ven. et Schol. etiam apud Iustin. Cohort. s. 28. Eusebium et in cod. Clementis Alex. Strom. V. p. 709. cui Homerus est κοσμοποιῶν κατὰ τὸν Μωσῆν, et in Paedagog. III, p. 310. vbi vss. 483. 5. ad λόγον transferuntur.

τείρεα τὰ ἄστρα, notatum iam Apollon. Lex. et aliis. Addunt etymon a τέρας. Immo a τείρω, τερέω, sculptum, tum figura expressum.

τά τ᾽ οὐρανὸς ἐστεφάνωται, h. e. καθ᾽ ἃ οἷς. „Zenodotus legerat: τά τ᾽ οὐρανὸν ἐστήρικται. Aristarchus: τά τ᾽ οὐρανὸν ἐστεφάνωκε.“ quem igitur auctorem vulgata lectio habuit?

486. Πληϊάδας θ᾽ Ὑάδας τε τό τε σθένος Ὠρίωνος. Non placuit auctori Ὠαρίωνος. τὸ σθένος Ὠρίωνος dictum esse, vt βίη Ἡρακλείη vel Ἡρακληείη, pro Ὠρίων σθεναρὸς, in aperto est.

In Schol. A. et br. Moscov. et exc. add. Eustath. miror enim vbique haec esse inserta; exponuntur fabulae de Pleiadibus, Hyadibus et Orione, de quibus adeundi sunt libri mythologici, qui ad h. l. prouocant, v. ad Apollod. III, 10. 1, 4, 3. Eratosth. Catast. loc. suis. Ad Ho-

merum spectat tantum hoc, quod illa iam aetate sidera illa nota fuerunt. Eleuatur tamen ea obseruatio obseruatione alia, quod de auctore loci huius parum tuto pronuntiare licet. Ducta autem ex his vll. est laus astronomiae, quam Homero tribuit antiquitas, inprimis Crates, Apio et alii, in his Achilles Tatius in Isagoge ad Arati Phaenom. Locus quoque interpretatione vel imitatione multorum expressus, Virgilii Ge. I, 137. 246. Aen. I, 742. Ouid. Met. XIII, 291. quos iam Clarke excitabit.

487. 8. 9. leguntur iterum Od. E, 273. 4. 5. versus in doctrina de vtraque Vrsa notissimi; et maior quidem etiam Ἅμαξα dicta; variato catasterismo; minor autem Homerica aetate an ignota fuerit Ionibus disputatur; aiunt enim eam serius per Thaletem Ionibus innotuisse, dudum obseruatam Phoenicibus. Accuratior disputatio ad Homerum, quem nec locus auctorem habuisse videtur, haud spectat; ad eam v. Schaubach ad Eratosth. I. et fabulam de Callisto v. in Apollod. III, 8, 2. et Not.

487. ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν. ἅμαξαν, non ἄμαξαν, etsi librorum dissensu, quod iam vidimus ad H, (VII) 426. Iterum ad h. l. monent Schol. A. et prouocant ad ἐπ' ἀμάξαν Il. Ω, 711. et ὑπ' ἀμάξῃσι, item Eustath.

488. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει. Scholion A. ἥτις περὶ τὸν ἄρκτον καὶ ἀεὶ φανερὸν καλούμενον κύκλον, ἤτοι πόλον, στρέφεται" bene! vbi tamen polus arcticus in poeta memoratur? In hoc est αὐτοῦ, quod est vel ibi, vbi Pleiades, Hyades et Orion versantur, h. e. in caelo, vel eodem *semper in loco*: περὶ τὸν αὐτὸν τόπον, ὡς μὴ καταδυομένη, vt Schol. br. exponunt.

καὶ τ' Ὠρίωνα δοκεύει. pergit Schol. A. „καὶ ἐπιτηρεῖ τὸν Ὠρίωνα, νεύουσα εἰς αὐτὸν ὡς κυνηγέτην. (non, ὡς κυνηγέτις.) Sunt haec quoque in Schol. br. Nunc ad Virgil. Ge. IV, 232 et in Excursu ad e. l. satis diserte exposui morem poetarum, siderum ortus et occasus ex positu signorum in sphaera declarandi. δοκεύειν, simpl. specu-

lari, adspicere, ἐμβλέπειν, adiuncta tamen notione τοῦ ἐπιτηρεῖν, obseruare, tanquam venatorem.

Ceterum nescio an ex his recte colligas, cum haec a poeta memorabantur, iam tum adumbratam esse debuisse sphaeram caelestem quantumuis rudem; quia in caelo ipso has siderum formas vix sibi fingat aliquis.

489. οἴη δ' ἄμμορός ἐστι λοετρῶν Ὠκεανοῖο. h. e. μόνη οὐ δύνει. Apollon. Lex. ἄμμορος, ἄμοιρος, ἀμέτοχος, et ex eo Hesych. Versus notabilis propter criticam veterum multifariam exercitam Schol. A. B. Apollon. Lex. in ἄμμορος. Offendebat τὸ οἴη, cum Vrsa non *sola* sit, quae nunquam occidat; quippe ceteris quoque signis Circuli Arctici euenire hoc idem, vt nunquam occidant. Poterat simpliciter responderi, poetam sui temporis notitias esse sequutum; Vrsae autem sidus tum vnice Ionibus notum fuisse, non aeque obseruata reliqua Circuli Arctici sidera; aut stellas nondum in sidus aliquod esse collectas, vt factum est, ex quo in sidus Vrsae minoris coiere, etsi dudum hoc factum esset apud Phoenices, qui bene nossent Vrsam minorem. Apposuit quoque talem responsionem Strabo lib. I. p. 6 sq. vbi copiose de hoc versu agit, damnat tamen, quoniam Homerum ignorantiae alicuius rei argui nolebat. Putes quoque ita statuisse Aristotelem, qui Poet. 25, 8. inter λύσεις refert hoc quoque: vt per translationem dictum sit aliquid; quod enim notissimum est, id haberi ac dici potest *solum*: τὸ οἴη δ' ἄμμορος. κατὰ μεταφοράν. τὸ γὰρ γνωριμώτατον, μόνον. Ita composita erat omnis controuersia: quandoquidem veteres hos versus ad antiquissimum carminis auctorem referebant.

Enimuero maluere viri docti sequi subtilitates quasvis alias, maxime has tres: vel ἄρκτον pro toto Circulo Arctico dictum esse, et comprehendi ideo reliqua quoque sidera Arctoa nomine ἄρκτου h. l. vel dictam esse Vrsam *solam* oppositione ante memoratorum siderum, Pleiadum, Hyadum et Orionis, vel corruptam esse lectionem. Comprehensa haec sunt a Strabone in l. l. et egregie de his disputatum est a Tollio Excursu V. ad

Apollon. Lex. p. 743 ad quem remittendi sunt qui copiosiorem disputationem desiderant. Attingam equidem pauca eaque praecipua.

Apud Apollon. l. l. est: ὁ δ' Ἡλιόδωρός (haud dubie Ἡρόδωρος) φησι βέλτιον, λέγειν, ὅτι ἠγνόει. quod non vno sensu accipi potest, aut ignorauit ipse, cum alii bene nossent, aut quia omnino ignotum erat ea aetate, saltem inter Iones. Prius maxime ab Homero amoliri laborarunt; Strabo autem etiam alterum, in verbis: οὐδὲ γὰρ εἰκὸς ἦν που, τὴν ἑτέραν μὴ ἀστροθετῆσθαι, haud dubie enim μὴ est inserendum, quod et in noua edit. Lips. p. 7. habent codd. et docebant ea, quae sequuntur, negationem excidisse. At eius opinionis, qua ἄρκτος pro toto Circulo Arctico dictus esse creditus est, auctor memoratus Heraclitus, in eod. loco Strabonis, adscriptis eius verbis. Altera sententia, qua *comparatiue* οἴη accipitur, etsi parum satisfacit, nam manent ea, quae in reprehensionem veniunt, quando Vrsa sola dicitur occidere, respectu habito ad sidera antea recitata „Pleiadas, Hyadas et Orionem“ ea, inquam, occurrit sententia ap. Apollon. l. c. tum in Ven. A. et B. in quo tanquam λύσις apposita est, haud dubie secundum Porphyrium; eamque sequitur Clarke. Non satis perspicio, sicne etiam in Schol. br. accepta res sit: μόνη οὖν, δηλονότι τῶν κατηστερισμένων. an hoc accipiendum: inter sidera illo tempore iam recepta in recensum.

Cratetis notata Straboni est seu lectio seu emendatio οἶός τ' ἄμμορός ἐστι — dubitatur, quorsum οἶος referendum sit? sane ad voc. Ἄρκτος, quod durum est, cum ἣν καὶ — ἥτε sequatur; accipit tamen sic Casaub. et pro Circulo Arctico Ἄρκτον dictum censet. Apud Apollonium Crateti tribuitur lectio ἡ δ' ἄμμορός ἐ. quae vitiosa est; Tollius coni. fuisse ᾗ τέ κεν, vbi (qua parte, quo loco) vt adeo tribuatur Vrsae aliquid, quod aliis quoque convenire potuit. Hoc enim Cratetis lectioni subiicit Apollon. l. c. ἵνα τὸ συμβεβηκὸς αὐτῇ καὶ ἑτέροις τῶν ἄστρων ἀκούηται. (iungenda sic: αὐτοῦ, ᾗ) Vestigiis Cratetis si in-

sistere licet, dicam potius, eum legisse: ἥ τε καὶ ἄμμορος. ita soluta est omnis quaestio. Male habet, quod in Cratetis lectione non conueniunt loca Strabonis et Apollonii.

Ante oculos fuit locus Manilio lib. I, 501. quod iam aliis notatum: *Iam tum, cum Graiae verterunt Pergama gentes, Arctos et Orion aduersis frontibus ibant; Haec contenta suos in vertice flectere gyros; Ille ex diuerso vertentem surgere contra Obuius et toto semper decurrere caelo.*

490. ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων. Suaue est somnium Agalliae Corcyraei, qui familiaris, seu discipulus, Aristophanis fuit, vrbes has duas esse Athenas et Eleusinem: in Schol. A. Schol. br. et fragm. Mosc. Porphyrii esse ζήτησιν suspicor. etiam ap. Eustathium, e quibus etiam patet, reliqua clipei ad hanc opinationem accommodate enarrata fuisse. Ducta quoque hinc videtur opinio de patria Homeri Athenarum vrbe: et conueniebat hoc mori ingeniosorum hominum indulgendi Atheniensium vanitati. Phaeacum vrbem et Ithacam interpretatur Maximus Tyrius, tanquam exemplum duarum vrbium, alterius bene legibus constitutae, alterius ἀνάρχου Diss. XXXII, sub. fin. Alio modo nugatur Heraclides c. 49 referens vtramque vrbem ad elementorum pugnam et amicitiam. Mirari tamen licet, esse haec ita a poeta constituta, vt ad concordiam et discordiam haec sint attemperata; sequitur quoque postea primo 541 messis et vindemia, tum 573 leones armenta diripientes. In primigenio carmine poterant quoque haec habere rationem inter se.

492. νύμφας δ' ἐκ θαλάμων, δαΐδων ὕπο λαμπομενάων. „quod ὑπὸ est pro μετά. et quod mos iste fuit, vt cum facibus deducerentur sponsae." Schol. A. Athenarum moribus hoc tanquam proprium vindicarunt alii.

Porro Schol. A. „Zenodotus εἰς θαλάμους, nec absurda est lectio" parum tamen, puto, interest; ductae enim fuere puellae ex thalamo in thalamum sponsi.

δαΐδων ὑπὸ λαμπομενάων. seiunxi ὑπὸ, quod res postulat; addicentibus Schol. br. Ven. fragm. Mosc. Vrat. b. add. Schol. Pindari ad Ol. IV, 4 et Ol. VII, 23 vbi etiam ὑπὸ pro μετὰ dictum esse notat. Barnes: „γρ. δαΐδων ὕπο." male, cum epitheton sequatur.

493. ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ. mss. Mori. Vrat. b. a m. sec. Apollon. Lex. in ἠγίνεον, ἦγον. Ed. Flor. κατὰ ἄστυ. recepit ἀνὰ statim Ald. 1.

ἠγίνεον. melius esset ἠγίνευν. vt inf. 593 αὔλευν. et 594 ὠρχεῦντο. Censuerat quoque sic Bentl. nam trinis syllabis pronuntiandum est; est enim syllaba natura longa, quod iam animaduerterunt Barnes et Clarke: ex Il. Ω, 784. Od. Ξ, 105.

πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. vt vs. 498 ἐξῆπτο. διεγήγερτο. Schol. A. B. br. Eustath. hoc bene. sed subiiciuntur inepta de ὑμέναιος. Non ille alibi in Homericis occurrit, et nescio an inter ea sit, quae seriorem aetatem carminis arguunt. Atticorum ritus hi putantur fuisse proprii; et memorantur plura ab Atticis potissimum frequentata vt mox iudicium περὶ τῶν Φονικῶν, quo Athenienses tantopere gloriabantur a se primum constituto. Versus 493 est quoque in Sc. Herc. 274 τοὶ μὲν γὰρ εὐσσώτρου ἐπ' ἀπήνης ἦγον τ' (non ἦγοντ') ἀνδρὶ γυναῖκα, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει.

494. ἐν δ' ἄρα τοῖσιν. facile expecies repetitum a Clarkio; „ἄρα, vt fieri solet."

κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Excitat hemistichium Lucian. saltat. 13. et vss. 494. 5. 6. Dionys. Halic. VII, 72 vbi antiquioribus Graecis Romanorum saltationes asserit.

ἐδίνεον. inf. 605 δίνευον. eodem modo ac sensu: noto vocis δινεύεσθαι vsu pro στρέφεσθαι, quem illustrarunt viri docti, in his Valk. ad Theocr. Adon. p. 376. Orithyiam rapuit Boreas Ἰλίσσου προπάροιθε χορῷ ἔνι δινεύουσαν: Apollon. I, 215 nam choreas illa agebat; eandem χορὸν ἁγνὸν ἐπ' Ἰλίσσοιο ῥοῇσι ἱσταμένην dixit Maximus.

περὶ κατάρχῶν vſ. 418. loco iam ab Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. tum a Weſſel. et Ruhnk. comparato.

495. αὐλοὶ φόρμιγγές τε βοὴν ἔχον. (⊱) „quod hic et K, 13 αὐλῶν poeta meminit" Sch. A. Addit Schol. B. „quod Phrygum, non Graecorum, erat tibia, (repetit quoque Euſtath. ex antiquis, vt ait, et Athenaeus lib. I. p. 16 A.) forte Troiam ipſam, qualis in pace erat, eſſe expreſſam."

Media obſeruatio, quod Phrygum, non Graecorum, erat tibia, ad Iliadem ſolam ſpectare poteſt; nam αὐλῶν et αὐλῳδίας vſus inter Graecos fuit notiſſimus, iam in primis Pythiis. Plura congeſſit ad h. l. Euſtath. maximam partem ex Athenaeo.

βοὴν ἔχον. ἐβόων. vt ſaepe ἔχειν, ποιεῖσθαι, in periphraſi.

496. αἱ δὲ γυναῖκες ἱστάμεναι θαύμαζον ἐπὶ προθύροισιν ἑκάστη. ⊱ „quod ἐθαύμαζον, pro ἐθεῶντο." Schol. A. et τὸ δὲ θαύμαζον ἀντὶ τοῦ, ἐθεώρουν, Schol. B. Paſſim a Grammaticis hoc notatum occurrit; etiam Heſych. θαυμάζειν, θεάτασθαι καὶ μανθάνειν. Cur tamen ſine miratione ſpectare mulieres contendant, non aſſequor.

γυναῖκες ſequente ἑκάστη, notatur Schol. Pind. P. II, 85.

498. δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον εἵνεκα ποινῆς. ποινή, λύτρον — ὑπὲρ τοῦ πεφονευμένου ἐπιτίμιον. res e vita priſca nunc a multis illuſtrata. cf. ad Γ, 290 et h. l. Schol. A. Atticis talem ποινὴν dici τὰ ὑποφόνια obſeruant; v. Harpocrat. h. v. vtitur ea voce Philoſtratus l. l. in hoc ipſo loco Homerico interpretando p. 877. Schol. br. et Moſc. an vox alibi occurrat, neſcio.

499. ἀνδρὸς ἀποφθιμένου. „apud Zenodotum ἀποκταμένου. et ſic in plerisque; nec eſt improbabilis lectio" Schol. A. nec tamen alibi memoratam vidi.

ὁ μὲν εὔχετο. Schol. B. ἐβεβαιοῦτο ſcil. πρὸς τοὺς παρόντας. pro hoc dixit vſ. ſq. δήμῳ πιφαύσκων.

500. δήμῳ πιφαύσκων. Apollon. Lex. h. v. ἐμφανί-ζων καὶ λέγων. ſic fere Schol. br. πιφάσκων et h. l. paſſim ſcribitur.

ὁ δ' ἀναίνετο, μηδὲν ἑλέσθαι ſcil. λέγων. Barnes: „γρ. ἀνήνατο" ſcil. ex vſ. 450.

501. ἄμφω δ' ἱέσθην, ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. ἴ-στορι ſcribitur paſſim ἴστορι, vt et in ed. Rom. recte ex etymo ab ἴσημι. Obtinuit tamen alterum, etiam in ἱστο-ρεῖν. ἱστορία. abiit igitur in hac voce, vt in aliis, digamma (ϝιστωρ) in aſperum. Iam de ſignificatu vocis ambigitur; qui proprie eſſe debet aut *intelligens*, aut *con-ſcius*. Apollon. Arg. I, 188 ἴστορε δ' ἄμφω ἠμὲν ναυτιλί-ης ἠδ' Ἄρεος. periti. At IV, 258 μήτε τις ἴστωρ εἴη. conſcius. At noſtro loco Schol. A. B. reddunt ἐπὶ μάρτυρι. et Apollon. Lex. ἴστωρ, μάρτυς verſu adſcripto, etſi corrupte. Alii acceperant ἴστορα eſſe κριτήν. Memoratur vtrumque in Schol. A. μάρτυρι ἢ κριτῇ, et in Schol. br. Euſtath. Etymol. Cumulantur eadem in Heſych. in ἴστωρ et ἴστορας. Poſſit aliquis prouocare ad Ariſtot. de rep. IX, p. 361. ed. Gen. vbi haec leguntur verſu hoc praeſcripto: τοιγάρτοι ἴστορας ἐνταῦθα καλεῖ ὁ ποιητὴς τοὺς σοφοὺς ἄνδρας καὶ δεινοὺς καὶ τοὺς τῶν τε πράξεων καὶ τῶν παθῶν τῶν ἀνθρωπίνων εἰδήμονας καὶ ἐμπείρους καὶ τῇ φρονήσει πολὺ τῶν ἄλλων διαφέροντας. Verum ea Cyriaci Strozzae eſſe Ariſtotelem ſupplentis memineris. Ceterum locum in poeta per ſe habere poteſt vtrumque, ſiue teſtem ſiue arbitrum et iudicem probaueris. Lis enim deciditur ἐπὶ ἴστορι, viri prudentis auctoritate et ſententia, is autem eo ipſo iudex eſt; poteſt laudari inf. Ψ, 486 ἴστορα δ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα θείομεν ἄμφω, vbi de arbitro agitur. Altera ex parte cauſſa agitur quoque adhibitis teſtibus, ἐπὶ ἴστορι, teſte producto. Videturque hic vſus vocis apud Iones frequentatus eſſe, ſi recorderis verba ex iureiurando Hippocrateo: iuro θεοὺς πάντας καὶ θεὰς πάσας ἴστορας ποιούμενος, teſtes. ex antiqua formula: ἴστω. ἴστω νῦν Ζεὺς αὐτός. vt K, 329.

In Etymologo ſcribitur ἐπιίστορι: vitio puto. etſi voc. ἐπιίστωρ aliquoties apud Apollonium legitur vt ſit conſcius vel peritus: Arg. II, 874. IV, 16. 89. 1558. vbi v. Schol. et apud ipſum Homerum, Od. Φ, 26 Ἡρακλῆα μεγάλων ἐπιίστορα ἔργων.

πεῖραρ ἑλέσθαι. Schol. B. ἤθελον ἄμφω ἐπὶ τῷ μάρτυρι πέρας λαβεῖν τὴν δίκην. Hic itaque ſic expleuiſſe dicta videri debet: ἱέσθην, h. e. προεθυμοῦντο, ἐβούλοντο, ἔσπευδον, vt Schol. br. reddunt, τὸ νεῖκος (ex vſ. 498 ἐνείκεον) λαβεῖν πεῖραρ. πέρας. ſane ſententia iudicis lis eſt diiudicata, finita, ἔχει πέρας. Vix enim illi, qui litigant, poſſunt dici ἑλέσθαι πέρας, obtinere cauſſam. Secundum Schol. A. οἱ δικασταὶ dicuntur τίθεσθαι τὸ τέλος τῆς δίκης. τὸ πεῖραρ. Eſt autem hoc idem, quod νίκη. Alii tamen alterum loquendi modum ſequuntur, quo tropice litigantes dicuntur tenere vtrinque τὰ πέρατα tanquam ſunis intenti: v. ſup. ad N, 359. Tandem etiam ad eum vſum ab aliis reuocatur, quo per periphraſin τὸ πέρας, τὸ τέλος, pro ipſa re ponitur, vt τὸ τέλος ἐπέων, πολέμου. v. ad Π, 630. H, 102.

Barnes: „γρ. πεῖραρ ἱκέσθαι" e coniectura, puto.

502. λαοὶ δ' ἀμφοτέροισιν ἐπήπυον, ἀμφὶς ἀρωγοί. — „Zenodotus et Ariſtophanes ἀμφοτέρωθεν. Maſſilienſis: ἀμφοτέρωθεν ἐπίπνυον" Schol. A. An hoc alterum ductum putandum a πνύω, ἐπιπνύω, idem quod ἐπιπνέω, vt de vento ſecundo, adſpiro, et inde, faueo? Praeſtat manere in vulgata: ἠπύειν, clamare, eſt inter frequentata a poeta, vt ſup. Ξ, 399. Eſt ergo ἐπηπύειν acclamare, accommodate. Nam adſtantes vtrinque alii huic, alii alteri patrocinantur, cauſſamque eius probare ac tueri ſe ſignificant; et eo ipſo dici poſſunt ἀρωγοί, fautores. Bene Schol. B. ἐπεφώνουν ἀμφοτέρωθεν ὡς βοηθοί. Spectat ad h. v. gloſſa Heſychii: ἐπήπυον, ἐπεβόων. et ἀμφὶς ἀρωγοί. κεχωρισμένως βοηθοῦντες, οἱ μὲν τῷδε, οἱ δὲ τῷδε.

503. κήρυκες δ' ἄρα λαὸν ἐρήτυον. vt B, 96. 97 ὁμαδος δ' ἦν. ἐννέα δέ σφεας κήρυκες βοόωντες ἐρήτυον. Clarke: „ἄρα, vt par erat."

504. οἱ δὲ γέροντες εἵατ' ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοις, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. locum appellari ait ἱερὸν Schol. B. διὰ τὸ δίκαιον, ὥστε εἰς τὸ θεῖον ἀσεβοῦσιν οἱ παρακρίνοντες καὶ οἱ ἀπειθοῦντες. Etiam Schol. br. quod ius dicitur ἐν ἀφιερωμένῳ τόπῳ. Non video, vnde loci religio hic veniat, cum de loco iudicii agatur. κύκλον quidem de loco et pro ἀγορᾷ dici haud nego; docet Eustath. ad Jl. Ω, pr. versus, quem laudat, est ex Eurip. Orest. 917 ὀλιγάκις ἄστυ κἀγορᾶς χραίνων κύκλον. (Alienus est ὁ κύκλος ap. Polluc. X, 18, et Athenis proprius) Nunc vero κύκλος est ipse consessus τῶν γερόντων, qui iudices sedent; illis debetur reuerentia; sunt ideo θεῖοι. ἱεροί. fere vt θεῖος ἀγὼν sup. vs. 376 qui idem ἱερὸς χορὸς ap. Hesiod. Sc. Herc. 201. Sunt ἱεροὶ, eximii, praeclari, venerabiles. v. ad Θ, 66. Sup. K, 56 ἱερὸν τέλος, τάγμα. Sic ἱερὴ ἴς Τηλεμάχοιο, ἱερὸν μένος Ἀλκινόου. et Od. Ω, 81 Ἀργείων ἱερὸς στρατὸς αἰχμητάων.

Sedile marmoreum comparant cum loco Od. Γ, 406 sq.

505. σκῆπτρα δὲ κηρύκων ἐν χερσ' ἔχον ἠεροφώνων. (⊱) „ὅτι καὶ οἱ δημηγοροῦντες, καὶ οἱ δικάζοντες, σκῆπτρα ἐλάμβανον. laudato loco Od. B, 37. (quem v. mox ad vs. 506.) ἠεροφώνων δὲ, ὧν ἡ φωνὴ μέχρι τοῦ ἐμφανοῦς ἱκνεῖται. vt et Jl. O, 686 φωνὴ δέ οἱ αἰθέρ' ἵκανε." Nec diuersa Sch. B. additis his: ἢ τῶν τὸν ἀέρα φωνούντων. ἀὴρ γὰρ πεπληγμένος ἐστὶν ἡ φωνή. (Voluit esse ἀέρα φωνεῖν idem ac φωνεῖν φωνήν. quidni tamen dixeris esse φωνεῖν εἰς ἀέρα. δι' ἀέρος?) Vltima Apollonii verba fuere, vt ex Sch. br. apparet, etsi in Apollonii Lex. aliter nunc legitur: ἠεροφώνων, τὸν ἀέρα πληρούντων φωνῆς. vbi v. Toll. nisi et hic fuit τὸν ἀέρα πληττόντων φωνῇ. Maturè tamen interpolatum est, quandoquidem etiam in Hesychio vulgata lectio repetitur. Etiam Zenoni haec soni definitio tribuitur, ὅτι φωνή ἐστιν ἀὴρ πεπληγμένος.

506. τοῖσιν ἔπειτ' ἤϊσσαν, ἀμοιβηδὶς δὲ δίκαζον. τοῖσιν. σὺν τοῖσι supplent Sch. A. et Sch. br. *hisce cum sceptris.* Quidni: ἐν τοῖς s. λαοῖς omnino, s. γέρουσι h. e. δικα-

στᾶς. *in medio* eorum ſurgunt *dicturi* cauſſam. At mirum in modum a ſenſu loci aberrarunt veteres in Sch. A. et B. br. Euſtath. dum *ad iudices* haec retulerunt, ita vt nullum verbum ſatis conueniret. Non enim iudices ſurgunt nec ſceptrum accipiunt, ſed *dicturi* cauſſam. Sic Od. B, 37 de Telemacho dicturo: στῆ δὲ μέσῃ ἀγορῇ, σκῆπτρόν δέ οἱ ἔμβαλε χειρὶ, Κήρυξ — add. inf. Ψ, 567. 8. At iudices incedunt et ſedent cum ſceptris: quod notiſſimum eſt, cf. A, 238. 9. At ἀΐσσουσι *dicturi*, ἀνέστησαν, et ἀμοιβηδὶς ἐδίκαζον, *alter poſt alterum.* primo qui petit, tum is, vnde petitur. δικάζειν autem et δικάζεσθαι ſollennius, de cauſſam agentibus, et in ipſo Homero Od. M, 440 ἀνὴρ — κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, *litigantium* hominum. et Vlyſſes Od. Λ, 544 νίκης — τὴν μεν ἐγὼ νίκησα δικαζόμενος παρὰ νηυσί. Pro eo κρίνεσθαι in Theogonia 535 ὅτ' ἐκρίνοντο θεοὶ θνητοί τ' ἄνθρωποι. disceptarunt.

τοῖσι δ' ἔπειτ' Vrat. d. et vn. Vindob.

ἀμοιβηδίς. „αἱ Ἀριστάρχου, ἀμοιβηδόν. ὡς κλαγγηδόν. κατὰ τάξιν τῆς ἡλικίας.“ Sch. A. B. Eſt quoque hoc in Harl. Vrat. b. A. ἀμοιβαδὶς ſcribitur ap. Apollon. etiam in verſu adſcripto; perperam haud dubie.

δὲ δίκαζον. conſpirant Sch. A. B. Cant. Vulgo δ' ἐδίκαζον.

507. 8. κεῖτο δ' ἄρ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Recitantur verſus paſſim, etiam in Polluce IX, 54. at rem parum expeditam video. δύο χρυσοῖο τάλαντα cui deſtinata fuerint, quaeſiuere iam veteres. Ad iudices retulerunt illi, qui τὸ δικαστικὸν intellexere; Sch. A. B. Euſtath. etiam Philoſtr. iun. Imagg. 10. in loco de ſignis clipei, τὸ δ' ἐν μέσῳ χρυσίον, τάλαντα μὲν δύο ταῦτ', οὐκ οἶδ' ἐφ' ᾧ, ἢ νὴ Δί' εἰκάσαι χρὴ, ὡς μισθὸς τῷ ὀρθῶς ἐκδικάσοντι, ὡς ἂν μὴ πρὸς δῶρά τις τὴν εὐθεῖαν φέροι. eſſe tamen hoc ἀπίθανον ipſe Schol. A. monet. Subiicit poeta, deſtinari ei, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Iam δίκην εἰπεῖν de ſententia recte quidem dicitur, ſed et *de cauſſam agentibus* dici nil vetat; ἰθύντατα.

ἰθυτάτως, (ὀρθώτατα reddit Apollon. Lex. h. v.) dicit is, qui cauſſam obtinet, cum vera eum pro ſe dixiſſe apparuit. Nunc quaeritur, vnde illa duo talenta venerint, et quorſum vincenti iure dentur? Putes hanc eſſe illam ποινὴν, a reo allatam et depoſitam, vt, ſi cauſſa ceciderit, alteri ea perſoluatur, ſin ipſe vicerit, eam recipiat. Veteres tamen Sch. A. B. br. ad 497. acceperant de ſacramento, h. e. pecunia, quae ab vtraque parte deponebatur in iudicio, vt eam amitteret vter temere litigaſſet. Habuiſſe illud locum in iure Attico, ſatis conſtat, et plura quidem eius genera, παράστασιν, παρακαταβολὴν, et ſic porro: v. Harpocrat. h. v. et Polluc. VIII, 38. 39. At tam antiquis temporibus hunc morem in foro obtinuiſſe mirationem facit, et, ſi homines illi recte cenſuerunt, hunc locum omnium maxime ſeriorem auctorem prodere manifeſtum ſit.

Quale pondus talenti Homerica aetate fuerit, prorſus nos latet; nec ex comparatione locorum a Koeppenio inſtituta (Jl. I, 122. 264. Ψ, 269. 614. 751. Od. Δ, 526) quicquam efficias.

Feſtiue vſſ. 507. 8. vtitur Lucianus in contentione philoſophorum, Reuiuiſc. 41.

δύω Cant. Ven. Ald. 2.

ἰθύντατα. pro ἰθύτατα. Scilicet fuerat primum ἰθὺνς, vnde quoque υ producta eſt in ἰθὺς, ἰθύ.

εἴποι Barocc. Mori. Townl. Vrat. b. d. fragm. Moſc. vn. Vindob. et hic omiſſo δίκην.

509. Ambigua in ſequ. et impedita eſt narratio vitio narrantis, quod ſubiecta parum diſerte enuntiata ſunt. Iam inter veteres ἀμφιβολίας exemplum habitum eſt ap. Euſtath. p. 1159, 10. qui et trinas interpretationes ſubiicit. Mirum eſt, quod δύο στρατοὶ, duo exercitus, vrbem vnam obſident; et quod illi inter ſe diſſident, quando vrbs capta fuerit, ſintne eam direpturi an praedam diviſuri; tum autem quaeritur iterum qui ſint οἱ δ' 513 et 516. 520. 523. 525. 530. Magna itaque fuit de h. l. concertatio iam inter veteres. Eſt longum ζήτημα Porphyrii

ad h. l. in Quaest. Hom. 7, idem insertum Schol. B. Simplicissima ratio est, quam Alexander Cotyaeensis *ἐν τῷ δευτέρῳ τῶν ἐξηγητικῶν* proposuerat: *ὅτι δύο στρατοὶ περιεκάθηντο τὴν πόλιν πολέμιοι, ἢ πορθεῖν ἀξιοῦντες αὐτὴν, ἢ τὰ ἡμίσεα λαβόντες, ἀπιέναι. οἱ δ' ἔνδον ὄντες οὐκ ἐδέχοντο τὴν πρόκλησιν.* hactenus bene. sed sequentia male, in quibus insidias fieri putat ab obsidentibus, et turbat reliqua omnia: recte ea Porphyrius refellit, sed ad fastidium verbose; idem tuetur hoc, duo exercitus esse obsidentium: sic quoque Agallias Corcyraeus statuerat ap. Eustath. p. 1159, 8 qui etiam cum Porphyrio commemorat fuisse, qui alterum exercitum obsidentium, alterum *φίλιον εἶναι τῶν ἔνδον,* succurrentium oppidanis.

Schol. A. exercitum obsidentium in duo castra diuisum melius accipit, scilicet vt a diuersis partibus vrbs oppugnetur. Sic quoque Schol. br. Ita conuenit locus cum simili Hesiodeo in Sc. Herc. 239. 240. *ἄνδρες ἐμαρνάσθην — τοὶ μὲν ἀπὸ σφετέρης πόλιος σφετέρων τε τοκήων λοιγὸν ἀμύνοντες, τοὶ δὲ πραθέειν μεμαῶτες.*

Proponit aliam rationem Schol. A. vt alter exercitus sit obsidentium, alter oppidanorum; scil. eorum, qui ad insidias collocandas exierant. Impedita tamen sic multo magis sunt seqq. Etiam molesta est interpretatio a Schol. A. et B. proposita: deliberasse duo exercitus hostiles, qui praedam coegerant, velintne ea esse contenti, an etiam dimidiam bonorum partem ab obsessis exigere; vt ita res ad *σπονδὰς* rediret; aut: eos deliberasse, velintne discedere, dimidia bonorum parte sibi reddita ab oppidanis, an, conditione haud admissa, vrbem diripere; fuisse autem olim talem morem paciscendi de vrbe obsessa, vt dimidia parte bonorum tradita obsidionem hostis soluat, obseruatum videbis ad vs. 512. Apposui singula, vt, quanta trepidatio veterum in h. l. fuerit, cognitum habeas.

Quae simplicissima et maxime probabilia mihi visa sunt, apposui in Nota. Duo exercitus licet credere esse obsidentium exercitum in duo castra diuisum, vt vrbem melius copiis cingerent et commeatu intercluderent. Illa:

δίχα σφίσιν ἥνδανε βουλὴ, non referenda ſunt ad diſſenſum et discordiam vtriusque exercitus, ſed: propoſitum ipſis fuiſſe, obſeſſione eo adducere oppidanos, vt aut direptionem expectarent, aut incolumem retinerent vrbem, parte bonorum per pactionem tradita. Interpoſita haec ſunt ex more priſci ſermonis, cum continuata eſſe deberet oratio: *δύο στρατοὶ, οἷς βουλὴ ἥνδανε*. quibus decretum erat, *δίχα ἠὲ — ἤ. vel. vel.* aut expugnare vrbem eamque diripere, aut abire, ſi dimidiam fortunarum partem ſponte redderent oppidani. Nec aliter videtur haec interpretari Philoſtrat. iun. Imag. 10. p. 877 *ἐξίασι δὲ, τὴν τῶν ἐναντίων οὐ δεξάμενοι πρόκλησιν. νέμεσθαι γὰρ τὸν ἐν τῇ πόλει πλοῦτον, ἤ, μὴ νεμομένων, ἐν τοῖς ὅπλοις εἶναι.*

510. *τεύχεσι λαμπόμενοι.* Harl. Vat. *λαμπομένω.* nec hoc male poſt *δύο στρατοί.*

δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή. quo ſenſu haec dicta videantur, v. ad vſ. ſup. Vti dicitur *δίχα μερμηρίξαι*, ita et poterat dici *δίχα βουλεύεσθαι*, et inde *δίχα βουλὴ ἁνδάνειν.* Etiam Od. Γ, 150 de Achiuis: *δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλὴ*, aliis vt abirent, aliis vt manerent. male *σφιν* pro *σφισιν* Cant. Harl.

511. *ἢ ἄνδιχα πάντα δάσασθαι κτῆσιν.* non duo exercitus inter ſe diuidere voluere; ſed, vt vidimus, paciſci cum oppidanis, vt hi parte fortunarum dimidia tradita reliqua incolumia ſeruarent, obſidentes autem discederent. v. ad vſ. ſeq. *ἄνδιχα, διχῶς* cum verſu et interpretatione Suidas.

πάντα — κτῆσιν. Schol. B. *τὸ δὲ πάντα πρὸς τὰ σημαινόμενα κτήματα ἀπέδωκεν*, vt ſubintelligatur *κτήματα* ad voc. *πάντα.* Lenius, puto, eſt, aut per appoſitionem accipere *πάντα*, ſcilicet *κτῆσιν*, aut melius *κτῆσιν δάσασθαι κατὰ πάντα, πάντως*, vniuerſe.

512. *ὅσην πτολίεθρον ἐπήρατον ἐντὸς ἐέργει.* „quod notandus mos antiquus, dimidia bonorum parte obſidentibus tradita, vt illi ab oppugnatione deſiſtant“ Schol. A. et Schol. br. ad vſ. 510.

ἐπήρατον h. l. epitheton fine vi oppidum fitu, aedificiis, aliisque rebus pulcrum et gratum adſpectu eſſe poteſt.

ἐέργει. ἔεργεν Mori. Barocc. Townl. Vrat. b. A. Lipſ. Vtrumque habet Heſych. Et ſolent fere in tali poſitu codd. variare; v. c. B, 617.

513. οἱ δ' οὔπω πείθοντο, λόχῳ δ' ὑπεθωρήσσοντο. Schol. A. „οἱ δὲ, οἱ ἔνδον." Et Schol. B. „ὅτι παρέλκει τὸ πω. vt in οὐδέ πω Π, 76." et ſaepe alibi οὔπω pro οὐ. nullo modo.

Vrat. d. λόχῳ ὑπὸ θωρήσσοντο. ſaltem deb. ὕπο. ſed λόχῳ eſt εἰς λόχον. κρύφα ὡπλίζοντο. fragm. Moſc. et vn. Vindob. ὑποθωρήσσοντο.

514. 515. τεῖχος μέν ῥ' ἄλοχοί τε φίλαι καὶ νήπια τέκνα ῥύατ', ἐφεσταότες, μετὰ δ' ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας. Parmeniſcus diſtinguebat poſt ῥύατ', vt noua inde procederet ſententia: ἐφεσταότες μετὰ δ' ἀνέρες, ne ſoloecum ſit, ἄλοχοι καὶ τέκνα ἐφεσταότες. Schol. A. Memoratum quoque hoc Schol. br. et Euſtath. Recte monuere alii in Schol. A. B. Porphyr. ad vſ. 509 in τέκνα latere ἄῤῥενας. ἀνέρες, οὓς ἔχε γῆρας Sc. Herc. 245 ἄνδρες οἳ πρεσβῆες ἔσαν, γῆράς τε μέμαρπον. poteſt ſane aliquis poetico ſermone attingere curſu, ſenectutem, aſſequi; ſi tamen ad Homerica haec ſunt attemperata, ſcriptum fuit μέμαρπεν. ſcil. οὓς γῆρας ἐμέμαρπε.

ῥύατο, priore producta, eſt a ῥύω, ῥύομαι, ſeruo, tueor: vnde ἐῤῥύμην, ἔῤῥυντο. v. Exc. IV ad lib. A. p. 178 extr. Confundit vocem cum ἐρύω, traho, etiam h. l. Euſtath. cum aliis. Barnes malebat ῥύετ' vt eſſet pro ῥύεται vel ῥύετο.

Vtrumque verſum 514 et 515 excitatum videbis in Ariſtot. de Rep. IX, p. 362. vbi ſexus muliebris operam in defendenda patria commendat. At librum eſſe Strozzae iam ſupra monui. Verſus Heſiodei conueniunt in Scuto 245 ſq. vbi ἀθρόοι ἔντοσθεν πυλέων ἴσαν legendum eſſe, non ἔκτοσθεν, ipſa res ſuadet.

516. οἱ δ' ἦσαν. οἱ ἀπὸ τῆς πόλεως ἐξῆεσαν εἰς τὸν λόχον. Schol. A. Alii, et ipſe Koeppen, malunt ad obſidentes referre. Locus qui ſequitur, eximiae eſt dignitatis.

517. χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην. ἐσθλὴν vitium ed. Amſtelod. et mſ. Lipſ. aliud vitium ἧσθην eſt in Porphyr. Qu. Hom. 7. et in vno Vindob. ἧστο.

519. ἀμφὶς ἀριζήλω. circumcirca, vndique, conſpicui. Emendanda hinc gloſſa Heſychii huc ſpectans: ἀμφὶς ἀρίζηλος. ἄγαν περιφανής.

λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν. — „quod vox ὑπολίζονες hoc vno loco occurrit, pro ὀλίγοι" Schol. A. tum Schol. B. ὑπολίζονες. ἥττους τῷ μεγέθει τοῦ σώματος. ὁ δὲ Ἐπαφρόδιτος· τῇ δυνάμει. περισσὴ δὲ ἡ ὑπό vix bene poſitemum: imminuit rem ὑπό. Tenendum autem, quod ὀλίγος Homero ſemper eſt, paruus, non, paucus.

Longum in Ven. A. inſertum eſt Scholion, ex Herodiano puto περὶ προσῳδίας, quo docetur, ὀλίζονες eſſe ſcribendum, et ὄλιζον. fuere ergo qui ſcriberent ὀλιζών. ſicque eſt ap. Stephan. Byz. in Ὀλιζών. add. Euſtath.

ὑπ' ὀλίζονες ἦσαν eſt ap. eund. Stephanum et Porphyr. Qu. Hom. 7. vt ſit ὑπῆσαν. Ita quoque Townl. Vrat. d. et ſic Apollon. Lex. legere debuit, nam recitat: ὀλίζονες. ἥσσονες, ἐλάσσονες. In Heſychio vtrumque eſt: ὑπολίζονες μεγέθει ἐλάσσονες, ὀλιγώτεροι. et: ὀλίζονες, ἥσσονες, ἐλάσσονες. eſt quoque in eo λίζονες, ἢ ὀλίζονες, ἐλάσσονες.

Forma ὑπολίζων vindicatur ab Heſiodo, in quo vſ. 258 Scuti eodem modo ἡμὲν (non ἢ μὲν) ὑφήσσων Ἄτροπος occurrit.

520. ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι. εἶκε, ἔοικε, εἰκὸς ἦν. vbi conuenire viſum eſt, vt inſidias collocarent. „πρέπον καὶ ἐφικτὸν ἦν" Schol. B. ὅπου ἐνεχώρει, ὥστε ἐνεδρεῦσαι. Schol. br. At Euſtath. p. 1160, 18. τὸ δὲ εἶκε, διὰ διφθόγγου ἔχουσι τὰ τῶν ἀντιγράφων ἀκριβέστερα. καὶ σημαίνει τὸ ἐῴκει, καὶ ἔπρεπεν. εἰ δέ του γράφεται διὰ τοῦ η, (ſcil. σημαίνει) τὸ καθῆκε. (ſcil. ab ἥ-

κω, ἧκον. vnde καθήκω. a quo est καθήκει μοι, conuenit, τὰ καθήκοντα. esset adeo οὐ καθῆκε λοχῆσαι, dubito tamen simplex ἧκε ita dictum esse.) Si vero ἧκε ab εἴκω ductum esse volebant, scribendum erat ἧκε cum iota subscripto; v. Etymol. p. 419, 38. Est tamen ἧκε in Vatic.

521. ἐν ποταμῷ, ὅθι τ' ἀρδμὸς ἔην πάντεσσι βοτοῖσι. Schol. B. ἐν ποταμῷ; παρὰ ποταμῷ. inf. 533 ποταμοῖο παρ' ὄχθας.

ἀρδμὸς vulgo scribitur. et ἀρδμοὶ ἐπηετανοὶ Od. N, 247. Monent tamen Schol. A. et B. scribendum esse ἄρδμος, cum sit ab ἄρδω. Etymologus, etsi hoc concedit, ait tamen: ἀρδμὸς, ποτισμὸς, παρὰ τὸ ἀρδῶ, περισπώμενον. qua analogia hoc fiat, haud addit. In Apollon. Lex. et hinc in Hesych. est ἀρδμὸς expressum ποτισμὸς, καὶ ἄρσαι καὶ ἄρδειν, τὸ ποτίζειν. Schol. br. ἀρδμὸς, ποτισμός. ἀρθμὸς δὲ, ἡ Φιλία. βοτοῖσι; βοσκήμασι. vltima sunt quoque in Apollonio c. versu. Num sit ϝαρδμος, v. in Excursu de Digammo h. v.

522. ἔνθ' ἄρα τοί γ' ἵζοντ', εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Homericum est ϝειλυμενοι, v. Exc. de Digammo, et sup. ad Λ, 156. M, 286. ergo ἵζοντ' locum habere nequit. Emendauit iam Bentl. ἵζον εἰλυμένοι, vt Il. I, 13 ἵζον δ' εἰν ἀγορῇ, et ibid. vs. 87. et de ipsis insidiis, in quibus ἵζειν proprium est, N, 281 ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρου πόδας ἵζει.

εἰλυμένους, scutis tectos, vidimus iam P, 492 βοέῃς εἰλυμένω ὤμους. nunc χαλκῷ spectat ad situm sedentis et inclinantis corpus, insidentisque calcibus. Schol. br. omnino armatos, accipiunt, περιβεβλημένοι, κεκαλυμμένοι. Comparat Eustath. εἱμένοι, ἐπιειμένοι, vt T, 233 ἑσσάμενοι χροῒ χαλκόν.

523. τοῖσι δ' ἔπειτ' ἀπάνευθε δύω σκοποὶ εἵατο λαῶν. τοῖσι haud dubie iis qui in insidiis latebant. Alii tamen τοῖσι scil. hostibus. Ita quoque Philostr. l. l. p. 878.

δύο σκοποὶ scribebatur in edd. ante Barnes, nec male. δύω ille reposuit e Barocc. cui soli haud ob-

temperarem, nisi accederent alii boni codd. etiam Ven. et fragm. Mosc. Caussam ille memorat, quod δύο seruandum sit neutri: vt sup. 507 δύο τάλαντα. Repugnat tamen vsus, qui apud Homerum quidem est promiscuus in δύο et δύω. etsi multa commenta sunt grammaticorum. Hoc vtique loco poteramus carere τῷ ω ante σκοποί.

525. οἱ δὲ τάχα προγένοντο. Notatur hoc tanquam Homericum pro παρεγένοντο, ap. Hesych. Et disertius Eustath. τὸ δὲ προεγένοντο ἀντὶ τοῦ, προέκοψαν τῇ ὁδῷ ἤ, ἀντικρὺ καὶ ἔμπροσθεν ἐγένοντο. Idem erat Δ, 382 πρὸ ὁδοῦ ἐγένοντο.

οἱ δὲ, οἱ βοῦς καὶ τὰ μῆλα, et 523. τοῖσι δὲ, αὐτοῖς τοῖς ἐνεδρεύουσι Schol. B.

526. τερπόμενοι σύριγξι. Vrat. A. τερπομένω.

527. προϊδόντες ἐπέδραμον. Vat. ὑπέδραμον vel ἀπέδραμον.

528. τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας. esse dictum pro ἀμφετάμνοντο manifestum fit; at quaeritur sitne e poetae sententia τάμνοντο an τάμνον τ'. nam actiuum frequentatur in simplici τάμνω, et in compositis. τάμνον τ' maluisse videntur Aldd. et Turneb. Alterum τάμνοντ' pro ἐτάμνοντο, etsi scribitur fere sit vt discerni parum possit, in fragm. Mosc. et Veneto signate expressum est. Agnoscit quoque Eustathius. Et potest pro eo laudari Od. Ω, 112 vbi in simili re et notione: βοῦς περιταμνομένους (ὑμᾶς) ἠδ' οἰῶν πώεα καλά. et Λ, 401 σὲ — βοῦς περιταμνόμενον ἠδ' οἰῶν πώεα καλά. et, quod omnem controuersiam conficit, copulae τε nullus est commodus locus. Est autem ἀμφιταμέσθαι quod etiam ἀποταμεῖν, de abigeis, qui partem armentorum intercipiunt, et abigunt: ἀπήλαυνον Sch. B. Apollon. in τάμνεν. — ἐπὶ δὲ τοῦ ἐλαύνειν· τάμνοντ' ἀμφὶ βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων. ita, μήλων, pro καλά. de quo agit Toll. ad e. l. τάμνοντ' ἀμφὶ, περιήλαυνον Hesych. περιέταμον. περιῄρουν. ἀπεχώριζον. Sch. br.

529. ἀργεννῶν οἰῶν. ἀργενάων Mori. At Δ, 198. Ζ, 424 iam vidimus ἀργεννὰς esse λευκάς.

κτεῖνον δ' ἐπὶ — miror neminem scribere κτεῖνον δ' ἔπι, pro ἐπέκτεινον.

530. οἱ δ' ὡς οὖν ἐπύθοντο. οἱ πολιορκοῦντες. Sch. B. et recte; collocauerant illi stationes ante castra. At Sch. A. οἱ ἐν τῇ πόλει οὓς προὔπεμψαν. quod non sequar. Aberrat quoque sic Philostratus l. l. p. 878.

πολὺν κέλαδον παρὰ βουσίν. περὶ βουσὶν Barocc. Lips.

531. εἰράων προπάροιθε καθήμενοι. In vulgg. male ἱράων, quod emendatum iam in Ald. 2. et hinc profectis Turnebo quoque. Iterum corrupit H. Stephanus, Romanam sequutus et scripsit ἱράων, quod in Barnesio miror, qui tamen Schol. br. apposuit: ἀπὸ τοῦ εἴρειν, καὶ λέγειν, ὡς Ἶρος. Poterat ἱράων teneri, et praetulissem, nisi auctoritas codd. potiore loco habenda esset, Mori. Harl. Vat. Veneti A. fragm. Mosc. in quibus scribitur εἰράων. Schol. A. ὅτι εἴρας λέγει τὰς ἀγορὰς σχηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐρεῖν, ὅ ἐστι λέγειν. vt modo Schol. br. pronuntiare dixi, adde Apollon. Lex. in h. v. quae male scripta ibi est ἱεράων pro εἰράων (vbi v. Toll.) et Hesych. in εἰράων et ἱράων. Etymol. in εἴρην et ἶραι. cum Eustathio. Legitur quoque vox ap. Hesiod. Theog. 804 δεκάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις εἴραις ἀθανάτων. quod restituit Ruhnk. pro εἴρεας. ἱράων est in Lips. at ἱράων in Ven. B. fragm. Mosc. Eustath. Suida in ἱρὰ et in vulgaribus codd.

Enimuero quae sunt h. l. αἱ εἶραι vel ἶραι? et quinam οἱ προκαθιζόμενοι τῶν εἰράων? interpretantur ἀγορὰς, ἐκκλησίας, βουλευτήρια. Sic Schol. A. br. Schol. B. βουλευτήρια. et Apollon. Lex. ἐκκλησιαστήρια. Scilicet non cogitandum est de castris fossa et vallo munitis, sed de campo, in quo exercitus tendit; est in medio locus, quo conuenitur vndique, forum, ἀγορά. vt Λ, 806 ἵνα σφ' ἀγορή τε θέμις τε ἤην. Iam εἶραι esse possunt loca illa publica, aut ipsi coetus in locis publicis collecti. οἱ προπάροιθε εἰρῶν καθήμενοι sunt ergo iidem, qui dicuntur alias ante castra excubare ad speculandum hostem, sunt

iidem qui K, 180 Φύλακες ἀγρόμενοι erant. Vulgo de concione, quae cum maxime habetur, vox εἰράων accipitur; nullo bono cum ſenſu.

532. αὐτίκ' ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων. vſu Homerico ἐφ' ἵππων accipiendum eſt de curribus. Equi ἀερσίποδες iam lecti ſunt Γ, 127.

533. στησάμενοι δὲ μάχοντο. diſerte fragm. Moſc. et Schol. B. ad vſ. 473 Ionice pro vulgato δ' ἐμάχοντο. Repetuntur verſus ſqq. in Heracl. Alleg. c. 48. tanquam Homerici.

535—540. Hi verſus multo ſimiliores ſunt venae Heſiodeae quam Homericae; leguntur quoque in Scuto vſſ. 156—159. et res repetita altero loco vbi Κῆρες foedo more ſaeuiunt 249 ſq. Extremi verſus 539. 540. mera repetitio ſunt.

535. ἐν δ' Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον, ἐν δ' ὀλοὴ Κήρ. Laudat verſum Plutarch. adu. Colotem p. 1152 extr. vbi eſt ἐν δ' ὀλοὸν κῆρ corrupte. idem non Homerum memorat, ſed: ἀλλ' ὥςπερ οἱ ποιηταὶ πολλάκις ἀνειδωλοποιοῦντες λέγουσι.

ὁμίλεον poteſt eſſe verſabantur; melius tamen, quo ipſa res vocat, pugnabant, vt iterum vſ. 539 ὡμίλευν ἠδὲ μάχοντο. et ſic ſaepe: v. ad E, 86. Apud Heſiodum eſt ἐθύνεον. grauius verbum. Laudatur imitatio Virgiliana Aen. VIII, 700 *Saeuit medio in certamine Mauors* etc. quem breuitate et numeris ſuperari cenſebat Erneſti; ſcilicet reſpiciens repetitum ἐν δὲ, et remittens ad Callim. Hymn. in Cer. 54.

Κυδοιμός. θόρυβος, τάραχος, in Apollon. Lex. Poſſis hinc colligere, locum noſtrum ei eſſe lectum; ſed legitur quoque καὶ ἄσπετος ὦρτο κυδοιμὸς K, 527.

536. 537. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα — ἄλλον τεθνειῶτα. Accipitur in Schol. A. et Schol. exc. ac ſi eſſet ἄλλῃ — ἄλλῃ. Ita deberent eſſe Κῆρες plures, vt in Heſiodo v. 249.

Verſus laudat Plutarch. Quaeſt. Plat. ſub. f. p. 1010. ſed ſine nomine poetae: pro exemplo, quantam vim ad affectum et concitationem habeat omiſſio copulae.

536. ἄλλον ἄουτον. ἄτρωτον. Philoſtr. p. 878. quem vide παραφράζοντα verſus. Supra Δ, 540 erat ἀνούτατος.

537. ἄλλον τεθνειῶτα κατὰ μόθον ἕλκε ποδοῖιν. Ex more ac praecepto ſuo τεθνηῶτα hic et vſ. 540 Ariſtarchus; eum ſequuntur Cant. Mori. Barocc. Lipſ. Townl. Vrat. b. d.

κατὰ μόθον. In Heraclide l. c. κατὰ χθονὸς ἕλκε ποδοῖιν.

538. εἷμα — δαφοινεὸν αἵματι φωτῶν. Acui δαφοινεὸν monent Schol. A. et Euſtath. et eſſe φόνου πλῆρες, Schol. A. quod alias δαφοινόν. v. ad B, 308.

539. ὡμίλευν δ', dubites, num de deabus accipias propter vſ. ſequ. νεκρούς δ' ἀλλήλων. quod de dea Parca dictum paullo ante vſ. 536. an de ipſis pugnantibus: ita vterque verſus mera eſt repetitio; probabile, memoriter ab aliquo rhapſodo intexta; ſaltem vltimus verſus eſt ſpurius. Philoſtratus ὡμίλευν ad pugnantes refert p. 878 extr. ὡμίλεον Harl. fr. Moſc. et Galen. ad Hippocr. de fracturis To. XII p. 293. cf. ſup. ad vſ. 493.

ὥςτε ζωοὶ βροτοί. Heſiod. Sc. Herc. 189 καί τε συνάικτην, ὡςεὶ ζωοί περ ἐόντες; at qui ſequitur verſus 190. videtur eſſe inſititius.

540. νεκρούς τ' ἀλλήλων ἔρυον κατατεθνειῶτας. „ὅτι ἐπὶ τῶν τοιούτων τόπων οἱ γλωσσογράφοι τοὺς νεκροὺς τοὺς νέους ὑπέλαβον λέγεσθαι." Schol. A. Quaeras, quorſum haec notatio pertineat. Loca, in quibus multa corpora iacent proſtrata, νεκάδας dicta eſſe, et per grammaticos reddita τὰς τῶν νεκρῶν τάξεις, vidimus ſupra ad E, 886. Ad has obſeruat Etymologus p. 600, l. 5. οἱ δὲ νεώτεροι καὶ τὰς τῶν ὁπλιτῶν τάξεις οὕτω καλοῦσι. Vix aſſequaris, alicui in mentem veniſſe νεκάδας etiam viuentium militum ordines appellare; ſic tamen Callimachus, reprehenſus νεκάδας ψιλῶς τὰς τάξεις νενοηκώς, ap. He-

ſych. in νεκάδεσσι (Fragm. CCXXXI.) Itaque Suidas: νεκάδες, νεκροί. καταχρηστικῶς δὲ, καὶ αἱ τῶν ζώων τάξεις. vbi vides nil eſſe mutandum. Et in Heſych. νέκες. νεκροί. ἀνίαι. ἀρχαῖοι. νέοι. apparet hinc, legendum eſſe: νεκάδες. νεκροὶ. νεανίαι. et forte totum Scholion refingendum: νεκάδες, νεκροί. οἱ ἀρχαῖοι. νεανίαι, οἱ νεώτεροι.

νεκροὺς κατατεθνειῶτας vidimus iam Z, 21. H, 409. K, 343. per η ſcriptum κατατεθνηῶτας modo vſ. 537.

541. ἐν δὲ τίθει Ionice fragm. Moſc. Vrat. b. Euſtath. p. 1135 f. et hoc in ſeqq. locis ſeruabimus. „γρ. ἔνθ' ἐτίθει." Barnes ex vſ. 561. Eſt idem quod ἔτευξεν. ἐποίησεν. ἐνεποίησεν. in ſqq.

νειὸν μαλακήν. Supra K, 353 ἑλκέμεναι νειοῖο βαθείης πηκτὸν ἄροτρον. vbi v. Obſſ. Spectat ad h. v. Apollon. Lex. ἡ ἠροτριαμένη γῆ. νέα γὰρ φαίνεται. et ex eo Heſych. h. v. vbi v. Notas. vtroque loco νεῖος ſcribitur. Schol. A. cum Schol. br. „νειὸν, τὴν λεγομένην νεατὸν, ὅ ἐστιν, ἠροτριασμένην, ἁπαλὴν καὶ διακεχυμένην. ὡς γὰρ νέα φαίνεται ἡ τοιαύτη.

542. τρίπολον. Apollon. Lex. ἡ κυρίως τρὶς πεπολημένη γῆ. τουτέστι μεταβεβλημένη. Similia Heſych. τρὶς ἠροτριασμένην Sch. B. et Sch. br. cf. Pollux I, 222. Iterum Od. E, 127. et ap. Heſiodum. Vnde apparet, cultum terrae iam tum eo fuiſſe adductum, vt ter ararent.

543. ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. ἐλάστεον Vrat. d. ἐλαστρεῖν pro ἐλαύνειν. forma accurate notata ab Etymol. laudato hoc verſu; add. Heſych. Occurrit quoque vox ap. Herodotum. cf. Euſtath. Mſ. Lipſ. et Moſc. ἐλάστρευον quod Erneſti non contemnendum eſſe ait; eſt enim in Heſych. ἐλάστρευον, ἤλαυνον. Adverſatur tamen metro. Etiam in Heſych. eſt ἔλαστρον, vitioſe et hoc.

δινεύοντες, quod mox στρέφοντες ad finem ſulci.

544. οἱ δ' ὁπότε στρέψαντες ἱκοίατο τέλσον ἀρούρης. v. ſup. ad N, 707. Manifeſte h. l. terminus agri et ſulci ducendi.

τρέψαντες Harl. Vat. et 546 τρέψασκον.

545. *μελιηδέος οἴνου.* Cum *ϝοινου* ſcriptum fuerit, video iam Bentleium de metro ſollicitum fuiſſe; Tentauerat ille varia: *μέλανος ϝοίνοιο* vt Od. E, 265. vel *Τοῖσι δ' ἔπειτα δέπας μελιηδέος ἐν χερὶ ϝοίνου.* vel *ἐν χερσὶ τιθείς,* vel *ἐν χερσὶ ϝαλις μελιηδέα ϝοῖνον.* vel *ἐν χερσὶ ϝεκαστω ϝηδεα ϝοῖνον.* Supereſt, vt pronuntiando *εος* in vnam ſyllabam contrahenda dicas: — *μελιηδεος ϝοινου,* vt verſus ſit ſpondeacus. (*σπονδειακός.* non ſpondaicus, aut ſpondaeus.)

546. *τοὶ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους.* Vidimus vocem iam ſup. Λ, 68. vbi de meſſe *ὥστ' ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισιν ὄγμον ἐλαύνωσι,* quaerebatur ſitne ſulcus agri, an ſegetis reciſae ſeries, an metentium ordines. Ambiguitatem faciebat vox *ἐλαύνειν,* et praue immixtum etymi voc. *ὄγμος* ſtudium. Videbatur apertum eſſe, ad ipſos meſſores *ὄγμον* ſpectare et tam *metentium ordinem,* quam *ſeriem cadentium ſtipularum* declarare. Ita inf. 552 cadunt manipuli *μετ' ὄγμον, ſerie* qua falce reciduntur, et 557 herus ſtat *ἐπ' ὄγμου* apud hanc *ſeriem* ſeu meſſorum ſeu meſſae frugis. At h. l. 546 non de meſſe, ſed de *aratione* agitur: an et hic *aratorum ordines ὄγμους* dictos putabimus?. nam *πολλοὶ ἀροτῆρες* memorantur. Ita conuerſi in ſulci limite arantes iuga boum *ſerie*, per ſeries, agunt. tanquam in lato campo, multis iugis opus facientibus. Nam propria haec ac primitiua vocis vis eſſe videtur, vt ſit *ſeries τάξις*; et quidem primario *τῆς φυτείας,* tum et in metendo. Eo ducit Etymol. *ὄγμος ἡ ἐπίστιχος φυτεία τῶν δένδρων* (quae tamen *ὄρχος* communi nomine dicitur, etiam Od. H, 128) *καὶ κατὰ τάξιν ἀγωγή.* Si itaque de etymo quaerebatur, debebat non ab *οἴγω,* ſed ab *ἔχω, ἔχεσθαι* (de rebus continuis) vel ab *ἄγεσθαι,* duci *ὄχμος* et *ὄγμος·* quae recte ſubiungit Etymol. h. v. Tandem vox omnino ordinem incedentium deſignauit, vt docet Heſychii gloſſa in *ὄγμος·* vnde *ὀγμεύειν per ordines incedere.* Attamen accipi ſolet vulgo ſecundum Schol. br. *ἀν' ὄγμους, per ſulcos.* Euſtath. *ὄγμοι δὲ φανερῶς ἐνταῦθα αἱ τοῦ ἀρότρου τομαί.*

In Apollon. Lex. ὄγμους: τοὺς τῶν θεριζόντων στίχους. καὶ τοὺς αὔλακας. Spectat ad locum noſtrum alterum, nam de aratione, non de meſſe, agitur. Heſych. ὀγμοὺς, τοὺς αὔλακας. διὰ τὸ ὀγμοὺς εἶναι ſ. οἰγμοὺς, nam ab οἴγω ducunt. At in Schol. B. Epaphroditus memoratur, qui nec τὴν ἐπίστιχον τάξιν, ſed τὰς ἑλκύσεις intelligebat: ſi *boum tractus eadem ſerie* actos intellexit, haud male; verum idem tricatus eſt in etymo, ab οἴγω, et additur: ἢ τὴν συνέχειαν τῶν αὐλάκων.

οἱ δὲ τρέψασκον Harl. Vrat. d. vn. Vindob. vt modo 544. οἱ δὲ eſt quoque in Cant. Vrat. b. in Flor. Aldd. omnibus. τοὶ δὲ ex ed. Rom. fluxit in Turn. probatque Ern.

547. ἱέμενοι νειοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι. Sic ſup. N, 707 boum iugum: τὼ μέν τε — Ἱεμένω κατὰ ὦλκα, ad q. l. vide Obſſ. τέλσον ἀρούρης debet accipi vt modo 544 de altera ſulci extremitate; at ſolent ad finem operis totiusque arationis referre duce Euſtathio.

βαθείης ambiguum quo ſenſu dictum ſit: l. de agri magnitudine, l. de ſoli mollitie, vt alte deſcendat vomer.

548. ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει. ἀρηρομένῃ. vnde ducta vox ſit, plura cumulat Sch. B. praeſtat ab ἄρω vel ἄρωμι, ἄρομαι. ἀρήρομαι, aro, ducere. Sch. br. ἠροτριασμένῃ reddunt quod et in Apollon. Lex. h. v. reſtituendum eſſe pro ἠροτριαμένῃ iam monitum eſt. In iisdem iota ſubſcriptum excidit, vt et in edd. Flor. Aldd. Turn. Additum in Rom. et hinc in Steph. In nonnullis exemplaribus ἀρηρεμένῃ offenderat Euſtath. καὶ ἴσως οὐκ ὀρθῶς. Scriptum ſic etiam in Veneto legitur. Ita dicendum, fuiſſe quoque formam ἀρήρημι. ἀρήρεμαι vt τίθεμαι. In Apollon. I, 787. et IV, 677 etiam occurrit ἀρηρεμένας· poterat emendari ἀρηρομένας et ἀρηραμένας. alterum hoc firmarunt codices. Eſt ibi ἀρήρω, ab ἄρω iungo.

549. τὸ δὴ πέρι θαῦμα τέτυκτο. περὶ an πέρι ſcribas, idem eſt: eſt *admodum*. θαῦμα τέτυκτο. Euſtath. Vat. Vrat. b. d. fragm. Moſc. vn. Vindob. Lipſ. Ven.

et ad eum Sch. A. οὕτως τέτυκτο, Ἀρίσταρχος. Ἰακῶς, pro vulgari θαῦμ' ἐτέτυκτο.

550. ἐν δὲ τίθει τέμενος βαθυλήϊον· ⊱ „quod τέμενος dixit τὸν ἀποτετμημένον τόπον" Sch. A. Eſt h. l. ſimpl. ager.

Porro τέμενος βασιλήϊον Ven. A, B, quo ſpectat Sch. B. δεσπότην τοῦ κλήρου βασιλέα Φησί· recte hoc; ſed ſpectat ad vſ. 556. ex quo aliquis hoc βασιλήϊον commentus eſt, quod et fragm. Moſc. habet, et Euſtath. norat p. 1162, 19 et lectum iam erat in Ald. 2 et ſequacibus. In Flor. et Ald. 1. erat βαθὺ λήϊον, quod Euſtathius norat ab aliis ſcribi, et lectum eſt ſup. B, 147. Reſtitutum βαθυλήϊον a Turnebo ex ed. Rom. Spectat ad h. l. in Heſych. βαθὺ λήϊον vel βαθυλήϊον, πολύκαρπον πεδίον. et Etymol. βαθυλήϊος, ἀντὶ τοῦ, πολυλήϊος, πολύσιτος· Suidas, σιτοΦόρον πεδίον.

ἔνθα δ' ἔριθοι ἤμων. Schol. A. „ἔριθοι. νῦν ἐργάται, γεωργοί." ſimilia Heſych. „καταχρηστικῶς δὲ καὶ οἱ μισθοῦ ἐργαζόμενοι." pars horum eſt quoque in Schol. br. altero tamen modo de mercenariis interpretatur Schol. B. iterum ad vſ. 560. cum Etymol. et Euſtath. add. Polluc. I, 221. Argutantur omnes in etymo ex ἔρα, terra, vel ἐρίζω. συνέριθος Platoni et aliis ſimpliciter eſt συνεργός, v. Timaei Lex. h. v. cum Nota, et ſic Od. Z, 52 καί τοι ἐγὼ συνέριθος ἅμ' ἕψομαι de Nauſicaae amica et comite.

ἐν δὲ τίθει in capite verſus, Ionicum quod et codd. habent, ut Vrat. b. erat ἔνθ' ἐτίθει in edd. Flor. Aldd. emendatum a Turnebo ex Rom. ἐν δ' ἐτίθει.

551. δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες. „δρεπάνας Ἰακῶς. ut τάΦρη. ἀστραγάλη." Schol. B. Scilicet vulgare eſt τὸ δρέπανον.

552. δράγματα δ' ἄλλα μετ' ὄγμον ἐπήτριμα πίπτον ἔραζε. μετ' ὄγμον v. ad vſ. 546. Erneſti: „ἄλλα μὲν Flor. Ald. 1. non ſpernendum; ἄλλα μὲν, ἄλλα δέ." Quid tamen faciemus τῷ, ὄγμον? tum eſt in iſtis edd. manifeſtum vitium typographicum, ἄλλα μὲν μετ' ὄγμον. δράγματα, τὰ τῶν χειρῶν πληρώματα Schol. Moſc.

ἐπήτριμα. ἐπάλληλα. πυκνά. Schol. br. et hemistichio adscripto Apollon. Lex. ἄλλ' ἐπ' ἀλλήλοις. De voc. vide sup. vs. 211.

πίπτον ἔραζε Vrat. d. vn. Vindob.

Post hunc versum 552 memorat Eustath. p. 1156 extr. ad vs. 490. ex Agallia Corcyraeo recitans, olim nonnullos adscripsisse alium versum: καρπὸν Ἐλευσινίης Δημήτερος ἀγλαοδώρου. apparet hoc interpolatum studio eorum, qui clipei argumentum ad Athenas et Eleusinem referebant: quod ad vs. 490 vidimus. Retulit tamen versum inter fragmenta Homeri Barnes. et emendauit Ἐλευσῖνος.

553. ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. ἀμαλοδετῆρες vno λ edd. Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2. sunt οἱ τὰς ἀμάλλας τῶν ἀσταχύων δεσμεύοντες, vt Apollon. Lex. Similia Hesych. Et Etymol. ἄμαλλα δὲ ἡ ἐκ πολλῶν δραγμάτων συναγωγή. Collegit plura ex antiquis lexicis Eustathius.

ἐν ἐλλεδανοῖσι δέοντο. Etiam in Scuto Herc. 291 οἱ δ' ἄρ ἐν ἐλλεδανοῖσι δέον. Apollon. Lex. ἐλλεδανοί. οἱ δεσμοὶ, οἷς συνειλούμενα δεῖται τὰ δράγματα. paria habet Etymologus. Appellari hos οὐλοδέτας addit Sch. B. οὐλαὶ γὰρ αἱ κριθαί. et Etymol. in ἀμαλλεύειν. δραγμεύειν. ἀμάλλιον τὸ νῦν οὐλόδετον. Asperatur prima ἑλλεδανοῖσι in Etymol. et Hesych. ἑλλεδανοῖσι, δεσμοῖς. εἰλεδανοῖσι est in Ald. 2. et sequ. tum in msf. Lips. de quo egit Ernestii in nota. Forma potuit esse multiplex: nam ducta vox est ab εἰλέω, quod et εἱλέω, ex ἕλω, ἑλέω, ϝελω, ϝειλεω. Ita potuit quoque olim scriptum esse ἄλλα δ' ἀμαλλοδετῆρες εϝειλεδανοισι δέοντο.

555. παῖδες δραγμεύοντες. Mori vitiose δραγματεύοντες.

556. βασιλεὺς δ' ἐν τοῖσι. herus, antiquo more. sollennior tamen vox ἄναξ.

557. σκῆπτρον ἔχων ἑστήκει. Ita Aristarchus, (vt alibi: v. ad Δ, 329.) Alii εἱστήκει" Schol. A. hoc in Eustath. Lips. binis Vindob.

ἐπ' ὄγμου, Vat. ἐπ' ὄγμὸν. ficque Flor. Aldd. mutatum ex Romana.

559. βοῦν δ' ἱερεύσαντες. ἱρεύσαντες de fuo intulerat Barnes: iterum eiecit Clarke.

560. δεῖπνον ἐρίθοισι. „ὅτι τὸ ὑφ' ἡμῶν ἄριστον" Schol. A. et Hefych. Vidimus iam B, 381 et al. Addit Schol. A. καὶ ὅτι ἔριθος πᾶς ὁ μισθοῦ ἐργαζόμενος. v. ad vf. 550 ficque Schol. B.

λεῦκ' ἄλφιτα πολλὰ πάλυνον. Schol. A. ἄλλως· πολλ' ἐπάλυνον. (ficque vn. Vindob.) fragm. Mofc. πολλ' ἄλευκ' ἐπάλυνον. Nunc πολλὰ πάλυνον vbique obtinet: nifi quod πάλυναν vn. Vindob. De voce παλύνειν v. dicta ad K, 7. ἐπὶ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε in potione paranda, Λ, 639.

561. ἐν δὲ τίθει Vrat. b. d. vn. Vindob. „γρ. ἐνθ' ἐτίθει Barnes ex vf. 550.

σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. proprie αἱ ἄμπελοι βρίθουσι σταφυλαῖς. Homerica expreffit quoque Theocr. Id. I, 46 πυρναίαις σταφυλαῖσι καλὸν βέβριθεν ἀλωά.

562. μέλανες δ' ἀνὰ βότρυες ἦσαν. Barocc. Mori. ἄρα. fed ἀνὰ abfolute pro ἀνὰ τὴν ἀλωὴν, τὴν ἄμπελον. Quale autem e fermonis proprietate difcrimen fit inter σταφυλὴν et βότρυν non magis definitum video, quam inter racemum et vuam; videtur tamen βότρυς effe ipfa congeries τῶν ῥαγῶν, acinorum, vua; σταφυλὴ autem proprie effe racemus, pediculus, cui inhaerent ῥάγες, e quibus βότρυς conftat.

563. ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσι. εἱστήκει alii, ut fragm. Mofc. Vrat. d. quod paullo ante vidimus vf. 557. et δι' ἀμπερές. ἑστήκει κάμαξι fcil. ἡ ἀλωή, αἱ ἄμπελοι ἑστήκεισαν ἀνὰ, ἐν, ταῖς κάμαξι.

κάμαξι — ἀργυρέῃσι. Zenodotus ἀργυρέοισι. ficque Barocc. Harl. fr. Mofc. Vtroque genere ὁ καὶ ἡ κάμαξ fuit frequentatum; vt tamen grammatici tradunt, fenfu diverfo; ὁ κάμαξ, vallus in foffa depactus: τοὺς ἐν τάφρῳ πεπηγμένους πασσάλους, in Etymol. At ἡ κάμαξ, pa-

lus, cui vitis alligatur; laudato hoc versu, et altero Hesiodi in Sc. Herc. 298. qui locus misere est laciniis alienis foedatus 292 — 301. Simile exemplum est ὁ καὶ ἡ χάραξ apud Ammonium, Moeridem, alios. Ceterum h. l. conueniunt omnes κάμακας esse palos, quibus vites sustinentur: Schol. Etymol. Hesych. Eustath.

564. ἀμφὶ δὲ, κυανέην κάπετον, περὶ δ', ἕρκος ἔλασσε. Supra H, 450 ἀμφὶ δὲ τάφρον ἤλασαν. vt Latini fossam ducere. Eustathius: κάπετον ἔλασσεν, καὶ νῦν, ἀντὶ τοῦ, ἐξέτεινε.

565. μία δ' οἴη ἀταρπιτὸς ἦεν ἐπ' αὐτήν. Zenodotus ἐς αὐτήν. et habet rationem ea lectio, addit Schol. A. ἐπ' αὐτῇ fragm. Mosc. adscripto ῷ.

566. τῇ νίσσοντο φορῆες. νείσσοντο Sch. br. Harl. Lipf. Townl. Vrat. A. b. duo Vindob. et τὴν εἴσσοντο inde factum in Vrat. d. νίσοντο fr. Mosc. perpetua varietate. v. ad I, 381.

567. ἀταλὰ φρονέοντες. Sch. A. Mosc. et br. cum Suida τρυφερὰ, νήπια, πρᾶα. est mera sollennis Homero periphrasis pro ἁπαλαί. Supra Z, 400 ἀταλάφρων παῖς erat.

568. πλεκτοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν. Vt nunc versus legitur, adscriptus est in Hesych. voc. τάλαροι qui alias κάλαθοι ἐρίων sunt. „Aristarchus πλεκτοῖσι ταλαροῖσι" Schol. A. (sicque Vat.) Laudat hoc ex altero loco Od. I, 247. at pergit: ἐπὶ δὲ τῶν τρυγητικῶν: πλεκτοῖς. ἐν ταλάροισι φέρον μελιηδέα καρπόν.

569. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι. Variatum in Sc. Herc. 201 ἐν δ' ἄρα μέσσῳ Ἱμερόεν κιθάριζε Διὸς καὶ Λητοῦς υἱὸς χρυσείῃ φόρμιγγι.

570. Ἱμερόεν κιθάριζε, λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. — Apud Zenodotum: λίνος δ' ὑπὸ κ. ἀ (quo sensu acceperit, non adiectum est; haud dubie: cantus, Linus dictus, suauiter resonuit.) Aristarchus *genus cantus* intelligi volebat, vt si dicas: Παιᾶνα ᾖδεν, sic Λίνον. Improbabat ille rationem eorum, qui λίνον esse volebant

chordam. Monetur porro λίνον esse scribendum, non λινόν. (Apud Herodot. II, 19 Λῖνος est editum. Sed Λίνος priore breui iam in fragm. Hesiod. et alii; ipse Virgil. *Nec Linus; huic mater etc.* Aliud Schol. in Ven. A. et in Schol. br. ἤτοι τὸ λίνον (sic leg.) ᾖδε, ὃ ἐξῆπτο ἀντὶ τῆς νευρᾶς τῆς κιθάρας. Additur: primos homines fidibus e lino vsos esse, chordas intestinorum indignas deo iudicantes; (hoc ex suo ingenio adiecit grammaticus) — ἢ τὴν ἐπὶ Λίνῳ, τῷ Ἀπόλλωνος υἱῷ. ᾠδήν. — (Atque haec aut his similia repetunt alii, in his Eustathius et Suidas.) — In Sch. B. et fragm. Mosc. adiicitur fabula e Philochoro de Lino ab Apolline occiso, quod lineis fidibus chordas substituerat; in eius mortem θρήνους esse factos Thebis. Pergit: ἐστὶ δὲ μέλος θρηνητικὸν ὁ Λίνος μετ' ἰσχνοφωνίας ᾀδόμενος. ἆρα οὖν ὁ νεανίας διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τὰ κατὰ τὸν Λίνον ᾖδεν; (In fr. Mosc. ὁ νεανίας οὖν ἄρα διὰ τῆς μιμήσεως ταύτης τῆς κατὰ τὸν Λίνον ᾖδε.) ἐθρηνεῖτο γὰρ οὗτος παρὰ τῶν Μουσῶν οὕτως· ὦ Λίνε, θεοῖς (vel θεοῖσι) τετιμημένε· σοὶ γὰρ πρώτῳ μέλος ἔδωκαν ἀθάνατοι ἀνθρώποισι φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι. Φοῖβος δέ σε κότῳ ἀναιρεῖ. Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσι. Vix membra carminis in his agnoscas, nisi forte in vltimis: φωναῖς λιγυραῖς ἀεῖσαι. Φοῖβος δὲ κότῳ σ' ἀνῄρει, Μοῦσαι δέ σε θρηνέουσι. Verum aut conficti illi sunt ex epigrammate, aut huius epigrammatis fundus fuerunt, quod ex Eustathio p. 1163, 59 habemus etiam in Analectis To. III p. 252 CCCCLXXX. Memoratu digniores sunt versus ap. Eustath. l. c. qui omnino h. l. pleniora ex antiquioribus apposuit, seruati ex Hesiodo: qui et in fragmentis Hesiodi habentur. De ipsa fabula nunc non laboramus; v. apposita in Fabric. Bibl. Gr. Harless. To. I. Sufficit Lini, vt Orphei, nomen fuisse celebratum inter antiquissimos ἀοιδοὺς; fuisse carmen antiquum quod Λίνος appellatum erat; comparatum et confusum esse threnum Aegyptiorum (ap. Herodot. II, 79.) Omnia haec sunt seriorum poetarum: neque in Homero fundum habent.

Sepositis grammaticorum opinationibus et decretis exigamus nunc versus ad rationes grammaticas. Difficultas loci oritur ex ambiguitate structurae et veri vsus vocis λίνον. Creditur enim hoc esse posse et ab ὁ Λίνος, quod carminis genus est, et τὸ λίνον pro chorda dictum, quia linea chorda antiquitus in vsu fuisse narratur. Porro subiectum esse potest ὁ παῖς et τὸ λίνον.

Iam si λίνον pro chorda dicitur et subiectum est, λίνον ὑπ' ἄειδε, ὑπῇδε, καλὸν (σὺν) φωνῇ λεπταλέῃ, chorda accinebat cantu suo; ita φωνὴ tribuitur fidibus, non absurde. potest quoque φωνὴ esse pueri, vt chorda succinat voci pueri cantillantis submissae. In hac interpretatione vsus vocis λίνον pro chorda referendus est ad antiquitatem; exemplis enim probare eum non possum.

Sin, quod malis, puer est subiectum, quod recte post κιθάριζε fit, continuatur: ὑπῇδε δὲ ὁ παῖς λίνον φωνῇ λεπταλέῃ καλὸν, duplex locum habet interpretatio; prior, vt Λίνος sit aut priscus ille Linus, ἀοιδὸς, quem ille *cantu celebrauit*, *ita* ὑπάειδε, ὑπῇδε, Λίνον καλόν, pulcrum puer Linum cecinit; aut, vt Λίνος sit carmen illud sollenne in Linum. Threnos tamen in vindemiatorum sollenni hilaritate saltantibus accinuisse puerum, admodum abhorrens est; etsi ita multi acceperunt cum Aristarcho, et Pausanias IX, 29 p. 766 hoc vel priore modo; duobus versibus adscriptis. Praesidium huic interpretationi petitur ex Hesiodeo fragmento de Lino: ὃν δὴ ὅσοι βροτοί εἰσιν ἀοιδοὶ καὶ κιθαρισταὶ, πάντες μὲν θρηνοῦσιν ἐν εἰλαπίναις τε χοροῖς τε. recte, in choris festis locus tali cantus argumento esse potuit, non autem in vindemiatorum saltatione rustica, quae describitur vss. 570. 571. Potest tamen dici Linum etiam aliud idque laetius carmen designasse; Λίνον autem et Αἴλινον ita dictum esse, ex Euripide et Epicharmo assertum dari posse, pronuntiat Eustath. p. 1164, 8. Λίνον ergo, credi potest, simpliciter esse ᾆσμα atque ita accepisse videri potest Philostratus iun. c. 10 l. l. p. 879 παρθένοι τε γὰρ καὶ ἠΐθεοι εὔϊον καὶ βακχικὸν ἐν ῥυθμῷ βαίνουσιν, ἐνδιδόν-

τας αὐτοῖς τὸν ῥυθμὸν ἑτέρου; ὃν οἶμαι, ξυνίης ἀπό τε τῆς κιθάρας καὶ τοῦ λεπτὸν προςᾴδειν δοκεῖν τοῖς φθόγγοις.

Praeſtat altera interpretatio, vt *λίνον* ſit chorda: puer *ἄειδε καλὸν (σὺν) φωνῇ λεπταλέῃ ὑπὸ τὸ λίνον. puer accinuit ſuauiter voce ſubmiſſa*, vel *tenera, ad fides*: Quod vulgo eſt *ὑπᾴδειν λίνῳ, τῇ κιθάρᾳ*; Traduxit ex h. l. Hymn. in Merc. 499 *ἡ δὲ (κίθαρις) ὑπὸ χειρὸς ἱμερόεν κονάβησε, θεὸς δ' ὑπὸ καλὸν ἄεισε.* Callimach. in Dian. 242 *στησάμεναι χορὸν εὐρύν, ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ* etiam ex h. l. Eodem modo in Sc. Herc. 277 *τοῖσιν δὲ χοροὶ παίζοντες ἕποντο· τοὶ μὲν ὑπὸ λιγυρῶν συρίγγων* (ad fiſtulas) *ἵεσαν αὐδήν, αἱ δ' ὑπὸ φορμίγγων* (ad lyram) *ἄγαγον χορὸν ἱμερόεντα. ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, τοίγε μὲν αὖ παίζοντες ὑπ' ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ, — ὑπ' αὐλητῆρι δ' ἕκαστος πρόσθ' ἐκιόν.* vbi vides hoc variari diverſis caſibus. Notus vſus τοῦ *ὑπὸ*, (quem ignorauit grammaticus Ven. B. dum ait, *ἡ δὲ ὑπὸ περιττεύει*) etſi non vbique omnino idem, vt putabant, a viris doctis ſaepe illuſtratus, vt a Graeuio ad e. l. et a Bach. ad Xenoph. Sympoſ. 6, 3. Conſenſere in hanc interpretationem duo noſtri, Koeppen et Heinrich Obſſ. p. 36. aduerſante tertio, Lenz in Supplem. Sulzeri To. II. P. I, p. 16.

571. *λεπταλέῃ φωνῇ.* Vrat. A. *λεπτεῖῃ.* Callimachi l. c. *ὑπήεισαν δὲ λίγειαι λεπταλέον σύριγγες,* quod alias *λεπτόν.* *τύπτοντες.* et Heſych. Melius per *πλήσσειν* reddas, vt eſt in Callimacho, l. c. quem locum ex noſtro eſſe expreſſum notauit quoque Erneſti, vt et *πλήσσειν* in Del. 306. Od. Θ, 264 *πέπληγον δὲ χορὸν, θεῖον ποσίν.* ibid. 251. et *παίζειν.* Ad *ῥήσσοντες* ſubintelligendum eſt *πέδον. γῆν.* Harl. Vat. male *πρήσσοντες.* Athenaeus lib. I, p. 15 D. hanc ſaltationem ad *ὑπορχηματικὸν τρόπον* refert, nimis docte. Notum ex Horatio, pulſare tellurem.

ἁμαρτῇ. ὁμαρτῇ vulgo legitur; at *ἁμαρτῇ* antiquam fuiſſe formam, vidimus ad E, 656. eamque h. l. Venetus ſeruauit. Ante oculos locus fuit Apollonio Arg. I,

539 χορὸν στησάμενοι. Φόρμιγγος ὕπο, περὶ βωμὸν, ἀμαρτῆ ἐμμελέως κραιπναῖσι πέδον ῥήσσωσι πόδεσσι.

572. μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Apollon. Lex. ἰυγμῷ, ἰαχῇ, φωνῇ. hoc hemistichio laudato. Nec ignorata vox ceteris glossographis, ἀπὸ τοῦ ἰύζειν. ἰυγή. Eustathius: μολπὴ δὲ ἰυγμοῦ διαφέρει, ὡς καὶ λόγος ἐμμελὴς βοῆς ἀμελοῦς. μολπὴ μὲν γὰρ καὶ μέλπειν μεμελισμένον ἔπος· ἰυγμὸς δὲ καὶ ἰύζειν, φωνή τις ἄσημος. ἐποῖος καὶ ὁ συριγμός.

— σκαίροντες. σκιρτῶντες. Cum cognata sint σπαίρειν, quod nostro est ἀσπαίρειν Γ, 293. K, 521. M, 203. N, 571. et σκαίρειν, quaerunt grammatici de discrimine, idque sic definiunt: esse σπαίρειν ἄμουσόν τινα κίνησιν, e quo genere est quoque σφαδάζειν, σκαίρειν autem ἔμμουσον κίνησιν ὀρχηστικὴν καὶ εὔρυθμον. Schol. B. et Etymol. qui locum excitant Alexidis; emendatum a Grotio Excerpt. Trag. p. 597. In hunc modum acceptam vidimus πολύσκαρθμον Myrinnam de saltatione bellica sup. B, 814. Minus tamen respondent πόρτιες σκαίροντες Od. K, 412 et ἵππος εὔσκαρθμος sup. N, 31. a quibus τὸ ἔμμουσον abest. Locum Homeri expressum putabat, et pro χαίρουσα, σκαίρουσα νεβρὸς legebat Wakef. in Eurip. Alcest. 594—8.

573. βοῶν ὀρθοκραιράων. Memoratum epitheton de bubus Θ, 231. et de nauibus sup. Σ, 3. A κραῖρα ductum fatentur omnes, at volunt κραῖραν esse κεφαλὴν, sic Etymol. Hesych. Eustath. ad h. l. Σ, 3 et Od. M, 348. Atqui boues non habent caput erectum, sed cornua. Necesse ergo est, κραῖραν fuisse cornu ex κέρας, κέραιρα. vt ex γέρας, γεραίρω.

574. αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο κασσιτέρου τε. Bentl. emendat χρυσοῦ τε τετεύχατο κασσιτέρου τε.

575. μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. ἀπὸ κόπρου. βουσταθμοῦ. Schol. A. vt et Od. K, 411. Schol. br. τῆς ἐπαύλεως, τοῦ βουσταθμοῦ. Apollon. Lex. h. v. λέγει δὲ καὶ τὴν στάσιν τῶν βοῶν, versu adscripto, et ex eo Hesych. adde Etymol. Eustathius: λέγει τὴν βοῶν ἐκ-

αὐλιν, monetque alios scripsisse κοπροῦ· ὡς ἐν τόπῳ περιεκτικῷ. h. e. κοπρὸν esse congeriem τοῦ κόπρου.

νομήνδε. Vrat. A.

576. πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα. Ita versus vulgo lectus et editus et latine redditur: „praeter fluuium resonantem, admodum rapidum, cannis abundantem.“ Quoties in hunc locum incidi, offendi ad haec duo sibi repugnantia, fluuium rapidum, eundemque cannis obsitum. Grammaticis nunc inspectis vidi me perperam laborare in lectione corrupta exponenda: Iuuabit exponere primo loco ea, quae ad lectionem ex antiquis enotaui.

Magnam eius varietatem fuisse iam ex Eustathio et Etymologo constabat, neglectis ab editoribus, nunc multo magis ex Schol. A. B. Mosc. Dabo pleniora ex Schol. A. παρὰ Ζηνοδότῳ: „διὰ ῥαδαλόν.“ ὁ δὲ Ἀριστοφάνης, „παρὰ ῥαδαλόν.“ ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸν εὐκράδαντον διὰ ὕψος. Apparet vocem fuisse antiquam ῥαδαλὸς, mobilis. Emendandus hinc Schol. B. et Mosc. vbi Zenodotus fertur scripsisse κραδαλόν. (immo vero scripserat ῥαδαλὸν) ἀντὶ τοῦ εὐκίνητον. οἱονεὶ κραδανόν τινα ὄντα, παρὰ τὸ κραδαίνεσθαι. Apparet quoque veteres iunxisse ῥαδαλὸν δονακῆα, non ποταμόν. Porro fuisse non παρὰ, sed διὰ, et sic habemus sententiam idoneam et probabilem: *boues properantes ad fluuium sonantem, per arundinetum mobile, a vento agitatum.* est enim amnis ripas euagatus, paludosas habens ripas, arundinibus obsitas: in quibus armenta pasci amant. Dictus talis locus εἰαμενή. Sic O, 631 boues αἵ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Schol. B. post ea, quae paullo ante adscripseram: λέγει δὲ, ὅτι πορεύονται ἐπὶ (in Zenodoto erat διὰ) τὸν καλαμῶνα, καὶ, δι' ἰσχνότητα καλάμων ἢ ὕψος, εὐκράδαντον. Etymologus: ῥαδαλὸν δονακῆα. οὕτω Ζηνόδοτος. Ἀρίσταρχος δὲ ῥαδηλόν. (hoc corruptum; Aristarchea lectio erat ῥοδανὸν, quod posthaec videbimus) ῥαδαλὸν δὲ ἀκουστέον τὸ εὐκράδαντον καὶ εὐδιάσειστον διὰ τὸ ὕψος. (scil. τῶν δονάκων.) Non tamen perceperat grammaticus, ver-

teres iunxiſſe *δονακῆα* cum *ῥαδαλὸν*, itaque ille ineptit in ſeqq. p. 1165, 19.

Scilicet *δονακεὺς* eſt nomen, et *ῥαδαλὸς* epitheton; deſignatque *δονακεὸς* arundinetum. Conſentiunt gloſſae Heſychianae: *δονακῆα. τὸν διάσειστον καλαμῶνα.* complexa iam eſt gloſſa epitheton *ῥαδαλὸν*, quod ſuo loco exponitur: *ῥαδαλὸν, ἁπαλὸν, εὐ διάσειστον.*

Ex *ῥαδαλὸν* ſubnata eſſe debuit altera lectio *ῥαδανὸν* et *ῥαδινὸν δονακῆα.* Ita legiſſe videtur Schol. B. etſi praeſcriptum eſt *ῥοδανόν.* nam ait: „*τὸν ῥαδίως ἀναφύοντα. ἢ τὸν εὐκίνητον διὰ λεπτότητα.* Apollon. Lex. *ῥαδινόν. λεπτὸν, οἱονεὶ ῥαδανὸν* (f. *ῥαδονὸν*) *παρὰ τὸ ῥαδίως δονεῖσθαι.* Mixtae hinc ſunt gloſſae Heſychianae: *ῥαδινὸν, λεπτὸν, ἰσχνὸν, εὐκίνητον, ἁπαλὸν, εὐδιάσειστον.* Hoc *ῥαδινὸν* videri poterat apte conuenire, ſunt enim *κάλαμοι ῥαδινοὶ, λεπτοὶ, ἰσχνοὶ,* graciles, mobiles, lenes. *ῥαδανὸν* tamen nec minus videri potuit conuenire, cum ex *κραδαίνω, κραδανὸς* et *κ* abiecto *ῥαδανὸς* analogiam haberet, vt in *καυχᾶσθαι, αὐχᾶσθαι.* erat quoque in vſu vox *ῥαδανίζειν, τὸ τινάσσεσθαι καὶ κινεῖσθαι, τὸ παρὰ ταῖς γυναιξὶ λεγόμενον. ὡς Ἡρακλέων ἐν ὑπομνήματι σ Ἰλιάδος.* Verba ſunt Etymologi h. v. et in fine Ὦρος. ex eo itaque haec ſunt ſeruata, quae partim etiam Euſtathius recitat. Etiam Heſych. *ῥαδανίζεται, τινάσσεται.* Inde emendandus eſt Schol. B. „*καὶ ῥοδανίζειν γὰρ αἱ γυναῖκές φασι τὸ συνεχῶς τὴν κρόκην τινάσσειν.* idem quod alias *κρέκειν. κατακρούειν σπάθῃ.* de quibus adeundus eſt Schneider in Ind. ad Scriptt. R. R. Videtur itaque etiam *ῥαδάνη* fuiſſe, non *ῥοδάνη*, in Batrachom. 182 *πέπλον — ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα ἐκ ῥοδάνης λεπτῆς*, ſi quidem dictum eſſe apparet pro ſubtemine.

Deuentum tandem eſt ad lectionem *ῥοδανὸν*, probatam vt ſuſpicari licet Ariſtarcho, parum ſagaciter. Forte praeceſſerat quoque *ῥοανὸν*, ſaltem *ῥοδανὸν* hinc deducere placuit. Schol. B. *οἱ δὲ ῥοανὸν, ἤτοι ῥευστικὸν καὶ πλεονασμόν.* quod et ap. Euſtath. *τὸν οἱονεὶ ῥευστικόν. ὡς ῥοώδη. πλεονασμῷ τοῦ δ.* Locum forte lectioni probandae de-

dit, quod amnis huius nominis est: quem etiam nonnulli intulerant. Verba Etymologi sunt: γράφεται δὲ καὶ παρὰ Ῥοδανόν. ἐστὶ δὲ ποταμός.

Ita ῥοδανὸν δονακῆα lectio facta est vulgata quae omnes codices insedit; non aeque περὶ, quod edd. occupauit; nam παρὰ habent codd. saltem meliores, cum Eustathio: Townl. Vrat. d. A. fragm. Mosc. Ven. et παρ᾽ Cant. Vat. Harl. natum vtrumque ex antecedente πὰρ esse videtur; melius conuenit διὰ ῥ. quod Zenodotus legerat; nam repetitae praepositionis παρὰ non apparet quae vis sit; multo accommodatius esset περὶ, inprimis si iungitur κελάδοντα πέρι.

Vt tam variis modis aberraretur, caussa prima fuisse videtur, quod δονακῆα pro adiectiuo accepere; (atqui hoc erat δονακώδης, Apollon. II, 821 κεῖτο γὰρ εἰαμενῇ δονακώδεος ἐν ποταμοῖο. At δονακεὺς, vt Δωριεὺς, χοεὺς et al.) ita videbant ποταμὸν δονακῆα amnem arundinosum bene dici; at τῷ ῥαδαλὸν quid facerent, non aeque constabat. Itaque accepisse videntur primo, δονακῆα ῥοδαλὸν esse arundinosum tenuiter, ἰσχνῶς δονακώδη. vnde absurde pro vna voce habuere ῥαδαλονδονακῆα, et exposuere ἰσχνοκαλαμώδη, quod ap. Schol. B. est, et ap. Eustath. p. 1165, 22.

Dummodo hoc tenuissent δονακῆα esse arundinetum, admitti poterat nec minus lectio ῥαδανὸν, et dubitare licet, annon ea habeat auctoritatem parem quam ῥαδαλόν. Ex quo vero δονακῆα accepere pro arundinosus, turbarunt grammatici reliqua omnia, vt Schol. B. qui ῥαδαλὸν vel ῥαδανὸν legerat, et recte exponit εὐδιάσειστον. εὐκίνητον. διὰ τοὺς ἐν αὐτῷ πεφυκότας καλάμους, mox subiicit: δονακῆα, δόνακας ἔχοντα ἤτοι καλάμους. Quod apud Hesychium est, ῥοδανὸν, τρυφερόν. spectat ad ῥαδανόν.

Legerunt quoque δονακῆεν ap. Schol. A. Φησὶ δὲ Διονύσιος (Thrax) γράφεσθαι καὶ δονακῆεν, κατὰ τὸ οὐδέτερον. ὡς καὶ τὸν πευκῶνα πευκᾶεν. Fuit igitur in aliquo lyrico πευκᾶεν (τὸ πευκῆεν) pro loco pineis consito; et

eodem modo in Homero fcripferunt δονακῆεν. vt fit τὸ δονακῆεν idem quod ὁ καλαμών.

δονακῆσαι indocte vn. Vindob. Philoftratus iun. l. c. ep. 880. pr. vbi reliqua παραφράζει, bene fibi confuluit hemiftichium omittendo.

579. σμερδαλέω δὲ λέοντε δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι. Zenodotus: κυανέω δὲ λέοντε. minus bene; nam hi colore fuluo debuiffent reddi.

δύ' ἐν πρώτῃσι βόεσσι. Venetus cum fragm. Mofc. Barocc. Vat. Vrat. b. ἐν πρώτοισι. In Veneto Schol. A. docet, in altera Ariftarchi fuiffe δύο πρώτῃσι. melius hoc quam in Lipf. δύω πρώτῃσι. nulla enim cauffa τοῦ ω in δύο ante πρ. Memorari autem duo leones praedatum egreffos, ex more leonum, bene notauerat Koeppen, comparato altero loco E, 554.

580. ταῦρον ἐρύγμηλον ἐχέτην. „μυκώμενον ἐρύγμηλον fcribendum effe multis docetur in Schol. A. contra Tyrannionem qui fcripferat ἐρυγμηλόν. Effe autem vocem ἀπὸ τοῦ ἐρύγω. ἤρυγεν ὡς ὅτε ταῦρος ἑλκόμενος Jl. Υ, 404 vnde ἐρυγηλός et ἐρύγμηλος. Sch. A. B. addit hic: ἐρύγω, τὸ ὑπερισχύω. ἐξ οὗ καὶ ἐρυγεῖν, τὸ μετὰ βίας ἀνασπᾶν τὸ πνεῦμα. Similia Euftathius. Videntur conftituiffe vocem primitiuam ἐρύγειν de quacunque exfuperantia, vti ἐρυγὴ eft ἔκβρασις ap. Hefych. vnde ἐρεύγειν *eructare cibum*, et *vocem*; h. e. vociferari. ἐρύγμηλον. Hefychius: ἐρευγόμενον καὶ μεγάλως μυκώμενον. legendum f. ἢ μ. μ. fic fere Sch. br. vtrumque iungunt — ἐρίγμηλον Lipf. Vrat. b. A. ἔχετον Harl.

μακρὰ μεμυκὼς v. ad Ω, 420.

581. ἕλκετο. Addit Sch. A. „Sic fine Iota." Fuit ergo et εἵλκετο.

τὸν δὲ κύνες μετεκίαθον. ita vulgo lectum. Zenodotus ediderat: τοὺς δὲ κύνες. et hoc vnice verum; non taurum, fed *leones* perfequuntur canes et paftores; et iterum fequitur: οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν ταχέας κύνας τρύνοντες. Male igitur hoc quoque loco obtrectandi ftu-

dio deferuit Zenodotum Ariftarchea fchola. μετακίαθον Barocc.

582. βόρσην pro βοσίην habet Vrat. d. et vn. Vind.

583. τὼ μὲν — ἔγκατα καὶ μέλαν αἷμα λαφύσσετον. ⊱ „quod λαφύσσετον permutato tempore dictum eft pro imperfecto ἐλαφυσσέτην." Sch. A. Melius haec, quam quae Sch. B. et grammatici ad K, 364 λαοῦ ἀποτμήξαντε διώκετον, quod pro ἐδιωκέτην pofitum effe volebant, difputabant: de quibus v. ad eum vf. Praefenti vtitur poeta in re praeterita, vt ipfi fcriptores facere folent. — Dicta haec de leone vidimus iam fup. Λ, 175. 176.

584. οἱ δὲ νομῆες αὔτως ἐνδίεσαν, ταχέας κύνας ὀτρύνοντες. ⊱ „quod Zenodotus οὕτως legerat, non videns αὔτως effe κενῶς καὶ πρὸς οὐδὲν, διὰ τὸ εἴδωλα εἶναι" poftrema abfurde. nam paftores fruftra infequuntur, non affequendo leones. „ἐνδίεσαν, παρὰ τὸ δίεσθαι, ὅ ἐστι, διώκεσθαι" (διώκειν) fic fup. vf. 162 accuratius dixiffet, παρὰ τὸ δίημι, vnde fit ἐδίην, ἐδίεσαν. Sic ad M, 276 dixerat ἐνδίεσαν, ὡς ἐτίθεσαν. (pro ἐνεδίεσαν.) „σημαίνει δὲ τὸ, ἐπώτρυνον. Et Hefych. ἐνδίεσαν, ἐπώτρυναν. ἐσπούδασαν, et ante eum Apollon. Lex. loco fic corrigendo: ἐνδίεσαν ταχέας κύνας ὀτρύναντες. δύναται εἶναι κυρίως τὸ δίεσαν τῶν ἐπακτήρων, ἀνῆκαν τοὺς κύνας πρὸς τὸν διωγμόν. Pergit Schol. A. „καὶ οὐ προσεκτέον ἐστὶ τῷ Ἀσκαλωνίτῃ δασύνοντι το ι, καὶ πλεονασμὸν τοῦ ι δεχομένῳ. legendum eft τοῦ δ δεχομένῳ. Scripferat Ptolemaeus ἐν δ᾽ ἵεσαν ab ἐνίημι. quod verbum et ipfum effet accommodatum. fed nullus fic locus eft particulae δέ. Ex tali codice fcriptum eft vitiofe in Lipf. ἐν δ᾽ ἵεσαν, et in Vrat. A. ἐνδίεσαν. Lectionem refpicit Euftathius: τινὲς δὲ ἐνίεσάν φασιν ἀντὶ τοῦ ἐνέβαλον, πλεονασμῷ τοῦ δ. ἄλλοι δὲ ἐδίωκόν φασι τὸ ἐδίεσαν, ἀπὸ τοῦ δίω, δίημι, τὸ διώκω. ὀτρύναντες ed. Flor. mf. Mori. Apollon. Lex. l. l.

585. οἱ δ᾽ ἤτοι δακέειν μὲν ἀπετρωπῶντο λέοντας, pro ἀπετρωπῶντο τοῦ δακεῖν τοὺς λέοντας, dictum eft ἀπετρωπῶντο τῶν λεόντων, ὥστε μὴ δακεῖν αὐτούς.

οἱ δή τοι Lipſ. Vrat. d. fragm. Moſc, non male. alii οἱ δ' ἦτοι. vt ed. Rom. Euſtath. perpetua varietate.

586. ἱστάμενοι δὲ μάλ' ἐγγὺς ὑλάκτεον ἐκ τ' ἀλέοντο. ἐξέκλιναν δακεῖν. Oppoſito μάλα ἐγγὺς ὑλάκτεον melius reſponderet δὲ, ἐκ δ' ἀλέοντο. Similem locum iam vidimus ſup. Ρ, 65. 66. 67. de leone bouem laniante.

587. 8. 9. Hi tres verſus emblemati aliunde illato perquam ſimiles ſunt; ſunt nimis nudi et ieiuni poſt ſuperiores tantopere ornatos.

588. νομὸν — μέγαν οἰῶν ἀργεννάων. videtur νομὸς, propter epitheton μέγας, non tam paſcua, quam ipſum gregem declarare.

οἰῶν contra morem antiquiorem ὀϊων trinis ſyllabis quem paullo antea vidimus vſ. 529. ἀργεννῶν ὀΐων. de quo v. Excurſ. de digammo ſub hac voce, vt ſup. ad Λ, 677. Poterat tamen facile verſus in ſolitum morem efferri, ἐν καλῇ βήσσῃ ὀΐων μέγαν ἀργεννάων.

589. σταθμούς τε κλισίας τε κατηρεφέας ἰδὲ σηκούς. ἢ, σταθμοὺς, τὰς κατ' ἀγροὺς στάσεις τῶν θρεμμάτων· σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι (Od. Ρ, 187) καὶ παρὰ σταθμὸν μεγάροιο (Od. Ρ, 96) κλισίας δὲ τὰς τῶν ποιμένων οἰκίας. καὶ σηκοὺς, (bene Sch. br. περιβόλους reddunt) ἔνθα κοιμῶνται τὰ θρέμματα. Sch. A. B. Non autem κατηρεφέας, vt vulgo fit, ad σηκοὺς trahi poteſt, nam caules ac ſepta ouium non ſunt tecta, verum σταθμοὶ et κλισίαι, vnde Sch. br. κλισίας reddunt καταστέγους. v. ad Ε, 137. et cf. ad e. l. Porphyr. Ceterum ingratus eſt verſus in fine, et placeret multo magis κατηρεφέας σηκούς τε. Etiam Bentl. ad h. v. offendebat, et hanc ipſam lectionem in Euſtathio ſe reperire putabat, qui memorat: κατηρεφέας τε σηκοὺς ἢ, ἰδὲ σηκούς. attamen, vt dixi, κατηρεφεῖς σηκοὶ neſcio an recte dicantur: niſi admodum improprie.

590. ἐν δὲ χορὸν ποίκιλλε. ἢ „τὸν τόπον χορὸν εἴρηκεν, οὐ τὸ σύστημα τῶν χορευόντων“ Sch. A. non aſſequare cauſſam, niſi in Sch. B. iisdem traditis adiectum eſſet, *apertum hoc eſſe* ex ſubiecto ἔνθα 593. Quid ni

tamen ἔνθα, *in qua chorea, in quo choro*, esse possit? atque hoc ipsa res postulat. Melius adeo in eo ipso Scholio et in Sch. br. ἄλλως. ἐγκατεσκεύασεν ἐπιμελῶς ὁ Ἥφαιστος καὶ χορὸν ὁμοίαν τάξιν ἔχοντα χορευόντων τῷ ὑπὸ Δαιδάλου τοῦ μηχανικοῦ κατασκευασθέντι τῇ Ἀριάδνῃ, ἐν Κνώσσῳ, πόλει ἐν Κρήτῃ. Probe, nisi quod Daedalum *mechanicum* edit, et opus hoc mechanicum habet, quasi arte redditus fuerit verus chorus. Atqui de opere statuarii agitur, nec tam singulorum signorum, quod nimis amplum et numerosum fuisset, sed de anaglypho opere, satis memorabili.

Ex ipsis enim carminis verbis manifesta fiunt haec: vidisse vel nouisse poetam, qui haec dixit, opus artis apud Cnossios in Creta, quod chorum puerorum et puellarum exhiberet; elaboratum opus audierat esse a Daedalo in gratiam Ariadnes. Alternm hoc ex fama antiqua ductum erat, nec alind quid declarat, quam, opus illud pro antiquo habitum esse iam poetae aetate. Declarat hoc itaque vestigia artis valde antiqua: modo haberemus accuratiorem operis notitiam! Anaglyphum fuisse facile credas; verum qua arte chorum expressum esse putabimus? puto, rudi, pro rudi antiquitate; potuit tamen vel sic famam habere antiquum monimentum.

Pausanias quidem inter Daedali opera, quae adhuc superesse ferebantur, memorat etiam chorum Ariadnae, opus anaglyphum lib. IX, 11. p. 793 παρὰ τούτοις (τοῖς Κνωσσίοις) δὲ καὶ ὁ τῆς Ἀριάδνης χορὸς, οὗ καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι μνήμην ἐποιήσατο, ἐπειργασμένος ἐστὶν, ἐπὶ λευκοῦ λίθου. Serioris tamen manus fuisse opus hoc, Pausaniae visum, saltem memoratum, facile odoreris. Idem Pausanias ex h. l. duxit, quod lib. VII, 4. p. 531 memorat: Daedalus, inquit, ad Minoem fugerat καὶ αὐτῷ τε ἀγάλματα Μίνῳ, καὶ τοῦ Μίνω ταῖς θυγατράσιν ἐποίησε. καθότι καὶ Ὅμηρος ἐν τῇ Ἰλιάδι ἐδήλωσε. De memoratis multis in terris Daedali operibus v. ad Virgil. Aen. VI, 20. Fit quoque probabile Pasiphaes infamiam non aliunde ortum duxisse, quam ab homine aliquo, qui

Daedali artem in tauro ex aere fabricando ad miraculum celebrare voluit, dum eum tam perfecta arte elaboratum diceret, vt in amorem ſui raperet. Non apparet poetae noſtri animo inſediſſe imitationem Labyrinthi per choreae flexus eſſe factam; id quod, vna cum Theſei per Ariadnen liberatione ſeriorum poetarum commentum eſſe videtur; etſi verum eſt, eſſe paſſim choreas celebratas, Labyrinthi flexibus ſimiles, referri ſolitas ad Theſei inſtitutum: ſic in Delo, v. Plutarch. Theſ. p. 9 D. cf. Pollux IV, 101. Lucian. Salt. ſ. 34. Fabulati ſunt et hoc veteres, οἱ παλαιοὶ apud Euſtathium, choreas puerorum cum puellis mixtas originem ab hoc Daedali inuento habuiſſe: p. 1166, 16.

ποίκιλλε. ποικίλῃ τορνεύσει ἐποίει. Schol. br. variauit arte et figuris; ita enim τὸ ποικίλον dicitur, quod arte, figuris, ſtatu, colore, materia, varium eſt: vt vidimus aliquoties: v. c. ad Δ, 432.

Totus, qui ſequitur locus, legitur apud Dionyſ. Hal. VII, 72 vbi ſaltationis morem vetuſtiſſimum Graecis vindicat, et ap. Athen. IV, p. 181. cf. inf. ad vſ. 605.

591. 592. τῷ ἴκελον, οἷόν ποτ'. Schol. B. „πολυθρύλλητον ἐνθάδε τὸ ζήτημα· πῶς ὁ θεὸς τὸν ἄνθρωπον μιμεῖται. Abſurdam ad quaeſtionem abſurda reſpondentur. Atqui non Vulcanus dicitur opus Daedali ante oculos habuiſſe, ſed poeta dei opus cum Daedaleo comparat, quia hoc notius erat. Dubitatio tamen iſta induxerat Euſtathium et alios, vt Daedalum vere chorum inſtituiſſe putarent, quem Vulcanus nunc arte expreſſit; quaſi non hoc modo pariter imitatus eſſet deus hominem. At enim ἀσκεῖν χορὸν nec eſſe poteſt inſtituere chorum, ſed ἀσκεῖν eſt vocabulum artis, ἐργάζεσθαι, elaborare, vt Γ, 388 ἤσκειν εἴρια, interdum adiuncta notione ſollertiae et elegantiae, vt Δ, 110. Κ, 438. Ξ, 179. Odyſſ. Γ, 438. Ψ, 198. cf. Porphyr. Quaeſt. ſ. 11. Ceterum memorabile hoc eſt haud dubie, in poeta antiquo, quod comparationem cum opere artis inſtituit; faciunt id poetae ſeriores paſſim; ſed fere ſic vt ea, quae non arte facta ſunt, cum

artis opere comparatione facta illustrent. At in clipeo artis opus comparatur cum alio artis opere.

593. ἔνθα μὲν ἠΐθεοι καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι ὠρχεῦντ'. ἔνθα μὲν possit ad Daedali opus referri, sed primo loco de Vulcani opere est cogitandum.

παρθένοι ἀλφεσίβοιαι. Apollon. Lex. ἀλφαίνουσαι βόας, τοῦτ' ἔστιν, ἀναλαμβάνουσαι, et subiicit cum versu Homerico notationem noti moris τῶν ἕδνων, quae parentibus puellae soluebantur, repetitam a multis; similia sunt in Etymol. Schol. br. Hesych. Suida. Apud Timaeum in Lex. voc. τιμαλφέστατα legitur: ἄλφειν εὑρίσκειν ἐστίν· ἐξ οὗ Ὅμηρος ἀλφεσιβοίας καλεῖ τὰς εὑρισκούσας εἰς τιμὴν βόας. accuratius dixeris, esse acquirere; vt inf. Φ, 79 ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον, per λύτρον, quo a parentibus Lycaon redemtus fuerat. In Schol. B. miro modo redduntur ἀλφεσίβοιαι, αἱ τέλειαι, θρέμματα ἤδη δεξάμεναι παρὰ μνηστήρων. Et Schol. br. αἱ ἔντιμοι. cf. sup. ad Λ, 244.

594. ὠρχεῦντο — ἐτεχνήσατο Ὅμηρος. εἰ γὰρ ὠρχοῦντο ἔφη, λογοειδὴς ἂν ὁ στίχος ἦν καὶ εὐτελής. inepta subtilitas!

ἐνὶ καρπῷ Vrat. d. vn. Vindob. ἔχουσα f. ἔχουσαι Vat. ap. Dionys. l. c. Apud Philostratum l. c. est, παρθένοις ἠΐθεοι τὰς χεῖρας ἐμπλέξαντες χορεύουσι.

595. τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας. ⟵ „quod ex more posterius priore loco iterauit, αἱ μὲν sc. παρθένοι, οἱ δὲ ἠΐθεοι. Porro, ἐν ἄλλῳ· καλὰς ὀθόνας.“ Sch. A. et dixit ὀθόνας, πέπλους. Philostratus reddidit αἱ δὲ μὲν ὀθόναις ἤσθηντο. Ap. Suidam: ἤσθητο, ἀντὶ τοῦ περιεβέβλητο. necesse est fuisse formam ἐσθέω vel ἔσθημι.

596. εἵατ' ἐϋννήτους lectum iam erat in ed. Flor. deprauatum cum vitio metri εἵατο εὐνήτους in Ald. 1. 2. et hinc in ceteris. Eustath. et Ed. Rom. εἶχον ἐϋννήτους. Sed Florentinam lectionem firmant codd. etiam Venetus scribendo εἵατ' εὐνήτους, item Barocc. Cant. Mori. Harl. Vat. Townl. Vrat. b. d. A. fr. Mosc. vn. Vindob. ἐϋνή-

τους fuit antiquitus; ferius geminatum υ, ἐΰννήτους. εἶαται εὐνήτους Schol. br. praefixum; addita tamen interpretatio: ἠμφιεσμέναι ἦσαν. Porro εὐνήτους autem, εὖ νενησμένους, καὶ εἰργασμένους, λεπτούς. Philostratus l. c. εὐήτριοι καὶ λεπτοὶ χιτῶνες.

ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Sch. B. οὐκ ἄγαν λαμπρούς, ἀλλ' ἡσυχῇ ὡς ἔλαιον ἀποστίλβοντας. (Eadem fere Sch. br.) "Ομοιον δέ ἐστι τῷ· ἡνία λεύκ' ἐλέφαντι. (E, 583. ad q. l. vide) ἀντὶ τοῦ ἐμφερῆ ἐλέφαντι. λείπει οὖν τὸ ὡς ἐλαίῳ. Eodem modo melius, quam vllo alio, expediri creditur locus Odyſſ. H, 107 de textorum linteorum candore cum ſplendore: καιροσέων δ' ὀθονέων ἀπολείβεται ὑγρὸν ἔλαιον. pro ὡς ἔλαιον et Od. Γ, 408 ξεστοὶ λίθοι — λευκοὶ ἀποστίλβοντες ἀλείφατι. v. Clarke et Ern. Antiquus dicendi modus; etſi ſatis diſerte ille declarari nequit; ſubſtituto ὡς exponi quidem poteſt; videri tamen poſſunt voces ἄλειφαρ, ἔλαιον, pro ipſo nitore, quia ſimilis eſt oleo et adipi, et ἀποστίλβειν ἔλαιον vſu antiquo dictae eſſe.

597. 598. — ἀθετοῦνται οἱ δύο (στίχοι), ὅτι οὐδέποτε μάχαιραν εἶπε τὸ ξίφος. ἄλλως τε καὶ οὐ πρέπον, χορεύοντας μάχαιραν ἔχειν. οὗτοι δὲ οὐδὲ παρ' Ἀριστοφάνει ἦσαν. Extitere igitur hi verſus in nonnullis tantum exemplaribus. Pro genuinis laudat eos Dionyſ. Hal. VII, l. c.

Credendum vtique eſt, ſingularem alicubi talis ſaltationis morem fuiſſe, vt gladiis cincti ſaltarent, et quidem in Creta; ſi quidem cum Daedaleo exemplo hanc Vulcani choream comparauit poeta. Aliud genus fuit ſaltatio Corybantum, ſcuta gladiis pulſantium. Alia ſaltatio erat cum armis, ſi pugnantes imitarentur; ex quo genere pyrrhiche fuit, et aliae ſaltationes barbarorum, v. c. ap. Xenoph. de Cyri exped. lib. VI, 1. Quot non eſſe potuere Νύσσια Κνώσσια ὀρχήματα! vt Sophocl. Ai. 709 ea appellat.

καί ῥ' αἱ μὲν καλὰς στεφάνας ἔχον. Recitat verſum Schol. Pindari Nem. pr. vt docent, Homerum στεφάνας

nouisse, στεφάνους vero ignorasse. Pollux autem lib. V, f. 96 versum recitans inter genera mundi muliebris πλεκτὰς στεφάνας memorat, siue memoriae vitio, siue librarii incuria, forte ex πλεκτὴν ἀναδέσμην, quae modo praecesserat ex Il. X, 469. nisi olim ita lectum fuit, et doctius quidem.

οἱ δὲ μαχαίρας εἶχον. Philostratus: μάχαιρας δὲ τῶν χειρῶν ἐξήρτηνται. immo vero ex balteo pendebant gladii.

599. οἱ δ' ὅτε μὲν θρέξασκον ἐπισταμένοισι πόδεσσι, primo loco ponam bonam interpretationem e Schol. B. ὅτι ποτὲ μὲν κυκλοτερῆ τὸν δρόμον ἐποιοῦντο. ποτὲ δὲ ἀντιμέτωποι ἀλλήλοις γενόμενοι, κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον. Iam ad verba,

θρέξασκον, nouam formam a θρέξαι, τρέχειν, cum Eustathio notauit Etymologus,

ἐπισταμένοισι πόδεσσι. „ἐπιστημονικοῖς.“ Schol. B. an voluit pro ἐπιστημονικῶς? discursitarunt scite. pro hoc, doctis, argutis, pedibus. incessu scito. tanquam poeta pro ἐπισταμένως, h. e. ἐμπείρως, vt est ap. Hesych. dixit ἐπισταμένοισι πόδεσσι. Schol. br. ἐπιστήμοσιν. ἐμπείροις.

600. 1. ῥεῖα μάλ', ὡς ὅτε τις τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν ἑζόμενος κεραμεὺς πειρήσεται αἴ κε θέῃσι. „τροχὸν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν. εὖ ἡρμοσμένον πάντοθεν.“ sc. τῇ χειρί. Schol. A. et br. ἐνάρμενον παλάμαις manui vel manu habilem rotam diceret Virgilius. Sic Od. E, 234 δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν ἄρμενον ἐν παλάμῃσιν securim quae bene tractari posset.

Recitat versum Strabo VII p. 464 C. ad refellendum Ephorum, qui Anacharsidem rotam figulinam inuenisse tradiderat. Seneca Ep. XC Posidonius, *Anacharsis*, inquit, *inuenit rotam figuli, cuius circuitu vasa formantur; dein, quia apud Homerum inuenitur figuli rota, mauult videri versus falsos esse quam fabulam*. Habemus hic exemplum critices veterum in Homero. Parum tuta vtique est crisis in omni fama antiqua de rerum inuentoribus et auctoribus; quid tamen si, in-

verſa ratione, ex hac ipſa fide veterum argumentamur: hos ipſos verſus non niſi circa Solonis tempora inſertos eſſe videri? v. Excurſ. de clipeo. Ceterum narratio illa Ephori alia de cauſſa eſt memorabilis: reuocat enim nos in hiſtoria operum figulinorum, forte et vaſorum pictorum, inter Graecos, ad multo ſeriora, quam vulgo creditur, tempora.

ἅρμενον ſcribitur paſſim etiam apud Etymol. cum in ἅρμενον tum in τροχὸς, verſibus his adſcriptis; ſpectat id ad disputationem de adſpiratione in ἄρω, εἴρω, et ſimilibus. ἅρμενοι adiectiua forma eſt vt ὅρμενος. Laudat vſſ. vtrumque Apollon. Lex. in τροχὸς, — ἐπὶ δὲ τοῦ κεραμικοῦ. ῥεῖα μάλ' etc.

πειρήσεται αἴ κε θέῃσιν. Schol. br. ἀποπειρώμενος ἀνακινήσει. Schol. B. καὶ τὸ πειρήσεται θαυμάσιον. ἐν γὰρ τῷ ἐργάζεσθαι, ὁ πηλὸς βαρύνων ἐμποδίζει πρὸς τὸ ὀξύ. Paria habet Euſtathius. Retulere igitur ad ipſum opus figulinum. Videndum tamen, an ſit, explorare rotam, antequam aggrediatur figulus ipſum opus.

αἴκε θέλῃσι Vrat. d. vn. Vindob. ed. Flor. manifeſta corruptela, nam vocem θέλειν Homerus ignorat. αἴκ' ἐθέλῃσι Harlei. et Lipſ. „hoc forte melius, ait Erneſti; πειρᾶσθαι τροχὸν non eſt experiri rotam, ſed tractare, (quod per ſe verum eſt, etſi nec alterum falſum; nam πειρᾶν, πειρᾶσθαι, etiam alteram vim habet, et proprie) vt ſit: quam celeriter mouetur a figulo rota, quoties ei lubet, eam tractare.“ Enimuero in hac criſi vix accedet aliquis viro docto; nam ἐθέλῃσι corruptum eſſe, apparet. Exquiſitius quoque αἴ κε θέῃσι, et de celeritate motus agitur; etſi liberum eſſe cenſeo, velisne πειρᾶσθαι accipere proprie, experiri, an tractare. πειρᾶσθαι autem εἰ, εἴ πως, frequentia: N, 607 ἐπιπειρᾶτο — εἴπως. T, 70. 71 πειρήσομαι, αἴ κ' ἐθέλωσι. Philoſtr. l. c. corruptus eſt in his interpretandis, quae forte ſic emendari poſſunt: ἀλλ' ἐν κύκλῳ μὲν ἰόντων, (τοῦτ' ἐκεῖνο τροχοῦ περιδίνησιν ὁρᾷς) νοήσεις κεραμέως ἔργον τινὸς, εἴ πη δίσκον λειοῖ, μήπου περιδεῖν ἔχοι πειρῶντος· στοιχηδὸν δὲ

ἰόντων αὖθις, πολύ τι χρῆμα ἐπιῤῥεῖ, ὅπως ἔχουσι τέρψεως, ἐπιδηλούντων. est χρῆμα quod in poeta vſ. 603 πολὺς ὅμιλος.

602. ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι. Euſtathius κατὰ τοὺς παλαιοὺς reddit: κατ' ὀρθὸν δι' ἀλλήλων ἔθεον καὶ ἀντιμέτωποι ἀλλήλων γινόμενοι. vti ad vſ. 599 ex Schol. B. adſcripſi. ἀλλήλοισι videtur ſupplendum eſſe ἐν ἀλλήλοις. Ita Od. Γ, 151. a νύκτα μὲν ἀέσαμεν, χαλεπὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντες ἀλλήλοισιν, inter nos inuicem. Koeppen ſupplebat ἐπεθρέξασκον ἀλλήλοις κατὰ στίχας.

603. πολλὸς δ' ἱμερόεντα χορὸν περιίσταθ' ὅμιλος. Cant. πολλὸν et „γρ. πέρι ἵσταθ'" Barnes.

604. 605. τερπόμενοι. ⊱ „quod τερπόμενοι poſt πολλὸς, numero mutato ſuccedit." Schol. A. Notatum quoque ap. Suidam in ὅμιλος. Eſt tamen τερπόμενος apud Athen. IV, 28. p. 181 B. et in cod. Mori.

δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. κυβηστῆρε duo Vindob. Townl. vitioſe κυβιστῆρες. Vidimus iam Π, 745 κυβιστᾷν. ex quo κυβιστητὴρ, reſtituendus quoque Heſychio in voc. κυβηστῆρες.

μολπῆς ἐξάρχοντες ſunt illi qui chorum ducunt, οἱ κορυφαῖοι, et ceteris praeeunt et cantando et ſaltando. hoc enim eſt ἐξάρχειν, quod ſatis conſtat: vide vel Athen. IV, p. 180 E. etſi ſerius, cum poeta et choragus, eſſent diuerſi, ſolus lyricen ἐξάρχειν dicitur, qui non ſaltat, nec chorum ducit. Mirum autem, h. l. ducere chorum κυβιστητῆρας, τοὺς μετὰ κυβιστήσεως ὀρχουμένους, et cantus exordium facere eos qui non canunt. Lucianus qui de Saltat. c. 13 verſus hos reſpicit, nihil offenſus eſſe videtur: καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ. At ap. Athenaeum IV, 28. p. 180. 181. docta eſt de h. l. diſputatio, comparatione facta cum altero loco Odyſſ. Δ, 18. 19. vbi hi iidem verſus leguntur; Telemachus et Piſiſtratus ap. Menelaum hoſpitio excepti poſt Hermio-

nes nuptias plures dies commorati: *μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων· δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσον.* expeditior tamen ibi est ratio, si *ἐξάρχοντος* legatur vt ad *ἀοιδὸν φορμίζοντα* referri possit: Id autem Jliadis loco non conuenit, in quo manifeste duo *κυβιστητῆρε* sunt *οἱ ἐξάρχοντες τῆς μολπῆς.* dici potest, *μολπὴν* h. l. non esse cantum, sed saltationem, aut, vt reddunt veteres, *παιδιάν.* cf. ad H, (VII) 240. Aut *ἐξάρχειν* dici latius, nec modo de cantu lyrae, cuius est *τὸ προοίμιον* et *τὸ ἐξάρχειν.* forte et *κυβιστητῆρε* simpliciter esse saltantes. Omnia tamen haec a solito more recedunt; est porro ipsa res abhorrens, in medio saltantium choro esse aliquem, *κυβιστῶντα.* nec bene cohaerent sequentia: quid enim? estne *κατ' αὐτοὺς* inter *ὅμιλον*? an *χορόν*? et quam parum suaue hoc: *κατ' αὐτοὺς* et *κατὰ μέσσους*! Grauis itaque suspicio est versus hos duo esse assutos, cum post *ὅμιλος* sit sententia absoluta.

Apud Athenaeum l. c. versus Odysseae ab Aristarcho male inserti esse eduntur, pluribus de caussis. Procliue tamen ibi erat emendare *ἐξάρχοντος* et rationem ita loci seruare. Videtur ex disputatione ab eo interposita apparere, etiam Jliadis locum ab Aristarcho esse insertum; nisi ille censuit, in Jliade ante Aristarchum omnes versus lectos fuisse, qui sunt nunc in Odyssea, male autem ab Aristarcho, cum in eam illos transferret, excisum esse versum ex Jliade, cum in hac quoque lectum esset: *τερπόμενοι· μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδὸς φορμίζων. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρες κατ' αὐτοὺς μολπῆς ἐξάρχοντος ἐδίνευον κατὰ μέσσον.* Vtinam grammatici, loco disputationis vanae de eo, quid ipsi probent vel improbent, hoc vnum nobis seruassent: vtrum versus, de quibus controversia mouetur, rhapsodorum eorumque, qui primi ea, quae recitari solebant, litteris consignarunt, aut plura exempla contulerunt, auctoritate nitantur nec ne. Nam, si verum est, adumbratam esse saltationem Creticam, in qua etiam conueniebat clipeus cum Daedali opere, et

Cretici moris fuisse τὸ κυβιστᾷν, concidit omnis disputatio.

I Video nunc hunc locum Athenaei etiam attigisse V. C. Wolfium in Proleg. p. CCLXIII. vbi plura a se in alium tempus reponi ait. Non poterit hoc fieri sine fructu ad alios, si copia data fuerit, comparandi ea, quae in vtramque partem disputata sunt.

ἐδίνευον. sic vbique etiam in Athenaeo: ἐδίνεον fragm. Mosc. ed. Rom. cum Eustath. vnde male intulit H. Steph, iterum expulit Barnes.

κατ' αὐτούς. pro hoc in Odyssea Diodorus ὁ Ἀριστοφάνειος apud Athen. l. c. p. 180 E. legerat καθ' αὐτούς, ἐν τῷ δασεῖ γράμματι σολοικίζειν ἀναγκάζων (scil. τὸν ποιητήν) τὸ μὲν γὰρ κατ' αὐτούς, κατὰ σφᾶς ἐστὶν (σφᾶς ἐστιν) τὸ δὲ λέγειν ἑαυτοὺς σολοικόν ἐστιν. (vtique in Homero, qui ἑαυτοὺς et αὑτοὺς ignorat).

κατὰ μέσσους. in Odyss. κατὰ μέσσον, vt iam ante commemoratum est.

606. ἐν δὲ τίθει. vulg. ἐν δ' ἐτίθει. Etiam ap. Hesiod. Sc. Herc. 314. Oceanus circumfluit, verum ibi alia inepte adiecta sunt, vt fieri solet ab imitatoribus.

609. τεῦξ' ἄρα οἱ θώρηκα. Fuit ζήτησις· „cur de thorace poeta non plura addidit? respondetur: quia iam thoracem Agamemnonis Ἡφαιστότευκτον descripserat: Λ, 19 sq. Sic et Patrocli rogo descripto, nihil addit de rogo Hectoris." Schol. B.

„ἄρα, deinceps" Clarke.

610. τεῦξε δέ οἱ κόρυθα βριαρὴν, κροτάφοις ἀραρυῖαν. Ed. Flor. versu mutilo: τεῦξε δέ οἱ κυνέην κροτάφοις ἀραρυῖαν. interposuit βριαρὴν Ald. 1. 2. Intulit κόρυθα βριαρὴν H. Stephanus ex ed. Rom. firmatum per codices.

κυνέην βριαρὴν est in Barocc. et Alter. sed κόρυθα reliqui Vindob. exciderat βριαρὴν in vno Vindob. pro eadem voce est βαρὺν in Lips. e glossa.

612. τεῦξε δέ οἱ κνημῖδας ἑανοῦ κασσιτέροιο. Flor. Ald. 1. ἑανοῦ. vt alibi quoque. De voc. ἑανὸς dictum est sup. ad v. 352. est ductilis, tenuis; scriptum quoque ἑαννὸς,

vt nunc quoque non male ſcriberes. Redditur h. l. μαλακοῦ. λεπτοῦ. λαμπροῦ. Schol. B. λαμπροῦ. εὐχύτου. ἁπαλοῦ in Schol. br. Interpretatur quoque Apollon. Lex. σημαίνει δέ ποτε καὶ τὸ εὐδιάχυτον, ὅταν λέγῃ· ἑανοῦ κασσιτέροιο· ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν χωνείαν ἀνίεσθαι. Similia ſunt in Etymol.

Nos ignorare, quale metallum ſit ὁ κασσίτερος iam aliquoties monitum eſt: v. ad Λ, 25. apparet ex epitheto fuiſſe ductile ac molle. quod agnoſcunt quoque Schol. A. B. Apud Heſiod. in Sc Herc. 122 κνημῖδες ſunt ὀρειχάλκοιο φαεινοῦ; quod non magis nouimus accurate.

615. ἡ δ', ἴρηξ ὥς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος. non ἵρηξ, vt eſt in Flor. Aldd. de quo v. ſup. ad N, 62.

κατ' Οὐλύμποιο νιφόεντος Townl. Niſi merus lapſus librarii eſt, νιφόεντος trinis ſyllabis pronuntiari debuit.

616. τεύχεα μαρμαίροντα παρ' Ἡφαίστοιο φέρουσα. Schol. A. „γράφεται· τεύχεα καλὰ φέρουσα παρ' Ἡφαίστοιο ἄνακτος. ſicque Townl. fragm. Moſc. Vrat. b d. A. fr. Moſc. vn. Vindob. et pro var. lect. Harlei. recitat quoque verſum ſic Euſtathius. forte ex vſ. 137 ſupra, vbi ſic iam lectus erat verſus.

EXCVRSVS AD LIBRVM XVIII (Σ)

EXCVRSVS I

de computatione dierum in Jliade et pugnarum per eos distributione.

Σ, 125 γνοῖεν δ', ὡς δὴ δηρὸν ἐγὼ πολέμοιο πέπαυμαι cum Schol. et Obſſ. ad h. v.

A poeta epico diligentem et exactam temporum notationem expectari non poſſe, per ſe patet, quia non annales condit, quibus fida rerum memoria tradatur, ſed factum aliquod memorabile, narrat, quod admirationem mouendo animos teneat. Hoc vnum tamen iure poſtulatur, ne quid in narratione occurrat, quod rerum temporumque ordini aperte repugnet; ne praeſtigias, quibus audientem tam ſuauiter delinitum tenet, ipſe diſpellat, et de animi errore moneat. Poſtulari hoc poteſt tanto magis, ſi poeta, quam omittere potuerat, temporum notationem interpoſuit; ita enim ipſe iudicii ſeveritatem in ſe prouocauit. Hoc erat, quod me permovere potuit, vt in Virgilio in annos errorum Aeneae, (Excurſu II ad Aen. III.) et in annorum poſt Aeneae aduentum in Italiam computum, (Excurſu III ad lib. XII) accuratius inquirerem. Ita hoc quoque, quicquid eſt iuris, indagandi temporum rationes in Jliade, permiſſum eſt lectori moroſiori per temporum notas, paſſim carmini inſertas et diſertis verbis expreſſas. Quod niſi ita ſe haberet, omnem vtique hanc diſputationem a poe-

ta femouendam esse dicerem. Nunc autem tanto aequius ferendam esse hanc quaestionem censeo, quoniam tam liberales, ac tantum non prodigi et effusi, fuere veteres in celebrando dispositionis artificio, artissimo narrationis nexu in Iliade, accuratissimaque rerum temporumque descriptione et notatione; vt hoc vno vel maxime demonstratum esse autumarent, non nisi ab vno et a primo auctore, diuini alicuius ingenii ope, incredibilem hanc epeos vnitatem proficisci potuisse. Fuere viri docti, per omnes forte aetates, qui ad multa offenderent, nec tamen aut ad singula descendere aut receptam opinionem cum malo suo impugnare auderent. Interea, etsi a lacunis et confusionibus rerum narratarum epos hoc omnino immune non est, vel sic tamen Iliacum carmen, etiamsi solam rerum narratarum seriem et ordinem spectes, summae artis opus esse fatendum est. Non agimus de chronologia rerum Troianarum vniuerse, quae ab hac quaestione est aliena, nec quaerimus, ad quos annos, respectu reliquarum historiarum antiqui aeui, gestae et narratae res sint reuocandae; multo minus de rerum narratarum fide. Etsi nolim persuadere aliquem sibi hoc omne hoc quaestionum genus esse vanum et inane; magnam enim vtilitatem habet ad recte constituendas notitias, de iisque iudicium firmandum, si saltem probabilis aliqua ratio inuenta est, qua certis temporum epochis illae sint affixae et assignatae. Sequimur in his iudicium idem, quod inter Graecos viri docti, qui antiquos mythos et rerum memorias certis annis probabiliter innectere studuerunt; hinc iudicia eorum tam diuersa de Homeri aetate inter belli Troiani tempora et Olympiadum initia opportuno aliquo loco collocanda. Nos, si idem agimus, atque alia aliter, quam ipsi, constituimus, vestigiis eorum insistentes, non eorum iudicium eleuamus aut contemnimus, sed, rerum harum naturae conuenienter, inchoata ab ipsis persequimur; versantur enim omnia haec in docta aliqua probabilitate: dummodo nemo sibi vni arroget iudicium, irrisis omnibus, qui aliter

fentiant; adeo abeffe debet ab hoc litterarum genere omne dictatoris arbitrium, vultus, fupercilium, fanna.

In Jliade temporum notatio poteft fingularem adhuc vfum habere, ad indagandas carminis interpolationes, cum in fingulis verfibus et partibus, tum in ipfo confilio iungendarum rerum plurium ad carminum fummam; quid? quod forte ex his ipfis fufpicari licebit, omnem hanc interpofitam temporum notationem arguere manum feriorem, quae diuerfa feu carmina feu partes in magnum aliquod epos compingere allaborauit. Verum nihil horum eft, cui opinione praeiudicata indulgere licebit, antequam tempora diligenter eruta et digefta fuerint, quae in ipfo carmine diferte notata funt.

Nonus belli annus memoratur diferte in ipfis rerum gerendarum principiis ab Vlyffe: Jl. B, 295 ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτὸς ἐνθάδε μιμνόντεσσι, et ab Helena annus *vigefimus*, ex quo Troiam a Paride fuit abducta: hoc quidem Jl. Ω, 765 ἤδη γάρ νῦν μοι τόδε εἰκοστὸν ἔτος ἐστίν, ἐξ οὗ κεῖθεν ἔβην, καὶ ἐμῆς ἀπελήλυθα πάτρης. Haec nemo a poeta requifiuiffet, nifi appofuiffet is, qui haec narrauit, nefcio an fatis caute. Jliadis actionem ad tempus vernum referre voluere multi ex Ξ, 346 — 351. v. Clarke et Ernefti ad Jl. A, 425. nimis acute; verfibus enim ineft poeticum phantafma, quo Iouis et Iunonis amoribus refpondiffe narratur ipfa rerum natura e tellure procreans nouas herbas et flores, quod alias illa facere folet tempore verno aut pluuia fecundata. quae res ipfa in amores Aetheris et Telluris a Marone verfa eft. v. Notam et Obff. ad vf. 346. Alii Jliadis tempora ad aeftatem reuocarunt, propter luem, quae cauffas a calore aeftiuo, inprimis in terris paludofis, ducere folet. Sic Wood cenfuit p. 227. Fit quoque fic probabile, caftra Achiuorum ab amnium illuuie tuta manfiffe, quae per auctumnum et hiemem camporum planitiem aquis obruere folet.

Alia disquifitio occupatur in *dierum, actionis epicae numero*: eam iam Boffu, Dacier, Pope, inftitue-

runt, et Wood attigit p. 223. In ea quidem duplex iniri potest ratio, alia, si omne poematis argumentum spectamus, alia si e positis intervallis otii et induciarum, dies tantum, quibus res gestae sunt, computamus. Vtrumque genus non nisi ex disertis poetae verbis constituendum esse arbitror, quia has dierum notationes aperte in eo occurrere videmus.

Luem igitur, ex piaculo in sacerdotem Apollinis, eumque supplicem, *ἱκέτην*, factum commisso, Achiuis immissam vnus saltem dies antecedere debuit, quo Chryses in Achiuorum castra venit et contumeliose ab Agamemnone habitus, mox domum redux Apollini supplicavit. En *diem primum!*

Lues *per IX dies* est grassata: A, 53 *ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.*

X die concio ab Achille habita: vs. 54 *τῇ δεκάτῃ δ' ἀγορήνδε καλέσσατο λαὸν Ἀχιλλεύς.* in ea iurgia inter Agamemnonem et Achillem; missa Chryseis ad patrem, Briseis abducta ab Achille; qua iniuria ille permotus secessionem ab Achiuis facit, Thetidem matrem exorat, vt vltionem iniuriae a Ioue efflagitet; ait illa Iouem *hesterno die* ad Aethiopes abiisse, nec nisi *die duodecimo* rediturum esse ad Olympum vss. 423 sq. Ita a die nono computus processit ad diem

XXI. qua Thetis Iouem conuenit: vs. 493. Finitur ea dies in A. extr.

Nocte insequente somnium mendax immittitur Agamemnoni: B, 1. quo permotus ille

XXII die orto concionem habet; *) tentat Achiuorum animos stolide simulans belli taedium; represso concionis ad reditum festinantis impetu copias in aciem educit, paratque pugnam.

Ita *prima pugna* facta; primusque ad rerum summam spectans dies, qua res geritur: lib. III — VII (Γ

*) Schol. A. ad B, 48 computat dies XXIII. *δέκα μὲν μέχρι τῆς μήνιδος, δώδεκα τῶν θεῶν ἐν Αἰθιοπίᾳ ὄντων. ἡ δὲ ἀνατολὴ αὕτη τρίτη καὶ εἰκοστή ἐστι.*

ad H, 380) primo e prouocatione pugnant Menelaus et Paris libro III. inde commiſſae manus promiſcue Δ, 446 ſq. Pugnatur varia fortuna, ipſis diis pugnae ſe ingerentibus; pugna inter Aiacem et Hectorem diremta nox ſuperuenit VII (H) 293 νὺξ δ' ἤδη τελέϑει. agitantur vtrinque conſilia de induciis paciſcendis.

XXIII. Conuenit de induciis: VII, 381 ἠῶϑεν δ' Ἰδαῖος ἔβη κατὰ νῆας Ἀχαιῶν. Inde a vſ. 421 (v. Obſſ. ad h. v.) tolluntur corpora et noctu inſequente cremantur — 432. tum

XXIV illa humantur, ſimulque Achiui vallum ducunt vſ. 433 ſqq. vsque ad veſperam — 465. *) Ceterum haec eſt vnica ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, nec poſt ſequentia praelia facta corporum ſepultura alia memoratur. Obſeruatio haec contra Iſtrum facta eſt in Schol. ad K, 298.

XXV. Orto die habetur concilium deorum (VIII, Θ, 1.) **) quo diis a Ioue interdicitur ne prodeant in pugnam; ad res inſpiciendas ipſe in Idam ſecedit; redintegratur praelium.

*) Non facile haec omnia die XXIII et XXIV perpetrata ad vnum diem reuocari poſſunt; cremantur corpora non niſi noctu; extrema nocte ſub diluculum rogi deflagrauerant: tunc demum de humatione cogitari poterat: quomodo igitur et hoc et valli eductio ad eundem diem et noctem referri poſſet?

**) Euſtath. ad Θ, 1. p. 693 l. 51. obſeruat diem hanc eſſe XIII. inde ab Achillis ira; alteram praeliorum; ſin quis nouem peſtilentiae dies annumeret, eſſe inde ab Jliadis primordiis dies XXII. hunc quidem in modum: decimam diem eſſe poſtridie profectionis Iouis ad Aethiopes, et primam irae Achillis; duodecima die Ioue redeunte, Thetidem Ioui ſupplicaſſe; eſſe hanc diem irae vndecimam; poſtridie, die XII irae, commiſſum eſſe praelium; quo, eodem die finito, (Jl. H.) ſequentem diem eſſe XIII τῆς μήνιδος, II τῆς κατὰ μῆνιν ἔριδος, XXII τῆς τοῦ βιβλίου τῆς Ἰλιάδος καταρχῆς." Debebat Euſtathius haec commemorare ſup. ad lib. VII (H, 290) nam in iſtam diem haec conueniebant; interceſſere poſt illam duo dies induciarum, de quibus ille non cogitaſſe videtur.

Pugna *altera* VIII, 53 ſq. fugati Achiui in caſtra redeunt — 349. ſuperuenit nox vſ. 485. *ἐν δ' ἔπεσ' Ὠκεανῷ λαμπρὸν φάος ἠελίοιο.* Pernoctant Troiani ſub dio ante caſtra. At Agamemnon cogit conſilium principum et iterum deſcendit ad ſuaſionem reditus; increpatur a Diomede; tum Neſtoris ſuaſu ad placandum Achillem legatio miſſa re infecta redit IX. (I)

Nocte inſequuta exploratum eunt caſtra Troianorum Vlyſſes et Diomedes lib. X. (K)

XXVI. Pugna *tertia* lib. XI — XVIII. (Λ — Σ) poſt variam pugnae fortunam, repreſſis Achiuis, irrumpunt in caſtra Troiani; iniecto iam in vnam nauem igni Patroclus, exorato Achille, Myrmidones in aciem educit, Troianos fugat, perſequitur incautius et viribus exhauſtus occiditur. Pugnatur de corpore Patrocli. Conſpecto e vallo Achille fugiunt Troiani. Thetis arma filio procurat *) fabricanda. Confecta res eadem nocte: quam Troiani ſub armis ante Achiuorum caſtra exigunt Σ, 298 — 303.

XXVII. Thetis apportat arma: XIX, (T) 9 *ἠὼς μὲν κροκόπεπλος* etc. ex promiſſo Σ, 136 *ἠῶθεν γὰρ νεῦμαι.* Concione facta Achilles redit in gratiam cum Agamemnone a quo ipſi ſatisfit pro iniuria illata: Σ, 40 — 137 — 154.

Pugna *quarta*, qua Hector cadit; corpus in caſtra abſtrahitur — vsque ad lib. XXII (X) extr. Facit lamenta Achilles et Patroclo iuſta in diem alterum indicit lib. XXIII (Ψ) ad vſ. 109. Hoc die vltione de caede Patrocli ab Hectore ſumta, cum Achilli ab Agamemnone ſatisfactum eſſet, finita eſt actio Iliadis primaria.

*) Apud Euſtath. p. 1054, 17. ad Π, 193 *ἐν τούτοις δὲ κεῖται σημείωσις τῶν παλαιῶν, ὡς ὁ τῆς Ἀχιλλέως μήνιδος χρόνος μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑκκαιδεκάτη ἦν.* Recte; quippe inde a die decima Iliadis. Conuenit fere Schol. A. ad Σ, 125. *πῶς δὲ δηρόν φησι; δεκαπέντε γάρ εἰσιν ἡμέραι, σὺν αἷς οἱ θεοὶ εἰς Αἰθιοπίαν διέτριψαν.* Memoratur huius diei meridies, Π, 779. alieno puto loco.

XXVIII mane rogus exſtruitur; noctu corpus Patrocli crematur vſ. 110—225.

XXIX Patrocli cineres et oſſa leguntur. Ludi funebres habentur vſ. 226 ad fin. libri.

Pergit Achilles per dies inſequentes Hectoris corpus raptare circa Patrocli tumulum. Die *duodecimo* a diis ineuntur conſilia de ſubtrahendo iniuriae corpore: Ω, 31. ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Narrati erant ludi, itaque ἐκ τοῖο ad diem XXIX referendum putes. Corpus tamen Hectoris raptatum iam erat inde a die XXVII quo caeſus fuerat: ſi XII dies inde computes, vsque ad diem XL redemtio Hectoris prorogatur: At vſ. 107 *nouem* dies numerantur: ἐννῆμαρ δὴ νεῖκος ἐν ἀθανάτοισιν ὄρωρεν Ἕκτορος ἀμφὶ νέκυι. Scilicet contentio inter deos per plures dies agitata non ortum habere debuit, niſi poſtquam per aliquot dies expectatum fuerat, Achillem animo placato deſtiturum eſſe a foedando Hectoris corpore. Videtur itaque conſentaneum eſſe, vt die XXXIX vel XL reliqua Jliadis ad exitum properaſſe dicamus; forte hunc in modum:

XL die Priamus ad caſtra Achiuorum proficiſcitur; aduentu ſub veſperam facto v. 351. Achillem exorat; muneribus pro redimendo corpore datis Achilli ſatisfacit, corpus filii impetrat; altero mane

XLI in vrbem redit; pactis in diem XII induciis: qui eſſet dies Jliadis LII vel LIII. Conſumti lamentis et funere inſtruendo dies IX. die X rogus exſtructus et XI tumulus; vt inde die XII induciis finitis iterum bellandum eſſet: Ω, 664—670. 781. 784 et 785 ſqq.

Haec quidem ex ipſo poeta ducta vides, notatis ab ipſo diſerte diebus. Nolo perſequi computum aliorum, nec admodum a noſtro diuerſum. Boſſu XLVII dierum geſta comprehendere Jliadem aiebat, alius vir doctus (in *Mémoires de Trevoux* 1708. *m. Maii Art.* 58) numerat dies XLIX. Wood in priore editione XL, in altera nil diſerte pronuntiat p. 223.

Summa rerum et praelia non niſi a die XXII ad diem XXVII procedunt; ita vt vix ſex dierum actio ſit primaria. Nuper haec pro conſilio ſuo perſequutus eſt doctiſſ. Lenz (*Ebene von Troia* p. 267 ſq.) exorſus inde a die quo Achiui in aciem educti ſunt; quod eſt inde a d. XXII actionis Jliacae.

Iam huic rerum et temporum diſpoſitioni ineſſe mirabile aliquod acumen, facile patet; haud multum tamen abſum quin profitear, ſubtilitatem hanc eſſe maiorem quam quae poetam deceat; nec niſi a grammatico, qui pro iudice ſedeat, expectandam. Altera tamen ex parte is, qui tempora ſic diſpeſcuit, ſibi ipſe pedicas et laqueos parauit in congerendis vnum in diem rebus geſtis, quae vno die eueniſſe aut euenire potuiſſe, omnem probabilitatem excedit. Vix vllus eſt dies, in quo non moroſius inquirenti hoc in oculos incurrat; multo autem maxime in actis diei XXVI qua *tertia* pugna facta eſt.

EXCVRSVS II

de rebus in pugna tertia geſtis temere in vnum diem cumulatis.

Σ, 239. Ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς ἀέκοντα νέεσθαι· ἠέλιος μὲν ἔδυ, παύσαντο δὲ δῖοι Ἀχαιοὶ φυλόπιδος κρατερῆς etc.

Narrationem actorum huius diei exorſus poeta lib. XI. vsque ad h. l. continuauit. Agamemnon ἀριστεύει· pugnatur inter caſtra et θρωσμόν; verſus meridiem lib. XI, 84 ſq. perrupta Troianorum acie fuga fit ſub vrbis moenia; receptis animis Troiani iterum fugant Achiuos verſus caſtra; oppugnant vallum; irruunt, lib. XII. (M) fit pugna intra caſtra; incenſa tandem naue Patroclus in aciem prodit lib. XVI (Π) Troianos foeda fuga ad vrbis

moenia reiicit; mox ipſe cadit; pugnant Achiui de corpore eius in caſtra reportando.

Expoſita haec ſunt diligenter in Excurſu I. ad lib. XI (Λ) et Excurſu I. ad lib. XII (M) ſimulque diſputatum eſt p. 360 ſq. de diſcurſatione vtriusque exercitus in tanto locorum interuallo et mira hac rerum varietate in vnum diem cumulata. Dubitationes de fide narrantis nemini non, ſi ſemel ad temporis computum deſcenderit, occurrunt; Occurrunt quoque, vt ibi expoſui, rationes variae et modi, quibus id euenire potuerit: omnis tamen res intra ariolationes ſubſiſtit. Lenz l. c. p. 273 ſqq. ingenioſe in plures dies acta diei diſpeſcuit; *) conſtituet ea alius aliter. Quod ſi ab initio hae rhapſodiae XI — XVIII. ſine temporis notatione fuere narratae, nemo in hanc quaeſtionem incidere potuit. Potuit quoque carmen aliquod ſingulare extare, quod partem Troiani belli complecteretur, quae hoc loco interpoſita eſt. Omnis tamen haec intercalatio mature ſatis tentata eſſe debuit, quandoquidem eius rei memoria ita interciderat, vt Ariſtoteles nullam ne ſuſpicionem quidem haberet. Etſi de hoc aliisque multa diſputata et tradita eſſe potuere in libris de Homero Ariſtotelis aliorumque deperditis.

Interea mirationem facit hoc, quod quisquis haec tractauit, temporum notationes tam parum caute interpoſuit. Primo diei congreſſu fortunam pugnae ait fuiſſe parem vtrinque vsque *ad medium diem;* inde inclinatur pugna et fugantur Troiani. lib. XI. (Λ) 84 *ὄφρα μὲν ἠὼς ἦν καὶ ἀέξατο ἱερὸν ἦμαρ, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο, πίπτε δὲ λαός· ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δόρπον οὔρεος ἐν βήσσῃσιν* etc. poſt multas alias pugnae viciſſitudines poſtmeridianum tempus iam ad

*) Vt primus dies finiatur lib. XII extr. caſtris expugnatis; alter lib. XVI, 776 ſub medium diem pugna Patrocli virtute egregie adminiſtrata; tertius Patrocli corpore in caſtra reportato lib. XVII, 735. 736.

vesperam vergens memoratur lib. XVI, (Π) 777 sq. ὄφρα μὲν ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει, τόφρα μάλ' ἀμφοτέρων βέλε' ἥπτετο πίπτε δὲ λαός. Ἦμος δ' ἠέλιος μετενίσσετο βουλυτόνδε, καὶ τότε δή ὑπὲρ αἶσαν Ἀχαιοὶ φέρτεροι ἦσαν. v. ad eos vſſ. Obſſ. Patroclus nunc occumbit et pugna acris ſit, ne eius corpore potiantur Troiani. Achilles de vallo conſpectus terret Troianos vt recedant; corpus Patrocli intra caſtra recipitur. Nunc tandem ἠέλιον δ' ἀκάμαντα βοῶπις πότνια Ἥρη πέμψεν ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάς. Haud dubie haec interpoſita inuitant legentem ad comparationem rerum in his interuallis geſtarum. Porro Agamemnone orto die copias ducente cum Troiani ſub vrbis moenia ſe recepiſſent, praecipitur Hectori per Iridem a Ioue, vt quamdiu Agamemnon pugnae interſit, ipſe ne ei ſe obiiciat; eo vero e vulnere accepto ſe recipiente iterum in pugnam prodeat: Il. XI, 186 — 197. et 201 — 209. τότε, ait Iupiter, οἱ κράτος ἐγγυαλίξω, εἰσόκε νῆας ἐϋσσέλμους ἀφίκηται. Sufficiebant haec; vulneratur paullo poſt Agamemnon (XI, 253) et e pugna recedit. (vſ. 273 ſq.). Nunc vertit Hector Achivos, compulſos in caſtra reprimit vsque ad naues, quarum vnam incendit; Il. XV, (O) ſub f. XVI, (Π) 112 ſq. atque ita decretum eſſe a Ioue, iteratur O, 596 — 602. At pergit poeta: δύῃ τ' ἠέλιος καὶ ἐπὶ κνέφας ἱερὸν ἔλθῃ. At quam multa interceſſerunt inter haec! a Patroclo repreſſi Troiani, et ad vrbem fugati; vbi nunc illud κράτος a Ioue promiſſum? tum ipſe Patroclus occumbit et in caſtra reportatur; Achille autem conſpecto iterum fugiunt Troiani. Ad haec quis offenderet: niſi iſta Iovis promiſſa meminiſſet. Multo magis importune, lib. XVII (P) et quod cenſeo in loco interpolato vſſ. 450 — 455 repetuntur iidem verſus, Patroclo iam caeſo.

EXCVRSVS III

de clipeo Achillis.

478 ποίει δὲ πρώτιστα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε sqq.

De clipeo hoc, nostris maxime temporibus, tam multa sunt disputata, *) vt breui commentatione ea persequi haud liceat, neque etiam ea res ad consilium nostrum pertineat, quod ea tantum postulat, quae cum *carmine ipso*, cum *carminis auctoritate*, cum *poetae inuento*, eiusque *probabilitate*, coniuncta sunt. Nam ea quae ad carminis summam eiusque singulos versus iam monita sunt, in hac disputatione tanquam ei praemissa et inde nota omitto. Est inter haec, quae mihi omittenda sunt, illa quoque obseruatio, quod *descriptio*, etsi operis arte facti, tamen non ad ipsam artem est comparata, sed quod *poetica* est: hoc est, quod res a poeta narrantur non sic, vt ab arte redditae sunt ac reddi possunt, sed quomodo eaedem res in phantasma poeticum versae narrari possint ac debeant. Quae res generali illa obseruatione continetur, qua docemur, ab arte plastica, sculptoria et pictoria, rerum non nisi vnam faciem, et vnum momentum, reddi posse, eamque speciem permanere; at poetam cum oratore procedere posse in actionis momentis et progressibus, et succedere res in expositione alias aliis. Itaque in poeta, vt statim in binis vrbibus, plura, diuersis temporibus, alia

*) Inde a Boiuino et Popio; quos olim lectos vel inspectos nunc iterum singulos excutere haud vacabat; et, si vacasset, alienum tamen a consilii summa fuisset. Insigniores sunt Comes de Caylus, (*Hist. de l'Acad. des Inscript.* Vol. XXVII.) Lessing in Laocoonte, Nast in dissl. cum aliis a Koeppen memoratis; d'Hancarville, ingenio nimis indulgens (*Antiquités Etrusques* To. IV. p. 114 sqq.). Attigit haec Schlichtegroll in comparatione clipei Herculis ap. Hesiodum; adde dicta de clipeo Aeneae ad Virgil. Aen. VIII. Excursu.

ex aliis, memorari, cum ab ipsa arte vnum tantum apponi et exprimi potuerit. Haec inter nos decantata sunt; veteres sensu ac iudicio assecuti sunt; attamen quomodo haec constituerent et enuntiarent non habuisse videntur; ad artem poetae ea referre satis habent, et mirantur in clipeo rapidam rerum progressionem. Inter grammaticos ineptientes sunt, qui argutentur et ad diuinam Vulcani artem hoc referant. Apud Eustath. p. 1148, 16 video fuisse Dionysium aliquem, qui putaret *αὐτοκίνητα καὶ τὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ζῶα* fuisse, quippe *Ἡφαιστότευκτα*, renuente Aristonico. Ridendum aliud commentum nescio cuius apud eund. p. 1160, 49. qui putaret, sigilla clipeo inserta fuisse ita vt intus moueri possent: *ἴσως δὲ καὶ μηχανῇ τινι ἐκινοῦντο, ἔκκρουστα ὄντα, καὶ οὐ διόλου προσηλωμένα τῷ σάκει.* ita scilicet intelligi putauit, quod narrat poeta, nuptam ductam per forum, homines saltasse etc.

Etsi vero haec clipei *descriptio poetica* est: est ea tamen *operis arte facti*, vt iure quaeri possit, *quid tandem illud fuerit, quod ante oculos habuerit:* Aut dices fuisse verum aliquod opus, vel ei simile, quod viderat, aut esse merum ingenii commentum. Recte quidem; attamen vel hoc commentum ad artis normam et *ad exemplum*, quod animo sibi propofuerat, effinxisse poetam necesse est. Nam quicquid fingimus, ad similitudinem alicuius rei, quae natura vel arte naturam adumbrante, variante, perficiente, iam sensui obiecta fuerat, animo conceptum est. Cogitur itaque ex his, iam tum, cum poeta clipeum Achillis animo conciperet, extitisse clipeos caelatos, magna argumentorum varietate, ideoque iam et elaborata arte; aut, si dixeris, non necesse fuisse, vt tales clipei extarent, potuisse caelaturam alicubi alio in opere conspectam ad clipeum a poeta transferri, sequitur, saltem tam doctae artis opera iam tum extitisse. Verbo, clipeus Achillis a poeta fingi nequit, *nisi iam tum similis artificii opera extarent:* quaecunque tandem illa essent.

Iam autem, re ita constituta, quaestio suboritur et grauissima et difficillima, quae cum historia originis artium inter Graecos artissimo vinculo coniuncta est. Quicquid enim de ea disputatur, ex hac maxime clipei fabrica ductum est, ideoque ad Homeri auctoritatem prouocatur. Pro explorato enim habitum est, quicquid in Homericis carminibus memoratur, quandoquidem Homerum auctorem habeat, ad tempora antiquissima esse referendum; itaque inuenta artium ab iisdem aetatibus repetenda esse, quae in Iliade memorantur. Inde virorum doctorum consensu repeti coepere artium origines ab ipsis Troianis temporibus, cumque iidem viri docti artium incrementa et profectus ad nostrorum temporum modulum metirentur, turbatum est mirifice in omni artium historia; fecitque res magnam mirationem, cum inter Troiana tempora et artium in Graecia auctus tot saeculorum interuallum esse viderent. Qui magis sobrie et caute de hisce rebus censebant, ad Homericam saltem aetatem haec retrahebant; potuisse eum inuenta aetatis suae ad tempora rerum narratarum retrahere iisque inferere. Alii tamen subsistere in ipsis Troianis temporibus. Omnes in hoc studio referendi artium ortum ad primas rerum origines superauit d'Hancarville, ingeniosus et sagax vir, artiumque peritus, criticae seu historicae seu grammaticae parum curiosus. Erat tamen ante omnia vtraque haec critica adhibenda, et cum de carminis tum de singularum partium natura et ratione ac fide, tum de auctore, subtilius quaerendum, eo fere modo quo viri docti in exquirenda Mosaicorum reliquorumque librorum hebraicorum aetate et auctoritate versati sunt. Vnde intelligitur, ab subtiliore carminis Homerici critica, cum multarum rerum, tum historiae artium inter Graecos antiquioris aetatis, fidem et auctoritatem fere omnem pendere.

Videamus igitur primo loco, cum clipeus hic variis metallis conflatus sit, variaeque in eo species expressae, quam perfecta et pene absoluta ars iam tum esse debue-

rit, ſiue *materiem* ſpectes, ſiue *rerum formas et argumenta*, ſiue *ingenium* eius, a quo talis rerum compages proficiſci potuerit, omninoque operis vim et rationem cum conſilio ſeu artificis ſeu poetae.

Veſtigia artis ſpectant alia ad *materiam* alia ad *eius tractationem* pro certo conſilio. Arma et clipeos Troianis iam temporibus ex aere facta variisque ornamentis inſignita fuiſſe nemo mirabitur. In hoc tamen Achillis clipeo non modo fundere metalla, ſed fuſa variis modis miſcere, coloribus ea imbuere, eaque inter ſe conſociare, norant. In clipeo ex aere coruſcante videmus eminuiſſe ex auro factum Martem cum Minerua: 517. ἄμφω χρυσείω, χρύσεια δὲ εἵματα ἕσθην. Ager flaueſcente ſolo ſulcis nigricantibus vſ. 548. 9. (ſolum agri) μελαίνετ' ὄπισθεν ἀρηρομένῃ δὲ ἐῴκει χρυσείη περ οὖσα. vides ſolum rubricoſum auro redditum eſſe, eique ſuperinductum, aliqua parte colorem fuſcum: aliqua itaque arte aut ipſum aurum colore fuit imbutum, aut aliud metallum fuſci coloris ſuperadditum, forte fuſura aliqua mixtum. Vinea eſt ex auro, vuis purpureis, palis argenteis, foſſa caerulea, ſepto ex caſſitero vſſ. 562 ſq. Iterum nouae fuſurae ars occurrit; color purpureus et caeruleus: μέλανες βότρυες, et κυανέη κάπετος. Porro in loco de armentis boues auro et caſſitero effícti, vt color fuluus et candidus redderetur, tum paſtores ex auro vſ. 574. 577. Tandem in choreis pugiones ſaltantium aurei ex argenteis balteis ſuſpenſi vſ. 598.

Rudiorum hominum ſenſibus colorum, inprimis lucidorum, varietatem mirifice probari, etiam nullo iudicio factum, nota res eſt; adſtupuiſſe eos etiam metallis varie compoſitis conſentaneum eſt; et metalla aliquando ea cum arte tractata eſſe, haud negamus; quaerimus tantum qua aetate. Sane etiam in Agamemnonis thorace Jl. XI. 19 ſq. videmus virgas diuerſorum metallorum iuxta ſe poſitas cyani, auri, argenti. Narratur illud Cinyrae ex Cypro munus fuiſſe. Apparet Phoeniciae artis opus hoc fuiſſe, et diuerſa metalla idem tum fuſa et per virgas

ac ſtrias a Phoenicibus ſaltem elaborata eſſe. Aere; auro et argento fuſas multas res videmus in Alcinoi domo Odyſſ. VII, 86 ſq. At in Achillis clipeo habemus artem multo ſubtiliorem metallorum tractandorum in ſignis ſeu figuris exprimendis et ipſo colore variandis; mirabiles itaque iam tum fuiſſe artium et ingeniorum profectus facile cenſeas, ſi metallorum tractandorum exempla expenderis hoc in clipeo proſtantia.

At, quod maius eſt, hanc eandem metallorum tractandorum rationem non Phrygia aut Babylonica, ſed Graecanica ſollertia, inuento, argumento, adhibitam videmus *ad ingentem rerum et ſignorum copiam et varietatem vno in hoc loco.* Qua tandem arte exquiſitiſſima haec reddita eſſe putabimus? Verba poetam declarant artis aut prorſus ignarum aut parum curioſum, quum nihil aliud narret quam, metalla in fornace fuſa, incudem et forcipem, deum operi aſſidentem, clipeum fabricantem; pergit ſtatim vſ. 481 *αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (τῷ σάκει) ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.* agitur de opere anaglypho plurimarum figurarum ex aere reddendarum; quaſi vero hoc incude poſita, arrepta forcipe, confeſtim procudi poſſit. Enimuero ſi quis artifex tali operi fabricando ſe accingebat: primo loco delineationi operis erat opera danda; ſaltem protypum aliquod ad certam rationem et delineationem ex argilla aliaue materia fictili factum. Quo facto, ſi fuſione res efficienda erat, porro de forma ex argilla aliaue materia erat videndum, cui aes liqueſcens erat infundendum. (ſeriores Graeci *λίγδον* appellarunt) Aere iam fuſo, qua arte et ratione reliqua metalla inſeri aut immiſceri potuere? Non ſane haec poetae erant enarranda; verum, ſi opus erat faciendum, haec eadem arte fabrili ac plaſtica erant procuranda. Ergo iam tum tanta artis fuere incrementa!

Qua quidem via tale opus tam antiqua aetate perfici potuerit, haud licet aſſequi. Verum dicamus non fuſile opus fuiſſe anaglyphorum; probabiliorem eſſe alteram viam ac rationem, vt fuerit opus ductile; conuenit

hoc cum narratione: incude posita Vulcanum arripuisse malleum et forcipem. Cogitemus itaque ex aere fusas laminas seu plures, seu vnam: in qua excusa sunt signa malleo. Conuenit hoc arti etiam minus doctae; potuere sigilla diuersorum metallorum singulatim procudi, et occultis hamulis ac fibulis iungi; potuere sigilla diuersis laminae locis in superficie affigi, vel infigi, includi, vel aurum fusum incrustari, et sic porro. Vides ita opus ratione saltem aliqua probabiliore elaboratum, quam si fusione, multo magis, si vna fusione, perfectum illud putaueris. Attamen tale quoque malleo ductum opus sine formis effici haud potuit, quibus imposita lamina accepta anaglypha plus minusue eminentia redderet. Vides itaque hac quoque via si ingressum esse putauerit poeta Vulcanum, quanta artis peritia iam tum inter Graecos vigere debuerit, cui simile quid opus inter barbaros, Asiaeue populos, haud memoratum meminimus.

Iam, si carminis auctor fuit Homerus, qui, quamuis incerta aetate, tamen aliquot saeculis, duobus saltem, prima artium inter Lydos et Iones rudimenta antecedere vita debuit, mirari subit, quomodo artium notitiae adeo non modo obscurari, sed tantum non extingui potuerint, vt a primis iterum elementis illam educi necesse esset, quantum quidem ex iis apparet, quae de primis plastices, sculpturae et picturae originibus et inuentoribus inter Iones et Lydos narratum legimus; ad hos enim ea, quae de Graeciae cultura, in artibus quoque, memorantur, reuocare necesse est. Dixeris, inter populos Asiae, Phoenices forte et Babylonios, artes floruisse, serius inter Iones innotuisse; poetam tamen inter barbaros similia opera vidisse, e quibus clipeum adumbraret. Atqui ex omni Asiae antiquitate opus tali cum sigillorum copia et artis elegantia ex metallis fusum, nullum opus anaglyphum, ex aere quidem, memoratur. Tum artem Graecanicam inesse operi vides; si barbarorum arte effictum fuisset, longe diuersi generis figuras, monstra, terricula, menta, hieroglyphica expressa videremus. Quae autem

prima e metallis opera inter Asiae littoralis populos memorantur, magna cum simplicitate artis sunt elaborata, nec nisi insigni pondere, magnitudine ac pretio metalli memorabilia; sunt vasa ex auro, rarius ex argento, sunt signa et simulacra, serius vasa ex aere cum signis in templo Iunonis Samiae. Memorantur dona Delphos missa a Gyge, cuius anni procedunt inde ab Ol. XV, 3. ante C. N. 718. ducentis ad minimum ab Homeri aetate saltem anno ante C. N. 905. assignanda, saeculis; primus ille talium apud Delphos munerum auctor dictus erat a Theopompo: Athenaeo ex eo narrante lib. VI p. 231 E. et ab antiquiore auctore, Herodoto I, 14 qui munera ea enarrat, additque iam ante eum Phrygem, Midam, Gordii filium, thronum aureum Delphis dedicasse; aetate hominis saltem superiorem. Anaglyphorum autem mentio multo serior est; Corinthiorum arti debita esse videtur arca Cypseli, Olympiae dedicata ante Ol. XLIX, 1. a. C. 584. attamen iam ante Ol. XXX, 3 elaborata, ex cedro facta, aureis et eburneis signis distincta; Apollinis Amyclaei thronus e saxo qua aetate sculptus fuerit, ignoratur. Ista quidem in lapide; simile autem anaglyphum plurium figurarum ex aere nusquam memoratur, nam Rhoeci et Theodori; qui primi aere fundendo inclaruerunt, aetas est incerta, nisi quod probabiliter ante Olymp. XXX, Rhoecus vtique, vixisse censendi sunt; verum nec illi nec alii post eos anaglypha ex aere effinxisse memorantur. Subsequuntur tempora Ioniae opibus, litteris artibusque excultae, Lydorum metallis ad luxum et ad artium ministerium vocantibus inprimis inde ab Ol. XL et multo magis a Croesi regno inde ab Ol. LIV, 3. a. C. 562.

Peruentum nunc est ad ea tempora; in quibus in omnibus hisce oris Asiae littoralis, insularum et Graeciae ingenia ad nouos nisus et conatus excitata videmus. Nunc saltem probabile videri potest, extitisse artis opus aliquod, quod complurimum signorum anaglyphorum clipeum animo poetae alicuius obiiceret; quandoquidem hoc sequi par est, poetae fingenda esse probabilia, atque

ex ipſa, quae mirabilia ſunt, protypum aliquod habere debere, vnde phantaſmatis lineae ductae ſint; vbi enim nulla eſt probabilitas, nec ad oculorum ſenſum nec ad animum eſſe poteſt voluptas. In Cypſeli arca plura erant argumenta mythica per areas ordine poſitas, etſi nullo inter ſe nexu, expreſſa; pariter in throno Apollinis Amyclaei. Potuit ars delineandi, protypa ex argilla fingendi et formas operis ſeu fundendum illud ſeu malleo procudendum erat, elaborandi paſſim frequentata eſſe.

Poſt haec tamen alia miratio animum ſubit, quomodo poeta aliquis eo deuenire potuerit, vt *in clipeo* tale tam varium et multiplex, tamque alienum a natura et vſu clipei argumentum expreſſum fingeret. Extant multorum clipeorum memorationes; at in illis ſunt expreſſa ſigna ſingula, vt Gorgonis caput: ita in clipeis Minervae, Agamemnonis lib. XI. tum in clipeis Tragicorum, vt Septem ad Thebas apud Aeſchylum et Euripidem. At ſignorum tantus numerus, nusquam memoratur. Ipſa vero anaglypha quam otioſa, quam ἀπροσδιόνυσα in clipeo! quam alienà a perſona Achillis, non minus quam ab Iliadis argumento! quomodo hoc poetae in animum venire potuit, vt in clipeo herois, etſi ornatiſſimum eum clipeum eſſe vellet, vrbes, agros, paſcua, choreas, dumulatiſſimis figuris excuſas eſſe narraret!

Quisquis haec legerit, facile mihi concedet, probabilius eſſe, artificem ſeorſum de tali anaglypho cogitaſſe; non vero in clipeo bellicis vſibus deſtinato: quid enim? an putare potuit auctor hoſtem, contra quem clipeus tolleretur, aut perterritum figuris tam operoſae artis, aut in iis contemplandis occupatum fore? At potuit artifex in opus anaglyphum tam variae artis et argumenti incidere, dumque Orbem terrarum exprimere vellet, formam rotundam, clipeiformem arripere. Tale argumentum, tali opere expreſſum, nihil haberet, quod dilectu ſuo mirationem faceret.

Si tamen artifex ad ipſum opus acceſſerat, nullo modo probabile fit, eum ad illud eo modo, quo poeta ex-

posuit, elaborandum aggressum esse. Sunt enim singulae areae tam numerosis figuris, vt aere eas seu fundere seu malleo extundere diuturni et immensi operis res fuisset; si autem effectum esset, oculorum delectationem nullam habiturum fuisset; tam paruae enim ac variae et obscurae figurae tam multis in areis, operis quamuis magni et lati, visu vix discerni potuissent.

Delati nunc tandem sumus eo, vt clipeus Homericus, etsi ad artis opera accommodatus, putandus sit esse *mere poeticus*, nec ex artis opere aliquo simili petitus aut ad artis morem et indolem descriptus. Probabilius vtique videbitur statuere: fuisse *carmen aliquod*, quo ingenium poetae alicuius se exercuisset in partibus nonnullis et casibus vitae humanae adumbrandis; orbem terrarum seu vniuersum cum exprimere vellet, ad formam orbicularem facile ille fuit adductus.

Quomodo autem fieri potuerit, vt *ista aetate* aliquis tale argumentum carmine reddendum animo conciperet, sunt vtique nonnulla, quibus doceri potest, haud improbabile illud videri. Graecorum philosophandi conatus ab ea, quam nos physicam generalem appellamus, a cosmogonia et theogonia, processisse satis constat, nec modo antiquiorum aeuo, verum etiam ea aetate, qua in Italia et in Ionia ad rerum caussas inuestigandas excitata sunt sapientum ingenia, carmina de natura rerum scripta esse plura. Expressa sunt elementa cum eorum coagmentatione variis modis symbolicis aut tropicis, tum ipsa corpora caelestia et terrestria descripta variis modis, modo per lusus ingeniorum, modo per allegorias, modo etiam mystica aliqua adumbratione. Ita cum peplo variis coloribus picto prospectus mundi comparatus est, vti nos quoque coelum stellis consitum cum veste expansa comparamus; E Pherecyde superest versus: Ζὰς ποιεῖ φᾶρος μέγα τε καὶ καλὸν apud Clement. Alex. Strom. VI, p. 741. Pott. quod ille cum vss. 483. et 606 ἀσπιδοποιΐας nostrae comparat. Notus est similis pepli vsus in teletis Orphicis; notus quoque peplus Mineruae Athenis in

pompa Panathenaica duci folitus. Ita vero nec minus orbis terrarum in tabula feu in plano aliquo ex aere per artem expreffus cogitari ab aliquo poeta potuit; vt formam rotundam praeferret, caelum et oceanus, qui terram includeret, inuitare potuit, ex mente veterum poetarum; cum caelum memoraretur, neceffario fidera quoque exhibita funt. Multum a phyfica aliqua fubtiliore hominum ingenia aberant; itaque hemifphaerium ita expreffum legimus, vt vna et eodem in plano memoret poeta diem et noctem, Solem et Lunam, cum aftris nonnullis notabilioribus; vt tamen Vrfae minoris notatio nulla facta fit; circumdat terram Oceanus in amnis morem ex antiquiorum opinione.

Quod fi ita ftatuimus, plura inter fe bene conueniunt: peruentum erat ad illa tempora, in quibus et opera fimilia fculpturae edita iam erant, et poetarum ingenia ad eiusmodi argumenta ferebantur; erat quoque vitae cultus per Ioniam et infulas aliquis paullo elegantior et opulentia, qualem in anaglyphis clipei propofitam fpectamus; haud multum ante Pififtratidarum et Solonis tempora, cuius ἄρχοντος ἐπωνύμου annus eft Ol. XLVI, 3 a. C. 594 ad quae tempora concinnandae rhapfodiarum compagis ftudium referri poffe videtur non fine magna probabilitate. Tenue eft, commemorandum tamen, quod fama acceptum tradiderat Ephorus, Anacharfidem, rotam figulinam inueniffe, hoc eft, in Graecorum notitiam adduxiffe; de quo v. Obff. ad 600. Adiit autem Anacharfis Graeciam Solonis aetate, circa Ol. XLVII, 1.

Iam fi tale carmen extiterat, quod in clipei formam et fpeciem formatum vniuerfum orbem defcriberet: quid mirum, cum in Iliade infignis operis arma Achillis a deo facta memorarentur, et in his clipeus, aut rhapfodus aut ex iis, qui rhapfodias in corpus aliquod redegerunt, aliquis carmen illud antiquum, aut eius partem, etfi alieniffimo in loco, Iliadi inferuit! Affequi ita licet, quomodo haec affuta fint tantum ornatus et delectationis cauffa, nullo refpectu habito τοῦ πρέποντος. Si poeta iam

ab initio clipeum Achillis, qualem Ilias desiderabat, effinxisset: an vnquam ille ad tantam rerum copiam euagatus esset, ad quam nihil erat, quod duceret; repugnante contra carminis, rerum, narrationis, ordine et ratione. Substitisset ille in vs. 482. Sed δαίδαλα πολλὰ ingenium alterius hominis ad interpolationem mouerant. Idem saltem non processisset vltra vs. 489. nisi iam elaboratissimum carmen de vrbibus et reliquis ad manum fuisset, quod coagmentari cum ceteris posse putasset. Sane quidem haec, ex multarum notitiarum nexu collecta, vltra probabilitatem haud assurgunt; verum nec improbabilia haec sunt, nec alia video probabiliora; ea autem quae vulgari opinione ac fide circumferri solent, omni, quod vidimus antiquitati repugnant.

Ceterum ex his manifestum fit, omnem disputationem de clipeo tot tantarumque rerum capace, de arte, qua res expressae sint aut exprimi potuerint, disputationem esse vanam; poeticum esse ingenii lusum ab arte nunquam opere aliquo expressum, et nos alium ingenii lusum meditari, si quaerimus, quomodo nostra arte clipeus Achillis anaglypho effingi possit, aut quomodo eius argumentum delineari. Quod vero grauius obseruatu est: cum carminis hanc partem Homerum auctorem vix habere posse constet, perperam artis inter Iones, aut omnino inter Graecos, alicuius exquisitae specimina tanta in decimo ante C. N. saeculo quaeri.

Veteres dulcedine carminis deliniti nihil nec de sculpturae probabilitate, nec de episodii ratione ad ipsum carmen, nec de carminis veritate quaesiuisse videntur. Ex eo autem, quod Virgilius similem Aeneae clipeum adornauit, apparet, nec saeculum Augusteum ad rem tam parum probabilem et idoneam offendisse. Tam procliues sunt hominum animi ad probandum id, quod mirationem facit cum dulcedine aliqua, et tam tarda et timida sunt ingenia ad excutiendum id, quod mirantur. Spectatur tamen in hoc ipso summa poetices vis ad hominum animos, quod ipsis commentis suis eos deliniit et

phantaſmatum ornamentorumque voluptate detinet, vt ne in ea quidem ſatis inquirere audeant; multoque magis ſi antiquitatis commendatione ea ſe inſinuent. Hoc illud eſt, quod Pindarus pronuntiat: *καί που τι καὶ βροτῶν Φρένας ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαλμένοι ψεύδεσι ποικίλοις ἐξαπατῶντι μῦθοι.* Olymp. I. et Nem. VII, 31 vbi *τὸν ἀδυεπῆ Ὅμηρον* memorat, *ἐπεὶ ψευδέεσσίν οἱ, ποτανᾷ μαχανᾷ, σεμνὸν ἔπεστί τι, σοφία δὲ κλέπτει παράγοισα μύθοις.*

Recentiorum ſtudia occupata fere fuere in clipei adſpectu, rerum effictarum formis et arte, qua eae expreſſae fuiſſe creduntur. Inprimis quaeſitum eſt, quomodo in clipei ſuperficie tot rerum argumenta reddi ab arte poſſint. Itaque laboratum eſt in iis commode diſponendis; quod pro ſuo quisque ingenio eſt expertus. Clipeus eſſe debuit oblongus, quippe *ἀνδρομήκης*, etſi formam *τοῦ σάκεος* diſerte nusquam tradidit Homerus. Ad formam orbicularem accedere debuit plus minusue, quod ipſe terraquei orbis et Oceani circumfluentis habitus ſuadet. Nihil occurrit in carmine, vnde colligi poſſit, quo ſitu ac poſitu expreſſas figuras apud animum ſuum finxerit poeta; vtrum ita, vt, ſi Achilles clipeum rectum manu teneret, rectis pedibus illae ſtarent; an vt circumductis orbibus figurae intra oram et vmbonem ita ſtarent, vt ſeu pedibus verſus oram, ſeu ad vmbonem conuerſis illae eſſent; probabilius viſum poſtremum. Alia quaeſtio agitur, num ſignorum ſeu figurarum ſeries in lineis ac ſtriis rectis, an in faſciarum modum circumducta, an vna area inter vmbonem et oram latiore, ſed per plures areolas ac ſepta diſtincta, pro argumentorum numero ac varietate res exhibitae fuerint. Probabilius habitum hoc vltimum. Nunc autem iterum in diuerſa itum eſt, in conſtituendo argumentorum, exinde arearum et ſeptorum numero. Operis ratio videtur ſatis diſerte eſſe declarata; exhibita eſt hominum vita, in pace et in bello; per duas vrbes, alteram pacis bonis fruentem, alteram obſeſſam ab hoſte; inde vitae ruſticae ſtudia per arationem, meſ-

fem, vindemiam, pastionem; tandem per choreas saltantium; argumenti pars quae ceteris parum respondet. In reliquis iudicium poetae probes et dilectum mireris. Dionyf. Hal. de. Homeri poefi 11. obferuat. Homerum in hoc clipeo propofuiffe τὸν πολιτικὸν βίον vf. 491. τὸν στρατιωτικὸν 509. et τὸν γεωργικὸν 531 fq.

Noti quoque funt virorum ingeniosorum conatus in adumbrandis his argumentis et ad certum numerum revocandis; praeiuerat artis exemplo Philostratus iun. Im. ag. 10. parum tamen feliciter in hoc, quod Neoptolemum effictum effe narrat clipeum paternum manu tenentem; non autem ipfum clipeum picturae fummam conftituit; in clipeo tamen omnia expreffa effe narrat, quae carmine narrata funt. Alioqui pictura multo melius adumbrari poffit clipei tale argumentum, quam in aere. Opportunior tamen vel fic eft delineatio graphica, a pluribus tentata: fuperftructa fere conatui Boiuini in clipei Achillei apologia, quem adoptauit Pope, emendauit Comes de Caylus, inde Leffingius, qui, numerum arearum nimis auctum a Boiuino ad decem reuocauit, computo fere ad formulas ἐν μὲν ἔτευξε, ἐν δὲ ποίησε, ἐν δὲ τίθει, ἐν δὲ ποίκιλλε inito. Iterum XVII argumenta diuerfa conftituit d' Hancarville; alio modo Court de Gebelin, (*Monde primitif* To. VIII) qui Calendarium rebus per XII menfes difpertitis exhibitum effe fibi perfuaferat. Poteft arearum numerus ad quatuor vel quinque reduci; fequamur tamen id, quod fponte fe offerre videtur. Sub ora clipei ambire fuperiore plaga fuperficiem intra pofitam debuit Oceanus; probabile fit ipfum vmbonem occupare caelum cum Sole, Luna et aftris. Mediam inter caelum et Oceanum fuperficiem Terrae Marique relictam putabimus, etfi, qua parte mare locum fuum habuerit, haud dixero. In areas haec media fuperficies dispertita apud animum noftrum cogitari poteft has, vt effet I. vrbs pacatis rebus, vf. 490. II. vrbs ab hoftilibus copiis, binis caftris, obfeffa, et pugna ex infidiis commiffa, vf. 509 fq. III. IV. V. aratio, meffis, vindemia,

541. 550. 561. VI. VII. pascua armentorum et ouium, 573. 587. VIII. chorus cyclicus Creticus, 590.

In his tamen constituendis ne animo dimittamus, nos lusum ingeniosum exercere, in reuocando lusu poetico antiquiorum aetatum ad artis opus aliquod ex nostris delineandi et plures figuras, actiones et rerum genera dispertiendi praeceptis et regulis.

Praeclara erat Lessingii obseruatio, multis laudibus commendata, quod clipeum descripsit poeta, non, qualis arte iam erat elaboratus, sed, quo operis progressu ille procudebatur; quod delectationem habet, cum ita singula deinceps cognoscantur discreta inter se et se deinceps excipientia; Quod aliter se habet in descriptione rerum iam vna exsistentium, in quibus enarrandis ab alia ad aliam iuxta positam procedere cogeris. Nec tamen haec tantam mirationem facere aut possunt aut debent. Ipsa enim res, narrandi modus et ordo, cum Vulcanus ad arma fabricanda assedisset, poetam eo adducebant: nec aliter ille narrationem instituere potuit, cum semel ita narrare exorsus esset, vt diceret, Vulcanum fecisse primum hoc, tum illud, et sic porro; nec magna ingenii subtilitate ad hanc rationem excogitandam opus erat.

Virgilianum clipeum Aeneae inferioris et artis et ingenii esse vno ore pronuntiarunt omnes. Lessingius quoque in eo inprimis Virgilium peccasse censuit, quod non fabricando per singulas partes clipeo legentes admonet, sed clipeum iam factum ante oculos ponit. Atqui diuersissima vtriusque poetae ratio est pro consilii diuersitate. Virgilius ea, quae in clipeo expressa sunt, *animo tantum et mente fingi* a lectore vult, non ipse enarrat; itaque tantum potiora nonnulla subiicit commemorando, sed tanquam poeta, nec nisi in pugna Actiaca ad veram sculpturam animum reuocat; in Homericis autem *sensui oculorum* singula cognoscenda proponuntur, vt in adspectu morari oculi possint. Quam diuersa autem haec sunt! alterius clipei res *ad cogitationem* reuocandae sunt, alterius *ante oculos positae.* Virgilius autem hoc

ipso laudem suo clipeo quaesiuit, quod omnis historiae Romanae complexum aliquem cogitationi mentis subiicere voluit; mentione artis prorsus nulla facta. Habebat autem caussam grauissimam, cur hoc sequeretur, *argumenti* enim in clipeo expressi *voluit esse concentum aliquem cum argumento carminis:* res enim Romanae sculptura expressae a deo rerum futurarum prouido habebant quod cum Aeneide conueniret; adducere porro ille voluit rerum seriem ad pugnam Actiacam, quae primarium sculpturae argumentum constitueret. At signa in Achilleo clipeo prorsus nihil habent, quod cum Iliade, cum Achillis rebus, commune sit; constituunt digressionem prorsus alienam a carmine, et abducunt animum a rerum summa, ideoque pro episodio quidem suaui per se et iucundo haberi possunt, sed alieno, inutili, et cum rerum tractandarum summa omni vinculo, cognatione, necessitate, destituto. Haec si Lessingii acumini se obtulissent, non ille de vtroque clipeo ea iudicasset, quae in Laocoonte XVIII sub f. p. 188. 189. pronuntiata sunt. Verum de Virgiliano clipeo satis dictum est in Exc. IV. ad Aen. VIII.

IN LIBRVM XIX. (T) ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Μήνιδος ἀπόῤῥιψις apud antiquos inſcripta haec rhapſodia, nec male, a parte potiore.

1. ἀπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων. Harlei. ἐπ'.

ῥοάων. non modo haec forma in αων, ſed et ipſa vox ῥοάων aliquoties fuit obuia, primo loco Γ, 5. notatur tamen nunc a Schol. B. qui ait, eſſe eam formam Boeoticam, eamque non modo in femininis, verum et in maſculinis, καὶ ἀπὸ τῶν εἰς ες ἀρσενικῶν, vt Ἄρτεμι Κρητάων πότνια, (in Victor. additur: τοξοφόρων. λαοὶ το. ξοχίτωνες ἀκούετε σειρηνάων. Ἐπίχαρμος.) et ab ος· καλοὶ νησάων ἀστέρες. et in neutris occurrere, vt: βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων. de quo quidem dubitare licet.

Eſſe antiquam hanc formam nominum primae declinationis certum eſt; ſic vidimus μελισσάων. αἰχμητάων. cf. ſup. B, 87. Aeolicam eſſe pronuntiat Etymologus p. 40 ſ. et alibi, vnde fit quoque αἰχμητᾶν. Ionicum εων. add. Gregor. p. 271. Flecti vero alia quoque nomina in eum modum, non conſtat alio exemplo, quam quod laudatur νησάων Callimachi in Del. 66. et 275. vbi affertur quoque e Suida κολωνάων a κολωνές. Si tamen memineris multorum nominum duas fuiſſe formas, non improbabile ſit fuiſſe quoque ἡ νήση, ἡ βλεφάρη. Κρητάων a Κρήτη. quod et, vt Ἀθῆναι, fuiſſe videtur Κρῆται. Od. Ξ, 199 Κρητάων εὐρειάων.

2. ἵν' ἀθανάτοισι φόως φέροι. vſus et ratio ſubtilior poſtulat ἵνα φέρῃ. ſicque legitur in Harlei. et Lipſ. vide tamen ad Λ, 2 vbi idem verſus iam lectus eſt.

3. θεοῦ πάρα δῶρα φέρουσα. θεοῦ πάρα ſcribendum eſſe monet Schol. B. vt et mox vſ. 10. „Ex h. l. Ienſius colligebat, Homerum vno tenore ſcripſiſſe carmina, nec ipſum in libros diuiſiſſe; nam ἡ δ' manifeſte refertur ad libri praecedentis verſus vltimos. Facile acceſſerim; nec id primo Ienſio in mentem venit.“ Haec Erneſti. Diſtributionem Jliadis in XXIV libros nemo facile a primo auctore profectam eſſe crediderit; id vero ex h. l. quenquam probare velle, miror; nam ἡ ἐς νῆας ἵκανε reſpondet τῷ ἠὼς μέν. et diuerſa ſunt a vſſ. extr. ſuperioris libri. Thetis deſcendit Olympo; nunc cum die orto ad caſtra peruenit.

Ceterum arma per Thetidem et Nereides portata et ad Achillem allata argumentum conſtituit nobile nonnullarum gemmarum, aliorumque operum antiquorum; ſic nuper Muſei Pio Clem. To. V, t. 20. vbi memorata videbis alia; gemmasque memoratas a Winckelm. *Cabinet de Stoſch* et in Taſſie. Praeiuit omnibus anaglyphum arcae Cypſeli ap. Pauſan. V, 19 p. 426. vbi Nereides curribus ſunt vectae cum Thetide, quae arma a Vulcano accipit; anteit Centaurus, Chiron, tanquam conſolaturus Achillem.

4. εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περικείμενον ὃν φίλον υἱόν. Scripſerant nonnulli Πατρόκλῳ πέρι. vt in illo ἀμφ' αὐτῷ χυμένη (inf. 284) cum quibus ſentit Apollon. de Syntaxi p. 303. aliis contradicentibus, Aſcalonita in his et Herodiano: docentibus Schol. A. B. ἔμφασις γὰρ μείζων νοεῖται. quam equidem non video.

Barnes: „γρ. παρακείμενον.“ neſcio vbi. In vitium περικείμενον conſentiunt edd. Aldd. et Rom. quod miror. At peccat verſus in digamma: περικείμενον ϝόν. itaque verſus aut non eſt Homericus, aut eſt ille corruptus; medicina quidem facili et expedita, quam Bentleius etiam vidit: εὗρε δὲ Πατροκλῆϊ φίλον περικείμενον υἱ-

ὂν praestatque haec ratio prae altera ab ipso apposita: εὗρε δὲ Πατρόκλῳ περιφύντα ϝεον φίλον υἱόν. et laudat inf. 132 ὅθ' ἑὸν φίλον ὁρῷτο. Od. Π, 21. Τ, 416. Ita dicere malim glossema inuolasse pro voce vera: εὗρε δὲ Πατρόκλῳ χύμενον πέρι ϝον φίλον υἱόν vt inf. 284.

5. κλαίοντα λιγέως. „ὀξέως ἢ ἡδέως." Sch. A. B. vt variare vidimus sententias sup. Γ, 214. de oratione Menelai. At h. l. alienum est ἡδέως. etsi affertur illud (ex Odyss. O, 399) μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσι τέρπεται ἀνήρ. variat hunc versum Schol. Moscou. hoc modo: μετὰ γάρ τε καὶ ἄλγεσιν ἥδεται ἀνήρ. Est in Od. Θ, 527 de muliere conspicata maritum caesum ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγα κωκύει. Saepe de acutis lamentis λιγὺς, λιγέως. Obseruant eadem Scholia, etiam h. l. procliues esse ad lacrimandum heroes Homericos; ἀφ' οὗ καὶ ἡ παραβολή. — αἰεὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες ἐσθλοί.

6. μύρονθ'· ἡ δ' ἐν τοῖσι. „μύροντο. ἐθρήνουν." Haud dubie *flerunt.* Miro tamen modo argutati sunt veteres, dum voluere esse ἐχέοντο. et varia commenta admouerunt, in Schol. B. et Eustath. Iunxerant scilicet ἀμφὶ — μύροντο, quasi ἀμφεχέοντο. circumfluxerunt. confluxerunt circa eum. ἤδ' Barnes; idem vs. 8. male ἐάσσομεν vt vbique.

7. ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. „ἄρα *vt fieri solet*" Clarke.

8. τέκνον ἐμὸν, τοῦτον μὲν ἐάσομεν. — „quod ἐάσομεν pro ἐάσωμεν.

9. ἐπειδὴ πρῶτα θεῶν ἰότητι δαμάσθη. „ἐπειδὴ πρῶτα" Sch. B. ἅπαξ. Recte; vt iam vidimus A, 235 ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπε. Monuit quoque Ernesti. — ἰότητι δὲ (pergit Sch. B.) ὁρμῇ. παρὰ τὸ ἰέναι. immo simpl. *voluntate.* v. sup. ad E, 874. Ex Schol. Townl. disco, lectum quoque fuisse: θεοῦ ὑπὸ χειρί.

10. τύνη δ' Ἡφαίστοιο πάρα κλυτὰ τεύχεα δέξο. — „notant nonnulli, quod τύνη est Doricum" Schol. A. praestabat dicere, esse vocem antiquam, cuius vsus mansit inter Dores. Obuia tamen ea fuit iam aliquoties, primum E, 485 τύνη δ' ἕστηκας. Addunt Schol. A. dici

femper ἀρσενικῶς. Eadem iubent fcribere Ἡφαίστοιο πάρα. Poteſt tamen cum Vrat. b. etiam παρὰ — δέξο iungi παράδεξο pro παραδέδεξο. In Mofc. fr. παρακλυτὰ iunctim.

11. οἷ᾽ οὔπω τις ἀνὴρ ὤμοισι φόρησεν. proprie ad folum thoracem fpectat, qui humeris induitur.

12. θεὰ κατὰ τεύχε᾽ ἔθηκε. Barocc. Harl. Mori. καλὰ τεύχεα. Nusquam Ionicum notatum video τεύχεα θῆκε.

13. τὰ δ᾽ ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα. ἤχησε. quod tenendum ex Schol. B. vocem iam vidimus Δ, 420. E, 859 et al. Apollon. Lex. ἀνέβραχε. ποιῶς ἐψόφησε. iungitque cum h. l. alterum ἀνέβραχε θύρετρα Od. Φ, 48. 49. Hefych. ἀνέβραχεν, ἤχησεν. in eodem corrupte ἀνάβρεχε et ἀνήβραχεν. Ii, qui arma a deo fabricata ἔμψυχα eſſe ſtatuerant, ἀνέβραχεν expofuerant ἐφώνουν, φωνὴν ἀφῆκαν.

πρόσθεν Ἀχιλλῆος. „γρ. αὐτοῦ πρόσθε ποδῶν. vt Π, 742“ Barnefii commentum. In δαίδαλα autem non cauffa latet τοῦ ἀναβράχειν. fed dicendum h. l. fimpl. pofitum eſſe pro πάντα τάδε τὰ τεύχεα. Legit pro eo τὰ δὲ φαίδιμα Barocc. Mori.

14. Μυρμιδόνας δ᾽ ἄρα πάντας ἕλε τρόμος. ⸖ „quod Zenodotus legerat εἷλεν φόβος. At apud Homerum φόβος eſt φυγή.“ Sch. A.

15. ἀλλ᾽ ἔτρεσαν. ⸖ „quod Zenodotus refellitur, qui φόβον legerat, (v. fup. vſ.) per ἔτρεσαν. τὸ γὰρ τρέσαν ἀπὸ τοῦ τρόμου.“ Sch. A. nimis argute; poterat enim variare poeta.

16. ὡς εἶδ᾽ ὥς μιν. Sic: *vt vidi vt perii.* Laudat, et alia fimilia affert, Clarke ex Theocr. II, 82. III, 42 quae nunc nota funt. Add. inf. Υ, 424. vbi Euſtath. e Tryphone affert vſum τοῦ ὡς pro ἡνίκα ἂν — p. 1214, 41. Alii ὣς altero loco reddunt εὐθέως. recte alii οὕτως vt Sch. Theocr. III, 42. Cur ira inflammetur Achilles, Sch. A. cauffam fubiicit: „ἠρέθισται γὰρ, τῇ ὁμοιότητι. ἢ, ὅτι — αὐτὸς γὰρ ἐφέλκεται ἄνδρα σίδηρος. Od. Π, 294

„Praeclarum hoc et ex mentis humanae natura: adſpectu armorum inflammatur animus virtute, ira et vlciſcendi ardore.

17. ἐν δέ οἱ ὄσσε δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν. „Sic Ariſtarchus Alii ἐξεφαάνθη.“ ſicque Ven. B. vn. Vindob. fr. Moſc. Vrat. d. Hoc idem erat in ed. Rom. et Euſtath. vnde repoſitum erat in ed. Turneb. Stephan. et al. Reuocauit iterum ἐξεφάανθεν, quod antea in Flor. et Aldd. legebatur, Barnes. Conſpirant in hoc codd. ſicque in aliis locis, vt A, 200. poſſe tamen etiam ἐξεφαάνθη ferri, contendebat Clarke, quia ὄσσε φαεινὰ, αἱματόεντα N, 435. 617. occurrunt. Sic tamen ὄσσε pro plurali accipiendum erit; nam dualem cum ſingulari verbi iungi non noui. Melius Harlei. (vt A, 200 aliqui) ἐξεφαάνθην. ὑπὸ βλεφάροις Barocc. Harl.

18. ἐν χείρεσσιν ἔχων. ψηλαφῶν Sch. B.

19. Φρεσὶν ἦσι τετάρπετο. Legebatur ἧσιν ἐτάρπετο. — niſi quod ἐτέρπετο Euſtath. vt paullo ante τέρπετο. Occurrit quidem aliquoties ταρπώμεθα. At φρεσὶν ᾗσι τετάρπετο Lipſ. „male,“ addit Erneſti; immo bene noua forma, τετάρπομαι, aliquoties in Odyſſea obuia. Accedit Venetus; et cum hoc Harl. Townl. Vrat. A. b. d. fragm. Moſc. et vn. Vindob. Et hoc voluit Cant. ᾗσι τ' ἐτέρπετο.

21. τὰ μὲν ὅπλα θεὸς πόρεν, οἷ' ἐπιεικές. Schol. br. Euſtath. εἰκός, πρέπον. Gloſſa Heſych. πόρεν οἱ ἐπιεικές· παρέσχεν αὐτῷ τὸ πρέπον. accepit οἱ pro αὐτῷ.

23. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ θωρήξομαι. Barocc. ἀλλ' ἤτοι. Monet Clarke eſſe θωρήξομαι vi medii propria, armabo me.

24. Μενοιτίου ἄλκιμον υἱόν. „τὸν τότε, οὐ τὸν νῦν, addit Schol. B. ſcil. ἄλκιμον ὄντα. Schol. Townl. et Victor. τινὲς, ἀγλαὸν υἱόν. ἵνα ἁρμόζῃ τῇ αἰκίᾳ ἡ ὑπόμνησις τοῦ κάλλους.

25. κατὰ χαλκοτύπους ὠτειλάς. Suidas: χαλκοτύπους τὰς ἐκ σιδήρου πληγὰς γινομένας. Heſych. reddit χαλκοπλήκτους. et Etymol. τὰς ἐκ σιδήρου πληγάς, vulnera.

26. μὴ μυῖαι — εὐλὰς ἐγγείνωνται. ⸎ „quod in Zenodoteis erat ἐγγίνωνται. at requiritur ει, eſt enim hoc pro ἐγγεννήσωσι. quod et Apollon. habet et Heſych. Etymol. Schol. br. Euſtath. γεννήσωσι, Suidas. Sic: οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός. ὅ ἐστι γεννήσεις. (Od. Υ, 202)" Schol. A. Puta fuiſſe γένω, γέννω, γείνω, eodem ſenſu, quo γεννάω, γεινάω, vt tamen etiam γείνομαι idem ſit, vt ſaepius ἐγείνατο, generauit. τὸν υἱὸν γείνατο εἶο χέρηα Δ, 400. et ἐγγείνομαι pro ἐγγεννάω. Barnes: „γρ. ἐγγεννῶνται, et ἐγγεινῶνται." Scribitur paſſim ἐγγίνωνται. Deprauatius Lipſ. ἐγγίνονται. Heſych. ἐγγυῶνται γεννῶσι. quod Bentl. corrigit ἐγγίνωνται.

εὐλάς. σκώληκας. Apollon. Lex. Heſych. Etymol. At εὐλὰς eſſe acuendum, Schol. A. multis docet e vetere grammatico, e quo ſua quoque petiere Etymol. et Euſtath.

27. ἐκ δ' αἰὼν πέφαται in medio poſita ſunt; oratio enim continuatur μὴ ἀεικίσσωσι δὲ νεκρὸν, κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ. Ἀττικῶς δὲ ἔχει ἡ σύνταξις (ſcil. in omiſſione τοῦ κατά. ὁ νεκρὸς κατασαπῇ τὸν χρόα. ad morem antiquum ſeruatum ſerius ab Atticis) Schol. B. Sch. Exc.

κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ. σαπήῃ Ariſtarchea eſt lectio, pro κατασαπῇ. Vulgata lectio erat σαπείη. quae etiam in Euſtathio occurrit; per ſe haud praua, nam poſt μὴ etiam optatiuus locum habet. v. Excurſ. II. ad lib. VII. p 403. qui defendere velit, poſſit memorare morem Homericum variandi modos, poſt ἐγγείνωνται. Attamen codicum auctoritas tuetur lectionem σαπήῃ. De forma coniunctiui, ῶ, εω, ειω, ηω, vidimus iam στήῃ, θήῃ, et ſimilia legebantur: v. c. ad E, 598.

ἐκ δ' αἰὼν πέφαται. non aliter poteſt dictum eſſe quam ἐκπέφαται ὁ αἰὼν, ἡ ζωὴ, excifa eſt vita, a φάω, φονεύω. Ita αἰὼν γλυκὺς καταλείβεται et φθίνει Od. E, 152. 160. τήκεται, ap. Apollon. III, 1132 et φθινύθειν τὸν αἰῶνα Od. Σ, 203 dictum eodem modo, quo φθείρειν τὸν θυμὸν, vnde θυμοφθόρος, θυμοραϊστής, et vt ὤλεσε θυμόν. Duxit hinc auctor Hymni in Mercur. κακό-

ζῆλος vſ. 42 αἰῶν' ἐξετόρησεν et 119 δι' αἰῶνας τε τορήσας. Mirum eſt, quod Sch. B. adſcripſit: ἀπογυμνωθῇ δὲ καὶ φανερωθῇ ὁ αἰών, ἤ ὁ νωτιαῖος μυελός. vt φάω ſit pro φαίνω. vnde eſt quoque inter Sch. br. τέτρωται. ἀνῄρηται. ἠφάνισται. Arridebat hic vſus vocis Ruhnkenio in Hymni in Merc. l. c. qui tamen medicorum fuiſſe videtur, non vulgaris. αἰὼν vulgari vſu vbique ὁ βίος τοῦ ἀνθρώπου Apollon. Lex. h. v. at medico „αἰὼν λέγεται καὶ ὁ νωτιαῖος μυελός. ὡς καὶ Ἱπποκράτης. Ἄνθρωπός τις, νοσήσας τὸν αἰῶνα, ἑβδομαῖος ἀπέθανεν" Etymol. Sicque Erotianus in Lexico. Heſychius eadem notat, ſed *recentiores* locum Homericum ita interpretatos eſſe ait: τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων τὸν νωτιαῖον μυελὸν ἀπέδωκαν. vbi v. Not. Scholia autem breuia: ἤτοι, ἀνῄρηται ὁ βίος. ὅ ἐστι, ζωῆς ἐστέρηται. ἤ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, αἰὼν ἔφθαρται, ὅ ἐστιν ὁ νωτιαῖος μυελός. prius haud dubie vere; alterum ne tum quidem, ſi Ionicum fuit, locum habet, nam in illbus vulneratus conciderat, non in tergo, Patroclus Π, 820. 1. Tollenda igitur eſt omnis ſubtilitas; et ſenſus eſt: *nam exanime iacet corpus.*

29. μή μοι ſragm. Moſc.

30. 31. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα, μυίας. ἄγρια φῦλα. ἄγρια νῦν τὰ θρασέα καὶ ἀναιδῆ καλεῖ. Sch. A. et addit: ἀρηϊφάτους δὲ τοὺς ὑπὸ σιδήρου πεφονευμένους. Mirum cur de ferro cogitauerit. Melius Apollon. Lex. ἀρηΐφατοι, οἱ ἐν τῷ πολέμῳ πεφονευμένοι. πειρήσομαι ἀλαλκεῖν Flor. Aldd. 1. 2. nec emendatum niſi e Rom. inde a Turn. Steph. Poterat ferri: πειρήσομ' ἀλαλκεῖν. Procliuior quoque in hoc Bentleius, vt Od. Θ, 184 πειρήσομ' ἀέθλων. Succurrebat tamen, etiam πειρήσω occurrere Od. B, 316. addebatque Il. Θ, 8. I, 345.

Tenue eſt, mirum tamen, quod inde a Flor. editur ἀλαλκεῖν, cum alias vbique ἀλάλκειν ſit. Eſt tamen ἀλαλκὼν, vt I, 601. et ἀλαλκήσει Od. K, 228. ἀλαλκέμεν Barocc. nec male vt Od. Γ, 237. Fuiſſe eam Ariſtophaneam lectionem diſco e Schol. Townl.

„κἶ ρα τε *quae ſcilicet*" Clarke.

32. ἤν περ γὰρ κῆταί γε. Editum erat vulgo et lectum κεῖταί γε cum vitio grammatico, etiam alibi obuio, vt ἐὰν cum indicatiuo a librariis illatum fit. Recte inf. X, 487 ἤν περ γὰρ πόλεμόν γε φύγῃ. Emendabam εἴπερ γὰρ κεῖταί γε. Videbam quoque fic legi in Harlei. Nunc in Veneto vidi legi κῆταί γε. non itaque dubitandum erat, an reciperetur. quod, infpecto Wolfio, video iam ab eo factum effe.

τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν. Aliquoties in Odyffea, hoc vno loco Iliadis lectum. τὸν εἰς τέλος φέροντα τὰ φυόμενα Schol. B. τὸ τέλος eft maturitas. Melius fic, quam alii modis aliis. Fere fic dicta Ceres τελεσφόρος, quae maturat fruges. Paullo latius Horat. IV, 8 f. Liber *vota bonos ducit ad exitus*, τελεσφόρος. nifi de vitium maturitate accipias, quae agricolarum in votis eft.

33. αἰεὶ τῷδ' ἔσται χρὼς ἔμπεδος. τῷγ' ἔσται magna codd. pars exhibet, Barocc. Cant. Vat. Harl. Vrat. d. fragm. Mofc. et edd. Flor. Aldd. mutatum a Turnebó ex ed. Rom.

χρὼς ἔμπεδος. nil monitum de vfu vocis, qui h. l. eft, qui non mutatur, non corrumpitur, incolumis. quod alias poetae dicitur σῶς. vt bene Koeppen comparat. Verfum apponit Galenus, ad lib. de fracturis To. XII. Chart. p. 193. vt doceat χρῶτα effe corpus totum, exceptis offibus, cartilagine et ligamentis.

34. καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς — „quod ἥρωες omnes Achiui funt, non foli reges, vt Ifter volebat." Schol. A. repetitum aliquoties. v. ad B, 110.

35. μῆνιν ἀποειπὼν Ἀγαμέμνονι. remittens. condonans iram, iniuriam, irae cauffam. Aliter nunc dictum ἀποειπεῖν, atque aliis locis. v. ad I, 309. nifi forte quodammodo comparari poteft Γ, 406 θεῶν τ' ἀπόειπε κελεύθους. Nec notatum hoc gloffographis, praeterquam Euftathio.

Barnes „γρ. ἀπαειπών" quod eius commentum eft. Laborat tamen quoque Clarke in ratione productae litterae ο. Ait Erneftî productum effe in caefura, feu in

arsi, vt cum Hermanno sequaris. At vera caussa latet in digammo quod geminabatur pronuntiando.

36. δύσεο δ' ἀλκήν. Schol. B. τινὲς τὴν πανοπλίαν. (mireris acumen!) ἔστι δὲ ὅμοιον τῷ· ἀναιδείην ἐπιειμένε" (A, 149). Vidimus iam I, 231 εἰ μὴ σύγε δύσεαι ἀλκήν. Et sic similia, induere, pro sumere, adhibere, exserere.

38. 39. Compara inf. 347, 348.

39. στάξε κατὰ ῥινῶν. per nares. Eustath. mira affert: διὰ ῥινῶν· ἀντὶ τοῦ κατὰ ῥινοῦ, (per cutem) ἤτοι τοῦ δέρματος. καὶ τῶν ἐν αὐτῷ ὠτειλῶν. τί γάρ, Φασιν, ἔδει κατὰ τῆς ῥινὸς ἀμβροσίαν στάξαι τῷ ἀναισθήτῳ, καὶ οὕτω δόξαι μυρίζειν τὸν νεκρόν; Eodem spectare debuit, quod Schol. Townl. ait nonnullos scripsisse στάξε κατὰ βυρσῶν. Probe factum, quod saltem dubitarunt de nectare per nares infuso. Haud dubie poeta rescieuerat seu visu seu auditu morem Aegyptiorum condiendi corpora: nam inter alia conditura hoc ferebat, vt ferro extraheretur per nares cerebrum, tanquam pulpa ad putredinem maxime procliuis, vtque infunderentur liquores: τὰ μὲν αὐτοῦ οὕτω ἐξάγοντες, τὰ δὲ Φάρμακα ἐγχέαντες Herod. II, 86. Ad eum morem videtur nunc vnguentum et nectar, vinum rubrum aemulans, infundi. Sin huc descendere nolis, sufficere potest, si dixeris homines illos meminisse odorum et vini austeri naribus admoti vim ad recreandos eos, qui deliquium animi passi erant; simili ratione poterat videri vigor aliquis et vis vitalis in corpus reuocari, ne putresceret.

ἵνα οἱ χρὼς ἔμπεδος εἴη. τὸ σῶμα ἄφθαρτον bene reddunt Schol. br.

Inter vs. 39 et 40. insertus erat versus in Harl. et fragm. Mosc. ἡ μὲν ἄρ' ὣς ἔρξασ' ἀπέβη Θέτις ἀργυρόπεζα, aliunde suppletus, nec tamen male.

40. αὐτὰρ ὁ βῆ παρὰ θῖνα. E Schol. br. ad h. v. et e Schol. A. et Mosc. ad vs. 83. discimus fuisse ζήτημα, cur Achilles non per praeconem, sed ipse conuocet copias ad concionem. Recte a festinatione Achillis et studii impatientia id repetitur; etsi primo quoque libro vs.

54 fecerit idem hoc Achilles. Conuocare autem concionem licuisse cuiuis principum, non consulto antea rege, satis ex his patet.

42. καί ῥ' οἵπερ τὸ πάρος γε νεῶν ἐν ἀγῶνι μένεσκον. Recte notatum: καί ῥα vsque δοτῆρες iungenda esse cum seqq. vt sit: ὅσοι πρότερον ἐν τῷ ναυστάθμῳ ἔμενον, καὶ οὗτοι τότε παρῆσαν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. καί θ' οἵπερ Vrat. d. vn. Vindob. haud dubie comtius!

νεῶν ἐν ἀγῶνι. ἀθροίσματι τοῦ ναυστάθμου. v. sup. ad O, 428. Apollon. Lex. ἀγών. ὁ τόπος, εἰς ὃν συνάγονται (νῆες) hoc versu adscripto. μένεσκον *manere solebant*. Clarke.

43. οἵτε κυβερνῆται sc. ἔσαν, qui mox declarantur, καὶ (οἳ) ἔχον οἰήϊα νηῶν, (pro epitheto: κυβερνῆται ἔχοντες (regentes) τὰ οἰήϊα. et porro καὶ οἱ ταμίαι ἔσαν. vt monitum in Schol. Exc.

Facile est ad sensum, inesse aliquid duri in καὶ ἔχον omisso οἱ. pro καὶ οἱ ἔχον. Inde exortae variae corruptelae. In Barocc. cum Mori et vno Vindob. καὶ οἱ ἔχον ἤϊα νηῶν. interpolate. — ἠϊα erat in Harl. καὶ οἱ ἔχον οἴια Vat. Comminiscitur Barnes οἱ ἔχον τ' οἰήϊα. Etiam in edd. Flor. Aldd. erat καὶ οἱ ἔχον, interemto metro. Corrupit alio modo Turnebus, dum emendare voluit, κ' οἱ ἔχον· deb. χ' οἱ. Restituit e Romana, quod habemus et codd. tuentur, cum Eustath. etsi est oratio paullo horridior. Vltimae in ἔχον cauere volens Bentl. em. ἔχοντ' οἰήϊα. Sane: πρὸ δὲ δούρατ' ἔχοντο sup. P, 355 etiam actiue. Vox hoc vno loco occurrit, aliquoties in Odyssea: et ap. Apollon. Arg. I, 401. vbi v. Schol. Apollon. οἰήϊα. (vt legendum) τοὺς οἴακας. τὰ πηδάλια. et Hesych. cum Etymol. qui versum laudat qualem habemus.

44. ἔσαν deletum erat in Vat. vix caussa certa, puto. nam desideraretur sic vox, v. c. μένον.

45. καὶ μὴν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν. ⸓ „quod exercitus ad Ilium dux erat Achilles, etiam antequam iratus erat; quare nunc eius imperium (ἡγεμονία) resti-

tuitur." Sch. A. Mirum Scholion, quod eo ſpectare videtur, quod Achilles exercitum eduxit in pugnam et diſpoſuit, non Agamemnon. Attamen fortiſſime quidem pugnauit, et inter principes primo forte loco fuit, non autem exercitus dux dici poteſt.

46. δηρὸν δὲ μάχης ἐπέπαυτ' ἀλεγεινῆς. Sch. B. „δὲ, ἀντὶ τοῦ γάρ." non puto recte. Eſt modus antiquus enuntiandi: *ille autem*. pro, ὃς δηρὸν ἐπέπαυτο. vel ὁ πεπαυμένος.

ἐπέπαυτ' a πέπαυμαι reuocatum eſt hoc quoque loco, vt ſup. Σ. 248. vbi vid. Obſſ. conſenſu codicum.

47. Ἄρεος θεράποντες. Townl. ἄρεως.

49. ἔγχεϊ ἐρειδομένω. ⸖ quod per ſyllepſin haec dicta ſunt, (τὼ δὲ δύω σκάζοντε) nam ſolus Diomedes pede vulneratus erat (Λ, 376, 7. Vlyſſis autem coſtas haſta Soci perſtrinxerat Λ, 436 ſq.) Haec Sch. A. cum Sch. br. Aliud acumen mirum eſt in Sch. A. Dionyſii (haud dubie Thracis) qui diplen fuiſſe additam dixit, quod tanquam cum irriſione dicta ſunt illa: ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. (ὅτι οἷον μυκτηρίζοντός ἐστι τό· ἔτι γὰρ ἑ. ἑ. λ.) tardiores enim adueniunt vulnerati. Dici autem haec, quoniam paullo poſt (Jl. Ψ) educturus eos eſt poeta in certamen funebre: Cui rei nunc ſubuenit innuendo eos iam tum conualeſcere coepiſſe. (ſatis celeriter; nam vulnerati erant ſuperiore die ante meridiem; at tertio abhinc die habentur ludi.)

ἔτι γὰρ ἔχον ἕλκεα λυγρά. Emendat γάρ ῥ' ἔχον Bentlei. Non ſequar; pronuntiatione hoc fit, vt geminetur τὸ ῥ. ἄλγεα pro ἕλκεα Barocc. Mori.

50. μετὰ πρώτῃ ἀγορῇ. *in primis ordinibus*. ἐν τῇ προεδρείᾳ Schol. br. et Euſtath. διὰ τὸ προλαβεῖν διὰ σπουδῆς, cum Agamemnon ſerius veniret. Alioquin e vulnere feſſi *in primo aditu* conſidere potuere.

κιόντε Vrat. A. b. et vn. Vindob. praefert Ern. κιόντες propter ſequentem vocalem verſus ſeq.

51. ⸖ quod ὁ δεύτατος eſt, ὁ ἔσχατος. ἀπὸ τοῦ δεύεσθαι, ἐνδεῖν, Sch. A. cf. Etymol. h. v.

53. οὖτα Κόων Ἀγηνορίδης. Male in aliis οὖτα. vt in Vrat. b. d. v. ad Δ, 319. Ad voc. Κόων est Scholion Townl. Φερεκύδης Κάνωνά φησι.

55. τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Iterum δὲ in apodosi. Orationem, quae sequitur, ante oculos habuit Iulian. Or. II. pr.

56. Ἀτρείδη, ἦ ἄρ τι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον ἔπλετο. Esse ἦ circumflexo notandum monet Schol. A. et Herodianum ita censuisse, discimus ex Schol. B. Alii per hyperbaton iungenda ἦ περ (ex ναὶ περ) censuerant, vt esset per interrogationem: ἆρά τι τοῦτο ἀμφοτέροις ἔπλετο ἄρειον, ἦπερ ὅτε ἡμεῖς ἀχνύμενοι μενεήναμεν. Similia Schol. Exc. quibus nihil durius esset. Scilicet non videbant esse ellipsin in priore membro: *sane satius fuisset* τόδε, hoc, quod nunc facimus, τὸ ὁμονοεῖν, nos fecisse tum, τότε, ὅτε νῶϊ περ ἐμενέημεν ἔριδι.

Barnes ἄρτι vna voce legit et reposuit; idque reddit: nuper. dudum. Atqui hoc non ἄρτι est, sed, nunc. Nec alius quisquam videtur ita legisse; etsi Eustath. monet esse distinguendum ἄρ τι. Habet τό τι vim suam, quam Ernesti reddit: non paullo ergo hoc vtique vtilius erat.

τό γ' pro τόδ' erat in Barocc. Mori.

ἀμφοτέροισιν ἄρειον. Chia ὄνειαρ. Massiliensis ἄμεινον. Vulgata est ap. Iulian. Or. II, p. 50.

58. θυμοβόρῳ ἔριδι μενεήναμεν. Harlei. pro var. lect. θυμοβόρου ἔριδος. Insederat forte hoc ex H, 210 θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι.

59. τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Schol. B. ἐν νήεσσιν accipit, cum nauem conscenderet cum praeda reliqua. puto simpl. in castris, quo illa auehebatur.

60. ὅτ' ἐγὼν ἑλόμην Λυρνησσόν. ἐγὼν grammaticis debetur; fuit ἐγώ. Λυρνησσόν Flor. Aldd. Λυρνησὸν, recte, si more antiquo.

61. ἄσπετον οὖδας. ornans epitheton terrae, vt ἀπείρονα γαῖαν alibi.

62. δυσμενέων ὑπὸ χερσὶν, ἐμεῦ ἀπομηνίσαντος. — „quod ὑπὸ χερσὶν est pro ὑπὸ χειρῶν, et quod in ἀπομηνίσαντος abundat ἀπό." Schol. A. vt sane fit multis in vocibus; sic ἀπομνημονεῦσαι. ἀπαντᾶν. Ita quoque Eustath. ad h. l. accepit cum Schol. Excerpt. et auctor glossae apud Hesych. ἀπομηνίσας, χολωθείς. quae ad B, 772 spectat.

Nicias ἐμεῦ ἄπο scribebat: (vt esset, propter me irascentem.) Addit Schol. A. nec tamen necesse esse.

Ascalonita ἀπομηνίσας accipiebat vt ἀποφοιβήσαντος; sicque receptum esse inter grammaticos; καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις. Quorsum hoc pertineat, obscurum est. ἀποφοιβάζων. ἀποκαθαίρων. ἢ χρησμῳδῶν. μαντευόμενος. apud Suidam legitur. At Ascalonita hoc sensu accepisse videtur, vt sit, a furore remitto.

Ptolemaeus videtur amplexus esse id, quod verius habetur de ira implacabili: quam in ipsa voce μῆνις quaerunt grammatici. Etymol. in μῆνις. ἀπομηνίσας, τὸ μνησικακήσας. ὀργισθείς.

Disertiora sunt in Sch. B. ἡ δὲ ἀπὸ ἀντὶ τῆς ἐπί. ὡς τό· Πριάμῳ ἐπεμήνιε δίῳ (N, 460) ἢ παντελῶς μηνίσαντος. Mirum tamen nunc demum hac de voce moneri, cum ea iam frequentata sit B, 772. H, 230. I, 426. vbique est *peruicaciter iram retinere*. Quae loca nisi essent, possis forte accipere h. l. *non tot Achaei periissent, si ego reuocassem me ab ira*, cessassem vt mox 75 μῆνιν ἀπειπόντος. Ap. Apollon. Lex. est ἀπομηνίσει (ad Od. Π, 378. vbi opp. οὐ μεθήσει, ἀλλ' ἀπομηνίσει) τὴν μῆνιν ἀπαγγελεῖ. (immo vero, nisi locus mancus est, οὐκ ἀπαγγελεῖ) καὶ εἰς τὸ μέλλον ἐπιστέλλεται· Hesych. ἀπομηνίειν, τὴν μήνισιν ἀπαγγέλλειν. potest hoc in alio contexto ita se habere, vt ἀπὸ cessationem notet.

63. Ἕκτορι μὲν — quod Nestor dixerat ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες etc. Il. A, 255. Profuit Troianis iurgium, quod Achillem ab armis auocauit.

65. ἀλλὰ τὰ μὲν προτετύχθαι ἐάσομεν. — Excidit Scholion: spectauit illud, puto, ad προτετύχθαι, de quo iam vidimus ad Π, 60. vbi idem versus occurrebat.

67. νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον. — „quod χόλον oppofuit τῇ μήνιδι" Sch. A. hoc eſt quod Apollon. Lex. refpicit in χόλος. ἤτοι πολυχρόνιον πάθος καὶ τὸ αὐτὸ τῇ μήνιδι, ἢ τὸ ὀλιγοχρόνιον verfu adfcripto. Νῦν δήτοι Harl. cum vno Vindob. nec male. νῦν δ' ἤδη Apollon. l. l. οὐδέ τί με χρή. Vrat. A. b. οὐδ' ἔτι.

68. ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν. ἀσκελέως hoc vno loco occurrit. Sch. B. cum ceteris Schol. inde ductis, etiam Victor. ἀντὶ τοῦ ἄγαν σκληρῶς. σκέλλειν γὰρ τὸ σκληροποιεῖν. Sic fere Od. K, 463 Vlyſſis focii viribus exhaufti: νῦν δ' ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι. Fuit σκέλω. σκελέω. σκλέω. ἱμάντες ἐσκληῶτες ap. Apollon. II, 53. ibid. χρὼς οἱ ἐσκλήκει, 201.

Pergit Schol. B. οἱ δὲ ἀπέδωκαν ἀσκελέως ἀδιαλείπτως — τὸ γὰρ ἀσκελὲς ἄβατον, ἀπόρευτον (fcil. quafi a τὸ σκέλος ductum eſſet.) Etymon ineptum, fed res vera; ita ἀσκελὲς pofitum occurrit pro continuo, fine mutatione ac fine; ἀμεταστρεπτὶ Sch. br. Etiam Apollon. Lex. h. v. σκληρῶς. ἀμεταστρέπτως. Sic Od. A, 68 ἀλλὰ Ποσειδάων γαιήοχος ἀσκελὲς αἰεὶ Κύκλωπος κεχόλωται. et Δ, 543 μηκέτι, Ἀτρέος υἱὲ, πολὺν χρόνον ἀσκελὲς οὕτω κλαῖε. Pleraque ex his iam a Stephano video conſtituta ex Euſtath. ἀσκαλέως fcribit vn. Vindob. vt in Scholiis quoque fcriptum paſſim vidi. — μενεαίνειν, ὀργίζεσθαι. vt modo 58. Apollon. h. v. ἐπὶ μὲν τοῦ χολοῦσθαι verfu adfcripto.

70. ὄφρ' ἔτι καὶ Τρώων πειρήσομαι ἀντίος ἐλθών. Euſtath. ait καὶ abundare; fed eſt, etiam. Miror monitum non eſſe, ἔτι nullam vim habere; et eſſe forte fcribendum ὄφρα τι καὶ, aliqua ex parte, aliquatenus. πειρήσομαι eſt vitium Ald. 2. et hinc in aliis excufum.

ἀντίος. „Ariſtarchus ἀντίον." Schol. A. ſicque Mori. Harlei. fr. Moſc. Ven. perpetua varietate: v. c. P, 8. Alias tamen Ariſtarchus tuebatur ἀντίος, vt Z, 54. Λ, 94. Idem tamen ἀντίον praetuliſſe ferebatur Λ, 219. Eſt quoque ἐλθεῖν in Cantabr.

71. αἴ κ' ἐθέλωσ' ἐπὶ νηυσὶν ἰαύειν. — „quod ἰαύειν nunc non eſt dormire, (vt Ξ, 213 et al.) fed ἐπαυλίζε-

ἐθέλωσι, vt I, 325. Sch. A. παραυλίζεσθαι. σαρκαστικὸς δὲ ὁ λόγος Sch. B.

αἴ κ' ἐθέλωσι pro αἴ κ' ἐθέλοιεν, ait Sch. A. αἴγε Lipf. (forte in vſ. ſequ. pr. ὅς γε Φ.)

72. 73. Lecti iam ſup. H, 118. 119. γόνυ κάμψειν. ἐναργῶς declarat laſſitudinem ex curſu. Schol. B. οἱ Φεύγοντες τεταμένον ἔχουσι τὸ γόνυ, οἱ δὲ καθήμενοι, κεκαμμένον. ἀσπασίως οὖν, Φησι, καθεδεῖται τῶν Φευγόντων τις ἐκ πολέμου, ὅς καὶ ἀναπαύσει αὐτὸν, καὶ τὸ σκέλη, ἐκ τοῦ συντόνου τῆς Φυγῆς δρόμου, καθίσας. (cf. Od. E, 453. 4.) Habent eadem Schol. Moſc. Townl. Victor. petita e Porphyr. Qu. 22.

αἴ κε Φύγῃσι vn. Vindob. αἴκεν ἤ ὅς κε Φύγῃσι Euſtath. ἀ. αὐτὸν Vat.

73. δηίου ἐκ πολέμοιο ὑπ' ἔγχεος ἡμετέροιο. In Ven. eſt Φεύγων ἐκ πολέμοιο. Mirum poſt ὅς κε Φύγῃσι. Sch. A. tamen: „γράφεται· δηίου ἐκ πολέμοιο." Alia deprauatio ſequitur: ἐκ πολέμοιο ὑπ'. hiatu manifeſto. Supra H, 119 erat Δηίου ἐκ πολέμοιο καὶ αἰνῆς δηιοτῆτος. Verſum aſſutum eſſe patet. Vncis quoque incluſit Bentl. etſi ſimul coniecit: Δηίου ἐκ πολέμου ὑπό τ' ἔγχεος ἡμετέροιο.

74. οἱ δὲ χάρησαν Vrat. b. quod poſtulat Ioniſmus, pro οἳ δ' ἐχάρησαν.

75. μῆνιν ἀπειπόντος μεγαθύμου Πηλεΐωνος. — „ἀπειπόντος. Ἀρίσταρχος ἔξω τοῦ ε, ἀπειπόντος, καὶ αἱ πλείους." Sch. A. Scilicet ἀποειπόντος eſſe debebat, vt paullo ante 35 μῆνιν ἀποειπών. nam eſt ἀποϝειπων. Sic quoque legimus I, 309. 506. et al. Et facile verſus ſic conſtitui poterat μῆνιν ἀποειπόντος ἀγαυοῦ Πηλείωνος. At recte videtur cenſuiſſe Bentleius totum verſum eſſe ſpurium.

76. — 77. — τοῖσι δὲ καὶ μετέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν ἀναστάς. „Zenodotus tantum vnum verſum habebat:"

Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέΦη κρείων Ἀγαμέμνων.

Fuit idem versus in Massiliotica et Chia vna cum altero:

. : ἀναστενάχων καὶ ὑφ' ἕλκεος ἄλγεα πάσχων.

Deficit caput versus, quod fuisse suspicabar: Πυκνὰ μάλα στενάχων. — At in Townl. video fuisse: μῆνιν ἀναστενάχων. Ex his omnibus versus 77 αὐτόθεν ἐξ ἕδρης prorsus exulauit.

Versus, qui nunc leguntur, Schol. A. ait *esse apud Aristophanem.* Paullo post tamen ex *Alexandro Cotyaeensi* narratur *Aristarchus* 77 αὐτόθεν ἐξ ἕδρης *inseruisse, ex falsa opinione*, ac si vulnus impedire debuisset surgere Agamemnonem. Atqui, pergit Schol. *manu erat vulneratus, non pede:* (v. sup. Λ, 252) et mox *porcum ferit, iam sanatus.* Similia iterantur mox in alio Scholio, quod *Porphyrii* esse intelliges, si memineris idem haberi in Quaest. Hom. §. 23. Translatum illud quoque est in Schol. Mosc. vt tamen pro exemplo manifesto sit, quomodo seu librarii seu grammatici antiquiora Scholia exscribere solebant: omissis veterum doctis argutiis omnibus, adscripta tantum sunt ea, quae Porphyrius ex sua sententia ad interpretationem apposuit. Importunum hoc Aristarchi acumen, dum vulneratum Agamemnonem non stantem dicere potuisse statueret, miras, vt statim videbimus, turbas in h. l. fecit. Potuit tamen Aristarcho fieri iniuria, cum postulatus sit versus inserti, si eum iam Aristophanes forte in antiquioribus repertum adsciuerat, prauo quidem iudicio, nec tamen a se procusum. Vt procuderetur, suspicor praua interpretatione versus 79. ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν, quasi Agamemnon sic excusare voluerit se sedentem dicere. Atqui sententia nulla alia est, quam, par est eum audire, qui ad dicendum surrexerit.

Versum agnouit Apollon. Lex. in ὑββάλλειν. ἐξέδρης Ald. 2. cum grege suo. „γρ. ἐν μέσσοισι παραστάς. Barnes." nec addit vbi. Legitur sic in Cant.

78. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος notatum ab Etymol. in θεράποντας. esse πάντας τοὺς θεραπευτικῶς ἔχοντας.

79. ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν· οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν. Aristarchus ἀκούειν, sicque Apollon. Lex. et Barocc. Sententia versus per se est satis aperta, si memineris ἑσταότος nihil aliud esse quam τοῦ εἰπόντος, λέγοντος: Is qui ad dicendum surrexit, est ἑστώς. Sequitur οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, *nec eum dicentem interpellare fas est* h. e. nolite me strependo interpellare. Nihil his clarius et apertius. Quibus tamen semel in animum venerat, vulneratum Agamemnonem non stantem, sed *sedentem* dicere debuisse, mira commenti sunt.

Primo supplere debuere apodosin: ἑσταότος μὲν καλὸν ἀκουέμεν — *stantem quidem audire aequum est* — aequum tamen est quoque, nunc et me e sede mea dicentem audire. Nunc haerebant in verbis: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, ὑποβάλλειν. quod est *suggerere, monere*, tum et *interpellare*. Discessere itaque in partes et alii aliam viam ingressi sunt. Primo ordinem verborum in vs. 77 duplici modo instituerunt; aut ἐξ ἕδρης ἀναστάς, οὐδ' ἐν μέσσοισι (στάς), *stans, sed iuxta sedem suam, non in medium progressus*, aut μετέειπεν αὐτόθεν ἐξ ἕδρης, οὐδ' ἐν μέσσοισιν, ἀναστάς. vt vulgo interpungitur, *sedens dixit, nec stans in medio*, vel *nec in medio, cum surrexisset*. Haec elicias ex Sch. B. et Eustath. qui et addunt: *Epaphroditum* commentum esse caussas facti, quod sedens dixit Agamemnon, non stans, ne ab omnibus audirentur tam humiliter ab eo dicta, et quod vulnus surgere impediret.

Suppleri haec possunt ex Apollonii Lex. in ὑββάλλειν. ὁ μὲν Ἀρχίας ἀκούει κυρίως, καθήμενον, καὶ μήδ' ἀνιστάμενον μηδὲ προεληλυθότα. (sic leg.) *Archias* Epaphroditi fuerat magister, vt discimus e Suida in Ἐπαφρόδιτος. At sectae huius auctor esse debuit *Aristarchus*, quippe qui, e falsa persuasione (v. modo ad 77) versum 77. αὐτόθεν ἐξ ἕδρης interposuerat. Quod et in Eustathio est p. 1172, 12 ὅτι καθεζόμενος δημηγορεῖ — καὶ Ἀρίσταρχος δὲ οὕτως οἴεται.

Pergit Apollonius l. l. οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἑστῶτα μὲν λέγουσι τὸν Ἀγαμέμνονα παρὰ τῇ καθέδρᾳ, οὐδ' ἐν μέσῳ ἑστῶτα. Fuit haec Dionyſii Sidonii ſententia, vt paullo poſt videbimus, eadem quam Alexander Cotyaeenſis amplexus erat.

Fuere ergo duae grammaticorum ad h. v. ſectae; altera ſtatuentium Agamemnonem *ſediſſe* dicentem: cui praeiuerat *Ariſtarchus*, tum in ea fuit *Archias* et *Epaphroditus*; altera eorum, qui *ſtantem dixiſſe* contenderent: in his *Dionyſius Sidonius* et *Alexander Cotyaeenſis*.

Fuere quoque qui ἑσταότως legerent, ἀντὶ τοῦ εὐσταθῶς. ἀρκούντως. ἐθελόντως. Sch. B. et Euſtath. p. 1172, 56.

Taedium facit haec operoſe perſequi; video tamen officii, quod ſemel recepi, eſſe, tricas quoque et laqueos, quos ſibi ipſi implicuere grammatici, explicare.

80 ὑββάλλειν, χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα, „quod ὑββάλλειν eſt ὑποβάλλειν — ὑββάλλειν leniter ſcribendum eſſe cum ſit Aeolicum, contenderat Herodianus ἐν τῇ κ. τῆς καθόλου." ſubtiliter, ſed vere.

In interpretatione huius vocis iterum in duas ſectas diſceſſerunt veteres: cum ea et eſſe poſſit *ſubiicere, monere*, dicenda, et *interpellare*. Accedit quod obſcura eſt altera verſus pars: χαλεπὸν γάρ, ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Scilicet voluit poeta ſubiicere: λέγειν, εἰπεῖν, ἐὰν ὑποβάλλωσιν αὐτῷ οἱ ἀκούοντες, *difficile enim eſt, virum etiam eloquentem dicere, ſi interpelletur ſtrepitu audientium*, quod mox diſertius: βλάβεται δὲ, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. ἐόντα adiectum ſollenni more; aiunt abundare Attico more: v. Porphyr. ad h. v. Qui *ſtantem* dixiſſe Agamemnonem ſtatuerant, expeditam habebant ſententiam: οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν, *nec aequum, conſentaneum eſt interpellare* eum dicentem: ſcil. ſtrependo. Eſt enim ὑποβάλλειν, ὑποκρούειν. ἐμποδίζειν. ὑποκρούεσθαι θορύβῳ τὸν λέγοντα. vnde ὑποβλήδην A, 292 vbi Schol. ſimilia afferunt. Bene haec expoſuit Alexan-

der ap. Porphyr. καλῶς ἔχει τοῦ ἑστῶτος καὶ δημηγοροῦντος ἀκούειν, καὶ μὴ ὑποκρούειν, μηδὲ ἐμποδίζειν. τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ ὑββάλλειν. χαλεπὸν γὰρ καὶ τῷ πάνυ δεινῷ, ἐν ταραχῇ εἰπεῖν. Et in Eustath. similia p. 1172, 37 sq.

At qui *sedentem* dixisse volebant Agamemnonem, statuebant eum statuisse alium in medio, qui pro se diceret, ei tamen *subiecisse dicenda:* hoc esse ὑποβάλλειν, et hominem ὑποβολέα, ἢ ἑρμηνέα, cui Agamemnon praeiret in iis quae dicenda essent. Ita rex partes eius suscepit, qui per interpretem loquitur. Ita intellige Eustath. p. 1171, 58 sq. qui et addit τοῖς χαριεστέροις haec parum placuisse, cum de eo more heroica aetate nihil constet.

Secundum Porphyrium Apollonius, qui tamen et ipse *stantem* Agamemnonem dixisse censuerat (at 77. accipere debuit: *eum stetisse iuxta sedem,* non, in medium progressum) τὸ ὑποβάλλειν etiam hoc sensu acceperat, diuerso tamen modo locum erat interpretatus: nolle Agamemnonem dicere ea, *quae sibi ab alio subiecta et monitu suppeditata sint:* παραιτεῖσθαί φησιν (Agamemnonem) τὸν ὑποβολέα, ὡς ἂν ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου λέγειν μέλλων. ἐμοῦ γάρ, φησιν, ἀκουσάτω, καὶ μηδείς μοι ὑποβαλέτω ἵνα εἴπω· (*quamdiu dicam*) χαλεπὸν γὰρ τὸ ὑποβαλλόντων ἀκούειν (*eos, qui monent:* fere quales *Einhelfer, Souffleurs*) τῷ ἐπιστήμονι τοῦ λέγειν. καὶ πῶς ἄν τις ἐν πολλῷ ὁμάδῳ ἀκούσει τοῦ ὑποβάλλοντος; ἢ ὁ ἀκούσας εἴποι; ὥςτε καὶ λιγὺν ὄντα δημηγόρον, καὶ δύναμιν ἔλοντα τοῦ αὐτοσχεδιάζειν, βλάπτεσθαι ἐμποδιζόμενον τῷ ἐξ ὑποβολῆς λέγειν ἐν πολλῷ θορύβῳ· Contortissima ratio! nec tamen video, quae alia sententia Apollonii elici possit. Nam ὑποβάλλειν de eo dicendi genere, quod per altercationem fit, accipi quidem possit; reliqua tamen Apollonii verba hoc haud admittunt. Subiicit Porphyrius, aut quem ille exscripsit: εἶχε δ' ἄν τινα λόγον ἡ ἐξήγησις, εἰ ἐγίνωσκεν Ὅμηρος τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς δημηγορίας. λέγω δὲ τὸ ἐξ ἀναγνώσεως καὶ γραφῆς ὑποβαλλόμενον (cum quis alteri scripto vel lecto suggerit dicenda.)

In Porphyrio *Apollonius* hic inducitur ὁ διδάσκαλος ἡμῶν. Haec addita valde turbant. De Apollonio aliquo, magistro Porphyrii, nihil aliunde constat. In Apollonii Lexico nihil horum omnium reperitur. Suspicor scholion illud ab Porphyrio transscriptum esse aliunde; et quidem a grammatico e schola Apollonii Sophistae: in cuius Lexico est glossa voc. ὑββάλλειν. καὶ κατὰ μὲν Ἀρχίαν ἡ διάνοια αὕτη· ἑστῶτος μὲν καλόν ἐστιν ἀκούειν, οὐδὲ ἔοικεν ὑββάλλειν ἑτέρῳ. (si scil. Agamemnon alii pro se dicenti et in medio stanti, subiiceret, eumque moneret dicenda) χαλεπὸν γὰρ τοῦτο (supplendum τὸ ἀκοῦσαι τοῦ ὑποβάλλοντος) καὶ ἐπιστήμονι λόγων. ἀνδρῶν δ᾽ ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκούσειεν τοῦ ἑτέρου ὑποβαλλομένου; (pro ὑποβάλλοντος). Prorsus haec conueniunt cum iis, quae in Porphyrio tribuuntur Archiae, vt adeo, si Apollonii glossa illa in Lexico voc. ὑββάλλειν est, Archia quem laudat, serius eum vixisse et Epaphroditi aequalem fuisse necesse sit, quem sub primis imperatoribus vixisse modo vidimus. Ab eadem secta profectum esse suspicor aliud Scholion, eodem modo interpretandum, in Sch. A. χαλεπὸν γὰρ, ἑτέρῳ ὑποβάλλειν τὸν λόγον ὃν αὐτός τις εἰπεῖν βούλεται, κἂν ὅτι μάλιστα ἐπιτιμῶν (*increpando?* an ἐπιτείνων sc. τὴν Φωνὴν, *intenta voce suggerendo dicenda)* Contra cum Alexandri ratione prorsus conuenit interpretatio Dionysii Sidonii diserte proposita in Apollonio; οἱ δὲ περὶ τὸν Σιδώνιον ἐκ τοῦ ὑββάλλειν τὸ ὑποκρούειν ἀκούουσιν. ἡ δὲ διάνοια οὕτως· ἑστῶτος μὲν καλὸν ἀκούειν. οὐδὲ ἐοικός ἐστιν ὑποκρούειν τὸν λέγοντα. Χαλεπὸν γάρ ἐστι καὶ τῷ ἐπιστήμονι λέγειν ὑποκρουομένῳ διὰ τὸν θόρυβον λέγειν. ἀνδρῶν γὰρ ἐν ὁμάδῳ πολλῷ πῶς ἄν τις ἀκούσειεν ἢ εἴποι ὑποκρουόμενος ὑπὸ τῶν θορυβούντων. καί Φησιν ὁ Σιδώνιος, ὅτι τῷ ὑββάλλειν ὅμοιόν ἐστι τοῦτο· τὸν δ᾽ ἄρ᾽ ὑποβλήδην ἀμείβετο. Vides omnem Alexandri interpretationem, omnemque meliorem rationem ad Sidonium referri auctorem.

Vt verbo absoluam, duplex fuit, quod iam dixi, ratio interpretandi voc. ὑββάλλειν inter veteres, et ex eo

conſtituendi ſententiam, vt eſſet vel *ſtrependo interpellare*, vel *ſuggerere dicenda*. Prius verius, habent quoque Sch. br. Et ſic interpretati ſunt οἱ χαριέστεροι ap. Euſtath. p. 1172, 18—21. Alterum Sch. Exc. attingunt: τινὲς κακῶς ἤκουσαν· τὸ δι' ἑτέρου λέγειν. Mature e disputatione grammaticorum ſublatam eſſe controuerſiam neceſſe eſt; nam in Heſychio nihil notatum eſt, praeterquam ὑββάλλει. ὑπερτίθεται (leg. ὑποτίθεται) ὑποβάλλει. et in ὑποβάλλει, ὑποκρούει. Nec in Etymol. habetur niſi in ὕβρις — ἢ παρὰ τὸ ὑββάλλω, τὸ ἐμποδίζω ὕβαλις καὶ — ὕβρις. Et in Suida hoc vnum: ὑποβαλλόμενοι — ἢ ὑποβλήτως λέγοντες.

Subiungit Porphyrius ſuam interpretationem: μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ἀκούοντες, διὰ τί συνεληλύθαμεν. ἐπίστασθε γὰρ τὰ πάντα. καὶ ὁ λόγος μοι τὰ νῦν οὐ πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὸν Ἀχιλλέα ἔχει τὴν ἀπότασιν. Χαλεπὸν γὰρ τοὺς εἰδότας τὴν αἰτίαν τῆς συνόδου, ὡς μὴ εἰδότας, θορυβεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἐμποδίζειν καὶ τῷ λέγοντι καὶ τῷ ἀκούοντι — eiusmodi prooemia contra tumultuantes multa occurrere in oratoribus. Scilicet Porphyrius ἐπιστάμενόν περ ἐόντα ad *audientem* retulit, et ad Achiuos, qui iam noſſent, cuius rei cauſſa concio haec populi habeatur: vt ſit χαλεπὸν γὰρ, *moleſtum enim eſt*, eum, qui nouit cuius cauſſa conuenerit concio, tumultuari ſciſcitando tanquam illud ignoret; legebat quoque mox 84 Ἀργείων ἢ μὰν νέοι ἠδὲ γέροντες. Totam hanc interpretationem contortam eſſe, facile quilibet ſentiat. Multo verius alius grammaticus in Sch. B. et Sch. Exc. εἰδὼς ὁ Ἀγαμέμνων, ὅτι μέλλει θορυβεῖσθαι, ὡς αἴτιος γεγονὼς φθορᾶς τῇ Ἑλληνικῇ στρατιᾷ, ἡσυχίαν ἑαυτῷ προκατασκευάζει. — et alii eodem modo: eum dicere haec πρὸς τοὺς Φιλαχιλλεῖς κραυγάζοντας καὶ ὑποκρουομένους. (apud Porphyr. et ap. Euſtath. p. 1172, 30 ſq.)

ἐπιστάμενόν περ ἐόντα. Pro hoc Ariſtarchus ἐπισταμένῳ περ ἐόντι. Sch. A. Koeppen olim noſter ingenioſa eam viam inceſſerat, vt diceret, plures cum Agamemnone ad dicendum ſurrexiſſe; et hos cum ſilere iuſſiſſe;

nec orationem initium habere, nisi cum v. 85. tum demum eum surrexisse. Sed reliqua 79—82. non bene conueniunt. Video quoque ab eo memorari aliam iuncturam verborum v. 80. χαλεπὸν γὰρ, (τινὰ) ὑποβάλλειν καίπερ ἐπιστάμενον ὄντα. *molestum nobis est, alium, etsi disertum, nos interpellare.*

81. ἀνδρῶν δ' ἐν πολλῷ ὁμάδῳ πῶς κέν τις ἀκοῦσαι ἢ εἴποι; Primum, δὲ est pro γάρ. nec bene abest ab vno Vindob. Tum ad πῶς κέν τις ἀκοῦσαι ἢ εἴποι Aristarchus supplebat: οὕτως χρώμενος. E Didymo Sch. A. Scilicet plenum esset, quomodo quis in tanto tumultu aut audiat dicentem aut ille dicat ita vt audiatur. ἀκούσειεν est ap. Apollon. in ὑββάλλειν extra metrum. πῶς κ' ἄν τις ἀκούσῃ Maximus Tyr. Diss. XVII, p. 333.

82. βλάβεται δὲ λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής. Vox βλάβεται noua forma. βλάπτεται. ἐμποδίζεται redditur in Sch. br. *excidit oratione*, male caussam agit. Iterum inf. 166. occurrit.

βλ. γὰρ λιγύς περ. Lips. inulto metro. forte ex interpretamento τοῦ δέ.

83. Πηλεΐδῃ μὲν ἐγὼν ἐνδείξομαι. Occurrit vltimum hoc vno loco, e contexto declarandum: Sch. A. et Sch. br. οἷον, τὴν ἀπότασιν (non ἀπόδοσιν, vt in Sch. A. est) τῶν λόγων πρὸς Ἀχιλλέα ποιήσομαι φανερῶς, ἢ ἀπολογήσομαι. Sch. B. οἷον διαλέξομαι καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπερείσω τὸν λόγον· vnde et ἀριδείκετος ad quem quis propter dignitatem orationem conuertit: de hoc v. ad Il. Α, 248. Obscura haec. Rem sic expediendam arbitror: ἐνδείξομαι sc. τὸν μῦθον v. seq. ἐνδεῖξαι est *monstrare, declarare*, τὸν λόγον τινὶ, (Koeppen τὸ πρᾶγμα. et hoc bene) *alicui rem accuratius declarare*, ἀποδεῖξαι. Hesych. ἐνδείξει. ἐπιδείξει. ἔνδειξις, ἀπόδειξις. ἐνδείξομαι, ἀπολογήσομαι ex contexto huius loci. Et Suidas p. 737. ἐνδειξαμένῳ, ἀντὶ τοῦ, ἀπολογησαμένῳ. Ἔνδειξις in vocabulum forense abiit alio sensu.

ἐγὼν ex Grammaticorum officina prodiisse et h. l. autumo.

84. *Σύνθεσθ'. κρίνατε, δοκιμάσατε* Sch. A. Melius Schol. B. *τὸ δὲ σύνθεσθε δηλοῖ τὸ, κατὰ νοῦν λαβέτε.* Quod iam A, 76 vidimus, *σὺ δὲ σύνθεο.* Barnes adſcripſit vſ. Jl. H, 44. Od. A, 328.

Porphyrius ſup. ad v. 80 laudatus recitat: *Σύνθεσθ' Ἀργείων ἤ μὲν νέοι ἠὲ γέροντες.*

85. *πολλάκι δή μοι τοῦτον Ἀχαιοὶ μῦθον ἔειπον.* Schol. A. „*σημειοῦνταί τινες, ὡς ἂν λεγόντων τινῶν, ὅτι ἠδίκησεν ἀφελόμενος Βρισηΐδα.* h. e. apparere ex h. v. fuiſſe, qui Agamemnoni hoc exprobrarent. Et Schol. B. quaerit *ποῖον τοῦτον τὸν μῦθον*; reſpici ille putat ſup. verba Achillis vſ. 56 *ἢ ἄρτι τόδ' ἀμφοτέροισιν ἄρειον.* Verum dicendum erat, non plene eloquutum eſſe Agamemnonem prauo pudore prohibitum, qualis ille *μῦθος* fuerit: ſcilicet eum increpantium, tanquam qui Achillis iram ſua iniuria prouocauerit et culpam ſuſtineat tantorum malorum, quae Achiuis euenerint. Subiicit itaque: *καί τε με νεικείεσκον*, obiurgarunt.

In verbis permutant Vrat. d. et vn. Vindob. *μῦθον* A. *τοῦτον.*

86. *καί τε με νεικείεσκον.* „Apud Ariſtophanem et in Chia *νεικειοῦσιν.*“ Fuiſſe in obiurgantibus Neſtorem, recte obſeruat Schol. B. v. I, 111 ſqq. at idem iis annumerat Therſiten B, 239 *ὃς καὶ νῦν* A. vix bene.

ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι. Verſus ſqq. exagitati ſunt propter impiam ſententiam; vt ab Ammonio in Ariſtotel. *περὶ Ἑρμηνείας* p. 91. b. ed. Ald. Maximo Tyr. XIX p. 375. cf. Excurſ. I. ad h. libr.

87. *καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς.* memoratam hanc iam vidimus I, 567. Fuere, qui ſcriberent *ἡ Ἐριφοῖτις.* (memorat quoque Etymol. ſed *ἡ ἐροφοῖτις.* ab *ἔρα, ἡ γῆ, ἡ ἐν γῇ φοιτῶσα.*) Hos refellit Herodianus: Schol. B. et probat Schol. A. etymon ab *ἀὴρ, τὸ σκοτεινὸν, ἐπεὶ ἀοράτως φοιτᾷ.* Euſtathius quoque *ἀφανῶς φοιτῶσα.* et Schol. br. *ἡ διὰ τοῦ σκότους φοιτῶσα. ἢ ἀόρατος.* (paria in Etymol. *ἠεροφοῖτις Ἐρινύς.* In Suida autem et ad *ἀέρα* et ad *ἔραν* videtur reſpici: *ἡ ἀοράτως ἐρχομένη κατὰ τὰ*

ἔργα) ἢ ἡ ἀπροοράτως φοιτῶσα καὶ ἐπερχομένη, ὡς τιμωρὸς τῶν ἀδικημάτων. ἐστὶ δὲ καταχθονία δαίμων, ἡ Ἐριννύς. Est quoque Scholion in Townl. vbi inter alia: ἔνιοι δὲ ἰροπῶτις παρὰ τὸ Αἰσχύλειον· οἱ δὲ, εἰαροπῶτις ἐγκειμένου τοῦ εἶαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα. Mirum acumen! e quo tamen illustrari et emendari potest gloſſa Hesych. h. v. Quale sit hoc Aeschyleum, docebunt nos editores Aeschyli. Reliqua vero sic sunt emendanda: ἰαροπῶτις — οἱ δὲ εἰαροπῶτις, ἐγκειμένου τοῦ ε. εἶαρ, ὅπερ ἐστὶ κατὰ Σαλαμινίους αἷμα. Callimachus etiam τὸ ἔαρ pro λίπος dixerat in Schol. Nicandri Alexiph. 87. vnde in fragm. CCI. Corrigendum quoque in Etymol. p. 421 extr. ἠεροφοῖτις Ἐριννὺς — ἢ παρὰ τὸ ἔαρ, ὃ σημαίνει τὸ αἷμα. ὁ αἱματοπότης, ἠεροπότης. leg. εἰαροπότης. Fuit vtique vox antiqua varie scripta ἔαρ, εἶαρ, ἴαρ, ἦαρ, αἷμα. Occurrunt ap. Hesych. omnes hae formae ἴαρα quidem corrupte; at recte ἔαρ, αἷμα, Κύπριοι (iidem qui Salaminii) vbi v. Notam. In eodem v. εἰαροπότης et ἰαροπότης. εἶαρ notum ex Etymologo, et versu Callimacheo fragm. CCXLVII. etiam ex Suida in ἔαρ.

Ἐρινὺς in Townl. Vrat. b. scriptura antiqua.

88. ἄγριον ἄτην. Payne Knight, vir doct. qui αϝάτην antiquiorem formam esse putat, offendit ad hunc versum, et malit οὖλον αϝάτην, vel αϝτην. Enimuero assertam videbis antiquiorem formam ἄτην et ἄτω, in Excursu II. ad lib. IX. processit ex ea cum esset ἀτή, αϝάτη, ἀάτη, ἄτη.

90. ἀλλὰ τί κε ῥέξαιμι. Sic αἱ Ἀριστάρχου ap. Schol. A. recte. quorsum enim ante ῥέξαιμι κεν?

Θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ. Miris modis ineptierunt veteres in verbis his, quae nobis expeditissima sunt, bonae interpretationis saepe multo magis gnaris in patrio eorum sermone; culpam stultitiae attribuit deae, cui a se resisti non potuerit, Agamemnon. hoc extulit generaliter: ἡ Θεὸς Ἄτη διατελευτᾷ, διατελεῖ, πάντα. At vide mihi veteres grammaticos.

Afcalonita *διὰ* abundare cenfebat; Didymus *διὰ* vim *τοῦ διόλου* habere, *ὥςπερ ἐπὶ τοῦ διηλίτης, ὁ δι' ὅλου ἁμαρτάνων.*" Schol. A. at Schol. B. Leid. Townl. et Mofc. pro ifta voce habet *ὁ διαλείτης.* (Suppeditat fcriptura haec verum etymon, quod non affequi liceret ex Hefychio in *διηλίτης* et *δειελίτης κακοῦργος. ἀπατεών.*)

Addit Schol. A. *οὐ προςεκτέον δὲ τοῖς ὑφ' εν ἀνεγνωκῶσιν.* Quam tandem rationem hanc effe putabimus? Scilicet fpectant haec ad lectionem Hellanici *θεόςδια* legentis; Schol. Townl. *Ἑλλάνικος δὲ θεόςδια, τὰ θεόςδοτα,* fpectat eo quod alio loco apponitur: *οὐδεμία λέξις ἁπλῶς κατὰ τὴν Ἰάδα καὶ τὴν Ἀτθίδα κατ' ἐπιπλοκὴν ἔχει το σδ.* Rem vberius declarat Scholion ab Euftathio feruatum p. 1173, 24. *οἱ δὲ παλαιοί φασιν, ὅτι Ἑλλάνικος ὑφ' ἓν ἀνεγίνωσκε θεόςδια, οὕτω λέγων τὰ θεόςδοτα, καὶ νοῶν, ὅτι τὰ θεόςδοτα πάντα τελειοῦται καὶ οὐ διαπίπτουσιν.* Vix affequi licet, quomodo aliquis prudentior, isque natione Graecus, et antiquus fcriptor, tam abfurde ftatuere potuerit. Sturzium, virum doctum, Euftathii locus haud fugit, in Fragm. Hellanici p. 31. et fagaciter cogitat de Hellanico grammatico, Alexandrino, ap. Suidam. Verum de antiquiore Hellanico fatis probabile eft, poteftque hoc pro exemplo effe tenuium critices elementorum prifca aetate. Expofuerat ille mythum Ates ex Homero, et aut verfum ita recitauerat, aut fententiam poetae ita expreflerat, vt eum *θεόςδια* iunxiffe appareret. Simili modo ftatuebam de altero loco Jl. O, 651. Obff.

Lesbocles alio modo ineptiebat diftrahendo *διὰ*, vt effet *θεὸς δ' ἴα* h. e. *μία δὴ θεὰς* (leg. *μία δ' ἡ θεὸς*) *ἡ Ἄτη τὸ πάντων ἔχει τέλος.* Schol. B. Townl. Mofc. Attulerat hoc iam Valken. ad Ammon. p. 247 e Cod. Leid. fed poftrema corrupte, *μία δὲ θεὸς ἡ εἴτε τὸ πάντων ἔχει τέλος.* leg. *ἡ Ἄτη.*

In nonnullis fuit *θεοὺς διά:* h. e. *διὰ θεοὺς τέλος πάντα λαμβάνει.* Alii vero *θεοὺς διὰ πάντα τέτυκται* legerant. Schol. A.

In tot tantasque salebras se induxerant homines, quod non viderant διατελευτᾷ iungenda esse, et esse pro διατελεῖ, vt τελευτᾷν pro διατελεῖν iam vidimus Θ, 9. Σ, 328. Quod autem πάντα dixit, non erat vrgendum; nam respectu Ates restricte est accipiendum; ad exitum adducit omnia ea, quae meditatur in eum, cum mala machinatur; quemadmodum vs. sequ. πάντας ἀᾶται, qui stultitiam aut scelus admittunt.

Haec cum non expedirent dicto modo, Schol. A. B. Townl. Mosc. post ῥέξαιμι et post τελευτᾷ interpungere iubent, vt sententia sit absoluta et generalis, inde autem noua sententia exordiatur: Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη scil. ἐστί. perquam ieiune. Sicque τελευτᾷ accepere dictum διὰ πάντα, per omnes res numen τέλος ἔχει summam potestatem exercet; nescio quo vsu. Sequuti sunt interpunctionem Schol. br. Eustath. recentiores edd. et interpretes. Ne in fraudem inducamur, interpunctionem post τελευτᾷ sustuli, nam θεὸς Ἄτη τελευτᾷ iungenda esse videntur.

91. πρέσβα Διὸς θυγάτηρ, ἣ πάντας ἀᾶται. Schol. B. κατ' εὐφημισμὸν ὁ λόγος· οἷον, καθ' ὃ θεὸς, πρέσβα πᾶσι καὶ τίμια (Schol. br. ἔντιμος) etsi eadem οὐλομένη. Etiam Hesych. πρέσβα. ἔντιμος, πρεσβυτάτη. σεμνή. Nec aliter Etymol. Potest sane nec minus vna esse e deabus natu maioribus, vt sunt Titanides. Est quoque eo sensu πρέσβα Κλυμένοιο θυγατρῶν, pro πρεσβυτάτη, Od. Γ, 452. Firmauit tamen vsus notionem alteram: vti Iuno πρέσβα θεά, v. sup. ad E, 721. Sic πρέσβα Δίκη ap. Quintum XIII, 378 et al.

Volunt grammatici πρέσβα contractum esse ex πρέσβεια, malim dicere esse formam antiquam.

ἣ πάντας ἀᾶται. ἀάεται, βλάπτει. ex ἄω. ἀάω. v. Excurs. II. ad IX. (J.) addit tamen Apollon. Lex. et Hesych. ἀᾶται, ἄγαν βλάπτει. perperam. ἄαται nonnulli in Schol. Townl. vt sit pro ἆται, διῃρημένως ἄαται. sicque Vrat. d. male. Schol. Pindari P. II, 52 hoc versu probat Pindaricum ἀάτη esse idem, quod mox contracte factum ἄτη.

92. οὐλομένη, τῆς μέν ϑ' ἁπαλοὶ πόδες. vulgo lectum; at τῇ μὲν meliores codd. Barocc. Harl. pro lect. var. Vat. fr. Mosc. Townl. Ven. Sic Aristarchum legere ait Schol. A. Aristophanem vero τῇ μὲν sine ϑ' Schol. Townl.

τῇ μέν τε. respondet, non κατὰ δὲ vs. 94. sed ἀλλ' ἄρα τήγε.

ἁπαλοὶ πόδες. „λανθάνει γὰρ ἐπιφοιτῶσα" Schol. B. ἀψοφητὶ ἐπιφοιτῶσα Eustath. Supra tamen I, 501 eadem σϑεναρή τε καὶ ἀρτίπος alio respectu. Schol. B. Ludit in ἁπαλοὶ πόδες, quos ad Amorem transfert, Plato Sympos. p. 195. Expressit locum Rhianus ap. Stobaeum Serm. IV. p. 54. (Schow p. 115) ἡ δ' Ἄτη, ἁπαλοῖσι μετατρωχῶσα πόδεσσι ἄκρῃς ἐν κεφαλῇσιν, ἀνώϊστος καὶ ἄφαντος ἄλλοτε μὲν γραίῃσι νεωτέρη, ἄλλοτε δ' αὖτε ὁπλοτέρῃσι γρηῢς ἐφίσταται ἀμπλακίῃσι, Ζηνὶ ϑεῶν κρείοντι Δίκῃ τ' ἐπὶ ἦρα φέρουσα.

οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει πίλναται. οὐκ ἐπιπίλναται οὔδει. οὐ προςπελάζει τῇ γῇ, Schol. br.

93. ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. ἥ ex: cidit tamen Scholion A. κατ' ἀνδρῶν Schol. B. reddit per ἐπί. Et Schol. br. κατὰ τὰς τῶν ἀνθρώπων κεφαλὰς ἐπιβαίνει. Laborant quoque in explicando incessu deae per capita: item Eustath. Ad contemtum trahebat Koeppen, vt est quoque inter alia ap. Schol. B. Enimuero volat Ate, vt ap. Horatium atra Cura, circa laqueata tecta, vt haud animaduersa inuolet et incautum opprimat.

ἀλλ' ἄρα ἥγε. turpis hiatus; fuit haud dubie τή γε. Eum tamen video vbique, etiam sic editum in Platon. Sympos. p. 195. Steph. vbi hic locus memoratur; et in Stobaeo Serm. LXI p. 396 extr. vbi exscriptus extat. Bentleium vitium haud fugit, sed tentat ille: ἀλλὰ γὰρ ἥδε. ἀλλ' ἄρα τῇδε. vel ἠερίη δὲ, vt est ἠεροφοῖτις.

94. βλάπτουσ' ἀνϑρώπους. κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε. — ἀϑετεῖται ὡς περισσὸς καὶ κακοσύνϑετος. quid enim aliud facere potest, quam βλάπτειν, Ate? (reprehendam potius otiosum ἀνϑρώπους post ἀνδρῶν) non bene autem positum ἕτερον, debebat esse ἄλλον. Instant

nonnulli dicendo Agamemnonem de se et Achille dicere, et hoc respectu esse *ἕτερον*. Atqui dicitur generali modo: itaque mox ad Iouem digreditur. (Schol. B. ita occurrit vt dicat: *ἕτερον* esse alterutrum irascentium; sic quoque Eustath. qui illustrat per illud: *εἰ γοῦν ἕτερός γε φύγῃσι*. E, 258. vel, non me solum sed et alium.) Alio modo Schol. br. *ἕνα γοῦν τινα ἔβλαψεν, ὅτι μὴ πολλούς*. voluit, puto, dicere, *κἂν μὴ πολλούς*. Apollon. Lex. p. 387. *οἷον. εἰ καὶ μὴ πολλοὺς, ἕνα γε ἔβλαψε. περὶ γὰρ τῆς Ἄτης ὁ λόγος*. valde ieiune. — Sed, pergit Schol. A. omnino, inquit, *παρῴδηται ἐκ τῶν Λιτῶν· βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἱ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω*. (sup. I, 505) „Concedam haec, etsi non probem. Nam *ἕτερόν γε* comparatiue dictum recte: *alium quam nos*." Non nos soli hoc sumus experti; opprimit ea non minus alios. Iunctura tamen est antiquo more paullo durior. Quod hemistichium *βλάπτουσ' ἀνθρώπους* iam lectum est, non sufficit ad fraudem arguendam. Poterat etiam alterius hemistichii fons detegi Od. Λ, 291 *χαλεπὴ δὲ θεοῦ κατὰ μοῖρα πέδησε*. Versum ad iuncturam necessarium esse arbitror; eo enim sublato nexum non video: *Ate etiam alium quam nos duo, ipsum Iouem, constrinxit, h. e. corripuit, oppressit, et in fraudem induxit: κατεπέδησε καὶ ἕτερόν τινα, prudentiorem et maiorem ambobus nobis*; non solos nos. At illud quaeri potest, vtrum cum proxime antecedentibus iungenda sint, an cum superioribus: *ἣ πάντας ἀᾶται, κατὰ δ' οὖν ἕτερόν γε πέδησε*. hoc Ernesti faciebat. Sin versum eiiciendum censeas; alio modo totus locus erit constituendus et interpungendus: 90. *θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ Πρέσβα Διὸς θυγάτηρ Ἄτη, ἣ — βαίνει, καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο*. Ate etiam vtique Iouem in fraudem induxit, vt stolide ageret et malum sibi arcesseret.

ἕτερόν γ' ἐπέδησε, Eustath. Barocc. Cant. Mori. Vrat. A. b. d. vn. Vindob.

95. *καὶ γάρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο*. Ita, *Ζῆν' ἄσατο*, Ven. A. et B. Townl. Lips. Cant. Harl. Vrat. d. fragm. Mosc. vn. Vindob. Adiectum Scholion A. „Ἀρ-

σταρχος· Ζεὺς ἄσατο. καὶ οὕτως ἐν ἁπάσαις· Ζεὺς ἄσατο. καὶ γὰρ ποιητικώτερον, ἐν δέ τισι τῶν εἰκαιοτέρων· Ζῆν' ἄσατο." At in hoc vulgares (εἰκαιότεροι) probandi ſunt; nec ſequendi ſunt Ariſtarchus et ceteri, qui non viderunt, Ζεὺς ἄσατο eſſe *ſtultitiam commiſit.* At h. l. requiri *Aten laeſiſſe Iouem*, hoc ſenſu deberet eſſe Ζεὺς ἀάσθη. Nam βλάπτουσι ἀνθρώπους, aut hoc verſu excluſo, poſt πάντας ἀᾶται, ſequi debet: ἔβλαψε καὶ τὸν Δία, atque hoc eſt Ζῆν' ἄσατο pro ἆσε. quod occurrit Od. Λ, 61 ἆσέ με δαίμονος αἶσα. vnde ἄσας. βλάψας. ἔβλαψας. Σοφοκλῆς Τρωΐλῳ Heſych. Alio modo dictum eſt inf. 137.

Iam pro ἄσατο erat ἄσσατο editum. Poſſet et hoc ferri; nam vt ad I, 116 vidimus, ſunt plures formae: ἄω, ἄσω, ἄσατο priore breui. et ἄσω, ἄσατο, priore longa.

Vitioſe editum erat καὶ γάρ δή νύ ποτε Ζῆν' ἀάσσατο in Flor. Aldd. Rom. Turn. quod et in codd. nonnullis occurrit. Coepit Steph. edere Ζῆν' ἄσσατο in marg. γρ. δή ποτε Ζῆν' ἀάσσατο. Hoc Euſtath. habet, qui tamen et prius nouiſſe videtur; p. 1173, 31. καὶ γὰρ δή ποτε Ζῆν' ἀάσατο. (quod Clarke praeferebat et erat in Schol. Townl.) ἢ Ζῆν' ἄσατο. Idem in ſqq. agnoſcit ἆσε, ἀᾶσθαι, et ἀπὸ τοῦ ἀᾶσθαι, ἀάτη et ἄτη. perturbate. v. ad I, 116. Mirum Apollon. et Etymol. de hac voce tacere niſi quod hic de ἆσαι, βλάψαι, verbo monet. Sch. br. ἀάσσατο, ἔβλαψεν ἡ Ἄτη.

Bentl. variis modis tentabat verſum; quod nolim factum: καὶ γὰρ δήποτε Ζῆν' ἀϝάσατο. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Ζεὺς ἀϝάσαθ' ὃν πρ. vel καὶ γὰρ δή νύ ποτε Δί' ἀϝάσσατο.

96. ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν φάσ' ἔμμεναι. Chia φάμεν ἔμμεναι (prior in φάμεν eſt breuis v. c. O, 735 ἠέ τινάς φαμεν εἶναι) ſed interpolationem hoc redolet ab eo qui τὸν φασι de Ioue ferre nequibat. Atqui φασὶν eſt, *aiunt communi conſenſu.* ὁμολογοῦσιν, vt bene reddit Euſtath. p. 1174, 5. — φασὶν eſt vitiato metro in Aldd. et in Rom. φάσ' recte Flor. et Turn. H. Steph. Ad Iouem ἄρι-

στον ἀνδρῶν ἠδὲ θεῶν, bene monet Koeppen, quod fortiſſimum Iouem eſſe *inter homines* dicit, id quod per ſe patet, ſi inter deos excellit, ex antiqua formula adiectum eſſe: ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Ita apud Heſiod. Theog. 220 Moeras punire delicta ἀνδρῶν τε θεῶν τε et in Sc. Herc. 28 Hercules eſt ἀλκτὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

ἀλλ' ἄρα, καὶ τόν. Pro hoc, ἀλλά νυ καὶ τὸν Ariſtophanes. Sch. A. Ceterum ex h. l. Apollon. IV, 817 vbi Iuno Thetidem placat Peleo: Ἀάσθη. καὶ γάρ τε θεοὺς ἐπινείσεται ἄτη.

97. Ἥρη, θῆλυς ἐοῦσα, δολοφροσύνῃς ἀπάτησεν. ,,quod θῆλυς vt πῆχυς. θήλεας vt πήχεας.“ Sch. A. Reſpicit Scholion ad E, 269 vbi v. Obſſ. θῆλυς pro θήλεια iam K, 216 vidimus.

Quod καὶ τὸν eſt τοῦτον, obſeruat Apollon. Lex. p. 651. δολοφροσύνῃσ' Euſtath. vt alibi alii; ſane accuratius; nam eſt — αις et — ησι. In Flor. erat δολοφροσύνη. — ύνῃ Vrat. A. b. et in Cant. — ύνην.

99. ἐϋστεφάνῳ ἐνὶ Θήβῃ. Interpretatur vocem Heſych. in εὐστέφανος — εὔπυργος, εὔτειχος. vbi v. Notam. Sch. br. κατατετειχισμένῃ ſimpliciter. Recte. Thebis hoc epitheton tribuitur quoque apud Heſiodum et Pindarum.

Poterat hic ſubſiſtere Agamemnon; at ſubiicit ille longam narrationem, ad ſenſum noſtrum prorſus alienam a re et conſilio et tempore. Verumtamen defenditur illa more rudium et antiquorum hominum, et exemplo Phoenicis. Pronuntiet itaque aliquis me audentior, potuiſſe totum locum ſerius eſſe interpoſitum ex aliqua Heraclea.

102. ὄφρ' εἴπω laborat metrum per digamma οφρ' Ϝειπω. Proſpexerat vitio iam Bentleius emendando ὄφρ' αὐδῶ. vt iam ſupra, H, (VII) 349 malebam ὡς εἴπω. Attamen mirum eſt, decies vel vicies repeti ὄφρ' εἴπω, vt, et altera ex parte ὡς ἂν ἐγὼ εἴπω, *prout*. nunquam aliter; αὐδῶ vero nusquam. Videtur itaque eſſe verſus a rhapſodis memoriter interiectus. τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀνώγει. duo Vindob. et ſic edidit Turneb. ex ed.

Rom. At κελεύει Cant. Vat. Vrat. A. b. fragm. Mosc. vn. Vindob. sicque Ald. 2. cum sequacibus.

103. σήμερον ἄνδρα Φόωςδε μογοςτόκος Εἰλείθυια ἐκφανεῖ. Est haec ἀνάγκα πατρόθεν ap. Pind. Ol. III, 50. qua fatale erat, vt Eurystheo seruiret Hercules. Excitat h. v. ibi Schol.

μογοςτόκος Εἰλείθυια. De varia acceptione epitheti vidimus iam ad Λ, 270. Est ἡ μογοῦσα περὶ τοὺς τοκετούς. Memorari nunc vnam Ilithyiam, mirum non est; ita vna Χάρις, vna Musa, Nympha, memoratur, cum plures sint.

104. ἐκφανεῖ, ὃς πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξει. Alcmena tum Tirynthe habitabat; suntque περικτίονες ex *Argiuis*, seu Achiuis. — περικτιόνεσσι. Memorat Eustath. περικτίονες, περίοικοι, — ab Herodiano περικτιόνες scribi et περικτίων. p. 1175, 14. περικτίται sunt Apollonio Arg. II, 452 a κτίω. κτίμι. — περικτύονες vitiose Lips.

ἐκφανεῖ. ἐξαγάγῃ πρὸς τὸ φῶς — γεννηθῆναι ποιήσει. Sch. B.

ἀέξει vitium Vrat. A. ἀνέξει Vrat. b.

105. τῶν ἀνδρῶν. Notat Sch. B. deesse articulum τῶν." Scilicet τῶν ἀνδρῶν Homero est pro τούτων adeoque deficit τῶν, vt sit τούτων τῶν ἀνδρῶν. Laudat ille (Od. B, 206) εἵνεκα τῆς ἀρετῆς ἐριδαίνομεν (quod scilicet est pro ἕνεκα ταύτης τῆς ἀρετῆς Penelopes).

At disputatur de altero hemistichio: τῶν ἀνδρῶν γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Nam primo duplex est interpunctio vel τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι, quae per se expeditior est, (ἀνδρῶν γενεά, vt Πριάμου, Δαρδάνου γενεά, vt Υ, 303. 4. 6.) cum altero autem versu 111 non conuenit; altera quae cum hoc conuenit, sed obscurior est: ἄνδρα Φόωςδε ἐκφανεῖ — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵ θ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Sed videamus primo loco, veteres quid senserint.

Sch. A. ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστιν· οἷς τὸ αἷμα ἐξ ἐμοῦ ἐστιν. οὐχὶ, οἱ αἵματος ἐξ ἐμοῦ εἰσι. ἐπεὶ κἂν ἡ σύναρθρος ἔκειτο. ὅθεν καὶ ἑξῆς (vs. 111) φησὶ τῶν ἀνδρῶν, οἵ σῆς ἐξ

αἵματός εἰσι γενέθλης. οἷς τὸ αἷμά ἐστιν ἐκ σοῦ. Valde obſcura haec, niſi aliunde noris, diſputatum eſſe, vtrum αἵματος ἐξ ἐμεῦ ſit pronomen poſſeſſiuum, ab αἷμα ἐμὸν, an ſit ab τὸ αἷμα ἐμοῦ. (αἷμά μου) v. Apollon. de Syntaxi II, 22. p. 165. qui pro primitiuo habet, vt alias eſt αἷμά μου. At vel ſic non apparet, quomodo genitiuum αἵματος expediuerit: Scilicet primo interpunctionem ſequi debuit: τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, tum debuit iungere, οἵτε εἰσὶν αἵματος (pro οἷς τὸ αἷμά ἐστιν) ἐξ ἐμοῦ. et ſic alterum verſum 111 nectere debuit verbis: οἵ εἰσιν αἵματος ἐκ γενέθλης σῆς. Contra haec diſputare poterant aduerſarii hunc in modum: ſi h. l. eſt γενέθλης σῆς, quidni et priore loco ſit poſſeſſiuum αἵματος ἐμοῦ? Aut ſi hoc ἐμοῦ eſt pro μου, quidni et ſcriptum ſuit οἵ σευ ἐξ αἵματος? nam ſic poſſet ordo fieri: οἵ εἰσι γενέθλης ἐξ αἵματός σου.

Subiicitur in Schol. A. Ἄλλως· τούτων τῶν ἀνδρῶν, οἱ ἐκ τῆς σῆς σπορᾶς τὸ αἷμα ἔχουσιν. Hoc Scholion ad vſ. 111 pertinet, debuitque ordo ſecundum illud hic eſſe: οἵ εἰσιν αἵματος ἐκ σῆς γενέθλης.

Si tamen hoc verſu ita iunguntur verba: reſpondere debet quoque iunctura vſ. 105. et iungenda ſunt γενεῆς et αἵματος, quae et alibi ſunt ſynonyma et ſimul poſita: vt Z, 211 ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. Od. Θ, 583 μεθ᾽ αἷμά τε καὶ γένος αὐτῶν. Schol. B. ad locum noſtrum docet: αἵματος, μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ γένους. (Sch. br. ἀντὶ τοῦ σπέρματος. γένους) atqui de hoc nemo dubitet; σέθεν ἐξ αἵματος γεγόναμεν occurrit ap. Aeſchyl. Sept. ad Theb. 141. 2. et ſic al. ſed de commodo verborum ordine. Scilicet nunc interpungendum erit: ἐκφανεῖ — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵ θ᾽ αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. et iunctura verborum facienda: οἵ εἰσι γενεῆς αἵματός τε ἐξ ἐμεῦ. quae particulae disiunctio non eſt inaudita. Conuenit ſic vtraque Iouis et Iunonis oratio: nec tamen numeris omnibus; nam ita vſ. 111 eſſe deberet οἵ εἰσι γενέθλης αἵματός τε ἐκ σου.

Ariſtarchus, qui ſenſerat moleſtum eſſe τό τε in οἵ θ', eo omiſſo, ſcripſerat οἱ αἵματος. Nec tamen hoc neceſſe erat; nam οἵτε iungenda eſſe apparet; ſaepe autem hoc dictum eſſe vidimus pro ſimplici οἵ. Etiam Clarke ſic iunxit, etſi perperam in τε vim aliquam quaerit: „οἵτε *qui ſcilicet.*" Loci difficultas nec ipſe nec alius attigit.

Hactenus antiquiores. Vtamur nunc iudicio noſtro. Per ſe ſpectatus locus vterque ſeorſum facile expediri poteſt. Difficultates oriuntur ex eo, quod verſus prior cum altero ex eo repetito et procuſo non ſatis conuenit. In priore vſ. 105 eſt: Jlithyja in lucem proferet ἄνδρα γενεῆς τῶν ἀνδρῶν, οἵτε εἰσὶν αἵματος ἐξ ἐμεῦ, (vt veteres voluere, dum vulgo accipitur ἐξ αἵματος ἐμοῦ.) In vſ. 111 οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης σῆς· etſi fatendum eſt, inſolens videri αἷμα γενέθλης. Expectares: οἱ σεῦ ἐξ αἵματος ἔκ τε γενέθλης.

Aut igitur dicendum eſt, relinquenda haec eſſe, diverſo modo expreſſa; cur enim hoc non admittendum ſit? aut commodam rationem excogitandam, qua effici poſſit, vt vterque verſus ſibi reſpondeat. Nullam facile inuenias ſine mutatione aliqua; facillimum eſſet ſcribere vſ. 105 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσιν. in altero autem verſu, 111 τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἱ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι, aut quod lenius eſſet σεῖ' ἐξ. vel οἵθ' αἵματος ἔκ σέθεν εἰσί. Aut, ſi γενέθλης tenendum eſt: τῶν ἀνδρῶν, οἱ σεῦ ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Verum tales conatus nil niſi ingenii luſus ſunt habendi. Tum reputandum eſt, te in antiquiore aliquo dicto verſari, eoque non ſatis grammatice conſtituto. Apparet itaque, vtrumque verſum, ſi ad eadem verba redigendi illi ſunt, ita conſtituendum eſſe, vt iam in Nota poſui: 105 ἄνδρα (τινα) — τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς οἵθ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι. hoc verborum ordine: οἵτε (κατὰ) γενεῆς, εἰσιν αἵματος ἐξ ἐμεῦ. *qui, progenie, ſunt ſanguine* (prognati) *ex me,* h. e. meo ſanguine. et vſ. 111 οἱ (κατὰ) γενέθλης (idem quod κατὰ γενεῆς) εἰσὶν αἵματος ἔκ σεῦ. Ita legendum

esse patet: pro quo aut subiecit rhapsodus, aut inuasit versum σῆς vt referatur ad γενέθλης. γενεὰ et γενέθλη variant simili modo et alibi. Supra E, 270 de Aeneae equis: τῆς γάρ τοι γενεῆς (scil. εἰσι) — τῆς γενεῆς (ὄντας αὐτοὺς) ἔκλεψεν Anchises clam sustulit, dum submiserat iis equas suas, τῶν οἱ ἓξ ἐγένοντο ἐνὶ μεγάροισι γενέθλης. τούτων τῶν ἵππων ἐγένοντό οἱ ἓξ (κατὰ) γενέθλης, progenie. Od. Δ, 232 de medicis: ἦ γὰρ Παιήονός εἰσι γενέθλης. et propius ad h. l. Od. N, 130. Phaeaces, ait Iupiter, τοίπερ τοι ἐμῆς ἐξ εἰσι γενέθλης. quod conuenit cum recepta lectione οἱ σῆς ἐξ αἵματός εἰσι γενέθλης. Quod ad edd. attinet, nulla est interpunctio in ed. Flor. At Ald. 1. interpunxit τῶν ἀνδρῶν γενεῆς, οἵ θ'. Neglexit iterum Ald. 2. cum progenie sua. Iterum ex ed. Rom. Turnebus, Steph. et ceteri, post γενεῆς, interpunxere; quod mutarat Wolfius V. C. τῶν ἀνδρῶν, γενεῆς. reliquit iterum, vt video, in edit. altera, monente ed. Veneta.

107. ψευστήσεις. Schol. Townl. „ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος." Fuere ergo, qui scriberent ψεύστης εἶς.

108. εἰ δ' ἄγε, νῦν μοι ὄμοσσον. Schol. A. „in alio αἶ δ' ἄγε. Vrat. d. ἄγε δή μοι.

Fuit ad h. l. ζήτησις, quam ex Aristotele memorat Schol. A. cur Iuno Iouem iurare coegerit? Scilicet ne irrita reddere posset Iupiter dicta.

109. ἦ μὴν τὸν πάντεσσι περικτιόνεσσιν ἀνάξειν. ἦ μὲν Mori. Harl. Vrat. A. b. d. fr. Mosc. Ven. perpetua variatione. Barnes: „γρ. ἦ μὰν" vix bene in Homero.

110. πέσῃ μετὰ ποσσὶ γυναικός. de prisco hoc loquendi more nil monent Scholia: nisi quod Eustath. ait, esse pro μεταξὺ ποδῶν, Schol. br. esse pro γεννηθῇ, et Schol. B. cum inde ductis: εὐσχημόνως καὶ σοφῶς μετήνεγκε τὴν λοχείαν.

111. τῶν ἀνδρῶν, οἵ σῆς ἐξ αἵματος εἰσὶ γενέθλης. De hoc versu v. ad 105. cuius paraphrasin esse hunc 111. ait Eustathius. Immo vero est multo obscurior, forte nec satis sanus. Ordo nullus alius verborum esse pot-

est, quam: οἵ εἰσιν ἐξ αἵματος γενέθλης σῆς. Etsi novum hoc est, vt αἷμα γενέθλης iungatur, et aduersatur versui alteri 105. ad quem v. dicta.

113. ἔπειτα δὲ πολλὸν ἀάσθη. Schol. br. ἠπατήθη. Sane sic, sed proprie ἐβλάφθη, et quidem mente, et cum damno suo: v. Obss. ad I, 116. μέγαν ὅρκον esse per Stygem, notat Schol. Mosc. apposito mytho de Styge. In fine: ἡ ἱστορία παρὰ Ἡσιόδῳ ἐν Θεογονίᾳ. Idem Scholion in Schol. br. ad vs. 127 legitur.

114. Ἥρη δ' ἀΐξασα λίπε ῥίον Οὐλύμποιο. ⊱ „πρὸς τὰ περὶ τοῦ Ὀλύμπου" scil. quod ῥίον Ὀλύμπου petitum est a monte. v. ad Ξ, 225 vbi idem versus. cf. Exc. VIII. lib. primi. Pergit: „ἔδει δὲ λιπεῖν οὐρανὸν ἀστερόεντα. Ἀγαμέμνων γὰρ ὁ λέγων" Schol. A. credidit igitur dignius hoc esse Agamemnone, altero enim loco Ξ, 225 poeta loquitur, et ibi iter fit per Pieriam et sic porro.

115. καρπαλίμως δ' ἵκετ' Ἄργος Ἀχαιικόν. ⊱ „quod Ἄργος Ἀχαιικὸν Peloponnesum dicit; at Thessaliam Ἄργος Πελασγικόν." Schol. A quod iam vidimus ad B, 681 In Lips. et aliis Ἀχαϊκὸν vitiose, vt alibi quoque.

ἔνθ' ἄρα ἤδη. Clarke: „ἔνθ' ἄρα. vbi videlicet" Barnes: „γρ. ᾔδει" sane alibi et h. l. Vrat. b. ᾔδεε Vrat. b. perpetua varietate: v. ad A, 70. Γ, 388 et al.

116. ἰφθίμη ἄλοχος Σθενέλου Περσηϊάδαο. Amphibiam, Pelopis filiam, e Pherecyde Didymus ediderat, Hesiodus Antibiam, Amphidamantis filiam (non Ἀρτιβίην, vt excusum est) Schol. A. Nicippen, Pelopis filiam, coniugem Stheneli prodit Apollodor. II. 4, 5. p. 103. cum Schol. A. B. br. ad vs. 119 vbi additur: ἡ ἱστορία παρὰ Ἀριανῷ. leg. παρὰ Ῥιανῷ. namque is Ἡρακλειάδα scripserat libris XIV. Astydamiam, Atrei sororem memorat Thucyd. I, 9. vbi cf. Schol. erat et ea Pelopis filia. Pro Nicippe in Schol. br. ad vs. 116 editur Leucippe. *Sthenelus* autem hic memoratus diuersus est ab eo qui B, 564 inter Argiuorum duces erat, Capanei filius.

ἰφθίμη. Tulerat hoc epitheton iam Deidamia, Diomedis coniux E, 415. Περσηΐδαο contra metrum fr. Mosc.

117. ἡ δὲ κύει φίλον υἱόν, ὁ δ' ἕβδομος ἑστήκει μείς. Chia μής. at Aeolice μείς, ait Schol. A. et Eustath. Schol. br. Dorice Etymol. Ionicum μείς esse vult Schol. B. Cur non in eo manent, vt edant esse antiquam formam! ἡ δὲ κύει suppeditat Vrat. d. pro vulgari ἡ δ' ἐκύει.

ἑστήκει nos sequi iam supra aliquoties professi sumus; non εἱστήκει. Concinit Ven. Towni, Vrat. b. fr. Mosc.

118. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόωσδε καὶ ἠλιτόμηνον ἐοῦσαν. „quod hic recte scribitur προφόως, πρὸ γὰρ μηνῶν τῶν καθηκόντων ἐγεννήθη. διὸ ἠλιτόμηνος. ὁ δὲ Ζηνόδοτος καὶ ἐπ' ἄλλου οὕτως γράφει." Sic Schol. A. Respicit ille locum Π, 188. vbi Polymele Eudorum peperit: αὐτὰρ ἐπειδὴ τόν γε μογοστόκος Εἰλείθυια ἐξάγαγε πρὸ φόωσδε, vbi haec eadem notata erant in Schol. A. Neutro tamen loco assequor grammatici mentem; nam si est *ante tempus*, πρὸ iungendum est cum ἐξάγαγε, (vt sit προεξῆγε) φόως δε (εἰς φῶς) At ille videtur putasse προφόως esse *ante diem*; itaque facit iniuriam Zenodoto. Iunxere tamen ἀτέχνως sic alii quoque grammatici; ipse, quod mireris, Apollonius Lex. προφόως. πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε, versu hoc adscripto. Etiam Etymol. in ἠλιτόμηνος recitat προφόωσδε. Hesychius binis locis laudat: in πρὸ φόως δὲ, (ita editum; at codex legit προφοῶσ) πρὸ τοῦ καθήκοντος χρόνου εἰς φῶς αὐτὸν προήγαγε γεννηθέντα. Alter locus est ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ φόως δέ. προεξήγαγε δὲ εἰς τὸ φῶς. In codice erat προφώσδε, et in fine glossae adiectum ἀμιλτόν, in quo latere τὸν ἠλιτόμηνον bene vidit Schow.

Quicquid est, male iungitur προφόωσδε, et seiungenda sunt πρὸ φόωσδε. ἐκ δ' ἄγαγε πρὸ, pro προεξήγαγεν εἰς φῶς. Sicque scribitur h. l. ab Eustathio, et in Towul. fragm. Mosc. Veneto. In mf. Lipf. exciderat πρό.

In edd. Flor. et Aldd. erat προφόωςδε. Diuisim scribi coepit πρὸ φόωςδε in ed. Rom. tum a Turnebo, H. Stephano. Contra in altero loco diuisim erat editum in Flor. Aldd. Turnebo, et iunctim scriptum in ed. Rom. et inde ab H. Stephano propagatum. Potest autem πρὸ accipi ante iustum tempus, propter adiectum ἠλιτόμηνος: per se tamen nihil est quam produxit, eduxit in vitam, vt Π, 188. nam προεξάγειν, προάγειν et ἐξάγειν, eandem vim fere habent. Supra vs. 103. 104 Ilithyia σήμερον ἄνδρα φόωςδε ἐκφανεῖ eodem sensu.

ἠλιτόμηνον. Schol. B. τὸν ἡμαρτηκότα τῶν δεόντων μηνῶν. Schol. br. διημαρτηκότα τοῦ τελείου ἀριθμοῦ τῶν ἐννέα μηνῶν. ἑπταμηνιαῖος γὰρ Εὐρυσθεὺς ἦν. ἀλιτεῖν οὖν τὸ ἀποτυχεῖν. Disertius haec exposita sunt in Etymol. h. v. add. Apollon. Lex. h. v. et Hesych. vbi v. Not. Restituenda forte vox Hesiodo Sc. Herc. 91. vbi Iphiclus ᾤχετο τιμήσων ἀλιτήμενον Εὐρυσθῆα leg. τιμήσων Εὐρυσθῆ ἠλιτόμηνον.

119. Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον, σχέθε δ' Εἰλειθυίας. — „quod partus dolores dixit Εἰλειθυίας." Schol. A. Sane sensus eo redit. Attamen poeta, vt poeta, narrat deas, partus administras, partum cohibuisse ac retardasse, ἐπισχεῖν. Koeppen meminit similem Iunonis fraudem in partu Latonae: Hymn. in Apoll. 98 sq. Amplificata est narratio ap. Ouid. Met. IX, 281 sq. quam ab Istro profectam esse suspicor. In Schol. Townl. lego: Ἴστρος δέ φησιν, ὠδινούσης Ἀλκμήνης τὰς χεῖρας συνέχειν τὰς Μοίρας, γαλῆς δὲ παρελθούσης ἀπολῦσαι· καὶ τεχθέντος αὐτοῦ, νομισθῆναι γαλῆν εἶναι αὐτῷ τροφόν.

In Schol. A. B. apposita sunt, quae iam ad vs. 116 attigi. Leguntur quoque in Schol. br. nouo tamen cum augmento ex scriptore physico, qui super mensibus argutatur, quibus partus maturatur; illustrat ea Barnes ex aliis scriptoribus; quae ad poetam nil faciunt.

In vno Vindob. vss. 118. 119 aberant, sed in marg. adscripti a pr. manu; itaque casu omissi. ceteri aberra-

bant ἤγαγε Φόωςδε. ἄγε Φόωςδε. vix digna relatu. in vſ. 119 vero pro τόκον, γόνον. ſaltem ſcribere debebat τόνον.

120. αὐτὴ δ' ἀγγελέουσα Δία Κρονίωνα πρoςηύδα. „quod haud vulgari modo dixit pro ἀγγελέουσα ἦκε καὶ προςηύδα.

121. ἔπος τί τοι ἐν Φρεσὶ θήσω. Lipſ. ed. Flor. ἐνὶ Φρεσί. debuere ſcribere ἔπος τοι ἐνὶ Φ.

123. 124. Notant Schol. A. et B. poſſe duo verſus iungi; praeſtare tamen interpungi poſt Περσηΐδαο. σὸν γένος. ſc. ἐστί. Vix aſſentiar.

124. σὸν γένος οὔ οἱ ἀεικὲς ἀνασσέμεν 'Αργείοισιν. De οὔ οἱ ex ου ϝοι v. ad A. 114.

In ἀεικὲς ἀνασσέμεν vlcus latet; nam Homero eſt ϝανασσ. Bentlei. ſuccurrebat σὸν γένος, ὄν ῥα ϝεοικε ϝανασσεμεν vel οὔ ϝοι αϝεικες ἐν 'Αργείοισι ϝανάσσειν. Alterum hoc praeferam; propoſuit quoque hoc Dawes p. 151. Nec ἐν alienum; ſic quoque v. c. Od. Η, 62 ὃς ἐν Φαίηξιν ἄνασσε. Erneſti Dawſii mentem haud aſſequebatur. Reſpicit verſum gloſſa Apollonii corrupta, ἀείκαστος. εὐκαταΦρόνητος, ἐν τῇ Τ. ῥαψῳδίᾳ. Ex Heſychii gloſſa ἀπεοικὸς ad h. v. ſpectat. Recitat quoque verſum qualem nunc habemus Etymol. in ἀεικής. — λαμβάνεται δὲ ἐπὶ τοῦ ἀπρεποῦς. verſu appoſito: σὸν γένος etc.

ἀνασσέμεν 'Αργείοισι „in nonnullis exemplaribus ἀνθρώποισ." Schol. A.

125. ὣς Φάτο· τὸν δ' ἄχος ὀξὺ κατὰ Φρένα τύψε βαθεῖαν. Obelum habet verſus in Veneto, nec monitum de eo in Scholiis; nec video quem locum habere poſſit; niſi forte ad ſuperiorem verſum appoſitus eſſe debuit, quem, ſi deeſſet, haud deſideres.

Deficit in hoc verſu vetus manus Veneti A. ſuppleta per quinque membranas a recentiore manu a v. 126 ad 326. Adſcripta ſunt tantum Scholia codicis B. quae et in aliis libris aetatem tulere, vti in Leid. Vict. Lipſ. Moſc. Townl. et in iis quos Euſtath. exſcripſit, et in Schol. br. paucis aliunde, forte etiam nonnullis ex antiquioribus illis Scholiis aliunde ſeruatis.

κατὰ φρένα βαθεῖαν. Notandus vſus τοῦ βαθὺς obvius in Homero hoc ſolo in loco; apud ſequiores ſaepe et ap. Pindarum aliquoties, vt ſit alta mens prudens. At h. l. ſimpl. eſt in ima mente. penitus.

126. αὐτίκα δ' εἷλ' Ἄτην κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο. Mira fuit dubitatio veterum, ſitne Iouis caput intelligendum, vt ſit: ἀπὸ τῆς ἑαυτοῦ κεφαλῆς τῆς λιπαροπλοκάμου εἷλε τὴν Ἄτην. Φησὶ γὰρ, ἀνδρῶν καὶ θεῶν κράατα βαίνει. (At dixit tantum de hominibus v. 93 ἀλλ' ἄρα ἥγε κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει βλάπτουσ' ἀνθρώπους) at, pergunt, nunquam Homerus πλοκάμους de viro dixit. Interpoſuit tamen ſeu Scholiaſtes aliud vſ. P, 52, πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο. vbi de Euphorbo. Pergit Schol. Alii de Ates capite accepere. Verum apud Homerum nunquam capite raptantur, ſed vel pede, vt Vulcanus (A, 591) vel manu, vt Aſtyanax (Ω, 735.). Reſpondetur, illos mares eſſe; at indecorum eſſe feminam pedibus prehenſam proiicere. Haec Schol. B. cum ceteris, quos diximus, et Euſtath.

Grauis quaeſtio, dices, et arguta reſponſio! Homines non meminerant, vel e Comicis, haud raro amicas comis prehenſas raptari ab amatoribus et verberari. Collegit nuper plura huius generis vir doctus Huſchke in Analect. crit. ad Anthol.

κεφαλῆς λιπαροπλοκάμοιο. Schol. B. εὐτρίχου. notione generali; proprie ſunt comae vnctae, vnguentis imbutae. Niſi accipere velis, vt λιπαροκρήδεμνος de ſplendore candidi vel purpurei coloris, et inde omnino de pulcritudine.

Memorabile in his hoc eſt, quod et Koeppen obſeruauit, pulcritudinem tribui deae, quam homines abhorrent; etſi nolim hoc ad exquiſitum, qui iam tum fuerit, Graecorum pulcritudinis ſenſum referre; ſeriori ille tempori reſeruandus eſt. „γρ. λιπαροκρηδέμνου" Barnes: ex eius commento. Recitat locum Iuſtin. Cohort. ſ. 28. a lectione noſtra nil recedens.

127. ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον. Schol. br. τὸ Στυγὸς ὕδωρ cum mythi expositione, quam melius ex Hesiodo disces. v. sup. ad vs. 113.

129. ἣ πάντας ἀᾶται. βλάπτει, vt mente bona excidant: sup. vs. 91.

131. χειρὶ περιστρέψας. Harlei. περιτρέψας. quod Pindar. Ol. X, 86 χέρα κυκλώσας. comparat quoque Schol. ad e. l.

τάχα δ' ἵκετο ἔργ' ἀνθρώπων. Lips. ταχέως δ' ἵκετ' ἔργα. corrupte. ἔργα ἀνθρώπων. εἰς τὴν γῆν. ταύτην γὰρ ἐργάζονται οἱ ἄνθρωποι Schol. B. qui et addit: εἰς Ἴλιον δὲ ἠνέχθαι φασίν. ἀφ' οὗ καί τις λόφος. Similia ap. Eustath. Explicatio petenda est ex Apollod. III, 12, 3. vbi v. Notas. p. 743 sq. Erat λόφος Ἄτης, in quo Ilus condidit Ilium, in eundem locum proiectum erat a Ioue Palladium.

132. 3. τὴν αἰεὶ στενάχεσχ' ὅθ' ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. Ad sensum meum redolent hi versus otiosum auctarium alicuius rhapsodi. Sed videamus de singulis.

τὴν αἰεὶ στενάχεσχ'. debebat saltem esse τὴν δ' αἰεί. τὴν, pro δι' ἣν. Schol. B. bene.

133. ἔργον ἀεικὲς ἔχοντα. miro modo dictum est ἔργον pro ἔργα ἀεικῆ· ἔργα ἔχειν pro tolerare aerumnas, vt ἔχειν κακὸν, ὀϊζὺν, ἄλγεα. et ἔργον pro labor, aerumnosus labor. Conuenit sic Hesych. ἔργον (ἀεικὲς non appositum) δυσχερὲς, δύσκολον. Eustath. ἔργον ἀτηρόν.

Porro duplici modo iungi potest: ἔργον ἔχειν, tolerare aerumnam ὑπ' ἀέθλων Εὐρυσθῆος, laborum ab Eurystheo impositorum. ἔχει ἔργον ὑπό τινος. pro διὰ, sed cum notione imperii accepti: ita sup. Θ, 363 τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων. cf. sup. Obss. ad Ο, 639. Potest quoque iungi ἔργον ἀέθλων, aerumnam laborum, vt sic sint ἆθλα ὑπ' Εὐρυσθῆος, labores iussu Eurysthei suscepti. Redit vtrumque ad idem. Schol. Townl. ἀέθλων, καμάτων· εἰσὶ δὲ καθ' Ὅμηρον κεράστη (vel κέραττος) καὶ Λαομέδοντος ἵπποι. Ait ita duo labores ab Homero me-

morari, Laomedontis equos (E, 640) et κεράστην intellige Ceruam Cerynitin cornutam: quam tamen in Homero memoratam haud memini.

Superest vitium hiatus ἔχοντα ὑπ'. Potest defendi in caesura medii versus. At succurrit Cantabr. ἔχόντα πρὸς Εὐρ. pro διά.

134. ὡς καὶ ἐγὼν, ὅτε δ' αὖτε. Turbat hoc δ', nam videtur nouam sententiam constituere; et possis forte interpungere: ὡς καὶ ἐγώ. ὅτε δ' αὖτε. nec aliter ego scil. αἰεὶ ἐστενάχεσκον. cum autem etc. Nec tamen membra et sententiae melius cohaerent. Ergo praestat dicere ὅτε δὲ esse positum pro simplici ὅτε. vt est ὅτε γε. ὅτε τε. forte hoc posterius locum habuit.

ἐγὼν grammaticis deberi pro ἐγώ, iam monitum.

κορυθαίολος Ἕκτωρ. κορυθαιόλος scribunt etiam h. l. alii cum Lips. Mosc.

135. Ἀργείους ὀλέεσκεν. Sic vulgatum erat. fragm. Mosc. ὀλέσεσκεν. Harl. Mori. ὀλέκεσκεν. Bentl. adscripserat ὀλέκεσσεν. At in ὤλεσκεν consentiunt Vat. Townl. Ven. Aliquoties legitur ὀλέκειν ex eo factum ὀλέσκειν.

136. οὐ δυνάμην λελαθέσθ' ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Barnes: „γρ. ἄτης ἣν et ἄτης ᾗς." Ita ille variare videtur ex ingenio. Est tamen ἄτης ἣν in fragm. Mosc. et ap. Eustath. vulgari poetarum vsu probatum, pro καθ' ἣν. Seruant tamen ᾗ codd. optimi et plurimi cum edd. τὴν est in Vrat. A. τῇ Vrat. b.

At sententiam ambiguam esse video. Videtur accipi, ac sit: stultitiam semper animo retinui qua antea in malam iram abreptus fueram; verbo, persistebam in ira et superbia. Consentaneum tamen est Iouis exemplo: qui αἰεὶ στενάχεσκε vs. 132. vt sit: ita et ego semper dolui; praesentem semper habui animo stultitiam meam, qua primo abreptus fueram: ἀάσθην. v. ad I, 116.

137. ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμην καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Legebatur vs. hic cum sequ. 138 iam sup. I, 119. 120.

ἀασάμην nunc notione actiua ἄασα. ſtulte egi. niſi dicas eſſe in fraudem induxi me ipſum. ἐβλάβην. v. ad I, 116.

καί μευ φρένας ἐξέλετο Ζεύς. pro his altero illo loco, I, 119 erat φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. poſt quae verba apud Athenaeum I, 9. p. 11. A. (e quo repetiit Euſtathius ad h. l. p. 1176, 11. et 1198, 26) Dioscorides, Iſocratis diſcipulus, interpoſuerat alium verſum: ἢ οἴνῳ μεθύων ἤ μ' ἔβλαψαν θεοὶ ἄλλοι, quem in h. l. inculcauit Barnes miro iudicio, et inter Fragmenta Homerica retulit.

καί με φρ. Barocc. non male. Sic Π, 805 τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε. Nec tamen alterum minus bene: Σ, 311 νήπιοι, ἐκ γάρ σφεων φρένας εἵλετο Παλλὰς Ἀθήνη. Heſiod. Sc. Herc. 89 τοῦ μὲν φρένας ἐξέλετο Ζεύς. Additur quoque caſus tertius, vt Z, 234 ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεύς. vbi cf. Obſſ.

Videtur verſus corrupte ac memoriter recitari ap. Galenum de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 extr. τότε δὴ στηθέων δ' αἷμα φρένας ἐξέλετο Ζεύς.

138. ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. quod etiam ἀρέσασθαι, placare.

139. καὶ ἄλλους ὄρνυθι λαούς. Schol. B. ἢ σύμπαντας, ἢ τοὺς Μυρμιδόνας πάντας. Reſtat tertium: τοὺς ἄλλους, ceteros quoque praeter Myrmidonas qui tuo imperio ſubſunt.

Facile ſenſeris hunc verſum confectum ex vſ. 142 ἐπειγόμενός περ ἄρηος, melius abeſſe; turbatur enim ſententiarum ordo et nexus. Senſerat Koeppen, qui traiectione verſuum ſuccurrere volebat, vt vſſ. 140. 141 collocarentur ante ἀλλ' ὄρσευ. Sin ſeruare verſum contendas, oratio ſic erit accommodanda: Sed tu ad praelium te accinge; ego interea munera adornabo: aut, ſi placet, mane.

140. δῶρα δ' ἐγὼν ὅδε πάντα παρασχεῖν, ὅσσα τοι ἐλθὼν — Schol. B. ἀντὶ τοῦ παρασχῶ. ἢ λείπει τὸ ἕτοιμός εἰμι. Euſtath. ἐγὼ οὗτός εἰμι, ὥστε παρασχεῖν. ἢ ἕτοιμός

εἰμι. ἢ ἐγγυῶμαι παρασχεῖν. ἤ τι τοιοῦτο. Sane prior Euftathii oratio non abiicienda; conuenit ἐγὼ ὅδε cum Pindarico: οὗτος ἐγώ. *ecce me*. Ol. IV, 37. Od. Φ, 207 ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ. Sic οὗτος ἐκεῖνος. οὗτος αὐτός. ἐγὼν grammaticum acumen. fuit ἐγὼ ὅδε. Vrat. d. ἐγὼν τάδε. Lipf. παρασχέμεν.

141. χθιζὸς, τῇ νυκτὶ τῆς χθὲς ἡμέρας. Sch. B. Sch. br. recte: nam non proxima, fed pridie tertia nocte facta legatio erat Jl. I.

142. ἐπειγόμενός περ ἄρηος: Sch. B. ἀπὸ (f. ὑπὸ) τοῦ πολέμου. εἰς τὸν πόλεμον." Verbo fupple ἄρηος ἕνεκα vel διά. vt toties iam factu opus fuit Od. A, 309 ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο.

143. θεράποντες. Monet Sch. B. non effe feruos; fed *miniftros*, *liberos homines*. Qui fint, v. inf. 238 fq. ἐμῆς παρὰ νηὸς ἑλόντες. ἐμῆς ἀπὸ νηὸς Vrat. A.

144. οἴσουσ' ὄφρα ἴδηαι, ὅ τοι μενοεικέα δώσω. οἴσουσι dictum effe per fyllepfin notat Schol. B. τὰ γὰρ ἔμψυχα οὐ φέρονται, ἀλλὰ ἄγονται. vt aliquoties monuit alibi. Scilicet ducitur Brifeis cum captiuis; apportatur aurum.

ὄφρα ἴδηαι ἤγουν ἴδῃς Euftath. ex aliis locis fcilicet, vbi eadem varietas notatur. v. ad A, 203.

ὅ τοι μενοεικέα δώσω. vn. Vindob. ἅ τοι felici lapfu.

147. δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν, ὡς ἐπιεικὲς, ἤτ' ἐχέμεν, παρὰ σοι. Obuium eft et iam Euftathio monitum, fieri non vno modo poffe interpunctionem et pronuntiationem παρὰ σοι (fc. ἐστὶ) vel πάρα σοι (pro πάρεστι) δῶρα μὲν ἢ παρασχέμεν ἤτ' ἐχέμεν, *aut dare aut retinere*, f. non dare. Sic Euftath. vel; δῶρα μὲν, εἰ ἐθέλῃσθα, παρασχέμεν (θέλησον, vel πάρασχε, *iube afferre*) ἤτ' ἐχέμεν παρὰ σοι (*vel ferua apud te*, in tuo tentorio) haec quoque fic: ἤτ' ἐχέμεν. (vel ferua) πάρα σοι (πάρεστι σοι *tui arbitrii res eft*) Sic Sch. B. accepit cum Sch. br. Sequor quod legenti mihi primo fe loco offert; etfi hic poftremo loco pofitum. αἴ κε θέλῃ Lipf. male.

148. ἦτ' ἐχέμεν. Apud Euſtath. eſt εἴτ'. ſic et Barocc. Harl. tum παρά σοι et πάρα σοι ſcribitur et editur. Nec refert.

149. οὐ γὰρ χρὴ κλοτοπεύειν ἐνθάδ' ἐόντας οὐδὲ διατρίβειν. κλοτοπεύειν eſt vox hoc vno loco lecta, et antiquata, quam grammatici non ex vſu, ſed ex contexto ſententiae et ex etymo conſtituere allaborarunt. Schol. B. „τινὲς καλολογεῖν· οἱονεὶ κλυτεπεύειν.“ hoc etiam Euſtath. ſequitur; et diſertius exponit, vbi altero loco: ἢ τὸ κλυτοπεύειν (leg. κλυτεπεύειν) καὶ οἷον καλλιλογεῖν, καὶ κλυτοῖς ἔπεσιν ἐνδιατρίβειν. Eſt quoque κλυτοπεύειν in Vat.

Altera ratio eſt in Schol. B. et Townl. „η κλέπτειν τὴν μάχην parum diſerte; nec magis Schol. Moſc. ὑποκλέπτειν αὐτοὺς (an αὑτοὺς?) τῆς μάχης τοῖς λόγοις; Schol. br. κλοτοπεύειν, ἤτοι ὑποκλέπτειν αὐτοὺς τῆς μάχης ἐν τοῖς λόγοις. melius Euſtath. κλοτοπεύειν τὸ κλοπεύειν, καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρόν. Vox per ſe igitur eſt κλέπτειν, et eiusdem noua forma; quo ducit Etymologus; fuit κλέπω, κλέπτω· κέκλοπα. κλὸψ, κλοπεύω. vt quoque κλὼψ, κλωπεύω. Nunc κλοπετεύω, vt δραπετεύω, et, pronuntiatione mutata, κλοτοπεύω. In Etymol. eſt quoque κλοπιτεύειν, κόλοπιτεύειν, ὑπερθέσει τοῦ λ. et apud Suidam: κλωπεύω, tum κλωπιτεύω, quod Kuſter e mſſ. Par. mutauit in κλοτοπεύω. Probabile ex his fit, a κλέπτειν ductam vocem habere notionem τοῦ cauſſas morae clam nectere, ſubterfugere. Conuenit gloſſa Heſychii: κλοτοπεύειν, παραλογίζεσθαι· ἀπατᾷν. κλεψιγαμεῖν. (cum quo conuenit forte quod in Schol. br. et Schol. Moſc. memoratur ἢ ἑτέρου τινὸς ἐπιθυμεῖν.) Additur, στραγγεύεσθαι· de quo ſtatim videbimus.

Tandem Schol. B. ſubiicit, ἢ ὡς ἔνιοι, στρατεύεσθαι. τουτέστιν, οὐ χρὴ ἐνταῦθα ὄντας στρατεύεσθαι, ἀλλ' ἐν τῷ πολέμῳ. alieniſſima vox ab hoc loco et ſententia. Attamen etiam Apollon. Lex. κλοτοπεύειν. στρατεύεσθαι· et hinc in Heſychii codice; ſed viri docti iam mutarunt in στραγγεύεσθαι. idem quod στρεύγεσθαι, quod iam vidi.

mus O, 512 vbi v. Obff. Etiam ap. Suidam, *στραγγεύομαι, ἀναβάλλομαι*, quod illustrat Toup. Emendatt. in Suidam ad h. v. laudatus quoque Tollio, et in Emend. ad Hesych. voc. *στρεύγομαι*. Est ergo haec doctum interpretamentum vocis *κλοτοπεύειν*, caussari, tempus terere et caussas nectere.

150. *ἔτι γὰρ μέγα ἔργον ἄρεκτον*. Sch. B. „*ἀναιρεθῆναι Ἕκτορα καὶ δίκην ὑπὲρ Πατρόκλου λαβεῖν.*" recte; minus bene Schol. br. *ἤτοι δὲ περὶ Πατρόκλου ταφῆς λέγει*. Nec Clarkio assentior, qui in vniuersum de bello nondum confecto intelligit. Saltem pugnam memorare debebat. Sup. Jl. Π, 208 *φυλόπιδος μέγα ἔργον νῦν πέφανται*.

ἄρεκτον. ἄπρακτον. Apollon. Lex. et *ἀτελείωτον* Hesych. cum Schol. br. quod etiam *ἄῤῥεκτον* scribitur; Notatum grammaticis.

151. *ὥς κε τις αὖτ' Ἀχιλῆα*. vn. Vindob. a m. pr. *ὡς δὲ*, et superscr. *τε*.

153. Lectum vulgo: *ὧς δέ τις ὑμείων μεμνημένος, ἀνδρὶ μαχέσθω*. *ὡς δὲ* ed. Rom. *ὧδε τις* Barocc. fragm. Mosc. Townl. Ven. Puta *τις* esse *ἕκαστος τις*. *μάχεσθαι* Vat.

Ceterum versus satis otiose adiectus esse videtur, et caret copula. Hinc, puto, mutatum est in *ὧς δὲ· οὕτως δέ*.

157. *Τρωσὶ μαχησομένους*. Erat *μαχεσσομένους* in edd. excepta Romana, quae per *η* effert, cum codd. Barocc. Mori. Lipf. Vat. Harl. Mosc. fragm binis Vindob. eamque scripturam me sequi professus sum, etsi Bentl. alteram amplexus est: cf. sup. ad A, 298. In Ven. *μαχησσομένους*, vitiose. Cant. *μαχησόμενος*.

158. *εὖτ' ἂν πρῶτον*. cum primum. cum semel. *ὅτε ἅπαξ*. etiam h. l. *ἐπὴν τὰ πρῶτα γένηται*. Z, 289.

159. *ἐν δὲ θεὸς πνεύσῃ μένος ἀμφοτέροισιν*. pendet ab *εὖτ' ἄν*, *ὅταν*. Barocc. *πνεύσει* *ἀμφοτέρῃσιν* Cant. scil. *φάλαγξι*.

161. σίτου καὶ οἴνοιο. Barnes: „γρ. οἴνου καὶ σίτοιο" Ita ipse variam lectionem procudit: scribebatur sic sup. I, 702.

163. ἄκμηνος σίτοιο. Vox sola hac rhapsodia obuia, et trinis praeter hunc locis: 207. 320. 346. sensu ex adiunctis satis definito, vt sit idem quod ἄπαστος. ἄγευστος. νῆστις. Apud Suidam: ἄκμηνος. ἄγευστος. ἄκμηνος δόρποιο (pro σίτοιο) Laborant tamen veteres in etymo; inprimis cum alio significatu occurrat Od. Ψ, 191 θάμνος ἀκμηνὸς, θαλέθων. vegetus. vigens. Videtur satius esse, cum Apollonio Lex. et Hesych. h. v. subsistere in notatione semel constituta, quam commenta grammaticorum recoquere v. Schol. B. Mosc. Townl. Eustath. et Etymol. h. v. Saltem dicere licebit fuisse vocem antiquam ἄκμη vel ἄκμα, quae in Hesychio est ἡ νηστεία. ἔνδεια. Hoc videtur sequutus esse Aristarchus, qui apud Etymologum traditur scripsisse ἄκμηνος παρὰ τὴν ἄκμην. (non ἀκμήν. vt scribitur quoque male in Scholiis et Eustath. qui ἀσιτίαν ita ab Aeolibus dictam esse tradunt.) Theon contra ἀκμηνὸς scribere iubebat, nonnulli etiam ἀκμῆνος.

165. ἀλλά τε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει. Vbique legi video ἀλλά τε, cuius formulae vsum ignoro; sollenne est ἀλλά γε, et in ipso Homero, vt primo libro 82 εἴ περ γὰρ — ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν. nullus dubito, et hic esse ἀλλά γε legendum. Nunc video ita editum esse in Plutarcho: An seni ger. sit resp. p. 789 D: ἐν οἷς τοῦ γέροντος — ἀλλά γε λάθρῃ γυῖα βαρύνεται, καὶ προαπολείπει τῆς προθυμίας ἡ δύναμις.

De βαρύνεται Schol. Victor. monebat, vnice aptum rei illud vocabulum esse, nec alia voce posse permutari. Laudat e Victor. Var. Lect. lib. 38, 1. Clarke. Hoc idem legitur in cod. Townl. Forte hoc idem lectum erat in Schol. A.

ἠδὲ κιχάνει δίψα τε καὶ λιμός. Barnes: „γρ. ἠδ' ἐ. indoctum commentum! Ceterum κιχάνειν in his et similibus non est assequi, sed, inuadere, opprimere. ἐφικέσθαι. vt quoque mors dicitur opprimere aliquem: μοῖρα,

πένθος κιχάνει. Quod Horatio est: *mors et fugacem persequitur virum:* Μοῖρα κιχάνει P, 672.

166. *δίψα τε καὶ λιμός.* Schol. B. „Ἴωνες δίψα. Ἀττικοὶ, δίψος.“ Eadem iterum ad X, 2. Si non Atticum est *δίψος*, est saltem vsus recentioris; etiam in Atticis variat vtrumque. Thucyd. VII, 87 *καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψῃ ἐπιέζοντο.* vbi v. Ducker.

βλάβεται δέ τε γούνατ' ἰόντι. βλάβεται, βλάπτεται. Apollon. Lex. h. v. nunc est, debilitantur. *ἰόντι.* vnus e grammaticis ad vs. 221 laudat *ἰόντος.*

167. *ὃς δέ κ' ἀνὴρ οἴνοιο κορεσσάμενος.* „καὶ Πλάτων ἐν Νόμοις φησίν· πιόντα τὸν ἄνθρωπον, ἵλεω τότε (ἵλεων τε) ἢ πρότερον γενέσθαι, ἀγαθῶν τε ἐλπίδων καὶ δυνάμεων πληροῦσθαι. παῤῥησίας γὰρ μεστοῦται καὶ ἐλευθερίας πάσης καὶ ἀφοβίας. καὶ πρᾶξαί τι ἀόκνως ἔχει. ὅθεν Λακεδαιμόνιοι ἀκρατοποτοῦντες ὁπλίζονται.“ Schol. B. Townl. Mosc.

κορεσσάμενος „cum se satiauerit.“ Clarke. Argutati sunt veteres in h. l. et voluere *κορεσσάμενος* esse pro *ἀπογευσάμενος.* nam qui ventrem cibo potuque onerauerit, eum non esse idoneum pugnae. Eustathius laudat quoque ex Ephippo: *ὅς, εἰπὼν, ὡς μεθύοντες ἀεὶ τὰς μάχας πάσας μάχονται, ἐπάγει, τοιγαροῦν φεύγουσ' ἀεί.* Nostra aetate aliter de hoc statuitur; inebriantur milites, dummodo duces sobrii sint. Versus Ephippi Comici sunt ap. Athen. X. p. 442 E.

168. *ἀνδράσι δυσμενέεσσι πανημέριος πολεμίζῃ. πανημέριον* Porphyr. ad Il. Z, 265. *πολεμίζει* vulgatum in edd. etiam ap. Athen. lib. II p. 40 A. At codd. *πολεμίζῃ* vsu Homerico.

169. *θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ.* Towni. *νύ τοι.*

170. *πρὶν κάμνει.* Vindob. Alt. *κάμνῃ.*

πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Schol. B. „πρὶν παύσασθαι τῆς μάχης.“ addit tamen, nonnullos *ἐρωῆσαι* scribere pro *ἐρωήσειε.* Scilicet illi *ἐρωεῖν* transitiue acceperunt, vt N, 57 *τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ' ἀπὸ νηῶν,* et *πάντας* ad hostes referendo iunxere: nec ille viribus deficit,

antequam hoſtes omnes fugauerit; pugna excedere coegerit. Eodem modo Schol. Excerpta acceperant vulgatum ἐρωῆσαι, παῦσαι τῆς μάχης. Si tamen, vt vulgo facimus, ἐρωεῖν eſt recedere, πάντας eſſe vides, omnes qui in eadem acie pugnant. πρὶν πάντας παύσασθαι τῆς μάχης.

171. λαὸν μὲν σκέδασον. Harl. κέδασον ex more. Apollon. Lex. σκέδασον. χώρισον.

172. δεῖπνον ἄνωχθι ὅπλεσθαι. Schol. B. ait vocem contractam eſſe ex ὁπλέσεσθαι. (debuit ſcribere ὁπλέεσθαι. ſic quoque ſcriptum video in Townl.) nam, fuiſſe verbum ὁπλέω, patere ex ὥπλεον, ἀντὶ τοῦ, ἡτοίμαζον." Reſpicit Od. Z, 73 ἅμαξαν ὅπλεον. Non viderunt grammatici veteres, eiusdem verbi plures plerumque fuiſſe formas; fuiſſe ergo ὅπλω. ὁπλέω. ὁπλίζω. eadem vi et notione, inſtruendi, parandi, armandi. Comparat Euſtathius ἐτείχεον τὸν ἰσθμὸν ap. Herodotum, fuit ergo τειχέω, quod vulgo τειχίζω.

173. οἰσέτω ἐς μέσσην ἀγορὴν. Vrat. d. cum vno Vindob. ἐν μέσσῃ ἀγορῇ, iunctim cum ſeqq.

174. ἵνα πάντες Ἀχαιοὶ ὀφθαλμοῖσιν ἴδωσιν, σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν ἰανθῇς. prius ad maiorem Achillis honorem ſpectat, ſi omnes viderint, quomodo Achilli pro iniuria ſatisfactum ſit. ἰανθῇς. διαχυθεὶς εὐφρανθῇς, διὰ τὴν τιμήν. Schol. B.

σὺ δὲ φρεσὶ σῇσιν. repoſitum eſt a Barnes, qui ſequutus eſt Euſtathii lectionem. Ceterae edd. φρεσὶν ᾗσιν. cui lectioni videtur doctior ratio ſubeſſe. De pronominis tertii vſu multum inter veteres grammaticos disputatum eſſe, conſtat vel ex Apollon. Alex. de Syntaxi, qui etiam p. 155 docet loca nonnulla apud Homerum eſſe aut deprauata, aut praue accipi. Vſus τοῦ ὅς, ἑός, οὗ, tertiae perſonae, creditus erat a multis eſſe promiſcuus pro ceteris quoque perſonis; ſaepe notatus in Apollonii Argonaut. At in Homero rariora occurrunt exempla: Od. N, 320 ἀλλ' αἰεὶ φρεσὶν ᾗσιν ἔχων δεδαϊγμένον ἦτορ ἠλώμην. pro φρεσὶν ἐμῇσιν. quod et ab Apollonio de Syntaxi

p. 197 notatur, tanquam ἀκατάλληλον, incongruum. Alterum exemplum Od. A, 402 κτήματα δ' αὐτὸς ἔχοις καὶ δώμασιν οἷσιν ἀνάσσειν. vbi tamen expedita eſt medicina δώμασι σοῖσι. Similiter et h. l. credendum eſt Φρεσὶν ᾗσιν eſſe vitium natum ex frequenti vſu harum vocum in carmine obuio. Contra Φρεσὶ σῇσιν in optimis codd. legitur, Townl. Moſc. fragm. Ven. B. Etiam in Ven. A. ſuppleto, Vrat. A. et in vno Vindob. in altero Φρεσὶν ᾗσιν.

175. ὀμνυέτω δέ τοι ὅρκον. Melius haec ab Vlyſſe memorari, notat Schol. B. quam ab Agamemnone; qui, id ſe facturum eſſe, iam ſup. I, 132 ſq. iisdem verſibus ac verbis pronuntiauerat; Vlyſſis autem perſonae maxime ea conuenire, quoniam inter legatos erat, qui Agamemnonis mandata ad Achillem pertulerant, et in iis hoc ipſum I, 274 ſq.

176. 177. Lecti iam ſunt I, 133. 4. et 275. 6. vbi et monitum de τῆς ante εὐνῆς, pro εὐνῆς τῆς ταύτης, Briſeidis. Nunc vero haud dubie illi ſunt perperam inſerti, nam de Briſeide nihil anteceſſerat; neſcias itaque μήποτε τῆς εὐνῆς, h. e. εὐνῆς αὐτῆς, amplexu puellae, cuiusnam?

177. ἣ θέμις ἐστὶν, ἄναξ, ἤτ' ἀνδρῶν ἤτε γυναικῶν. Deeſt verſus Harlei. Veneto ſuppleto, Vrat. d. fr. Moſc. Lipſ. binis Vindob. Addit Erneſti: „quod temere eſt factum, cum alibi eodem modo iungantur, et eodem in contexto: vt I, 134." Atqui, licet quoque ſic argumentari: cum aliis locis hic verſus ſubiici ſoleat alteri, illatum eum eſſe hoc quoque loco. Equidem deleo. Delet quoque Bentl. eſt prorſus inutilis verſus h. l. ſaltem in ipſo iureiurando poterat locum habere.

ἤτε γυναικῶν. „γρ. ἠδὲ γ." Barnes. ſane ſic Townl. ἠδ' — ἠδὲ Cant. in marg.

178. καὶ δὲ σοὶ αὐτῷ θυμὸς ἐνὶ Φρεσὶν ἵλαος ἔστω. Ita σοὶ, non δέ σοι, quia cum αὐτῷ iunctum eſt, vt iterum vſ. 192 σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγώ. Apollon. de Syntaxi p. 141. De proſodia τοῦ ἵλαος v. ad A, 583.

179. *αὐτὰρ ἔπειτά σε δαιτὶ ἐνὶ κλισίῃς ἀρεσάσθω.* Manifestae corruptelae exemplum ex ignoratione prosodiae in hiatu *δαιτὶ ἐνὶ*, nam fuit haud dubie altera forma *δαίτῃ ἐνί.* quae forma aliquoties in Odyssea occurrit, notata quoque Etymologo h. v. Etiam sup. K, 217 *αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.* Viderat iam Bentl. hoc.

ἐνὶ κλισίῃ Lips. vtrumque in vsu Homerico.

ἀρεσάσθω. Schol. br. *φιλοφρονησάτω.* Apollon. Lex. *εὐαρεστοῦντα καταστησάτω.* Hesych. *εὐάρεστον καταστησάτω.* Est h. l. epulis excipito; ex contexto. *ἀρέσασθαι*, cum sit proprie, placare, refertur porro ad ea, quae cum ista notione coniuncta sunt, amanter excipere, comiter habere. ductum ab *ἄρω*, apto, iungo, *ἀρέω*, vnde et *ἀρέσκω.* ergo et epulis excipere, satiare. Sic in Sc. Herc. 255 *αἱ δὲ φρένας εὖτ' ἀρέσαντο, αἵματος ἀνδρομέου,* Schol. *ἐχορτάσθησαν.* legerant ibi alii *εὖτ' ἄρ ἕσαντο.* quod aiebant esse ab *ἕω*, *πληρόω.* mala fide eos hoc credidisse, videbimus inf. ad 402.

180. *ἵνα μή τι δίκης ἐπιδευὲς ἔχῃσθα.* Schol. B. *ἵνα μηδὲν δεήσοι* (Townl. *ἐνδεῇ σοι* leg. *ἐνδέῃ σοι*) *τοῦ δικαίου.* Schol. br. *ἵνα μηδὲν ἐλλίπῃ σοι τῶν ὀφειλόντων πρὸς σὲ δικαίως πραχθῆναι.* De voc. v. ad I, 225.

182. 183. *οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, βασιλῆα ἄνδρα ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ.* Scholion ad h. l. quod in Ven. B. et in Leid. ap. Valk. Diss. p. 142 legitur, exscriptum est ex Porphyr. Quaest. 19. vbi corrupte cum alia, tum *νεμεσσητὸν βασιλῆι.* nam ipse Porphyrius ambiguum esse ait, *ἀμφίβολον διὰ τὴν αἰτιατικήν.* (h. e. potest dubitari: sitne *βασιλῆα ἄνδρα* an *βασιλῆα ἀπαρέσασθαι ἄνδρα*, pro *τινά*) Ipse iungit more recepto: *εἰ βασιλεὺς ἄνδρα βλάψας, καὶ τῆς ἀδικίας προυπάρξας ἀπαρέσηται αὐτόν.* Pariter Schol. br. Eustath. Sententia ergo est: aequa, probanda, res est, regem placare aliquem, si prior iniuriam intulerit.

Enimuero sententia haec prorsus non conuenit antecedenti: tu autem, Agamemnon, in posterum vide vt

erga alios ſis iuſtior: non enim iniquum eſt, placare iniuria affectum. Sententia ſubiecta eſſe debebat haec: etenim eſt conſentaneum, virum principem abalienari a te, ſi eum iniuria affeceris. Atque hunc ſenſum habere videntur verba οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν, ἄνδρα βασιλῆα ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. Vide de verbis ad v. ſq.

183. ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι accipitur pro ἀρέσασθαι, quod modo vidimus vſ. 179 placare. Etiam ἀπαρέσασθαι. εἰς ἀρέσκειαν ἀγαγεῖν. apud Etymol. et Suidam haud occurrit. ἀρεῖν, ἀρέσασθαι, aliquoties in Homero legitur, ἀπαρέσασθαι hoc vno loco. ἀπὸ debet habere vim continuandae actionis. Barnes profitetur ſe malle ἐπαρέσασθαι, nec addit, quorſum. Erneſti tamen addit, clare ita legi in mſ. Lipſ. eſt quoque ſic ſcriptum in Vrat. A. b. et in vno Vindob. Mirum eſt commentum Porphyrii, quod emendate ſic legendum: ἔστι δὲ τὸ ἀπαρέσσασθαι τὸ τῆς ἀρῆς ἀπᾶραι, τουτέστι τῆς βλάβης ἀπαλλάξασθαι καὶ ἐξιλάσασθαι. Ex analogia ſaltem eſſe deberet ἀπαρήσασθαι, ἀπαράομαι.

Dixi iam ad vſ. 182. ſenſum requirere notionem vocis, offendi, inique ferre, iraſci. Quid ni ἀπὸ vim hanc ex analogia habeat, vt ſit idem quod δυςαρεστεῖν. fere vt εἰπεῖν, ἀπειπεῖν?

ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. χαλεπαίνειν eſt indigne, grauiter ferre, quae quis indigna patitur: indignari et omnino iraſci, εἰς ὀργὴν προελθεῖν. vt Ξ, 259 ὁ δ' ἐπεγρόμενος χαλέπηνε. et Υ, 133 Ἥρη, μὴ χαλέπαινε παρὲκ νόον. adde paullo ante Σ, 108. Non autem, vt verti ſolet, eſt, iniuriam facere. vt Schol. B. βλάψῃ, etſi ipſe Bentleius ita ſenſit, qui emendabat: ὅν τε πρότερος χαλεπήνῃ. Sane iraſcens ὁ χαλεπαίνων, etiam iniuriam inferre poteſt, non tamen χαλεπαίνει τινα vel εἴς τινα, tranſitiue. Sic B, 378 καὶ γὰρ ἐγὼ Ἀχιλεύς τε μαχησάμεθ' εἵνεκα κούρης ἀντιβίοις ἐπέεσσιν· ἐγὼ δ' ἦρχον χαλεπαίνειν. ego priore loco ira exarſi. Sic Agamemnon εἰ μὲν — αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι, ſi in ira perſiſteret;

ſicque in aliis locis. Itaque adiungitur: κοτεσσάμενος χαλεπαίνει. Π, 386. Od. E, 147. T, 83.

Ynus eſt verſus, quem h. l. legi malim: ἄνδρ' ἀπαμύνασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ, propulſare aliquem, qui prior aggreſſus fuerit, iniuria affecerit, inf. Ω, 369. ad quem locum vide. Attamen vel ſic contendam, χαλεπαίνειν non eſſe transitiue, iniuriam facere; ſed eſt: quando alter prior ira exarſerit et rixae auctor fuerit.

186. ἐν μοίρῃ γὰρ πάντα διίκεο καὶ κατέλεξας. ἐν μοίρῃ, κατὰ μοῖραν, vt alibi. Schol. A. et br. κατὰ τὸ προσῆκον, κατὰ τὸ πρέπον.

διίκεο, quod alibi διῆλθες. Lectum iam I, 61 πάντα διίξομαι.

κατέλεξας. Euſtath. ἀντὶ τοῦ, ἐμέτρησας. οὐ γὰρ δοκεῖ τισιν οὐδὲ νῦν, τὸ λέγειν ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν κεῖσθαι παρὰ τῷ ποιητῇ. Eadem ille adſcripſerat p. 739, 29 et 814, 43. Eſt vtique καταλέγειν recenſere, numerare. Sup. I, 115 ὦ γέρον, οὔ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

187. 8. ταῦτα δ' ἐγὼν (grammaticorum acumen pro ἐγὼ) ἐθέλω ὀμόσαι, κέλεται δέ με θυμὸς, οὐδ' ἐπιορκήσω, πρὸς δαίμονος. Eſſe iungenda: ἐθέλω ὀμόσαι πρὸς δαίμονος apertum eſt. Bodlei. et Vat. πρὸς δαίμονας. Laudat Schol. B. ad Γ, 279 οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα. Dictum noto vſu pro διὰ, κατὰ, θεόν· Sic quoque Schol. br. ὡς ὁρκίζοντες Φαμὲν, πρὸς Διός. Schol. Townl.

189. μιμνέτω αὖθι τέως περ, ἐπειγόμενος περ ἄρηος. Legebatur τέως γε ἐπειγόμενος ingrato hiatu. Antiquam lectionem τέως περ habet ed. Flor. eamque firmant Townl. Vrat. d. fragm. Moſc. etiam Venetus ſuppletus. Nec debebat offendere περ bis poſitum, diuerſis modis vtroque loco reſtricta ſit ſententia. Bentleius lectionis ignarus, hiatu tamen offenſus emendabat τέως μὲν, etiam hoc recte et eadem vi; Sic Od. O, 231. Π, 139. 370. Vſus τοῦ τέως μὲν, τέως γε, per aliquod tempus, tritus eſt etiam in ſoluta oratione. Timaeus Lex. p. 256. τέως. ἕως τινος. vbi v. Ruhnk. Ex pluribus apud Heſych. huc ſa-

cit: πρὸς τὸ παρόν. Et Apollon. Lex. τέως, τηνικαῦτα, laudato Ω. 658.

Intulerat τέως γε Ald. 1. cum Rom. Eustath. Legerat Ven. B. neutrum, nec γε nec περ, etsi cum metri vitio; ait enim ἐν τοσούτῳ. ἐν ὀλίγῳ, δίχα τοῦ περ. esse tantum pronuntiando subsistendum; ita vero mox pronuntiare debuit ἐπειγόμενος. pergit: ἐν δὲ ταῖς εἰκαιοτέροις μετὰ τοῦ περ. Igitur vulgaria exempla veram lectionem seruauerant. In Vat. erat τέως δὲ (f. τέωςδε) in Vrat. A. d. b. τέως καί, hoc quidem non male: ita iungenda καί περ.

190. μίμνετε, ὄφρα κε δῶρα ἐκ κλισίης ἔλθῃσι. Bodl. et Mori εἰςόκε δῶρα, quod sollenne esset: cum vulgato in margine. μίμνετε τέως ὄφρα, pro τόφρα, ὄφρα.

191. ἐκ κλισίης ἔλθῃσι. donec munera apportentur. Vulgatum erat ἔλθωσι. ex ed. Rom. Fuerat ἔλθῃσι in ed Flor. Aldd. idque firmat vsus et codd. auctoritas: Cant. Barocc. Mori. Harl. Vat. Ven. B. et A. suppletus. Vrat. A. b. d. Lips. Townl. fragm. Mosc. Vindob.

καὶ ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. vi ad B, 124. cf. inf. 197.

192. 3. 4. 5. Versus suspectos habeo, saltem tres posteriores, conflatos ex vs. 247 sq. et sup. vs. 140 sq. more rhapsodorum, dum ex iis, quae altero loco narrata erant disertius ad alterum locum transferunt versus, vt, suppleant seu breuiter dicta, seu breuitatis studio omissa; Eoque ipso intulere in carmen odiosam illam ταυτολογίαν. statuet tamen de his pro suo quisque sensu. Certe oratio in his versf. est impedita.

193. κρινάμενος κούρητας ἀριστῆας Παναχαιῶν. vox hoc solo loco, hic et inf. 248, obuia, insolito vsu, insolita flexione, pro κοῦροι. Notata Apollonio Lex. κουρῆτες. — προπαροξυνόμενον δὲ (κούρητες) νεανίαι. ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν κούρητες Ἀχαιῶν. Spectat ad vs. 248. At nostrum locum ignorare videtur vna cum Schol. B. At Strabo X p. 716 C notauit τοὺς νέους στρατιώτας Homero dici κούρητας. κρινάμενος κούρητας α. Il. vna cum alte-

ro versu 248. Monuerat quoque de tono Herodianus ap. Eusthth. adde Etymol. h. v.

194. δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηὸς ἐνεικέμεν. Faciunt plerumque iuncturam ieiunam et parum grammaticam: σοὶ κελεύω, κρινάμενος ἐνεικέμεν. Bentleius succurrebat corrigendo κρινάμενῳ. Lenior est medicina; interpungendo post κελεύω. κρινάμενος κ. ἀ. Π. ἐνεικέμεν (μέμνησο, ἔνεικε. ἔκφερε.) Similis iuncturae defectus inf. 258. 262. ibi tamen excusandus in iurisiurandi formula.

Legebatur δῶρα ἐμῆς cum hiatu. corrigebat Bentl. δῶρα μεῆς, vt aliis quoque locis tentabat; vix bene. Apud Eusiath. legitur: γράφεται καὶ· δῶρα δ' ἐμῆς παρὰ νηός. εἰς θεραπείαν χασμῳδίας. vt δὲ sit pro δή. Molestum vtique et satis inficetum hoc quoque: legitur tamen hoc in codd. Vat, Townl. Vrat. b, d. vno Vindob. Emendatior lectio ap. Strabonem occurrit l. c. δῶρα θοῆς παρὰ νηός. Nec tamen diffiteor, interpolationi propiorem lectionem hanc videri. Miror non grammaticam rationem occurrisse: δῶρά τ' — ἐνεικέμεν, ἀγέμεν τε γυναῖκας.

ἐνεγκέμεν lectio est codd. et edd. Flor. Rom. Illatum per Aldd. ἐνεικέμεν. quod alii libri exhibent. Apud Strabonem est ἐνεγκεῖν.

195. χθιζὸν ὑπέστημεν δώσειν. insolens in tali iunctura pro ὑπέστην. nisi assumas legatos, qui in Jl. J eadem Achilli nuntiauerant ab Agamemnone. Aliter se habet, quod praecessit 191 τάμωμεν.

Apud Strabon. l. l. est χθιζοὶ ὑπέστημεν.

197. κάπρον ἑτοιμασάτω ταμέειν Διΐ τ' Ἠελίῳ τε. Dictum κάπρον ταμεῖν, quod plene στόμαχον ἀποτάμνειν inf. vs. 266. v. ad B, 124. Schol. B. „τῶν δὲ ὁρκίων ἐτέμνοντο τοὺς λαιμοὺς, ὅθεν καὶ ὁρκιοτομεῖν ἐλέγετο“ nimis docte; factum hoc in omnibus victimis, quae diis superis mactabantur; tum vero etiam in foederibus et iureiurando. Argutatur idem in caussis reperiundis, cur porcus caesus sit pro hostia. Factum more prisco, iam Pelasgis frequentato; quandoquidem ille in Italia frequentatus ad Romanos quoque peruenit cum reliquis priscis

ſacrorum ritibus; de quibus v. Dionyſ. Hal. lib. VII extr. Notus numus gentis Antiſtiae, quem illuſtrarunt numiſmatici et nuper Eckhel. Doctrina numor. P. V. p. 137. 8. Seruatus porci mactandi vſus Olympiae ad Iouis Ὁρκίου ſimulacrum in iureiurando athletarum, vbi Pauſan. V, 24. p. 441. loci Homerici memor eſt.

200. ἄλλοτέ περ καὶ μᾶλλον ὀφέλλετε ταῦτα πένεσθαι. Barocc. πάντα πένεσθαι. Vrat. d. et vn. Vindob. γενέσθαι. Fuere formae ὀφέλω, ὀφέλλω, ὀφείλω, debeo. Poſtea vſus haec diſtraxit, et ὀφέλλω eſt, augeo; debetur ita numero aliquid, quod addendum eſt.

201. ὁππότε τις μετὰ παυσωλὴ πολέμοιο γένηται. Vulgo editum vna voce μεταπαυσωλή. Non dubitaui voces diuellere; notaui iam ſaepe pruritum grammaticorum, noua compoſita procudendi. Poterat vſ. B, 386 docere: οὐ γὰρ παυσωλή γε μετέσσεται. Itaque et h. l. ὁπότε παυσωλή τις πολέμου μεταγένηται. Diuiſim quoque ſcriptum video in Vrat A. Ven. A. ſuppl. Nec occurrit μεταπαυσωλὴ in grammaticis; aliis locis eſt ἀνάπνευσις πολέμοιο, μάχης. Λ, 800. Π, 43. Σ, 201.

202. καὶ μένος οὐ τόσον ᾖσιν. Harl. Vat. Lipſ. εἴσιν. perperam; poſt γένηται requiritur καὶ ᾖ. ᾖσι.

205. ὑμεῖς δ' ἐς βρωτὺν ὀτρύνετον. βρωτὺν, βρῶσιν, (vt vſ. 210) τροφὴν, (δεῖπνον) Heſych. ad h. v. Poterat addere aliam formam βρώμην. Omnes a βρῶ. poſtea βρώσκω. βιβρώσκω. Eſt βρωτὺς Ionica forma, vt ὀτρυντὺς, et alia ap. Euſtath. ad h. l. Barnes tentat ἐς βρωτύν μ' ὀτρύνετον. perperam. Adſcripſerat Bentley: „Heſych. ἀπονηστίσασθαι, τὸ ἀπὸ νηστείας ἐπὶ πρώτην ἐλθεῖν. leg. βρωτύν." quod iam alii viderunt.

ὑμεῖς — ὀτρύνετον· intactum reliquerunt grammatici; forte quia perſuaſum ſibi habuere, poſſe dualem pro plurali poni. At nec h. l. id factum admitto. Achilles alloquitur Agamemnonem et Vlyſſem.

206. ἀνώγοιμι πτολεμίζειν. recte h. l. ππ. in aliis vt Lipſ. Townl. Moſc. πολεμίζειν.

207. νήστιας, ἀκμήνους· fupra 163 adiectum erat ἄκμηνος σίτοιο. vbi v.

208. τεύξεσθαι μέγα δόρπον. τεύξασθαι. Flor. Ald. 1. „quod praetulerim, addit Ernefti, quia praecedit πτολεμίζειν“ cauffa vix fatis grauis. Vtrumque fane recte ponitur; et eft variatio fere perpetua horum temporum. τεύξασθαι eft in parte codd. Cant. Barocc. Mori. Harl. Ven. B. at τεύξεσθαι Townl. fragm. Mofc.

Pro μέγα Ven. B μετά. „ἤ μετὰ, τὸ μετὰ εὐφροσύνης καὶ χαρᾶς ἐκ τῆς ἥσσης τῶν πολεμίων γενησομένης.“ quis haec probauerit? Vix tamen haec a grammatico funt profecta; fed ille interpretatus erat μέγα δόρπον, Townl. Schol. notat alios fcribere μέτα. μετὰ τὸ νικῆσαι,

ἐπὴν τισαίμεθα λώβην. Repugnat hoc grammaticae, etiam Homericae. corrigendum ἐπὴν τισώμεθα. Monitum iam ad I, 304.

209. πρὶν δ' οὔπως δ' ἂν ἔμοι γε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη οὐ πόσις. In ἰείη, quod hoc vno loco occurrit, mirum eft quantopere trepidauerint viri docti. Ἰείη fcriptum eft non modo in edd. verum etiam in codd. et Euftathius: ἱείη, cum gloffa tamen πορευθείη. πεμφθείη. Atqui ἱείη eft actiuum, *mitteret*. Neceffario effe debet ἰείη, ab εἶμι. πορεύομαι. Et fic fcribitur in cod. Townl. Mofc. fragm. Et in Suida: ἰείην κατὰ λαιμόν. In ceteris Lexicis turbatur: Emendandus Etymol. ἵει — καὶ ἵεε, ἵει, καὶ προΐει. κατὰ λαιμὸν ἱείη. ὡς ἀπὸ τοῦ τίθημι, τιθείη. οὕτως ἀπὸ τοῦ ἵημι, ἱείη. Et hoc voluit Hefychius, ἰείη, πορεύηται, vt recte eft emendatum. Quid Schol. br. fpectarint, qui καθίει reddunt, non apparet. Recte ergo Wolfii ed. pr. ἰείη exhibebat.

210. ἑταίρου τεθνειῶτος. Alii codd. etiam h. l. τεθνηῶτος, Ariftarcheo modo. Monui ad Z, 71.

212. κεῖται ἀνὰ πρόθυρον τετραμμένος. Schol. B. „κεῖται ἐπὶ τὴν θύραν ὁρῶν, ὅ ἐστι, τετραμμένους ἔχων ἐν αὐτῇ τοὺς πόδας. οὕτω γὰρ τίθενται οἱ νεκροὶ, διὰ τὸ ἐξερχομένους τοῦ ἀνθρωπίνου βίου μηκέτι ἀναστρέφειν εἰς τοὺς οἴκους. add. Schol. br. cum Hefych. in voc. ἀνὰ πρόθυρον

τετραμμένος. Simplicius erat dicere: quia mortui mox ex domo efferuntur. κεῖσθαι, προτίθεσθαι, sollennia. ἀνὰ πρόθυρόισι Cant. Venetus suppletus.

215. τό μοι οὔ τι μετὰ φρεσὶ ταῦτα μέμηλε. Cant. Vat. τῷ μοι lapsu librarii. v. ad M, 9. Lips. τό μου.

214. ἀλλὰ φόνος τε. Harlei. πόνος τε.

216. ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ. Haud dubie Πηλέος dissyllabum. sic Cant. Vat. Vrat. A. b. Ven. B. et A. suppletus. fragm. Mosc. vn. Vindob. Vulgatum Πηλέως. quod et edd. Plutarchi de aud. poet. p. 35 B. habent. υἱεῦ Vat. quod Bentl. arripit. Πηλῆος υἱὲ Barnes reposuerat; sine auctoritate et necessitate. v. de his ad similem locum A, 489.

μέγα φίλτατ' Vrat. d.

217. κρείσσων εἰς ἐμέθεν καὶ φέρτερος. Flor. ed. φέρτατος cum Barocc. varietate in Homeri sollenni. Fertur Aristarchea esse lectio. v. c. B, 769.

Laudat locum propter figuram δι' εἰκόνος, qua voce innuit comparationem pugnae cum messe vss. 222. 3. et vss. 220 sq. 225 sq. Dionys. Hal. in Arte s. 9 (16. p. 370) tanquam exemplum exordii bene compositi, in reprehensione alterius, τῆς ἐπιτιμήσεως. cf. similem locum I, 53 sq. Scilicet bene meminerat Vlysses, sibi rem esse cum homine iracundo.

οὐκ ὀλίγον περ. Aristides To. II. p. 371 recitat οὐκ ὀλίγον γε.

218. ἔγχει. ἐγὼ δέ κε σεῖο νοήματί γε προβαλοίμην. „γρ. ἔγχε'“ Barnes. Erat in Edd. νοήματί κεν. sic quoque pars codd. cum Ven. suppleto. κε Ven. B. Vat. Vrat. d. vn. Vindob. fr. Mosc. At νοήματί γε diserte Harl. Lips. et ed. Dionys. Hal. l. c. recepit Wolfius secundum iudicium Ernestii Nunc accedunt Vrat. A. Townl.

προβαλοίμην (πρὸ) σεῖο. Interpretantur ὑπερβαλοίμην Hesych. et ipse Apollon. Lex. h. v. Eustath. νικήσαιμι Schol. br. Proprie in scopo feriendo dicitur προβάλλειν is, qui prae ceteris propius attigit, omninoque qui superat. Inf. Ψ, 572 est προβάλλειν τοὺς ἵππους. et Ψ, 639

πλήθει προςθε βαλόντες, numero superantes. Sic quoque προφέρεσθαι, vnde προφερὴς vidimus sup. K, 352 item προέχειν.

Valde celebrata est inter veteres critica in h. l. varia distinctione adhibita. Sane ratio primum legenti obvia et vulgo frequentata erat, quam etiamnum sequimur — προβαλοίμην πολλόν. ἐπεί. Visum est nonnullis, primoque loco, vt ferebatur Aristocli, (Rhodio, puto, grammatico ex Augusti aetate) indecorum esse, ἀπρεπὲς, Vlyssem hoc profiteri, de se; se prudentia antecedere Achillem multum; esse itaque interpungendum: — προβαλοίμην, πολλὸν ἐπεὶ πρότερος γενόμην, sicque interpungitur in ed. Rom. et ap. Dionys. Hal. l. c.

Repugnat grammaticus in Schol. B. Mosc. Townl. nihil inesse indecori; concesserat enim Vlysses Achilli virtutem praestantiorem οὐκ ὀλίγον περ. poterat ita oppositum esse, se Achille praestare πολλόν. Porro sollenne est πολλὸν νικᾶν. vt Σ, 252 ὁ δ' ἔγχεϊ πολλὸν ἐνίκα. Tandem ἐπεὶ semper a poeta principio ponitur, etiam ante πολλὸν, vt in illo (E, 636) ἐπεὶ πολλὸν κείνων ἐπιδεύεαι ἀνδρῶν. „Haec est tandem critica, quam tuam esse velis! Excerpsit haec Eustath. Est Scholion Sennachirim e cod. Leid. ap. Valken. Diss. p. 132. in quo cum simplicitate vitae heroicae talem sui laudem bene conuenire pronuntiatum est, inprimis cum ea a longa experientia sit petita. Est idem Scholion etiam in Cod. Mosc. fragm. etsi sine hominis nomine, in principio ap. Valk. εἰ δὲ δοκεῖ corrige ἐμοὶ δὲ δοκεῖ.

220. τῷ τοι ἐπιτλήτω κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν. insolentior vsus casus tertii; etsi Eustath. ait: τὸ δὲ ἐπιτλήτω εὖ συντάσσεται δοτικῇ, κατὰ τὸ, ἐπιμεινάτω. (v. c. ἐπιμένειν, ἐμμένειν, ταῖς συνθήκαις) τὸ μέντοι τλήτω αἰτιατικὴν ἔχει σύνταξιν." Autumo dictum esse pro τλήτω σοι κραδίη, obdura te, contine te, ἐπὶ μύθοις ἐμοῖς, ad ea, quae dicam, noli irasci mihi, profitenti haec, quae sequuntur: latrante stomacho non posse educi in pugnam copias. Schol. B. Townl. adscripsit τοῖς ἀπὸ

τῶν λόγων προςτασσομένοις ἔργοις. euagatus longius a ſententia.

221. 2. 3. αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισιν, ἧςτε πλείστην μὲν καλάμην χθονὶ χαλκὸς ἔχευεν, ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα Ζεύς. Praemittendam video veram loci ſententiam, priusquam varia multorum commenta afferam. Ait Vlyſſes, cibo recreandos eſſe, antequam pugnam ineant milites; nimis cito vel ſic pugnando exhauriri vires protracta aliquamdiu pugna, vt pauci iam ſuperſint qui pugnent aut fugientes perſequi poſſint. Deducitur inde res ad pugnam inclinatam, cum iam pauci ſuperſunt in acie, qui pugnent; comparatione cum meſſe facta, qua iam maior calamorum pars falce eſt reſciſſa, nec reſtant niſi paucae ſtipulae. In tali temporis articulo res iam ad fugam ſpectant: pro hoc dixit: quando Iupiter, qui praeliorum arbiter eſt, inclinat lancem. Sententiae per ſe haud contemnendae: durior tamen earum iunctura, comparando cum comparante permixto; ſunt quoque verba duriora. Primaria eſto obſeruatio: ad illa αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι, omiſſam eſſe propoſitionis partem, ex antecedentibus ſupplendam: niſi cibo potuque refecerint ſe copiae. Tum membra poſſunt non vno modo iungi ac diſpeſci. Communi more ἄμητος δ' ὀλίγιστος iungitur cum proximis: ἧς τε πλείστην. Ita eſt: cum exigua meſſis pars adhuc ſupereſt, h. e. ſub finem meſſis. Enimuero poſſunt quoque ἄμητος δ' ὀλίγιστος iungi cum ſuperioribus: φυλόπιδος πέλεται κόρος ἄμητος δ' ὀλίγιστος. Tandem ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα ſubiici poſſunt proximis: ἄμητος δ' ὀλίγιστος, ἐπήν. poſſunt quoque annecti ſuperioribus αἶψα κόρος πέλεται, ἐπήν. Vides ineſſe loco ambiguitatem haud vna de cauſſa. κόρος φυλόπιδος, ſatietas pugnandi, pro defatigatione et defectione virium corporis et animi: v. Not. N, 634. 5. ἧς τε pro καθ' ἥς, ἐν ᾗ. χαλκὸς, falx, et cum ea comparata haſta et enſis. Comparatio pugnae cum meſſe illuſtris lecta eſt Λ, 67 ſq. ἄμητος ὀλίγιστος. cum pauci calami ad metendum,

rarae ſtipulae, reſtant; et rari iam ſint pugnantium ordines: caeſa pugnantium maiore parte. De verbis ſingulis poſtea videbimus.

Allegoriam cum proprietate mixtam eſſe, vt pugna declarata eſſet per meſſem, viderunt omnes. Schol. B. ait, plenam fore allegoriam, ſi dictum ſit: Ζεὺς, ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης καρποῖο τέτυκται. Idem reddit: ὅταν κλίμα καὶ τροπὴ τῆς μάχης γένηται, ἐν ὀλίγῳ διώξαντες χρόνῳ, πολλὰ καταβάλλουμεν τῶν πολεμίων σώματα. quae non video quam apta ſint verbis. Subiicitur longa et taedio enecans ζήτησις, Porphyrii illa quidem, ex parte ſaltem, vt ex Excerptis Schol. Victor. diſco, quae rem obſcuram multo obſcuriorem reddit: cuius ſumma huc redit: ἄμητος poteſt eſſe προπαροξυτόνως, ὁ καιρὸς τοῦ ἀμᾶν, vt apud Heſiodum: ἄρχεσθ' ἀμήτοιο; et ὀξυτόνως ὁ καρπὸς, ἀμητός. (quam obſeruationem videbis quoque in Schol. br. Etymol. Heſych. et qui ad e. l. laudantur. Secundum haec igitur interpretatio loci inſtituitur duplici via: primo vt ἀμητὸς ſit ipſa fruges; ita, aiunt, καλάμη eſt multitudo morientium, ἀμητὸς autem ii, qui ſeruantur e pugna; ſubire itaque celeriter ſatietatem eius praelii, in quo multi pereunt, pauci incolumes diſcedunt. Quo quid eſſe poteſt ieiunius! Alter modus erat, vt ἄμητος ſit tempus meſſis, tum aiunt declarari primum pugnantium congreſſum; καλάμην autem multitudinem cadentium fuga, poſt pugnam factam; dicere igitur Vlyſſem: fame debilitatos milites non magnam caedem fugientium facturos eſſe. Vt his cetera conueniant, ζητήσεως auctor, Porphyrius puto, multa alia comminiſcitur memoratu haud digna. Legerat haec et excerpſit Euſtath. Poſteriorem rationem ſequuntur Schol. br. ταχέως γὰρ κόρος λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῇ μάχῃ, (ὅτε) ὀλίγοι εἰσὶν οἱ ἀπολειπόμενοι ζῶντες, πολλοὶ δὲ οἱ φονευόμενοι. Nec diſertiora ad rem ſunt verba apud Macrob. Sat. V, 15 *quoties multam necem ſignificare vult, meſſem hominum factam eſſe dicit.*

Sequitur in Schol. B. (quod non animaduersum) aliud Scholion, a verbis: μήποτε δὲ ὁ ἄμητος οὐ τὴν εὐκαρπίαν, in quo ἄμητος ὀλίγιστος sic exponitur, vt sit ὁ τῆς ἐνεργείας χρόνος· breue itaque est tempus vt metendi, ita multos ex hostibus occidendi, fuga facta, nisi ii, qui occidunt, cibo corpus firmauerint; ἵνα ᾖ ὁ λόγος· ἐν ᾗ δ' ἂν μάχῃ ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ πολὺς ᾖ ὁ ἀναιρούμενος, τροπῆς γενομένης, εὐθέως ἐν ταύτῃ ὁ κόρος. διὸ δεῖ ἰσχύειν τοὺς βουλομένους ἐπιπλέον τυχεῖν τῆς νίκης. Ita conueniunt ex superioribus vss. 160 sqq. maxime illa vs. 169. 170 θαρσαλέον νύ οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα κάμνει, πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Inest aliquid quod placeat; nec tamen verba vss. 222. 223 satis respondent. Statim subit pugnandi satietas, in qua pugna magna caedes facta est; est autem breue tempus, quo vires perdurent, quando fuga fit.

Emollitur totus locus, si verba ἄμητος δ' ὀλίγιστος, non iungas cum proximis, ἧς τε — ἔχευεν, sed cum istis: αἶψά τε φυλόπιδος πέλεται κόρος ἀνθρώποισι, ἄμητος δ' ὀλίγιστος. vt in medio interposita sit determinatio: ἧς τε κτλ. in qua iam magna caedes facta est. In hac, defatigatae si sint copiae, vires in caedendo hoste non amplius exserunt.

221. αἶψά τε φυλόπιδος. Otiosum est τε; requiritur γε vel δὲ. Barnes: „γρ. αἶψά γε. at αἶψα δὲ alii." Indignor, quod non pronuntiat, qui nam hi sint. In Dionys. Halic. l. c. est τε. nec quicquam ille ad versus illustrandos affert, etsi Vlyssis verba παραφράζει.

φυλόπιδος κόρος. de singulari vsu vocis κόρος in Homero, vt satietas non modo sit taedium et fastidium, sed defatigatio, virium defectio, v. sup. ad E, 388. N, 635 sqq. ibique Notam ad vs. 636.

222. ἧς τε πλείστην μέν. — Pro ἧς τε Wolf. in priore editione receperat ὡς ὅτε. quod bene expulit in altera laudatum illud ex Heraclid. Alleg. Hom. 5. pro consilio suo verba inflectens. ἧς τε est καθ' ἥς, et vbique legitur, etiam in Aristide Quintil. de Musica lib. II. p.

85. vbi hic locus excitatur, et in Dionyſ. Halic. l. c. nec aliter in voc. ᾗς Apollon. Lex. p. 335 et ex eo Heſych. Neque ὡς ὅτε obſcuritatem loci tollebat, verum nouas tenebras obiiciebat: quod ex Koeppenii conatibus intelliges.

καλάμην. Schol. B. τοὺς νεκρούς. καλάμαι proprie ſunt ſtipulae, reſciſſa ariſta; vt docent Euſtath. et alii. ſicque Od. Ξ, 214.

223. ἐπὴν κλίνῃσι τάλαντα. De hoc cf. Θ, 69 ſq. Heſych. κλίνῃσι τάλαντα. μεταβάλλῃ τὰ ζυγά.

224. Ζεὺς ὅς τ' ἀνθρώπων. Verſus iam lectus Δ, 84. Plutarch. de aud. poet. p. 15. et ap. Iuſtin. Coh. 2. In Vat. ἀνθρώποις.

225. γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιούς. οὔπω. pro οὐκ. οὐ δεῖ. γαστέρι pro eſurie. Euſtath. ἤτοι πιεσμῷ γαστρὸς καὶ ἀσιτίᾳ. Verſus adſcriptus a Suida ad verba: οὐκ ἂν δύναιο γαστρὶ πενθῆσαι νέκυν. Verſus ſqq. παραφράζει Dionyſ. Hal. l. c.

226. λίην γὰρ πολλοὶ καὶ ἐπήτριμοι· „ἐπάλληλοι. συχνοί. πυκνοί. vid. ad Σ, 211. 552.

Vertit hos verſus Cicero Tuſc. III, 27. Similes locos Barnes excitat: alterum, verſus Simonidis (ap. Stobaeum Serm. 123 de conſolat.) ex Homero formatos: τοῦ μὲν θανόντος οὐδὲν ἐνθυμοίμεθα, εἴτι φρονοῖμεν, πλεῖον ἡμέρας μιᾶς. alterum Senecae (Epiſt. 93.) *Nec ſicci ſint oculi amiſſo amico, nec fluant; lacrimandum eſt, non plorandum. Duram tibi legem videor ponere? cum poetarum Graecorum maximus ius flendi dederit in vnum duntaxat diem! cum dixerit, etiam Nioben de cibo cogitaſſe?* (Ω, 613)

πολλοί τε καὶ Lipſ. Erneſti ait pronuntiandum eſſe πολλοί τε κ' ἐπήτριμοι. Idem laudat e Vrat. A. ἐπίτριμοι, tanquam lectionem admodum memorabilem; eſt tamen perpetua varietas ſcriptionis in hac voce. v. ad Σ, 211. Eam a ſtaminibus, quae ἤτρια ſunt, etiam h. l. ducunt grammatici.

228. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν. κατθάπτειν Ven. ſuppletus, Townl. Schol. B. „ἀντὶ τοῦ καίειν. vt vmbra Patrocli: θάπτε δέ μ' ὅττι τάχιστα. Ψ, 71." cf. Od. M, 11. 12 Cicero verſum reddit cum ſequente: *Quo magis eſt aequum, tumulis mandare peremtos firmo animo* (νηλέα θυμὸν ἔχοντας) *et luctum lacrimis finire diurnis*, ἐπ' ἤματι δακρύσαντας.. Verſum 228. 9. recitat Stobaeus Serm. 122. (120)

229. ἐπ' ἤματι δακρύσαντας. Schol. B. „ἐπ' αὐτῇ τῆς ταφῆς ἡμέρᾳ" Heſych. ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ. add. Suidas Schol. br.

„γρ. δακρυχέοντας" Barnes e marg. Steph. Petitum eſt ex Dionyſ. Hal. l. c. ad vſ. 217. vbi recitantur vſſ. 225 ad 237. At δακρύσαντας eſt quoque ap. Stobaeum l. c.

230. ὅσσοι δ' ἂν πολέμοιο περὶ στυγεροῖο λίπωνται. Schol. B. pro οἱ περιλίπωνται ἐκ πολέμοιο.

231. μεμνῆσθαι πόσιος καὶ ἐδητύος. Refer ad ὅσσοι. τόσους, τούτους, χρὴ μεμνῆσθαι. ἐδωδῆς Vrat. A.

233. 4. ἑσσάμενοι χροῒ χαλκόν. Clarke „*cum nosmet ipſi armauerimus.* ſimiliter ὀπάσσατο inf. 238 et ſup. 23. et N, 168."

Ordior nouam ſententiam cum verbis: μή δέ τις ἄλλην λαῶν ὀτρυντὺν ποτιδέγμενος ἰσχανάασθω. Bene ordinat ſeqq. Schol. B. μή τις τῶν λαῶν τὴν ἐξ ἑτέρου ὀτρυντὺν ἐκδεχέσθω, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ἐξίτω. At quod addit, minus probo: ἔστι δὲ ἡ λέξις (ὀτρυντὺς) Ἀττική. Supra tamen eidem βρωτὺς vſ. 205. erat Ionica. Enimvero vide quam parum his grammaticorum monitis de dialectis tribuendum ſit! vera vox eruitur e cod. Townl. Schol. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος, ab Antimacho frequentata fuit. Addit idem: Eratoſthenem gaudere hac terminatione; ita apud eum legi: πολλὴ ἀντιμαχιστύς. Apud Apollon. Lex. ὀτρυντὺς, ἡ ἐπικέλευσις. Heſychio eſt παρακέλευσις. προτροπή. et Schol. br. παρακέλευσιν, παρόρμησιν.

ἰσχανάασθω. Eustath. ἐπεχέσθω. Schol. br. ἀναμενέτω. ἀπεχέσθω. At in Apollon. Lex. et in Hesych. est ἰσχανάασθαι. ἀπέχεσθαι. vt videri possint ita scriptum h. l. legisse. De voce v. ad Ψ, 300 continere se, morari, cessare.

235. ἧδε γὰρ ὀτρυντὺς κακὸν ἔσσεται (ἐκείνῳ,) ὅς κε λίπηται νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων. non tam hortatus ipse, quam caussa hortatus, mora et cunctatio eius, qui eum operietur. Disertiora erant verba sup. B, 391. 2. 3.

In Townl. interpungitur: ἧδε γὰρ ὀτρυντύς. κακὸν ἔσσεται. quasi sequantur verba hortatus.

ἔσσεται. ἕσπεται Vrat. A.

236 νηυσὶν ἐπ' Ἀργείων. νηυσί παρ' Ἀργείων Barocc. Harlei. Mori. vn. Vindob.

237. ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. manifeste pro subiunctiuo vel futuro.

238. ἦ καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο. se sequi iussit, sibi comites excitauit, assumsit. v. ad K, 238. Schol. br. προσηταιρίσατο. ἀκολούθους ἔλαβε. Hesych. προσελάβετο. Inepta etyma venatur Schol. B.

Pro Νέστορος υἷας videtur etiam lectum esse Νέστορος υἱὸν, vnde procusa est corrupta lectio νεώτερον υἱὸν quae legitur in Schol. A. B. Leid. ad E, 334. et, quod mireris in Etymol. voc. ὀπάζω, quo Scholion illud translatum esse apparet cum vitio, adiecto alio vitio ὀπάσσατο κῦδος.

Post hunc versum miro Barnes acumine supplet nouum versum: Ἀντίλοχόν θ' ἥρωα καὶ ἀντίθεον Θρασυμήδην.

239. Φυλείδην τε Μέγην τε. Vat. eodem vitio, quod notatum est N, 692.

242. ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον. Hoc vulgare illud: ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. *dictum, factum.* quod Herodotus imitatus dixit: ταῦτα εἶπε, καὶ ἅμα ἔπος καὶ ἔργον ἐποίεε. Eustath. Laudat Barnes e sacris litteris Mosaicum illud Longino laudatum, et e Psalm. 33, 9. quae tamen aliquantum diuersa sunt; declarant enim τὸ ἔξοχον τῆς δυνάμεως. At nostra ad festinationem spectant.

Sic et Hymn. in Merc. 46. Plutarch. ad principem in. erud. extr. p. 782 C. laudat: αὐτίκ' ἔπειτά γε μῦθος ἔην. Paullo poſt tamen vulgata legitur.

243. ἐκ κλισίης φέρον. Vrat. d. ἐς κλισίην. male.

245. γύναῖκας ἀμύμονας ἔργ' εἰδυίας. de praua hac lectione, ex ſeriorum interpolatione, v. dicta ad I, 128. 130. 1. Infert ea duplex peccatum in digamma: ἀμύμονας ϝεργ ϝειδυίας. Verum ἀμύμονα ἔργ' ipſi codd. vindicant Cant. Mori. Townl. a pr. m. Moſc. fragm. Ven. vterque et duo Vindob. Emendauerat iam Bentl.

246. ἑπτ', ἀτὰρ ὀγδοάτην, Βρισηΐδα καλλιπάρῃον. Si Venetus A. integer extaret, nec hac rhapſodiae parte truncatus eſſet, adſcripta eſſet huic verſui ⩾ nam reſcripſerat Zenodotus ἔκ τ' ἄγεν αἶψα — ἓξ, ἀτὰρ ἑβδομάτην. prauó iudicio ex interpretatione male inſtituta loci I, 128—132. vbi v. Obſſ. ad vſ. 131. Seruauit Scholion quoque ad noſtrum locum Schol. Townl. ἑπτά. Ζηνόδοτος· ἓξ ἀτὰρ ἑβδομάτην· τοῦ ποιητοῦ λέγοντος· δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας Λεσβίδας. ἡ δὲ Βρισηῒς Λυρνησσὶς ἦν."

247. χρυσοῦ δὲ στήσας. Idem verſus inf. Ω, 232. στήσας, σταθμήσας. Euſtath. et hoc tenendum ex Schol. br. διὰ ζυγοῦ στήσας. cf. ad N, 745. et inf. X, 350 εἰ ἄποινα στήσωσ' ἐνθάδ' ἄγοντες.

δέκα πάντα τάλαντα. Apollon. Lex. τάλαντα. — ἐπὶ δὲ τῶν ἱσταμένων. (de iis quae appenſa ſunt, ideoque pondus ſuum habent) verſu adſcripto.

πάντα τάλαντα. de quo toties monitum, recoquitur iterum, h. l. in Schol. et Barnes et Clarke. v. H (VII) 161. Od. E, 244.

248. ἦρχ', ἅμα δ' ἄλλοι δῶρα φέρον κούρητες 'Αχαιῶν. Apollon. in κουρῆτες laudat: ἅμα δ' ἄλλοι ἔσαν. v. ſup. ad vſ. 193 κούρητες 'Αχαιοὶ eſt ap. Strabon. X, p. 716 C. ſicque Vrat. d.

249. ἂν δ' 'Αγαμέμνων ἵστατο. Barocc. ἐν δ' 'Α.

250. θεῷ ἐναλίγκιος αὐδήν. ed. Flor. θεῶν. correxit Ald. 1. θεῷ ἐ. ἄντην Townl. cum altero pro var. lect.

251. κάπρον ἔχων ἐν χερσί. vulgata lectio, etiam ap. Athen. XIV, p. 660 D. codd. tamen meliores offerunt ἐν χειρὶ Cant. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. Ven. suppletus. cum ed. Flor. De porco victima v. ad vs. 197.

252. 3. 4. sunt iam lecti Γ, 271. 2. 3. ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν. „quia altera manu vaginam, altera ensem arripit" Schol. B.

253. ἥ οἱ — αἰὲν ἄωρτο. In voce vltima iterum variat scriptura, vt Γ, 272. ἄορτο nunc constanter edd. excepta Romana, quae ibi ἄορτο habebat; nunc exhibet ἄωρτο; quod receptum a Barnes, qui tamen ibi ἄορτο praetulerat. Ita variant quoque alii. Reposui, quod ibi expressum est, ἄωρτο, firmantibus id Cant. Barocc. Mori. Vat. Vrat. A. b. d. Townl. fragm. Mosc. Ven. suppleta. Fuit enim ἄορμι et ἄωρμι. vt αἰόρα et αἰωρέω. Schol. Townl. „ἄωρτο. ἔωρτο. ἔωργα. εἴοργα. εἴωθα videtur corrigendum esse ἄωρτο, ἄορτο.

254. κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος. ἀπαρξάμενος. Veterem sacrorum ritum iam supra vidimus Γ, 273 quo hi pili e fronte rescissi habebantur pro primitiis, (ἀπαρχαί) quibus consecraretur diis victima, iamque proprie *sacrum* erat. Est hoc ἀπάρχεσθαι, ἀποτέμνειν τρίχας, ὡς εἶναι ἱερεῖον ἀπαρχὰς τῷ θεῷ. cf. Od. Γ, 446 sq. Ξ, 422. quod Virgilius quoque redhibuit Aen. VI, 245. *Et summa carpens media inter cornua setas, Ignibus imponit sacris libamina prima.* Res nota, vel ex Feithio. Inepte de ritu hoc argutatur Sch. B. cum Eustath.

255. πάντες ἐπ' αὐτόφιν εἵατο σιγῇ. Iungi potest ἐπ' αὐτοῦ sc. τοῦ τόπου. quod et in Sch. br. habetur; communi tamen vsu αὐτοῦ absolute poni solet hoc sensu. Ergo erit ἐφείατο (ἐφεῖντο. ἐφῆντο) αὐτοῦ. quod iterum durum, quia ἐπὶ nullam vim habet; aliter res se habet in κληΐδεσσιν ἐφήμενοι Od. M, 215 et Od. Z, 309. θρόνος — τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος. Ernesti bene monet non bene verti: *ibidem.* Immo, inquit: *immoti sedebant et silentes.* Quibus duabus rebus eleganter et ac-

curato tranquillitas concionis exprimitur, quae sine fremitu et strepitu est. Bene haec; sed ex contexto, et ex voc. σιγῇ et κατὰ μοῖραν, quod est composite, πρεπόντως, non ex voce αὐτόφι.

ὑπ' αὐτόφι. Lips. Vat. vn. Vindob. et Schol. Townl. Nec tamen ὑπὸ σιγῇ iungere licet; ponitur enim σιγῇ absolute, pro ἐν σιγῇ. At Schol. Townl. ab ὑφίημι ducit, paruerunt regi. τὸ ἑξῆς. ὑφείατο αὐτοῦ ἢ ὑπ' αὐτῷ τῷ τε Ἀγαμέμνονι καὶ Ταλθυβίῳ. — Forte praestat ἔπ' accipere absolute vt alias ἔπι, ille precabatur, et ἔπι, ἐπὶ τοῦτο, *ad has preces.* — ταὶ δ' ἄμα π. Vrat. d.

257. ἰδὼν εἰς οὐρανόν. ἐς edd. ante Barnes. Tam parum erant solliciti de re metrica editores, vt ne hoc quidem corrigerent, ne Henr. quidem Stephanus. ἐς quoque in codd. legitur.

258. 259. 260. Formula iurandi iam sup. Γ, 276. 8. 9. lecta, paullulum mutata: vide ad e. l.

258. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα — Sequitur 261. μὴ μὲν ἐγὼ ἐπενεῖκαι. Ita Ἴστω ἐγὼ ἐπενεῖκαι iungenda esse videntur; quod fieri nequit. Ἴστω absolute positum et a reliqua oratione seiunctum iam vidimus K, 329 Ἴστω νῦν Ζεὺς — μὴ μὲν τοῖς ἵπποισιν ἀνὴρ ἐποχήσεται ἄλλος. Similiter Γ, 276. 280 quo loco Eustath. ad nostrum T, 261. prouocat. add. O, 36. 41, Et in Odyss. Ξ, 158. 160 Ἴστω — ἦ μέν τοι τάδε πάντα τελείεται. T, 303. Υ, 230. Add. Apollonium qui aliquoties hac iurandi formula vtitur Argon. III, 151 sq. IV, 1019 sqq.

Sunt tamen alia loca, in quibus ἴστω aut cum ὡς iungitur: ἴστω — ὡς οὐδεὶς θεόθεν χόλος ἕσπεται εἵνεκ' ἀρωγῆς, Apollon. II, 257. 261. et in ipso Homero Od. P, 155 sq. *aut* cum accusatiuo et infinitiuo: Apollon. III, 714 Ἴστω Κόλχων Ὅρκος — ἐμεῖο μή σ' ἐπιδευήσεσθαι ἄνυστά περ ἀντιόωσαν. add. I, 466. probabiliter etiam sic Od. E, 184. 188.

Vt itaque h. l. ratio grammatica sibi constet: ἴστω νῦν Ζεὺς per se est accipiendum; et ad reliqua supplendum ὄμνυμι. de quo v. ad vs. 261.

259. Ἐριννύες. Ἐρινύες etiam hic pars codd. vt Townl fr. Mosc.

αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν. fuere qui οἵ τ' legerent. Schol. Townl. τινὲς, οἵτε, ἐπὶ Πλούτωνος καὶ Περσεφόνης.

260. ἀνθρώπους τίνυνται. Scribitur et h. l. passim τίννυνται. v. ad Γ, 279. Etiam Apollon. Lex. τίννυνται, τιμωροῦνται, τίνωνται Vat. Harl. Laudatur Hesiod. Ἔργ. 803 ἐν πέμπτῃ γάρ φασιν Ἐριννύας ἀμφιπολεύειν Ὅρκον τιννυμένας, ὃν Ἔρις τέκε πῆμ' ἐπιόρκοις.

ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Omittit κ' Lips. idem cum aliis vitiose ὅςτις.

261. μὴ μὲν ἐγὼ κούρῃ Βρισηΐδι χεῖρ' ἐπενεῖκαι. Reuocaui ἐπενεῖκαι ex Flor. Rom. Aldd. Turn. Videtur mutasse H. Stephanus, visus sibi animaduertere soloecismum in illis: ἴστω Ζεὺς, μὴ μὲν ἐγὼ ἐπενεῖκαι. Atqui male ille haec iunxit. Plene interpunxi post ὀμόσσῃ. Nam sequitur nunc, quod apud animum subsiitues ὄμνυμι, μὴ — ἐπενεῖκαι. vt sup. vs. 175 ὀμνυέτω — μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι. Monuerat quoque Eustath. ad h. l. et iterum ad Ψ. p. 1317. l. 6. Nec aliter codd. Harl. Townl. fr. Mosc. Vrat. b. Ven. suppletus. χεῖρα ἐπενεῖκαι, ἐπιφέρειν, illustrat copiose Eustath. ἐπιβαλεῖν, ἅψασθαι Schol. br.

262. οὔτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένος οὔτε τευ ἄλλου. Schol. B. „οὔτε κοίτης χάριν. τουτέστι τοῦ στρῶσαι. ὑπερβολικῶς. οὐ γὰρ περὶ μίξεως λέγει. Sic et Schol. Townl. Quid hyperbolicum h. l. sit, quaeres. Acceperunt illi, ad nullum opus seruile, ne quidem sternendi lecti, eam esse adhibitam. οὔτε τευ ἄλλου, quae nobis mire adiecta videri possunt, Eustathius exponit, οἷον πείρας ἢ ὕβρεως δουλικῆς.

οὔτ' — οὔτε. Eustath. aliam lectionem memorat, εἴτ' εὐνῆς — εἴτε τευ.

πρόφασιν. suppl. κατά. Est πρόφασις caussa. At caussa praetexta est inf. 302.

εὐνῆς κεχρημένος. Schol. br. ὡς οὔτε τῆς συνουσίας αὐτῆς χρήζων ὠφειλόμην. leg. ἀφειλόμην. vt quoque legi-

tur in ed. pr. Scholior. Ald. κεχρημένος est vel vtens vel indigens et desiderans; si prius, iungitur cum casu tertio, vt in noto illo: Φρεσὶ γὰρ κέχρητ' ἀγαθῇσι, Od. Π, 398. ita vero non iungendum erat εὐνῆς, sed supplendum αὐτῇ, (κατὰ) πρόφασιν εὐνῆς, οὔτε ἄλλου τινός. vt iuret, nullum eius vsum se habuisse, nec ad consuetudinem nec ad aliud opus seruile. Sin alterum praeferas, est κεχρημένος εὐνῆς nec appetens eius consuetudinem, ita vero (κατὰ) πρόφασιν est ieiunum, caussam praetexendo.

263. ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσιν. Hic tandem diserti sunt grammatici in vocabulo ἀπροτίμαστος. In Scholio B. est ἀνέπαφος. μασσᾶσθαι γὰρ τὸ ἐφάψασθαι. καὶ Εὐφορίων φησίν. „ἀπροτίμαστος Ὅμηρος“ οὗ δυςχερὲς λαβέσθαι (ἐφικέσθαι) τῆς δυνάμεως. cuius vim assequi difficile est, h. ei parem esse. Plenior versus est apud Eustath. et Schol. Townl. Μοῦσαι ἐποιήσαντο καὶ ἀπροτίμαστος Ὅμηρος. Apollon. Lex. ἀπροτίμαστος. ἄψαυστος. ἄθικτος. τὸ γὰρ μασᾶσθαι ἐπὶ τοῦ ἅψασθαι. Apud Hesych. excidit prius voc. seruata tantum glossa: ἀπρόςμαστος. ἀπρόςθικτος. ἄψαυστος. μασσᾶσθαι γὰρ τὸ ἅψασθαι. item: ἀπροςτίματον. ἀπροςδόκητον. quod emendatum ἀπροτίμαστον, ἀπρόςθικτον.

Enimuero nec μασσᾶσθαι nec μασᾶσθαι verum esse potest, sed, quod recte scripsit Eustathius, μάσασθαι, a μάω, μάομαι, quod proprie quemuis motum corporis seu animi, quo ad aliquid tendimus, designauit, inde etiam attingere et appetere. προτίμαστος, πρόςμαστος, ἀπροτίμαστος, est ἀπρόςψαυστος. Propius ad sententiam loci redditur in Schol. br. ἀνύβριστος, (quod et in Vrat. A. appictum.) ἄθικτος συνουσίας καὶ ὕβρεως (quod et fragm. Mosc. habet). Inde corr. Hesych. ἀποτίμαστος, ἀνύβριστος. nam fuit ἀπροτίμαστος.

Etymologus in ἀπροστίμαστος, post illa ἄψαυστος, ἄθικτος, addit: ἡ μὴ ἐπιζητηθεῖσα γυνή, ἀλλ' ἄθικτος διαμείνασα, — παρὰ τὸ μαίω (μάω) τὸ ζητῶ, ἡ μὴ ἐπιζητουμένη πρὸς μίξιν. (at notio τοῦ μάω latius patuit, vt

paullo ante monui) ἢ παρὰ τὸ μαστεύω, τὸ ζητῶ. ὅθεν καὶ μαστός. καὶ ἐπισάμενος, (de quo v. sup. ad Δ, 190) ἐπιλαβόμενος, ἀψάμενος. Vix haec ab eodem homine adscripta.

ἐνὶ κλισίῃσιν Etymol. laudat ἐνὶ μεγάροις.

264. Εἰ δέ τι. versus laudatur et locus comparatur cum Apollonii versf. II, 259. 260. a Schol. ad e. l.

265. ὅ τις σφ' ἀλίτηται ὀμόσσας. Schol. B. ὃς ὀμόσας, εἰς αὐτοὺς ἁμαρτήσει. nam est ἀλιτέσθαι εἴς τινα. sic quoque Od. E, 108 ἐν νόστῳ Ἀθηναίην ἀλίτοντο. Ω, 570 μὴ Διὸς ἀλίτωμαι ἐφετμάς. Ergo recte ἀλίτηται (ἐς) σφε. Minus bene Eustath. ὀμόσσας σφε, αὐτούς. meliora serius adiicit. ἀλιτεῖν est proprie aberrare in aliam viam, ideoque, vt ἁμαρτάνειν, vsu venit vt sit ἀδικεῖν (εἰς) τινα. pro εἰς est μετὰ in Sc. Herc. 79 ἤ τι μετ' ἀθανάτους — ἤλιτεν Ἀμφιτρύων.

ὅτι σφ' Townl.

266. ἦ καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Idem fere versus sup. Γ, 292. ad quem vid. Obss. in ceteris tamen diuersitas est. Sunt ibi in iureiurando duo agni, eosque caesos reportat Priamus in vrbem vs. 310. At h. l. est porcus, isque caesus in mare proiicitur. De porci vsu v. ad 197. Quod victima in mare abiicitur, eoque aboletur, symbolica est actio intellectu facilis. Pausan. V, 24 porcum victimam ad aram Iouis Ὁρκίου memorat, in iureiurando athletarum mactatam; ait is, sibi non in mentem venisse percontari, quid illi victimae facere soleant laudatque h. l. vss. 266. 267. 268. vbi editur: ἦ καὶ ἀπὸ σφαράγου κάπρου τάμε. voluit puto σφάραγον κάπρου. Idem tamen VIII, 37. p. 676 (quem locum quoque Bentl. adscripserat) communi vsu habitum fuisse ait, τῶν ἱερείων τὰς φάρυγγας ἀποτέμνειν, fauces, quocum conuenit στόμαχος.

267. πολιῆς ἁλὸς ἐς μέγα λαῖτμα. πολιῆς, λευκῆς. Mirum in modum de etymo argutantur grammatici Schol. B. Townl. cum Eustath. at v. ad A, 350.

λαῖτμα vox antiquata, hoc solo Iliados loco obuia; at in Odyssea aliquoties. Ex etymo et ex vsu τοῦ λαῖτμα θαλάσσης multa comminiscuntur grammatici. v. Schol. Apollon. I, 1299. Etymol. h. v. inpr. Hesych. et Notae ad e. l. add. Schol. B. ad h. l. Sufficit subesse notionem magnitudinis spatii, τὸ κῦτος. — Porro τὸν μὲν proxime ad στόμαχον spectare deberet, at res docet totum *porcum* abiectum fuisse in mare. Haerebat Koeppen, et στόμαχον de capite accipere malebat.

268. ῥίψ' ἐπιδινήσας βόσιν ἰχθύσιν. Fuit haud dubie — in Ven. A. nam Sch. B. Mosc. σημειωτέον ὅτι τὰ ἀπὸ τῶν ὅρκων ἱερεῖα οὐκ ἐσθιον, ἀλλ' ἔῤῥιπτον ἢ ἔκαιον. Paria Sch. br. Alia Eustath. add. Pausan. l. l. ad 266. Scilicet, vt suspicor, in victimam dirae enuntiatae vertebant, vt significarent, idem periuro aliquando euenturum esse; vt Γ, 300 ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι. βόσις. βρῶσις. βόσιν ἰχθύσιν. Apollon. Lex. h. v.

270. Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα. διδοῖσθα. ita scribitur cum Eustath. ex edit. Rom. inde a Turnebo; antea in Flor. Ald. δίδοισθα, cum Vrat. A. d. Sch. B. monet; alios δίδοισθα, Aeolice, vt τίθησθα, alios διδοῖσθα scribere. Scilicet plures fuere formae δόω. δῶμι. δίδωμι. δοῖμι. διδοῖμι et δίδοιμι.

273. οὐδέ κε κούρην ἦγεν ἐμεῦ ἀέκοντος (αϝεκοντος) ἀμήχανος. ἀλλά ποθι Ζεὺς — Schol. B. cum Townl. et fr. Mosc. iungit ἀμήχανος cum Ζεύς, πρὸς ὃν οὐδεὶς δύναται μηχανήσασθαι. Eadem teste Barnes. sunt in Schol. Aloysianis ad Od. T, 363 vbi eadem est ambiguitas: ὤ μοι ἐγὼ σεῦ τέκνον, ἀμήχανος· ἦ σε περὶ Ζεύς — Sch. br. h. l. ὥστε τὸν Δία ἀμήχανον δηλοῦσθαι, ὅ ἐστι κακομήχανον. Aloys. Schol. δεινὸν καὶ χαλεπόν. *saeuum Iouem.* — Melius cum Eustathio refertur ad Ἀτρείδης, etsi miris modis exponit: εἴτε ὡς δυςμήχανον, εἴτε ὡς ἀφελῆ — εἴτε, καὶ ὡς ἀνάλωτον μηχαναῖς. vt sit cum leui incusatione dictum: *improba ira abreptus.* Nec exemplo hoc caret: Π, 29 σὺ δ' ἀμήχανος ἔπλευ, Ἀχιλλεῦ· N, 726 Ἕκτορ, ἀμήχανός ἐσσι παραῤῥητοῖσι πιθέσθαι. et ipse

locus de Iunone O, 14. Ceterum ἀμήχανος ἀλλά ποθι Ζεὺς etiam H. Stephanus iunxit, nisi interpunctio excidit. Certe sic dederunt ex iis expressae edd. Lectum quoque sic in cod. Lips, Vrat. A. (in vtroque male ἄκοντος.) Ex Schol. Townl. disco, fuisse quoque qui ἀμήχανον — θάνατον legerent et iungerent.

276. λῦσε δ' ἀγορὴν αἰψηρήν. Idem hemistichium Od. B, 257. vbi et sequitur: οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Sch. B. ἀντὶ τοῦ ταχέως. vt θοὴν ἀλεγύνετε δαῖτα Od. Θ, 38. Suidas in τάχιον. ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς. ταχέως. Addit λαιψηρὸν δὲ τὸ ἐν καιρῷ γινόμενον σύντομον (f. συντόμως). Porro Apollon. Lex. in αἶψα p. 68. (add. in ταχεῖα p. 636.) et ex eo Hesych. — ὅταν δὲ λέγει· λῦσεν δ' α. αἱ ὁ Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ αἰψηρῶς ἀκούει, προσηκόντως ὃν τρόπον βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα, (Θ, 399) ἀντὶ τοῦ ταχέως. καὶ τὸ ἐμοὶ χάνοι εὐρεῖα χθών, (Δ, 182) ἀντὶ τοῦ εὐρέως. Bene haec: potest tamen vel sic ἀγορὴ esse αἰψηρὴ, *quae celeriter dissoluitur, dilabente populo.* vt K, 358 λαιψηρὰ δὲ γούνατ' ἐνώμα, quae velociter mouentur; aut etiam, *concio subitanea*, extra ordinem et e vestigio conuocata. λαιψηρὴν solus Vrat. d.

277. οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. ἐσκίδναντο ἑὴν — si scriptura antiqua haec est, ϝεὴν, aut potius ϝεϝὴν, quoque scribi debuit, nec modo ϝὴν. Aut dicendum est, hiatum h. l. in medio versu ferendum esse. Erat θοὴν in Harl. hoc epitheton supra vs. 194 iam in ἑὴν mutatum vidimus. Bentleius aut illud, θοὴν, malebat, aut ἐσκίδναντ' ἄρ' ἑήν, non meminerat, ἄρ' antecedere.

οἱ μὲν ἄρ' „vt iusserat Achilles" Clarke.

280. κάθισαν δὲ γυναῖκας. Lips. vn. Vindob. κάθεσαν.

281. εἰς ἀγέλην. ἀγέλην φησὶ τὸ συναχθὲν πλῆθος αὐτῷ. ex praedationibus. Sch. B. (οὐ Φορβάδων ἵππων) Equos ad suum quosque currum stetisse in memoriam reuocat Koeppen ex B, 776.

282. Βρισηὶς δ' ἄρ' ἔπειτ' ἰκέλη χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. Vitiosus versus, quocunque te vertas. Fuit ϝίκελος, vt saepe vidimus, v. c. Δ, 86 ἡ δ' ἀνδρὶ ϝικέλη. esset ita ἔπειτ' ϝικέλη. Mirum vitium in edd. Flor. et Aldd. erat: ἄπειθ' ἰκέλη, quod et ed. Rom. Turn. Steph. ἔπειθ' ἰκέλη seruant. Recte ἔπειτ' restituit Barnes, alterum tamen vitium videre non potuit. Bentl. praeclare coniectabat: Βρισηὶς δὲ δέμας ϝικέλη. verum hoc est, meliorem versum substituere, non corruptelam corrigere. Procliuior res ad vitium inferendum erat, si scriptum fuerat: Βρισηὶς δέ τ' ἄρα ϝικέλη. In msſ. Lipſ. est δ' ἄρ' ἐθ' ἰκέλη. an fuit δ' ἄρα δὴ ἰ. Mihi quidem grauis suspicio insidet, totam ῥῆσιν de Briseide esse serioris rhapsodi commentum; videbimus plura vitia; tum sub finem: 303 αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες, non habet αὐτὸν quo referas; atqui iuncta erant illa post vſ. 281. et sic Achilles per ipsam rem erat αὐτός. Compositus est totus locus ex flosculis Homericis. Placuit tamen; et Dionyſ. Hal. de arte rhet. c. 9. ſ. 13. dicta Briseidis inter exempla orationis figuratae proponit, h. e. quae personae et affectui consentanea sit. Videntur alii quoque rhetores in hac oratione acumen suum exercuisse; sunt enim in Schol. B. Mosc. Townl. rhetoricae loci expositiones. Lamenta captiuarum etiam tragicis poetis valde probantur, quippe ad affectus mouendos perquam idonea.

ἰκέλη χρυσέη Ἀφροδίτῃ. Ita quoque Od. P, 36. 37. T, 54. 55. est et his locis χρυσῇ, quemadmodum edebatur in hoc nostro loco: contra perpetuum vſum in aliis locis, vbi χρυσέη et alia scribuntur, etsi binis syllabis pronuntianda χρυσῆ. v. ad A, 15. Γ, 64. vbi de aurea Venere. ἡ ἔντιμος. Multa inepte cumulat Eustath. etiam ad h. l.

Insertum est Scholio B. locus de artificio rhetorico in charactere et persona Briseidis constituta a poeta; alia, videbis ap. Dionyſ. Hal. in Arte c. 9.

284. λίγα κώκυε, χερσὶ δ' ἄμυσσε. Firmat Ionicum vn. Vindob, Vulgo λίγ' ἐκώκυε. Cum κωκύω mediam has

beat longam, pronuntiandum eſt ἑκὼν tribus ſyllabis. Monuit quoque Clarke.

ἄμυσσεν. ἔξεσεν. ἐσπάραξε Heſych. Vocem vidimus A, 243.

285. ἰδὲ καλὰ πρόςωπα Vrat. d. vn. Vindob. καὶ κ. quod Barnes h. l. repoſuerat, nullo libro memorato, offenſus premutatione τοῦ ἠδὲ et ἰδέ.

287. Πάτροκλέ, μοι δειλῇ. Briſeidis affectus in Patroclum ductus eſt ex notis Patrocli moribus. Celebratum erat inter veteres Patrocli ingenium mite τὸ μείλιχον, ἡ ἐνήεια. cf. P, 670. 1.

287. πλεῖστον κεχαρισμένε θυμῷ. Vrat. d. et vn. Vindob. πάντων.

288. ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγώ. Hiatus ingratus, quem tamen Dionyſ. Hal. Art. rhet. 13 quoque habet, vbi vſſ. 28 ſqq. recitantur; vt paullo ante dixi. Facilis tamen medela, cum particulam excidiſſe pateat; Bentl. ζωὸν μέν σέ γ' ἔλειπον ἐγώ. quod et Barnes appoſuit tanquam „γρ." niſi, verius eſt σέ γε λεῖπον. In Lipſ. et Vrat. d. A. Townl. Ven. ſuppl. Vindob. erat μέν σ' ἔλιπον. ita quoque editum in Schol. Sophocl. Electr. 1128. mira erroris conſtantia.

289. νῦν δέ σε τεθνειῶτα. Etiam h. l. alii τεθνηῶτα. ſic Lipſ. Cant. Mori. Townl. Vrat. d. v. modo ad vſ. 210.

290. ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Sane ſollennis ratio erat ὥς με δέχεται. excipit me. Deſiderabat quoque eam Sylburg. ad Dionyſ. Hal. l. c. aut deſiderabat ὥς μοι πλέκεται. Dicendum eſt δέχεται poſitum eſſe abſolute, tum μοι eſſe tertium caſum additum, vt ſolet in affectu. Legitur tamen με in Vrat. A. Euſtath. συνεχῇ μοι καὶ ἐπάλληλα τὰ κακά.

291. ἄνδρα μὲν, ᾧ ἔδοσάν με. ᾧ με ἠγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν.

292. πρὸ πτόλιος. pars codd. et edd. Flor. Aldd. πρὸ πόλιος. Emendauit ex ed. Rom. Turnebus. Sententiae illuſtrationem ſi deſideras, adi Schol. et Valk. ad

Eurip. Phoen. p. 526. Noſter locus petitus eſſe poteſt ab exemplo Andromaches ſup. Z, 414 ſqq.

294. κηδείους (ad τρεῖς τε κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ). Schol. B. „προςφιλεῖς. πεφροντισμένους μοι. ἢ ἀνιάν μοι παρασχόντας" vides eum ambigere, ex etymo, quia τὸ κῆδος eſt et cognatio et cura. Similia in ceteris grammaticis. In his Apollon. Lex. κηδείους, τοὺς πρὸς γένους adſcripto hoc verſu. Tum, μήποτ' οὖν κηδείους τοὺς φροντίδος πολλῆς ἀξίους ἐμοί; forte ab alia manu. Laudatur ibi e mſ. Sangerman. οἰκείους, προςφιλεῖς. Add. Heſych. vbi τοὺς προγόνους legitur; forte ex τοὺς πρὸς γένους. In Townl. legitur κηδείους θ', praeclare, ita proprie dicti ſunt *cognati* reliqui.

ὀλέθριον ἦμαρ ἐπέσπον. De vſu τοῦ ἐπισπεῖν dictum ad B, 359. ἐπέσπων Harl. Lipſ. Vrat. b. d. duo Vindob. ſed vulgatum vſu firmatur.

295. οὐδέ μ' ἔκτανες. Sic ed. Rom. et Ven. Townl. Vrat. A. b. fragm. Moſc. Itaque repoſui pro vulgato οὐδ' ἔμ'.

296. ἔκτεινε, πέρσε τε πόλιν. ἐκ δ' εἷλε πόλιν. Harl. Fuiſſe puto in codice ἐκ δ' εἷλε πέρσεν τε πόλιν. Μίνητος Lipſ. Verum Μύνητος vbique; etiam ap. Strabon. vbi h. l. excitat X, p. 875 C p. 910 B. p. 920 C.

297. ἀλλά μ' ἔφασκες. ſic ed. Rom. cum codd. Ven. Cant. Mori. Vat. Townl. Vrat. A. b. Sic quoque Cant. ap. Dionyſ. l. c. p. 362. etiam Strabo vbi hos duo verſus excitat de Lyrneſſo lib. XIII p. 875 C. p. 910 B. Recepi itaque pro vulgato ἀλλ' ἔμ' ἔφασκες.

298. κουριδίην ἄλοχον. Memorat Euſtath. vſum vocis eſſe reprehenſum a nonnullis, quod, quae iam viro nupta fuerat, non poteſt eſſe κουριδίη ἄλοχος, παρθενική. Scilicet dicendum erat, κουριδίην non propria vi h. l. dictam eſſe. At volunt, modo, ad τὸ σεμνὸν Briſeidis pertinere, modo, ſubintelligi ὡς, vt ſit κουριδίην ὡς. quam rationem ſequendam eſſe etiam cenſet Senachirim in Schol. e Cod. Leid. ap. Valken. Diſſ p. 133. Miror, eos non hoc etiam ſuſpicatos eſſe, deſponſam eam quidem

fuisse, intactam tamen a marito. Barnes inter plura bene laudat ad rem Horatii audaciam I. Carm. 29, 5. *quae tibi virginum, sponso necato, barbara seruiet.* — Ceterum, si quis alius locus, hic profecto seriorem rhapsodum prodit; admodum enim ab heroicae aetatis moribus alienum hoc, cum captiuis, in consuetudine haberi solitis, connubium legitimum iniri, idque potuisse a Patroclo promitti post reditum Achillis in patriam. Memores forte exemplorum e Tragicis; quibus tamen talia probare haud licet.

ἄξειν τ' ἐνὶ νηυσίν. Est ἐπὶ νηυσὶν in Barocc.

299. δαίσειν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσιν. de epulis nuptialibus, nota nunc loquendi forma, inprimis e Tragicis. Exempla dat Clarke post Barnes. Similiter δαίνυ τάφον Od. Γ, 309.

300. τῷ σ' ἄμοτον κλαίω. Apollon. Lex. ἀπλήρωτον. eum Hesych. qui addit ἀκόρεστον. v. dicta de voce ad Δ, 440.

τεθνειότα. Ita rescribere iubet ratio nostra semel inita: v. modo ad vs. 289. Vulgatum est τεθνηότα. Cant. τεθνηκότα vt in Dionys. Hal. l. c. editur. τεθνειότα erat in Townl. qui alias η seruat in hac voce.

301. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες recte Ionicum. Ita quoque Ω, 722. 746. Lips. Vrat. A. d. δ' ἐστενάχοντο.

302. Πάτροκλον πρόφασιν, σφῶν δ' αὐτῶν κήδε' ἑκάστη. Est ergo oppositio: κατὰ πρόφασιν, et ἔργῳ, reuera. Versus hic, quoties in eum incidi, ingratum sensum excitauit, est enim sententia aliena a loco et consilio; de vero Patrocli luctu et dolore erat narrandum, non de simulato; porro est acumen a poeta nostro alienum, quod praetexunt ac simulant luctum Patrocli caussa captiuae, vere autem et ex animo suam quaeque fortunam lugent; arripiuntque hanc opportunitatem, vt tuto luctum prodere possint, quem alioqui occultare eas oportebat. Rem per se ingenio humano conuenire haud ignoro; sed aliena est a poetae sensu et iudicio. Bene sentio, me in hoc ac similibus diuersa statuere ab aliis;

noui vero etiam esse aliquid quod sensum meum male habeat. Terrasson in loco a Clarkio exscripto sententiam pro elegantissima totius Iliadis habebat; recte pro argutiis saeculi nostri.

Aliter statuerem, si sententia ita esset concepta: luetu praesenti recordationem suae ipsarum calamitatis esse in mulierculis renouatam. Sic inf. vs. 338. 9 *ὣς ἔφατο κλαίων, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον.* et Ω, 167 Priamo lugente lugent mulieres *τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ πολέες τε καὶ ἐσθλοὶ χερσὶν ὑπ' Ἀργείων κέατο ψυχὰς ὀλέσαντες.* Fere vt ap. Conon. Narr. 19 mulieres: *αἱ δὲ θρήνους ἀντιβολίαις μιγνῦσαι, τάς τε ἐκείνων καὶ τὰς σφετέρας ἀνέκλαιον τύχας.* Putabam itaque sensum adiuuari posse, si *πρόφασιν*, *κατὰ πρόφασιν*, non de praetexto, sed de caussa, quo sensu v. c. apud Hippocratem saepe frequentatur, acciperem: Patroclum quidem, caussa lugendi oblata, simulque suam ipsarum calamitatem lugentes, ex more ingenii humani. Sensum talem, etsi obscurum, habuisse videtur Ernesti, dum hanc bellam sententiam scriptores Latinos imitatos esse ait, in his Tacitum et Virgilium. Sane quidem; enimuero, quanto felicius hoc enuntiatum est a Virgilio: Aen. IX, 294 *animum patriae strinxit pietatis imago.* Expressit locum nostrum Quintus in lamentis Helenae et Troianarum mulierum in Paridis morte lib. X, p. 389 et 406 sq. nullo decori sensu aut respectu. Feliciter verba transtulit Plutarch. de sui laude p. 546 F. videndum esse ne alios laudibus extollendo nobismet ipsis palpemus, *καὶ μὴ δοκῶμεν „Πάτροκλον πρόφασιν" σφᾶς δ' αὐτοὺς δι' ἐκείνους ἐπαινεῖν.* Non praeterire possum Scholion cod. Townl. *Πάτροκλον πρόφασιν· οὐ γὰρ ἦσαν πειραθεῖσαι αὐτοῦ.* Scholion dices iniurium esse in Patrocli memoriam, quasi Briseis tanto in eum affectu correpta fuerit, quia eam tentauerat (*ἐπειράθη*); at ceterae captiuae adhuc intentatae ab eo erant. Forte tamen verbum *πειρᾶσθαι* non est vrgendum; sed est simpliciter, illae eius notitiam non habuerant. Nam

mulieres erant captiuae ſeptem: ſup. vſ. 245. 8. eaeque Lesbo abductae: vt ſup. I, 270 ſqq. vidimus. Retinendum animo, haec mulierum lamenta in funere non tam ab affectu, quam a more proceſſiſſe.

Adhuc patrocinium verſus egiſſe videri poſſumus; quo tamen ille vix ſatis dignus videri debebat; peccat enim in extrema ſui parte in digammum, eoque ſuſpicionem firmat, non Homericum eſſe, ſed ſerioris rhapſodi: *κηδε' ϝεκαστη*. Nolim itaque in vitio emendando tempus terere; etſi Bentleius tentauit variis modis: *κήδε' ἅπασαι. κῆρα ϝεκαστη. ἄνδρα ϝεκάστη*. Debebat quoque *ϝεο δ' αὐτῆς*. Habuit rhapſodus ante oculos ſimiles verſus X, 429 *ὣς ἔφατο κλαίων ἐπὶ δὲ στενάχοντο πολῖται*. 515 *ὣς ἔφατο κλαίουσ', ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες* qui idem verſus iteratur Ω, 746 et vſ. 760 *ὣς ἔφατο κλαίουσα, γόον δ' ἀλίαστον ὄρινε*. et 722 *οἱ μὲν ἄρ' ἐθρήνεον, ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες*. inprimisque imitatus eſt rhapſodus locum Ω, 167 ſupra memoratum, vnde alterum verſum aſſuere tentauit: *θυγατέρες δ' ἀνὰ δώματ' ἰδὲ νύοι ὠδύροντο, τῶν μιμνησκόμεναι, οἳ δὴ — κέατο*. et cum eo verſus ex hoc ipſo libro noſtro inf. 338. 339. *ὣς ἔφατο κλαίων ἐπὶ δὲ στενάχοντο γέροντες, μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροισιν ἔλειπον*.

„*γρ. Πατρόκλου πρόφασιν*" Barnes. forte e Schol. br.

303. *αὐτὸν δ' ἀμφὶ γέροντες*. Reſpicit locum, iunctim tamen et permixtim cum altero Σ, 333. 4. 5. Aeſchines in Timarch. p. 151. l. 27. R.

304. *ὁ δ' ἠρνεῖτο στεναχίζων*. Mori. Vindob. *στοναχίζων*, vt alibi.

305. *εἴ τις ἔμοι γε φίλων ἐπιπείθεθ' ἑταίρων* Vrat. d. *ἐμοῖο φ. ἐπὶ πείθεθ'*. deb. ſaltem eſſe *ἐμεῖο*.

307. *ἄσασθαι φίλον ἦτορ. κορέσασθαι*. fuit *ἄδω. ἀδέω* priore producta. v. Exc. I. ad lib. V.

308. *δύντα δ' ἐς ἠέλιον μενέω*. abſolute hoc, vt *τλῆν*, perdurare in ieiunio, vt erat, locum tenere Λ, 317 *ἦτοι ἐγὼ μενέω καὶ τλήσομαι*. Inuerſa autem oratio pro eo quod ſequi debebat pro *μὴ πρὶν — πρὶν τὸν ἥλιον δῦναι*.

309. ἄλλους μὲν ἀπεσκέδασε βασιλῆας. Apollon. Lex. ἀπεσκέδασεν, ἀπεσκόρπισεν. cum Schol. br. Nec tamen h. l. aliud eſt, quam ſimpliciter dimittere, abire iubere, vt ſup. 171 ἀλλ' ἄγε, λαὸν μὲν σκέδασον. Grauiora ſunt quae Priamus molitur, exigenda plebe moleſta Ω, 247 ſqq.

310. Δοιὼ δ' Ἀτρείδα. Vulgatum Ἀτρεῖδαι. ſed alterum ſuppeditant codd. Harl. Cant. Mori. Lipſ. Townl. fragm. Moſc. Ven. B et A ſuppletus. Vrat. A. b. et probat Erneſti.

Cur autem hi ſoli, qui his verſſ. memorantur, remanſerint cum Achille, Aiax autem abfuerit, eſt ζήτησις ap. Schol. B. Scilicet, aiunt, Aiax ὀργίζεται διὰ τὴν πρεςβείαν. (Jl. I, ſub f.) βαρύμηνις γάρ.

311. Νέστωρ Ἰδομενεύς τε. Harl. Νέστωρ τ' Ἰδομ. recte ex vſu.

312. τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. τέρποντες, πειρώμενοι τέρπειν, καὶ ἀποτρέποντες τῆς λύπης. Schol. B. τέρπειν βουλόμενοι, παρηγοροῦντες Schol. br. Iungenda ἀκαχήμενον πυκινῶς. Sic Od. T, 95. Υ, 84. Ψ, 360. οὐδέ τι θυμῷ τέρπεται. vn. Vindob. οὐδ' ὅγε θ.

313. πρὶν πολέμου στόμα δύμεναι. Schol. B. „τὸ στομώτατον καὶ ἀναλωτικώτατον μέρος τοῦ πολέμου Schol. B. leg. τὸ τομώτατον. interpretatio tamen eſt inepta; ineptiora ſunt ap. Euſtath. στόμα πολέμου eſt acies. v. ad K, 8.

314. μνησάμενος δ' ἀδινῶς ἀνενείκατο Φώνησέν τε. Pro ἀδινῶς ſollenne eſt ἀδινὸν et ἀδινὰ, quod iam vidimus de lamentis B, 87. placet eſſe indeſinenter, continuo. Reddit Schol. B. vocem ex imo pectore ἀθρόως repetitam: κάτωθεν τὴν Φωνὴν ἀθρόαν ἐκ βάθους (Schol. Townl. ἐκ στέρνων) ἀνήνεγκεν. Recte hoc ſenſu, continuo has voces in ore habuit; ἀνήνεγκε τὴν Φωνὴν, quod ex adiecta voce Φώνησεν eſt eliciendum; alias adiicitur; ſic quoque aliquoties Apollon. Arg. vt III, 635. Veteres tamen ἀδινῶς ἀνενείκατο per ſe dictum accepere pro ingemuit, itaque ſupplet Euſtath. ἀνήνεγκε πνεῦμα. de ſuſpiriis. Sic et Schol. br. iunctim quidem cum altero: ἀθρόως καὶ ἐλεεινῶς καὶ οἰκτρῶς ἀνέκραξεν. ἤ, οἱονεὶ, ἀνε-

στέναξε καὶ πολὺ ἤγαγε πνεῦμα. Quod vero mireris, ita ipſe Apollon. Lex. p. 132. ἀνενήκατο (vt ibi vitioſe ſcribitur) ἀνεστέναξεν. οἷον, ἀνήνεγκε τὸν στεναγμόν. Sic quoque Heſych. ad quem v. Notam. Poſſis hunc verbi, vt ἀνενέγκειν abſolute poſitum ſit στενάζειν, vſum ſtatuere fuiſſe Ionicum, ex Herodoto I, 86 vbi de Croeſo ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίας. Vbi tamen redditum video: *eum refectum et ingemiſcentem.*

315. ἦ ῥά νύ μοί ποτε καὶ σύ· Turneb. τότε καὶ σύ.

316. λαρὸν παρὰ δεῖπνον ἔθηκας. παρέθηκας δεῖπνον λαρὸν, ἡδύ. v. ad P, 572.

αὐτὸς ἐνὶ κλισίῃ Euſtath. memorat et alteram lectionem ἐνὶ κλισίῃσι λαρόν; ſicque legitur in fragm. Moſc. ſed in λαρὸν prior producta occurrit et alibi. vt ibid. P, 572.

317. αἶψα καὶ ὀτραλέως. Schol. B. διεγερτικῶς. Apollon. Lex. καὶ τὸ ὀτραλέως, ταχέως. καὶ παραλλήλως, αἶψα καὶ ὀτραλέως. cf. ad Γ, 260.

Appoſita fuiſſe debet olim huic verſui ſtigme ⟝. Nam Schol. B. σημειωτέον δὲ, ὅτι καὶ πρὸ τῆς μήνιδος παρατάξεις ἦσαν. de quo vtique dubitari nequibat.

319. αὐτὰρ ἐμὸν κῆρ Townl. ἐμοί.

320. ἄκμηνον πόσιος. de hoc v. ſup. ad 163.

321. οὐ μὲν γάρ τι κακώτερον ἄλλο πάθοιμι. Ed. Erneſt. παθοίμην. merum vitium operarum. Legitur quoque verſus ap. Arrian. Diſſ. IV, 10, 35.

322. οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς ἀποφθιμένοιο πυθοίμην. Articuli vſum ab Homerico more alienum notarunt iam veteres. Schol. B. ἡ προςθήκη τοῦ ἄρθρου τὴν ἐξοχὴν παρίστησι. non apparet, quatenus. Procliuis fuit lapſus ex που. οὐδ' εἴ κεν που πατρός.

πυθοίμην. nusquam εἴ κε — πύθωμαι legitur: v. Exc. III ad lib. A.

323. τέρεν κατὰ δάκρυον εἴβει. ap. Apollon. Lex. in εἴβει, καταῤῥεῖ. ſubiicitur θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἴβει ex aliis locis. cf. Ω, 9.

324. χήτεϊ τοιοῦδ' υἷος. vt ſup. Z, 463 χήτεϊ τοιοῦδ' ἀνδρός.

Ex h. l. ductae eſſe videntur fabulae Tragicorum de Peleo ſerius ab Acaſto regno pulſo v. c. Eurip. Troad. 1126 ſq. Erat autem haec vita et conditio regum, ἀνάκτων, iſtius aetatis, vt ipſi ſuos agros colerent et opibus valerent; verum imperium tamen in alios non exercerent, niſi cum exercitui in bello praeeſſent; itaque Peleus ſenex domi relictus, copiis ab Achille filio eductis, ipſe erat iniuriis aliorum obnoxius.

325. ὁ δ' — εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης Τρωσὶ πτολεμίζω. Epitheton ῥιγεδανῆς reddunt Apollon. Lex. τῆς Φρικώδεος Schol. br. Φρικτῆς, χαλεπῆς, Schol. B. στυγητῆς, quia τὰ στυγερὰ, λυπηρὰ, et μισητὰ horrorem, ῥῖγος, faciunt. Eodem modo Helena eſt ὀκρυόεσσα Z, 344. Conuenit Heſych. ῥιγεδανῆς, Φρικώδους, χαλεπῆς, κακίστης, Φοβερᾶς. Plutarch. memorante Euſtathio p. 1187, 1. in Sympoſ. Quaeſt. ῥιγεδανὸν reddit κρυερὸν, λυπηρὸν, Φοβερόν. Et in libro de aud. poet. p. 22 C interpretatur ῥιγεδανὴν κακοθάνατον; δάνον enim Macedones appellare mortem. Nimis acute! Eſt enim terminatio δανος, vt μῆκος, μηκεδανὸς, (adde ἠπεδανός. οὐτιδανός·) quod comparat Etymologus, et laudat „Ιλ. Γ.„ emenda „Ιλ. Τ."

Τρωσὶ πτολεμίζω repoſui pro vulgato Τρωσὶν πολεμίζω: habeo aſſentientem Vat.

326. ἠὲ τὸν, ὃς Σκύρῳ μοι ἔνι τρέφεται Φίλος υἱός. Primo ἠὲ τὸν, mutatus eſt caſus, cum ſequi deberet: οὐδ' εἴ κεν τοῦ πατρὸς — ἠὲ τοῦ, ὅς. Porro Σκύρῳ ἔνι τρέφεται ſcripſi pro ἐνιτρέφεται, habuique auctores Cant. Mori. Vat. Vrat. d. Ven. ſuppl. Ex h. l. νησιώτην Νεοπτόλεμον ab Euripide dictum eſſe Andromache 14. cenſebat Schol. ad e. l.

Ceterum hic locus, et mox vſ. 331 ſq. cum Od. Λ, 491. 505 — 536 praebuere fundum fabularum de Neoptolemo. Eum ſaluum domum rediiſſe narrat Neſtor Od. Γ, vſ. 188. 189 et Menelai filiam promiſſam domum duxiſſe diſcimus ex Od. Δ pr. Plura ad noſtras rationes

haud ſpectant. Reliqua fabulae ad Poſthomerica et Νόστους ſpectarunt, vnde in Tragicis varie ornata ſunt; nonnulla inde habent Schol. br. ad vſ. 338 et Schol. B. Townl. Moſc. ad vſ. 326 vnde apparet, non vnam de Achillis ad Scyron acceſſu narrationem fuiſſe; nam ibi Achilles narratur ab expeditione aduerſus Telephum, (quae nauigationem ad Jlium anteuertit) reducem ad Scyrum appuliſſe; ſubiicitur verſus (ex parua Jliade, haud dubie, quod etiam ex Schol. Townl. firmari video,) Πηλείδης δ' Ἀχιλῆα φέρε Σκῦρόν δε θύελλα, cui ſubiicitur alter ap. Euſtath. p. 1187. ἔνθ' ὅγ' ἐς ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. in hoc verſu ſuſpicor legendum eſſe: ἔνθ' ὅγ' Ἀχιλλεῖον λιμέν' ἵκετο. Coniectura nititur deprauato Scholio: ἐστὶ (ſcil. haec Scyros) δὲ ἐν τῇ Εὐβοίᾳ (leg. ἐπὶ vel πρὸς) νῆσος λιμένας ἔχουσα Ἀχίλλειον καὶ Κρήσιον Schol. Moſc. Κρίσιον. De inſula Scyro cf. Obſſ. ad I, 664.

Ab hoc verſu Veneti codicis A. antiqua lectio iterum procedit, reditque eius auctoritas.

327. εἴ που ἔτι ζώει γε Νεοπτόλεμος θεοειδής. — Verſus obelo notatus: quem iam ab Ariſtophane eſſe damnatum, tradente Calliſtrato, narrat Schol. A. primo, quia dubitare non potuit Achilles, an viueret Neoptolemus, cum et iuuenis eſſet nec Scyros multum a Troade abeſſet; tum quod θεοειδής de filio in patris ore parum eſt accommodatum vocabulum; tandem, interpolationem arguit, quod lectio variat: εἴ που ἔτι ζώει γε Πυρῆς ἐμὸς, ὃν κατέλειπον. bona critica. Verba poſtrema ſunt: τεκμήριον δὲ τῆς διασκευῆς τὸ καὶ ἑτέρως φέρεσθαι τὸν στίχον. vnde apparet διασκευὴν, διασκευάζειν, διασκευαστὴν, ſpectare ad interpolationem. Sic ad Σ, 356 Porphyrii verba: ἐν ᾧ συγγράμματι πειρᾶται ἀποδεικνῦναι διεσκευασμένον τοῦτον τὸν τόπον ἐπῶν ιγ'· loquitur de Zenodoti libello περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. *Pyres* ex verſu excitato eſſe debuit antiquius nomen, ex quo quomodo Πύῤῥος factum eſſe dicemus? Ex Cyprio carmine Pauſanias X, 26. p. 863.

duplex nomen, Pyrrhi a Lycomede, Neoptolemi a Phoenice inditum memorat.

εἴ που ἔτι ζώει γε. praeſtaret εἴ πω ſicque legitur in Vatic. ζώῃ Townl. etiam bene ex vſu Homerico poſt εἴ· εἴ που. Interpunctionem poſt ζώει γε tollit Bentleius.

328. πρὶν μὲν γάρ μοι θυμός. Secundum ea, quae adſcripſi ad Σ, 6. 9. 11. apparet, Achillem primo id tantum didiciſſe, ſe a Troia non eſſe reuerſuruw in patriam; ſerius audiiſſe aliquem e clariſſimis Achiuis ante ſe eſſe moriturum.

329. ἀπ' Ἄργεος ἱπποβότοιο. Intelligendum Argos Theſſaliae, Pelasgicum. v. ſup. B, 681 quod et Euſtath. monet. Sin contenderis, ἱππόβοτον eſſe epitheton proprium Argorum in Peloponneſo, vt Γ, 75. O, 30 et al. quod et Ἄργος ἵππιον dictum; dicendum eſt, Argos generale eſſe nomen non modo pro Peloponneſo, ſed et omni Graecia, vt ſup. I, 246 et al.

330. αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ. „non in Troia, ſed, ad Troiam; vt ſupra, ἐνὶ πυρί. ἐν ποταμῷ. et alia.“ Erneſti.

σὲ δέ τε Φθίηνδε νέεσθαι. ed. Rom. σὲ δέ τι. ſaltem deb. σὲ δ' ἔτι.

331. ὡς ἄν μοι τὸν παῖδα. hoc poſtea fecit Vlyſſes Od. Λ, 507 ſqq.

θοῇ σὺν νηΐ. Venetus: θοῇ ἐνὶ νηΐ. Monuit tamen Schol. A. legi quoque σὺν νηΐ. Variant haec, ſed σὺν doctius; ita ἅμα νηΐ Od. Θ, 161. et E, 641 Hercules ἐξ οἴης σὺν νηυσίν. et al. Od. I, 173 αὐτὰρ ἐγὼ σὺν νηΐ τ' ἐμῇ καὶ ἐμοῖς ἑτάροισιν ἐλθών.

332. Σκυρόθεν ἐξαγάγοις — δείξειας. poſt ὡς ἄν. Barocc. ἐξαγάγῃς quod ſane h. l. malim. eo conſilio vt. At alterum vſu quoque firmatum videbis in Excurſu I ad lib. IX. (J.)

καί οἱ δείξειας ἕκαστα. Offendit verſus ad digamma in ϝέκαστα. Niſi itaque tota haec ῥῆσις loquacitati alicuius rhapſodi ſerioris debetur, emendandum eſt cum Bentleio δείξειας ἅπαντα, vel ἅπασαν κτῆσιν.

333. κτῆσιν ἐμὴν δμῶάς τε. δμῶας „Sic Ariſtarchus ſine ι." Schol. A. Scilicet, δμώς, ὁ δοῦλος, quando ſit ἡ δούλη, eſt δμωή. Ita tradiderat ὁ τεχνικὸς (Dionyſ. Thrax) ap. Etymologum in Τρωά. etiam ante eum Alexandrini, vt ex h. l. patet.

καὶ ὑψερεφὲς μέγα δῶμα. ὑψιρεφὲς Lipſ. vt alibi quoque occurrit. v. ad E, 213.

335. τεθνάμεν, ἤ που τυτθὸν ἔτι ζώοντ' ἀκαχῆσθαι γήραΐ τε στυγερῷ. Suſtuli interpunctionem ante γήραϊ. τεθνάμεν an τεθνάμεν' ſcribas, perinde eſt. τεθνάναι Vrat. A. quod Erneſti et ipſum recte ſe habere ait, forma ſerior et vulgaris, quam Homerus nusquam admittit. ἀκαχῆσθαι „ὡς λελυπῆσθαι. At alii (ſunt in his Vrat. b. Townl. Moſc. fragm.) ἀκάχησθαι, quaſi Aeolicum ſit; cum ſit quoque ἀκαχήμενος. οἷς καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις" Schol. A. Seruarunt tamen alterum edd. nec male. ἀκαχεῖσθαι Vrat. A. Quod non viderant grammatici, fuere plures formae: ἀκάχω, ομαι. ἀκάχημι, ημαι. ἀκαχέω, έομαι, vnde ἀκαχεῖσθαι. at ἀχέω, ἀχήσω, ἀκάχημαι, ἀκαχῆσθαι.

336. καὶ ἐμὴν ποτιδέγμενον αἰεὶ λυγρὴν ἀγγελίην. τὴν περὶ ἐμοῦ. Ergo Peleus quoque reſciuerat, ex Thetide puta, filium a Troia non eſſe rediturum. cf. T, 59. 60 quod conuenit cum eo quod ex Dioride Samio narratum in Schol. B. ad h. l. et ab aliis ad vſ. 326 et in Euſtathio, Peleum ipſum occuluiſſe filium in inſula Scyro, non Thetidem, vt vulgo narratum eſt.

προτιδέγμενον et ποτιδέγμενον variat et h. l.

337. ὅτ' ἀποφθιμένοιο πύθηται. Ita Cant. Mori. Barocc. Harl. Vat. Lipſ. Vrat. A. b. Townl. Moſc. fr. vn. Vindob. cum ed. Rom. Ceſſi itaque auctoritati; etſi et alterum recte ſe habebat poſt ὅτε. ὅτε πύθοιτο. v. Excurſ. II, ad lib. XII (M.)

338. 339. Confer ad h. v. disputata ad vſ. 301. 2.

ἐπὶ δ' ἐστενάχοντο Vindob.

339. μνησάμενοι, τὰ ἕκαστος ἐνὶ μεγάροι ον. erat lectio edd. ex ed. Rom. recepta a Turneoo et Ste-

phano; praeferenda forte. Parendum tamen et h. l. auctoritati codicum Cant. Ven. Lipf. fr. Mofc. al. in quibus eft ἔλειπε, in ceteris, ἔλειπεν, quod et edd. Flor. et Aldd. exhibebant.

340. *μυρομένους δ' ἄρα τούς γε.* recoquit Clarke fuam obferuationem: „ἄρα, eo modo, quo dixi."

342. *τέκνον ἐμὸν, δὴ πάμπαν ἀποίχεαι ἀνδρὸς ἐῆος.* (Fuit ⸓) „quod Zenodotus fcribebat ἑοῖο. at hoc alienum eft a perfona" τοῦτο δὲ παρὰ πρόσωπόν ἐστι. Schol. A. Poteft effe, a Iouis perfona haec dicentis de filio fuo. Verum grammaticus ad perfonam grammatice acceptam refpexit, ἑοῖο ita effet dictum pro ἐμοῖο, vel ἐμοῦ. v. Excurf. VIII ad A. At h. l. requiritur ἐῆος, ab ἐΰς, bonus, fortis, pofitum, vt Φίλος. Schol. A. „ἑῆος δὲ τοῦ ἀγαθοῦ. ἀπὸ τοῦ ἤω. ὅθεν καὶ τὸ ἠοίη προλιποῦσα δόμους." Quale tandem hoc monftrum! Legitur tamen quoque in Schol. Townl. et Mofc. fcriptum ἀπὸ τοῦ ἠῶ. vt forte fcriptum quoque fuit in Schol. Ven. A. Verfus ἠοίη πρ. eft ex principio Hefiodi Sc. Herc. quod docuere dudum viri docti effe ἢ οἵη. Sufpicor fuiffe qui ἐΰς, ἐέος, ἐῆος, idem effe putarent quod ἐὸς, ἐὴ, ἐὸν, ductum ab ἔω, ὑπάρχω, vnde τὰ ὑπάρχοντα, ἐόντα, bona. v. Etymol. in ἐΰς. vnde etiam colligo fuiffe hanc doctrinam Herodiani: ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς λέγει, ὅτι παρὰ τὸ ἐῶ (immo παρὰ τὸ ἔω) γίνεται ἐὸς, ὁ ἀγαθός. τὸ θηλυκὸν, ἐὴ, καὶ ἐκ τοῦ ἐὸς, ἐΰς. Iam porro effe debuere, qui fomniarent, ἐὸς etiam effe ἠὸς (vt etiam fuit ἠΰς) et ἠοῖος. duxit quoque ἠὸς ex ἤω (pro ἔω) vel ἠῶ. Ita fubnata *bona* vel *fortis* Alcmena, ἠοίη. De ἐΰς v. dicta ad A, 393. 463. Variat et h. l. ἑῆος et ἐῆος. Vera lectio eft ἐΰς, ἐῆος.

δὴ πάμπαν. Vat. *τί δὲ πάμπαν.* Male forte habuit, quod δὴ praepofitum eft, cum alias fit πάμπαν δὴ, aut fimile. At et illud Homericum eft, vt ftatim A, 476 δὴ τότε κοιμήσαντο. et al. Etiam Schol. Townl. ἔθος ἔχει, ἀπὸ τοῦ δὴ ἄρχεσθαι. ἔδει γὰρ, πάμπαν δή.

ἀποίχεαι ἀνδρός. hoc insolens dictum videri potest, Schol. A. κεχώρισαι. Proprium esset ἀποστῆναι, deserere. Ita quoque est οἴχεσθαι, abesse. Hesych. ἀποίχεται. ἀφίσταται.

343. μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. de ista voce v. ad Δ, 11 vbi est παρμέμβλωκε.

345. ἧσται ὀδυρόμενος. vn. Vindob. ἧστο. male.

346. ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Prius vidimus iam aliquoties. v. ad 163. ἄπαστος, ἄγευστος παρὰ τὸ γεύσασθαι. Apollon. Lex. inde alii.

347. 8. οἱ νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην ἐρατεινὴν στάξον ἐνὶ στήθεσσ' — ✠ „quod στάξον ad vtrumque retulit, nectar et ambrosiam, cum tamen haec sit ξηρὰ τροφή." Schol. A. Ignorabat ergo, ἀμβροσίην non modo τροφὴν vel ἐδωδὴν esse, sed etiam ἀλοιφήν. v. ad lib. A. Excurs. IX. Vidimus supra pro antiseptico vtrumque infusum esse naribus Patrocli vs. 38. 39. Nunc non additur, quomodo Minerua idem medicamen Achilli instillauerit; praestat tamen de cibo et potu diuino cogitare. Sane, si profitendum est, quod sentio, totus hic locus est ex superiore adumbratus.

Si ἀμβροσίη est cibus: epitheton ἐρατεινὴ conuenit cum ἐρατεινῇ δαιτί, vt Od. Θ, 61. et δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα sup. I, 228. quem locum etiam Schol. B. laudat. Est omnino iucunda, suauis.

348. ἵνα μή μιν λιμὸς ἵκηται· καθίκηται. καθάψηται. Schol. br. vsu noto: λιμὸς nunc κάματος ἐκ λιμοῦ virium priuatio ex ieiunio et esurie. Sup. N, 711 erat dictum ὁππότε μιν κάματός τε καὶ ἱδρὼς γούναθ' ἵκοιτο. Apud Tryphiod. vs. 187 ἵνα μή τι τειρόμενοι βαρυθεῖεν ἀτερπέι γούνατα λιμῷ. Ad e. l. vir doct. Northmore versus nostri recordatus, μή μιν ἵκηται, subiicit: „quis haec patienter ferat? repone ocyus ἵκοιτο." Noli praeceps agi: recte et hoc, recte et illud dictum. Melius vero ἵκηται h. l. quia caussa finalis est, non dubitatio, aut metus, aut cautio. v. Exc. II ad lib. VII p. 408.

350. ἡ δ' ἅρπῃ εἰκυῖα τανυπτέρυγι, λιγυφώνῳ. ἅρπη, τῷ ἰκτίνῳ· Schol. A. B. eſt ita ex miluorum genere. Addunt: alios pro alite aquatili habere, quod genus infeſtum eſt λάρῳ καὶ βρέννῳ; ſolere illud pabulum roſtro condere et ſic afferre pullis, (atqui hoc faciunt alii quoque alites) quare poetam huic proprie aſſimulaſſe Minervam (hoc inepte! quia illa nectar inſtillat Achilli!) Alii in Schol. br. φήνην eſſe voluere, quae aquilarum gens eſt: Od. Γ, 372 vnde ſimilem aquilae eam pronuntiant alii, etiam Etymologus. Ex Apollonii Lex.. ἅρπη. εἶδος ὀρνέου, nil diſcere licet.

351. οὐρανοῦ ἐκκατέπαλτο vulgo ſcribebatur. vitioſe; Non enim eſſe poteſt a πάλλεσθαι, quod declaratum dedi ad Θ, 85 vbi ſimili modo aduerſante grammatica ſcriptum erat. Ab ἅλλομαι eſt ἥλμην, ἧλτο, ἆλτο. et hinc ἐπᾶλτο, N, 643. Φ, 140. ita quoque κατεπᾶλτο, et οὐρανοῦ ἐκκατεπᾶλτο, deſiluit. Deſiliebat ſic dea Thetis Σ, 615 ἡ δ' ἴρηξ ὥς, ἆλτο κατ' Οὐλύμπου νιφόεντος, et Apollo O, 237. Sic Iris ap. Apollon. II, 286 in quo etiam II, 585 eſt κατεπάλμενον κῦμα, ὑπεραναβάν. fluctus deſuper capiti imminens.

351. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ αὐτίκα θωρήσσοντο κατὰ στρατόν. Vnde et quorſum duo hemiſtichia interpoſita ſint, haud aſſequar. Quin turbant ordinem narrandi; et ſequitur vſ. 356 τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων. Recte procedit oratio: — δι' αἰθέρος. ἡ δ' Ἀχιλῆϊ — Interpoſitum ſuſpicor ab aliquo, cui moleſtum erat bis repetitum ἡ δ' — ἡ δ'. malim tamen hoc ferre, quam alterum.

357. ὡς δ' ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. pro ἐκ Διὸς accepit Euſtath. ἐξ ἀέρος. Malo νιφάδες Διὸς ex noto vſu. vt στεροπὴ Διός et alia more antiquo. Comparationem hanc ad multitudinem telorum emiſſorum declarandam meminimus ex M, 278 ſq. et 156.

ἐκποτέονται vbique. Alias variat poſt ὡς ὅτε ſubiunctiuus. v. Exc. I. ad lib. IX p. 696 ἐκπετέονται Vrat. A. b.

358. ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. Vulgo iunguntur ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς. Itaque interpunctionem sustuli post ἐκποτέονται. Iungenda sunt: νιφάδες ἐκποτέονται ὑπὸ, h. e. διὰ ῥιπῆς Βορέου. nam boreas cum frigore nivem adducit. Similiter sup. O, 171 πτῆται νιφὰς ψυχρὴ, ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο. vbi iam monui αἰθρηγενῆ nihil aliud esse posse, quam in aere natum; etsi etiam nunc grammatici reddunt τοῦ αἰθρίας αἰτίου καὶ γεννητικοῦ, τουτέστι, τοῦ ψύχους.

ὑπαὶ ῥιπῆς, vt eod. loco, et passim alibi, de quo aliquoties monitum, ita hic inserserunt grammatici, seruantque illud codd. et edd. non intellecta prosodia; producitur breuis vocalis ante sonum caninum. Est tamen ὑπὸ in Barocc. Mori. Eustath. tum Hesychius: ὑπὸ ῥιπῆς, ὑπὸ τῆς ὁρμῆς.

359. ὣς τότε ταρφειαὶ κόρυθες, λαμπρὸν γανόωσαι. „Aristarchus legit ὣς πυκναὶ (sic tamen versus laborauit; nisi dicas fuisse ὣς τότε καὶ πυκναὶ, at v. infra.) Et sic Ascalonita. καὶ ἐπείσθη ἡ παράδοσις“ Schol. A. Ergo aliquando ea lectio fuit vulgata lectio, quae nunc ab omnibus libris nostris exulat. Quod satis memorabile est.

γανόωσαι. nitentes. vide de hoc vocis vsu ad N, 265.

360. νηῶν ἐκφορέοντο. ex sollenni vocis vsu aliter accipi nequit, quam vt *arma ex nauibus exportata* esse narret poeta; at quam frigidum et ieiunum hoc, magnam armorum copiam *nauibus exportatam esse* iisque omnia refulsisse! an hoc omnium maxime memorabile habendum, arma exportata esse? vt iis se induerent in loco propatulo? Supra Π, 155. 156 Μυρμιδόνας δ' ἄρ' ἐποιχόμενος θώρηξεν Ἀχιλλεὺς πάντας ἀνὰ κλισίας σὺν τεύχεσιν. quid ad nos, vtro loco et modo hoc fieret? immo vero narrandum erat, iis armasse se Myrmidones! armatos exiisse; non autem, homines exportasse arma. Inprimis post magnificam comparationem; quae Myrmidones armis coruscantes nauibus egressos desiderabat: et sequitur ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσίν. et praecesserat iam proximo loco vs. 356 τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων. Itaque

eo procliuis eram, vt ἐκφορέοντο acciperem pro ἐξῆλθον, Myrmidones armati; vt pro hoc poeta dixerit, exiiſſe ipſa arma; exiiſſe galeas, clipeos et thoraces coruſcos. Sentiebam tamen, vel ſic durius aliquid ineſſe, quam quod ferre poſſem: quod nec tollebatur, ſi ἐξεχέοντο reciperem, quod forte ſuſpicari liceret, bic lectum eſſe. Nam in codd. Barocc. et Mori et in Vrat. A. poſt vſ. 361 inſertus erat alius verſus ἐκ νηῶν ἐχέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Idem verſus legi videtur in Lipſ. e quo Erneſti memorat ἐκ νηῶν, etiam in Vindob. V. vnde Alter memorat ἐκ νηῶν ἐφέροντο et deſiderari verſum 361. θώρηκες. Barnes inde locum ſic conſtituere volebat, vt vſ. 360 tolleret, et poſt 361. καὶ μείλινα δοῦρα apponeret ἐκ νηῶν φορέοντο. βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Inſeruit quoque hunc verſum Fragmentis Homericis. At ille naeui, qui ſententiae ipſi inſidet, ſenſum nullum habebat. Verſus inſertus eſt nihil aliud quam interpolatio ex margine, cum quis adſcripſiſſet iſtum verſum ex Il. Π, 267 vbi legitur de Myrmidonibus cum Patroclo exeuntibus: ἐκ νηῶν ἐχέοντο, βοὴ δ' ἄσβεστος ὀρώρει.

Turbatum tamen aliquid in loco eſſe manifeſtum ſit, quo tam ſplendida comparatio obſcurata eſt; nec magna ſagacitate opus eſt ad deprehendendam vitii ſedem; interiectus eſt totus verſus νηῶν ἐκφορέοντο, ab Interpolatore qui ſupplere voluit ea, quae ſuo more poeta brevius enuntiauerat; inſerto primum verſu ex Π, 267. tum cum ἐχέοντο interpretamento ἐκφορέοντο redditum vidiſſet, verſu nouo procuſo; quo etiam ducit lectio antiqua modo memorata vſ. 359. ὡς πυκναί. Totum locum ſic ſe habuiſſe cenſeo inde a 356.

— τοὶ δ' ἀπάνευθε νεῶν ἐχέοντο θοάων;
ὡς ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται
ψυχραὶ ὑπὸ ῥιπῆς αἰθρηγενέος Βορέαο.
ὡς πυκναὶ κόρυθες καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι
θώρηκές τε κραταιγύαλοι καὶ μείλινα δοῦρα.
αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε, γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ χθὼν

χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. ὑπὸ δὲ κτύπος ὤρνυτο ποσσὶν ἀνδρῶν. ἐν δὲ μέσοισι κορύσσετο δῖος Ἀχιλλεύς.

Ita totus locus eſt rectus et ſanus: *at illi e nauibus effundebant ſe*, exibant, *vt niues Iouis crebrae euolant borea flante; tam crebrae* (erant) *galeae, clipei, thoraces, et haſtae, quarum ſplendor per aerem et terram refulgebat; reſonabatque ſolum ſub pedibus incedentium; in ipſorum medio armatus erat Achilles.*

361. θώρηκές τε κραταιγύαλοι. ⟵ „quod thoraces κραταιγύαλοι ſunt οἱ κραταιοὶ κατὰ τὰ γύαλα καὶ κύτη καὶ κοιλώματα, et hinc, a parte toti, thoraces firmi. γύαλον γὰρ πᾶν τὸ κοῖλον τοῦ θώρακος. Schol. br. ἰσχυρὰ γύαλα ἔχοντες. ἰσχυροί. Eſſe γύαλον aut totum thoracis cauum, aut caua duo, anterius et poſterius, vidimus ſup. ad E, 99. Apollonius Lex. h. v. p. 417. Ariſtarchi doctrinam (ad E, 99. et loca ſimilia ſpectantem) memorans, τὸ γύαλον, ὅλον τὸν θώρακα denotare, ſubiicit: ὅταν οὖν λέγει, κραταιγυάλους, τοὺς (κατὰ) τὸ ὅλον κῦτος ἰσχυροὺς θέλει δηλοῦν. Apud Heſych. στεῤῥοὶ κατὰ κύτη ſunt. Male Euſtath. οἱ κραταιοῦντες τὰ γυῖα τῶν ὁπλιτῶν. Quod κραταιγύαλος eſſe debebat, factum eſt κραταιγύαλον, vt κραταίπεδον ex κραταιόπεδον οὖδας Od. Ψ, 46.

362. αἴγλη δ' οὐρανὸν ἷκε. γέλασσε δὲ πᾶσα πέρι χθών. πᾶσα περίχθων, quod iam in vetuſtis codd. ſcriptum fuiſſe, patet et diſputatione Apollonii de Syntaxi p. 306. exhibent editiones ante Barnes, qui diſtinxit περὶ χθὼν, quod mutaui in πέρι, cum ſemel in aliis locis receptus ſit canon grammaticus. Eſt enim vel περιεγέλασε, vel πέρι vel πέριξ. quod docet quoque in loco de Syntaxi memorato Apollonius et Schol. B. Townl. qui tamen ſcriptum habuere περὶ, addunt enim: τινὲς δὲ τὸ πέρι, ἀντὶ τοῦ περισσῶς. quod Scholion etiam fragm. Moſc. habet, et ſcribitur tamen in contexto περιχθών.

γέλασσε. de vſu vocis notiſſimo pro, nitere, nil opus eſt monere. v. Euſtath. ad h. l. cf. ad N, 265. Lucret. II, 328 *totaque circum aere renideſcit tellus*. Schol. B. reddit περιήστραψεν. Porphyr. Qu. Hom. 9 γέ-

λασσεν. ἤτοι λαμπρυνθεῖσα, φαιδρὰ γέγονε. Schol. Theocriti I, 31 (apud Warton.) recitat γέλασσε δὲ χθὼν παμμήτωρ. quod Orphicum esset. Idem mox Τ, 156 est πεδίον λάμπετο χαλκῷ ἀνδρῶν ἠδ' ἵππων.

363. χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς. „γρ. ἀπὸ στεροπῆς“ Barnes.

365. 6. 7. 8. — Schol. A. „ἀθετοῦνται στίχες τέσσαρες. Est enim ridiculum, Achillem dentibus frendere. Nec contexta oratio versus hos requirit. ἡ δὲ συνέπεια οὐδὲν ζητεῖ διαγραφέντων αὐτῶν. At quae sequuntur in Schol. A. obscuritatem habent: ὁ δὲ Σιδώνιος (Dionysius Sidonius) ἠθετηκέναι μὲν τὸ πρῶτόν φησιν αὐτῶν τοὺς ἀριθμοὺς, ὕστερον δὲ περιελεῖν τοὺς ὀβελοὺς, ποιητικὸν νομίσαντας τὸ τοιοῦτο. (Suspicor corrigendum esse τοὺς Ἀρισταρχείους, eos primum ἠθετηκέναι αὐτούς). Pergit Schol. A. ὁ μέντοι Ἀμμώνιος, ἐν τῷ περὶ τῆς ἐπεκδοθείσης διορθώσεως, (de altera recensione Aristarchea, quae ferebatur) οὐδὲν τοιοῦτο λέγει· διπλῆν δὲ προςθετέον τὸ, (leg. τῷ) δῦν' ἄχος ἄτλητον. ὁ δ' ἄρα Τρωσὶ μενεαίνων. ὅτι τὸ μενεαίνων νῦν θυμούμενον σημαίνει. Voluit ergo stigmen apponi versui 367. vt notaretur vocis μενεαίνων vsus.

Eustath. p. 1189 pr. hoc vnum arripuit: ὅτι τό· τοῦ καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν· ἠθέτηται· γελοῖον γάρ, φασιν, οὕτω πάσχειν, καὶ οἷον βρυχᾶσθαι, τὸν Ἀχιλλέα. τὸ μέντοι ἐπαγόμενον· τῷ δέ οἱ ὄσσε· ἐπαινεῖται, ὡς εὖ πάνυ ἔχον. (hoc quidem recte, vt Α, 104 et al.) Vtinam veteres grammatici nos docere maluissent, fuerintne rhapsodi qui hos versus ignorarent, aut, num priora apographa ad eos facta inter se discrepauerint. Nunc suum nobis iudicium reliquerunt: quod ad sensum decori h. l. constituerunt, nec ex naturae veritate. Exardescit Achilles, et frendet; est autem inter signa irae hoc quoque. Adscripserat Bentleius loca ex Seneca de Ira I, 1. III, 5. Apud Hesiod. Sc. Herc. 164 τῶν καὶ ὀδόντων μὲν καναχὴ πέλεν miro modo serpentibus tribuitur, quod pugnantibus conueniebat. Melius tamen haec locum habe-

bant supra primo armorum conſpectu, T, 16. 17. vnde ſuſpicor rhapſodum aliquem huc traduxiſſe ſententiam.

Lecti ſunt verſus ſine vlla ſuſpicione ab ſerioribus. Ariſtides inde adſcripſit vſſ. 364—368. To. II. p. 390.

367. ἐν δέ οἱ ἦτορ δῦν' ἄχος ἄτλητον. Apud Apollon. Lex. ἄτλητον, ἀνυπομόνητον. vnde patet, eum quoque hos verſus agnouiſſe.

368. δύσετο δῶρα θεοῦ. Turnebus, δύσσετο. male. vt iam aliquoties monitum Δ, 35. E, 309. Ita tamen codices quoque, vt Vrat. A. Etiam cum metri vitio θεοῖο vn. Vindob.

369. κνημῖδας μὲν πρῶτα — Qui ſequuntur verſus, in armandis heroibus iam ſupra adhibiti fuere: in Paride Γ, 330. 1. 2. et 334. 5. qui hic ſunt vſſ. 369. 370. 1. 2. 3. Iterum de Agamemnone Λ, 17. 18. 19. de Patroclo Π, 131. 2. 3.

372. ἀμφὶ δ' ἄρ. „deinceps" Clarke. ἄρα, δή, eſt vtique. Poteſt tamen h. l. ſic reddi. Sexcenties monitum.

374. σάκος — εἵλετο· τοῦ δ' ἀπάνευθε σέλας γένετ', ἠΰτε μήνης. Comparatio clipei aere nitentis cum luna per ſe ferri poſſet. At ſubiicitur ſtatim alia, eaque ornata, comparatio ſplendoris clipei cum flamma nauigantibus procul in continenti conſpecta: Atqui hoc vix recto iudicio probet aliquis id, quod cum luna comparatum eſt, iterum cum flamma eminus viſa comparare. Ingratum quoque σέλας altero verſu iteratum. Haud dubie verſus ab interpolatore eſt profectus, cui deeſſe viſum eſt verbum ad vſ. praec. αὐτὰρ ἔπειτα σάκος μέγα τε στιβαρόν τε, cum non perſpiceret, repetendum eſſe ἀμφὶ βάλετο, vt faciendum quoque erat in iisdem vſſ. ſupra Γ, 334. 335. Verſu autem eiecto totus locus bene ſe habet. Koeppenii noſtri acumen bene perſpexerat duplicem comparationem placere hoc poſitu non poſſe; confugiebat ille ad lunam mari ortam. Melius idem memorabat comparationes clipei cum luna in Oſſiani Fingal obuias.

A veteribus nihil monitum video. Schol. B. argutatur: bene lunam, non ſolem, ad comparationem eſſe aſ-

ſumtam; nam, ſi aere non vnius generis clipeus fabricatus ſit, parte eum aliqua potuiſſe luce carere, vt in luna maculae obſcurant ſplendorem: διὰ τὴν τῶν ἄλλων μελανότητα. leg. τῶν ὑλῶν. cf. Euſtath. Idem Schol. B. h. l. et inf. ad 398 praedicat tanquam argute inuentum, quod clipeus lunae, galea ſtellae (vſ. 381) ipſe Achilles ſoli comparatur (vſ. 398.) Hoc vero eſt ſapere!

375. ὡς δ' ὅταν ἐκ πόντοιο σέλας ναύτῃσι φανήῃ. Legebatur φανείῃ. optatiuo, ſoloecum poſt ὅταν. v. Excurſ. II ad libr. XII, (M) p. 363. Correxi φανήῃ. Erat φανήῃ in Lipſ. Townl. binis Vindob. notat quoque ſic ſcribi Euſtathius. φανήῃ Vrat. b. d. Conuenit cum στήῃ aliisque ſupra ad E, 598 ſimili modo conſtitutis, et σαπήῃ ſup. vſ. 27.

ἐκ πόντοιο. Verterant: „e ponto flamma relucet" quod recte reprehendit Erneſti; „nam in mari nautis flamma cernitur:" ſcilicet e mari proſpiciunt nautae promontorium, inſulam vel alias terras. Haeſerat quoque Bentleius: ſiquidem tentabat τέρας πυρσοῖο. adſcriptis locis Δ, 76 et Σ, 211. Tum addit: „immo ἐκ πόντοιο, *extra mare*, non, *ex*, vt θάνατος δέ τοι ἐξ ἁλός. Od. Λ, 133." Vt in τέρας incideret, fecit cod. Harl. in quo τέρας pro σέλας legitur, hactenus bene, quod ſic tollitur ingrata eiusdem vocis repetitio; at τέρας a re eſt alienum; et correctio eſt, non lectio, viri alicuius docti. Apud Apollon. Lex. σέλας πυρὸς, ἡ λαμπρότης τοῦ πυρός. Subiicitur, ἀπὸ τούτου καὶ σελήνης, quod ad vſ. 374 ſpectat; niſi ab alia manu adiectum eſt.

376. τὸ δὲ καίεται. Townlei. τό τε.

377. σταθμῷ ἐν οἰοπόλῳ, ſolitario; vt iam N, 473 χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ.

378. τοὺς δ' οὐκ ἐθέλοντας ἄελλαι — φέρουσι. Vrat. d. φέρωσι. non indocte, vt ad ὅταν referatur.

380. καλοῦ. δαιδαλέου. περὶ δὲ τρυφάλειαν ἀείρας. ⸓ appicta eſt ſtigme, ſine Scholio. Quod ſi illa τρυφάλειαν ſpectauit, ſatis multa de ea iam dicta ſunt ad Γ, 372.

ἀείρας pro ἧειρε καὶ περιέθετο.

382. περισσείοντο δ' ἔθειραι. Locum haec in Homerica poesi haud habuere; nam in ea fuit digammum ϝέθειρα. Sic inf. X, 315 καλαὶ δὲ περισσείοντο ἔθειραι, quod hemistichium aliquoties in Hymnis iteratur. Supra Π, 795 μιάνθησαν δὲ ϝέθειραι. Habent et hi duo versus 382. 383. satis clara indicia interpolationis; finita erat sententia: ἡ δ' ἀστὴρ ὥς, ἀπέλαμπε. dilatata est sententia per repetitum subiectum ἵππουρις τρυφάλεια, et assuta sunt reliqua.

ἔθειραι. ad h. v. est Scholion in Townl. ἔθειραι. αἱ τημεληθεῖσαι τρίχες. κακῶς οὖν Καλλίμαχος· ἐπεὶ κτενὸς ἔσχον ἔθειραι qui ad pilos in pube transtulit. Versus est ap. Suidam, et hinc inter Fragm. Callimachi CCCVIII. οὐδ' οἷσιν ἐπὶ κτενὸς ἦλθον ἔθειραι.

περισσείοντο et περισείοντο variat in libb.

383. ὡς Ἥφαιστος ἵει λόφον ἀμφὶ θαμειάς. Puta ἵει esse pro ἐνίει λόφῳ. pro hoc ἀμφὶ λόφον. Durius esset per appositum reddere: ἐθείρας λόφον. et ἀμφὶ absolute, circumcirca, vti est λόφον ἀμφὶ κομῶντα, pro ἀμφίκομον.

384. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ ἐν ἔντεσι δῖος Ἀχιλλεύς. Vexatus a grammaticis versus in δ' ἕο αὐτοῦ. Appicta stigme ÷ „quod Zenodotus ἑοῦ αὐτοῦ scripserat, confundens possessiuum cum primitiuo" Schol. A. Similiter ille iam antea peccauerat B, 239 ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ἕο μεγ' ἀμείνονα φῶτα vbi scripserat ἑοῦ. Est hoc vitium, quod Apollon. Dysc. in Syntaxi operose castigat.

Pergit Schol. A. „τὴν οἱ ἀντωνυμίαν περισπᾷ ὁ Ἀσκαλωνίτης, καί φησι κεῖσθαι δοτικὴν ἀντὶ γενικῆς." Non satis disertum est Scholion: apparet Ptolemaeum scripsisse οἷ, ita vero et αὐτῷ scriptum esse debuit: πειρήθη δὲ οἷ αὐτῷ. ita tamen ille non statuit; sed putasse videtur esse ἐν ἔντεσιν οἷ αὐτοῦ. vt οἷ pro genitiuo sit, οὗ αὐτοῦ, ἑαυτοῦ. „οἱ δὲ βαρυτονοῦσι" h. e. scribunt πειρήθη δέ οἱ. Pergit Schol. A. ἔστι μὲν οὖν καὶ ἐγκλιτικὴν εὑρέσθαι τὴν οἱ ἀντὶ γενικῆς κειμένην (saepe vtique; et haud dubie h. l. δέ οἱ scribendum erat, si semel hoc amplectebatur Ptole-

maeus) ὥςπερ ἐπὶ τοῦ· οἱ δέ οἱ ἐβλάφθησαν. (Jl. Ψ, 387.) Addit porro: ἔστι δὲ καὶ ὀρθοτονουμένη ἀντὶ αἰτιατικῆς. ὥςπερ ἐπὶ τοῦ· νεῦσ' ἐπί οἱ καλέσας (Od. P, 330. quod scriptum erat in libro grammatici ἐπὶ οἷ, nec vero ille recte iunxit verba, quasi ἐπὶ οἷ esset pro ἐφ' ἑαυτὸν, sed fuit ex mente poetae καλέσας (αὐτὸν) ἐπένευσέν οἱ.) καὶ προτί οἱ δὲ λάβ' ἔντερα (Jl. Υ, 418. vbi quoque debet accipi: προςέλαβε δέ οἱ ἔντερα) οὐ μεντοί ποτε ἐν τῇ καλουμένῃ ἐπιταγματικῇ συντάξει (h. e. quando αὐτὸς appositum est: ita enim grammatici appositiuam structuram appellant, v. c. ἕο αὐτοῦ. v. Apollon. de Syntaxi III, 2. p. 196.) ἄλογον γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὥς τε ἐπιφέρεσθαι τὴν „αὐτοῦ" γενικὴν, καὶ τὴν „οἱ" προκεῖσθαι δοτικὴν ὑπάρχουσαν (vt scribatur οἱ αὐτοῦ) ὅπερ οὐχ ὑγιές. ἀεὶ γὰρ ταῖς πρωτοτύποις (πτώσεσιν) ὁμοιόπτωτος συντάσσεται ἡ αὐτοῦ ἀντωνυμία sc. scribitur ἕο αὐτοῦ. ἐμοῦ αὐτοῦ. (v. ibid. p. 144. 145.) Recte ergo concludit grammaticus: πειστέον οὖν Ἀριστάρχῳ γράφοντι. πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ." Haud dubie Aristarchus meliora pronuntiauit quam Ascalonita.

Verum idem Aristarchus non vidit alterum, versum metrice laborare, partim hiatu, partim cum per digamma esset δ' ϝεο αυτοῦ. Bentleium video emendare: πειρήθη ϝεο δ' αὐτοῦ, parum suauiter; Payne Knight p. 73 f. δε ἑϝ'. Immo vero scriptum fuisse necesse est πειρήθη δε ϝε' αυτου. vt ϝεο esset, quod nunc ἕο est. vnde serius natum est ἑαυτοῦ.

Quod ad lectionem δέ οἱ αὐτοῦ attinet, erat illa in edd. Flor. Aldd. Turn. erat quoque in Cant. Townl. vno Vindob. Recepit δ' ἕο αὐτοῦ H. Stephanus ex edit. Rom.

ἐν ante ἔντεσι aberat a Vrat. A. Iungenda sunt πειρήθη ἕο αὐτοῦ, non ἐν ἔντεσιν ἕο αὐτοῦ. πειρηθῆναι idem quod πειρήσασθαι experiri, explorare se. Schol. B. ἐπειρήθη, ὅπως εἰδῇ, πότερον ἔσφιγκται ἢ σαλεύεται, περὶ τῷ σώματι. τὸ δὲ ἐντρέχοι, εἰ συνάλλεσθαι τοῖς ὅπλοις δύναιτο καὶ μὴ ἐμποδίζοιτο.

385. καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα h. e. εἰ τρέχειν δύναιτο αὐτὸς ἐν τοῖς ἔντεσι. ἐντρέχει Barocc. Pro γυῖα

erat ante δῶρα in edd. ante H. Stephanum, qui γυῖα recepit ex ed. Rom. idque tuetur ratio et ſenſus, cum codd. melioribus, in quibus eſt Harl. Townl. fr. Moſc. Ven. ſicque exhibitum in Iuliani Or. II. p. 53. ed. Spanh. etſi δῶρα legitur in Lipſ. Cant. Vrat. d. binis Vindob.

386. τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίγνετ', ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν ſc. τὰ ἔντεα. Ariſtophanes ediderat ὥςτε, quod eſt vulgare pro ἠΰτε, quod eſt ὡςεὶ, ὡς, καθά. Ariſtarchus primo ſcripſerat τῷ δ' εὖτε. exquiſitius quam ἠΰτε, vt et dubitatum eſſet, an εὖτε, quod communi vſu eſt, pro ὅτε, ὅταν, etiam pro καθὰ poneretur. v. Etymol. in εὖτε, vbi et Ariſtarchi lectio huius loci memoratur. At, tradente Schol. A. Ariſtarchus poſtea mente mutata ſcripſerat αὖτε vt ὡς ſubintelligatur; ſicque legebatur ἐν ταῖς τῶν πόλεων. ex quo genere aliquoties Maſſilienſem et alias recenſiones laudauerant Scholia. Eſt quoque αὖτε in Townl. et apud Dionem Or. XXV, p. 65. To. II. R. Ita eſſet: τῷ δ' αὖτε πτερὰ γίγνετ'. vt ſuppleatur ὡς πτερά. Ei poſtea tanquam alae fuerunt.

Equidem haud deſeram εὖτε pro καθὰ, quod meliores codd. habent, Lipſ. Vat. Townl. Vrat. b. cum vno Vindob. fr. Moſc. Ven. B. ſic quoque Schol. ad Γ, 10. et Barnes, qui repoſuit pro vulgato ἠΰτε, quod edd. ſeruant, et in cod. Ven. A. legitur et Scholiis A. praefixum eſt: etſi hoc alibi vbique triſyllabum eſt ἠΰτε. Obſeruauit quoque hoc Barnes et Payne Knight p. 73. Schol. Townl. εὖτε. συστολῇ ἀπὸ τοῦ ἠΰτε. γράφεται αὖται (immo αὖτε) ἵνα λείπῃ τὸ ὡς vt veteres ſcribebant pro ὡς. Vrat. A. ἦτε vitioſe ex ἠΰτε.

γίγνετ' ſeruarunt Rom. Turn. cum al.

ἄειρε δὲ ποιμένα λαῶν. ἐκούφιζεν αὐτὸν ὡς ὀρνίθας τὰ πτερά· ὑπερβολικῶς. partim quia tam apta erant membris, vt agilitati nihil obeſſent, partim quod exultabat gaudio ſe iis potitum videns: ἐμετεώριζε καὶ γαυριᾶν αὐτὸν ἐποίει τὰ ὅπλα. ὡς τῶν ὅπλων βασταζόντων τὸν Ἀχιλλέα, οὐ βασταζομένων. ἄειρε, ἦρε καὶ ἐκούφιζε. Schol. B. br. Euſtath.

387. 8. 9. 390. — ἀθετοῦνται οἱ στίχοι τέσσαρες, ait Schol. A. et aliud ibid. Scholion: οὐδὲ ἐν ταῖς ἄλλαις ἦσαν οἱ ἀθετούμενοι. quia ex Patrocli ὁπλισμῷ huc sunt translati: Π, 141. 2. 3. 4. Nos contrarium ad eos vss. statuebamus, eosque isto potius loco tanquam inutiles rescindebamus. Fuit quoque ⸎ apposita, quia Zenodotus versus in Π. resciderat, h. l. reliquerat, recte iudicio nostro: At Schol. A. in Π. necessarios esse iudicat, vt intelligamus, cur Patroclus hastam non sumserit. Schol. B. versus nostro loco non minus requiri, ait, facere enim πρὸς αὔξησιν Ἀχιλλέως.

387. ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Apollon. Lex. σύριγγος. τοῦ κολεοῦ. adscripto versu, in quo scriptum πατρῷον ἔγχος ἔρυσσε. In Hesychio est δορατοθήκη seu δουροθήκη, vt Etymol. Eustath.

„ἄρα. deinceps.“ Clarke. v. ad 367.

389. ἀλλά μιν οἶος ἐπίστατο πῆλαι Ἀχιλλεύς. ἐπίστατο, ἐδύνατο recte Schol. br. frustra repugnante Schol. B. Vidimus sup. Π, 142 et saepe. εἰώθει reddunt alia Scholia Townl.

390. τὴν πατρὶ φίλῳ τάμε Χείρων. „ἐν ἄλλῳ πόρε Χείρων.“ Schol. A. vt quoque Lips. ex altero scilicet loco Π, 143. Sed τάμε nunc vbique, etiam in Schol. Pindari N. III, p. 689.

391. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Schol. A. „Πηλίου ἐν κορυφῇσ'. οὕτως πληθυντικῶς Ἀρίσταρχος. Ipse tamen Venetus vulgatam habet, sicque etiam Π, 144 editur.

392. Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος ⸏ „quod Alcimedon (Π, 197) nunc est Ἄλκιμος hic et inf. Ω, 474. 574. Notauit quoque Strabo inter exempla τῆς ἀποκοπῆς nominum lib. VIII, p. 560 A.

393. ζεύγνυον. „οὕτως διὰ τοῦ ο, ζεύγνυον“ Schol. A. sicque Ven. A. Barocc. Lips. Mori. Harl. Vat. Vrat. A. b. d. fragm. Mosc. duo Vindob. sicque ed. Rom. cum Eustath. ergo recipiendum erat, pro vulgato ζεύγνυσαν. Similis varietas inf. Ω, 783. vbi tamen ζεύγνυσαν codicum numero defenditur.

ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἔσαν. Barnes ἕσαν intulerat, per se non male, nam ipsi, Automedon et Alcimedon ζεύγνυον, ἐνέβαλον, ideo etiam ἀμφίεσαν. Fuisse quoque sic alicubi lectum apparet ex Eustathio monente: τὸ ἔσαν οὐ δασύνεται. Vt tamen nunc legitur, interposita esse puta in medio: ἀμφίεσαν δὲ (τοῖς ἵπποις) καλὰ λέπαδνα. erant ipsis circumcirca, in iugo.

λέπαδνα vidimus iam E, 730. Schol. br. οἱ ὑπετραχήλιοι ἱμάντες. οἱ μασχαλιστῆρες. Schol. B. περιστηθίους (στηθίους Townl. στηθείους Eustath.) ἱμάντας reddit τοὺς καθιεμένους κατὰ τῶν ἱππείων τραχήλων, et Schol. Mosc. τοὺς ἐπιτραχηλίους ἱμάντας. Schol. Townl. „θέσαν ἀντὶ τοῦ ἕσαν κατὰ παράληψιν τοῦ θ." quae non assequor; λέπαδνα θέσαν metrum non admittit. an ille ἔσαν legit et exposuit, θέσαν, περιέθεσαν?

394. γαμφηλῇσ' ἔβαλον. γαμφηλῇς Cant. et alii, perpetua varietate, quam nulla lege constituas, nisi vt, quod semel delegeris, vbique sequaris. Desiderabam Ionicum; γαμφηλῇσι βάλον. sunt h. l. σιαγόνες, malae equorum; at N, 200 rictus leonum.

395. κολλητὸν προτὶ δίφρον. Harl. ἐπί. δίφρον κολλητὸν, pluribus partibus bene iunctis, εὖ ἀραρότα.

ὁ δὲ μάστιγα φαεινὴν, aere seu auro, vidimus iam K, 500. ὁ δὲ μ. vbique codd. Erat tamen in edd. ὁ δ' ἄρ μάστιγα. quod debetur Turnebo, corrigenti vitiosam lectionem Flor. Aldd. Rom. ὁ δ' ἄρα μ.

396. χειρὶ λαβὼν ἀραρυῖαν. non λαβὼν χειρὶ, sed, ἀραρυῖαν χειρὶ, habilem.

ἐφ' ἵπποιϊν ἀνόρουσεν. Harlei. ἐφ' ἵπποισιν.

397. ὄπιθεν δὲ κορυσσάμενος βῆ Ἀχιλλεύς. Barnes mutauit in κορυσσόμενος, sine auctoritate, et perperam; accepisse videtur vocem, vt sit *pugnans;* at est, postquam se armauerat.

398. τεύχεσι παμφαίνων, ὥστ' ἠλέκτωρ ὑπερίων. puta duo esse epitheta, omisso Substantiuo Ἥλιος. vt sup. Θ, 480 ὑπερίονος Ἠελίοιο. vbi v. Obss. est supernus. itaque mutaui Ὑπερίων in ὑπερίων. At postea Hyperion

pro nomine proprio habitum eſt, tributo tandem ipſi patri Solis: ſic in Hymno in Solem vſ. 4. et in vno loco Od. M, 176 Ἠελίου δ' αὐγὴ Ὑπεριονίδαο ἄνακτος. cum vbique alias pro adiectiuo habere liceat.

Agunt porro Scholia copioſe de ἠλέκτωρ, quod tamen lectum iam erat Z, 513. (VI) vbi v. Obſſ. In Schol. B. inſertus locus eſt ex Heraclid. Alleg. 44. Apollonii Lex. locus eſt turbatus; nam laudatur ex Homero ἠλέκτωρ ὑπελάμπεθ'. at hoc eſt ex Heſiodo; et vidit Slothower excidiſſe nomen Heſiodi: περὶ οὗ φησιν (Ἡσίοδος·) ἠλέκτρῳ δ' ὑπολαμπὲς ἔην.

τεύχεσι παμφαίνων. Cant. Vat. τεύχεσι λαμπόμενος.

399. πατρὸς ἑοῖο. ſui. v. Excurſ. VII. ad A. p. 186. Ante hunc verſum temere inculcat et inter fragmenta Homerica repoſuit duo verſus ſuo Marte excuſos Barnes: Ἐζομένου δ' ἄρα τοῖο μέγ' ἔβραχε χάλκεος ἄξων βριθοσύνῃ δώρων τε θεοῦ καὶ καρτεροῦ ἀνδρός. σμερδαλέον etc. Moneo, ne, ſi forte in eos incideris, turberis.

400. Ξάνθε τε καὶ Βαλίε, τηλεκλυτὰ τέκνα Ποδάργης. „σημειοῦνταί τινες, ὅτι ἐντεῦθεν ἡ διασκευὴ (interpolatio: vt ſup. monui in Schol. ad vſ. 327) τοῦ τεθρίππου πεποίηται· Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε καὶ Αἴθων, Λάμπε τε δῖε." Schol. A. Reſpicit locum ſup Θ, (VIII) 185 vbi v. Obſſ. qui totus verſus confictus διασκευασθεὶς erat ab aliquo qui ad exemplum equorum Achillis Xanthi et Balii, Hectorem inſtruere volebat equis, et quidem quaternis, nominibus ſuis inſignitis. Atqui quadrigis in pugna non vecti ſunt, nec vti iis potuere. Monetur quoque hoc, quod nunc nulla mentio ſit tertii equi Pedaſi Π, 152. atqui is occubuerat Π, 468.

Recitat verſum Apollon. Lex. in Ἅρπυιαι, vt doceat Ποδάργην eſſe nomen proprium, non adiectiuum. De Xantho et Balio et Podarge, v. ad Π, 149. Si, quod Bentleius facit, Heſychio et Etymologo obtemperamus, qui Βαλίας et Βαλίαν memorant, ſcriptum fuit h. l. Βαλία.

401. ἄλλως δὴ φράζεσθε σαωσέμεν ἡνιοχῆα. ἄλλως δὴ, μὴ, ὡς ἐπὶ Πατρόκλῳ. Φράζεσθε, Φροντίζεσθε, curate, efficite, vt. Hefych. in ἄλλως. — ἄλλως ἂν φράζεσθε σαωσέμεν. ἑτέρως δὲ (f. δὴ) βουλεύσασθε σῶσαι τὸν ἡνίοχον ἡμῶν. (leg. ὑμῶν) ἄλλως τε (f. ἄλλως δὲ,) μάλιστα, καὶ καθ' ἕτερον τρόπον. Alio modo ἄλλως vfurpatum, ματαίως, inf. Ψ, 144.

ἡνιοχῆας erat editum inde a Flor. Aldd. Turn. quam lectionem quoque norat Euftath. Schol. B. et Lipf. ad Il. A, 423 vbi Waffenberg. eam probabat. Nec videntur aliter legiffe Ven. B. et Townl. Ita ἡνίοχοι funt dicti de ἡνιόχῳ proprie dicto et παραβάτῃ fimul. Habet tamen fingularis maiorem h. l. vim, vt de folo Achille dicatur, refpectu Patrocli caefi; etfi vere παραβάτης erat; verum et Patroclus fic dictus erat ἡνίοχος P, 427. Reuocauit hoc ex ed. Rom. Henr. Stephanus; adftipulantur codd. Ven. Mofc. fr. Hefych. l. c.

402. ἂψ Δαναῶν ἐς ὅμιλον. Schol. A. „ἐν ἄλλῳ· ἂψ λαῶν." minus hoc probandum.

ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο. Reliqui hoc vt vulgo fcribitur, fenfu hoc conftituto: *vbi exfatiauerimus nos pugnando*, h. e. quando pugnando feffi erimus. Verum dicendum eft diligentius de hac voce; primo commemorando grammaticorum effata partim de fcriptura, partim de fignificatu vocis ἑῶμεν.

Disfenferunt veteres inter fe primum de fcriptura; legerunt enim plerique χ' ἑῶμεν, quae lectio recepta fuit, alii ἑῶμεν, (ergo κ' ἑῶμεν) χέωμεν. χ' ἕωμεν. χέομεν. χ' ἕομεν. Orta disfenfio ex ignoratione vocis; confenfum tamen eft in notionem τοῦ *fatiare*. Audiamus nunc grammaticos.

Schol. A. „ἐπεί χ' ἑῶμεν. ὅτι δασυντέον τὸ ἑῶμεν. ἔστι γὰρ, ἄδην ἔχωμεν. κορεσθῶμεν.

Apollon. Lex. ἑῶμεν κορεσθῶμεν. — ἐπεί κ' ἑῶμεν πολέμου. Hefychius diuerfis locis: primum, vbi ex ordine litterarum effe debebat ἐπεί κ' ἑῶμεν p. 1321. editur: ἐπεί χ' ὦμεν πολέμοιο, ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου.

et paullo poſt p. 1323. ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο. ἐπειδὰν πληρωθῶμεν τοῦ πολέμου. παρὰ τὸ· ἐξ ἔρον ἕντο. vbi bene ſupplet in poſtremis Alberti: παρὰ τὸ ἕω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἕντο. ὡς· ἐξ ἔρον ἕντο. quod infra videbimus. Idem Heſych. ἑῶμεν. ἄδην ἔχωμεν. κορεσθῶμεν. ἀφῶμεν. vltimum hoc, quaſi ab ἐάω ſit: ſinamus.

Schol. br. ed. pr. Ald. „επειχεωμεν πολεμοιο." ἐπειδὰν ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις. (quae interpretatio quam rationem habeat, non aſſequor.) ἔνιοι δὲ, χέομεν. ὑποχωρήσομεν. ἐπεὶ χέωμεν, ἐπειδὰν κορεσθῶμεν. Priora habet quoque Schol. Moſc. pro poſterioribus haec: ἄλλοι δὲ, ἐπειδὰν χέωμεν, ἤγουν ἀναχωρήσωμεν. Payne Knight p. 94 procliuis erat in χέομεν, non tamen addit, qui ſenſus ſit.

Euſtathius legerat ἕομεν, aut quod e ſeqq. ſuſpicari licet ἕωμεν. addit tamen, ſcribi plerumque ἑῶμεν, et binis ſyllabis efferri, ἀντὶ τοῦ πληρωθῶμεν καὶ κορεσθῶμεν, ab ἕω, πληρῶ, ἕημι. vnde ſubiunctiuus ὦμεν, ἕωμεν.

Haec tandem ad veram vocis rationem exponendam ducunt. Verbum fuit fecundiſſimum variarum formarum et ſignificationum ἕω, vnde etiam ductum fuit ἵημι et ἕημι. Ex ἕω eſt ἕομεν, et ἕωμεν. ex ἕημι, ἑῶ, ἑῶμεν, ſubiunctiui. ex altero hoc quoque eſt ἕμην, ἕντο. Notionem habuit hoc verbum τοῦ πληρόω. proprie quidem ex adiunctis; id quod apparet ex verbis A, 469 αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο. videtur ergo primitiua vis haud alia fuiſſe quam τοῦ ἵημι, mitto, moueo. ἐξέημι, emitto. eximo. ergo ἐξέημι ἔρον, h. e. πόθον, ἵμερον, cibi, eſt, ſatio. Inde inualuit vſu loquendi, vt ἕω, ἕημι, ſimpliciter diceretur pro κορέννυμι. et ſic ἐπεί χ' ἕωμεν, pro ἐξέωμεν, vel ἐξεῶμεν, ἔρον, ἔρωτα, πόθον, πολέμοιο, τοῦ μάχεσθαι, dictum ſimpliciter, ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο. Ita ſane deducta res eſt ad vulgarem notionem: exſatiare ſe pugna. h. e. pugnare ad ſatietatem pro viribus.

Nunc videbimus rationem ineſſe ceteris, quae ex antiquis grammaticis enotarunt Euſtathius et Etymologus; ille quidem, poſt ſuperius memorata, pergit: ἀπὸ δὲ τοῦ

ἕημι, καὶ τὸ ἕντο γίνεται. οἷον· ἐξ ἔρον ἕντο. καὶ τὸ εἶναι, ἤτοι πληρῶσαι. οἷον· ἐξ ἔρον εἶναι. (Jl. N, 638) cf. eund. ad A, 469. p. 136. Etymologus autem in ἐφεῖντο p. 403. ἔστιν ἕω ῥῆμα, καὶ σημαίνει τὸ κορεννύω. ὡς τὸ, ἐπεὶ χ' ἑῶμεν πολέμοιο, ἀντὶ τοῦ κορεσθῶμεν. — ἕεμι, εἶμι, ἕεμαι, εἷμαι, vnde praeteritum imperfectum εἵμην, εἶντο. (at ἕντο debet eſſe ab ἕμην, quem nos aoriſtum appellamus medii.) cf. p. 15, 43 vbi ſimilia affert, et ex ἕω ducit ἕδω, ἥδω, et ab ἄω, ἄδω. de quo v. ad ἄδην E, 203.

Secundum ea, quae paullo ante allata et commemorata fuere, apparet vtrumque recte ſcribi ἕωμεν, ſi ab ἕω duxeris, et ἑῶμεν, ſi ab ἕημι, vt ἱῶμεν et ὦμεν eſt ab ἵημι ſubiunctiuus. Expreſſum tamen eſt ἐπεί χ' ἑῶμεν in edd. inde a Flor. etiam in Rom. Habet quidem H. Stephanus in marg. γρ. ἐπεί χ' ἕομεν, ſed ex Euſtathio; notatum quoque a Clarkio ex cod. Harlei. pro var. lect. puto; nam Bentl. nil ex eo cod. enotauit. Mſ. Lipſ. ἑῶμεν cum gloſſa κορεσθῶμεν. at in marg. ἐῶμεν, cum gl. ὑποχωρήσομεν τοῦ πολέμου. quaſi eſſe poſſit ab ἐᾶν. Etiam Vrat. A. ἐπεί κ' ἑῶμεν. quod iam ſupra vidimus olim in libris antiquis occurriſſe. Vindob. alter ἑῶμεν, alter ἐῶμεν et a m. ſec. ἕομεν.

Videtur eadem vox reſtituenda eſſe Heſiodo Sc. Herc. 255. vbi Κῆρες — αἱ δὲ Φρένας εὖτ' ἀρέσαντο αἵματος ἀνδρομέου. Videtur ἀρέσασθαι ferri poſſe, nam eſt placare, vt Jl. I, 112. et al. ergo et, ſatiare. At Schol. ἕσαντο, ἕω, τὸ πληρῶ. ἕσω. ἧσα et ἕσα. ἑσάμην, ἕσαντο. etſi male addit, ex ἕσαντο per ſyncopen factum eſſe ἕντο et ἕσαν. Fuit ergo antiqua lectio: εὖτ' ἄρ' ἕσαντο. Ex Harlei. ibid. notatur αὐτὰρ ἄσαντο, ſenſu ſane conueniens, ſed in metrum peccans. Edidit quoque Trincavellus εὖτ' ἄρ ἕσσαντο.

403. μηδ' ὡς Πάτροκλον, λίπετ' αὐτοῦ τεθνειῶτα. Schol. A. „γρ. αὐτόθι.“ τεθνηῶτα per η etiam h. l. multi, Lipſ. Cant. Mori. Vrat. d.

404. ὑπὸ ζυγόφι — ἵππος. ὑπὸ ζυγοῦ ὢν, vt erat iugo iunctus, ὑποζύγιος, ὑποζευχθείς.

πόδας αἰόλος ἵππος. nunc αἰόλος fine controuerfia eft ταχύς. Sic quoque Porphyr. Qu. 3. cf. ad Δ, 186.

405. ἤμυσε καρήατι. Sch. A. B. br. Euftath. accipiunt, παρέκλινε τὴν κεφαλὴν, vt retro flexerit equus caput ad alloquendum Achillem; ignorata vi vocis. ἠμύειν, eft *demiffo effe capite* vt prae moerore aliquis facit; nec eft actiuum, vnde eft καρήατι, non κάρηαρ, et reliqua adiuncta hoc idem declarant. v. disputata ad B, 148. hactenus recte Apollon. Lex. ἤμυσεν, ἐκλίθη.

406. Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανε. Verfum iam vidimus P, 440. eoque et voc. ζεύγλην. Sch. B. ζεύγλη τὸ ὑπὸ τὸν ζυγὸν μέρος, εἰς ὃ ὁ τράχηλος ἐντίθεται. περὶ ζυγὸν Euftath.

Diftinguit Vrat. A. ἐξεριποῦσα, παρὰ ζυγὸν οὖδας ἵκανεν.

407. αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. — „ἀθετεῖται, quia fuperuacuus verfus, et repugnat verfui 418. vbi Erinnyes loquentem cohibent; quidni et fari iufferunt equum eaedem? vt quoque fup. B, 318 idem deus, qui oftentum obtulerat, illud etiam in monimentum vertit: τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκε θεὸς ὅςπερ ἔφηνε." Sch. A. Alia Sch. B. monet: alienum videri a perfona Iunonis, quod illa, Achilli ftudiofa, animum eius vaticinio tam trifti conturbat. Defendit ille fic, vt dicat: loquelam equi, qua aer percutitur, auctori Iunoni tribui tanquam deae aeris, et Thetidem matrem iam praedixiffe filio: αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος Σ, 96. Prius illud eft ineptum; etfi Euftath. recoquit; Alia fabulatus erat Diodorus nefcio quis apud eundem de Xantho et Balio, Titanibus, in equos mutatis. Efto alterum, Achillem prodigio non potuiffe turbari, cum mortem inftantem ex matre iam refciuiffet; nulla tamen apparet huius prodigii vtilitas, quam in eo mittendo fpectare potuerit Iuno: noluit enim malo omine auertere Achillem a pugna. Iunonis itaque perfona prorfus alie-

na est a re. Bene de his quoque disputauit Koeppen p. 239. 240.

Rhapsodo alicui hunc versum deberi haud dubito, qui auctorem prodigii addere volebat, in personam vero incidit a negotio alienam. Alia quaestio esse potest de toto loco, sitne ille a poeta profectus, an serius insertus, cum antea liber esset finitus post vs. 403. subiecto versu vltimo: ἦ ῥα, καὶ ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους. Ad rerum enim summam prodigium nil facit, nisi quod mirationem facit ex nouitate et aberrationem a natura; et aliam mirationem animi immoti et imperterriti Achillis. Poterat aliquis, eorum recordatus, quae Patroclo caeso memorata erant de equis, similia etiam in h. l. desiderare, easque, vt solent imitatores, vltra omnem modum ac fidem augere.

αὐδήεντα non esse simpliciter φωνήεντα, contendunt Scholia br. et B. sed voce humana vtentem; φωνῇ ἐνάρθρῳ χρώμενον; vt Circe δεινὴ θεὸς αὐδήεσσα Od. K, 136. Nam dii etiam loquuntur, sed διὰ σημείων, οἰωνῶν καὶ ἱερείων, καὶ θυσιῶν, καὶ δι' ὀνείρων καὶ ἐφετμῶν (vt Od. Δ, 353) at Circe voce humana vsa est." Concinit obseruatio Galeni in glossis Hippocrat. in ἄναυδος adscripto hoc versu. cf. eund. ad Epidem. Hippocr. III. To. IX. Chart. p. 298. vbi quoque versus laudatur, et res docte et diserte dilucidatur; habent enim et equi et reliqua animantia suam φωνὴν, non vero αὐδήν. Attribuitur iis φθέγγεσθαι, quando voce a natura accepta vtuntur. Sic Herodot. III, 84 vbi narrat Persas inter se conuenisse, vt regnaret ille, ὅτευ ἂν ὁ ἵππος, ἡλίου ἀνατέλλοντος, πρῶτος φθέγξεται. hinniret.

De re ipsa vt pauca moneam; non magnopere mirari licet, rudiores homines animantibus vocem tribuisse, et creditum quoque esse, ab iis voces et monita esse emissa; vtriusque enim rei caussae erant in antiquorum hominum sermone, et in opinionibus vulgaribus, et in ipso vitae vsu. Versabantur illi inter animantia domestica, tanquam inter familiares suos, compellabant ea et

hortabantur aut increpabant, non aliter ac noſtri agaſones ſua iumenta. Sic Cyclops in Od. I, 447 Κριὲ πέπον, τί μοι ὧδε etc. Pro alloquii exemplo ſunt verba Hectoris Θ, 185 et ipſo noſtro loco Achillis. Cum porro antiqui homines quicquid enuntiarent, in actum et in mythum mutare et in dramatis morem conuertere, itaque agentes et loquentes inducere ſolerent eos, de quibus narrarent, cumque rebus etiam inanimatis, multo magis animantibus, ſenſum et ſermonem tribuerent: non tam inſolens hoc illis videri debuit, equum, quem Achilles iniquo iudicio increpabat, iniuriam factam ſenſiſſe, ſenſumque more humano declaraſſe; quod multo minus improbabile haberi debuit, cum θεῖος eſſet ἵππος, cumque iam ſup. P, 426 ſq. iidem equi lacrimas effudiſſent, et ſine auriga in caſtra redire noluiſſent. Recte itaque Schol. Townl. εἰ θείας μετέχουσι φύσεως, τί ἄτοπον καὶ φωνεῖν;

Vt his phantaſmatibus adſueſcerent homines, duo alia acceſſere; primo fabularum vſus, quas ſerior aetas Aeſopias appellauit, in quibus ſenſus humanus et oratio tribui ſolebat animantibus; e quo genere inter Aſiae populos frequentiſſimo, iam apud Heſiodum eſt dictum E, 203 accipitri tributum, ab Archilocho aliud aquilae. Schol. Townl. poſt illa, quae modo ex iis adſcripſi: πρῶτος δὲ Ὅμηρος τοῦτο ἐποίησεν (vt vocalia eſſent bruta) Ἡσίοδος δὲ ἐπὶ τοῦ ἱέρακος. Ἀρχίλοχος ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ. καὶ Αἴσωπος ὕστερον κατεχρήσατο. tum auguriorum ſuperſtitio, qua auium volatus et cantus obſeruabatur, ex iisque futura audita eſſe dicebantur. Acceptum hoc plerumque ſic, vt *naturalis*, auium maxime, tum vero et aliorum animantium, *vox* ad notiones humanas arte augurali reuocaretur per interpretationem; interdum vero, quod multo magis portentoſum, etiam *voce humana* animantia loquuta eſſe credita ſunt. Itaque hoc etiam ad prodigia et oſtenta traductum eſt, vt animantia loquuta eſſe narrarentur, quod iam Aegyptios ſibi perſuaſiſſe ex Aeliano patet H. An. XII, 3. vbi ille Homericum oſtentum

equi loquentis memorat, et Alcmanem narrat Homeri imitatorem fuisse: καὶ Ἀλκμὰν δὲ μιμούμενος ἐν τοῖς τοιούτοις Ὅμηρον. Nam apud Romanos bouem loquutam esse non semel modo narratum legimus. Nec asinos itaque aut verueces vocem emisisse si quis narrasset, rem omni fide maiorem esse putarunt. Inde in antiquissimis fabulis est, arietem Phrixi monita dedisse. et Melampodem vatem, vinculis habitum in casula, cuius ruinam imminentem sentiebat, audisse vermes lignum corrodentes, alium interrogantem, quanta trabis pars adhuc restaret integra, alterum respondentem, haud multum adhuc superesse: Apollod. I, 9, 12. Quid quod et quercus vocalis Dodonae habita, et Argo vocalis. Mature tamen reliquere haec poetae, cum prisci sermonis vestigia sensim exolescerent tandemque euanescerent, dum in tropos et poeticas formulas transirent.

408. ὄβριμ' Ἀχιλλεῦ. Variat scriptura ὄμβριμ' etiam h. l.

409. οὐδέ τοι ἡμεῖς αἴτιοι. Vulgatum erat τι, quod ante ἡμεῖς hiatum inferebat; sed τοι exhibent ipsi libri Cant. Harl. Vat. Townl. Vrat. A. Ven. fr. Mosc. οὔτοι vn. Vindob. Etiam in principio versus ἀλλά τοι ἐγγύθεν Lips. ἀλλ' ἤ, saltem ἦ esse debet. vn. Vindob. ἀλλ' ἤτοι.

411. οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῃ βραδυτῆτι τε νωχελίῃ τε. Abest τε Vrat. A. Lips. male. „γρ. νωθείᾳ" Clarke. habebat hoc pro var. lect. cod. Harlei. βραδυτῆτι Schol. br. ἀσθενείᾳ. Et Hesych. νωχέλεια, ἀσθένεια, βραδυτής, ἀργεία, νωθεία, ὁμαλότης. vltimum hoc spectat ad eam inertiam, qua motus sistitur in loco plano. Etymol. νωχελής, ὁ νωθρὸς, καὶ ἀσθενής, καὶ δυσκίνητος. νωκελής τις ὤν. ὁ ἐστερημένος τοῦ κέλλειν. κέλλειν δέ ἐστι, τὸ ταχέως τρέχειν. (vnde κέλης ἵππος) In Homero est κέλλειν τὰς νῆας. appellere.

412. Πατρόκλου τεύχε' ἕλοντο. Apud Eustath. est Πάτροκλον. nec indocte.

413. ἀλλὰ θεῶν ὥριστος. sic edd. praeter Ald. 2. in qua ἄριστος. et Rom. ὥριστος. v. sup. ad Λ, 288. Bentl. et hic correxerat ὤριστος.

415. νῶϊ δὲ καί κεν ἅμα πνοιῇ Ζεφύροιο θέοιμεν. aequando venti velocitatem. Illuſtratum eſt iam ad M, 207. Recitat hos vſſ. Schol. Apollonii II, 276 vbi quod h. l. eſt, aequare ventos curſu, redditur per alterum, ventum praeteruolare, Ζεφύροιο παραΐσσεσκον ἀέλλας.

416. 417. — „ἀθετοῦνται, et recte, quod nec neceſſarii, et quod improbabile eſt, equum tam docte loqui“ Sch. A. At me maxime moleſtum habet hoc, quod Zephyrus Xanthi erat pater, de quo iſta praedicare natum vix conſentaneum videri potuit poetae.

τόν περ ἐλαφρότατον recitat Schol. Apollonii Arg. II, 276. pro ἥν περ ἐλαφροτάτην φάσ' ἔμμεναι.

418. ὣς ἄρα φωνήσαντος Ἐριννύες ἔσχεθον αὐδήν. — reſpicit diple ἀθέτησιν verſus 407. ſi enim Iuno vocem equo tribuerat, cur Erinnyes, non ipſa, plura loqui vetant? Cur autem *Erinnyes* vocem equi repreſſerunt? Ait Schol. A. cum Sch. br. „πάντα γὰρ τὰ παράλογα καὶ τεράστια δοκεῖ ὑπὸ Ἐριννύων γίνεσθαι.“ noua doctrina, cuius exempla non memini. Idem tamen innuit Sch. B. cum Sch. Exc. his verbis: ἐπίσκοποι γάρ εἰσι τῶν παρὰ φύσιν. Addit tamen: ἢ τὸν περὶ θανάτου λόγον ἀνεγράψαντο.“ Voluitne dicere παρεγράψατο? Erinnys noluit vlteriora equum de morte Achillis eloqui. Sic Phineus punitus ab Erinnyſi, quod nimis multa vaticinando aperuerat ap. Apollon. II, 220. Apud Virgil. Aen. III, 379. 380. ſunt Parcae et Iuno quae fata exponere prohibent. Legitur tamen ἀνεγράψαντο etiam in Schol. Townl. Moſc. Erinnyas perſeripſiſſe, conſignaſſe tanquam litteris, mortem Achillis.

Ceterum haec de morte Achillis a Paride et Apolline ſerius illata ſpectant ad Poſthomerica; et praedictionem de Achillis fatis vltimum locum occupant. v. ſup. Obſſ. ad Σ, 8. diſertius expoſita ab Hectore moribundo inf. X, 358. 9. 360.

Ἐρινὺς vno ν etiam h. l. Townl.

φωνήσαντες Ἐρινύες Vrat. d. perperam.

421. εὖ νύ τοι οἶδα. Improba lectio, quae in digamma peccat. Fuit ευ νυ τι ϝοιδα. vidit quoque Bentl. malim tamen εὖ νύ γε.

423. οὐ λήξω abſolute: ſc. πολεμῶν, μαχόμενος. non ceſſabo a proſequendo id quod meditor. Nec licet iungere οὐ λήξω πολέμοιο.

πρὶν Τρῶας ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο. Sch. B. ἀθρόως κορέσαι καὶ πληρῶσαι. Recte; ſed ex his nemo vocis rationem preceperit. Eſt ἐλάσαι τοὺς Τρῶας εἰς ἅδην, εἰς κόρον, τοῦ μάχεσθαι. Vide dicta ad N, 315 et de ἅδην ad E, 203.

ἐλάσω ἢ μᾶλλον ἐλάσαι, Euſtath. Barnes ἐλάαν memorat. Τρωσὶν Barocc. alterum tamen in margine. ἅδην Townl. vt alibi occurrere vidimus.

424. ἐν πρώτοις ἰάχων ἔχε μώνυχας ἵππους. Bentlei. em. ἐν πρώτοισιν ἐὼν vt Δ, 341 et M, 315 μετὰ πρώτοισιν ἐόντας.

EXCVRSVS AD LIBRVM XIX (T)

EXCVRSVS I

de Ate

T, 90. θεὸς διὰ πάντα τελευτᾷ πρέσβα, Διὸς θυγάτηρ, Ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται, οὐλομένη, τῆς μέν θ' ἁπαλοὶ πόδες —

Quandoquidem inter primarios fructus, quos ex Homeri lectione reportare volumus, eſt ſermonis antiqui ratio, priſcorumque hominum mos et vſus nouas rerum notiones concipiendi et declarandi, maxime ſi mente tantum et animi iudicio percipi res poſſunt: de *Ate* licebit pauca monere, etſi de ea iam olim a me tum ab aliis actum, et ſupra quoque ad I, 115 in Notis de ea vniuerſe monitum eſt. Eſt enim ea pro exemplo exoptato ſermonis antiquioris, ſymbolice mentis cogitata declarantis, e quo nati ſunt mythi, tropi, phantaſmata et ornamenta poetica et rhetorica. Porro hoc exemplo declaratum habemus, quomodo in hominum ſermone fingendo ab aliqua notione voci ſubiecta non tam animi iudicium, quam phantaſia et fingendi licentia procedat ad ſimiles notiones, quarum tamen iungendarum et copulandarum mira eſt ſollertia hominum etiam rudiorum.

Ἄτη igitur, ſi loca Homerica compares, I. primo loco eſt *vecordia animi* ſiue ira exaſperati ſiue ſuperbia inflati, ſiue ex alio mentis occaecatae affectu, quo quis praeceps conſilium capit, iudicium prauum impulſumue

cupiditatis, vel odii et irae temere sequitur, inde ex reatu et culpa aerumnis se implicat, quae interdum alios casus infaustos arcessunt. A, 412 γνῷ δὲ καὶ Ἀτρείδης ἣν ἄτην. et nostro loco T, 88 οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. 135 οὐ δυναμαι λελαθέσθ' ἄτης, ᾗ πρῶτον ἀάσθην. Od. Δ, 261 Helena de se: ἄτην δὲ μετέστενον, ἣν Ἀφροδίτη δῶχ', ὅτε μ' ἤγαγε κεῖσε. et de eadem Od. Ψ, 223 τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ λυγρὴν etc. vecordiam alieni amoris nunquam antea in animum suum admiserat. et de Melampodis armenta Iphiti abducturi, sed capti et vinculis habiti, vecordia, Od. O, 233 δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ δέδετο, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων, εἵνεκα Νηλῆος κούρης ἄτης τε βαρείης, τήν οἱ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ δασπλῆτις Ἐρινύς. Potest ita accipi de Dolone profitente haec: Il. K. 391 πολλῇσι μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ, vt sit σὺν πολλῇ ἄτῃ. magna cum animi stultitia, cum splendidis Hectoris promissis in fraudem esset inductus. etsi ibi quoque locum habet alia interpretatio. Est haec quoque Iouis stultitia et error praeceps, cum a Iunone pateretur se induci vt iuraret T, 95 sq.

II. Cum autem interdum difficile ad assequendum sit, quomodo aliquis, alioqui prudens et σώφρων, praeceps ferri potuerit ad tantam mentis occaecatae stultitiam: res saepe referri coepit ad *fatalem* aliquam *necessitatem*, aut ad *dei alicuius inuidiam* vel *fraudem*; quod Agamemnon profitetur T, 86. 87 ἐγὼ δ' οὐκ αἴτιός εἰμι, ἀλλὰ Ζεὺς καὶ Μοῖρα καὶ ἠεροφοῖτις Ἐρινύς, οἵ τε μοι εἰν ἀγορῇ φρεσὶν ἔμβαλον ἄγριον ἄτην. Adiuncta hinc plerumque haec notio, vt sit stultitia et vecordia *diuinitus immissa*. Ita de ipsa Helena loco supra memorato: Od. Ψ, 223 τὴν δ' ἤτοι ῥέξαι θεὸς ὤρορεν ἔργον ἀεικές· τὴν δ' ἄτην οὐ πρόσθεν ἐῷ ἐγκάτθετο θυμῷ. Inde quoque torpor animi et stupor, quo percussus repente fuerat Patroclus, vt sui potens non esset, redditur per ἄτην· τὸν δ' ἄτη φρένας εἷλε, λύθεν δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. στῆ

δὲ ταφών. Jl. Π, 805. 6. ſtuporem inflixerat Apollo, qui eum manu percuſſerat vſſ. 791 ſq.

III. ἄτη eſt *iniuria*, ὕβρις, quam quis, tali mentis errore abreptus, infert aliis. Talis eſt Ἄτη in perſonam mutata Jl. I, 500. 1. 2. quam ſubſequuntur Λιταὶ, iniuriam illatam deprecantes cum vecorditer actorum poenitentia. Conuenit notio, vt

IV. ἄτη ſit *flagitium* occaecata mente perpetratum. Hoc ſenſu aliquoties occurrit Paridis ἄτη Z. 356. Ω, 28.

V. ἄτη eſt facinore vel iniuria contractus *reatus*, et debita ex reatu *poena*, quae talem iniuriam manet. Haec eſt Ἄτη, quae premit eum, qui mala perpetrauit vel intulit, vt pro iniuria ſatisfaciat aut poenam luat: I, 508 Preces ſupplices, Λιταὶ, Iouem orant, τῷ ἄτην ἅμ' ἕπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ, vt reus iniuriae poenam ſoluat ipſe aliud malum expertus. Ita eſt

VI. ἄτη *malum*, *calamitas* errore animi et fraude arceſſita. Sic Agamemnon queritur B, 111 Ζεύς με ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Θ, 237 idem cum indignatione: an tu vnquam, Iupiter, alium regem τῇδ' ἄτῃ ἄασας καί μιν μέγα κῦδος ἀπηύρας, in talem calamitatem immiſiſti, vt tanto ſe dedecore affectum videret! Et ipſe Achilles T, 270 Ζεῦ πάτερ, ἦ μεγάλας ἄτας ἄνδρεσσι διδοῖσθα. Vlyſſes in inſula Solis euigilans, O Iupiter et dii, ἦ με μάλ' εἰς ἄτην κοιμήσατε. Eaque ſollennis fere hinc manſit notio vocis, cuius ſimilem vſum poſtea nacta eſt vox νόσος apud Tragicos. v. c. ap. Eurip. Troad. 27. 1042.

VII. Cum vix aliter fieri potuerit, quam vt in animis ſeu perturbatis affectu, ſeu ſenſu et phantaſmate abreptis cum aliqua notione τῆς ἄτης altera ſe implicaret et copularet: mirandum non eſt, ineſſe interdum voci *complexum plurium notionum*, vt interpretatio haud vna modo locum habeat: idque maxime intelligas in locis in quibus *Ate dea* a poeta exhibetur I, 500 ſq. et T, 90 ſqq. Verum et in aliis: Jl. Ω, 480 ὡς δ' ὅταν ἄνδρ' ἄτη πυκινὴ λάβῃ, ὅστ' ἐνὶ πάτρῃ φῶτα κατακτείνας ἄλλον ἐξίκετο δῆμον, ἀνδρὸς ἐς ἀφνειοῦ, θάμβος δ' ἔχει

αἰζοφόωντας. hic eſt ſcelus ipſum caedis perpetratae, cum reatu, et calamnate grauiſſima exulantis. Od. Φ, 302 vbi praeceſſerat 293 οἶνός σε τρώει μελιηδὴς, ὅς τε καὶ ἄλλους βλάπτει — οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν Εὐρυτίωνα ἄασεν apud Pirithoum: ὁ δ' ἐπεὶ φρένας ἄασεν οἴνῳ, μαινόμενος κάκ' ἔρεξε. tum heroes eum aedibus proturbarunt auribus et naribus refciffis: ita ille abiit ſuam vecordiam et malum inde contractum ſecum auferens: ὁ δὲ φρεσὶν ᾗσιν ἀασθεὶς ᾔιεν ἣν ἄτην ὀχέων ἀεσίφρονι θυμῷ.

Cum haec ſit propria animi humani ſeu imbecillitas ſeu peruerſitas, vt erroris et perperam facti cauſſas ad alios transferre et a nobis auertere ſtudeamus: rudioribus ingeniis antiquiorum aetatum ea vbique inſita fuit ſtoliditas, vt ad deos auctores referrent ea, quae quis ira, animi ardore, cupiditate, ſcelere abreptus commiſerat. Res eſt nunc inter vulgaria, etiam ex libris ſacris declarata. Monebo tantum verbo de notione multis modis variata. Cum primo θεοὶ vel δαίμονες vel θεὸς vniuerſe, δαίμων, τὸ θεῖον, aliquem impuliſſe dictum eſſet: ſucceſſit poſtea Fatum, fatalis aliqua neceſſitas, quae ad flagitium, et per hoc ad perniciem, adduceret; haec eſt ἡ Μοῖρα, poſtea εἱμαρμένη. Melius huc ſubſtituta eſt Ἐριννὺς, quae eadem commiſſum ſcelus vlciſcitur. Comprehendit plura in ſe vocabulum Ates, cuius vſus vulgaris poſtea abiit ad notionem communem mali, damni, calamitatis. Veſtigia eius adhuc ſunt in Pindaro Pyth. III, 42 de Coronide Apollinem poſthabente mortalis amori: ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν λῆμα Κορωνίδος, ſtolidae mentis veſaniam. et de calamitate ex tali inſania P. II, 52 de Ixione epulis deorum admiſſo et Iunonis amplexus captante: ἀλλά νιν ὕβρις εἰς ἀάταν ὑπεράφανον ὦρσεν. Ita factum, vt interdum ipſa Ὕβρις ſuſtineret partes τῆς Ἄτης, tanquam cauſſa effectus. At Tragici pro hac Ate in ſcenam produxerant Fatum ſuum, quod tragicum appellamus: cuius egregio ad caſus tragicos vſu ſemel cognito, indulſiſſe ſibi videntur interdum licenter

in casibus tragicis regendis: cum fatum hoc v. c. ad totam aliquam domum et cumulanda in ea, vt in Atridarum aut Laii domo scelera, adhiberent. Variis modis variata est haec modo Erinnys modo ἡ θεός, Poena, δαίμων, quae per omnem stirpem grassatur et patrum seu maiorum commissa vlciscitur posteritatis calamitate. Persuasionem de tali fatali occaecatae mentis stultitia adoptarat Herodotus: de qua ab aliis est animaduersum. Successere tandem vulgares notiones θεομηνίας, Τύχης, Fortunae. Innuere haec pro consilio meo satis esto.

EXCVRSVS II

De digammo placita, quae in Homero probanda esse videntur.

Τ, 384 πειρήθη δ' ἕο αὐτοῦ.

Laborat lectio gemino vitio hiatus et digammi ignorati; antiquam lectionem fuisse πειρήθη δέ ϝε' αὐτοῦ, in aperto esse arbitror. Cum disputationem de digammo libris postremis dilatam seruarim: descendendum mihi tandem esse video ad quaestionem vel inuito. Doctrinam tamen de digammo accurate tradere, aut, quae de eo tradita et disputata sunt, repetere velle, alienum esset a consilio et re in qua versor. Commemoranda mihi sunt ea tantum, quae ad Homerum spectant; apponam tamen ex his quoque non nisi ea, quae multa obseruatione mihi constare, et vsum aliquem in Homericis habere visa sunt; etsi neque de his cum quopiam, qui aliter censeat, contendere lubeat. *)

*) Si cui placuerit ea, quae omnino de digammo varie et per opinionum ambages disputata sunt, cognoscere, consulat inprimis *Dawes* Miscellan. crit. IV p. 113 sq. 122. cum *Burgess* p. 396. *Reinold* Historiam Gr. et Lat. Litt. p. 35. *Rich. Payne Knight* Analytical Essay on the Greek Alphabet. Praecesserant multi, qui caput hoc litteraturae Graecae attigerant, Bouhier, Chishull, Taylor, Wise. Nam occurrunt

Fuiſſe igitur *antiquioribus Graecis certarum vocum* a vocali incipientium *pronuntiationem* aliquam, quae etiam *in mediis* vocibus inter duas vocales locum habuit, dubitari nequit; fuiſſe eam *genus adſpirationis*, a ſpiritu aſpero diuerſum, in carmine autem *locum et vſum conſonae* tenuiſſe, liquido conſtat. Aeolibus illa vulgo tribuitur, et *digamma Aeolicum* appellatur.

Quo ſono veteres Graeci adſpirationem illam enuntiarint, nemo pro certo dixerit, creditur tamen ea ſono labiali propior fuiſſe, quia in Latino ſermone per V reddita eſt; a Doribus, inprimis a Lacedaemoniis per B. etiam per Υ. Transiit quoque in Γ. quod qua ratione factum ſit, ignoro. *) Comparari a recentioribus ſolet

huius generis nonnulla in Marmoribus et Numis. Equidem hoc ipſo, quod ad Homerica potiſſimum omnem disputationem reuocaui, et ab opinionum et ariolationum commentis ſegregaui ea, quae ipſa re et vſu ſe probarent, ad certiora nonnulla et veriora delatus eſſe mihi videor.

*) De his omnibus haud laboro; nihil enim nunc omnino de pronuntiatione conſtitui poteſt, praeterquam ex ſoni permutatione cum aliis ſimilibus; nam ipſa ſigna digammi incerta ac varia ſunt ac fuerunt; tum vero nec vna eademque digammi pronuntiatio inter omnes Graecos populos et tractus aut fuit aut eſſe potuit; potuit quoque eam mutare temporum progreſſus et hominum vſus: quis de his aliquid tuto ſtatui poſſe ſibi perſuaſerit? Nec noui, an noſtris auribus ſonus ille ſatis iucundus videri poſſit; mibi certe ſonus *του ϝειπε* vel *εϝειπε*, toties in Homericis obuius, non valde iucundus eſſe videtur. Digamma per Υ redditum videmus in Pindaro: *αυαταν* pro *αϝαταν* Pyth. III, 42. II, 52. vbi v. Schol. ſic *αυιαχος* pro *αϝιαχος*. v. ad Il. N, 41. In numis Veliae in Lucania, quae 'Ελϝα ſerius fuit, occurrit nomen etiam in Herodoto memoratum Υελη pro ϝελη. Fuit illa colonia deducta ante Olymp. XLV. a Phocaeenſibus ex Ionum genere. Apparet vel ex hoc exemplo: primo, digamma Ionibus quoque frequentatum eſſe; pronuntiatum fuiſſe per Υ et ita ſerius quoque, multis poſt Homerum aetatibus, ſcriptum, cum Aeoles ferantur vſi eſſe ſigno F. quod ſignum, re ignorata, a grammaticis pro Γ duplicato habitum digamma appellatum, locum dediſſe videtur mutationi digammi per gamma exarati in gloſſariis in

digammi pronuntiatio cum ſono Britannorum in *one* aut in vocibus a w incipientibus. Verum in linguis, quae vſu populorum frequentari deſierunt, de pronuntiatione aliquid tuto ſtatui ac decerni poſſe, nondum mihi perſuadere potui.

Cum Romanorum Vau digamma conueniſſe, e notis Quintiliani grammaticorumque locis ſatis conſtat. Dionyſius Halic. Ant. Rom. I, 20. (p 16.) cum ου comparat, vt in loci nomine, qui in vrbe fuit, Velia Ουελια. Non recte confundi ſonos f. V. Φ iam ſaepe a viris doctis notatum eſt, fuiſſe enim eos ſonos inter ſe diuerſos multis ex locis conſtat; Verum iſta huius loci haud ſunt.

Aeolum illud tanquam proprium habitum eſt iam inter veteres; eſtque haec opinio recepta a grammaticis ad noſtram aetatem propagata; ita iam Apollonius Dyscolus tradidit in fragm. App. Maitt. p. 425. 427. 432. (vbi *τὸν ἑὸν παῖδα* ſcribendum eſt *τον ϝον παιδα* et pro *τὰ ἐᾶ κάδεα, τα ϝα.* pro *ἄτερ γέθεν*, ex Alcaeo, *ατερ ϝεθεν.*) In Latinis grammaticis appellatio eſt frequens. Priſcianus lib. I. cap. de numero litterar. p. 345 ad Varronem et Didymum prouocat. Sane in fragmento Sapphus ap. Longinum eſt *ἀλλὰ κάμμεν γλῶσσα ϝεαγε* vel *ϝεϝαγε* (at paullo ante aduerſatur: *ὡς γὰρ εἴδω σε.* nam *ϝειδω* metro repugnat.) Firmauit hanc opinionem aliud, quod vulgo in hominum ore habitum eſt, linguam Latinam, in qua multa cum Graeco ſermone conueniunt, ad dialectum Aeolicam formatam eſſe.

Equidem, cum huius aſſerti fidem et fundum curatius inquirerem, nihil vidi eſſe ſatis firmum, cui vulgaris haec opinio inniteretur. Quid tandem commercii Latinis et, ductis ab iis, Romanis aut fuit, aut eſſe potuit *cum Aeolibus*, vt ab his ſermonem et grammaticam

capite vocum, v. c. *γεθεν* pro *ϝεθεν*. *γέλεα* pro *ϝελεα*, ab *ἕλος*, palus. *γεντο* pro *ϝεντο.* Nec ſatis ſcio an in ſibilum proceſſerit aliquando digamma; vt *ſe* factum ſit ex *ἑ*, *ϝε.* Nam etiam aſper ſpiritus in ſibilum mutatus eſt, in *ſex* ex *ἕξ*, *ſeptem* ex *ἑπτά*. *ſuper* ex *ὑπέρ*.

adſciſcere poſſent? Aduerſatur aſſerto omnis hiſtoria antiquior. Immo vero Pelasgi fuere, qui, migratione in Italiam facta cum Aboriginibus, Auſonum ſtirpis populo, e quibus Latini fuere, coaluerunt. Itaque *digamma Pelasgicum* potius eſſet dicendum, ſi nomen certum impertire velles. Praeſtat tamen vel ſic dicere *antiquiorum* illud fuiſſe *Graecorum commune*, atque in vſu habitum vulgari in ſermone Graecorum vetuſtiore. Hellenes, aut a Pelasgis oriundos, Pelasgicaeque ſtirpis populum, aut cum iis permixtos (cf. Strabo V p. 337 C.) et ſubinde opibus auctis iis validiores, ſermonem cum iis communem ac promiſcuum habuiſſe, ex rebus narratis facile colligas. Iam Aeoles, qui antiquiora conſtantius retinuiſſe videntur, potuere quoque digamma in pronuntiatione diutius ſeruare, quam reliqui Hellenes; ſunt iidem molliores ſonos ſequuti et ſpiritum aſperum reſpuerunt. Cum itaque in Latino ſermone nonnulla ex antiquo Graecorum ſermone ducenda eſſe intellectum eſſet, quae conuenire videbant cum dialecto Aeolica, Aeolica illa appellata ſunt, cum antiqua appellanda eſſent, atque ita vulgaris opinio increbuit, etiam digammi Aeolici veſtigia in ſermone Romanorum ſupereſſe.

Atque hanc opinionem ſequuti ſunt grammatici cum Latini tum Graeci. Melius de his conſtaret, ſi Tyrannionis libellus exſtaret, qui apud Suidam voc. Τυραννίων ſcripſiſſe dicitur librum περὶ τῆς Ῥωμαϊκῆς διαλέκτου, ὅτι ἐστὶν ἐκ τῆς Ἑλληνικῆς. vides eum non pronuntiare: ἐκ τῆς Αἰολικῆς. Minus caute alii, vt Quintilianus: *Aeolica ratione*, inquit, *cui ſermo noſter ſimillimus eſt*, et Athenaeus X, 6 p. 425 A. et alii.

Si tamen perſpectum et animo fixum habeas, omnino antiquioris ſermonis Graeci vſu, nec tantum Aeolum, frequentatum eſſe digamma, idque ſenſim ſenſimque in deſuetudinem abiiſſe: longe aliud iudicium animo ſubnaſcitur. Ab Aeolibus illud, vt paullo ante dixi, ſeruatum eſt conſtantius; proximo ab iis loco, a Doribus; occurrit enim adhuc in nonnullis vocibus Marmoris

Heracleensis. Quid mirum: si antiquiores quoque Iones illud in multis seruarunt? si iidem illud serius dedidicerunt et neglexerunt, vt eius vsus iam in Hippocrate obliteratus sit? Quod si haec a rerum vsu et more haud abhorrent, quid tam nouum hoc esse putabimus, si in Homero Ionico et antiquiore poeta, digammi, serius abrogati, vestigia haud pauca occurrunt, nec tamen omnia, quae Aeolum fuisse feruntur! vt nec inde, quod ista vestigia digammi cum Aeolismo conueniunt, colligere liceat, Aeolica ea esse? aut Aeolibus sublecta? aut Aeolicum fuisse poetam? Verbo: Homericum dicere praestat digamma; nec Aeolicum, nec Ionicum; vt nec Ionicam dicere placet dialectum in Homero regnare; praestat sermonem epicum dicere, et Homericum. *)

Ceterum de nomine digammi parum laboraremus, nisi illa persuasio, *Aeolicum* illud esse, non modo abduxisset viros doctos ab animaduertendo eius vsu in carminibus Homericis, verum etiam in transuersum eos egisset ad comminiscenda alia ab ipsa re aliena; in his inprimis acutissimum virum Dawes, qui Aeolico digammo abiecto comminiscitur Ionicum w, et puluere strenue moto caliginem inducit: cf. Burgess ad Dawes p. 396 sq.

Altera ex parte grammatici Aeolum nomini nimium honorem habuere, dum multa in Homero ex dialecto Aeolica duxere, iudicio haud meliore; qua enim fide, qua probabilitate poeta Ionicus ab Aeolibus plura mutuasse censen-

*) Post multa in aliam partem disputata, videtur ad hoc ipsum deuenisse Burgess p. 407 et p. XVII. post Fosterum p. 107. Adscribam Burgessii verba: „Iam quae dicta sunt, eo pertinent, vt ostendant, Aeolicam dialectum non vnius gentis fuisse propriam, sed antiquam vniuersae Graeciae dialectum; deinde ex progressione linguae Graecae et cognatione dialectorum eius ac tempore, quo vixerat Homerus, atque consuetudine poetarum, antiquitatis scilicet custodum, Homerum *Aeolica dialecto vti potuisse;* denique ex testimoniis ipsius poematum, vna cum scriptorum veterum auctoritate, *reuera ea fuisse vsum;* atque adeo *Aeolicum* digamma ab *Homericis* scriptis haud alienum." Tenenda saltem sunt priora.

dus est? idque nulla de caussa, nulla necessitate? Immo vero antiqua illa erant, antiquis poetis, etiam Ionibus antiquioribus, communia, quae seruata sunt diutius ab Aeolibus. Ita ἱππότα Νέστωρ, pro ἱππότης. μητιέτα, νεφεληγερέτα Ζεὺς, et sic alia, v. c. quod casus secundus in φι formatur: Ἰλιόφι. δεξιόφι, ἀριστερόφι. quae Aeolica esse volunt; vt Dyscolus in App. Maitt. p. 434 B. Antiqua, non Aeolica modo sunt, φαεννός. κτέννω, nam plures erant formae, κτένω. κτέννω. κτείνω. Permoti tamen his Aeolicae dialecti, quam crediderunt, vestigiis, alii eo deuenere, vt Homerum mallent Aeolensem fuisse credere; *) quibus praeiuit auctor ineptus Vitae Homeri, Herodoti nomine inscriptae, qui ineptius etiam inscita interpretatione vss. 462. 463 Il. A. assertum suum declarare conatur. Alio errore abrepti grammatici eo deuenere, vt Homerum promiscue dialectis variis vsum et pro lubito modo ex hac modo ex alia, etiam Attica, dialecto, quibus opus haberet, mutuatum esse, sibi persuaderent. Immo vero ille vsus est sermone qui tum erat antiquorum poetarum; exoleuere alia, alia mansere in vsu Aeolum, alia Dorum, alia Atticorum.

Cum digamma commune esset antiquioribus Hellenibus, eiusque vsus pro diuersis gentis stirpibus, temporum decursu, varius: mirum non est, si non omnia, quae apud Aeoles seruata sunt, occurrunt quoque in

*) Multum quoque in hoc laborare video acutissimum virum Rich. Bentlei. vt efficiat, Homerum Ionice scripsisse, sed ex Aeolibus fuisse. Prouocat ad Strabonem p. 582. (XIII p 872) „qui Aeolenses post Troiam captam ait totam fere Troadem coloniis suis occupasse, vnde data forte ansa sit Homero Aeolensi de Troia scribendi: vide et p. 586. 600. 5. 610. 622." Ita ille. Patet ex locis, fieri facile potuisse sic, vt Homerus Troadis et rerum Troianarum notitiam haberet; ad digammum nihil facit, Aeoles late dispersos per oram habitasse satis constat. Fuit quoque Smyrna aliquando in eorum potestate; vnde Mimnermo dicta fuit Σμύρνη Αἰολίς. ibid. lib. XIV p. 940. 1. Sane Homero inter alias vrbes etiam Cumen assignarant patriam οὐχ ὁμολογουμένως, vt idem ait p. 924. Verum ex his nihil effici potest quod satis firmum sit.

Homero: ſeruauerunt poetae alia, alia reliquerunt, pro neceſſitate metrica vel vtilitate. Inde commemorari poſſunt Aeolica, quae in Homero non occurrunt, et vice verſa. Quo ſpectat illud quod Dionyſ. Halic. narrat de Velia, vrbis Romae loco, a voce ϝέλος, quae vulgo ἕλος eſt, ducta, quod loca erant paluſtria, ἑλώδη, κατὰ τὸν ἀρχαῖον τῆς διαλέκτου τρόπον, et σύνηθες τοῖς παλαιοῖς Ἕλλησιν (Aeoles non memorat) fuiſſe ait, vt Ουελια pronuntiarent. Atqui apud Homerum nullus in hac voce digammi vſus occurrit.

De Aeolica dialecto ſeriores grammatici omnino comminiſcuntur multa et ariolantur; pauca ex re tenuere. Vnde enim Aeolicam dialectum antiquam cognoſcerent, non dicam, Gregorius Corinthius, Ioannes Philoponus, et ſimiles, quorum aetate forte ne veſtigia quidem Aeolum ſupererant, verum Alexandrini et ſeriores? Vbi erant vrbes Aeolicae, quae ea vterentur ſincera ac pura? Quae tenuerunt grammatici ex poetis lyricis, qui adhuc ſuperſtites erant, petenda fuere. At neque his praecipuum aliquod ſtudium impendiſſe videntur, occupati potiſſimum in poetis epicis et tragicis; quo eueniſſe ſuſpicor, vt tam mature interciderent lyrici.

Signa, vt aſpirationis, ita quoque digammi fuere varia. *) Sequor illud, quod nomen quoque fecit duplicis Γ per characterem F, cui vt expeditior ductus ſit, in minore ſcriptura ſubſtituo ϝ, neque in his inutilem ſubtilitatem ſectari placet: quandoquidem nec grammatici veteres, qui de digammo agunt, notionem eius ſatis

*) Neque ea ſemper lege ſatis certa; ita in tabula Heracleenſi dialecto vetere dorica exarata, idem ſignum adſpirationi modo aſperae, modo digammo, inſeruit. Omnino de his ſignis difficile eſt quidquam ad liquidum perducere; Simpliciſſima putes eſſe antiquiſſima, et redeundum eſſe ad ſcripturam antiquiorem a dextra ad ſiniſtram verſam. Ita ſignum ꟻ debuit eſſe antiquius; cum autem a laeua exorſum faceret ſcriptura, ſubnatum eſſe neceſſe eſt Γ. Succeſſit F quod ex aſpiratione geminata ortum habuiſſe videri poteſt; reuocatum inde a forma ad duplex gamma et inde appellatum digamma.

claram et doctam habuere, nec ipsa signa vbique recte exhibita sunt. Dawesii *w* si in pronuntiando sequaris, haud repugnabo; non etiam in scriptura. Sequor Bentleium, qui et ipse signo F et ϝ vtebatur.

Grauior mihi habetur illa quaestio: quinam fuerit vsus huius digammi apud antiquos; quam late patuerit; constansne fuerit ac certus in certis vocabulis; et quaenam illa fuerint vocabula, quantus eorum numerus; vt inde appareat, quibusnam in locis huic digammo honos suus restituendus sit, si modo vlla inde ad poetam proficiscitur seu gratia et venustas, seu vtilitas metrica. Accedit illa quaestio, quo tempore digammi vsus neglectus fuerit. Haec tamen omnia non nisi quatenus ea ad Homerum spectant, persequenda mihi esse video; idque eo magis, quo ea, quae vniuerse de digammo disputari video, deficientibus antiquitatis monimentis, fundo idoneo plerumque carent et ad meras coniecturas et ariolationes redeunt, in vno autem Homero ad certam probabilitatem res adduci potest, et ad criticas rationes fructus inde aliquis colligitur haud omnino contemnendus.

Cum in toto hoc genere videndum sit primo loco de ipsa re, quae et qualis illa sit, obseruanda et enotanda vidi esse ex Homericis *vocabula* ea, *quae manifesto vsum digammi arguunt.* His licuit pro fundo vti, cui superstruerentur alia, ita vt tandem certa ac tuto pronuntiata nonnulla prodirent, quae ad alia transferri et applicari possent. Institui itaque *recensum vocum*, quae digamma aut aperte postulant aut non aegre admittere videntur.

Vsum itaque *digammi in Homericis* aliquem fuisse, dubitari nequit; et si Homerum appellare placet poetam Ionicum, Iones antiquiores digammum vsu frequentasse credere licet. Mature tamen digammi vsum inter poetas, qui hexametro vtebantur, exoleuisse, ex eo apparet, quod in versibus a rhapsodis in Homerica carmina illatis digammi neglectus in oculos incurrit, et haud raro interpolatio ex eo ipso neglectu arguitur. Neque ea res

mirationem facere poteſt, quod, cultu ſermonis politiore ſuccedente, pronuntiatio, etiam inter Iones, fuit mutata.

A neglectu, quem iam inter Iones aliquantum progreſſum eſſe apparet, ſerius ad ignorationem adductus eſt vſus digammi. Deſueuiſſe autem prorſus homines vſui ſuſpicor Athenis, idque iam tum, cum Homerica primo collecta litteris perſcribi coepiſſent; Athenis, inquam, in qua vrbe pronuntiatio omnino a molliore ſpiritu receſſit, in plerisque ſpiritum aſperum ſubſtituit, *) cuius quoque ſignum H Athenis inuentum et frequentatum eſſe ſuſpicor. Perſcripta autem litteris primum Athenis ſub Solonis tempora eſſe carmina Homerica, probabile ſit ex iis ipſis locis, quae cum alii, tum doctiſſ. Wolſius in Prolegomenis congeſſerunt. Alphabeto nondum abſoluto et integro primam deſcriptionem factam eſſe, antiquitas ipſa ſatis arguit.

In hoc ipſo tamen neglectu non eliminari potuere ex Homero veſtigia digammi omnia, et mira deprehenditur in multis inconſtantia, ex eaque apud ſeriores ſucceſſit variatio ratione plerumque deſtituta et ſolo vſu probata. Scilicet ſublato digammi vſu multi paſſim ſuborti ſunt hiatus, auri molliori ſaepe intolerabiles: et hi ipſi hiatus fuere cauſſae, quae effecere, vt digammi priſtini deſiderium ſubnaſceretur; apparebat enim in poeta, qui hiatus alias tam ſtudioſe vitaret, certis tamen in verbis perpetuo hiatum admittere ante vocis a vocali initium; Ea obſeruatio cum ſemel animum ſubiiſſet, pateſacta eſt via ad aſſequendum, excidiſſe conſonam, et facile incidit hominum doctorum ſollertia in digammum quod excidiſſe aut extritum eſſe patet. Verum antiquiores poetae, quibus de digammi vſu haud conſtabat, modo adſueuerunt hiatibus, modo, monente metro, particulis

*) Itaque etiam cenſeo, προσέλειν, de quo viri docti ad Aeſchylum et Ariſtophanem disputant, Atticum fuiſſe; non προσϝελεῖν. hoc ab Aeolibus aliisque antiquioribus ſcribi debuit; at Attici aſperum ſubſtituerunt more ſuo. Produxit autem ſyllabam ſpiritus aſper non minus quam digamma.

interiectis vſi ſunt, vt eum tollerent; grammatici autem in deſcribendis Homericis carminibus pari modo alia interpolarunt, in aliis hiatum reliquerunt.

Obſeruatione itaque diligentiore explorata haberi poſſunt haec duo: ab Homerico ſermone receſſiſſe ſequiores poetas, qui quidem hexametro vterentur, omnes in vſus digammi conſtantia; eſſe ſeruatum hiatum in aliis, in aliis vocibus caueri ſolitum; natasque hinc eſſe varias obſeruationes prosodicas, in Homero haud obuias, niſi vbi ille interpolatione eſt contaminatus.

Digammi vſum inconſtantem deprehendere licet iam in Heſiodo: id quod exploratum habeo cum ex repetita eius interpretatione tum ex ſtudio, quo eum ad metricas leges et digammi vſum reuocaui. Verum tamen in Heſiodo res accuratiorem et ſubtiliorem inueſtigationem deſiderat, quandoquidem, quod iam ante XXX et quod excurrit annos, profeſſus ſum, manum criticam ille inter auctores claſſicos omnes maxime flagitat, cum foedatus ſit interpolationibus et corruptelis.

Inſpexi et comparaui fragmenta Cyclicorum, vidique in iis vſum eundem iam tum viguiſſe, quem ſequiores poetae ſeruarunt, vt alia metrica Homeri ſequerentur, in aliis eum desererent. Ita in vſſ. Cypriis in Scholiis ad Il. A, 5 *Ζεὺς δὲ ϝιδων.* et fragm. Leſchis ap. Schol. ad Lycophr. 1263 *ἥν τε ϝοι αὐτῷ.* Etiam in oraculis et vaticiniis apud Herodotum et Pauſaniam pleraque iam ad ſollennem poetarum rationem ac morem deflexa video. Verſus in Cypſeli arca inſcriptos apud Pauſan. V, 18. inter antiquiores referendos eſſe nemo dubitet; ecce occurrunt iam in iis *ταχ' ανα&* ſine digammo; at c. 19. *Τυνδαριδα ϝελεναν* (quae in eo verſu ſequuntur: *Φέρετον, Αἴθραν δ' Ἀθένα θεν*, ſana eſſe haud poſſunt; etſi hi verſus omnino a docto poeta profecti haud ſunt,) in vſſ. templi Iſmenii, etſi ſuppoſitis, antiquis tamen, ap. Herodot. V, 59 *Σκαιος πυγμαχιην με ϝεκηβολῳ Απολλωνι.*

Mirum est, seruata esse a poetis nonnulla, ex vsu digammi profecta, tam religiose, vt ne N ἐφελκυστικὸν quidem, quo inserto plerumque hiatus explere voluere, interponerent; in his sunt οἱ, ἑ, ὅν. Sic apud Apollon. Rh. ἦλθέ οἱ. οὔ οἱ, non οὐχ οἱ. I, 887 τὰ δέ οἱ ῥέεν. III, 1225 θώρηκα στάδιον, τόν οἱ πόρεν. Ita in eo, quod toties occurrit, ἀλλά ἑ, vt Apollon. I, 99. 193. 1259. Callim. L. 13. Del. 13. 162. μιῇ δέ ἑ Apollon. I, 342 et al. inde et ibid. I, 204 οὐχ ἕ τις ἔτλη, quod in Homericis erat ου ϝε τις. Relictum tamen IV, 1084 et 1764. ἐξ ἕθεν, quod fuit εκ ϝεθεν. (οὗ ἕθεν est pro ἑαυτοῦ, ἕο αὐτοῦ) Sic οἱ, sibi: σὺν δέ οἱ I, 111 et sexcenties; et Callimachus Iou. 31. τὸ δέ οἱ. A. 28. et saepe. Di. 48. 89. 160. etiam in Dorico carmine L. P. Et tamen Apollon. I, 643 σφωϊτέροιο τοκῆος ὅς οἱ et similia alia. Haec cum poetarum vsu frequentarentur, alia, cum iisdem coniuncta, ita adhibita sunt, vt antiqui moris nulla haberetur ratio: cum enim ϝος, ϝου, ϝῳ, ϝῃ, ϝον et sic porro esset, scripsere tamen Apollon. I, 529 ἐρεσσέμεν ᾧ ἐνὶ χώρῳ. I, 130 αὐτὸς δ' ᾗ ἰότητι. Etiam quod Homero fuit ϝος, εϝος et ϝεϝος, duplici modo occurrit, v. c. I, 1173 αὖλιν ἑὴν, et 1176 πολλὰ ἑῇ. Quod Homero semper est ϝάναξ, ϝανασσειν; in poetis Alexandrinis est modo cum, modo sine hiatu, Apollon. I, 411 κλῦθι ἄναξ. et 422 λύσαιμι δ' ἄναξ. 908 τοῖο ἄνακτος. 968 αὐτὸς ἄναξ 621 ὁ δὴ κατὰ δῆμον ἄνασσε et al. Neque aliter ap. Callim. A. 113. Di. 137. 204. ἄστυ. modo δι' ἄστεος I, 237 et sic saepe modo προτὶ ἄστυ I, 705 prorsus vt in Homero. — Porro ἕκαστος ὧδε δ' ἕκαστος I, 240 et sexcenties; at idem τὰ ἕκαστα, I, 339. 394. 884. 1097. ἄνδρα ἕκαστον I, 1153. ἔπος. τοῖον ἔπος I, 277. 665. et tamen vs. 705 ὄφρα τί οἱ δήμοιο ἔπος θυμῆρες ἐνίσπω. — ἶσος. IV, 1246 ἠέρι δ' ἶσα. et I, 774 ἀστέρι ἶσος et IV, 1449 Φορβάδι ἶσος. Et Callim. Del. 38 ἀστέρι ἴση. — εἴδω. διὰ πλατὺς εἴδετο πόντος et idem 505 cum Homero νήπια εἰδώς. I, 461 κατηφιόωντι ἐοικὼς est Homericum ϝεϝοικώς. et sic aliquoties adhibitum in Apollonio occurrit, atta-

men IV, 375 ὄφρ' ἐπὶ ἦρα φέρωμαι ἐοικότα μαργοσύνῃσι et φάτ' ἐοικότα III, 594. Ita et ἔοικε. εἴκελος. φλογὶ εἴκελος. σοὶ εἴκελος et alia, vt in Homero ἔργον. Homerico more ſaepe Apollonius πολεμήϊα ἔργα. θέσκελα ἔργα. ἄσχετα ἔργα. σιδήρεα ἔργα. I, 662 μέγα ἔργον. Et tamen idem II, 991 καὶ Ἄρεος ἔργα μέμηλε. I, 721 Ἰτωνίδος ἔργον et vſ. 730 ἐπ' ἀφθίτῳ ἥμενοι ἔργῳ. Etiam Callim. Di. 49 ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον. attamen idem Di. 125 καταβόσκεται ἔργα. ἑκὼν Apollon. II, 24 αὐτὸς ἑκών. et ſic vbique, quod Homero eſt Ϝεκων, ſic quoque Ϝεκητι conuenit Apollon. I, 116 Διωνύσοιο ἕκητι. 902 Πελίαο ἕκητι. non igitur opus eſt vſ. 334 τοῖο ἕκητι inſerere γ' hic et alibi. III, 621 τοῖο ἕκητι. IV, 187 σεῖο ἕκητι. Idem tamen I, 773 Φιλότητος ἕκητι et τοῖο δ' ἕκητι II, 526. et Ἀθάμαντος ἕκητι. ſicque plura: IV, 391. 1018. Vides in his, et ſexcentis aliis miram poetarum inconſtantiam, vt appareat, eos hoc, quod ex antiquioribus carminibus erat ſeruatum, tanquam adminiculo ad libertatem proſodicam vſos eſſe. Manetque inter haec tanquam exploratum: ex digammo ſeruatos eſſe a poetis hiatus; quos, quoties vtile ſibi eſſe videretur, explerent, modo retinerent. Quae quidem res tanto magis mirationem facere poteſt, quod ad hiatus euitandos in ε et ι finali increbuerat vſus τοῦ N religioſiſſime ſeruatus, quem vetuſtiores tam ſollicite haud obſeruaſſe reperio. v. Excurſ II. ad lib. II. Iliados.

Hoc modo hiatus frequentati ſunt plures, primum iſti, qui ex neglectu digammi nati erant, mox etiam in aliis vocibus; vt videantur fere pro arbitrio poetae modo ante vocalem in capite vocis hiatum relinquere, modo conſona extremae antecedentis ſyllabae explere. v. c. Callimachus in Iou. 13 ἀλλά ἑ Ῥείης ex αλλα Ϝε. 31 τὸ δέ οἱ (ex Ϝοι) At idem ἄναξ, ἔργον, οἶκος, ita adhibet, vt conſona antecedat: Tandem et licenter v. c. in Del. 264 χρυσέοιο ἀπ' οὔδεος. Nam in aliis poteſt forte cauſſa praetexi ex tono vt in Dian. 8 δὸς δ' ἰοὺς καὶ τόξα. ἔα, πάτερ.

Id tamen mihi obſeruaſſe videor, in antiquioribus rariores eſſe hiatus, vixque alios, quam qui ex neglectu digammi orti erant; v. c. in Theocriteis XXIV. XXV. quae haud dubie ex antiquioribus ſunt. De Theognide iudicare haud licet, quoniam ea, quae habemus, farrago ſunt ex pluribus ac diuerſis poetis; quae tamen ad Cyrnum ſcripta ſunt pro antiquioribus haberi poſſunt.

Diutius ſeruatus digammi vſus in marmoribus et numis vrbium; vt Boeoti in numis ſcribunt Ευϝαρα. ϝαστυ. v. ap. Eckhel. Doctr. num. To. I. Vol. II. p. 196. Alia videbis ibid. vt p. 265. ϝαλειων (Ηλειων) p. 306 Καπϝουα. (Καπουα) p. 227 ϝελευιτων. Occurrunt quoque nonnulla huius generis in Tabulis Heracleenſibus vt ϝικατιπεδον ex ϝικατι pro ϝεικοσι.

Pindarum, vtpote lyricum, expectes Aeolicas rationes ſeruaſſe; attamen in eo in plerisque communis mos prosodiae in iis, quae olim digamma habuere, regnat, v. c. Pyth. IV, 197 τῷ μ' ἐπεὶ πάμπρωτον εἶδον. non ϝειδον. 219 γόνον ἰδών. 268 κοῦ με πονεῖ τεὸν οἶκον. non ϝοικον. 185 οὔτε ἔπος οὔτ' ἔργον, quod olim erat ουτε ϝεργον ουτε ϝεπος. attamen idem vſ. 52 Φιλίων δ' ἐπέων. et vſ. 37 θεῷ ἀνέρι εἰδομένῳ et 40 ἐπί οἱ. (ἐπί ϝοι) 65 χειρί οἱ χεῖρ' (χειρί ϝοι) 84 αἷμά οἱ. ἦρ ſine digammi veſtigio vſ. 114. ἔμπας τις εἶπεν vſ. 153 (non ϝειπεν) et tamen ibid. 159 ἐπιάλτα ἄναξ (— τα ϝαναξ) In his iam eluceſcit vulgaris ratio digammi antiquum vſum modo hiatu relicto ſeruandi modo abiiciendi, prouti metro inſeruiendum erat. Eoque minus mirationem facit in choris tragicorum Atticorum eandem rationem vulgarem prosodiae regnare.

Etiam recentior dialectus dorica in Theocrito ad vulgarem prosodiam comparata digammum ignorat; ita ἰδεῖν, ἔργον, ἴσον et alia occurrunt antecedente conſona breui: ἀλλήλους ἐφίλασαν ἴσῳ ζυγῷ· (non — σαν ϝι —)

Grammatici Alexandrini ſi quam notionem digammi habuerunt, carminibus lyricis eam debuiſſe videntur: ſupererant enim adhuc Sapphus et Alcaei carmina, forte

cum aliis; hinc quoque appellationem Aeolici digammi profectam esse suspicor, quia in istis carminibus digammum obseruauerant, in quibus Aeolica dialectus regnabat. Eosdem tamen vsum digammi in Homero omnino ignorasse, exemplis plurimis constat quae passim in Obss. a me sunt notata. Ne ipse quidem Zenodotus, ceteris antiquior, quicquam de eo suspicatus est; omnino ille rei metricae parum gnarus, saepe notatus a grammaticis hoc nomine: v. ad Θ, (VIII) 378. Cum tamen fieri haud posset, quin interdum in antiquioribus poetis et codicibus inciderent in vestigia digammi: obiecta iis est caligo, quam dispellere nequiuerunt. Plerumque alium spiritum adsciuerunt, modo asperum, modo lenem. Sic αλις, quod erat Ϝαλις, mutatum in ἅλις. θεοειδής scriptum pro θεοϜειδής. qua de re locus ex antiquioribus est ap. Eustath. ad E, 76. p. 524. v. Obss. ad e. l.

Innumeris in locis expletus est hiatus interposito N finali; aut particulis τ'. γ'. δ'. occurrunt tamen loca, in quibus, vt supra iam de aliis poetis memoratum est, agnoscitur a grammaticis, defenditur et religiose seruatur antiqua lectio per digammum; nulla nec particula nec N finali interposita; vt E, 4 δαῖέ οἱ ἐκ κόρυθος. ex δαιε Ϝοι. nusquam legitur δαῖέν οἱ. quod alias scribere solent vt hiatus expleatur.

Vsum digammi in Homerica lectione constituenda ex effato Bentleii primo intellexere viri docti. Vir hic sagacissimi ingenii rem perspectam habuit; dum tamen vixit, raro, quantum mihi quidem liquet, huius obseruationis mentionem fecit, nec nisi obiter. *) Dolendum

*) Nota ad Horat. Carm. I, 23 (a Clarkio laudata) de sylua ex ὕλη, υλϜη, omnino de Aeolica dialecto memorat; non de Homero. At locus est in Notis ad Miltonum *Paradise lost* IV, 887. „*But this question ask'd puts me in doubt. Homer: Thou seemed'st a wise man formerly, νῦν δ' ἄφρονι φωτὶ Ϝέοικας.*" (laudat memoriter; in Homero Od. Z, 187 est, οὔτ' ἀ.) Hoc primum reperi vestigium animaduersionis Bentleianae de vsu digammi in Homero.

eſt, eum rixis theologorum et certaminibus aemulorum abstrahi ſe paſſum eſſe ab vtilioribus coeptis abſoluendis. Riſerunt inuidi etiam hoc ipſum ſummi ingenii acumen; *) communicaſſe tamen ſuam animaduerſionem videtur cum amicis; paſſim enim eius ſit mentio. Neglexerunt tamen inuentum editores Homeri; a Clarkio vno tantum loco ad Jl. Π, 172 Bentleianae obſeruationis mentionem memini factam, vbi de ἤνασσε dubitatur. v. Obſſ. ad e. l. Erneſti vero ea addit, quae ei excidiſſe nolim, **) vna cum iis quae ad vſ. 371. adſcripſit. Quominus inuento Bentleiano honos ſuus conſtaret, obfuiſſe ſuſpicor Daweſii ingenium mirum in modum eo abutentis in Miſcellaneis criticis et ad edicta arbitraria digammi vſum auocantis, iniquitate quoque ſua in ipſum Bentleium animos virorum doctorum abalienantis; qua de re ſubſcribimus iudicio V. C. Richardi Payne Knight p. 34 ſq.

Cum ante hos XL fere annos noui in Georgia Auguſta muneris ſuſcepti ratio ad accuratiorem Homeri lectionem et interpretationem me vocaret, Virgilii quoque nouis curis illuſtrandi partes impoſitae mihi eſſent: magnopere me offendere memini hiatus in Homero obuios, magnam partem inſuaues et moleſtos. Obſeruabam vo-

*) Nota eſt Popii cauillatio in verſibus: „*Roman and Greek Grammarians, know your better, Author of ſomething more great than Letter, White tow'ring o'er your Alphabet, like Saul, Stands our Digamma, and o'ertops them all.* (Sunt videndi verſus in *Dunciad* IV, 215---218.) Popii iniquitatem notat *Foſter* in *Eſſay on accent and Quantity* p. 133. qui idem agnouit inuenti praeclarum ad Homerum vſum: v. ib. p. 384.

**) Ait ille *nouam iſtam ſapientiam grammaticam non magis ſibi placere, quam Doruillio* ad Chariton. p. 202. *eiusque iudicium ſe probare.* Diſputat Doruille aduerſus Daweſium. De Bentleio tamen idem aliter ſtatuerat in Vanno critica p. 395. tredecim ante annos edita; vbi „ex vna Bentleii pagina, ait, plus diſcere licere, quam ex omni charta, quam vnquam Pauius commaculauit et diſperdidit.“

cabula certa, ante quae hiatus ille tantum non perpetuus erat, vt εἰπεῖν, εἰδέναι, ἰδεῖν, ἁλῶναι, ἄστυ, ἄναξ, ἔθνος, ἑκὰς, ἑκὼν, ἔλπομαι, ἡδὺς, ἴσος, ἶφι, οἶνος, οἶκος et fic porro. Erigebatur animus mox, cum Dawefii liber in manus veniffet, ex eoque intellectum effet, vocabula per digamma notata, in his τὸ ἄναξ, exacte cum iisdem a me notatis conuenire, eoque modo hiatum euanefcere, vti ftatim Jl. A, 4 αὐτοὺς δὲ ἑλώρια, fi ϝελωρια effent, vf. 24 Ἀγαμέμνονι ἥνδανε, fi ϝηνδανε, vf. 30 ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ, fi ϝοικῳ fcriberetur. In aliis fenfum verbi mutari, vt in ἄγω duco, et ϝαγω, frango, ἕλω rapio, et ϝελω inuoluo. ἕπομαι fequor et ϝεπω dico.

Hisce atque aliis fimilibus animaduerfis, cum, quoties ad Homeri interpretationem redirem, enotarem loca et exempla plura et inter fe compararem, coepi quaerere, an ad certas regulas hoc digammum reuocari poffet. Ita vero videbam, fexcenta loca inter fe bene conuenire; reftare tamen haud pauca alia, quae fub certam praeceptionem reuocari nequirent. Ad alias curas auocatus fepofueram haec, multo magis cum perfpexiffem, alia multo grauiora effe quae interpretatio Homerica poftularet, inprimis e cathedra inftituenda, e qua omnino ea eliminanda effe femper ftatui, quae fubtilia magis quam vtilia audientibus effent, et ad magiftri eruditionem venditandam, non autem ad auditorum ingenia fingenda et facultatem interpretandi exercendam valerent. Interea altera Dawefii editio a Thoma Burgefs curata (1781) prodierat; in cuius appendice Salteri fpecimen valde me pupugit, cum nonnulla melius a me expediri poffe viderem, in aliis me multo magis implicitum fentirem.

Poft aliquot annos fortuna aliqua propitia cum Viro Reu. et doctiffimo *Tho. Burgefs* litterarum commercio iunctus, cum, quorfum copiae Bentleianae perueniffent, e quibus fpecimen Bentleianae recenfionis in praefatione ad Dawef. vulgauerat, inquifiuiffem, et earum infpiciendarum defiderium meum aperuiffem, viri humaniffimi

opera, Summe Reu. Epiſcopi Sarisburienſis, litterarum antiquarum amantiſſimi, promta voluntate, Magiſtri Collegii Trinitatis Cantabrigienſis facilitate, votorum ſummam conſequutus ſum, vt ex Collegii bibliotheca exemplum Homeri Bentleianum ad me mitteretur. Agnoui in his generoſos Britannorum animos, et liberalitatem ſtudiis humanitatis dignam; eamque poſt tot annos publice gratiſſima mente praedico. Peruenit liber ad me m. Februario a. XC. Dici vix poteſt, quo animi motu et affectu Rich. Bentleii manus a me conſpecta fuerit; multo magis commotus ſum, cum eum viderem, per totum Homerum, iam appinxiſſe digammi ſigna, ſecundum eam normam et rationem, quam ipſe ſibi propoſuerat, non quidem abſolutam, tamen inchoatam; videbam quoque allita in extremis chartis multa, quibus verborum quae digamma admitterent aut reſpuerent, claſſes conſtituere tentauerat; vt tamen appareret, nondum ei viſa eſſe omnia ſatis ad liquidum perducta. Nunc vero animum habui ſatis confirmatum, vt ſerio de noua Homeri editione cogitarem, cum adhuc per diuerſa temporum interualla operam modo ſepoſuiſſem, interdum prorſus damnaſſem et me maiora viribus aggreſſum a toto conſilio ipſe retraxiſſem. Acuebat induſtriam et amorem incepti incendebat, quod, dum vlterius progreſſus eram, in verſus v. c. K. 497. P, 260. 261. incidebam, quos, aliis iam de cauſſis ſuſpectos, etiam digammi neglectu peccare animaduertebam; conuerſoque ſemel ad rhapſodorum interpolationes animo obſeruatorum meorum vſum aliquem ad ipſam Criticam Homeri exquiſitiorem agnoſcebam; vereque dictum eſſe intelligebam a viro doctiſſ. Rich. Payne Knight (p. 34) „ſine digammi iuſta notitia nec puritatem et ſinceritatem nec elegantiam lectionis Homericae reſtitui poſſe.“

Euenerant eodem fore tempore duo alia, quae ſtudium meum eximie aluerunt et fouerunt: prodiit *Richardi Payne Knight* ſubtiliſſimum opus de Graeco Alphabeto (1791) et perlata eſt in Germaniam *Villoiſoni*, do-

ctiſſimi viri, Ilias e Cod. Veneto per aliquot annos cupidiſſime flagitata. Gratiſſimo animo profiteor, ad notiones animo iam conceptas ſubtilius et felicius, quam alias fieri potuiſſet, digerendas et inſtruendas, plurimum fructus et vtilitatis me ex his nouis copiis collegiſſe. In Scholiis reperiebam plura veterum placita aut iudicia, quae partim grammaticorum ignorationem antiquioris ſermonis et ſcriptionis arguebant, meque, ne iis nimium confiderem, monebant; partim verſus, ad quos offenderam, etiam propterea, quod in digammi vſum peccatum erat, ſuſpectos antiquioribus et obelo notatos eſſe ferebant. Interea in contexendo recenſu vocum digammo inſigniendarum aſſidue pergebam, dumque chartae operis librariis et prelo tradendae mihi parandae erant, ea quae in recenſu notata erant, iterum cum ſingulis locis comparaui, nonnullaque melius conſtitui poſſe ac debere peruidi; vt in ἑϜὸς et Ϝός. ϜέϜοικα. ϜέϜολπα et ſimilibus. Ita ſubnatum eſt *vocabularium* aliquod *vocum, quibus in Homericis digammi nota praeſigenda eſſe videtur;* quod quidem altero Excurſu ſubiicere haud grauabor.

Quam rationem ſequerer in digammo notando et exprimendo, diu dubitaui. Homericum carmen appicto digammo excudere ſi iuberem, bene ſentiebam, quam abhorrens et moleſta talis lectio futura erat; nimis quoque feſtinatum, et tantum non temerarium, id conſilium fore, cum doctrina de digammo nondum vſu et auctoritate ſatis firmata ſit; videram quoque ipſum Tho. Burgeſs alienum a tali incepto eſſe (p. 410. et praef. p. XXIIII.). Altera ex parte Bentleii Homerum digammo inſtructum expectari noram; (vt iam a Taylor. Lect. Lyſ. p. 703. Foſter p. 314) Viſum tandem eſt factu optimum, vt in margine inferiore paginae ſub ipſis poetae verſibus apponeretur vox cum digammo, quoties metro flagitante aut analogia ſuadente, illud locum habuiſſe appareret.

Ceterum per haec ipſa, quae narraui, declaratum eſſe volui, me nec nouam doctrinam de hoc digammi in Homericis vſu afferre, nec me quicquam mihi in hoc

inuento eiusque vſu iactanter arrogare; ſed, quae a ſummo viro, Rich. Bentleio, primum ſagaciter fuere animadverſa, diligentius perſequutum, aliorum virorum doctorum obſeruata in conſilium adhibuiſſe, et ex iis, etiam ad probabiliora exputanda, profeciſſe. Propoſitam autem habui rationem hanc, vt nec ponerem, niſi certa, ſaltem probabilia; tum vero, vt accuratius proſequerer non niſi ea, quae metricum vſum haberent, ad explendos hiatus. Quo conſilio ſemel ex longa deliberatione capto, nec eam rationem ſequi potui, qua, Vptoni fere exemplo ap. Burgeſs p. 432. ad antiquiſſimam ſcribendi rationem totum carmen reuocarem, nec eam, vt vbique, et in medio quoque, interponerem ſigna digammi, Salteri ſpecimen ſequendo, cum ea res nullam ad carminis proſodiam vtilitatem haberet. Seruaui pleraque, de quibus mihi nondum ſatis conſtabat, in hos Excurſus; in quibus haud pauca quoque refinxi, longo vſu meliora edoctus. Ita euenit, vt in nonnullis mihi per totum carmen non vbique ſatis conſtiterim. Conſtitutum v. c. habebam, digamma in media voce non adhibere; itaque A, 5 Ἄϊδι editum eſt, vt et in ſeqq. cum praeſtitiſſet ab initio ſtatim αϝιδι. αϝιδῃ ſcribere. Ita diſplicet, quod vſ. 24 excuſum eſt ϝηνδανε pro ϝανδανε. Vtetur iis pro ſuo quisque conſilio aut pro lubitu ac voluntate; eruntque qui ea, quae a me poſt alios inchoata ſunt, perficient. Non enim nobis, quibus, ipſa naturae lege, breuiſſimus eorum vſus erit, iſta ſeuimus; ſed *ſeris factura nepotibus vmbram.*

EXCVRSVS III

Recenſus vocum Homericarum, quae digammi veſtigia ſeruare videntur.

Vt in Homeri, poetae Ionici, carminibus digammi veſtigia ineſſe credamus, cauſſa aliqua idonea nos adduci neceſſe eſt. Poſita ea eſt in hoc, quod *in certis vo-*

cibus a vocali incipientibus, quoties antecedit alia vox in vocalem desinens, *hiatum constanter occurrere* videmus, quem in aliarum vocum occursu diligenter caueri obseruamus. Iam ex vocibus sunt nonnullae, quas digamma in capite habuisse antiqui scriptores narrant: hoc digammo in ista loca transferendo intellectum est, hiatum expleri; nata hinc iusta suspicio, accidisse hoc idem in aliis pari de caussa; atque ita probabili ratione et per analogiam apparuit, voces etiam reliquas, quas *constanter* hiatus antecedit, digammum in capite habuisse, neque a primo auctore admissum, sed ex omisso aut extrito digammo ortum esse hiatum. Non nisi per inductionem exemplorum haec probari posse, in aperto est. Tenendum tamen hoc, voces illas non in tali demum positu adsumere digammum, alioqui eo carere; sed v. c. *Ϝαναξ. Ϝεργον*, semper et vbique esse pronuntiatum, digammi tamen omissi defectum argui per tales hiatus, quoties vocalis finalis antecedit vocalem in capite vocis sequentis superuenientem. Porro monitu vix opus est, eum vsum non ad alias quasuis voces spectare, sed tantum ad certas, nec nisi vsu constanti ac perpetuo probari posse.

Animaduersus est vsus digammi etiam *in mediis vocibus*, quoties duae vocales altera alteram sequerentur; vt *οϜις* pro *ὄϊς*. *δαϜιος* pro *δάϊος* ex *δήϊος*. *) Num autem in omni tali vocalium positu, an tantum in certis vocibus iste vsus in media voce viguerit, expediri haud pot-

*) Priscianus l. c. p. 547. *Hiatus quoque caussa solebant illi interponere Ϝ digamma; quod ostendunt etiam poetae Aeolidae; vti Alcman: και χειμα πυρ τε δαϜιον. et epigrammata, quae egomet legi in tripode vetustissimo Apollinis, qui stat in Xerolopho Byzantii, sic scripta:* ‚ ΔημοφαϜων. ΛαϜοκαϜων (pro Δημοφοων. Λαοκοων. saltem ΔαμοφοϜον ΛαϜοκοϜον scriptum esse debuit: cf. Dawes p. 118.) Iterum ille ad hoc Epigramma prouocat lib. VI, p. 709. vbi addit quoque: *bos, bouis: quod ideo assumit genitiuo V loco digamma, quia Aeoles quoque solent inter duas vocales eiusdem dictionis digamma ponere; quos in multis nos sequimur: οϜις ouis. ΔαϜος, Dauus. ωϜον, ouum.* "

eſt; etſi viri docti procliues fuere ad verba pleraque omnia ad eandem regulam et analogiam redigenda. Difficilis tamen eſt omnis de his iudicatio, quia in priore genere hiatus metri omiſſum digamma arguit, in altero hoc nulla re colligi poteſt, quam late vſus patuerit. De his quid ipſe ſtatuendum putem, infra dicam. Neque etiam res in Homericis tam anxie eſt exquirenda, quandoquidem grammaticus et criticus vſus non tam fructuoſus eſt, quam prior ille.

In obſeruando vſu digammi in Homericis, primarium erat, vt ille eſſet *conſtans ac perpetuus.* Atque hac vna via et ratione certum aliquid de eo conſtitui poſſe apparet. Reſtat itaque dubitatio de iis vocabulis, quae aut ſemel et raro, eo poſitu, occurrunt, vt vocalis vocalem antecedat, aut quae alio loco digammum admittant, alio reſpuant; quae vocabula in dubiis numeranda eſſe apparet, donec aliunde de iis pronuntiari poſſit; poteſt autem de multis; ſiquidem multos verſus a ſerioribus rhapſodis inſertos eſſe manifeſtum ſit, quorum aetate et patria digammi vſus exoleuerat, quique propterea verſibus ſuppletis in digammum peccarunt. Ita cum Ἴλιος ſaepe et vbique occurrat cum digammo ϝίλιος, vnus locus eſt, quo in digamma peccatum eſt Z (VI,) 386: merito itaque ille pro interpolato habetur. Ex his vna eſt vox, de qua quid ſtatuendum ſit, nondum habeo, Ἥρη. quae modo eſt πότνια ϝήρη, modo λευκώλενος Ἥρη. de quo v. Excurſ. II. ad lib. I. Qui paullo audacior fuerit, poteſt vtique pronuntiare, poſteriorem vſum prodere ſeriorem auctorem, ſeu vt ille interpolauerit verſum, ſeu vt ipſe verſus arguat auctorem diuerſum a ceteris.

In Homero non omnia verba, quae digammo ab Aeolibus emolliri ſolita ſunt, admiſſa eſſe, multis exemplis conſtat. Ita mirari licet nomen Helenae ei non eſſe ϝελένην, cum tamen a Dionyſio Halic. I, 20. illud inter ea memoretur, quae digamma habuerint in antiquo graeco ſermone, vt nec ϝέλος palus, ſed ἕλος. non ϝὴρ ſed ἦρ. Patere hinc monui iam in ſuperiore Excurſu, Iones

antiquiores in digammi vſu ſuas ipſorum rationes ſequutos eſſe, nec Homerum ab Aeolibus quicquam eſſe praedatum.

Solet digamma interdum ita poni, vt geminatum ſpiritum habeat, et ſyllabam breuem antecedentem producat; etſi poteſt id ipſum plerumque a tono repeti, v. c. B, 382 ουδε ϝους παῖδας ἔασκε. Notatum hoc iam a Priſciano l. c. lib. I. p. 546. l. 14. *Eſt tamen, quando Aeoles idem F inueniuntur pro duplici conſonante poſuiſſe*, Νέστορα δε ϝου παιδός.

Difficultatem facit, quod in manifeſtiſſimo digammi in ceteris vſu, interponitur tamen interdum δ' ex δὲ, quo digamma iugulatur. Exterere copulam raro licet, quoniam eius vſum, etſi moleſtum ſaepe, ad priſcam tamen ſermonis concinnandi ſimplicitatem pertinere conſtat. Bentleius admiſit vſum hunc, vt ferret δϝ, vt Δ, 470 ἐπ' αὐτῷ δϝεργον ἐτύχθη, E, 165 ἵππους δϝοις ἑτάροισι et 365 παρ δϝοι. Interdum quidem medela in promtu eſt, vt N, 107 νῦν δϝεκαθεν fuit νῦν δε ϝεκας. Bentleius quidem habuit quod ſequeretur; nam in Priſciano lib. I. p. 546 extr. Putſch. occurrunt haec: *ϝ digamma Aeoles, eſt quando*, (h. e. aliquando) *in metris pro nihilo accipiebant;* vt: αμμες δ ϝειρανον, το δε τ' αρθετο Μωσα λιγαια. (dorice pro λιγεια v. Koen ad Gregor. p. 115. Burgeſs ad Dawes p. 529). *Eſt enim hexametrum heroicum.* Dubito tamen cum Daweſio p. 169. ſcriptionem eſſe intemeratam, nec poſſe de ea tuto ſtatui, cum ſenſum loci certum haud teneamus. Inde tam diuerſa de eo iudicia, vti Reinolds p. 48. Burgeſs p. 414. 504. et p. XXIII.

Recenſum vocabulorum ita inſtitui, vt hoc Excurſu apponerem *ea, quae digamma in ipſa fronte habuere*, iudicio de *digammo in mediis vocibus* in *alium Excurſum* reiecto. Primae lineae iam olim a me ductae comparatis iis, quae a Bentleio chartis illita erant, tum Richardi Payne Knight ſimili conatu, ſunt emendatae et politae. Nec tamen, quoties in alia ab iis diſceſſero, in-

dicium meum dissimulabo, aut, quae dubia mihi et controuersa esse videntur, pro exploratis me habere profitebor.

Recensus vocum, quae in Homero digamma sibi praefixum habuisse videntur.

A.

ἅ, ϝα. ἑά. *sua.* v. inf. ὅς, ἑός.

ἀαγής. αϝαγης. v. ἄγω. ϝαγω.

ἀάτη. αϝατη. idem quod ἄτη. *noxa. malum.* Apud Pindarum αὐάτη. Pyth. II, 52. Vnde probabile fit, fuisse quoque ἄω, αϝω. ἀάω, αϝαω. αϝαομαι. αϝασαμην. αϝασθη. ἄτω, ἀάτω, αϝατω. tandem αατος, αϝατος· quod et ἄητος. v. ad I, 116. Σ, 410. Φ, 395.

ἄγη. ϝαγη. priore producta. v. mox ἄγω, *frango.* At ἀγὴ, *admiratio*, ab ἄγαμαι, v. Φ, 221.

ἄγω, *frango* priore producta. ϝαγω. Sic E, 161 ἐξ αὐχένα ϝαξῃ. Θ, 403 κατά θ' ἅρματα ϝαξω. εϝαξα. H, 270. Λ, 175. P, 63 et al. ϝαξαι. ϝαξας. ϝαγη et εϝαγη. Λ, 558. Loca correcta v. Γ, 367. Obss. Δ, 214. Obss. Ψ, 392. Obss. Π, 801. N, 162. P, 607. Od. K, 560 ἀστραγάλων ἐάγη corr. ϝαγη. sic et Od. Λ, 65.

Sic et κατεϝαξαμεν N, 257. ξυνεϝαξε Λ, 114. N, 166. Od. Ξ, 383. Retinuere Attici κατεαξα. κατεαγώς.

Inde ἀαγής. αϝαγης Od. Λ, 574.

ἄγνυμι. ϝαγνυμι. περιϝαγνυται Π, 78.

ἀκτὴ tamen, quod hinc ductum, *littus*, digamma non habet, vt nec ἀκτὴ (scil. κριθὴ) vt Λ, 630 ἀλφίτου ἱεροῦ ἀκτήν. N, 322 Δημήτερος ἀκτήν.

Contra ἄγω *duco*, priore breui, nunquam digamma habet. vt nec ἄγαμαι. ἀγάω. ἄγη.

ἄδω. ἅδω. ἁδέω. ἕαδα. et cognata multas molestias faciunt, et metro et digammo. Videtur res ita expediri posse, si statuas fuisse plures formas: ἧδος, ϝηδος, (vt ϝηδυς *dulcis*, quod vide:) *delectatio*; ab eo ductum ἥδομαι, ϝηδομαι. Hoc idem etiam fuit αδω, ϝαδω. ϝαδομαι,

priore producta; hinc ἕαδα, media longa, ἔϝαδα, ex ἅδα, ϝαδα. v. infra h. v. vbi et de ἕαδα media breui, quod ductum eſt ab eo, idem, quod vulgari vſu tritum eſt, ἁδέω, *placeo*, ἁδεῖν. quod digamma reſpuit; ſic Γ, 173 ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν. M, 80 ὣς φάτο Πουλυδάμας, ἅδε δ᾽ Ἕκτορι.

Aliud verbum ἄδω, ἄσω, *ſatio*, priore producta ſine digammo. αἵματος ἆσαι Ἄρηα.

Diuerſum ab hoc ἄδω. ἀδέω, *ſatio*, priore breui, ſine digammo, a quo ἄδη et ἄδδη. N, 315 οἵ μιν ἄδην ἐλόωσι. vbi v. Obſſ. et ἔδμεναι ἄδδην. cf. Excurſ. I ad lib. V. (E.) Bentlei. et Payne Knight volebant vbique inferre ϝαδω. ϝαδην. ϝαδος. ϝαδδηκοτες.

ἄδος eſſe potuit et ϝαδος Λ, 88. vbi vide Obſſ.

De his v. dicta in Excurſu I. ad lib. V. (E.)

ἀνδάνω. ϝανδανω. v. infra h. v.

ἀεικής. *indignus. iniquus.* αϝεικης. vt A, 341 χρειὼ ἐμεῖο γένηται αϝεικεα πότμον ἀμῦναι. Sic quoque αϝεικελιος. v. inf. εἴκω, *ſimilis ſum.*

ἀείρω, *necto*, cum ſit ex εἴρω, ϝειρω, putes fuiſſe αϝειρω. et poteſt eſſe K, 499 σὺν δ᾽ ἤϝειρεν ἱμᾶσι. et ſi lectio vera eſt O, 680 συναϝειρεται. Attamen ea, quae hinc ſunt ducta, non agnoſcunt digamma: συνήορος. παρήορος, ex ἤορα vel ἦορα. Ductum hinc ἦορμαι, ἠόρμην, vnde eſt ἦορτο, ἄορτο. quod videtur locum habere Γ, 272 μάχαιρα, ἥ οἱ αἰὲν ἄορτο, vel ἄορτο, quae nunc ſcribitur ἄωρτο. v. Obſſ. Hinc eſt ἀορτήρ. Il. Λ, 31. Od. Λ, 608 et al. de balteo. Videtur quoque hinc ductum τὸ ἄορ, τὸ ξίφος, quod a balteo pendet. Eadem vox, diverſo tamen genere occurrit in Od. P, 222 αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας, οὐδὲ λέβητας, vbi exponitur τρίποδας. Bentleius tentabat etiam ϝαορες, mulieres, I, 327. et ϝωρεσσι. E, 486. vid. inf. ὄαρες. At ἀείρω, tollo, nullum habet digamma.

αεκων *inuitus.* αϝεκων. quia ϝεκων. quod vide. Inde αϝεκητι. αϝεκαζομαι.

ἀέλπω. *sine spe sum.* αϝέλπω. αϝέλπομαι. quia est ϝέλπομαι *spero.* v. inf. h. v. αϝελπής Od. E, 408.

ἀεργός. *iners.* αϝεργος. I, 320. quia ϝεργον est.

ἀηθέσσω. αϝηθεσσω. K, 493 ab ἦθος. ϝηθος.

ἀΐδης. *Hades. Orcus.* αϝιδης, quia est ab εἴδω, ϝειδω. v. infra h. v. Ita ἄϊς, ἄϊδος. αϝις, αϝιδος. αϝιδηλος. Aegre est, quod in carmine passim digammi signum apponere neglexi.

ἄϊδρις. Γ, 219. αϝιδρις. ab ἴσημι. ϝισημι. αϝιδρείῃ H, 198.

ἀΐω *exhalo* et *audio.* potuit αϝιω esse. In Homero hoc tantum obseruari potest, priorem modo produci, modo corripi. K, 160 οὐκ ἀΐεις, ὡς Τρῶες. et al. Λ, 463 τρὶς δ' ἄϊεν ἰάχοντος, quod fuit τρὶς δ' ἄϊε ϝιϝαχοντος. Σ, 222. At K, 532 Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε, Φ, 388 μέγας οὐρανὸς, ἄϊε δὲ Ζεύς. Et flo, spiro: O, 252 ἐπεὶ Φίλον ἄϊον ἦτορ.

ἄλημι, quod et ἄλημι scribitur, *colligo me. conuenio.* ϝαλημι. ex ἀλέω, ϝαλεω. idem quod ϝειλεω, εἰλέω, συστρέφω. ἀθροίζω. vnde ϝαλῆναι. ϝαλεις. εϝαλη. ϝαλη. v. ad E, 823. N, 408. Σ, 76. et de εϝαλη. v. inf. h. v. Habet ἄλημι priorem breuem.

ἀλὴς et ἀλεὴς in Herodoto occurrunt eadem notione qua ἀολλὴς, confertus. quod etiam ex isto factum volebat Etymologus in ἄλες. Ductum hinc ἀλία *coetus:* quod debuit esse ϝαλια. scriptum tamen ἁλία. etiam in tabula Heracleensi, Dorice. Omnino vero spiritus asper inuasit totum hoc genus ἁλέω. ἅλημι. et hinc ducta, nec modo in Atticis et hinc vulgo, sed iam in Herodoto. Etsi subinde variat in edd. Hippocratis et Aretaei.

At ἅλις, quod conuenit, ϝαλις. v. mox.

Discernitur ἄλημι, *erro*, sine digammo. ab alia origine. vnde ἀλήτης. ἀλᾶσθαι.

Cognata sunt ἀλέη *fuga.* οὐδ' ἀλέη X, 301. ἀλεωρὴ, M, 57 et al. Diuersa vox est ἀλέη, *calor.* Od. P, 23.

Ab ἀλέη est ἀλέομαι, *euito.* ἀλέασθαι. E, 34 Διὸς δ' ἀλεώμεθα μῆνιν. Inde ἀλεείνω. Debuit tamen hoc

ipſum quoque ſcribi αλϝƒω, nam factum inde eſt ἀλεύομαι, vti Γ, 360.

Porro hinc eſt ἀλύω. ἀλύσκω. ὑπαλύσκω. ἀλυσκάζω. ſine digammo.

Conuenit ἀλιτέω. *aberro.* pecco. ἀλιτήμων. ἀλιτρός. At νηλητής Od. Π, 317. in verſu καί αἵ νηλητεῖς aut verius νηλητέες, εἰσίν. ductum eſſe debet ab ἀλητής.

Eſt quoque ſine digammo ἀλέω, *molo.* Od. Υ, 109 vnde ἀλετρίς, ibid. 105. ἀλετρεύω. ἄλειαρ ibid. 108.

ἅληται vel ἄληται, ab ἅλλομαι vel ἄλλομαι *ſalio,* non eſt ƒαλλομαι, ƒαληται. Nec obſtat εἰς ἅλα ἆλτο. quod emendandum εἰς ἅλαδ' ἆλτο. v. Α, 532 et Λ, 192.

ἀλαὸς, *caecus,* vnde ἀλαόω. eſt ex λάω. *cerno.*

ἅλις. *ſatis.* ƒαλις, vbique: vt Β, 90 αἱ μέν τ' ἔνθα ƒαλις. v. ad Ι, 137. Ergo ἢ οὐχ ἅλις ſcriptum fuit η ου ƒαλις. v. ad Ε, 349.

At ἅλς, ἁλὸς, *mare,* et hinc ducta, reſpuunt digamma. etiam ἅλιος, *vanus.*

ἀλοάω et ἀλοιάω *tundo:* χερσὶν ἀλοία Ι, 564 et ἀπαλοιάω. ἄχρις ἀπηλοίησεν Δ, 522.

ἀλύω. de quo dicta v. modo in ἀλέω. Ω, 12 δινεύεσκ' ἀλύων. ἀλυκτέω. ἀλύκτημι. Κ, 94 ἀλλ' ἀλαλύκτημαι.

ἅλωμι. (ἁλίσκω non occurrit) ƒαλωμι. *in poteſtatem venio, capior.* hinc ƒαλωναι. Μ, 172. Φ, 281. ƒαλοῦσα Β, 374. Δ, 291. ƒαλοντε Ε, 487 vbi v. Obſſ. ƒαλοιην et ƒαλῴην. Ι, 588. Ρ, 506. Χ, 253. Ξ, 81. vbi v. Obſſ. ƒαλῶ. ƒαλώω. Nec aliter in Odyſſea. niſi quod Χ, 230 σῇ δ' ἥλω βουλῇ Πριάμου πόλις corrigendum eſt σῇ δὲ ἅλω. ex ƒαλω. vt ἔδω, ex ἔδων. δῶμι, δίδωμι.

ἀνάεδνος. v. ἔδνα.

ἄναξ. ƒαναξ. ex ƒανακς ƒανακτς et ƒανας vnde ὦ ἄνα. Inde ƒανασσειν. Loca, quae repugnare videbantur, collegit et correxit Dawes p. 144 ſq. Nec tamen huius obſeruationis euidentiſſimae mentio facta a Clarkio niſi ad Π, 172.

De ἤνασσε v. inf. h. v.

ἀνδάνω. ductum ab ἅδω, ἀδέω *placeo*, ſupra memorato. Vno tantum loco occurrit Od. B, 114 τῷ, ὅτ-ᾳ τε πατὴρ κέλεται καὶ ἀνδάνει αὐτῇ. e quo loco nihil firmari poteſt. Alia tamen ſuadet ἥνδανον et ἑήνδανε, quod vide.

ἀνὴρ nusquam in Homero eſt ϝανὴρ, etſi hoc inter exempla eſt ap. Dionyſ. Hal. I, 20. vocum, quas *veteres Graeci* digammo notarunt. (Payne Knight p. 56.)

ἀολλής. Idem vir doctus p. 92. cenſebat fuiſſe ἀϝολλής. vt E, 498. Z, 270. Ad Homerum nolim talia referre.

ἄορες. v. in ἀείρω.

ἀπτοεπής. ἀπτοϝεπης. Θ, 219. ab ϝεπω.

ἀραιός. *rarus. tenuis.* ϝαραιος. v. ad E, 425. Σ, 411.

ἄρδω *irrigo.* ἀρδμός. Videri poteſt ϝαρδω, ϝαρδμος, fuiſſe, quia Φ, 346 νεοαρδέ' ἀλωήν legimus, quod potuit eſſe νεοϝαρδεα. Nihil tamen eſt, quod cogat; vt nec Σ, 521. Od. N, 247.

ἀρή. ἀρά. *noxa.* Payne Knight p. 87. etiam ϝαρην fuiſſe putat. v. ad M, 334.

ἄριστον. *prandium.* fuiſſe videtur ϝαριστον. v. ad Ω, 124.

ἄρνες. *agni.* ϝαρνες. ϝαρνος. ϝαρνας. ϝαρνειος. v. ad Γ, 103. Δ, 158. Θ, 131. ab ἄρνς, ϝαρνς. aut potius, puto, ab ἆρν, ex ἀρὴν, ἀρένος, ἀρνός. vnde ῥὴν, ῥῆνες, quod vſus retinuit.

ἀρτιεπής. ἀρτιϝεπης. Il. X, 281. ab ἔπω, ϝεπω.

ἄρω. αἴρω. αἱρέω. ignorant digamma. Ita A, 280 νῆ' ἄρσας ἐρέτησιν. At fuit τοῦ αρω duplex adſpiratio ἄρω et ἅρω, vnde ſpiritus variat in deductis. v. ad A, 136. vt ſuſpicari poſſis cum Payne Knight, fuiſſe quoque ϝαρω. In Homero tamen nihil eo ducit. Fuit quoque ἀράρω. porro. ἄρτιος. ἀρτύνω.

ἄστυ. ϝαστυ. vbique. vt B, 801 περι ϝαστυ. 803 κατα ϝαστυ.

αὐίαχος N, 41. fuit αϝιαχος. *ſine clamore.* Dawes p. 183 ſcribit αϝιϝαχος (αϝιϝαχος) ſcil. vbique inter duas vocales interponens digamma. Payne Knight p. 91. facit αϝυιαχος. αὐιαχος.

αὐσταλέος, aridus. Fuisse ϝαυσταλεος censebat Dorvill. ad Charit. p. 290 in Il. Υ, 327 εἴ κεν ϝαυσταλεος. At fuit εἴ κεν ἀϋσταλέος.

E.

ἓ, ϝε. ἑὰ, ϝα, εϝα, ϝεϝα. v. inf. ἑός.

In doctrina de digammo impeditissima res est, et difficillima, quando ad verba peruentum est ε in fronte habentia; varia in his molitus erat Bentleius; alia alii. Mihi visa sunt omnia hunc in modum dispesci posse.

Omnino vsu poetarum epicorum, antiquorum receptum fuit, vt ε praefigerent pleonastice; pro ἓ, pronuntiarunt ἑέ. οὗ, ἑοῦ. εἶς, pro εἷς. v. ad Π, 208. ἕδνα, ἔεδνα. de hoc tamen v. inf. ἔλδομαι, ἐέλδομαι. ἐέλδωρ. Neque aliam originem habuisse videtur augmentum ε, cum antiquius tempora augmento carerent; quod nunc inter antiquioris Ionismi vestigia referimus: ὅπλιζον, mox factum ὥπλιζον. μάχοντο, postea ἐμάχοντο.

Secundum haec certa aliqua ratione ε praefixum est verbis nonnullis, eorumque temporibus:

Primo ε praefigitur verbis a vocali digammo insignita incipientibus: ϝαγω. ϝαδω. ϝαλημι. ϝειδεω. ϝεικω. ϝειλεω. ϝειργω. ϝελπομαι. ϝεπω. et quandoquidem digamma consonae vice fungitur, το ε digammo praefixum est merum augmentum. Itaque ἐάγη quod Bentleius modo tentabat ϝεαγη, modo εϝαγη, fuit εϝαγη. ἔαξα, εϝαξα. ab ἄγω frango, ϝαγω. v. sup. h. v. et sic alia, quae videbimus.

At in aliis hoc ε iterum digamma praefixum habuit aliud pari modo ac γράφω, ἔγραφον, γέγραφα. Ita εἴκω. ϝεικω. a quo fuit ϝοικα. εϝοικα, ϝεϝοικα. Cum enim occurrat οὐδὲ εϝοικε necesse est praemissum esse iterum digamma et pronuntiatum ϝεϝοικε. nulla enim est ratio nec analogia, cur tollatur aut retrahatur alterum digamma. In his Bentleius acquiescebat in hoc vt ϝεοικε scriberet; in aliis haerebat, an εϝοικε admitteret. — Seuerior tamen obseruatio me docuit, in multis vtrumque hoc digam-

mum locum habere, etsi in aliis carminis locis occurrit alterum tantum ita ϝελω. ϝεϝελμαι. Sic ab ελπομαι. ϝολπα. ϝεϝολπα. ab εἴκω ϝεικω. εϝοικα. ϝεϝοικαι. ἔργω. ϝεργω. εϝοργα ϝεϝοργα. ϝεϝωργειν. Si in aliis reduplicatio non occurrit, habet tamen analogia. vt ϝεπω. ϝειπον. ϝειπα. εϝειπα. potuit quoque esse ϝεϝειπα. Verum de his sigillatim videndum est. Sunt enim ea obseruationis, non certae rationis.

Ceterum haec prothesis τῆς ε etiam in verbis nonnullis locum habuit, quae digammo non signantur; vt εἶμι, vado, ab ἔω. vnde ἐείσατο. προεείσατο. v. ad Λ, 358. ἐάφθη et ἑάφθη ab ἅπτω v. ad N, 543 ὦγεν. ἀνέῳγε. ἀνέῳξε. ὦσεν, ἔωσεν, ab ὤθω.

ἔαγα. ἐϝαγα. ἐάγη. εϝαγη. ab ἄγω, ϝαγω. v. paullo ante.

ἕαδα. ἑαδώς. εϝαδα. ϝεϝαδα. v. dicta de hoc verbo in Excursu I. ad Jl. E, 203 p. 173. vbi vidimus mediam syllabam modo produci modo corripi, quia duplex fuit forma: altera α productum habet, ἅδω, eadem ἥδω, ϝηδω, ϝαδω, ϝηδα, εϝαδα, ϝεϝαδα, media longa: I, 173 τοῖσι δὲ πᾶσιν ἑαδότα μῦθον ἔειπεν. et altero loco Od. Σ, 421. vbi ἑαδότα editum est. fuit πᾶσι ϝεϝαδοτα, (Bentl. scribebat ϝεαδοτα, alio loco ϝεϝαδοτα. Dawes p. 182 ϝεϝανδοτα. Payne Knight p. 82. ϝεϝαδηοτα. Sequor simplicissima). Omisso digammo scriptum est serius πασιν εαδοτα, cum leni et cum aspero spiritu.

Fuit altera forma αδω, αδεω, priore breui, quae nunc pronunciatur cum aspero, ἅδω, placeo. v. ad Γ, 173. Inde factum εϝαδον. producta priore syllaba, geminato digammo saltem pronuntiando, ac si esset εϝϝαδον. Seriores hoc mutarunt in εὔαδον. Sic Ξ, 340 ἐπεί νύ τοι εὔαδεν εὐνή. P, 647 ἐπεί νύ τοι εὔαδεν οὕτως. Od. Π, 28 ὣς γάρ νύ τοι εὔαδε θυμῷ.

ἐάλη et ἑάλη conuolutus, est collegit se. εϝαλη. vt N, 408 τῇ ὕπο πᾶς εϝαλη. Υ, 278 Αἰνείας δ' εϝαλη. et vs. 168 δουρὶ βάλῃ, ἑάλη τε χανών. fuit εϝαλη. Ab ἄλημι, colligo me, cognato cum εἰλέω. v. supra ἄλημι. Vnde sit

ἄλην. ἄλη, quod fuit ϝάλη. ϝάλεις. Π, 403 ἧστο ϝάλεις. Φ, 571 Ἀχιλῆα ϝάλεις μένεν. Χ, 308 et Od. Ω, 537 οἴμησεν δὲ ϝάλεις. Ita quoque ἐϝάλη. Bentleius tentabat modo ϝεάλη, modo ἐϝάλη, vt Υ, 168 et al.

ἐϝάνασσε v. ἤνασσε.

ἐϝάνδανε v. ἥνδανε.

ἑανός. media modo correpta, modo longa videbatur occurrere; ſi longa, ſtatuebatur eſſe *peplum*, ab ἕω, ἕννυμι. ita videbatur digamma requiri, nam fuit ϝέω. ϝέννυμι. et Bentl. ſcribebat ϝεανος· reſpiciens puto locum Φ, 507. ſi media breui, ab ἕω, duco, vt ſit ductilis, ſubtilis. v. ad Γ, 385. et Ε, 734. Poſtea tamen vidi, hac ſubtilitate rem non indigere: v. ad Σ, 352. ἑανὸς eſt vocabulum vnicum, media breui, ductilis, ſubtilis, productum ἑαννός. et πέπλος aut adiicitur aut intelligitur: ita Φ, 507 ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε. ſic Γ, 419 ἑανῷ ἀργῆτι ſcil. πέπλῳ. Alibi adiicitur: πέπλον κατέχευεν ἑαννόν. Ε, 734 et Θ, 385. pro quo Σ, 351 et Ψ, 254 ἐν λεχέεσσι δὲ θέντες ἑαννῷ λιτὶ καλύψαι. Ergo et ἑανὸς κασσίτερος, vt Σ, 612 κνημῖδας ἑαννοῦ κασσιτέροιο. Potuit hoc etiam ἐϝανος ſcriptum eſſe, vnde factum, quod Ξ, 172 legimus, λίπ' ἐλαίῳ, ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ. vbi v. Obſſ. εἰανὸς eſt Π, 9.

ἔαρ. *ver* an ϝεαρ fuerit, ex Jl. Ζ, 148 diiudicari nequit: τηλεθόωσα φύει ἔαρος. At probabile ſit ex Od. Τ, 519 καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος. ἀειδῃσι ϝεαρος. manifeſta res eſt in εἰαρινός. Jl. Θ, 307 νοτίῃσιν εἰαρινῇσι. νοτιῃσι ϝειαρινῃσι. Itaque Β, 471 ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ corrig. ὥρῃ ϝειαρινῇ. v. Obſſ.

ἔαρ in ἦρ contractum in Homero hac notione, vt *ver* ſit, non occurrit. In Heſiodo Ἔργ. 462 ἔαρι πολεῖν, efferendum eſt ac ſi eſſet ἦρι. At Atticis et hinc aliis familiare eſt ἦρ pro *vere*.

In Homero ἦρ declarat ὄρθρον, nec vſquam digamma habet. Od. Τ, 320 ἠῶθεν δὲ μάλ' ἦρι. Τ, 156 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται.

Tertium est ἀὴρ, *aer et caligo*. E, 864 ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Ab hoc est ἠέρος. ἠέρι. P, 644 ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος. Ab hoc est Θ, 13 ἐς Τάρταρον ἠερόεντα.

Iam si ἠέριος in Homero occurrit, non potest esse *vernus:* nam hoc esset ἐαρινὸς, ϝειαρινος. Sed ἠέριος est vel *aereus*, *in* vel *ex aere*, vel, *matutinus*, hoc altero sensu A, 497 ἠερίη δ' ἀνέβη, mane. et priore Γ, 7 ἠέριαι δ' ἄρα ταίγε *grues ex aere*. (non autem, *verno tempore*, quod esset ϝειαριναί. pro quo in Obss. p. 451. male expressum ϝηαριναι.) Contra vulgaris lectio Od. I, 51 ἦλθον ἔπειθ', ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ, ἠέριοι. *mane*. Probabile sit fuisse ὥρῃ ϝειαρινῇ.

ἐάφθη vel ἑάφθη. sine digammo. pro ἥφθη. ab ἅπτω. v. paullo supra. et ad N, 543.

ἔδνεν. τὰ ἕδνα. fuisse ϝεδνον apparet ex μυρία ϝεδνα. ἀπερεισια ϝεδνα. ergo et εϝεδνα. v. Obss. ad Il. I, 146 vbi est ἀνάεδνον, quod esse debebat ἀνέεδνον, ex ανεϝεδνον. nostro more ἄεδνον. Adde ad N, 366.

ἕζω. ἕδος. ἕδρα. et cognata, nusquam digamma habent; etsi ductum hinc est Lat. *sedes*.

ἐέλδομαι. ἐέλδωρ. ab ἔλδομαι. non habent digamma; etsi Bentleium vbique apposuisse video. Nondum caussam iustam animaduerti, qua inductus assentiendum esse statuerem, cum ἔλδομαι nusquam ita positum occurrat, vt aliquid affirmari possit. E, 481 κὰδ δὲ κτήματα πολλά, τά τ' ἔλδεται ὅς κ' ἐπιδευής. quorsum mutes τα ϝελδεται? aut in Od. Ψ, 6 τά τ' ἔλδεαι ἤματα πάντα?

ἐελμένος. εϝελμενος. Vide mox ϝειλεω.

ἐέλπομαι. εϝελπομαι. v. ἔλπομαι.

ἐέργω. εϝεργω. vide ἔργω.

ἐέρση. olim ἐέρση ex ἔρση. v. ad Λ, 53.

ἔερτο. v. εἴρω.

ἐέσσατο. εϝεσσατο. vide ἕω. ϝεω.

ἕηκε. ab ἕω ἵημι. μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε A, 48. nec εϝηκε, nisi vitiose, scribi potest; nam ἧκε non est ϝῆκε. et habemus ἔφηκε. ἀνῆκε. μεθῆκε.

ἑήνδανε. v. in ἥνδανε.

ἔθειρα. ϝεθειρα; *coma*. Π, 795 μιάνθησαν δὲ ϝεθειραι. et alibi. De Τ, 382 v. Obss.

ἔθεν. ἕο. οὗ. ϝεθεν, *sui*. v. ad Il. Α, 114.

ἔθνος. ϝεθνος. sine controuersia habet digamma. vt Η, 115 ἰὼν μετὰ ϝεθνος ἑταίρων.

τὸ ἔθος, *mos*, in Homero haud occurrit. Nec ἔθω, *in more habeo*, *soleo*, ita occurrit positum Ζ, 508. Ι, 536: Π, 260. vt possit iudicari, sitne ϝεθω. At legitur εἴωθα. e quo colligunt viri docti fuisse εϝωθα. quod tamen non omni dubitatione liberari posse puto. Ex ἔθω fuit ὦθα, (vt ab ἔλπω, ἔλπομαι, ὦλπα, ἔολπα. ἐώλπει) ἔωθα. Θ, 408 αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν. potest videri scriptum fuisse εϝωθε. et Ε, 766 ἥ ἑ μάλιστ' εἴωθε, forte μαλιστα ϝεϝωθε. Od. Γ, 394 Ἀντίνοος δ' εἴωθε. δε ϝεϝωθε. ergo et Il. Ζ, 508 εἰωθὼς, ϝειωθως.

At ἦθος est ϝηθος. v. inf. ἕδος *sedes*. et ἔδω, *comedo*: καρπὸν ἔδουσι. εἶδαρ, ab ἔδαρ. At est ἔτος. ϝετος. v. hac voce.

εἶδαρ. cibus. est ab ἔδω. nec admittit digammum. Od. Ι, 84 οἵ τ' ἄνθινον εἶδαρ ἔδουσι.

εἴδω. εἰδέω. ϝειδω. ϝειδεω. et ab his ductu ϝειδον. ϝειδετο. ϝειδοντο videbant Π, 278 et al. Saepe in his peccatum: vt Ο, 32 ὄφρ' εἰδῇς, quod est ὄφρα ϝιδῃς. ϝιδον. ϝιδων. ϝιδομην. ϝιδειν. ϝιδεμεν. ϝιδμεν. ϝιδωμαι. ϝιδεσθαι. In his ad digamma passim offenditur; locis aut corruptis aut interpolatis: vt Γ, 224 ἀγασσάμεθ' ϝειδος ϝιδοντες. Δ, 374 οἵ μιν ϝιδοντο fuit οἵ ἑ ϝιδοντο· sicque alia alibi. De Α, 203 v. Obss. In Odyssea plurima huius generis occurrunt.

Ergo et ϝεισομαι pro γνώσομαι. Il. Ξ, 7 τάχα ϝεισομαι. et διαϝεισεται Θ, 535 et Ν, 277. v. Obss. Contra Ω, 462 πάλιν εἴσομαι est ab εἶμι, *vado*. Sic et ϝεισατο. *visus est*, et *similis erat*. Υ, 81 υἱεῖ δὲ Πριάμοιο Λυκάονι ϝεισατο φωνήν. adde Ω, 319. Od. Ν, 352. Contra Ν, 191 de hasta: ἀλλ' οὔ πη χροὸς εἴσατο. διέβη. ab εἶμι *vado*. Itaque Δ, 138 et al. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο scribendum est διὰ πρὸ δ' ἐείσατο Ε, 538 et al. Sic quoque Ν, 90

et P, 285 ῥεῖα μεταισάμενος *aggressus*. De καταείσατο Λ, 358 v. Obss. ad e. l. Non enim satis bene haec viri docti dispescuerunt. At locus Od. T, 283 κέρδιον εἴσατο repugnat; cum sit ab εἴδω, ϝείδω. εἰσάμενος. ἀνέρι ϝεισαμένος P, 73 et al. Στέντορι ϝεισαμένη E, 785. Corrigendum ergo Υ, 224 ἵππῳ δ' εἰσάμενος. Od. B, 40. Π, 246. Ω, 505.

Pro ϝείσατο saepe est ἐϝείσατο. ἐϝείσαο. πάντα τί μοι κατὰ θυμὸν ἐϝείσαο μυθήσασθαι I, 641. καί μοι ἐϝείσατο καπνὸς et saepe al. Sic ἐϝεισάμενος. B, 22 τῷ μιν ἐϝεισάμενος. Bentl. hoc interdum mutauerat in ϝεισάμενος, vt P, 326.

Sunt porro ϝειδώς. vt Δ, 218 ἤπια φάρμακα ϝειδὼς et ϝειδυῖα. interdum vitiatum est et hoc: vt in ἔργ' εἰδυίας. v. Obss. ad I, 128. ϝοῖδα. de hoc v. inf. ϝῄδειν. ϝῄδη et ϝῄδεε. B, 38 οὐδὲ τὰ ϝῄδη. Saepe et hoc interpolatum occurrit.

Porro hinc deducta: εἰδάλιμος. ϝειδάλιμος. ἠεροϝειδής. θεοϝειδής. ἰοϝειδής. Sic Od. N, 194 ἀλλοϝίδεα vel — δη scribendum pro ἀλλοειδέα. ϝείδωλον. E, 449 et al.

εἴκοσι. ϝείκοσι, et sollennius ἐϝείκοσι. itaque saepe corrigendum, v. c. Λ, 25. Od. M, 78.

εἴκω, *similis sum. probabilis sum.* ϝείκω. ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ϝεΐκτην A, 104. γενεῇ δὲ Διὸς μεγάλοιο ϝεῖκτον Od. Δ, 27.

Ex εἴκω, ϝείκω, est οἶκα, ϝοῖκα apud Herodotum obvium; quod ϝέοικα fuisse censebat Bentlei. Conuenit hoc cum eo, quod frequenter legitur, οὐδὲ ἔοικε. οὔ σε ἔοικε. Itaque Γ, 158 εἰς ὦπα ϝέοικε scribebat, et 170 βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ϝέοικε, et sic porro. Corrigebat inde alia quae repugnabant, vt B, 233 οὐ μὲν ἔοικε, ου σε ϝέοικε. Reponebat quoque sic, quoties occurrit οὐκ ἐπέοικε, οὐδὲ ϝέοικε; A, 126 λαοὺς δ' οὐχὶ ϝέοικε. Δ, 341 pro μέν τ' ἐπέοικε, μέν ῥα ϝέοικε. Atqui obstabant alia: Δ, 286 οὐ γὰρ ἔοικε. Υ, 371 χεῖρας ἔοικε. Od. Θ, 146 δεδάηκας ἔοικε, in quibus ϝέοικε locum non habet.

Accurate instituta comparatione liquere videtur, non vnam formam in hoc verbo, vt in aliquot aliis fuisse: ex ϝοικα fuit εϝοικα, ϝεϝοικα. Nullus est locus, qui non alterutrum recipiat. Sic Γ, 158 θεῇς εἰς ὦπα ϝεϝοικε. et 170 ἀνδρὶ ϝεϝοικε. et sic innumera, etiam in ceteris personis, ἀτυζομένῃ δὲ ϝεϝοικας, Ο, 90. At nec minus recte Β, 233 οὐ μὲν εϝοικε. Υ, 371. 372 πυρὶ χεῖρας εϝοικε.

Concinit ἐῴκειν. quod fuit ϝεϝῴκειν. Β, 58 ἄγχιστα ϝεϝῴκει. Α, 47 νυκτὶ ϝεϝοικως. vbi etiam Bentl. ϝεοικως. Σ, 418 est νεήνισι ϝειϝοικυιαι.

Iam centies, vt in ceteris, obliteratum est digamma interposito ν finali: quod in singulis locis in oculos incurrit.

εἰκώς. ϝεικως. εικυια, ϝεικυια. Γ, 386 γρηΐ δέ μιν ϝεικυια. Θ, 305 δεμας ϝεικυια θεῇσι.

Secundum haec ex εϝοικε bene fit επεϝοικε, nec habet cur mutetur; etsi lubens concedo, non minus in plerisque locis verbum simplex fere locum habere, forte quoque praeferendum: Ι, 392 ὅς τις οἶ τ' ἐπέοικε. malim ὅς τις ϝοι τε ϝεϝοικε. Κ, 146 ὅν τ' ἐπέοικε. ὅν τε ϝεϝοικε. Sic Χ, 71. Ω, 595. At in Odyss. locis plerisque sedem tutam habet: vt in Od. Ζ, 193 ὧν ἐπέοιχ' ἱκέτην. Λ, 185. Υ, 293. Ω, 294. 480.

Ex εἴκω factum ἐΐσκω. ergo ex ϝεικω ϝεϊσκω, et inde ἴσκω, ϝισκω. vt ϝεϝισκω scribatur, nihil est, quod adducat. Ergo Ε, 181 Τυδείδῃ μιν πάντα ϝεΐσκω. et al. Γ, 197 ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ϝεΐσκω. At Od. Δ, 796 δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί. corrig. δέμας δε ϝεΐκτο.

Porro, vt hinc patet, digamma habuere εἴκελος, ϝεικελος. ἴκελος, ϝικελος. επιϝεικελος. θεοϝεικελος, ἀεικής. αϝεικης. indignus. αϝικως Χ, 336. αϝεικειη. αϝεικελιος. αϝεκηλιος, Σ, 77. αϝεικιζω, e quo ortum est αἰκίζω, quod in Homero non occurrit: nisi quod in Od. Π, 290 est κατήκισται. vix antique.

επιϝεικης. μενοϝεικης.

At diuerſa vox eſt εἴκω, *cedo*, digammum reſpuens. Hoc fraudem fecerat Bentleio, qui vbique emendat, vt ϝείκω locum obtineat: Δ, 509 μηδ' εἴκετε χάρμης. volebat μὴ ϝείκετε. M, 48. N, 321. ergo nec bene corrigebat E, 892 ἐπιϝεικτον. nec Λ, 204 ὑποϝεικε aut Π, 305. ὑποϝεικον. ſed ſunt ἐπιεικτον. ὑπόεικε.

εἶλαρ. ϝειλαρ v. ἕλω.

εἰλέω. ϝειλεω v. ἕλω.

εἰλύω. ϝειλυω v. ἕλω.

εἴλη v. ἴλη.

εἶμα. ϝειμα. ab ἕω. ϝεω, quod vide. Sic E, 905 χαρίεντα δὲ ϝείματα ϝεσσε. Ψ, 67 τοῖα περὶ χροῒ ϝείματα ϝεστο. et ſaepe. Hinc κακοϝειμων. ανειμων Od. Γ, 348 forte ex αϝειμον.

Εἴμαρτο. Bentleium video ſcribere ϝειμαρτο. Cauſſam haud vidi. Ex μείρω fit μέμαρμαι. ἔμμαρμαι, εἵμαρμαι. quod poſtea, inter Atticos maxime, aſperum accepit εἵμαρμαι.

εἴργω. ϝειργω. vide ἔργω.

εἶρος. εἴριον. non bene digammo notantur. Vetat Od. I, 426 ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχοντες. Jl. E, 137 ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι.

εἴρω *necto*, creditur fuiſſe ϝειρω. etſi nihil in Homero inde occurrit quam tempus praeteritum: εἶρμαι, ἔερμαι, ex analogia εϝερμαι. Od. Θ, 459 χρύσεον ὅρμον ἔχων, μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο, εϝερτο, vel — οισι ϝεϝερτο. ſimiliter Od. Σ, 295. Dawes p. 185 vim verbo facit, reponendo εϝεϝερκτο (εϝεϝερκτο ab εἴργω·) etſi p. 431 ſpecioſa ſunt quae afferuntur.

εἴσατο. ϝεισατο. ab εἴδω. εἰδέω. vide ſub his vocibus. ita quoque ϝεισαμενος. εϝεισατο. v. ibid.

At εἴσατο, εἰσάμενος ſine digammo, ab ἔω. εἶμι. eo, v. ibid.

ἐΐσκω. ϝεΐσκω. ϝεϝισκω, *aſſimulo*, *comparo*: ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ϝεϝισκω. et ſaepe. a ϝεικω. ϝεΐσκω. ergo ἤϊσκε fuit ἐϝεϝισκε. Od. Δ, 247. et vſ. 796 δέμας δ' ἤϊκτο γυναικὶ, ἐϝεϝικτο. Jl. Ψ, 107 καί μοι ἕκαστ' ἐπέτελλεν, ἔϊ-

κτο δὲ ϑέσκελον αὐτῷ. si versus genuinus est, scriptum erat: καί τε ϝεκαστ' ἐπέτελλε, ϝεϝικτο δὲ ϑ.

ἔϊσος. εϝισος pro ἴσος, ϝισος vt δαιτὸς ἐΐσης. εϝισης νῆες ἐΐσαι. εϝισης. v. ad Γ, 347. Formatum hoc eodem modo, vt verba εϝειπον a ϝεπω. ϝειπον. εϝειπον. et εϝεισατο a ϝειδεω. ϝεισατο. εϝεισατο.

εἴωϑα. ϝειωϑα. v. ϝεϑω.

ἑκάς. ϝεκας. Od. Ο, 33 ἀλλὰ ϝεκας νήσων. Od. Ρ, 73 ξεινοῖο ϝεκας. Peccat ergo Jl. Τ, 422 δηρὸν ἑκάς. vbi v. Obss. et ad Ε, 791. Ν, 107. Itaque Od. Β, 400 οὐχ ἑκὰς corr. ου ϝεκας.

Similiter ἕκαϑεν. ϝεκαϑεν. At Ε, 791 νῦν δ' ἕκαϑεν, vitiose. corr. νῦν δὲ ϝεκας. v. paullo ante ἑκάς.

Pariter ἑκαστέρω debuit esse ϝεκαστερω. Ergo Od. Η, 321 μάλα πολλὸν ἑκαστέρω corr. πολλα ϝεκαστερω. et Κ, 113 νῆες ἕασι ϝεκαστατω.

Inde ἕκατος et deducta ϝεκατος. ϝεκηβολος. ϝεκατηβολος. ϝεκατηβελετης. ϝεκαϝεργος. v. ad Α, 14. Vitium aliquoties irrepsit, vt Ρ, 353 Αἰνείας δ' ἑκατηβόλον pro Αἰνείας δὲ ϝεκηβολον.

ἑκάτερϑε. videtur ϝεκατερϑε scribendum esse, quandoquidem ab ἑκὰς est ἑκάτερος, ἑκατέρωϑεν, ἑκάτερϑεν. Itaque Τ, 153 ὣς οἱ μέν ῥ' ἑκάτερϑεν, eliminandum ῥ', nam fuit μεν ϝεκατερϑεν. Et Ω, 273 τρὶς δ' ἑκάτερϑεν ἔδησαν laborat, item Od. Η, 91. Locum tamen diserte digamma postulantem non reperi: Od. Λ, 577 γῦπε δέ μιν ϝεκατερϑε. Ζ, 19 σταϑμοῖιν ϝεκατερϑε.

ἕκαστος. non potest dubitari, fuisse cum digammo ϝεκαστος. Α, 605. 6 ἔβαν οἶκονδε ϝεκαστος, ᾗχι ϝεκαστῳ δῶμα. Laborant ergo loca haud pauca, in quibus peccatur in digammum; partim a seriore rhapsodo inserta, partim interpolatis verbis. Sic Κ, 215 τῶν πάντων οἱ ἕκαστος. forte τῶν πάντων γε ϝεκαστος. v. de his locis Obss. vt ad Ο, 288. 505. singula enim notare neglexi.

ἑκατὸν, *centum*, in Homero digammum non habet; etsi illud scriptum olim fuit ΗΕΚΑΤΟΝ, vnde et natum signum numerale Η pro centum.

ἔκηλος. *quietus*. ϝεκηλος. Sic E, 759 οἱ δὲ ϝεκηλοι. Saepe in hac voce peccatur: Θ, 512 μὴ μὰν ἀσπουδί γε νεῶν ἐπιβαῖεν ἕκηλοι· quod eſſet — εν ϝε — ſed verſus eſt inſititius. Od. B, 311 δαίνυσθαι δ' ἀκέοντα καὶ εὐφραίνεσθαι ἕκηλον. leg. per eliſionem τοῦ αι, εὐφραίνεσθ' ἐΰκηλον. Fuit enim altera quoque forma ἐΰκηλος. εὔκηλος vt A, 554 ἀλλὰ μάλ' εὔκηλος. Od. P, 478 ἔσθι' ἕκηλος. corr. ἔσθε ϝεκηλος ex ἔσθειν Od. E, 197. Od. Φ, 289 οὐκ ἀγαπᾷς ὃθ' ἕκηλος. emend. ὃ ϝεκηλος. pro καθ' ὅ.

ἕκητι. ϝεκητι. Od. T, 86 Ἀπόλλωνός γε ϝεκητι. Itaque et αϝεκητι. cf. ἑκών.

ἑκυρός. ϝεκυρος. Γ, 172 φίλε ϝεκυρε. vbi v. Obſſ.

ἑκών. ϝεκων ſine dubitatione. vt Δ, 42 καὶ γὰρ ἐγώ σοι δῶκα ϝεκων αϝεκοντι γε θυμῷ.

ἔλδομαι. ſine digammo, vt et ἐέλδομαι. vt E, 481 κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεται.

Ἑλένη. perpetuo ſic Homerus. οὐκ εἴασχ' Ἑλένην Λ, 125. non ϝελενη quod Dionyſ. Hal. veteribus graecis vſitatum fuiſſe ait: vnde Bentlei. in Homero quoque reponere volebat; inuita ſaepe et repugnante lectione. cf. Obſſ. ad B, 356.

ἐλεός. τράπεζα μαγειρική. Bentlei. ſcribit ϝελεος I, 215 et Od. Ξ, 432 vt vox diſcernatur τὸ ἔλεος *miſeratio*.

ἑλίσσω. ϝελισσω. v. ἕλω. At ἐλελίσσω, ἐλελίζω, ſine digammo ſcribitur. cf. Obſſ. A, 530. vbi videbis a viris doctis mutari fere in ϝελισσειν, me non aſſentiente: nam reduplicatio mutauit digamma.

ἕλκος non admittit digamma, vt nec ἕλκω, traho. nec τὸ ἕλος, palus; v. Υ, 221. et Od. Ξ. 474 etſi e Dionyſ. Hal. I, 20 conſtat ϝελος antiquitus fuiſſe, vnde Romae erat Velia, Οὐέλια.

ἔλπω. ἔλπομαι. ϝελπω. ϝελπομαι. I, 40 οὕτω που μάλα ϝελπεαι. Saepiſſime occurrit; ſaepe quoque corruptum, facile plerumque ſanatu. Od. B, 91 πάντας μέν ῥ' ἔλπει. corr. μεν ϝελπει. ſperare facit. Il. Ω, 491 χαίρει τ' ἐν θυμῷ, ἐπί τ' ἔλπεται ἤματα πάντα. corrig.

ἔλδεται. Occurrit quoque ἐέλπομαι. ϝεϝέλπομαι. K, 105 ὅσα πού νυν ϝεϝέλπεται. N, 813 θυμὸς ϝεϝέλπεται. M, 407 θυμὸς ϝεϝέλπετο. N, 8. 609. adde Θ, 196. P, 488.

Ex ἔλπω pro ἦλπα et ὦλπα, ϝῶλπα, in Homericis est ἔολπα, ϝέολπα. Φ, 583 ἤδη που μάλ' ϝέολπας. Υ, 186. X, 216. Od. Θ, 315. Hoc Bentl. quoque agnoscit. At idem fuit quoque ϝεϝόλπα. Od. B, 275 οὐ σέ γ' ἔπειτα ϝεϝόλπα. sic quoque Od. Γ, 375. E, 379. Ita quoque ἐώλπει est ϝεϝώλπει. Il. Υ, 328 θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ϝεϝώλπει. item Od. Υ, 328. Φ, 96. Corrigendum Ω, 312 νῶϊν ἐώλπει. requiritur quartus casus νῶϊ' ϝεϝώλπει.

Secundum dicta ἐλπὶς est ϝελπίς. binis tantum locis lectum Od. Π, 101. Τ, 84. ἀέλπω, ἀϝέλπω H, 310. ἀελπής. ἀϝελπής Od. E, 408.

ἕλω. ϝέλω. idem ἔλω. Fuit eiusdem vocis triplex pronuntiatio; antiquior ϝέλω sine digammo ἔλω. et asperata Ionum et Atticorum ἕλω. Similiter variant deductae voces, εἰλέω. εἰλύω. Videamus de singulis. Notio generalis est, *voluo*, *glomero*. *inuoluo*, *includo*. Primo loco ϝέλω. ἔλω. ἕλω. Inde A, 409 ἀμφ' ἅλα ϝέλσαι 'Αχαιούς. *includere*. Bentlei. primo tentauerat ἅλαδ' ἔλσαι. serius viderat esse ϝέλσαι. Dawes scribit ϝεῖλαι (ϝεῖλαι.) sine caussa. vox iterum occurrit Λ, 413 ϝέλσαν δ' ἐν μέσσοισιν. vbi v. Obss. et Φ, 225. Indocte grammatici ap. Schol. br. Eustath. Etymol. factum esse voluere ex ἐλάσαι. Confundunt quoque diuersa Apollon. Lex. Hesych. Est quoque ϝέλσαι. Φ, 295 λαὸν ἐέλσαι est ϝεϝέλσαι. Peccat Σ, 294 θαλάσσῃ τ' ἔλσαι 'Αχαιούς. vbi v. Obss. Od. E, 132 et H, 250 est Ζεὺς ϝέλσας ἐκέασσε.

Inde facta sunt εἶλμαι. ἔελμαι, ἔελμαι, eademque ϝέϝελμαι, ϝεϝέλμαι. Sic Ω, 662 κατὰ ἄστυ ϝεϝέλμεθα. Porro ἐελμένος. ϝεϝελμένος. ϝεϝελμένος. M, 38 νηυσὶν ἔπι γλαφυρῇσι ϝεϝελμένοι. N, 524 βουλῇσι ϝεϝελμένος. Bentl. tentabat in his ϝεελμενοι. ϝεελμενος. Σ, 187 κεκόρησθε ϝεϝελμενοι.

Fuit quoque εἵλω. ϝείλω. vnde ϝειλόμενος E, 203, 782. Θ, 215.

εἶλαρ. ϝεῖλαρ. hinc ductum esse videtur, *tutamen, munimentum, quod includit.* H, 338. Ξ, 56. 68. Ergo Od. E, 257 κύματος εἶλαρ ἔμεν, si versus Homericus est, potuit esse κύματι vel κύμασι ϝεῖλαρ ἔμεν.

Diuersum verbum est ἕλω, *capio*, αἱρέω, vnde ἑλεῖν. εἶλον. ἑλέσθαι. quod nusquam digamma exhibet. Corruptus est vs. O, 71 Ἴλιον αἰπὺ ἕλοιεν.

εἰλέω. ϝειλέω. vnde ϝειλει Θ, 215 et al. Φ, 8 ἐς ποταμὸν ϝειλουντο. Σ, 457 ἐπὶ πρύμνῃσιν εϝειλεον. K, 347 προτι ϝειλειν. εἰλημένος posset esse; sed P, 492 est εἰλυμένω.

εἰλύω. ϝειλυω. vnde ϝειλυμαι. ϝειλυμενος. Od. Ξ, 479 σάκεσι ϝειλυμενοι ὤμους. add. P, 492. Π, 640 ϝειλυτο. Od. Υ, 352 νυκτὶ εἰλύαται κεφαλαὶ corr. ϝειλυνται. Sic et peccatum Jl. M, 286. vbi v. Obss. et Σ, 522. vbi Obss. cf. ad Λ, 156.

Ab εἰλύω, ϝειλυω, esse quoque debuit ϝειλυμα. Attamen Od. Z, 179 εἴ τι που εἴλυμα. corr. εἴγε τι ϝειλυμα.

εἰλυφάω. ϝειλυφάω. media longa, cum sit ex εἰλύω. Ergo corrig. Λ, 156 πάντη τ' εἰλυφόων ἄνεμος. v. Obss.

εἰλυφάζω. ϝειλυφαζω. Υ, 492 ἄνεμος φλόγα ϝειλυφαζει.

εἰλύω debuit quoque esse ἐλύω. ϝελυω. Occurrit tamen sine digammo. Ψ, 393 ῥυμὸς δ' ἐπὶ γαῖαν ἐλύσθη. Ω, 510 προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. Od. I, 433 ὑπὸ γαστέρ' ἐλυσθείς.

Ab ἕλω descendit ἑλίσσω, et ipsum ϝελισσω vt Θ, 340 γλουτούς τε ϝελισσομενον. M, 74. P, 728. Ψ, 309. Peccatur in digamma N, 204. Ψ, 846. Od. Υ, 24. v. Obss. ad e. l. non bene Dawes p. 177. pro ἰὼν ϝειλισσεθ' ἑταίρους reponit ἰὼν εϝελισσεθ'.

Cum ϝελισσω sit, putes quoque esse debuisse ϝελιξ, ϝελικες, et quae inde ducta sunt ϝελικωπες Ἀχαιοί. ϝειλιποδες βοῦς. Nihil tamen de his asseuerare ausim, quia voces istae nusquam in eo positu occurrunt, vt res tuto iudicari possit; nam saepe legitur: εἰλίποδας ἕλικας βοῦς. M, 293 λέονθ' ὡς βουσὶν ἕλιξιν potuit esse βουσι ϝελιξι.

Π, 569 Τρῶες ἑλίκωπας 'Αχαιούς. nil cogit esse ϝελικώπας. Od. M, 355 βοσκέσκονθ' ἕλικες καλαὶ βόες. potuit esse βόσκοντο ϝελικες. Sunt ἕλικες in mundo muliebri, Σ, 401 πόρπας τε γναμπτάς θ' ἕλικας potuit esse πόρπας καὶ γναμπτὰς ϝελικας.

At ειλίποδες sine digammo pronuntiatum fuisse probant versus Z, 424 βουσὶν ἐπ' ειλιπόδεσσι. I, 462 et alibi μῆλα καὶ ειλίποδας. add. O, 547. Φ, 448. Π, 488. Od. A, 92. Δ, 320. Θ, 60. I, 46. v. Obss. ad VI. (Z) 424. et ad IX. (I) 462. Quam caussam haec inconstantia digammi habuerit, haud assequor. Non enim omnes hi versus serius accedere potuere.

ἕλος. *palus*. Aeolibus ϝελος, vt ex Dionysio Halic. constat, Homerus sine digammo pronuntiat Jl. Υ, 221. Od. Ξ, 474.

ἕλωρ. ϝελωρ. ϝελωριον. quia est a ϝελω *inuoluo*, de praeda. v. ad A, 4.

ἕνετοι. ϝενετοι. *Veneti*. agnoscit Terentianus p. 2397. Debuit ita B, 852 scriptum esse εκ ϝενετων pro ἐξ 'Ενετῶν.

ἕννυμι et ἕννυμι. ϝεννυμι. a ϝεω. induo. vid. inf. h. v. Vnde factum ϝενω. ϝεννω. ϝεννυω. ϝεννυμι. In Jliade non occurrit; at in Odyssea: E, 229. 230 χιτῶνά τε ϝεννυτ' 'Οδυσσεὺς, αὐτὴ δ' ἀργύφεον φᾶρος μέγα ϝεννυτο νύμφη. K, 543. Ξ, 514. Inde ductum καταϝεννυω vel καταϝειννω. Jl. Ψ, 135 θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταϝειννυον.

ἕντο. ϝεντο. vnde γέντο. v. Obss. ad Θ, (VIII) 43.

ἕο. ϝεο. ϝου. οὗ. sui et αὐτοῦ. de quo saepe dictum est. v. Excurs. VII ad A. add. Obss. ad B, 239. T, 384.

ἑοῖ. ἑοῖ αὐτῷ. *sibi*. Hoc non vno modo pronuntiatum fuisse, apparebit ex eo, quod statim videbimus, ὅς. Scilicet prima forma vocis fuit οἷ αὐτῷ cum digammo ϝοι αὐτῷ. praefixo ε factum εϝοι, vnde ἑοῖ, et tandem ϝεϝοι. Sic N, 495 ἔθνος ἐπισπόμενον ϝεϝοι αὐτῷ.

ἔοικα. εϝοικα. εϝωκειν. ϝεϝοικα. ϝεϝωκειν. vid. εἴκω, ϝεικω.

ἔολπα. ϝεϝολπα v. ἔλπομαι.

ἔοργα. v. inf. ἔργον.

ἑός. In hanc vocem inſigni licentia graſſata eſt grammaticorum Alexandrinorum ſeu inſcitia ſeu audacia, vt ſexcentis locis eſt obſeruatum. Inde ambigua facta eſt omnis de ea diſputatio, quam nec ipſe initio (v. Excurſ. VII ad lib. I) recte inſtitueram. Nam modo ἑὸς adſpiratur, vt in πατρὸς ἑοῖο. παιδὸς ἑοῖο. In aliis locis digammum fuiſſe praefixum colligas χεῖρα ἑὴν I, 420. ἡνιόχῳ μὲν ἔπειτα ἑῷ Λ, 47. vt credas fuiſſε χεῖρα ϝεην. επειτα ϝεῳ. Tertio loco eſt οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε· ergo οὐδὲ ϝους.

Bentleius ſcribebat ϝεος, quod analogia carere intelligebam, nec tamen aliud melius reperiebam quam ϝος. ſicque paſſim adſcripſi. Sero tandem infinitis locis perſpexi ex analogia non vnam rationem eſſe potuiſſe, et fuiſſe. Antiquiſſimum fuit ϝος, quod nunc ὅς, *ſuus*, praefixo ε factum εϝος. hinc tertia ratio ϝεϝος. Ita nullus eſt locus, qui non ad vnam ex his formam reuocari poſſit. Hanc veriorem rationem nondum perſpexeram in locis A, 83. I, 420. Λ, 47. M, 222. 403. Π, 753.

Ita quoque ἑὴ, ἑὸν, et deducti inde caſus, ſunt refingendi: ϝη, εϝη, ϝεϝη. vt T, 277.

Centies in his eſt aberratum; etiam in Heſiodo; vt vno loco Theog. 487 τὸν τόθ' ἑλὼν χείρεσσιν ἑὴν (χειρεσσι ϝεϝην) ἐγκάτθετο νηδὺν, σχέτλιος. οὐδὲ νόησε μετὰ φρεσὶν, ὥς οἱ (ὥς ϝοι) ὀπίσσω ἀντὶ λίθου ἑὸς (ϝεϝος) υἱὸς — λείπετο.

ἐῢς antiqua fuit vox, *bonus*, *fortis*. ſine digammo, eadem ἠύς. et ἐεῖα. ἐΰ. ex ἐῢ factum eſt εὖ, bene. Hinc eſt ἐέος, ἐῆος. A, 393 πατρὸς ἐῆος. ad quem vſ. vide Obſſ. p. 102. 3. Crediderunt tamen grammatici eſſe aliam formam pro ἑὸς, *ſuus*, et ſcripſerunt ἑῆος aſperate, quod inde ſeruarunt alii quoque in ευς bonus, vt ſcriberent ἑὺς, ἑῆος. Eodem in loco vt et in aliis variat quoque lectio ἐῆος et ἑοῖο. quod eſſe debuit πατρος εϝειο vel πατρος ϝοιο. Ξ, 9 υἷος ἑοῖο. alii ἐῆος (deb. ἐϝῆος) O, 138 admiſi υἷος ἐῆος. parum tamen caute ſcripſi cum

aſpero ἔῆος. vt et T, 342. Adde Ω, 422. 550. In Odyſſea occurrit Φωτὸς ἔῆος Ξ, 505. et ἀνδρὸς ἔῆος Ο, 449. Eſt quoque probabile ἐὸς pro bonus poſitum eſſe, vt N, 419 ἀλλ' οὐδ' ἀχνύμενός περ ἑοῦ ἀμέλησεν ἑταίρου. Recte quidem, ſed debueram cautior eſſe in ſpiritu appingendo, non ἑοῦ, ſed ἐοῦ. Nam ἐὸς, ἐὴ, ἐὸν, fuiſſe, *bonus*, vidimus Obſſ. ad A, 393.

ἐπιϝηρα. v. ad A, 572.

ἔπω. ϝεπω. *dico.* Contra ἕπω. ἕπομαι. *incedo cum altero, ſequor, comitor,* reſpuit digamma. ϝεπω eſt id quod cum ἄναξ primum ad obſeruandum digamma adduxit: v. copioſe de h. v. agentem Dawes p. 156. Ergo ſine controuerſia fuit ϝειπον. ϝειπειν.

Adſciuit illud quoque ε ante digamma εϝειπον. εϝειπα. ποῖον τὸν μῦθον εϝειπας. νημερτὲς εϝειπες.

Peccatur tamen in digamma ſaepius vt ſtatim A, 106 οὐ πώ ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. v. Obſſ.

Variat digamma in compoſitis: qua de re v. Excurſ. proximum.

Vt ϝεπω, eſt ϝεπος. Etiam in compoſitis ἁμαρτοϝεπης. αφαμαρτοϝεπης. αμετροϝεπης. αρτιϝεπης. ἡδυϝεπης. Recedunt Od. Φ, 306 οὐ γάρ τευ ἐπητύος ἀντιβολήσεις. ſed ibi alia lectio eſt ἐδητύος. et ἐπητής. Od. N, 332 οὕνεκ' ἐπητής τ' ἐσσί. et Σ, 127 τοῦ σ' ἐκ Φασὶ γενέσθαι. ἐπητῇ δ' ἀνδρὶ ἔοικας.

Aliter res ſe habet in ἔσπω. ἐνίσπω. ἐνίσσω. ἐνίπτω. vnde ἤνιπον. ἠνίπαπον. ἐνιπή. Haec digamma reſpuunt. Ita et ἐψιάχσθαι.

τὸ ἔργον. ϝεργον. cum deriuatis. λοίγια ϝεργα et ſic ſexcenties. cf. ad Γ, 77.

Ex hoc fuit ϝεργω, quod nunc eſt ἐργάζομαι. inde pro εἶργα, ὦργα. ἔοργα. ἐώργειν. in Herodoto ἐόργεεν. vt ἔλπω. ὦλπα, ἔολπα. ἐώλπειν. εἴκω. οἶκα, ἔοικα. ἐώκειν. Eadem analogia digammi: εϝοργα. ϝεϝοργα. εϝωργειν. ϝεϝωργειν. Bentlei. tantum norat ϝεοργα, eoque fuit ad anguſtias redactus. v. ad Γ, 351. At Od. Ξ. 289 videtur adeo κάκ' ἀνθρώπους εϝεϝωργει ſcribendum eſſe cum

edit. Rom. quia, notante Dawesio, datiuus κάκ' ἀνθρώποισιν ἐώργει a ratione grammatica abhorret.

Etiam composita retinent digammum: ἀϝεργος. δημιοϝεργος. εντεσιϝεργος. ευϝεργος. ευϝεργης. κακοϝεργος. οβριμοϝεργος. ταλαϝεργος.

ἔργω. arceo. ἐέργω. εἴργω. ϝεργω. εϝεργω. ϝειργω. Haec pro fundo tenenda sunt. Nam valde variat et lectio et iudicium virorum doctorum.

A ϝεργω est ϝερξω. ϝερξαν. Alia vel a ϝεργω vel a ϝειργω duci possunt. Peccatum P, 571 ἥτε καὶ ἐργομένη. v. Obss.

ϝειργω. τῆλέ με ϝειργουσι ψυχαί. Ψ, 72. Si his consentanea sequimur, debuit esse quoque ϝειργμαι, et pro ϝειρχνται, ϝειρχντο debuit esse ϝερχαται. ϝερχατο. Pro his tamen legimus sine digammo ἔρχαται. ἔρχατο. Π, 481 et P, 354 ad quae loca v. Obss. Quod magis etiam miror, est; quod ductum hinc ἐρχατάω simili modo liberatum est digammo Od. Ξ, 15 σύες χαμαιευνάδες ἐρχατόωντο.

Altera forma ἐέργω. εϝεργω quae saepius occurrit vt B, 617 ἐντὸς εϝεργει. Δ, 130 τόσον μὲν εϝεργεν ἀπὸ χροός, ὡς ὅτε μήτηρ παιδὸς εϝεργει μυῖαν. M, 201 ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν εϝεργων. Ergo et εϝεργμαι. εϝεργμενος. Vt E, 89 γέφυραι εϝεργμεναι. vbi v. Obss.

In his tamen haerent viri docti. Bentl. in Δ, 130 modo μὲν ϝεργε, modo εϝεργε, alibi ϝεϝεργε, scribebat. Dawes ϝεϝεργε. Ex analogia sane esse potest ϝεϝεργε. sed locum nondum vidi, in quo occurreret. Knight p. 98 ἐέργε. quoniam grammatici ita tradunt; et sic Φ, 283 αποέρσε scribunt: ad q. l. vide Obss. Atqui hoc est digamma more Atticorum, qui in asperatam illud mutant, ita ἐέρτο.

Simili modo ϝεργαθω Λ, 437 vbi v. Obss. et εϝεργαθεν E, 147. De compositis v. Excurs. IV sequ.

ἔρδω. refero inter ea, quae varie pronuntiata fuere. Antiquius fuisse videtur ϝερδω et ἔρδω. Iones seriores et Attici ἕρδω. Nec tamen conuenit vsus in libris aut gram-

matricorum iudicium. In Homericis modo *ϝερδω* modo *ἔρδω* occurrit; hoc tamen, *ἔρδω*, constantius, ita vt, si quis otium adhibeat, ad certam rationem forte peruenire possit.

ἐρέω. εἰρέω. ex *ἔρω.* Cum duplex vocis significatus sit, *dico* et *interrogo*: videtur tamen discrimen in scriptura interesse, vt *ἐρέω, ἐρέομαι, interrogo*, digamma respuat; vti et *ἐρεείνω. ἐρωτάω. ἐρευνάω.* Jl. Λ, 610 *Νέστορ᾽ ἔρειο.* Α, 62 *μάντιν ἐρείομεν.* Sic quoque *εἴρομαι interrogo* Od. Α, 284 *ἐλθὲ καὶ εἴρεο Νέστορα δῖον.* Ι, 251. 402. Γ, 69. 243. Θ, 549. Ο, 247. Υ, 137. Ρ, 368. 571. Τ, 95 et al. Aberrant Α, 405 *περὶ ξεινοῖο ἔρεσθαι* leg. *ξεινοῖ᾽ ἐρέεσθαι.* et sic alibi vt Α, 135. Γ, 77. Sic et compositum *ἀνείρομαι.* Si vero est, *dico*, vt *ϝειρω* et *ϝερεω* scriptum esse credamus, conuenit etymum ab *εἴρω*, necto, quod est *ϝειρω.* Hae vero rationes, vt saepe votis respondent, ita haud raro aliis locis laboramus. *εἴρω, εἴρομαι*, in Jliade occurrere non memini; at in Odyssea est *ϝειρω, ϝειρομαι.* Β, 162 *τάδε ϝειρω.* Ν, 7 *τάδε τοι νημερτέα ϝειρω.* Et *ϝερεω*, etsi plerumque eo positu occurrit, vt dubitatio tolli nequeat, Jl. Λ, 651 *νῦν δὲ ἔπος ϝερεων.* Δ, 182. Ζ, 462. Κ, 534. Ι, 56. Ita euenit, vt cum res serius animaduersa esset, oblitus sim apponere digammi signum, etiam ad *ϝειρηται.* At non conueniunt Jl. Δ, 176 *καί κε τις ὧδ᾽ ἐρέει.* nisi fuit *ὧδε ϝερεῖ.* alibi est, *ὥς ποτε τις ϝερέει* Δ, 182. Ζ, 462. Η, 91. Ψ, 787 *εἰδόσιν ὔμμ᾽ ἐρέω.* corr. *ὔμμι ϝερεω*, binis syllabis. Od. Γ, 20 *ψεῦδος δ᾽ οὐκ ἐρέει* erit *ου ϝερεει.*

ἐριήρης. Bentlei. scribebat *ϝεριηρης* Δ, 266. At *ερι* nusquam digamma habet. nec *εριϝηρης* esse suspiceris; nam ductum est ab *ἄρω*, *iungo.* nec interponi potest ϝ in *ἐριαυχήν. ἐριούνης.*

τὸ ἔρκος digamma non desiderat. v. ad Ε, 90 nec magis

ἕρμα, ἔρεισμα. v. ad Ξ, 182.

ἔῤῥω. fuit *ϝερρω.* eo. Θ, 239 *ἐνθάδε ϝερρων.* Ι, 364 vnde *αποϝερρω.* a quo *αποϝερσω. αποϝερσα.* v. Obss. ad

duo loca Φ, 283 ὅν ῥα τ' ἔναυλος ἀποϝερσει. et vſ. 529 αποϝερσειε. Z (VI,) 348 ἔνθα με κῦμ' ἀποϝερσε. quae ab Atticis antiquis ſcripta αποέρσει. ἀπόέρσε. Commentum Daweſii p. 185. αποωερξεν (αποϝερξε ab εἴργω) haud admittam.

ἐρύκω non agnoſcit digamma; vt nec ἐρωέω. ἐρωή.

ἐρύω *traho.* ϝερυω media breui. Contra ἐρύω ſine digammo, media producta, *tueor.* De quo v. Excurſ. IV ad A.

ἐσθής. ϝεσθης. *veſtis* a ϝεω. ϝεσω. ἕω. ἐννύω. Od. A, 165 χρυσοῖό τε ϝεσθητος τε.

ἔσθος. ϝεσθος. Jl. Ω, 94 τοῦ δ' οὔ τι μελάντερον ἔπλετο ϝεσθος. Teſtatur quoque Terentianus p. 2397.

ἕσπερος. ϝεσπερος vt Od. A, 422. 3 ἐπὶ ϝεσπερον ἐλθεῖν. — ἐπὶ ϝεσπερος ἦλθεν. Vnde ϝεσπεριος. Etiam Terentianus p. 2397.

ἑστίη. non ἑστίη. v. ἱστίη.

ἕτερος et ἑταῖρος non admittunt digamma; etſi Bentlei. aliquoties tentabat inferre.

ἔτης. *ſodalis.* ϝετης. vt Jl. Ξ, 239. Π, 456. 674. κασιγνήτους τε ϝετας τε. vbi v. Obſſ. ᾗ μὲν πολλὰ ϝεται I, 460.

τὸ ἔτος. *annus.* ϝετος. v. Obſſ. ad B, 328. Υ, 255. Inde compoſita αυτοϝετης. ἐξαϝετης. πενταϝετηρος. B, 403 ἑπταϝετης. εινaϝετης. De οιϝετης aut prius οϝετης v. ad B, 765. επετησιος eſt Od. H, 118. niſi fuit εϝετησιος. Od. Θ, 233 et aliquoties eſt επηετανος. quod eſſe potuit επιϝετανος.

ἐτεὸς, *verus*, ἔτυμος, ἑτοῖμος, reſpuunt digamma.

ἐτώσιος. ϝετωσιος. E, 854 ἐκ δίφροιο ϝετωσιον. et Ξ, 407.

εὗ. ἕο. ϝευ. vt Υ, 464. v. ad Ξ, 427.

ἕω. *induo.* ϝεω. ἕννυμι. hinc ſaepe ϝεσσω. ϝεσσε. E, 905 χαρίεντα δὲ ϝειματα ϝεσσε. ϝειμαι. ϝειμενος. ϝεστο et M, 464 εϝεστο. ϝεσσατο, εϝεσσατο.

Seruatum digamma in compoſitis αμφιϝεω. επιϝεω, vnde επιϝειμενος. ἀναιδείην επιϝειμενε A, 149. I, 372. ἐπι-

ϝειμενοι ἀλκήν. aliquoties. καταϝεω vnde καταϝειμενον ὕλῃ Od. T, 431.

Ducta hinc εἷμα. ἕννυμι. v. ſupra h. v.

Extrito digammo inductum eſt ἑέσσατο. ἕεστο. Debebant ſaltem ſcribere ſolito more ἐέσσατο. ἐέστο.

Diuerſa ab hoc ἕω, ϝεω, *induo*, ſunt et digamma reſpuunt ſequentia: ἕω, εἶμι, *vado*, ex εἴω, et hoc ex ἴω. ἴμι. per omnia tempora; ἴμεναι. ἴμεν. ἰών. ἤϊον. ἤϊα. εἴσομαι, πορεύσομαι. εἴσατο, quod eſt quoque ἐείσατο. idque ſcribendum διὰ πρὸ δ' ἐείσατο καὶ τῆς pro πρὸ δὲ εἴσατο, vt iam monitum ſupra in εἴδω.

Porro ἕω. εἰμί. *ſum.* ἕω, *facio ſedere, colloco,* vnde ἕζω, ἵζω. ductum hinc ἕημι, ἕημαι. ἧμι, ἧμαι. *ſedeo.* a quo ἧσται. ἕαται et εἵαται pro ἧνται. ἧστο. ἕατο et εἵατο pro ἧντο niſi quod Od. Υ, 106 ſcribunt veteres εἵατο ab εἰμί. Omnia ſine digammo; itaque κάθημαι. πάρημαι.

ἕω. ἱέω. ἵημι. *mitto.* a quibus tempora diuerſa occurrunt. Ex ἕω, ἥσω. ἧκα, ἕηκα. ἕμι, ἕμεναι. X, 206. Ab ἱέω, ἵεον, ἵει. ἀφίει. ἐφίει. Ab ἵημι. ἱέναι. ἵην.

Videbatur ab ἵημι eſſe ἵεμαι, *mittor*, aut, *mitto me*: cuius tamen notio perpetua eſt *cupio, appeto.* quod conuenit cum ipſa primitiua notione, ab eo quod in appetendo fit, vt ὀρέγομαι, *extendo me, appeto.* Eſt tamen notione hac conſtanter ϝιεμαι, ac ſi diuerſae originis ſit: a ϝιεω. ϝιημι. v. inf. ἵεμαι.

De ἕω expleo v. ad T, 402. Payne Knight ſuſpicabatur eſſe ex ϝεω, βεω, βαω. etiam fuiſſe ἑϝω, vnde εὕω, *vſtulo.*

ἔωγον ſine digammo, ab οἴγω. ὦγον, ἔωγον.

ἕως pro ὡς, per εϝος reddebat Payne Knight p. 66. v. ad A, 193.

H.

ἧ. *ſua.* ϝῇ. ϝῆς. ϝῇ. ab ὅς, ϝος. v. Excurſ. VII. ad A.

ᾔδειν. ϝηιδην. A, 70. vbi v. Obſſ. et ſaepe. ab εἴδω. ϝειδω. quod vide.

ἡδύς. ϝηδυς. vt Λ, 378 ὁ δὲ μάλα ϝηδυ γελάσσας. Ita et ἥδω, ἥδομαι. ϝηδω, ϝηδομαι. ϝησατο. Fuit tamen altera quoque forma ἥδω, vnde τὸ ἧδος. Λ, 318 ἔσσεται ἧδος. Succeſſit aſperatio, ἥδω. cf. Obſſ. ad E, 203. Excurſ. I.

ἥϝειρε. v. ἀείρω.

ἠέριος. non ϝηεριος. v. ἦρ.

τὸ ἦθος. ϝηθος. ϝηθεα. ſolita ſedes. Agnoſcunt Bentlei. et Knight ex Od. Ξ, 411 κατα ϝηθεα. Ergo corrigendum eſt Jl. Ζ, 511 μετά τ' ἤθεα. idem vſ. O, 268. In Heſiodo aliquot locis eſt emendandum. Inde K, 493 αϝηθεσσον. Digammum exoleuerat iam Pindari aetate. v. Ol. XI, 22.

At ἠθεῖος, ſodalis, eſt Jl. Ψ, 94 τίπτε μοι, ἠθείη κεφαλή.

τὰ ἤïα, τὰ ἐφόδια. aiunt eſſe ϝηïα ex Od. M, 329 ἐξήφθιτο ϝηια παντα, item Δ, 363. et M, 329. Nec tamen reſpondent loca alia N, 103 λύκων τ' ἤïα πέλονται. Od. B, 289. E, 266 cum I, 212. nec memorari poteſt cauſſa vel analogia. Inuerſa ratione ſuſpicor fuiſſe τὰ ἤïα ſine digammo, et in trinis locis illis fuiſſe ἐξεφθίατ' ἤïα πάντα. vt A, 251 γενεαὶ — ἐφθίαθ' οἱ. De proſodia vocis v. Excurſ. I ad P. p. 414. Apud Apollon. Arg. eſt ἤïα antecedente χθονός. I, 1180. adde 659.

ἤïος de Phoebo fuit ϝηιος in ἀμφὶ σὲ, ϝηïε Φοῖβε. v. ad O, 365. et Υ, 152.

At ἠïὼν, *littus*, reſpuit digamma. vt H, 462. M, 31.

ἧκα. *leuiter. tacite.* ϝηκα. monitum Γ, 155. ἀπώσχετο ϝηκα γέροντα Ω, 508. Od. P, 254.

At ἧκα, ſine digammo eſt ab ἕω, ἵημι, ἧσω.

ἤλιθα digammum non habet. v. ad Jl. Λ, 676.

ἧλος, *clauus*, credunt fuiſſe ϝηλος. quia occurrit αργυροηλος B, 45. in quo inter duas vocales interponi poteſt. Ex locis A, 246 et Λ, 642 in quibus ἧλος legitur, nihil colligi poteſt; at decidit litem Λ, 29 ἐν δέ οἱ ἧλοι. quod ϝηλοι eſſe nequit.

At ἠλὸς et ἠλεὸς, μάταιος, sunt sine digammo. Φρένας ἠλὲ Ο, 128. Od. Ξ, 464. Etiam ἤλιθα, Δ, 676 et al. etsi videri potest ductum esse ab ἅλις, ϝαλις.

ἥμισυ respuit digamma: vt Z, 193 τιμῆς βασιληΐδος ἥμισυ πάσης. Ferendus est hiatus Od. N, 114 ὅσον τ' ἐπὶ ἥμισυ παντός.

ἥνασσε et ἥνδανε diu tenuerunt me. Vt ab hoc initium faciam, etsi τοῦ ἀνδάνω, ϝανδανω, disertum exemplum non extat, nam Od. B, 114 est καὶ ἀνδάνει αὐτῇ, pluribus tamen locis ἥνδανε apparebat digamma habuisse; signaui itaque digammo ϝηνδανε A, 24. O, 674. non satis caute. Nam cum ad alia vocabula attendissem, videbam τῷ digammo in imperfecto et aliis temporibus ε praemitti sine augmento: ab ἄλημι, ϝαλημι, εϝαλην. ἄγω, frango, εϝαγη. εϝαξα. Etiam in ἑάφθη non ἑήφθη, ex ἥφθη ab ἅπτω. Ergo debuit quoque esse ϝανδανω, εϝανδανον, aut sine ε, ϝανδᾶνον. vt A, 24 Ἀγαμέμνονι ϝανδανε θυμῷ. et O, 674 Αἴαντι μεγαλήτορι ϝανδανε. Sicque in aliis, vt Od. E, 153 et in capite versus Od. Ξ, 525. Π, 398. Ρ, 173. Ergo quoque, quod ἑήνδανε scribitur pro ἑήνδανε, erit εϝανδανε, Ω, 25. et Od. Γ, 143. Corrigendum erit δίχα δέ σφισιν ἥνδανε βουλή Σ, 510 et alibi, σφισι ϝανδανε. et Od. K, 373. ἐμῷ δ' οὐχ ἥνδανε θυμῷ, ου ϝανδανε. De compositis v. Excursu sequ.

Iam eodem modo nec ἥνασσε, K, 33. Π, 172. 572. potuit esse ϝηνασσε, sed ex ϝανασσω, εϝανασσε, quod iam monitum vidi a Bentleio, consentientibus Dawes et Payne Knight. Sic et Od. Γ, 305 et Λ, 275.

ἦνοψ, λαμπρός. ϝηνοψ. nam Σ, 343 et Od. K, 360 ἐνὶ ϝηνοπι χαλκῷ. videtur ductum esse ab ϝενω, ἕνω, Φένω, Φανεύω, praestringens oculos et occaecans.

ἤπιος. respuit digamma. cf. Eustath. p. 859, 55. vbi disputat non ἤπιος fuisse.

ἦρ cum ex ἔαρ, ϝεαρ, contractum sit, putes scriptum occurrere ϝηρ. et Terentianus agnoscit hoc p. 2397. cum inde ductum sit *ver*. At in Homero occurrit ἦρ pro *matutino tempore*, sine digammo: v. supra in ἔαρ.

Od. Υ, 156 ἀλλὰ μάλ' ἦρι νέονται. item Od. Τ, 320 et sic ἦμος δ' ἠριγένεια.

ἦρα, χάριν. fuit ϝῆρα. Od. Γ, 34 Ἀγαμέμνονι ϝῆρα φέρειν. vnde ἐπιϝῆρα φέρων A, 572. vbi v. Obss.

Ἥρη. ϝήρη. Ita antiquitus scriptum fuisse dubitari nequit. Occurrit in Homero vtrumque: v. Excurs. II, ad lib. A. necdum video meliora, quam vt statuam interpolasse loca rhapsodos. Ad ductum virorum doctorum, qui in Genesi Mosis duplicem recensionem scite exputarunt ex variante vsu nominum Elohim et Iehova, possit in animum venire, manasse etiam in Iliade varietatem ex duplici recensione.

ἧς. ϝῆς. ἧσι. ϝῆσι. ab ὅς. v. sup. ἑός.

ἠχή. ϝηχή. Digamma ei adfuisse, patet ex inde ducto A, 157 θάλασσά τε ϝηχήεσσα. Ergo et ϝηχέω. πολυϝηχής Δ, 422. περιϝηχέω H, 267. At δυσηχής. ὑψηχής. vt solent composita variare. de quo v. Excurs. seq.

I.

ἰάομαι. ἰατρός. nusquam cum digammo. Vide v. c. Λ, 518. 834. Bentleius tamen aliquoties inserebat, vt Δ, 190. 194.

ἰάπτω. non ϝιάπτω. v. ad A, 3. p. 7.

ϝιαχω et ϝιϝαχω, quod nunc ἰάχω. ϝιαχή, ἰαχή. De hoc dubitari nequit. At est in hac voce aliud obseruatum prosodicum, quod difficilius erat ad expediendum, quandoquidem modo producta occurrit prima syllaba, modo corripitur; modo videtur secunda produci. Nunc tamen re diligenter expensa, et locis omnibus inter se comparatis, constat mihi, *natura breuem* esse syllabam primam, vt statim Δ, 456. ὡς τῶν μισγομένων γένετο ϝιαχή τε, φόβος τε. Δ, 506 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ϝίαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς. item P, 317. Λ, 463 οἱ δὲ μέγα ϝιαχοντες. E, 343 ἡ δὲ μέγα ϝιαχουσα et 302 σμερδαλέα ϝιαχων et sic in Iliada et Odyssea plus quam vicenis locis. Sunt tamen loca, in quibus prior manifeste est producta: ἴαχον. quia pronuntiatum, puto, fuit interposito digammo ϝιϝαχω. Ita statim A, 482. vbi, vt in multis

aliis, ignoratio digammi et prosodiae malam interpolationem et corruptelam intulit. στείρῃ πορφύρεον μέγαλ' ἴαχε cum olim esset μέγα ϝιϝαχε. Σ, 29 θυμὸν ἀκηχέμεναι μέγαλ' ἴαχον leg. μέγα ϝιϝαχον. et 228 τρὶς μὲν ὑπὲρ τάφρου μέγαλ' ἴαχε. leg. μέγα ϝιϝαχε. Sic quoque Φ, 10. Od. B, 428. Σ, 219 ὡς δ' ὅτ' ἀριζήλη φωνὴ, ὅτε τ' ἴαχε σάλπιγξ. fuit: ὅτε ϝιϝαχε. In Il. Ψ, 216 est ἐν δὲ πυρὶ πεσέτην, μέγα δ' ἴαχε θεσπιδαὲς πῦρ. pro his fuit: επιϝιϝαχε δ. Prorsus corruptus est versus Od. I, 395 σμερδαλέον δὲ μέγ' ᾤμωξεν, περὶ δ' ἴαχε πέτρη, cum esset: σμερδαλέον δ' ᾤμωξε, περὶ δ' επιϝιϝαχε πέτρη. Υ, 62 ἐκ θρόνου ἆλτο καὶ ἴαχε. corruptum ex ἐκ θρόνου ἆλτ', ἰδὲ ϝιϝαχε.

In aliis mutatum est εϝιϝαχον in ἐπίαχον E, 860 ὅσσον τ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον. lege εϝιϝαχον. similiter Ξ, 148. porro B, 333 'Αργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες, interpolate pro 'Αργεῖοι δ' επιϝιϝαχον. Δ, 125 λίγξε βιὸς νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχε. pro νευρὴ δ' επιϝιϝαχε. N, 835 'Αργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐπίαχον. pro ἑτέρωθ' επιϝιϝαχον. Sic saepe peccatum in ἐπίαχον. I, 50. H, 403.

Aliis locis paratam esse video medelam transposita voce. N, 822 αἰετὸς ὑψιπέτης, ἐπὶ δ' ἴαχε λαὸς 'Αχαιῶν. Bentleius exitum e nodo non reperiebat nisi ferendo in hoc et locis similibus eo, quod mutari haud posset, vt sit: επι δϝιαχε. Ab interpolatore mutatum suspicor quod fuit: ϝιαχε δ' ἔπι λαὸς 'A. sicque iterum vs. 834. P, 723. Atque ita diserte legitur alio loco Ψ, 766 αἰεὶ ῥίμφα θέων. ἴαχον δ' ἔπι πάντες 'Αχαιοί.

Superest locus, qui disputationi Dawesii et aliorum locum dedit; B, 316 τὴν δ' ἐλελιξάμενος πτέρυγος λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Nullus dubito fuisse ανϝιϝαχυιαν. αναϝιϝαχω, ἀνιάχω, vti est, ἀναβοᾶν. ἀνηχεῖν. Et Od. Δ, 454 manifesta interpolatio est: ἡμεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'. Abest ab aliis αἶψ'. fuit scilicet ἡμεῖς δὲ ϝιαχοντες. N, 41 αὐίαχοι est ex αϝιαχοι. v. ad e. l. Secundum haec disputata corrige nonnulla in Obss. ad A, 482. B, 316. E, 860. Λ, 462.

ἴδε. ἴδεν. ἰδέειν. ἰδεῖν. ἰδέσθαι. omnia per ϝ. ϝίδε. ϝίδεν. ϝιδέειν. ϝιδεῖν. ϝιδέσθαι. ϝίδῃς. ϝίδῃ. ϝίδων. ϝίδηαι. ϝίδηται. v. εἴδω. ϝείδω. Saepe tamen in digamma in his peccatur. interdum expulsum est ὅρημι· vt A, 56. 198. 203. Γ, 453. Δ, 232. 374. 516. Z, 365. M, 333.

ἴδιος. in Homero. non ϝίδιος. Vt nec ϝίδη, mons Ida, sed Ἴδη. vt πόδα νείατον Ἴδης et alia.

ἴδμεν, ϝίδμεν. ex ἰδέμεναι. ἰδέμεν. ϝίδμεναι. Idem etiam ἴδμεν pro ἴδομεν. etsi grammatici volunt esse pro ἴσμεν. vt Etymol. et Gregor. Corinth. obuia vox in Herodoto; saepe quoque in Homero: εὖ γὰρ δή τό γε ϝίδμεν B, 301. vbi v. Obss. 486. 252. et alibi. N, 273 σὲ δὲ ϝίδμεναι. Ergo eiicienda copula Od. K, 190. P, 78. Θ, 146.

Ἰδομενεύς. non est ϝιδομενευς. v. c. H, 165 τοῖσι δ' ἐπ' Ἰδομενεύς.

ἴδρις. ϝίδρις ab εἴδω. ϝείδω. ergo αϝίδρις Γ, 219. πολυϝίδρις Od. O, 458. Et ϝιδρείῃ. Π, 359 ὁ δὲ ϝιδρείῃ πολέμοιο. αϝιδρείῃ H, 198. πολυϝιδρείῃ Od. B, 346.

At ἱδρὼς, sudor, ἱδρόω. sine digammo: vt et ἱδρύω. ἱδρύνω.

ἰδυῖα. ϝιδυῖα. saepe corruptum εἰδυῖα. v. Obss. ad A, 608. I, 128. et saepe.

ἵεμαι cupio. ϝίεμαι priore longa. Esse ab ἵημι, ἵεμαι, vidimus sub ἕω. Attamen sensu tantum hoc occurrit, vt sit, appeto. saepe ϝιεμενος, cum inde declinatis; sed et: B, 589. μάλιστα δὲ ϝίετο θυμῷ E, 434. Θ, 301. 310. Λ, 537. et al. v. Obss. ad M, 274. Itaque Od. B, 327 ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς corr. ἐπεί νύ γε ϝίεται. Versus 246. Od. K. est spurius. Σ, 561 ἄμφω δ' ἱέσθην peccat δ'. Male substitutum ἱεμένων B, 154. vbi v. Obss. et alibi. vt ἵεσθε M, 274 scriptum erat.

ἴθμα, nolim ϝίθμα scribere: cum nulla nec ratione, nec analogia praesto sit: E, 778 relinquam πελειάσιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.

ἰθύς. non ϝιθυς.

ἴκελος. ϝικελος. v. εἴκω, ϝείκω.

ἱκέτης, ἱκετεύω. Bentlei. inducere volebat *ϝικετης*, vt et *ϝικεσθαι.* ita Π, 564 *ἐς Πηλῆ' ἱκέτευσε*, corrigebat *ἐς Πηλέα ϝικετευσε*, vt εα vna eſſet ſyllaba. Enimuero eſt *ἱκέτης. ἱκνεῖσθαι. ἱκέσθαι.* Od. N, 213 *Ζεὺς σφέας τίσαιτο ἱκετήσιος.* corr. *Ζεὺς σφείας τίσαιθ' ἱκετήσιος.*

ἱμάς, ſemel occurrit P, 392 *ἄφαρ δέ τε ἰκμάς.* creditur ergo eſſe *ϝικμας.* At *ἴκμενος οὖρος* το ϝ non agnoſcit.

ἰλαδόν. Occurrit B, 93. ab *ἴλη, turma.* quandoquidem haec duci poteſt ab *εἴλη*, et *εἰλέω, ϝειλεω*, credi poteſt fuiſſe *ϝιλη.* Ita forte et *ἰλλὰς* N, 572 *ἰλλάσιν οὐκ ἐθέλοντα.* etiam ab eadem voce ductum. vt et *ἴλλοὶ oculorum anguli.* Nec tamen reſpondent deducta *δευδίλλων* I, 180 vbi v. Obſſ. et *ἐπιλλίζω* Od. Σ, 11. et habuit vox primitiua plures formas. v. *ἔλω*, *ϝελω.*

ἵλαος. ἵλημι. ἱλάω. ἱλάομαι. non habent digamma. De vocibus v. ad A, 583.

ἡ Ἴλιος. Ilium. ſine controuerſia *ϝιλιος. ὅτε ϝιλιον ἀμφεμάχοντο* Z, 461. Interpolatum B, 230. vbi Bentl. nondum offendebatur; E, 204. N, 349.

ἰλύς. Φ, 318 *κείσεθ' ὑπ' ἰλύος.* etſi ab *εἰλέω* ductum.

ἱμάς. ἱμάσσω. Bentlei. eſſe putabat *ϝιμας. ϝιμασσω*, et multa tentabat in locis voto non reſpondentibus. Enimuero B, 782 *γαῖαν ἱμάσσῃ.* Γ, 371 *ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμάς.* adde Ξ, 214. 219. E, 589. K, 262. Corrigendi ſunt vſſ. Θ, 544. et Ψ, 363. vbi v. Obſſ.

ἶμι. ϝιμι. ἴω. auctoritatem non habet digamma.

ἶνες. ϝινες, ex *ἴς. ἰνός. tendo. neruus,* H, 269 *ἐπέρεισε δὲ ϝιν' ἀπέλεθρον.* Ψ, 191 *περὶ χρόα ϝινεσι.* Inde

ἰνίον, ϝινιον. occiput cum ceruice. vt E, 73 *κεφαλῆς κατὰ ϝινιον.* adde Ξ, 495 et al.

ἴον. ϝιον. viola. digamma agnoſcit Terentianus p. 2397. occurrit Od. E, 72 *λειμῶνες μαλακοὶ ϝιου ἠδὲ σελίνου.* Eſt quoque in Theocrito X, 28 *καὶ τὸ ϝιον μέλαν ἐστί.* Erit itaque *ϝιοϝειδης* Λ, 298 et *καλοί τε μεγάλοι τε ϝιοδνεφες εἶρος ἔχοντες.*

At ἰὸς, *sagitta*, respuit digamma, et priorem producit. A, 48 μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε et Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Itaque τίθει ἰόεντα σίδηρον Ψ, 850 non potest ab ἰὸς esse, sed ab ἴον, vt τὸ μέλαν declaret, ϝιοεντα. et ϝιομωρος ab atro fato Δ, 242 vbi v. Obss. Ξ, 479.

ἰονθὰς, de *villosa* capra, vno loco Od. Ξ, 50 δέρμα ϝιονθαδος ἀγρίου αἰγός.

ἶπες. ἴψ. *vermis*. Od. Φ, 397 μὴ κέρα ϝιπες ἔδοιεν.

ἵππος sine digammo.

ἴρη. *turma*. Σ, 531 ἱράων τὸ πάροιθε. forte ϝιρη quia ex εἴρω, ϝειρω, ductum creditur. At ἱρὴ, ἱερὰ, respuit digamma. ἕλωσι δὲ ϝιλιον ἱρήν. Δ, 416.

ἴρηξ. ἱέραξ. non habet digamma. v. c. N, 819.

Ἶρις, dea. ϝιρις. ὠκέα ϝιρις. De Λ, 27. v. Obss.

Ἶρος, Irus, respuit digamma; Σ, 38 ὁ ξεῖνός τε καὶ Ἶρος. nam nomen ductum ab εἴρω, idem quod ἐρέω, *dico*, *nuntio*. nam v. 6. 7. dictus Irus, οὕνεκ' ἀπαγγέλλεσκε κιών.

ἴς. ἰνός. vnde *vis* ap. Terentian. p. 2397. v. ῖνες. De P, 739 v. Obss.

ἶσος et ἴσος. ϝισος. saepe obuium: δαίμονι ϝισος.

ἴσημι, *noui*. ϝισημι. Σ, 420 θεῶν ἄπο ἔργα ϝισασι. Ψ, 312 πλείονα ϝισασι. Ergo et ϝιστε. ϝισασι. ϝισθι. ϝιστω. At in digamma haec vox saepe pugnat: Od. Ξ, 89. Φ, 110. facilis tamen medicina. De Z, 151. v. Obss. Od. Δ, 772 τὰ δ' οὐκ ἴσαν est ου ϝισαν.

hinc et ἵστωρ, ϝιστωρ. v. ad Σ, 501. et Od. Φ, 26.

ἄϝιστος. et forte νῆις fuit νηϝις H, 198. At ἐπίσταμαι non habet digamma; est enim ἐφιστάναι τὸν νοῦν, et ἐφίστασθαι.

ἴσκω. ϝισκω. et εἴσκω, ϝεϝισκω. quod v. supra in εἴσκω. αἴ κ' ἐμέ σοι ϝισκοντες. Λ, 798. et Π, 41. v. Obss. Od. T, 203 et Δ, 279.

ἱστίη. legitur Od. Ξ, 159 ἱστίη Ὀδυσῆος. Ita debebat esse quoque ἐπιίστιος. ἄϊστιος, et forte επιϝιστιος. αϝιστιος et ϝιστιη. Atqui legitur ἀνέστιος I, 63. ἐφέστιος B, 125. Et Ionicum fuit ϝεστίη apud Terentian. p. 2397.

vnde *Vesta* facta. Ita saltem scribenda essent αϝεστιος. et επιϝεστιος. quod dubitare facit de veritate versus B, 125.

At ἱστὸς, *malus*, sine digammo, et ἱστίον. olim et ἱστός. Vnde et ἐπίστιον, *locus naui assignatus in portu vel naualibus:* Od. Z, 265 non ab ἱστίῃ.

Ἵστημι cum deductis nusquam digamma agnoscit.

Ἶτυς, *ambitus rotae.* ϝιτυς. Δ, 486 ὄφρα ϝιτυν. et testatur Terentianus p. 2397. Aeolibus quoque βιτυς fuisse, vnde factum, *vitis.* Itaque Bentleius etiam ἰτέα, *salix*, scribebat ϝιτεα Φ, 310. Od. K, 510. et est in Hesychio γιτέα.

Ἶφι. Ἶφις. ἰσχυρός. ϝιφι. ϝιφις. vt statim A, 38 Τενέδοιό τε ϝιφι ἀνάσσεις. Peccatur aliquoties in digamma; vt Δ, 287. v. Obss. Est tamen, ipso Etymologo docente, ex ἴς, ϝις, ϝινοφι, ϝιφι.

Mirum tamen, quod Ἴφθιμος, quod inde ductum esse debet, respuit digammum: vt M, 417 οὐδὲ γὰρ Ἴφθιμοι. Γ, 336. Δ, 534. E, 625. Θ, 144 etc.

ἰωὴ, (pro φωνὴ, et πνοὴ) ϝιωη. Sic Δ, 276 ὑπὸ Ζεφύροιο ϝιωης. De K, 139 v. Obss.

ἰωγή. ἡ σκέπη. Od. Ξ, 533 Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. et ἐπιωγὴ Od. E, 404.

ἰῶκα ab ἰὼξ, ἰωκὸς, ἰωκὶ, ἰῶκα. Λ, 600 εἰσορόων πόνον αἰπὺν, ἰῶκά τε δακρυόεσσαν· ad quem v. Obss. potest vox primitiua esse, a qua ductum διώκω. At enim E, 521 οὔτε βίας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωκάς. et 740 ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' Ἀλκὴ, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή. Videtur in his ϝιωκη admittenda esse. Quid tamen si ἐν δὲ κρυόεσσα τ' Ἰωκὴ fuit? δέ τε saepe sic disiunctim occurrunt. et in priore: οὐδέ τ' ἰωκάς. nisi ab ἰὼξ, fuit ἴωκας.

ἰωχμός sine digammo: Θ, 89 ἦλθον ἀν' ἰωχμόν. et 158 αὖθις ἀν' ἰωχμόν. quod et prosodiam mutat, priore producta. Conuenit in vtroque παλίωξις O, 601. Est quoque in Hesiodo Theog. 681 ποδῶν αἰπεῖα τ' ἰωὴ ἀσπέτου ἰωχμοῖο. priora corrige ποδῶν τ' αἰπεῖα ϝιωη.

O.

Ὄαρες. ὄαροι. ὀαρίζω. Videntur haec ab εἴρω, ἀείρω, ϝείρω, αϝείρω, iungo, ducta esse, et digammo notanda; repugnant tamen loca X, 128 παρθένος, ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον. sed versus ille insititius esse videtur. Ex Z, 516 ὅθι ἧ ὀάριζε γυναικὶ, nil colligas. nec ex N, 291. P, 228. aut X, 127. et Od. T, 179. At Ξ, 216 est ἐν δ' ὀαριστύς. Sunt ὄαροι apud alios scriptores, confabulationes, male illati in I, 327 ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. nam h. l. sunt αἱ ὄαρες, *coniuges*. hic vnicus locus est, in quo de digammo cogitare licet. v. ibi Obss. Alter locus est E, 486 καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. quod esse necesse est pro ὀάρεσσι. Bentleius ϝώρεσσι scripserat. Idem de ἄορες cogitabat. Et occurrit forma τὸ ἄορ de ense. v. supra h. v. Nec tamen permittit hoc ὄαρος. ὀαρίζω. Et est quoque Orion, Ὠαρίων, simili forma.

οἷ. ϝοι. sibi et ei. vt A, 104 ὄσσε δέ ϝοι. ab ὅς, ϝος. v. Excurs. VII. ad A.

οἴγω. aperio. digamma non habet. v. ἔῳγον. ἀνέῳγον.

οἶδα. ϝοιδα. οὐδέ τι ϝοιδε νοῆσαι. Sic ϝοισθα. ϝοιδε. a ϝειδω, noui. Saepe in hoc peccatum est.

οἴδημα. οἶδμα. ϝοιδμα. *intumescentia. tumor*. Ψ, 230 ὁ δ' ἔστενε ϝοιδματι θύων. et Φ, 234 ὁ δ' ἐπέσσυτο ϝοιδματι θύων. Posui hoc ex Bentleii sententia. Nihil tamen in Homericis praeterea occurrit, a ϝοιδεω. Od. E, 455 ᾤδεε δὲ χρόα πάντα. quod ϝοιδεε esse potuit. Non tamen respondet ductum hinc οἰδάνω. I, 642 ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ. quod debuit esse ϝοιδανεται. Nec vestigium digammi occurrit in nomine Oedipodis, Οἰδίπους. Οἰδιπόδης. quod ϝοιδιπόδης esse deberet. Hesiod. Theog. 109 πόντος ἀπείριτος οἴδματι θύων. An forte inuersa ratione dicendum est, vocibus abesse digamma, et in locis Homericis fuisse: ὁ δὲ στένεν οἴδματι. et ὁ δ' ἐπέσσυτο, tono remisso, in θέσει, *se tueri*.

οἰήϊον. οἴηξ. Bentleius digammum appingebat. Loca tamen, in quibus voc. occurrunt, video esse pauca, nec

vnum eſſe, quod digammum aſſerat: T, 43 καὶ ἔχον οἰήϊα νηῶν ipſo tono ſuſtinetur; et potuit excidere τε. καὶ ἔχον τ' οἰήϊα. Od. I, 483 et 540 τυτθὸν ἐδεύησεν δ' οἰήϊον ἄκρον ἱκέσθαι. M, 218 ἐπεὶ νηὸς γλαφυρῆς οἰήϊα νωμᾶς. Tandem Jl. Ω, 269 εὖ οἰήκεσσιν ἀρηρός.

οἶκα. ϝοικα. ϝεοικα. v. εἴκω, ϝεικω.

οἶκος. conſtanter ϝοικος. ϝοικεω. ϝοικαδε. ϝοικοθεν. ϝοικοθι. ϝοικοι. Nota res iam ex Dionyſ. Hal. loco ſaepe notato lib. I. Peccatur tamen interdum vt A, 19. vbi v. Obſſ.

οἶμος. οἴμη. οἶμα. οἰμάω. de *impetu*. ſine digammo eſſe habentur. Loca, in quibus οἴμη occurrit, nil docent: Od. Δ, 74. 481. X, 374. vt nec de οἰμᾶν X, 140. 308. et Od. Ω, 537. nec de οἶμα, Π, 752. at Φ, 252 αἰετοῦ οἴματ' ἔχων et οἶμος vno loco Λ, 24 θώρηκος δέκα οἶμοι ἔσαν. vbi v. Obſſ.

οἶνος. ϝοινος. hoc notiſſimum; vnde et, *vinum*. αἴθοπα ϝοινον.

ὅμος. ὅμοιος. ὁμοῖος. et cognata reſpuunt digamma.

ὅν, ϝον. *ſuum*. v. Excurſ. VII ad A. et ſupra ἑός. Saepe in digamma peccatum eſt. v. ad Λ, 403.

ὅρκος non habet; etſi eſt ἐπίορκος.

ὅς, ϝος. *ſuus* et *eius*. v. Excurſ. VII. ad A.

οὗ. ϝου. vt Νέστορα δέ ϝου παιδός. v. antec. Excurſ.

οὐλαμός. ϝουλαμος. Δ, 251. 273. Υ, 379.

οὖλος. nihil habet, quod digammum arguat, niſi ſi *criſpus* eſt, a ϝελω, ϝειλεω. At, ſi eſt pro ὅλος, aut pro ὀλοὸς, contraria quoque ad manum ſunt: Λ, 62 ἀναφαίνεται οὔλιος ἀστήρ. et E, 717 μαίνεσθαι ἐάσομεν οὔλιον Ἄρην. add. 461. At vnus eſt locus, vnde colligitur ϝουλον eſſe, B, 8 βάσκ' ἴθι οὖλε Ὄνειρε. reſtat tamen vel ſic ex duplici hiatu alter: de quo v. Obſſ. Expediri res nequit. Poterat tamen omnis moleſtia tolli, ſi erat, βάσκ' ἴθ' ὀλέθρι' Ὄνειρε. Rich. Payne Knight p. 91. remedium parare volebat hoc modo, vt diceret fuiſſe primitus ϝολοϝος, ϝολϝος et ὀλοϝος. vnde eſſet βάσκ' ἴθ' ὀλο-

ϝος Ὄνειρε. Laudat pro ſe ὀλοῇ μοῖρα Jl. X, 5. quam eſſe vult ὀλοϝῇ.

τὸ οὖρον. τὸ διάστημα. Conſtituitur ϝουρον. ϝουρα a Bentleio ex K, 351 ὅσσον τ' ἐπίουρα πέλονται. vbi v. Obſſ. nam ex binis locis, in quibus οὖρον occurrit, Od. Θ, 124 ὅσσον δ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει. et Jl. Ψ, 431 ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα, nil colligas; et 523 δίσκουρα aduerſatur potius.

ὁ οὖρος. *limes agri.* M, 421 ἀλλ' ὥς τ' ἀμφ' οὔροισι. et Φ, 405 θέσαν ἔμμεναι οὖρον ἀρούρης.

Reſpuunt quoque digamma ὁ ὄρος, *terminus*, ὁ οὖρος, *ventus*, ὁ οὐρὸς, *cauum, alueus*, B, 153. ὁ ὀρὸς, *ſerum lactis*, Od. P, 255. τὸ ὄρος, *mons.* ὁ ὀρεὺς, οὐρεὺς, *mulus*, vt Ψ, 115 πρὸ δ' ἄρ' οὐρῆες κίον αὐτῶν.

οὖς, ϝους. *ſuos.* ab ὅς, ϝος. οὐδὲ ϝους παῖδας ἔασκε Λ, 330 et al.

ὄφρα. volebat inferre ϝοφρα Clarke Ω, 285 χρυσέῳ ἐν δέπαϊ. ὄφρα λείψαντε κιοίτην. at hiatum ferre poſſumus in caeſura medii verſus, et tono.

Ω.

ᾧ ſuo. ϝῳ χαριζομένη πόσεϊ ϝῳ et ſaepe.

ὦλξ pro αὖλαξ. *ſulcus* Jl. N, 707 κατὰ ϝωλκα.

ὤρεσσι. ϝωρεσσι. vt ſup. ὄαρες. tentabat Bentlei. E, 486 ἀμυνέμεναι ϝωρεσσι. vbi eſt pro ὀάρεσσι vt I, 327.

ὡς ſaepe tentabat Bentl. ſcribere ϝως. ſcribebat quoque δ' ὡς, δϝως· vt K, 33 θεὸς δϝως τίετο λαῷ. Ξ, 413 στρόμβον δϝως. Π, 605 θεὸς δϝως et ſic al.

Putabam ſaltem teneri poſſe quoties eſſet ſic. ὥς. pro οὕτως. ὡς δε — ὥς, ϝως. At ne hoc quidem procedit, cum nimis multa obſtent: οὐδέ μιν ὧς γαμέω. Λ, 210. 255. 669. 719. 720. I, 391. Φ, 133 et alia.

Reſtat tertium genus, in quo accedere forte licet, quando ὡς poſtponitur: λύκοι ϝως Δ, 470. ὄρνιθας ϝως B, 764. ὄρνιθες ϝως Γ, 2 et multa alia; inprimis breui antecedente, quae tamen tono producitur, Γ, 230 θεὸς ϝως. Z, 443 κακὸς ϝως. Atqui et ſic intercedit Γ, 196

αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς. et aliquoties ϑεὸς δ' ὥς, τίετο δήμῳ. Nec concinit praeterquam Od. Σ, 322 παῖδα δε ϝως ἀτίταλλε.

EXCVRSVS IV

de digammi vſu in media voce.

Digammi vſum fuiſſe in *media* quoque *voce*, nemo mirabitur, ſi initio certarum vocum digamma praefixum fuiſſe ſemel conſtiterit; quidni enim et in medio, ſi pares cauſſae adfuerint? Multo autem minus mirationi locus erit, ſi memineris antiquitus, inprimis ab Atticis, etiam ſpiritum aſperum media in voce interpoſitum fuiſſe: cuius vſus etiamnum ſuperſunt exempla in grammaticorum commentariis. Sic ἀέκων, vt ἀϝεκων fuit: v. ad E, 164. ἄἁπτος. παρἑξεται. ἄὑρος. ἄὑπνος. μελιἡδης. *) Quid quod etiam tenuem ſpiritum appinxerunt (ἐψίλουν) in Φιλἰππος. Μελανἰππος. Ευαἰμονιδης. v. Obſſ. ad E, 76. ξυνἕηκε in codice Veneto ſcriptum fuiſſe, non ξυν ἕηκε Jl. A, 8. diſco ex Villoiſoni V. C. Diatribe. p. 119.

Quibus in vocibus ac locis digammum medias quoque ſyllabas inuaſerit: obſeruationis res eſt; quam admodum turbauit inconſtantia vſus, in iisdem ſaepe vocibus. Ea res valde male habuerat Bentleium, qui plurima loca corrigere aggreſſus modo hoc, modo aliud tentauerat. ita εξειπω correxit εκϝειπω. οὐρανὸν εἰςανιδὼν, cum deberet eſſe εις ανα ϝιδων, correxit εις ορόων, et ſic infinita alia. Omnibus inter ſe comparatis, intellexi, primo claſ-

*) Notata res paſſim et a pluribus poſt Caſaubonum ad Athenaeum, etiam in vulgaribus grammaticis graecis vt Caninii et Fiſcheri ad Weller. Nunc in Villoiſ. Proleg. Knight p. 97. et al. Ex Euſtathio plura loca adſcripſit Burgeſs p. XIV. Ex eodem genere eſt προσέλειν de quo diſputata ſunt tam multa a viris doctis. Mentio eius facta iam ſupra Excurſu II. p. 716. Digammi vſum in mediis vocibus teſtatur loco claſſico Priſcianus p. 547. locum infra commemorabo.

ſes conſtituendas eſſe vocum *ſimplicium* et vocum *compoſitarum;* compoſitae iterum aliae cum *praepoſitione compoſitae* ſunt, aliae *binis nominibus.* Agamus primo de *compoſitis vocibus.*

In *compoſitis* itaque *vocibus* digamma locum ſibi vindicat iure ſuo, quoties praepoſitio praemiſſa eſt verbo, quod primam ſyllabam orditur a vocali cum digammo. Si ϝελπομαι eſt, expecto vtique, eſſe quoque A, 545 ἐπιϝελπεο. et huius generis pleraque iam in ſuperiore recenſu adſcripſimus. In hoc tamen genere ſibi non conſtitit vſus Homericus: verum in compoſitis vocibus modo digammi ratio habetur, modo omnino nulla; et in his manifeſtum fit, metri rationes praetuliſſe poetas.

Vt vnum tantum vel alterum exemplum commemorem, ϝειδω, *video, noui;* ex eo compoſita occurrunt διαϝειδομαι. περιϝοιδε. προϝιδων. Nec minus tamen leguntur εἰςανιδών. ἐςιδοῦσα. ἐπιδών. ἐκκατιδών. ἐξιδεῖν. προςιδέσθαι. Ab ἔπω. ϝεπω. ſunt αποϝειπειν. διαϝειπέμεν. μετεϝειπε. προςεϝειπε. cum his tamen quoque διειπεῖν. K, 425 ἐίειπέ μοι. v. Obſſ. ἐνέπω. ἐννέπω. ἔννεπε Μοῦσα. niſi dicas, hoc factum ex ενϝεπε. ἐξειπεῖν. vt: αὐτίκ' ἂν ἐξείποι. παρειπειν, de quo dubitabam ad A, 555. Z, 62.

ἐρύω. ϝερυω, ϝειρυω. poteſt hinc eſſe προϝερυω. εςϝερυω. At nec minus ἐξερύω. ἐξέρυσε. ἐξείρυσε. ἐπερυσε κατειρυσε.

ἔτος. ϝετος. ἐπετήσιος. ἐπηετανός.

ϝοικεω. ϝοικιζω. expectes αποϝοικιζω. attamen Od. M, 135 Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε.

ϝεω. ϝεννυμι. vnde eſt επιϝεω. καταϝεω. αμφιϝεω. κακοϝειμων Od. Σ, 41. etiam habet ἀνείμων Od. Γ, 348 niſi eſt ex αϝειμων.

ϝηχεω. περιϝηχεω H, 267 et δυςηχης. πολέμοιο δυςηχέος B, 686 et al.

ϝιαχω. de ἐπίαχον v. Excurſ. antec.

Sunt exempla duplicis formae in eadem voce compoſita: forte emendanda:

ϝανδανω. ἐϕήνδανε, H, 45 βουλὴν, ἥν ῥα θεοῖσιν ἐϕήνδανε μητιόωσι. aut ſcriptum fuit θεοισιν ɛϝανδανε. aut θεοῖς επιϝανδανε. v. Excurſu ſup. in ἥνδανε. atque ſic reſcribendum aliis locis vbi ἐπιήνδανε legitur. Eſt quoque ἐμοὶ δ' ἐπιϝανδανει οὕτως H, 407. Eſt μῦθος ἀϕανδάνει Od. Π, 387 haud dubie ex αϝανδανει. *displicet.*

ϝειλυω. καταϝειλυω. Φ, 318 κὰδ δέ μιν ϝειλυσω peccat; f. κὰδ δέ ϝε ϝειλυσω. Ionica dialectus ſerior digamma haud curat; κατειλήθησαν. Herodot. VIII, 27 ἀμϕιϝελισσαι νῆες ſeruant digamma: vt omnino verba ex αμϕι et περι compoſita.

Interdum τὸ ε praefixum digammo ſcrupulum eximit, v. c. ϝαγω, frango, ſi cum κατὰ componitur, aoriſtum habet κατεϝαξα N, 257 ex καταϝαγω. aut interponitur alia vox κατὰ θ' ἅρματα ϝαξω et ſic ξυνεαξε a συνϝαγω.

ἐρύω. ϝερύω. ϝειρυω. vnde fit αποϝερυω. ὑπεκϝερυω. Diuulſum eſt Od. Ξ, 134 ῥινὸν ἀπ' ὀστεόϕι ϝερυσαι. Jl. P, 581 Πάτροκλον ὑπ' ἐκ βελέων ϝερυσαντες. At I, 77. et M, 402 ἀνὰ δ' ἱστία λεύκ' ἐρύσαντες.

In aliis duplicatur ε. Eſt ϝεργω, ϝειργω. εϝεργω. Inde compoſita ſunt ανεϝεργω, αποϝεργω et απεϝεργε. αποϝεργαθω. διεϝεργω. προεϝεργω. συνεϝεργω.

Ita quae ſupra commemoraui, compoſita ex ἕπω. ϝεπω. αποϝειπειν. διαϝειπειν. μετεϝειπε. προςεϝειπε.

πρὸς reſoluitur in προτί. vt πρὸς νῆας προτιϝειλεῖν K, 347.

De προΐαψε v. ad A, 4.

Variari tamen in his multo minus miraberis, ſi animaduerteris, varietatem ſimilem occurrere etiam in compoſitis cum praepoſitione, ſine digammo, duabus vocalibus concurrentibus, dum modo alteram elidi, modo hiatum ſeruari videris, promiſcue. Ita eſt ἀμϕίεπον Ω, 804 et ἄμϕεπον Σ, 559 ἀμϕαγαπάζω et ἀμϕίαλος. ἀποαίνυμαι N, 262 vbi cf. Obſſ. ἀποαιρεῖσθαι et ἀϕαιρεῖσθαι ὑπόεικε (ab εἴκω, cedo) Λ, 204. ὑποείξομαι Δ, 62 et ὑπείξομαι A, 294. ἔπειμι. ἐπιὼν, et tamen ἐπιείσατο Λ, 367. Υ, 454. Φ, 424. μέτειμι. μετεισάμενος. N, 90. v. Obſſ. P, 285 et

tamen κατασίσατο Λ, 358. aut potius κατεείσατο v. Obff. vt διὰ πρὸ δ' ἐείσατο legendum eſt, v. ad Δ, 138. ἐπᾶλτο, ἐπάλμενος, et ἐπιάλμενος; Η, 15. v. ad Θ, 85. Η, 260.

Hactenus de verbis cum praepoſitione compoſitis. Nunc in *vocibus*, quae *ex binis aliis vocibus* compoſitae ſunt, obſeruantior eſt poeta digammi; nec tamen vbique. Sic μελιϝηδέα οἶνον Δ, 346 et tamen quoque Od. Π, 389 ἅλις θυμηδέ' ἔδωμεν. Ex εἴδω, ϝειδω, eſt ἠεροϝειδής. θεοϝειδής, e quo factum θεουδής. ιοϝειδής. μυλοϝειδής. At ἀλλοειδὴς factum triſyllabum Od. N, 194.

Cum intellectum eſſet, digamma interpoſitum ſiue inter duas voces, ſiue in media voce compoſita, vſum habere ad tollendos hiatus: coeptum eſt a viris doctis transferri illud ad alia quoque vocabula, in quibus duae vocales preſſe ſe ſequentes occurrunt, vt, digammo interpoſito, alliſio vocalium et hiatus tolleretur. Auctoritatem animaduerſioni ſubminiſtrauit Priſcianus in loco iam aliquoties excitato lib. I. p. 547. vbi dixerat *vbique Aeoles loco adſpirationis* vau *interponere. Hiatus quoque cauſſa*, inquit, *ſolebant illi interponere* ϝ *digamma; quod oſtendunt etiam poetae Aeolidae; vti Alcman*:. καὶ χεῖμα πῦρ τε δαϝιον. reliqua vide Excurſu ſup. III. p. 727. nam adiunxerat ex Epigrammate antiquo Δαμοϝοϝον. Λαϝοκοϝον. alio loco Δαϝος, *Dauus*. οϝις, *ouis* ita quoque ωϝον, *ouum*. Arriſere haec viris doctis, eorumque ingenia erexere ad perſequenda alia ſimilia. Ita res tandem verſa eſt tantum non in luſum, cum vbicunque duae vocales ſe exciperent, interponere iuuaret digammum.

Sunt tamen in his nonnulla, quae auctoritatem habent. Vt modo vidimus δαϝιος, quod eſt δήϊος, pro καυστικὸς, alias et pro πολέμιος. forte ſic *Laius*, fuit Λάϊος ex λήϊος. cf. Apollon. Dyſc. ad calc. Maittaire p. 435. A.

ὕλην olim pronuntiatam υλϝην factam eſſe ſyluam traditum eſt a grammaticis. Ad Homerum hoc nullum habet vſum, etſi a Clarke commemoratur ad Γ, 151 οἵ τε καθ' ὕλην. cf. Obff. ad B, 500 (vbi l. 2 pro ϝυλη

corrige ὕλϝῃ. Vellem pro his doceri posse, quomodo hiatus versus ferri possit Ξ, 285 ποδῶν ὕπ' ἐσσείετο ὕλη?

ὄϊς. *ouis* ex ὀϝις, factum quoque οἶς, vna syllaba. In Homero non occurrit οἶς, nec οἶν, sed tantum dissyllaba. ὀΐός. vt M, 451 ἄρσενος ὀϊός. ὀΐων. πῶυ μέγ' ὀΐων. O, 323. Σ, 588. De Λ, 677 τόσα πώεα οἰῶν v. Obss. μουνωθέντα παρ' ὀΐεσι Od. O, 385. At per diaeresin efferuntur. O, 373 τοῖς δ' ὀϝις λάσιος. Sic porro occurrunt in Homero ὀϝιος. ὀϝιν. ὀϝιες. ὀϝιων. ὀϝιεσσι, vt E, 137. hoc quoque ἐπ' ὄεσσι Z, 25. ὀϝις pro ὄϊας Λ, 245.

σιγαλόεις molestiam faciebat et sensu et etymo. Notarat Taylor ex Hesychio σιαλῶσαι pro ποικίλαι. abiisse hoc in σιγαλῶσαι, cum fuisset σιϝαλωσαι, noto more digammi in sigma versi. ergo viri docti acute suspicantur ductum inde esse σιγαλόεις pro ποικίλος. v. Obss. ad E, 226.

Huius digammi generis notatio parum vtilitatis affert ad lectionem et scriptionem poetae; Vsus eius interdum esse potest aliquis partim *in etymologia vocum*, partim *in prosodia saltem ad reddendam rationem syllabae productae.* In qua quidem doctrina multo plus interdum subtilitatis adhibitum est, quam ipsa res permittere aut fructum aliquem habere videbatur; etsi de his cum nemine contendere velim. In laude enim habendam censeo doctam subtilitatem, etiam in iis, quae praesentem vtilitatem non habent, modo vtiliora nec omittas nec contemnas. Paucissima de his monenda esse videntur: vt ne genus hoc prorsus a disputatione hac exulet.

Ad *etymologiam* igitur vsus digammi est in iis, quae ex antiquiore Graeco sermone, qui vulgo per Aeolicam dialectum declarari solet, repetenda sunt, siue quoad formam siue quoad notionem, maxime primitiuam et antiquiorem Sunt in his, quae lucem et accipiunt et accendunt ex mutatione digammi in alios sonos, tum, in sermone Latinorum maxime, in vocibus ex antiquiore

lingua Graeca petitis et inflexis. Jlluſtrantur quoque ex his nonnulla:

Si Ἀργεῖοι ſcriptum fuit Αργειϝοι, licebit forte aſſequi, quomodo *Argiui* latine dicti ſint. Ita ſuſpicor formam obliquorum caſuum in φι, de qua v. Excurſ. II. ad lib. VIII. (Θ) p. 522. ortam eſſe ex ϝι. vt νευρῆφι, Ἰλιόφι ex νευρηϝι. ϝιλιοϝι. Forte ipſum αὐτὸς fuit αϝυτος, ſi Sigeum marmor ſequaris. Sed ſunt huius generis alia, quae ſimilem vſum haud habent; ſic quod ὅλοὸς fuit ολοϝος, χειμάῤῥοος χειμαῤῥοϝος. ἀθρόος, αθροϝος. ἠώς, ηϝος. ηϝοῖος. ἀὴρ, αϝηρ. ὁμοῖϊος, ὁμοιϝος. (at vſum habet, quod Bentleius excogitauit vt metro ſuccurreret in ὁμοιΐου πολέμοιο, dum legit ὁμοιϊϝι πτολέμοιο· v. ad IX (J) 440.) ἤϊον pro ἤϊον. ab ἔω. εἶμι, vado. Probabile ſit in multis τὸ υ ortum habere ex digammo. Ἀτρεὺς ex Ατρεϝς (Dawes p. 171. 430. 439. Koen. ad Gregor. p. 231) βασιλεὺς ex βασιλεϝς. Ζεὺς ex ζεϝς. γλαὺς ex ϝλαϝς. vnde R. Payne Knight Υ, 172 ſcribebat ϝλαϝκιοϝων pro γλαυκιόων. ſicque omnino nomina in ευς. Obſeruationem ſemel factam non improbabo; at repetere et inculcare eam nolim ad faſtidium in ſingulis.

Probabile ſit, in multis τὸ υ ortum habere ex digammo. Ita vidimus αυατη apud Pindarum ex αϝατη factum. αὔω, *flo*, *ſpiro*, ex ἄω, αϝω, factum eſſe haud dubito, cf. ad Λ, 461. Jlluſtrari inde poteſt formatio certorum verborum: καίω, καύσω· ductum eſt a καω, καϝω, καυω. Sic κλαίω, κλαύσω, ex κλαω, κλαϝω, κλαυω. Φάω, Φαυω, Φαύσκω, πιΦαύσκω. ψαω, ψαυσω. χραω, χραυσω. cf. ad E, 138.

Alia inde obſeruatio ducta eſt, de verbis in εω, quae tempora habent ab ευω. ſic πλέω, πλευσω. fuerat enim πλεω, πλεϝω, πλευω. Sic δέομαι, δεύσομαι, et ipſum δεύομαι A, 468. ἐπιδεὴς vt ἐνδεὴς, et ἐπιδευής. At diſcernuntur δεύω, irrigo, et δέω, ligo. Θέω, Θεύσομαι, *curro*. ῥέω, ῥεύσω. χέω, χεύσω. vnde χέω. ἔχεα. ἔχευα et ἐχεύατο, ex εχεϝα. συλεύω factum ex συλέω, pro quo vſitatius συλάω. Pro ἀλέω eſt ἀλεύω. cf. ad E, 28.

In nonnullis plures formae frequentatae sunt, vt σεύω, ex σεω, σεϝω. et σύω, ex quo ἔσσυμαι.

Alterum vsum digammi in mediis vocibus dixi esse posse prosodicum *ad reddendam caussam*, cur interdum vocalem modo corripi, modo produci videamus sine caussa apparente. Prouocari, interdum non sine specie aliqua veri, potest ad digamma, quod olim voci insederit. Ita v. c. κυάνεος primam producit; cum tamen κύανος primam habeat breuem. Coniicit acute Payne Knight p. 68. interfertum in isto fuisse digammum κυϝανεος. Obseruationis inprimis vsus esse potest, in reddenda caussa, cur verba in υω alia producant vocalem, alia corripiant, aut cur idem verbum alia tempora habeat producta, alia correpta; scilicet modo interpositum esse ϝ, modo omissum. cuius rei similitudo aliqua est in Latino sermone. Antiquitus fuit *fuvo*, *fuvi*, *fuvimus*, inde *fuo*, *fui*, *fuimus*. *fluvo* et *fluo*, vnde *fluvius*. *fluvidus* et *fluidus*. Ita de λύω notissima est doctrina Clarkii, esse huius verbi tempora longa, λύσω, ἔλυσα, λῦσαι, ἐλύσατο, λύομαι, alia breui vocali, ἔλυον, λύον, λύομεν, λέλυται, λύθεν, λύσις, ἐξελύθεν. v. ad E, 293. Apertior res est, si iam audieris, fuisse λύω, et λυϝω, ab hoc producta, ab illo correpta venisse tempora. v. de his dicta sup. Excursu I. ad P. p. 407 sq. Iis, quae ibi laudata sunt, adde, quod primo loco memorare debebam, φύω. quod priorem habet productam in φύσω. πέφυκα, φῦλον. φυταλιή. Et tamen quoque τηλεθόωσα φύει Z, 148 πέφυα. φυή. φυτόν. φυτεύω. εὐφυής. φύσις, quae priore syllaba correpta sunt. Fuit ergo φυω et φυϝω. ἱδρύω in hunc censum retuleram, quia B, 191 est ἵδρυε λαούς. sed video hoc pronuntiari posse binis syllabis vt T, 284 λίγ' ἐκώκυε trinis, υε contractis. in hoc tamen occurrit κωκύει. ἐκώκυον Od. Δ, 259. Θ, 527. T, 541. Simili modo caussa reddi potest, cur verba in ιω, penvltima modo breui, modo producta occurrant. Caussa cur τιω, τισω, producta sint, esto, quia fuit τιϝω. τιϝσω. Recte hoc; enimuero vel sic vsu cognoscere necess-

se est, quaenam verba illa sint, in quibus hoc locum habeat. Reuocaui haec simpliciter ad duplices verborum formas, alteram producta, alteram correpta vocali; atque eas discendas esse obseruatione. v. Excurs. ad P, p. 404.

Bentleius eodem modo in verbis in οω et ωω interposuerat passim digamma: v. c. N, 125 κελευτιοϝων. ειλυφοϝων Λ, 156. τόξ' αφοϝωντα Z, 322. vtilitatem aliquam hinc profectam non vidi. Alii hoc etiam ad verba in αω intulere, vt caussam cur αω produceretur, intelligi vellent ex eo, quod olim scriptum esset αϝω. Sic *μαιμάω, impetu feror*, ex μαιμαϝω. ἐάω. ἐάσω ex εαϝω. εαϝσω. Potuere haec ita se habere; fructum tamen magnum inde percipi haud video; nisi omnino rem in generalem obseruationem vertas, vt dicas „vocales tres ambiguas α. ι. υ. omnino ex eo pendere, quod antiquissimis aetatibus in aliis vocibus cum adspiratione digammi pronuntiatae fuerunt, in aliis non pari modo.“ Etsi ea obseruatione admissa non magis intelligitur, quaenam illae voces sint, in quibus adspiratio illa locum habuerit aut non habuerit.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. XV—XIX.

XV (O)

Παλίωξις hic liber inſcriptus a grammaticis ex vſ. 69. vbi Sch. Vict. τινὲς δὲ, ἣν ἐποίησε Πάτροκλος ἀπέλασιν τῶν νηῶν, παλίωξιν καλοῦσιν. v. ad Ω, Exc. II. Sect. II.

p. 4. vſ. 4. l. 11. ὑπαπόδα. corr. ὑπαιπόδα.

p. 8. vſ. 15. ἐφόβησε δὲ λαοὺς, Sch. V. τινὲς· ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς· ἀντὶ τοῦ φοβεροὺς ἐποίησεν. ὡς· πάντας μέν ῥ' ἔλπει. ἀντὶ τοῦ ἐλπίζειν ποιεῖ. (Od. B, 91.)

vſ. 17. ſi vſ. 782. B. de Typhoeo reputo, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσω, et vſum τοῦ πληγῆναι, et πληγῆς de fulmine, quo vbique Iupiter deos terret, vt Θ, 12. πληγεὶς οὐ κατὰ κόσμον add. Θ, 455. O, 117. vereor, ne partes meas male egerim, poſthabita hac probabiliore interpretatione: vt minae Iouis Iunoni factae non aliter quam de fulmine accipiendae ſint.

p. 9. vſ. 21. ἐμὲ δ' οὐδ' ὧς — Ἡρακλέος θείοιο. En ſuppletorum verſuum quos ſaepe ſuſpicatus ſum, exemplum haud diſſimile aliis! Schol. Vict. τινὲς δὲ γράφουσι (poſt vſ. 21) „πρὶν τότε δή σ' ἀπέλυσα ποδῶν μυδροὺς δ' ἐνὶ Τροίῃ κάββαλον, ὄφρα πέλοιτο καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι." δείκνυνται γὰρ ὑπὸ τῶν περὶ πηγῶν οἱ μύδροι. Exſcripſit Scholion Euſtath. p. 1003, 12. vt et fecit ad vſ. 24. omninoque in hoc quoque libro communem fontem habuere vterque. Verſus emendatos exhibui iam p. 12. ad vſ. 30.

p. 12. vſ. 29. ἀνήγαγον αὖτις. Sch. Vict. ait πλεονάζειν ἀνὰ Ἀττικῶς. vt ἀνέπλεον Od. M, 234 et ἐκ Τροίης ἀνιόντα Od. K, 332. οἱ δὲ γράφουσιν· ἀπήγαγον αὖτις. vſ. 31. ἀπολλήξῃς. Sch. V. δι' ἑνὸς λ ὀφείλει γράφεσθαι. vſ. 32. ὄφρα ἴδῃς. Sch. V. ἴδῃ. χωρὶς τοῦ σ. et vſ. 41. μή δ' ἐμήν. τὸ δὲ μὴ ἀντὶ τοῦ οὐ. vſ. 50. μετ' ἀθανάτοισι. γράφεται καὶ ἐν. inſcite.

p. 15. vſ. 55. Ἀπόλλωνα κλυτότοξον. Sch. V. τινὲς, κλυτὸν αὐδήν. οὐκ οἶδε δὲ αὐτὸν Ὅμηρος ᾄδοντα, ἀλλὰ κιθαρίζοντα.

p. 19. 63. ἐν νηυσὶ πέσοιεν. tantum de Achiuis dictum: v. Obſſ. ad J, 235. Λ, 823. nunc et Sch. V. obſeruant: ἀεὶ ἐπ' Ἀχαιῶν τὸ, πέσωσι. „καί νύ κεν ἐν νήεσσι πέσον φεύγοντες Ἀχαιοί.“ Λ, 311.

Ad v. 64. Euſtathiana petita ſunt ex Schol. Vict. Vltima, quae in iis dixi eſſe obſcura, ſpectant eo, quod nude a poeta referuntur, non in actum ipſum deducta ſunt; hoc eſt, quod Schol. Vict. ſenſit, adiiciendo verba: ἐοίκασι γὰρ Εὐριπιδείῳ προλόγῳ ταῦτα. ἐνχρόνιος δέ ἐστιν ὁ ποιητής, (h. e. narrat geſta, ac ſi gerantur ante oculos noſtros.) καὶ ἐὰν ἄρα σπέρμα μόνον τιθείς. (v. c.) „κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή.“ (Λ, 603.) τάχα δὲ ὁ ταῦτα ποιήσας, (ἐποίησε) καὶ τό· ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην (A, 366) καὶ τό· ἤρξατο δ' ὡς πρῶτον Κίκονας δάμεν.“ (Od. Ψ, 310.) Praeclare haec. Hunc tandem grammaticum πεπνύσθαι dixero.

p. 22. vſ. 77. Ἀχιλλῆα πτολίπορθον. huius verſus immemores fuere grammatici, qui ad Φ, 550. notarunt, ſemel tantum Achillem ita appellatum eſſe, epitheto perpetuo Vlyſſis: πτολίπορθος Ὀδυσσεύς. Obſeruat tamen Schol. Vict. ad h. l. et addit: ἐπόρθησε γὰρ κ πόλεις.

vſ. 78. Sch. V. ὡς ἔφατ', τινὲς μετὰ τοῦτον γράφουσιν· Ζηνόδοτος ὑποταρβήσατο. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.“ Stupor librarii! Verſus eſſe debuit: οὐδ' ἀπίθησε θεὰ λευκώλενος Ἥρη Ζῆν' ὑποταρβήσασα, νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα.

vſ. 79. βῆ δὲ κατ' Ἰδαίων. Zenodotea lectio fuit βῆ δ' ἐξ Ἰδαίων. Adſcribam Scholion Vict. ad vſ. 82. ἔνθ' εἴη. Ἀρίσταρχος, εἴη, ἀντὶ τοῦ πορευθείη· ἐκ τοῦ εἶμι. τοῦ ἀνδρὸς δηλονότι λέγοντος, ἐκεῖ ἀπέλθοιμι, ἢ ἐκεῖ. Ἄλλως· τὸ εἴην σὺν τῷ ν, Ἀρίσταρχειοι, καὶ σημαίνει τὸ ὑπῆρχον· ὡς αὐτοῦ τοῦ ἀνδρὸς ἐπιλογιζομένου, οἷον, πορευοίμην. ὁ δὲ λόγος, εἰς ἐκείνην τὴν χώραν ἢ ἐκείνην πορευθείην. Habes exemplum perturbatae auctoritatis grammaticorum in excerptis Scholiorum. Verba Schol. Lipſ. ſunt: ἤει. παρὰ Ἀριστάρχῳ ἤειν μετὰ του ν̄. γράφεται εἴη καὶ (immo γρ. καὶ εἴη) ὑπῆρχε.

p. 24. ἔασε. Sch. V. παρῃτήσατο. τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι" Heſiodeum Ἔργ. 342.

p. 25. vſ. 90. ἀτυζομένη δὲ ἔοικας. Sch. Vict. ἀτιζομένη. σύμβαλλεται πρὸς τὴν ἀθέτησιν τῶν πρώην. — τάχα δὲ τεταραγμένη ὑπέστρεψε δι' ὑπόμνησιν τῆς ἀτιμίας.

vſ. 97. οἷα Ζεὺς — l. 3. „ἐνδείκνυται καὶ" lege οὐ κρυφίως ποιεῖ. Sch. V. notant πιφαύσκεται. ὑπερβολικῶς. ὡς ταῦτα ἤδη πεπραχότος τοῦ θεοῦ. ἐγὼ δέ κ' ἄγω Βρισηΐδα. A, 184.

p. 26. vſ. 103. ἰάνθη Sch. Vict. διεχύθη. Σοφοκλῆς· „ὡς ὧν Διὸς μέτωπον ἐκταθῇ χαρᾷ. ἰαίνειν δὲ κυρίως τὸ θερμαίνειν. αἶψα δ' ἰαίνετο κηρὸς, Od. M, 175. Emendatior legitur verſus Sophoclis in Fragment. Sophocl. ap. Brunck. n. LXXXVIII, p. 695. ſeruatus a Schol. Ariſtoph. Lyſiſtr. 9. et a Suida in voc. τοξοποιεῖν. ὡς ἂν Διὸς μέτωπον ἰανθῇ χαρᾷ pro ἰανθῇ in Schol. Ariſtoph. eſt ἐν ταύτῃ χαρᾷ. vbi vides veſtigia noſtrae lectionis ἐκταθῇ. Apponitur quoque verſus Homericus. vſ. 104. μενεαίνομεν. τινὲς, ἐριδαίνομεν.

p. 28. vſ. 116. ἰόντι. Sch. V. οὕτω τὸ τέλειον. τινὲς δὲ ἰόντα. vſ. 117. cf. ſup. ad vſ. 17. vſ. κεῖσθαι, ἀντὶ τοῦ, προβληθέντι. et ἀντιφράζεται τῷ· αὐτοῦ πήματ' ἔπασχον etc. E, 886.

p. 29. ad vſ. 125. compara Od. Ξ, 276 ſqq. ad vſ. 128. Scholion B. legitur quoque in Schol. Vict. et praemittitur οὕτω Πορφύριος.

p. 30. vſ. 134. Etiam Sch. Vict. *κακὸν μέγα. οὕτως ἡ Ἀριστοφάνειος. Ζηνόδοτος δὲ, θεοῖς μέγα πῆμα φυτεῦσαι.* vſ. 141. *ῥῦσθαι. συστέλλει δὲ ὁ Θρὰξ τὸ ῥῦσθαι. τὸ γὰρ πλῆρές ἐστι, ῥύεσθαι. (τὸ σώζειν) ἀργαλέον δὲ, τὸ ἀδύνατον.* vſ. 144. *θεοῖσι μετὰ, ἐν θεοῖς. οὐκ ἀναστρέφεται δὲ διὰ τὴν συναλοιφήν.* voluit dicere *μετὰ* referri ad *ἀθανάτοισι.*

p. 31. vſ. 138. Schol. Par. *ἦος. Ἀπολλώνιος φησὶν ἐν τῷ περὶ ἐπιῤῥημάτων. ἠὺς καὶ γενικὴ, ἠέος, καὶ ὑπερθέσει τοῦ ε, ἕῆος.* parum docte.

p. 32. vſ. 153. *θυόεν νέφος.* Sch. V. *θυόεν δὲ εὐῶδες· θύου δ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει.* (Od. E, 60) *φασὶ δὲ οἱ φυσικοὶ, τὰ ηθα σταδίοις ὑπερέχοντα τὴν γῆν ὑφ' ἥμην· (ὑφιεμένην) νεφελίζεσθαι. ἔστιν οὖν αἰθέριον νέφος τὸ περικείμενον.* Latet in monſtro, *τα ηθα* numerus *ὀκτὼ*, per *η* (*ἦτα*) ſcriptus: ea quae octo ſtadiis ſupra planum ſolum eminentia.

p. 33. vſ. 162. *εἰ δέ μοι. Ἀμμώνιος, εἰ δέ μου.* vſ. 164. *ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. τινὲς, θελήσῃ ἀντὶ τοῦ δυνηθῇ. οὐδ' ἔθελε προρέειν* (Φ, 366.) *ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἠδύνατο.* ad 165. etiam Sch. Vict. *τινὲς ἀστερίσκους αὐτοῖς περιτιθεῖσιν, ὡς μεταχθεῖσιν ἀπὸ τῶν Ἴριδος λόγων.*

p. 36. vſ. 172. l. 5. *διέπτη.* vt *ἐξέπτη* Heſiod. E, 98. ad vſ. 179. Sch. V. *πολεμίξων δὲ, διὰ τοῦ ξ. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ σ.* ad vſ. 187. *ἐκ Κρόνου. οὕτως διὰ τῶν β' κκ. καὶ πολλοὶ ἀπὸ τῆς σχολῆς. εἰ δὲ εἴη, τε Κρόνου; λείπει ἡ ἐκ, ὡς ἐν τῷ· αἱ δὲ βόες χρυσοῖο τετεύχατο.* (Σ, 574.)

p. 41. vſ. 197. *υἱάσι.* Sch. Vict. *τινὲς δὲ, υἱέσιν. Ἀττικὸν ἁμάρτημα.* et ad vſ. 203. *τοῦτο τὸ ἔπος,* (203. 204) *ἦ, ὃ καὶ ἄμεινον, πάντα τὸν λόγον τῆς Ἴριδος, Ζηνόδοτος ἐσημειώσατο.*

p. 45. vſ. 225. *ἐνέρτεροι. Ζηνόδοτος γράφει· οἵπερ ἐνέρτατοι.*

p. 48. vſ. 241. *ἀμφὶ ἓ γιγνώσκων.* Sch. V. *ὀρθοτονητέον δὲ τὴν ε̄. εἰς σύνθετον γὰρ μεταλαμβάνει. Χρύσιππος*

δὲ ψιλοῦν (scil. Φησι) τὸ ε, ὡς περισσεῦον. καί Φησιν· ἀμφιγνοῶν, ἀντὶ τοῦ, ἀμφιβάλλων.

p. 51. vs. 256. Φοῖβον Ἀπόλλωνα χρυσάορον. Scholion ad h. l. v. sup. ad E, 509. Quae ex Eustathio memoraui de Paeone et Apolline pro eodem habito a Zenodoto, ita exponit Schol. Vict. ad vs. 262. Ζηνόδοτος ὁ Μαλλώτης ἐκ τούτου συνάγει, ὅτι Παιήων ἐστὶν Ἀπόλλων, εἴ γε αὐτὸς ἐπιῤῥώννυσι τὸν Ἕκτορα.

p. 52. 265—8. Quae Eustath. habet ex antiquis, sunt in Victorianis. Reliqua quae in his sunt de ἀκοστήσας et κροαίνων, vidimus sup. ad Z, 506. Iam ad vs. 265. εἰωθὼς notatur: Ζηνόδοτος τοῦτον μόνον γράφει, Ἀρίσταρχος δὲ καὶ τοὺς ἄλλους γ'. (266. 7. 8.) ad 269. πόδας καὶ γοῦνατ'. τινὲς δὲ τὸ γενικὸν, τὸ, γυῖα. hoc praeferam. et vs. 270. ὀτρύνων. τινὲς δὲ, ὀτρυνέων.

p. 53. vs. 252. ἐσσεύοντο. Etiam Sch. V. αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ α, ἐσσεύαντο. Mox l. 9. scribe ἀγροιώτας. Etiam Od. Π, 218 ἀγρόται pro venatoribus dicti accipiuntur a grammatico.

p. 54. vs. 274. οὐδ' ἄρα τέ σφι. Schol. V. τινὲς δὲ ταῖς σφι. saltem scrib. τῆς φι. vs. 277. εἴως μέν. Ζηνόδοτος γράφει, τείως. vs. 288. ἦ θήν μιν. Sch. V. ὅτι τὸ ἦ θὴν ἀντὶ τοῦ· ὄντως που. οἷον καὶ ἀλλαχοῦ· ἦ θήν σ' ἐξανύω γε. Λ, 365.

p. 58. vs. 315. χρόα λευκὸν etiam Sch. Vict. habent.

p. 60. vs. 333. Scholion Vict. ad h. l. de Medonte Oilei filio notho v. sup. Sch. Vict. ad N, 694. Et ad vs. 336. ἦν ἔχ' Ὀϊλεύς. Etiam Sch. V. (vt alii ad vs. 333) τὸν Ὀϊλέα Ζηνόδοτος ἑπόμενος Ἡσιόδῳ καὶ Στησιχόρῳ, χωρὶς τοῦ ο ὀνομάζει, ὀνομάζει Ἰλέα, τὸ δὲ ὁ ἄρθρον Φησί. γελοῖον δὲ etc.

p. 61. vs. 341. Δηΐοχον δὲ — μόνον τοῦτόν Φησιν Ἑλλήνων ὄπισθεν βεβλῆσθαι. καὶ Ἠϊονεὺς δὲ ἐν τῇ Η vs. 11) ὑφ' Ἕκτορος οὕτως ἀναιρεῖται. τούτου δὲ (Deiochi) οἱ ἀπόγονοι Σάμον ἐξ Ἀθηνῶν συνῴκισαν.

p. 64. vs. 358. ὅσον τ' ἐπὶ — debebat scriptum esse ἔπι. nam est ἐφ' ὅσον. pro ἐπὶ τόσον, ἐφ' ὅσον. vs.

359. etiam Sch. V. ἧσι. δασυντέον. ἐπέκταται γὰρ τὸ ἡ. ὅπερ ἡ συνήθεια μετὰ προθέσεώς φησιν, ἀφῇ. nec aliud habuiſſe videtur Sch. Lipſ. etſi ἥσει praefixum eſt: nam Schol. ἐπέκτασις τοῦ η. ἢ πέμψει. ad vſ. 371. χεῖρ' ὀρέγων. οὐ χεῖρα, ἀλλὰ χεῖρε δυϊκῶς.

p. 67. vſ. 385. ἵππους δὲ — Sch. V. tantum haec habent: πρὸς τὴν ἰδιότητα τῆς μάχης. ὅτι οἱ μὲν ἐπιβεβηκότες ταῖς πρύμναις, οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἵππων, ἵνα ἀφ' ὕψους μάχοιντο. εἰσήλασε δὲ τοὺς ἵππους διὰ τῆς ὑπὸ Ἀπόλλωνος γενομένης κελεύθου.

p. 69. vſ. 393. καὶ τὸν ἔτερπε λόγοις. Sch. V. τινὲς, ἔτερπε λούων. (λοῶν vel λοέων duab. ſyll.) τοὺς γὰρ νοσοῦντας ἔλουον. φησὶ γάρ· „εἰσόκε θερμὰ λοετρὰ — Ξ, 6. 7. ἄμεινον δὲ, λόγοις. Et in vſſ. Menandri in Obſ. extr. pro θελκτήρια Vict. habet κουφίσματα. vſ. 398. Sch. V. προσηύδα in contexto; et ἔπος ηὔδα. οὐ προσηύδα. (hoc pro var. lect.)

p. 71. vſ. 412. εὖ εἰδῇ σοφίης. ἀντὶ τοῦ, τέχνης. διὸ φασὶ μὴ εἶναι Ὁμήρου τὴν Ὀδύσσειαν διὰ τὸ μὴ εἶναι ἐκεῖ σοφίαν. (non occurrere) πᾶσαν (δὲ) τὴν τέχνην οὕτω καλοῦσι, (καὶ) σοφοὺς τοὺς τεχνίτας. καὶ τὸν κιθαρῳδὸν σοφιστὴν Σοφοκλῆς, καὶ τὸν ῥαψῳδὸν Εὔπολις. οἱ δὲ φιλόσοφοι τὴν σοφίαν εἶναι θείων καὶ ἀνθρωπίνων, καὶ τῆς περὶ ἑκατέρων αἰτίας. ὑποθημοσύνῃσι δὲ, ταῖς διδασκαλίαις.

416. μιῆς περὶ νηὸς, ἴσως τῆς Πρωτεσιλάου. et vſ. 420. νῆα, τὴν ἀμφήριστον.

p. 73. vſ. 431. Κυθήριον. τινὲς διὰ τῶν δύο ρρ. καὶ τοὺς Καθηρεῖς δημότας Ἀττικῆς φασὶν, οὓς μᾶλλον οἰκείους εἶναι Αἴαντι. (quis putet Athenarum δήμους iam tum fuiſſe!) vſ. 442. ξυνέηκε. ἀντὶ τοῦ, ἤκουσε. vſ. 445. de κλειτὸν Ἀγλαὸν, vt hoc ſit nomen proprium, diſertum eſt Scholion etiam in Cod. Pariſ. Quid autem in Schol. A. ſit κόσμου, non aſſequor; an fuit κυρίου?

p. 76. vſ. 451. αὐχένι γὰρ οἱ ὄπισθε. Sch. V. Ἀριστοφάνης, πρόσθεν, γράφει. καὶ ἔστι μᾶλλον εὔλογος ἡ γραφή. Et 468 ὅ τε μοι β. Sch. V. ἀντὶ τοῦ ὅστις. οἱ δὲ,

ὅτε, (vti) ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσι (Od. N, 129) ἀντὶ τοῦ, ὅτι.

p. 81. vſ. 492. καὶ οὐκ ἐθέλῃσι. Sch. V. ἀντὶ τοῦ μὴ θέλῃ.

p. 83. 84. vſ. 502. bene Sch. V. σωθῆναι μετὰ νίκης. ἐπεὶ τοῦ δίχα νίκης σωθῆναι κρείσσων ὁ θάνατος. Et vſ. 513. ὧδ' αὔτως. ἀντὶ τοῦ οὕτως. οὐ τοπικῶς. Et vſ. 526. de *Lampo* v. Υ, 238. vſ. 531. *Ephyram* Elidis contendit eſſe; et eandem eſſe Od. B, 328 intelligendam.

p. 90. vſ. 532. Εὐφήτης. Sch. V. ζήτει, περὶ τούτου, τίς ἐστί. ſuauiter! ego vtique haud quaeram. vſ. 534. ὅς οἱ καὶ τότε. περιττὸς ὁ στίχος. recte cenſet. dicta res iam erat vſ. 529. πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ. Porro vſ. 543. ἐλιάσθη reddit ἀπεκλίθη.

p. 93. vſ. 556. οὐ γὰρ ἔτ' ἐστὶν, ex alio grammaticorum canone ſcribitur ἔτ' ἔστιν. v. Hermann. Gr. gr. p. 89. vſ. 571. εἴ τινά που. Sch. V. ὅτι τῷ εὐκτικῷ ἀντὶ προςτακτικοῦ ἐχρήσατο. ὥς φησι Διονύσιος.

p. 97. vſ. 593. Τρῶες δὲ — ita euentum habent dicta Iouis Λ, 207 ſq.

p. 100. vſ. 610. Ἕκτορος, αὐτὸς γάρ οἱ. Etiam Schol. Vict. ἀθετοῦνται στίχοι ε̄, ὡς περιττοί. οὐδὲ παρὰ Ζηνοδότῳ ἦσαν οἱ ε̄.

p. 102. vſ. 625. κῦμα ἀνεμοτρεφές. additum in Schol. Vict. poſt τὸ εὔτονον. καὶ Σιμωνίδης· „ἀνεμοτρεφέων πυλάων“ εἴρηκε. (an πτελεάων, vlmorum?)

vſ. 626. Contraria profert Sch. Vict. δεινὸς ἀήτης. — ἔνιοι δὲ ἀγνοήσαντες πεποιήκασι, δεινὸς ἀήτη, ὡς· κλυτὸς Ἀμφιτρίτη. — vſ. 627. ναῦται. οἱ ἐν τῇ νηΐ. „ἢ ναύτῃσι τέρας“ (Δ, 76) ὁ δὲ Αὐτόχθων πρὸς ἐπίτασιν τοῦ κινδύνου, φησιν. ἐπιβάτας γὰρ καὶ βραχὺς κίνδυνος κλονεῖ etc. vt in Sch. B. Et ad vſ. 628. poſt Ἄρατος· ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον· καὶ Καλλίμαχος· „μέσον ἐπὶ ναύταις.“ (mutila) vſ. 629. ἐδαΐζετο, διεκόπτετο ἡ ψυχὴ ἀγωνιῶσα. πρὸς τὸ τελευταῖον δὲ τῆς παραβολῆς, τὸ, τρομέουσι δέ τε φρένα ναῦται, τὴν ἀνταπόδοσιν ἐπήγαγε τῆς παραβολῆς.

p. 105. vf. 639. Sch. V. Κοπρεὺς Ἠλίου, παῖς τοῦ Πέλοπος. (corrige: Κοπρεὺς, παῖς τοῦ Πέλοπος, τοῦ Ἠλείου. Idem vitium erat in libb. Apollodori II, 5, 2.) ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Βοιώτιος, Ἁλιάρτου παῖς. (cf. Schol. Jl. Ψ, 346.) Ad verba: ὃς Εὐρυσθῆος ἀ. φασὶν, Ἥρας αὐτῷ παραστάσης ἐπιτάσσειν, τὸν δὲ, Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς εἰπόντων, ὡς διὰ τοῦτο ἔσεται ἀθάνατος, καταδέχεσθαι. οἱ δὲ παιδικὰ Ἡρακλέους θέλουσιν Εὐρυσθέα· διὸ χαριζόμενον αὐτῷ ἐπιτάσσεσθαι τοὺς ἄθλους. vltima petita e lusibus poetarum certi generis. 641. τοῦ γένετ' ἐκ πατρὸς h. e. ἐξ οὗ Κοπρέως) Sch. V. οὐ κεκράτηκε τῆς φράσεως, ὥς φησιν Ἄτταλος. τὸν μὲν γὰρ λίαν ἐπαινεῖ, τὸν δὲ ἀποδοκιμάζει. ὥστε οὐκ ἔστιν ἐκ συγκρίσεως ὁ λόγος. et iterum ad πολὺ χείρονος. οὐκ εὖ ἡ σύγκρισις. vf. 645. ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο. — ἀντὶ τοῦ ἐνεπελάσθη. οἱ δὲ, ἐβλάβη. Ἰακῶς. φησὶ γοῦν τὸ πρόσθ' ἐνιβλαφθείς. vf. 651. ad ea Scholia, quae ex Sch. B. notata sunt, post ἀηθὴς δὲ Ὁμήρῳ ἡ τοιαύτη συναλοιφὴ addunt Sch. Vict. Ἄτταλος δὲ συγκοπήν φησιν, ὡς ἐν τῷ πὰρ Ζηνί. E, 1 et al.

p. 109. vf. 653. εἴσωποὶ — Etiam Sch. V. ἐντὸς ἑαυτῶν αἱ νῆες ἀνέλαβον τοὺς Ἕλληνας. vf. 657. ἀνὰ στρατόν. νῦν τὸ στρατόπεδον. bene. vf. 666. etiam Sch. Vict. τρωπᾶσθαι. ἀντὶ τοῦ τρωπάασθαι. vf. 668. in Schol. vulgato Ven. B. εἰ μὴ λέγοις, interponitur in Sch. Vict. ὡς λείπει ἄλλα ποιήματα, δι' ὧν ἐδεδήλωτο ταῦτα. ἢ καὶ ἀποῦσα ἀφήρηται· ὡς τό· εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη αὐτῷ ποιπνύσαντι· (Θ, 219) Τήλεφος δὲ, ὡς ἐπὶ Διομήδους ἀκούει· (E, 127) ἐν σχήματι δὲ ἐδήλωσεν, εἰ σκότος εἶχον.

p. 115. vf. 679. ad κελητίζειν. Sch. Parif. κέλης. μονάμπυξ (quod ap. Pindar.) ὁ νῦν λεγόμενος, σελάριος. atqui *equus sellarius* est ὁ διφροφόρος.

p. 116. vf. 680. Etiam Sch. Vict. συναείρεται norat, in ceteris conuenit cum Eustath. qui vetus Scholion exscripsit. vf. 683. Δημήτριος δὲ ὁ Γονύπεσος τεθεωρηκέναι (φησὶ) τοῦ μεταβαίνοντος ἀνεμποδίστου, τηροῦντος τὸν δρόμον τῶν ἵππων, κατέχοντος τοὺς χαλινούς. καὶ νῦν δὲ

ἐν Ῥώμῃ ποιοῦσί τινες. — vſ. 688. οὐδὲ μὲν Ἕκτωρ. Sch. V. τινὲς ἐπισυνάπτουσι τούτῳ τόδε· ἀλλὰ πολὺ προθέεσκε τὸ ὃν μένος οὐδενὶ εἴκων. (ex X, 458. 9.) Voluerunine comparare loca? vſ. 705. Proteſilai naues priore ordine cum Aiacis nauibus: N, 681. 2. Schol. Vict. argutatur in voc. ἔνεικε, ex vulgari obſeruatione de Φέρειν et ἄγειν, appoſito quoque vſ. H, 467. Obſeruat quoque ſcripſiſſe nonnullos per exclamationem: οὔτ' αὖτις ἀπήγαγε. οὐδ' ἀφίκετο!

p. 122. vſ. 713. μελάνδετα. addunt Sch. V. μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.

p. 125. vſ. 725. ἀνώγει. Etiam Sch. V. τινὲς περισπῶσι. (ἀνωγεῖ) διὰ τό· „ἠνώγει Πετεῶο“ M, 355 ductum ab ἀνωγέω. ἀλλ' ἔστιν· „ἀγορῇ Μενέλαον ἄνωγεν“ Λ, 139. vſ. 737. οὐ μέν τι. οὕτως Ἀρίσταρχος χωρὶς τοῦ σ. τινὲς δὲ, οὐ μέν τις. vſ. 740. Etiam perperam Sch. V. πόντῳ κεκλιμένοι. περικλειόμενοι. συνέσταλται δέ. (ſcil. ι. pro ει) ὡς τό· „τρὶς δὲ περίστειξας“ ita ſcribitur: Od. Δ, 277.

XVI (Π)

p. 138. 1. περὶ νηὸς μάχοντο. Schol. Vict. ἡ δὲ περὶ ἀντὶ τῆς, ἐπί.

5. τὸν δὲ ἰδὼν ᾤκτειρε. Ἀρίσταρχος γράφει· θάμβησεν. οὐ γὰρ ἂν ἔπληξεν ἐν τῷ πυνθάνεσθαι, εἴπερ ᾤκτειρεν.

p. 139. vſ. 8. ἀνώγει. Sch. Vict. accepit ἀνωγεῖ ſcriptum; prouocans ad ἠνώγεον, H, 394. (v. ſup. ad O, 725) et ad ἠνώγεα Od. J, 44.

p. 141. Sch. V. Πηλέως υἱέ. οὕτως Πτολεμαῖος. οἱ δὲ ὑπομνηματισάμενοι Ἰακῶς. (ſc. Πηλέος)

p. 142. vſ. 27. βέβληται δὲ καὶ Εὐρύπυλος. hinc verſus traductus putatur ad Λ, 661. quod notare voluit Sch. Vict. Et ad vſ. 25. βέβληται μὲν ὁ Τυδείδης. Ἀριστοφάνης ἄνευ ἄρθρου.

p. 145. vſ. 35. ὅτι τοι νέος. fuere qui ſcriberent ὃ pro δι' ὃ, τι οἱ. Ἀρίσταρχος δὲ γράφει ὅτε τοι.

p. 146. vſ. 46. *μέγα νήπιος* per exclamationem Sch. B. Vict. qui addit exemplum *νηπίη, οὐδ' ἐνόησεν.* Jl. X, 445 Porro vſ. 147. mirum eſt laborare in hoc omnes grammaticos, probant *τὸ λίτεσθαι* Schol. A. B. cum Lipſ. et Vict. qui ex ceteris eſt emendandus.

p. 147. vſ. 53. *ὁππότε δή.* *'Αρίσταρχος· ὁππότε τις.* et *ἀμέρσαι, ἀποστερῆσαι. ἀπομερίσαι. ἀποδιῶξαι.*

p. 148. vſ. 57. *πόλιν εὐτείχεα. τὴν Πήδασον οἱ τῶν Κυπρίων ποιηταί.* (ergo plures auctores carminis?) *αὐτὸς δὲ Λυρνησόν.* (B, 690. T, 60) *σημειωτέον δὲ τοῦτο πρὸς τὸ* (A, 129.) *δῶσι πόλιν Τροίην εὐτείχεον, ὅτι οὐ μόνον Τροία εὐτείχεος.* Et ad vſ. 59. *μετανάστην.* Sch. Lipſ. qui in hoc, et in ſuperiore iam libro, meliorem excerptorem Scholiorum nactus eſt, *ὁ μὲν 'Αρίσταρχος, μετανάστην, καὶ πρὸς Βρισηΐδα ἀκούει· ὁ δὲ 'Ηρωδιανὸς αἰτιατικὴν ἀντὶ γενικῆς φησιν, ἵν' ᾖ, ὡς ἐκ χειρὸς ἀτιμήτου μετανάστου ἀφείλετο.* Schol. Vict. *ἐν τῇ Μασσιλιωτικῇ καὶ τῇ 'Ριάνου μετανάστειν* (ſcrib. — *στὴν*) *καὶ ἀκούουσι τὴν Βρισηΐδα.* (ergo iam accentus in iſtis? an fuit *μετάναστιν*?)

vſ. 61. 62. *οὐ πρὶν* — reſpicit J, 646 ſq.

p. 153. 80. *νεῶν ἄπο λοιγὸν ἀμύνων.* Sch. V. *ἀπὸ — ἀμύνων, ἀπαμύνων. οἱ δὲ ἀναστρέφουσι τὴν ἄπο.*

p. 155. vſ. 93. *μή τις ἀπ'. τοὺς γ ἀθετεῖ Ζηνόδοτος.* (qui reiecerat iam vſſ. 89. 90.) *καὶ ἀντ' αὐτοῦ γράφει· „ μή σ' ἀπομουνωθέντα λάβῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ.“ ὃν παρῳδεῖ Διονύσιος ὁ Θρᾷξ, ἀντὶ τοῦ λάβῃ, δάκῃ, λέγων.* En acumen grammaticum! acutior tamen Zenodotus in eo, quod fraudem ſenſit interpolationis.

p. 156. vſ. 97. *Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε πάτερ.* Plenum Scholion, e quo excerpſere Ven. et Euſtath. nonnulla, eſt in Cod. Victor. *παντελῶς ἐκβλητέον τοὺς δ στίχους· πρῶτον, ὅτι παιδιώδης καὶ ἀδύνατος ἡ εὐχή. εἶθ' ὅτι φθονερά, εἶτα ἐρωτική. τί δὲ ἠδίκησαν οἱ Μυρμιδόνες; πῶς δὲ Φοῖβον ἐπικαλεῖται, ὃν ᾔ ιουσεν ὑπὸ Θέτιδος φονέα ἑαυτοῦ ἔσεσθαι;* (Φ, 277. v. inf. ad Σ, 9. p. 427.) *τί δὲ θαυμαστὸν, εἰ ἐρήμην πορθοῖεν πόλιν. καὶ τὸ λύειν τὰ οἰκοδέ-*

μων ἐστί. πῶς δὲ τὸ νῦν οὐ θεῖαν (f. corrig. ἐκδύειν) δηλώσει; καλῶς οὖν Φησιν Ἀρίσταρχος, Ζηνόδοτος (δὲ) ὑπώπτευκεν, ὡς εἶεν παρεντεθέντες οἱ στίχοι ὑπὸ τῶν ἀρσενικοὺς ἔρωτας λεγόντων εἶναι παρ᾽ Ὁμήρῳ, καὶ ὑπονοούντων, παιδικὰ εἶναι Ἀχιλλέα Πατρόκλου.

p. 161. vſ. 117. l. 5. Schol. Vict. qui idem Scholion memorat, habet quoque ἕως νῦν παρὰ Ἴωσιν οἱ κολοβοκέρατοι κριοὶ κόλοι λέγονται. vſ. 121. κεῖρε maluit quoque Victor. nam Schol. παρατατικός· (male ſcriptum παραταττικὸς, et in Ven. B. παραστατικῶς) et ſic reliqua vt in Ven. B.

p. 162. vſ. 127. Schol. Vict. ἐρωήν. ἰωήν. ὁρμήν. παρὰ τὸ ἱέναι. vſ. 134. τινές· ποικίλον, ἀστερόεντα, κακῶν βελέων ἀλεωρήν. καὶ γάρ: ξεῖνος γάρ οἱ ἔδωκε δηΐων ἀνδρῶν ἀλεωρήν." Jl. O, 532. 533.

p. 165. vſ. 142. Sch. V. οἱ δὲ πλάττονται λέγοντες ὡς Πηλεὺς μὲν παρὰ Χείρωνος ἔμαθε χρῆσιν αὐτῆς, (τῆς μελίης) Ἀχιλλεὺς δὲ παρὰ Πηλέως. οἱ δὲ οὐδένα ἐδίδαξεν. καὶ ὁ τῆς μικρᾶς Ἰλιάδος ποιητής· „ἀμφὶ δὲ πόρκης χρύσεος ἀστράπτει, καὶ ἐπ᾽ αὐτῶν δίκρος αἰχμῆς." (ἐπ᾽ αὐτῷ δικρόος αἰχμή. Sic verſus a Pindari Schol. laudatos ad Nem. VI, 85 olim iam exhibueram in Exc. I. ad Aen. II. Virgil. vbi de Jliade parua agebam.)

vſ. 144. Πηλίου ἐκ κορυφῆς. Sch. V. ἐστὶ δὲ ἄκρα Χειρώνειος ὑπὲρ Σκιάδος ἄκρης, πρὸς Ζέφυρον ἄνεμον νεύουσα· ἔνθα ᾤκει ὁ Χείρων. Plin. XVI, ſ. 24. fraxinus — *multum Homeri praeconio et Achillis haſta nobilitata.*

p. 167. vſ. 150. Sch. Vict. καὶ οἱ Ἐριχθονίου ἐκτορέου. leg. ἐκ Βορέου. v. Υ, 223.

p. 168. vſ. 155. θώρηξεν Sch. Vict. ἄμεινον, ἐκόσμησε. „τοὺς δ᾽ αὐτοὶ βασιλῆες ἐκόσμεον" Ξ, 379. ἑαυτὸν γὰρ ἕκαστος θωρήσσει. καὶ ὡς, μὴ εἰρημένον, νοῆται, διὰ τοῦτο σὺν τεύχεσιν.

p. 170. vſ. 163. περιστένεται δέ τε γαστήρ. Sch. V. ſic: Ἀρίσταρχος ἀντὶ τοῦ περιτείνεται διὰ τὴν πλησμονήν. ὡς Φερέβιος, Φερέσβιος. οἱ δὲ στένει (gemit? niſi f. στένεται) διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν. οἱ δὲ, στενοχωρεῖται, ὡς

στεινόμενος νεκύεσσι. et vſ. 166. ῥώοντο. ἐῤῥωμένως περὶ αὐτὸν συνίσταντο.

p. 170. vſ. 170. πεντήκοντ' ἔσαν ἄνδρες. Sch. V. καὶ Πίνδαρος πεντήκοντα ἐρετμούς φησι τὰς ναῦς Ἀχαιῶν εἶναι. refer inter Fragmenta. vſ. 174. Σπερχειὸς ἐκ Πίνδου κατιὼν καὶ δι' Αἰνιάνων καὶ Δολόπων εἰς θάλασσαν ἐρεύγεται εἰς τὸν Μηλιακὸν ἐκδιδοὺς κόλπον. οἱ δὲ διὰ Μηλίδος καὶ Φαρσάλου ἐπὶ Θερμοπύλας, ἔνθα Πυλαίας Δήμητρος ἱερόν.

p. 171. ad vſ. 174. l. 5. „nec monendum" leg. nec mouendum. et p. 172. l. 10. „alii Laodamiam" in Sch. Vict. eſt: Σουΐδας ἐκ Λαοδαμείας τῆς Ἀλκμαίονος. — Ζηνόδοτος δὲ Κλεοδώραν φησὶν, Ἡσιόδου καὶ τῶν ἄλλων Πολυδώρην αὐτὴν καλούντων. Idem Sch. Vict. ad Schol. B. extr. de Pelore gigante: φασὶ Πέλωρα τὸν γίγαντα σπερχόμενον ὑπὸ Ποσειδῶνος ἅλλεσθαι εἰς τὸν ποταμὸν, καὶ πληγέντα τὴν πρυμνὴν . . . ἀποθανεῖν.

p. 173. vſ. 183. ἐν χορῷ. Sch. V. ἀθετεῖται. ἠδέσθη γὰρ ἂν τὴν θεόν. Porro ad χρυσηλακάτου. χρυσοῖς βέλεσι χρωμένης. τὸν κάλαμον γὰρ τῶν βελῶν τινες ἠλακάτην φασί. καὶ Αἰσχύλος ἐν Αἴτναις τοὺς ποταμοὺς πολυηλακάτους φησί.

p. 175. ad vſ. 185. de ſcriptura ἀκακῆτα v. Schol. ad A, 540. ad vſ. 188. πρὸ φόωςδε. quod aliis erat προφόωςδε, p. 176. l. 1. recte ſuſpicatus eram Ariſtarcheam lectionem fuiſſe ἐξάγαγε φόως δε. nam Schol. Vict. Ἀρίσταρχος χωρὶς τῆς πρό. — προφόωςδε. ἢ περισσεύει ἡ πρό, ὡς· νῆας τε προπάσας. ἢ τόπον δηλοῖ. ὡς· διὰ πρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν. (N, 388) οἱ δὲ, ὅτι πρὸ τοῦ γαμηθῆναι τῷ Ἐχεκλεῖ ἐγεννήθη. —

p. 177. vſ. 202. μηνιθμόν. τὸν τῆς μήνιδος χρόνον. ὃς ἦν μετὰ τῆς παρούσης ἡμέρας ἑκκαιδεκάτης πρὸς τῷ ἐν τῇ Η ζήτημα. (ad H, 421) recte computat grammaticus: v. Excurſ. I. ad lib. XVIII. p. 574. et 576.

p. 178. vſ. 207. l. 1. ſcribe: ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε vulgo lectum; θαμὰ βάζετε, Ἀρίσταρχος Ἰακῶς. Sch. Vict. ταῦτα μ'. τὸ πλῆρες ταῦτά μοι. ἢ ἐβά-

ζετε εἰς ἐμέ. ταῦτα ἅμα, (quod esset ταῦθ' ἅμ' ἀγειρόμενοι) οὐχ ὑγιῶς. vs. 215. κόρυς κόρυν. ἀνέρα δ' ἀνήρ. τινὲς, κόρυθα. (κόρυθ' ἀνέρα) non enim esse κόρυν a κόρυς, sed: „καὶ κόρυθα βριαρήν" Λ, 375. 217. ὡς πυκνοὶ, καὶ κατὰ στίχον ἔστασαν, ὅ ἐστι βάθος, καὶ κατὰ ζυγὸν, ὅ ἐστι κατὰ μέτωπον. vs. 218. δύ' ἀνέρε θωρήσσοντο. γράφεται καὶ, θωρήσσεσθον. (immo θωρησσέσθην.)

p. 180. vs. 222. δαιδαλέης. δαίδαλα ἔλεγον τὰ ποικίλα κατασκευάσματα. ἀπὸ Δαιδάλης, τῆς Μήτιδος μητρὸς, παρ' ᾗ Ἀθηνᾶ ἐτράφη. transtulit hinc τὸ μύθευμα Eustathius. vs. 223. θῆκ' ἐπὶ νῆας. οἱ περὶ Ζηνόδοτον, θῆκ' ἐπὶ νηὸς ἰέντι. vt notatum a Schol. A. 224. οὔλων τε ταπήτων. οὖλος, crispus, de veste. Plin. VIII c. 73. *est et hirtae pilo crasso in tapetis antiquissima gratia; iam certe priscos iis vsos, Homerus auctor est.* 221. 228. χηλός. οἱ δὲ παρὰ τὸ χωρῶ (immo χέω, χωρῶ). Λάκωνες μὲν κιβωτὸν βούλονται, ἄλλοι λάρνακα, Μιτυληναῖοι δὲ ἀντίπηγα. Inf. ad Σ, 413 λάρνακα, τὸ Ἑλληνικὸν, τὸ δὲ ἀντίπηξ δῶρον καὶ γαζοφυλάκιον. ἀρτάβη Περσικόν. (forte Δωρικόν. καὶ τὸ γ.)

p. 182. vs. 233. coll. p. 285 in Excursu ad h. v. e Schol. Vict. supple Scholion ab aliis omissum in Stephano excerptum: Φηγωναῖε. Σκοτουσαῖοι γὰρ φασὶ, παρ' ἑαυτοῖς λόφον εἶναι Φακόεντα, ἀπέχοντα Σκοτούσης σταδίους ιε, ἐν ᾧ Διὸς Φηγωναίου ἐστὶν ἱερόν. Sequuntur in Schol. Vict. de Dodona ex antiquioribus cum Stephani loco comparanda quae transscribere haud iuuat. 234. Δωδώνης μεδέων δυςχειμέρου. οἱ περὶ Ζηνόδοτον· „πολυπίδακος" διὰ τὸ Καλλιμάχου· κρηναίων τ' Εὐρώπῃ μισγομένων. quod in Fragmentis non reperio. et ad ἀνιπτόποδες. μὴ προϊόντες τοῦ ἱεροῦ, ὡς μὴ δεῖσθαι νίπτρων. καὶ Καλλίμαχος· ἦσαν ἐκδαὺς συμβαλον αυλειου. (an ἦσιν ἐκτὸς σύμβαλον αὐλείου. verum ad sensum deb. ἧς οὐκ ἐκτὸς —) vs. 236. Scholio B. ad: ἡ μὲν δήποτ' ἐμὸν ἔπος. Achilles matris preces facit suas: subiungit Schol. Vict. καὶ Ἀλκμὰν γάρ φησι· „καί ποτ' Ὀδυσσῆος ταλασί-

φρονος ὦτά θ' ἑταίρων Κίρκη ἐπαλείψασα." (f. Κίρκη ἐπήλειψε, nam ἀλείφω primam habet breuem; vel Κίρκ' ἐπαλείψασα. pro Κίρκα) οὐ γὰρ αὐτὴ ἤλειψεν, ἀλλ' ὑπέθετο Ὀδυσσεῖ. vſ. 237. τίμησας μὲν ἐμέ. Ζηνόδοτος οὐδὲ γράφει. Ἀριστοφάνης ἀθετεῖ. vſ. 244. ἦ οἱ τότε. ὡς ἐρωτηματικὸν περισπᾶται. ergo ἦ οἱ. Scholion ad h. v. in Schol. B. extat quoque in Lipſ. et Vict. vbique tamen corruptum et lacunoſum. Mirum quoque vſ. 246 δίηται, διώξῃ κατὰ Μάγνητας, et vſ. 247. ἀσκηθής, ἡ δὲ λέξις Αἰτωλῶν.

p. 186. vſ. 252. σόον δ' ἀνένευσε. γράφεται καὶ σάον· διὰ τὸ· σαώτερος ὥς κε νέηαι. (A, 32.) καί, σάω τ' ἐρίηρας ἑταίρους. (inf. 364) οὐ πρὸς τὸ· ἦν γὰρ δή με σάωσι. vltima reſpiciunt J, 393. vbi v. Obſſ.

p. 188. vſ. 280. 1. φάλαγγες, ἐλπόμενοι. ἀντὶ τοῦ ἐλπομένων. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· ἐλπόμεναι, ἐπὶ τῶν φαλάγγων. ἐπαινεῖ δὲ Ἀρίσταρχος, ὅτι οὐ φεύγοντας ἐποίησεν εὐθέως, ἀλλὰ καταπλησσομένους. Et vſ. 283. πάπτηνεν δὲ ἕκαστος — δεινότατον τῶν ἐπῶν Ὁμήρου τοῦτό φησιν Ἀριστοτέλης, ἐν ᾧ πάντες φευκτιῶσι· καὶ οἰκεῖον βαρβάρων.

p. 189. vſ. 287. Παίονας ἱπποκορυστάς. de quibus v. ad B, 848. Schol. Vict. Μίμνερμος· „Παίονας ἄνδρας ἄγων, ἵνα τε κλειτὸν γένος ἵππων." ἐν δὲ τῷ Καταλόγῳ· καὶ Παίονας ἀγκυλοτόξους· (B, 848) ἢ οὗτοι ὑπὸ Ἀστεροπαῖον, οἱ δὲ ἱππεῖς ὑπὸ Πυραίχμην. ἢ διαφόρῳ ὁπλίσει ἐχρῶντο, ἢ ὑποτόξαι (ὑποτοξευταὶ) ἦσαν. Ἀμυδὼν φρούριόν ἐστι Μακεδόνων περὶ τὸν Ἀξιὸν ποταμὸν κείμενον. vſ. 296. ἀλίαστος etiam h. l. Schol. Vict ἀνέκλειπτος.

p. 195. vſ. 328. Scholion Sch. Vict. de Amiſodaro et Chimaera exſcripſit Euſtath. p. 1062. l. 57 ſq. Subiiciunt Scholia: Amiſodari filiam nupſiſſe Bellerophonti, ὡς Ξενομήδη ἔφη. an et haec in Homerum commentata eſt?

p. 196. 345. Ἐρύμαντα. Sch. V. τινὲς δὲ, Ὀρύμαντα.

p. 203. vſ. 380. ἀντικρύ. Scholio Ven. B. addit Schol. Vict. Αἰσχύλος δὲ Ἀχιλλέα σὺν τῇ πανοπλίᾳ φησὶν ὀπι-

θεν ὁρμήσαντα πηδῆσαι τὴν τάφρον, μὴ δείξαντο νῶτα τοῖς ἐχθροῖς.

p. 210. vſ. 407. ἱερὸν ἰχθῦν. Sch. Vict. οἱ μὲν τὸν ἀνθίαν· ἐπεὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῷ ἐννέα καὶ δεκάτῳ περὶ Ζώων. (atqui eſt lib. IX, 37.) ἱστορεῖ. — Sequuntur quae inde reliqua Scholia quoque exhibent. In fine adiecta ſunt: Πλάτων δὲ ἀγνοῶν, ἱερὸν, διὰ τὸ μὴ θηρεύεσθαι ἐπὶ τῶν ἡρωϊκῶν, Φησι. Mox 408. λίνῳ. τῇ διὰ νεύρων ὁρμιᾷ. καὶ ταῦτα γὰρ λίνα Φασί. et de ἤνοπι Scholion exſcripſit Euſtath. p. 1067. 58. ad vſ. 411. ἐπεσσύμενον. γράΦεται καὶ, ἐπεσσύμενος. Patroclum autem peditem pugnantem mox currum iterum conſcendiſſe, docet vſ. 427. vbi iterum deſcendit: In Sch. Vict. *Demetrius* memoratur qui id quoque monuerit. Vnde et ad vſ. 427. κατὰ τὸ σιωπώμενον ἐπιβέβηκε τῷ ἅρματι.

p. 214. vſ. 429. πέτρῃ ἐφ᾽ ὑψηλῇ. Φησὶ γοῦν καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος μετὰ βοῆς ἐπὶ πετρῶν ταῦτα μάχεσθαι. Sch. Vict. cum A. B. vſ. 430. κεκλήγοντες, ὡς λέγοντες. ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ τῶν Ἀριστάρχου, κεκληγῶτες. οὕτως καὶ οἱ πλείους· οὐ γὰρ ἀναγκαῖον, τὸ Αἰολικὸν μέτρου μὴ ἐπείγοντος. Sch. Vict.

p. 215. ad vſ. 432. Ἥρην δὲ προςέειπε. Sch. Vict. παρὰ Ζηνοδότῳ οὐκ ἦν ὁ διάλογος τῆς Ἥρας καὶ τοῦ Διός. πῶς γάρ, Φησιν, ἐν τῇ Ἴδῃ εὕρηται ἡ θεός; οἱ δὲ, ὡς ἠκούσης αὐτῆς εἰς Ἴδην κατὰ τὸ σιωπώμενον, ἵνα μετὰ τοῦ Διὸς σκέψηται τὰ περὶ Ἑλλήνων, ὡς ἤδη τοῦ Διὸς μεταβεβλημένου, τῷ γεγενῆσθαι, ἃ ἠξίωσεν ἡ Θέτις.

p. 221. vſ. 467. ὁ δὲ Πήδασον. l. 8. Schol. A. ait, Ariſtarchum nihil annotaſſe. Atqui Schol. Vict. notata vidit. Nam, οὐτάσαι inquit, τὰ ἐκ χειρὸς τρῶσαι. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν τῷ ῥήματι κέχρηται. λέγει γὰρ Σαρπηδὼν αὐτοῦ μὲν ἀπήμβροτε, ὅπερ ἐπὶ τῶν ἀφιέντων τάσσεται. διὸ καὶ γράφει Ἀρίσταρχος· „ὁ δὲ Πήδασον ἀγλαὸν ἵππον· τόν ῥά ποτ᾽ Ἠετίωνος ἑλὼν πόλιν ἤγαγ᾽ Ἀχιλλεύς· ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἵπποις ἕπετ᾽ ἀθανάτοισι. τὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Sequitur in eod. Vict. aliud Scholion: οὔτασε. δοκεῖ συγκεχύσθαι ἐνθάδε τὸ βαλεῖν καὶ οὐτάσαι.

καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτω ἀφῆκε. τὸ ἄκρον. ὁ δὲ Φιλήμων „ἤλασε" γράφει. καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται τὸ οὐτάσαι. ὡς ἐκεῖ, ἔβαλεν. (Sunt haec corrupta: nihil aliud potuit dicere, quam: καὶ ἐπὶ τοῦ βαλεῖν γὰρ κεῖται fcil. τὸ ἤλασε. Itaque fubiiciuntur vſſ. P, 517—519. καὶ βάλεν — ἔλασσεν.) Pedafum autem equum mortalem fuiffe, memineris ex vſ. 152 ſq.

p. 222. lin. extr. ad vſ. 470. κρίκε δὲ ζυγὸν, ἠχῆσαι ἐποίησε. et p. 223. vſ. 474. οὐδὲ μάτησεν. οὐκ εἰς μάτην δὲ διεπράξατο. et p. 224. vſ. 485. βεβρυχώς. τινὲς, διὰ τοῦ κ. (βεβρυκώς) κακῶς.

p. 226. 492. Γλαῦκε πέπον, πολεμιστά. Sch. V. ἄμεινον γράφειν, πάρος πολεμιστά, ἀντὶ τοῦ πέπον. ἀντίκειται γὰρ τῷ· νῦν σε μ. 494. πόλεμος κακὸς, τινὲς, θρασὺς γράφουσι· πῶς γὰρ ἄν, προτρέπων πολεμεῖν, κακὸν εἶπε τὸν πόλεμον. poteft tamen κακὸς effe pugna aerumnofa. 497. περιμάρνασο. ὑφ' ἓν Ἀρίσταρχος. δύναται δὲ διχῶς ἀναγινώσκεσθαι ἡ πρόθεσις.

p. 230. 515. Corruptum Scholion quoque in Vict. nifi quod additum eft: τινὲς δὲ πάντοθι. Vſum tertii cafus ἀνέρι κηδομένῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνέρος, (eft datiuus cui, quem appellamus) firmat exemplis: Ἀχιλῆος κῆρ δερκομένῳ (v. N, 139—141.) et τῆς δὲ — σήματ' ἀναγνούσῃ (Od. Ψ, 205. 206.)

p. 236. ad vſ. 558. Schol. Vict. conuenit cum Schol. A. et Euſtathio. Ita et Schol. ad

p. 238. vſ. 572. ἴσως οὖν ἀπὸ Βουδείας, τῆς μητρὸς Ἐργίνου, ἐπώνυμος ἦν πόλις ἐν τῇ Βοιωτίᾳ τὸ Βούδειον. verbo duplex fuiffe oppidum huius nominis, alterum Boeotiae, ex quo hic Epigeus fugit, alterum Phthiotidis: quod ab h. l. alienum.

vſ. 583. ψῆράς τε. cum tamen altero loco P, 755 fit ψάρων. Sch. Vict. διὰ τὸ κακόφωνον, ψᾶρας ἐκεῖνο δὲ, ὡς τὸ ψάρων. fcil. non itidem eft κακόφωνον. Addit: αὖ μιν ξηράνῃ, οὐδὲ θερμήνῃ φησιν. eft locus Φ, 347 αἶψ' ἂν ξηράνῃ. et θερμήνῃ fup. Π, 7. videtur velle: aurium

iudicio scribi ξηράνῃ, non autem sic quoque θερμάνῃ. ἐν μὲν ξηράνῃ, οὐ δὲ θερμάνῃ.

p. 241. vs. 595. Χάλκωνος. Πρόδικος ἀπὸ τῆς τοῦ χαλκοῦ κτήσεως, καὶ Βαθυκλέα. εἴρηκε δ' ἂν Χρύσωνος, ἀπὸ τῆς καλλίστης ὕλης. Res tanti non erat, vt ad Prodicum prouocaretur. vs. 604. θρασὺν υἱόν. γράφε, φίλον υἱόν. τί γὰρ ἐποίησε θράσους; Post vs. 607. ἔν τισιν ἐπεφέρετο· „Μηριόνης δ' ἀνέπαλτο, φίλον δέ οἱ ἦτορ ἰάνθη." διὸ καὶ ἐπισκώπτει Αἰνείας. vs. 617. καὶ ὀρχηστήν. Scholion Vict. exscripsit Eustath. p. 1078, 22.

p. 245. vs. 636. cum ῥινὸς βοῶν iungeretur ab Aristarcho, deletum esse voluit τε post βοῶν. Sch. Vict. ἄμεινον δέ, φησιν 'Αρίσταρχος, χωρὶς τοῦ τε· βοῶν εὐποιητάων. ἵν' ᾖ ῥινὸς βοῶν.

p. 248. 651. ἢ ἔτι καί. οὕτως τὸν η περισπαστέον. Sch. Vict. vs. 667. εἰδ' ἄγε. ἠθέτει Ζηνόδοτος. ἄτοπον γάρ φησι τὸν 'Απόλλωνα τοιαῦτα διακονεῖν. ἀλλὰ τοῦτο προςτάσσεται, ὡς τιμώμενος ἐν Λυκίᾳ. Eo quoque spectat, δύναται δὲ ἀντὶ τοῦ, καθαρθῆναι ποίησον. ὡς· ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ ἐλόευν (Od. Δ, 252.)

p. 253. vs. 673. ἡρῷον φαίνεται Σαρπήδονος ἐν Λυκίᾳ. τινὲς δὲ, Γλαῦκον κατελθόντα θάψαι αὐτόν. (scil. λέγουσι) ad vs. 686. ἔπος Πηληϊάδαο sup. vss. 83 sqq.

p. 254. vs. 687. Sch. V. δόγμα 'Ομηρικὸν, τὸ, δύο τὰς μοίρας εἶναι. ὡς καὶ ἐπ' 'Αχιλλέως διχθαδίας μοίρας φησὶ φερέμεν. (Ι, 411.)

p. 258. vs. 718. Secundum poetae verba Dymantis progenies sunt Asius et Hecuba; cum tamen alibi Cissei filia appelletur Hecuba, coniectarunt, matre saltem eadem a Dymante et Cisseo matrimonio habita natos fuisse Hecubam et Asium. Diuersa tamen tradidisse alios, Schol. Vict. docet: αὐτοκασίγνητος 'Εκάβης. Δύμαντος καὶ Εὐθόης νύμφης, ὡς Φερεκύδης. 'Αθηναίων δὲ, Κισσέως καὶ Τηλεκλείας. En exemplum fraudis circa genealogiam! latent nomina Athenionis et Teleclidis, comicorum. Excerpsit Scholion Eustath. p. 1082, 60. Εὐριπίδης δὲ, φασὶ,

καὶ Ἀθηνίων καὶ Τηλεκλείδης, Κισσέως αὐτὴν οἴδασιν ἐκγενέσθαι.

p. 260. vſ. 735. πέτρον, τὸν οἱ περὶ χεὶρ ἐκάλυψεν. περιφράζει τὸν χειροπληθῆ. vſ. 736. Etiam Schol. Vict. ἄζετο φωτὸς, ἄζετο καὶ ἀπέσχετο.

p. 263. vſ. 748. Schol. Vict. mentem Zenodoti melius reddit: Ζηνόδοτος, δυςπέμφελοι εἶεν, γράφων, ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν ἤκουεν· οἷον δυςάρεστοι οἱ ἑταῖροι. δηλονότι, ὡς καὶ Ἡσίοδος· „πολυξείνου δαιτὸς δυςπέμφελος εἶναι." ἢ ἀπλήρωτος· καὶ Ἡσίοδος· „ναυτιλίης δυςπεμφέλου." κέρδους γὰρ οὐ πίμπλαται.

p. 266. vſ. 769. ἀγνυμενάων. Ineptiunt et hic Sch. V. ἡ ἐπὶ παρατελεύτου μακρότης παρίστησι τὸν ὑπὸ τῆς συμπτώσεως τῶν κλάδων ἐπεκτεινόμενον ἦχον.

p. 268. vſ. 780. ὑπὲρ αἶσαν. ὑπὲρ βίαν. ſcrib. ὑπερβίαν. quod et in Sch. Vict. ſcriptum video. πλέον ἢ κατὰ μέτρον, ὑπὲρ τὸ καθῆκον.

p. 270. 1. vſ. 804. λῦσε δέ οἱ θώρηκα. Sch. V. ὅτι οὐχ ἥνωντο, ἀλλὰ ζωστῆρσι συνείχοντο οἱ θώρακες. quippe conſtabant ex partibus cauis, γυάλοις.

p. 271. vſ. 807. σχεδόθεν βάλε Δάρδανος ἀνήρ. Sch. V. Ζηνόδοτος· σχεδὸν οὔτασε. καὶ πῶς φησὶν· ὅς τοι πρῶτος ἐφῆκε βέλος· (vſ. 812. h. e. ſi οὔτασε, quomodo βέλος mox memorari poteſt?) δηλοῖ οὖν τῶν σχεδίων. (ἐκ τῶν σχ.) ὡς· τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. (Υ, 462) Σέλευκος δέ φησιν, οὐ δύνασθαι σχεδὸν βαλεῖν. hoc alii ſic interpretati ſunt, vt Euphorbum velint ne auſum quidem e propinquo inferre haſtam manu, ſed leuiter proieciſſe, non aliter ac ſi longe abſiſteret. Δάρδανος ἀνήρ. καὶ πῶς Πάνθοος μετὰ τῶν Ἰλιέων δημογερόντων καταλέγεται; (Γ, 146.) τινὲς οὖν μέτοικον (e Dardania, atqui ea annumeratur Troianis terris) αὐτὸν λέγουσιν εἶναι.

p. 273. vſ. 816. καὶ δουρὶ δαμασθεὶς, recte in Schol. Lipſ. quaeritur: quomodo tamen ante dici potuit οὐ δὲ δάμασσε vſ. 813. Scilicet hoc eſt: οὐκ ἔπληξε καιρίαν. iſtud vero: δαμασθεὶς δὲ, ἀντὶ τοῦ πληγεὶς μόνον.

vſ. 822. Nota grammaticorum, ſuper δουπῆσαι, nititur eo, quod proprie dictum de eo, qui cum armis in terram corruit, nunc dictum de Patroclo, qui armis ſpoliatus ſine ſtrepitu in terram procidit. Ergo etiam de Oedipode dici potuiſſe δεδουπότος Οἰδιπόδαο, etſi nec in pugna obiit, nec armatus. Schol. Vict. δούπησε τῷ σώματι. ὅπλα γὰρ οὐκ εἶχεν. ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν. ὡς τὸ, δεδουπότος Οἰδιπόδαο, ἀντὶ τοῦ, ἀποθανόντος. v. ad Ψ, 679, lin. 6. ἐκ τῶν ὅπλον. corrige ὅπλων.

p. 277. vſ 851. ἄλλο δέ τοι. Praeſtat ceteris tanquam ſimpliciſſimum, Schol. Vict. δόγμα ἐστὶ τοῦτο τῷ ποιητῇ, ὥςτε ἀπαλλασσομένας τὰς ψυχὰς ἔχειν τι μαντικώτερον. πλησίον γὰρ ἤδη τῆς θείας φύσεως γινομένη ἡ ψυχὴ προγινώσκει τι τῶν μελλόντων. hoc poſterius adiicit grammaticus de ſuo; ineſt tamen aliquid e ſenſu communi petitum.

p. 278. vſ. 854. χερσὶ δαμέντ'. ἐκ πλήρους γραπτέον τὸ, δαμέντι. ad vſ. 856. 857. Schol. immiſcent placita Pythagorea.

p. 280. vſ. 867. ἄμβροτοι, οὓς — Sch. V. τινὲς γράφουσιν. (ſcil. poſt hunc verſum) ἤματι τῷ, ὅτε γῆμε Θέτιν λιπαροκρήδεμνον. καὶ γάρ φησι· τὰ μὲν Πηλῆϊ θεοὶ δόσαν ἤματι τῷ, ὅτε σὲ βροτοῦ ἀνέρος ἔμβαλον εὐνῇ. (Σ, 84. 85.) Nota munera nuptialia Peleo a diis data, ex Catullo et Ouidio. φασὶ γὰρ ἐν τοῖς γάμοις ὑπὸ μὲν Ποσειδῶνος τοὺς ἵππους δοθῆναι Πηλεῖ, ὑπὸ δὲ Ἡφαίστου ὅπλα καὶ ξίφος.

p. 281. Nunc de Harpyis ſubtiliter et ornate diſſeruit Böttiger V. C. *Furienmaske* p. 114.

XVII (Ρ)

p. 294. vſ. 31. ἰέναι μηδ' ἀντίος ἵστασο (ἀντίον ἵστασθαι) ἡ σύνταξις ὁμοία τῇδε· οὐδ' ἐπὶ ἔργα ἰδεῖν etc. Od. Π, 144. 145. Sch. Vict. vſ. 34. ἢ μάλα τίσεις. ἐν τισι τῶν ὑπομνημάτων· ἢ τάχα τίσεις. Sch. Vict.

p. 296. 38. 39. ἤ κε σφιν — εἶκεν ἐγὼ κεφαλήν τε — Sch. Vict. πρὸς τὸ ἔθος σημειωτέον. καὶ γὰρ τῇ Ἀλκμήνῃ

τὴν κεφαλὴν ἐκόμισαν Εὐρυσθέως, (Apollod. II, 8, 1. c. Not.) καὶ τὴν Μελανίππου Τυδεῖ. (ibid. III, 6, 8.) καὶ ἕλχ' ἵν' ἀπ' ὤμοιϊν κεφαλὴν τάμοι ὀξέϊ χαλκῷ. (inf. vſ. 126.) Mox p. 297. vſ. 42. 44. vt fere vbique Schol. Vict. conſentiunt cum Schol. Ven. A. in memoranda lectione Ariſtarchea.

p. 298. vſ. 51. κόμαι Χαρίτεσσιν ὁμοῖαι. Nil iuuant Schol. Vict. ταῖς τῶν Χαρίτων. οἱ δὲ γράφουσι· Χαρίτεσσι μέλαιναι· ὑπὸ Χαρίτων μελανθεῖσαι. αὗται γὰρ οὖλαι. Nondum mutaui ſententiam, locum eſſe aut corruptum aut interpolatum; pro ὁμοῖαι ſaltem ſimile epitheton fuiſſe, quod eſt in Od. Z, 237 ſedebat Vlyſſes κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβων, vt v. c. eſſe potuerit χαρίεσσι φαειναί, ſic Ξ, 176 Iuno χερσὶ πλοκάμους ἔπεξε φαεινούς. Priore loco Od. Z, 23 Minerua in Vlyſſe κὰδ δὲ κάρητος οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

p. 299. vſ. 52. Reſpicit verſum Plin. XXXIII ſ. 4 extr. *Eſt quidem apud Homerum virorum crinibus aurum implexum: ideo neſcio an prior vſus a feminis coeperit.* ibidem vſ. 54. Ex Scholiis potiora in nota appoſita ſunt.

p. 300. vſ. 54. ἀναβέβρυχε. πηγάζει. τινὲς δὲ, βέβροχε, πιαίνεται ἐξ ὑετῶν. ὡς τὸ καταβρόξειεν. Od. M, 240.

p. 304. vſ. 73. Κικόνων ἡγήτορι Μέντῃ. Sch. V. τινὲς γράφουσι, Πείρῳ. ἵν' ᾖ ὁμώνυμος τῷ Θρᾳκί. Mirari licet, de clipeo Euphorbi narrata (quae in Nota ad hos vſſ. attigi,) memorari a grammaticis, etiam a Vict. ſupra ad vſ. 9.

p. 309. vſ. 110. παχνοῦται. πήγνυται, φρίσσει, ἢ λυπεῖται. τὰ ἀηδῆ γὰρ ψυχρὰ ἐκάλουν. ὥσπερ καὶ τὰ προσηνῆ θερμά.

p. 314. vſ. 147. ἐπεὶ οὐκ ἄρα. Sch. Vict. idem eſſe ac οὐ γὰρ notat; ἀντὶ τοῦ, οὐχ, ὡς ἐοικός. οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος (Heſiod. E, 11) οὐκ ἄρα σύ γ' ἐπὶ εἴδει. (vſ. Od. P, 454) vſ. 149. μεθ' ὅμιλον. ἀντὶ τοῦ, ἐκ πολέμου. Ζηνόδοτος δὲ γράφει· μεθ' ὁμίλου, ἔξω τοῦ

ἔξω τοῦ πολέμου. Ergo Sch. Vict. et ipſa Barneſio adverſantur.

p. 318. vſ. 178. l. 4. „τόδε δ' apud Ariſtophanem" corrige τότε δ'.

p. 320. 194. τεύχεα δῦνε. Mireris, eadem arma et Peleo et Achilli et Patroclo et Hectori apta fuiſſe: Schol. Vict. eo refert, quod ἡΦαιστότευκτα fuere, et diuina aliqua arte omni corporum habitui accommodata. Potius dixero, thoraces non valde arcte membris ſe applicuiſſe.

p. 323. vſ. 214. etiam Sch. Vict. Ἀρίσταρχος· μεγαθύμῳ Πηλείωνι. Ζηνόδοτος· Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.

p. 326. vſ. 226. θυμὸν ἀέξω. ἀγάλλω. λαμπρύνω. Sch. V. At reliqua Scholia tacent, et Euſtath. ariolatur ex etymo. p. 1104, 5. vſ. 234. Sch. Vict. ἤθελε θυμός. (vt videatur legiſſe ἔλδετο.) Ἀριστοφάνης δὲ ἔλπετο γράφει.

p. 327. 241. οὔτι τόσον generoſius Troianorum multitudo, εἰ καὶ μοῖρα παρ' ἀνέρι τῷδε δαμῆναι etc. inf. 421. 422. quam h. l. Aiax. ad vſ. 242. περιδείδια Sch. Vict. κατὰ Ἀρίσταρχον ἀναστρεπτέον τὴν πρόθεσιν. — ὁ δὲ Ἀσκαλωνίτης ὑφ' ἕν.

p. 333. vſ. 264. ποτὶ ῥόον. Sch. Vict. et B. ἀντιπίπτον πρὸς τὸ ῥεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

p. 336. vſ. 285. recte Sch. V. monet iungenda eſſe ῥεῖα ἐσκέδασε. vſ. 286. Τρώων Φάλαγγας — οἵ — ἀντὶ τοῦ· τῶν περὶ Πατρόκλῳ· ἢ ὅμοιόν ἐστι τῷ· ἐκίνηθεν δὲ Φάλαγγες, ἑλκόμενοι παρὰ ναῦΦιν. (leg. ἑλπόμενοι. Π, 280. 1.) vſ. 292. Sch. Vict. ἱεμένω περ. Ἀρίσταρχος ἱεμένων, διὰ τοῦ ν. πληθυντικῶς. Ergo ἱεμένῳ (vt ſcribendum) eſt antiquior lectio.

p. 338. vſ. 301. Schol. Vict. Λαρίσης. οὐ τῆς ἐν Τροίᾳ· οὐ γὰρ ἂν εἴρηκε, τῆλε. ἀλλ' ἔστιν ὁμώνυμος Λάρισσα ἐν Κύμῃ, ἣ ἀπέχει χιλίους διακοσίους σταδίους τῆς Ἰλίου. Φασὶ τὴν Φρικωνίδα Λάρισσαν. Antiquum Scholium. Cum nihil e Strabone hauſtum alibi animaduerterim, contra vero Strabonem nouerim antiquos grammaticos conſuluiſſe, probabilius ſit, Strabonem et hoc ex iis

petiisse. vs. 307. καὶ ἄλλος (Schedius) Περιμήδεος υἱὸς ἀρχὸς Φωκήων. sup. O, 515.)

p. 344. vs. 351. Ἀστεροπαῖον. προσυνίστησι τὴν παραποταμίαν μάχην. scil. Φ, 139 sqq. vs. 365. πόνον αἰπὺν, Sch. V. φόνον δὲ δεῖ γράφειν, οὐ, πόνον.

p. 348.-9. vs. 381. ἐπιοσσομένω. in fine: Simili more versati sunt grammatici in voce προτιόσσομαι, X, 356.

p. 350. vs. 389. ταύροιο βοός. ἔδει, βοὸς ταύρου, προτάσσειν τὸ γενικὸν τοῦ ἰδικοῦ. ὡς· ἠΰτε βοῦς ἀγέληφι ταῦρος (B, 480. 1.) hactenus bene. ἔστι δὲ Ἀττικὸν τὸ οὕτως συντάττειν. Inseruit hoc Scholion Eustath. p. 1111. vs. 392. κυκλόσ' ἄφαρ δέ. Ζηνόδοτος κύκλῳ· Ἀρίσταρχος κυκλόσε. καὶ παροξύνουσιν. ἀλλ' ἔδει, κυκλόφι. vs. 395. ἕλκεον, quod desiderabam, scripsit Aristarchus. Sch. Vict. εἵλκεον. Ἀρίσταρχος· ὅτι πλεονάζει τὸ ι.

p. 352. vs. 404. τείχει ὑπὸ Τρώων. Ζηνόδοτος ἀπὸ τοῦ· τείχει ὑπὸ Τρώων· ἕως τοῦ· χάλκεον οὐρανὸν, οὐ γράφει. Ἀρίσταρχος μόνον ἀθετεῖ. ὡς δέ τις αὖ Τρώων. Memorabile exemplum interpolationum in Jliade: Totum locum insititium esse iam olim suspicatus eram: nunc video Zenodotum non habuisse vss. 404 — vsque ad 425. Aristarchum autem tantum reiecisse vss. 420 — 423. vs. 409. Διὸς νόημα etiam Sch. Vict. reddit τὴν εἱμαρμένην. 410. δή τοτε γ' οὔ οἱ ἔειπε. οὐκ ἔστι περισσός. ἀλλ' ὡς τὸ· δίδαξε γὰρ Ἄρτεμις αὐτή — ἀλλά οἱ οὐ τότ' ἔχραισμ' Ἄρτεμις. (ex E, 51. 53.)

p. 353. vs. 417. ἄφαρ πολὺ κέρδιον εἴη. εὐθέως ὠφέλιμον εἴη, ὅτι δεῖ προτιθέναι τὴν εὔκλειαν τῆς σωτηρίας. Sch. V. p. 357. vs. 437. οὐδει ἐνισκίμψαντε ἐμπλήξαντες, διὰ ὑπερβολὴν λύπης. vs. 439. θαλερὴ χαίτη. bene redditur βαθεῖα. 440. ἀμφοτέρωσε etiam praefixum Schol. Vict. etsi adiicitur pro vulgari lectione: ἀμφοτέροισι, τοῖς ἵπποις δηλαδή. Verum saepe apparet, Scholia ex codice petita esse, in quo lectio alia in contexto erat. p. 358. vs. 449. etiam Schol. Vict. οὐ γὰρ ἐάσω. τινὲς, οὐδέ τις ἄλλος. Et 451. γούνεσσι. non γούνασιν. ἀπὸ τῆς τὸ γοῦνος εὐθείας. Scilicet forma fuit γό-

νυ, γόνας et γόνος, γόνεος. vſ. 456. ἵπποισιν ἐνέπνευσε μένος ἠΰ. οὕτως Ἀρίσταρχος· Ζηνόδοτος δὲ· „μένος πολύθαρσες ἐνῆκε·“ καὶ προστίθησιν· „αὐτὸς δ' Οὔλυμπόνδε μεθ' ἀθανάτοισι βέβηκε.“

p. 360. vſ. 465. Scholion Excerptum Cantabr. eſt plenum in Schol. Vict. vt et ad vſ. 481. βοηθόον ἅρμα. quod exhibui p. 362 fin.

p. 365. vſ. 505. Φοβῆσαί τε στίχας. Φοβῆσαι δὲ στίχας, διὰ τοῦ δὲ, οὐ, τε. 515. μελήσει. ἀντὶ εὐκτικοῦ τὸ μελήσοι.

p. 369. vſ. 539. Sch. Vict. κατα πέφνων. Ἀρίσταρχος, ὡς τέμνων. (ſcilicet non πεφνών.) de hoc v. ad Π, 827. vſ. 542. κατὰ ταῦρον ἐδηδώς. putat hic quoque Schol. Vict. poetam tantopere ineptiiſſe vt diuulſo verbo voluerit diſciſſionem ceruicis adumbrare: καὶ Ἀνακρέων inquit, διὰ δέρην κόψε μέσην. κὰδ δὲ λῶπος ἐσχίσθη. vſ. 545. οὐρανόθεν καταβᾶσα. recte cenſui verſum eſſe inſititium vna cum vſ. 546. Sch. Vict. enim „Ζηνόδοτος ἀθετεῖ. τινὲς οὐδὲ γράφουσι. πῶς γὰρ ἐν Ἴδῃ ὢν ὁ Ζεὺς αὐτὴν πέμπει. ἡ δὲ οὐρανόθεν κάτεισιν. ratio quidem eſt parum valida. Melius dices, abſurdum eſſe alterum verſum δὴ γὰρ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ.

p. 370. vſ. 550. μῆλα δὲ κήδει. μῆλα πάντα τὰ θρέμματα. „μῆλα, τά μοι μνηστῆρες ὑπερφίαλοι κατέκειραν Od. Ψ, 356. καὶ Ἡσίοδος· βούδορα πάντα, φησίν· (E, 504) ἀπὸ τοῦ βοὸς πάντα δηλῶν. Similis grammaticorum obſeruatio eſt de πρόβατα. v. ſup. ad Ξ, 124. vſ. 551. πυκάσασα ἑαυτήν. οὐδέποτε ὁ ποιητὴς οἶδε σύνθεσιν ἀντωνυμίας. Sch. Vict. vides ſupercilium grammatici indocti: qui non norat antiquiores, inprimis Homerum, diſtincte pronuntiaſſe binis vocibus ἓ αὐτήν. 559. ἀλλ' ἔχεο κρατερῶς. Sch. V. ἔχεο τοῦ πολέμου. ἢ τοῦ νεκροῦ. immo eſt medium, contine te, mane.

p. 374. vſ. 564. ἐςεμάσσατο θυμόν. Schol. V. conuenit cum Schol. B. memorat tamen loca alia, ſed, in quibus ἐπεμάσσατο legitur Od. J, 302. T, 480. tum: τὸν δ' ἐπιμασσάμενος προςέφη κρατερὸς Διομήδης., memo-

riae vitio, pro, *κρατερὸς Πολύφημος*. Od. J, 446. vſ. 573. etiam Sch. Vict. *ἤ ἀμφὶ πρὸς τὸ πλῆσεν*. vſ. 577. ad Scholia cetera adiicit Schol. Vict. *τὸ δὲ ὄνομα τοῦ παρασίτου εἴρηται ἐν Ἐλπίδι, παρ' Ἐπιχάρμῳ*.

p. 376. ad vſ. 593. Corrige ſphalma typographicum *θυσαννόεσσα*. leg. *θυσανόεσσα*. Schol. Vict. *ἐκάλυψε τῇ αἰγίδι, ὡς Ἀρίσταρχος*. non aſſequor: etiamſi ad vſ. 594 referam, non ad vſ. 591.

p. 378. ad vſ. 601. *Λήϊτον αὖθι*. Sch. Vict. *ἔοικεν εἰς συμμαχίαν γεγενῆσθαι κατὰ τὸ τῶν Βοιωτῶν τάγμα· οἱ γὰρ ἡγεμόνες αὐτῶν εἰσιν οἱ τετρωμένοι*. Certe a Boeotis primis fuga facta eſt.

p. 379. vſ. 607. *τοὶ δ' ἐβόησαν ἐκπληγέντες, μή τι πάθῃ. (ὁ Ἕκτωρ) οὐκ ἐφοβήθησαν. διώκουσι γὰρ οὗτοι, οὕτως Ἀρίσταρχος*. vſ. 608. Colorem orationis ſimilem reperit in vſſ. B, 740—745 Schol. Vict. *ἔστι δὲ ἡ φράσις, ὡς· τῶν αὖθ' ἡγεμόνευε* etc. — *οὐκ οἶος. ἅμα τῷ γε* etc. vſ. 628. *τοῖσι δὲ. ὅτι ἐπὶ δύω τὸ τοῖσιν*. 637. *οἵ που δεῦρο. τινὲς, οἵ που νῦν. κακῶς*. 643. *ἀλλ' οὔ πη. τινὲς οὕτω, ἀντὶ τοῦ, ἔν τινι τόπῳ*.

p. 387. vſ. 681. *ζώοντα ἴδοιτο*. Sch. Vict. poſt reliqua: *οἱ δὲ ἀπὸ τῆς σχολῆς ἴδοιο γράφουσι*. igitur, contra quam ipſe magiſter; nam Schol. A. *οὕτως Ἀρίσταρχος, ἴδοιτο, τὼ ὄσσε δηλονότι*.

p. 389. vſ. 704. *μεγάλη δὲ ποθὴ Πυλίοισιν ἐτύχθη*. formula Homerica, illuſtrata ad B, 703. Sententia verbis enuntiata paullo pluribus breuiter enuntiata haec eſt: poſt Antilochum etiam Menelaus ab hac pugnae parte diſceſſit, hortatus Thraſymedem, vt copias duceret. *ἔνθεν ἀπῆλθε*, pro *ὅθεν*.

p. 396. vſ. 746. *ὡς οἵγε μεμαῶτε. οὕτω, διὰ δύο μ. τινὲς δὲ, οἱ μὲν ἄρ' ἐμμεμαῶτε*. An *ἐμβεβαῶτε* fuit?

p. 398. vſ. 751. etiam Sch. V. *οὐδέ τε μιν. Ἀριστοφάνης οὐδέ τι μιν*. vſ. 755. Sch. V. et h. l. vt Π, 583 ad *εὐφωνίαν* retulit, quod nunc *ψαρῶν* dixit poeta, non *ψηρῶν*. Sic et Schol. Par. vſ. 756. *οὖλον κεκλήγοντες*. Euſtathii verba ſunt in Schol. Vict. — *καὶ τοῦ*

φόβου τὴν φωνὴν συστρέφοντος βοῶσιν ὀξὺ καὶ συνεστραμμένον. τοῦτο Ὅμηρος οὖλον λέγει. (bene ad rem; nec tamen ex vi vocis grammatica) τῶν δὲ ἡδομένων ὀρνέων χαρά. (leg. χαλαρὰ, remiſſa, lenior vox) καὶ ἀνειμένη ἐστὶν ἡ φωνή.

In Excurſu I. p. 401. verſus fin. vbi de ζωός. adde: an η in fine elidatur, quaeſitum eſt ad Ξ, 21. et Φ, 279. De ι eliſa agit Schol. K, 277.

p. 405. verſ. extr. φῖλω et φῖλεω. etiam φῖλημι. E, 117. K, 280 et φιλήμεναι X, 265. ad quae loca cf. Obſſ.

p. 407. l. 9. Verba in υω duplici proſodia. vt λύω et λῡω. v. ad A, 314. Adde φύω, φῦτω, πεφυκα, φῦλον, φῦταλιη. et φῦω, Z, 148. πεφῦα. φῦη. φῦτον, φῦτευω, εὐφῦη et al. αλῦω, et tamen αλῦων J, 398. in Exc. IV. p. 771. ad lib. XIX.

Interea, quae vna tantum forma leguntur, ſunt ηπῦω, βρῦω, ερῦω, contra ρῦω, ταρχῦω.

p. 413 ſub f. de geminatis litteris pronuntiando, cf. Burgeſs ad Dawes. p. 413. poſt p. 159. 168. καλλα Dores ap. Apollon. Reiz. p. 435, extr.

p. 415. inter verba ambiguae proſodiae refer quoque ιανθην et ῑανθην. Ψ, 598. 600. p. 422. Omnia loca, in quibus articulus occurrit, collegit Alter praef. ad Odyſſ. p. XXX ſq. Verſatur omnis haec opella in re tenui et ieiuna; cui venia quaeſita eſt ex eo, quod vtilitatem habet ad nonnulla alia vtiliora. Omnino enim litterarum dignitas cenſenda eſt ex mutuo fructu, quem aliae aliis impertiunt. Alioqui per ſe omne hoc ſtudium philologicum et criticum eſt exile, nec ſatis dignum, in quo vitam conſumamus.

XVIII (Σ)

p. 428. vſ. 10. ad verba ἐν τῇ Ῥιανοῦ οὐκ ἦσαν οἱ δύο Schol. Vict. addunt *Ariſtophanem*: ἐν τῇ Ῥιανοῦ καὶ Ἀριστοφάνους οὐκ ἐφέροντο οἱ δύο.

p. 431. ad vſ. 23 ad f. vt contra Priamus prae luctu ſe conſperſit κόπρῳ, prouolutus humi in aula: Ω,

164. Tum ad v. 26. *μεγαλωστὶ*, post *ταχιστὶ*, Sch. Vict. *τινὲς, δεῖ δὲ μεγαλιστὶ, ὡς Φρυγιστὶ, Ῥωμαϊστί.* vſ. 34. Sch. V. „*ἀπαμήσαις. Ἀρίσταρχος, ἀποτμήσειε. Ζηνόδοτος, ἀποτμήξειε.*"

p. 432. vſ. 38. *Νηρηΐδες ἦσαν· ἐντεῦθεν πλανηθέντες οἱ περὶ Ἡσίοδον Νηρέως ἀνέγραψαν θυγατέρα καὶ Θέτιν· τοῦ ποιητοῦ παρὰ τὸ νεῖν τὴν λέξιν ποιησαμένου. ὅθεν καὶ, νῆσος καὶ ναρὸν τὸ ῥευστικόν. ἦσαν δὲ Πρωτέως, Φησὶν*, (f. *Φασιν*, nam Hesiodus esse nequit: v. Theog. 240) *ἢ Φόρκυνος. οὗτοι γὰρ γέροντες εἰνάλιοι παρὰ τῷ Ποσειδῶνι. καὶ· ὀψόμεναί τε γέρονθ' ἅλιον* (inf. vſ. 149.)

p. 436. vſ. 57. *γουνῷ ἀλωῆς*. Schol. Vict. *γουνόν τινες τὸν γεώλοφον. ὃς καὶ τῶν καταιγίδων ἀπήλλακται καὶ αὔραις αὔξει τὰ Φυτά.* v. ad J, 530.

p. 439. vſ. 86. Etiam Sch. Vict. *ὡς ὄφελες.* nec quidquam contra monetur. p. 441. 96. *αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα* v. inf. ad X, 359. p. 443. Sch. Vict. haec sequitur: *ἐμεῖο δ' ἐδέησεν, ὡς τό· ἦ μάλα πολλὸν ἀποιχομένου Ὀδυσῆος δεύει.* (Od. A, 254) *καὶ ΣοΦοκλῆς· δεῖ σου γενέσθαι τῷ δέ γ' ἀνδρὶ σύμμαχον* (Trachin. 1175 (Br.) *δεῖ σ' αὖ γενέσθαι τῷδε τ' ἀνδρὶ σύμμαχον.*) Subiicitur aliud Scholion: quod est apud Ven. B. in quo *περισπαστέον τὸ δῆσε. τὸ γὰρ ε̃ τοῦ δέ ἐστιν.* (*δὲ δῆσε*)

p. 446. vſ. 110. *ἠΰτε καπνός. διὰ τὸ τύφεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ.* vſ. 115. *κῆρα δ' ἐγώ.* Sch. V. *ἐντεῦθεν εἴληπται τό· ἄγοις δέ μ', ὦ Ζεῦ, καὶ οὐχ* (corr. *καὶ σύγ'*) *ἡ Πεπρωμένη. ὁποῖά ποθ'* (corr. *ὅποι ποθ'*) *ὑμῖν εἰμὶ διατεταγμένος.* ex vlt. Epicteti, longe arcessita!

p. 448. vſ. 117. *οὐδὲ γὰρ οὐδὲ — ὅτι θνητὸς Ἡρακλῆς. πρὸς τὰ ἐν τῇ Νεκυίᾳ ἀθετούμενα.* (Od. Λ, inde vſ. 600.)

Ad vſ. 125. Scholion Vict. habet verba, quae apud Eustath. leguntur p. 1134, 59. 126. *μηδέ μ' ἔρυκε. ἔστι δὲ ὅμοιον Πινδάρου· ἀλλ' ἐμοὶ μὲν ἄεθλος οὗτος ὑποκείσεται·* (Ol. I, 134. 5.)

p. 450. vſ. 148. *αὐτὰρ Ἀχαιοὶ — δαιμονίως ἀναλαμβάνει ἀφ' ὧν ἀπέλιπεν.* (vſſ. extr. lib. P.)

p. 457. vſ. 198. ἀλλ' αὔτως. Etiam Sch. V. Ζηνόδοτος, αὐτός· ἀντὶ τοῦ ψιλῶς, (puto ψιλὸς) δίχα ὅπλων.

p. 458. vſ. 207. Etiam Vict. memorat lectionem Ariſtarchi, eiusque rationem ſubiungit: ἔστι γὰρ ἄτοπόν, φησι, πῦρ εἰκάζεσθαι καπνῷ. vſ. 210. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι. Sch. V. καὶ Πίνδαρος· αἰθόμενον πῦρ ἅτε διαπρέπει νυκτί. Idem vſ. 213. Ἄρεως ἀλκτῆρες. Ἀρίσταρχος ἄρεω ἀπὸ τοῦ ἄρεως. et vſ. 215. ἀπὸ τείχεος, ἄπωθεν τοῦ τείχεως. (ſcil. degreſſus vallo verſus foſſam.)

p. 461. vſ. 219. σάλπιγξ. Scholion de ſex tubarum generibus, per ſe ſatis memorabile, ap. Euſtath. p. 1139 52. extat plenius in Schol. Vict. Eſt in his: Μήλας δὲ Ἡρακλέους καὶ Ὀμφάλης, ἐν τῇ καθόδῳ τῶν Ἡρακλειδῶν ἀγαγὼν (τὸν σάλπιγγα) κατέπληξε τοὺς πολεμίους.

p. 464. vſ. 239. Ἥρη πέμψεν. Etiam Sch. V. ἐπεὶ ὑπέσχετο Ζεύς· δύῃ τ' Ἠέλιος. (P. 455.)

p. 467. vſ. 251. ἰῇ ἐν νυκτί, reſpicit h. l. Plin. VII, 50. Ad. vſ. 252. Sch. V. ſententiam: ἀλλ' ὁ μὲν ἂρ μύθοισιν — pluribus modis enuntiatam eſſe ab Homero: μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρα τε ἔργων. (I, 443.) καὶ· οἵπερ μὲν βουλῇ Δαναῶν περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι (A, 258.) καὶ· υἱέας αὖ πινυτούς τε καὶ ἔγχεσιν εἶναι ἀρίστους (Od. Δ, 211.)

p. 470. vſ. 266. πίθεσθέ μοι. Τυραννίων παροξύνει τὸ πιθεσθε, (vt eſſet πιθέσθε) ἀγνοῶν, ὅτι μεταγενεστέρων Ἰώνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, πιθέσθε, λαβέσθε.

p. 472. vſ. 274. σθένος, τὸ στράτευμα, τὴν δύναμιν. Adiicit Schol. Vict. καὶ Σοφοκλῆς· „ἐν τοῖσιν ἵπποις τοῖσιν ἐκλελειμμένοι ἴδιον εἰ χωρῶμεν ἢ παντὶ σθένει, an legere licet: ἐν τοῖσιν ἵπποις . . . ἐκλελειμμένοι ἰδίᾳ . . . χωρῶμεν, ἢ παντὶ σθένει. *equitatu victi, vel pro ſe quisque vel toto exercitu,* πάσῃ δυνάμει, *obuiam eamus.*

p. 472. vſ. 277. Sch. Vict. τὸ πρωῒ καὶ ἕως ἐκ τῆς ὥρας δηλοῖ. (omnino, craſtina luce) διὸ προςέθηκε τὸ ὑπηοῖοι. ὡς καὶ Φίλοι ἡμων (Φιλήμων φησι, ſicque Sch. A.) — μεμίσθωνταί με δείλης πρωΐας ἀντὶ τοῦ, ἀρχομένης δείλης.

p. 477 vſ. 313. οὔτις ὅς — Sch. V. οὔτι γράφει Ἐπαφρόδιτος ἵν' ᾖ ἀντὶ τοῦ οὔ. p. 479. vſ. 318. σκύμνους. δύο μόνα τίκτει λέων, ὡς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ ζώων. Obſeruatum iam ſupra ad λὶς ἠϋγένειος. θήλεια. ταύτης γὰρ τὸ γένειον κάλλιον, χαίτῃ δὲ οἱ ἄρσενες. explet eadem Euſtath. p. 1145, 12. ἄῤῥενες δὲ χαίτῃ μᾶλλον κοσμοῦνται.

p. 479. vſ. 319. σκύμνος et σκυμνός. Schol. Vict. eſt plenius quam Schol. A. in quo legitur: σκύμνος, ὡς ὕμνος, εἰς ἰδιότητα ἀνεγνώσθη. (h. e. ſi proprio ſenſu adhibitum eſt) τὸ μέντοι ἀνδρονυμικὸν (ἀνδρωνυμικὸν, ſi σκύμνος de humana prole dicitur, vt ap. Tragicos, v. c. Eurip. Or. 1213. 1388) ὀξύνεσθαι ἀξιοῖ ὁ Ἀσκαλωνίτης etc. Sch. Vict. σκύμνος, ὡς ὕμνος, ὅτε ἐστιν κατ' ἰδιότητα. ὅτε μέντοι ἐπὶ ἀνδρὸς, ὀξύνεται. ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρυνόμενον.

p. 481. vſ. 331. ἱππηλάτα. ἱππικὸς, οὐ φυγὰς, ὡς οἱ νεώτεροι. De hoc v. ſup. ad B, 336.

p. 489. vſ. 369. Ἡφαίστου δόμον. ὅτι ἐν Ὀλύμπῳ τὸ χαλκεῖον Ἡφαίστου. Sch. V. ibid. l. 3. „cod. Canter." ſcribe Cant.

p. 490. vſ. 376. reſpicit verſus Longin. in fragm. VII.

p. 491. vſ. 378. τόσσον μὲν — Schol. B. etiam in Sch. Vict. in quibus additur: οἱ δὲ γλωσσογράφοι τόσον ἀντὶ τοῦ, τὸ σῶμα. vſ. 382. Χάρις. τινὲς, Θάλειαν αὐτὴν, οἱ δὲ Ἀγλαΐαν.

p. 497. vſ. 396. κυνώπιδος. γράφουσι δὲ καὶ, βοώπιδος. vſ. 399. Εὐρυνόμη. ἐπαναλαμβάνει, ὡς τῆς Χάριτος μητρὸς οὔσης Εὐρυνόμης. οἱ δε μεκ' Ευρυνομη τιτηνιας ειπε ετικτε. quid ex his extricem, haud habeo; Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς eſſe videtur, quia ex genere Titanum orta eſt. An forte fuit ἡ δέ μιν Εὐρυνόμη Τιτηνιὰς ... ἔτικτε. Inter diverſos Charitum mythos ap. Pauſan. VIII, 41. p. 684. et hic locus memoratur. Ap. Heſiod. Theog. 907 eſt: τρεῖς δέ οἱ (Ioui) Εὐρυνόμη Χάριτας τέκε καλλιπαρήους.

p. 500. vſ. 407. ζωάγρια. miro modo turbatum eſſe Scholion neceſſe eſt. Nam Sch. Vict. χαριστήρια τοῦ εἰς τὸ ζῆν ἧχθαι. μετὰ δὲ τοῦ· ἐπεὶ καὶ Σιμωνίδης φησί· τὸ ζῶον κάκιστον κέκτηται βίον. περὶ τοῦ κανθάρου.

p. 502. vſ. 413. λάρνακ' ἐς. v. ſup. ad Π, 221.

p. 503. vſ. 419. Sch. Vict. οἶδεν ἄρα καὶ ἀνδρίαν τὸ πλαστικήν. Corrige ἀνδριάντων πλαστικήν. ἔργα. τὰ τῆς ταλασιουργίας. ὕπαιθα, ἔμπροσθεν.

p. 506. vſ. 432. ἐκ μὲν μ' ἀλλάων ἁλιάων. Sch. V. ἔοικεν ἀγνοεῖν τὰ περὶ Ψαμάθης ὁ ποιητής. Pſamathen in animum reuoca Aeaco nubere coactam. Apollod. III, 12, 6. §. 3. ergo Thetis non ſola. Mox p. 507. vſ. 434. πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. ἐντεῦθεν οἱ νεώτεροι τὰς μεταμορφώσεις αὐτῆς (Thetidis) φασίν. ἔστιν οὖν, ἐπὶ πολὺ οὐ θέλουσα.

p. 512. vſ. 458. υἷι ἐμῷ ὠκυμόρῳ. ἄνευ τοῦ ι. τὸ ἐμῷ. ἐκτέθλιπται γάρ. Sch. V. recte, modo ſcripſeris „ἄνευ του ι. υἷ' ἐμῷ· ἐκτέθλιπται γὰρ (ſc. το ι.) Quaeſtionem de enſe eludunt Schol. Vict. et Ven. B. ad vſ. 458. et 460. πῶς δὲ ξίφος οὐκ αἰτεῖ; ὅτι καὶ ἄλλα ἴσως εἶχεν ἰσοπαλῆ ἀπολλυμένῳ ξίφει. ad vſ. 470 conueniunt Schol. Vict. cum Euſtath. Porro ipſos folles animatos eſſe, ἐμψύχους, obſernant. vſ. 471. εὔπρηστον. τινὲς δὲ ἔκπρηστον.

p. 516. vſ. 477. Etiam Sch. V. ῥαιστῆρα κρατερήν. Ζηνόδοτος κρατερόν.

p. 520. vſ. 479. πάντοσε. ἔδει πάντοθεν εἰπεῖν. ad vſ. 480. inſertum in Victorianis Scholion, quod ad vſ. 490 memoratum vides.

p. 524. vſ. 488. ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται — Sch. V. τινὲς δὲ φασὶν, ἐκεῖ, ἵν' ἡ καὶ κυνέσουρα. αὐτὴ γὰρ μειοτέρη πᾶσα περιστρέφεται στροφάλιγγι (Arat. vſ. 53.) ἀλλὰ, πρῶτα μὲν ἄμφω ἅμαξαι ὀνομάζονται, ὡς καὶ Ἄρατος· ἀτὰρ καλέονται ἅμαξαι. (vſ. 27) ἄλλως τε ὅτε ὑποτάσσει ὁ ποιητὴς, (vt nunc ἥ τε) τῷ ἄρθρῳ, οὐ σημαίνει, (nullam vim habet; et ἥ τε eſt pro ἥ) καὶ· ὄν τε καὶ ὑψόθ' ἐόντα. ἥ τε κύν' Ὠρίωνος· ἥ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης. ἥ τ' ἀνὰ νῶτα θέουσα. οἱ δὲ, (qui et ipſi vtramque Vrſam memoratam eſſe volunt) τὸ „ἄρκτον“ ἀντὶ πληθυντικοῦ· ὡς τὸ.. θήγει δέ τε λευκὸν ὀδόντα. (Λ, 416)

cum ſint duo dentes. Scilicet ad commenta reſpiciunt iſta ſuper οἴῃ vſ. 489. de quibus p. 589 dixi.

p. 527. vſ. 490. ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις. Scholion de interpretamento Agalliae Corcyrenſis, qui Eleuſinen et Athenas expreſſas eſſe voluit, habetur quoque, paucis mutatis, in Schol. Vict. ad vſ. 480. mira corruptela: δάλις ἡ Κερκυραῖα Φησι. pro Ἀγαλλίας ὁ Κορκυραῖος Φησι. In vſ. 536. ἄλλον ζωὸν ἔχουσα etc. reſpici Immaradum et Clytium. οὗτοι γὰρ ἀπέθανον ὑπὸ τῶν Ἐλευσινίων, Ἰμμάραδος ὁ Εὐμόλπου, Κλύτιος ὁ Ἀγριόπου τοῦ Κύκλωπος, Ἔγρεμος ὁ Εὐρυνόμου τοῦ μετὰ Φόρβαντος. καί, pergit, ἄροτρον δὲ πρῶτος ἐκεῖ Μαίνιδος, ὁ καὶ Βουζύγης, ἔζευξε. τρίπολον δὲ τὴν ἄρουράν (vſ. 541. 2.) Φησιν, ἐπεὶ Τριπτόλεμος πρῶτος ἔσπειρε σῖτον, ὃν βασιλέα Φησιν. (vſ. 556) ἐν δέ τισιν ἔγραΦε μετὰ τὸν· ἤμων ὀξείας δρεπάνας, (vſ. 551) καρπὸν Ἐλευσίνης Δημήτερος ἀγλαοδώρου. καὶ βοῦν Φησι θύεσθαι. (vſ. 559) ἐκεῖσε γὰρ (Athenis) πρῶτος ἔθυσε βοῦν Δαύλων (ap. Euſtath. Θάλως) Φυγαδευθεὶς, οἶνόν τε Ἰκάριος εὗρεν. ὁ δὲ χορὸς (vſ. 590) ὁ πεμΦθεὶς μετὰ Θησέως ἐπὶ Κρήτην. Ceterum ex his Agalliae commentis plura in Scholiis in ſeqq. illuſtranda eſſe memineris.

p. 530. vſ. 500. δήμῳ πιΦαύσκων. τοῖς περιεστῶσι τοῦ δήμου διασαΦῶν. vſ. 502. Sch. V. Ζηνόδοτος, ἀμΦοτέρωθεν. ἡ Μασσαλιωτικὴ δὲ ἐπήπυον ἀμΦὶς ἀρωγώ. Corruptelae ergo deberi videtur ἐπίπυον in Ven. A.

p. 532. vſ. 504. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ. Θέμιδος γὰρ ἱερὰ τὰ δικαστήρια.

p. 536. vſ. 511. ἐψύχωτο ἡ γραΦὴ, ὡς καὶ τὰ ἀΦανῆ δηλοῦσθαι τοῖς ὁρῶσι. Sch. V. 513. λόχῳ δ'. δεῖ νοεῖν τοὺς πολεμίους ἀΦῃρῆσθαι τὴν λείαν, ἣν λοχῶσιν οἱ πολῖται ἰδίαν οὖσαν. vſ. 514. ἐΦεσταότες in medio interponi, illuſtratur exemplis, ἄρχωσι in Υ, 138. Od. Κ, 513. 514 ῥέουσι. πρὸς δὲ τὸ ἀρσενικὸν ἀπέδωκεν, ὡς ἐν τῷ· μή τις οὖν θήλεια θεὸς — ſequente πάντες, Il. Θ, 7. 8. et inf. Σ, 593. 594. Ε, 760. 761.

p. 539. vſ. 523. τοῖσι δ' ἔπειτα. αὐτοῖς τοῖς ἐνεδρεύουσι, τοῖς ἀπὸ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Sch. V. recte.

p. 546. ad vſ. 546. l. 5. Pro Epaphrodito Heracleon memoratur in Schol. Vict. ἔστιν οὖν, ὡς Ἡρακλέων, τὰς ἑλκύσεις, παρὰ τὸ ἕλκω, ὄλγμος. καὶ ὄλξ γὰρ λέγεται. vſ. 548. Verſum hunc et νειὸν μαλακὴν vſ. 541 reſpicit Plinius XVII, 3. ad vſ. 549. τὸ δὲ πέρι θαῦμα. bene Sch. V. ἄπιστον δὲ καὶ αὐτὸς διὰ τοῦ θαυμάζειν πιστὸν εἰργάσατο. p. 554. vſ. 572. ἰύγμῷ τε. Schol. Pariſ. γράφεται καὶ ἰωγμῷ, ἵνα ᾖ, διώξει. οἱ γὰρ κατὰ τάξιν πορευόμενοι καὶ προηγούμενοι κινηθέντες, ἐπὶ τῷ σκαίρειν, εἷς τὸν ἕνα διώκει. δηλονότι ὁ ὀπίσω τὸν ἔμπροσθεν αὐτοῦ, κἀκεῖνος τὸν πρὸ αὐτοῦ, καὶ ἐφεξῆς πάντες. vanae argutiae. vſ. 557. μετ' ὄγμον. nunc ἐπὶ τὰς τοῦ ἀρότρου τομάς.

p. 550. vſ. 564. κάπετον Sch. V. τὴν ληνόν. (non aſſequor.) Ζηνόδοτος δέ φησιν ἀπὸ χαλκοῦ κεκαυμένου. (ſcil. effictam eſſe foſſam: quae pro ſaepe erat.)

vſ. 570. λίνον δ' ὑπὸ καλὸν ἄειδε. Schol. Vict. plura Scholia habet, quae ex Ven. A. B. Moſc. et Euſtathio appoſui. Enotabo ea, quae pleniora ſunt. In iis quae ex Philochoro laudantur, in Sch. V. eſt: ἡ δὲ κατὰ Λίνον ἱστορία παρὰ Φιλοχόρῳ ἱστόρηται, ἐν τῇ ιθ. καὶ παρὰ Μελανιππίδῃ. (Lyrico) ἡ δὲ καλουμένη Σφαῖρα (non σφῆρα) ποίημά ἐστιν εἰς τὸν Λίνον. ἀναφέρεται δὲ εἰς Ὀρφέα. (primum, haec ſunt aliunde inſerta; tum non conueniunt ei carmini quod in Biblioth. gr. Fabricii Vol. I. exhibitum eſt; diuerſum ergo aliud carmen eſſe debuit) Porro in Epigrammate in Linum ſcribit Vict. Schol. ὦ Λίνε, πᾶσι θεοῖσι τετιμένε. Praeter hoc et alterum, quod pro fragmento Heſiodeo habetur, aſſertur tertium, tanquam tumulo inſcriptum: κρύπτω τὸν θεὸν ἄνδρα, Λίνον, Μουσῶν θεράποντα, τὸν πολυθρηνητὸν Λίνον Αἴλινον. ἡ δὲ πατρῷα Φοιβείοις βέλεσι γῆ κατέχει φθίμενον. ſerioris ingenii hoc eſſe apparet. Inter reliqua: οἱ δὲ, ὡς Ἀγροῖκος ὁ παῖς (f. Οἰάγρου ὁ παῖς) λίνον ἐντετάκει τῇ καθάρᾳ. Ἀρίσταρχος ὄνομα ὕμνου ἐπὶ Λίνῳ τῷ ἥρωϊ.

Ad *σκαίρειν*, quae *ἔμμουσος* saltatio est, vs. 572 pertinet, quod in Sch. Vict. est ad 571. *ῥήσσοντες. εἰ καὶ ἑτέροις ὀνόμασιν ἐχρήσατο, ὡς ἐπὶ ἀγροίκων. μὴ οὖν παρέβαλε* (f. *παράβαλε*) *τὰ Ἡσιόδου· πόσ' ἀπαλοῖσι ὀρχοῦνται* (Theog. 3) *ἐπὶ θεῶν, ἢ εὐρύθμων.* ad vs. 572. Oppiani versus *ἐν Ἁλιευτικοῖς* (lib. I, 134. 135) plenior legitur, quam in Ven. B. *καὶ σκάρος, ὃς δὴ μοῦνος ἐν ἰχθύσι πᾶσιν ἀναύδοις φθέγγεται ἰκμαλίην λαλιὴν ἀφείς.* at Schol. Vict. habet *λαλαγήν*.

p. 555. vs. 576. *περὶ ῥαδανὸν δονακῆα.* Vt in Scholiis ceteris, ita in Victor. lectiones confunduntur: nam: „*παρὰ ῥοδανόν. Ζηνόδοτος, ῥοδανόν.* immo *ῥαδαλὸν* vel *ῥαδανόν.* nam adiicitur *τὸν εὐκράδαντον διὰ τὸ ὕψος.*" Mox in Schol. B. est: *Ζηνόδοτος δὲ γράφει κραδαλὸν*, at Vict. *ῥαδαλόν.* Tertium Scholion: *παρὰ ῥοδανόν. παρὰ τὸν καλαμῶνα τὸν δι' ἰσχνότητα εὐκράδαντον.* v. Obss. ad h. v.

p. 562. vs. 591. alii sic acceperant: *τῷ ἴκελον οἷον* h. e. *μόνον, ἵν' ᾖ, μόνον τούτῳ ὁ Δαίδαλος ἐποίησεν ὅμοιον χορόν.*

XIX (T)

p. 598. vs. 9. Schol. Vict. *γράφεται καί· θεοῦ ὑπὸ χειρὶ δαμάσθη.* et ad vs. 10. *τύνη· ἀεὶ ἐπὶ ἀρσενικὸν λαμβάνει ὁ ποιητής.* vs. 13. *ἀνέβραχεν. ψόφον ποι ἀπετέλεσεν.* corr. *ψόφον ποιόν. ἄλλως· ἀντὶ τοῦ· φωνὴν ἀφῆκεν. ἐψύχωσε δὲ τὰ ὅπλα, διὰ τοῦ ἔβραχεν.* (mirae argutiae!) *ὡς καὶ ἐπὶ Ἄρεος· τόσον ἔβραχ' Ἄρης ἄτος πολέμοιο.* (E, 863.) *ἔκλαγξαν δ' ἄρ' οἰστοί.* (A, 46) *ἐντεῦθέν τινες τὰ ὅπλα ἔμψυχα ἐνόμισαν εἶναι. διὰ τοῦτο εἰκότως καὶ οἱ Μυρμίδονες δεδοίκασιν.* Ceterum in plerisque huius libri locis comparaui iam Schol. Vict. in Obss.

p. 600. vs. 18. *τέρπετο δ' ἐν χείρεσσιν.* Sch. V. *τινὲς δὲ γράφουσι· τέρπετο δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶν.* vs. 21. *οἷ' ἐπιεικές. ἐν ἑαυτῷ τὸ πρᾶγμα τὴν ὑπερβολὴν ἔχον, ὑπερβολὴν οὐκ ἐπιδέχεται μείζονα. καὶ Ἀνακρέων· κωμάζει δὲ ὡς ἂν δεῖ, Διόνυσος. αὐτὸν αὐτῷ συγκρίνας.* Scholion hoc ipse P. Victorius edidit Var. Lect. XXXVIII, 14.

vnde eſt ap. Fiſcher in fragm. Anacr. CXXXVI. p. 459.

p. 602. ad vſ. 27. l. 11. de *αἰὼν*, poſt Erotian. adde: Schol. Porphyr. ad X, 431.

p. 607. vſ. 53. Sch. Vict. *Φερεκύδης Κόωνά φησιν. ἄμεινον δὲ, παρὰ τὴν σύνεσιν.* (ſcil. vt ſit a *κοέω* pro *νοέω*) *Ἀντήνορος γὰρ* (prudentis viri) *αὐτὸν λέγει.*

p. 608. vſ. 62. *ἀπομηνίσαντος. Χαμαιλέων δὲ γράφει, ἐπιμηνίσαντος.*

p. 609. vſ. 68. *ἀσκελέως αἰεὶ μενεαινέμεν.* Schol. Vict. praeſcriptum habet *ἔριδι μενεαινέμεν. ὡς· ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι.* A, 8.

p. 611. vſ. 75. Etiam Sch. Vict. cum Ven. B. *φησὶν Ἐπαφρόδιτος, ὅτι καθεζόμενος ἐδημηγόρει —.*

p. 617. vſ. 82. *λιγὺς ἀγορητής.* Sch. V. reddit *καὶ λίαν σοφὸς ὑπάρχει.*

p. 618. 9. vſ. 87. *ἠεροφοῖτις Ἐριννύς.* Schol. Vict. *ἢ οἷον ἐρεβοφοῖτις· ἔνιοι δὲ ἰροπῶτις, παρὰ τὸ Αἰσχύλειον. παρὰ τὸ εἰς ἔριν νεύειν.* (an *εἰς ἔραν? γῆν*) *οἱ δὲ, εἰαροπῶτις.* vt ſit ab *εἶαρ* pro *αἷμα.*

p. 620. ad vſ. 90. lin. extr. non *θεοὺς διὰ*, ſed *θεὸς διὰ πάντα τέτυκται* Schol. Vict. exhibet.

p. 624. ad vſ. 95. l. 5. 6. muta interpunctionem hoc modo: „et ceteri, qui non viderunt, *Ζεὺς ἄσατο* eſſe *ſtultitiam commiſit;* at h. l. requiri: *Aten laeſiſſe Iovem.* Hoc ſenſu deberet eſſe: *Ζεὺς ἀάσθη·* nam antecedit *βλάπτουσα ἀνθρώπους*, et nunc ipſum Iouem. Aut, hoc verſu excluſo, ſequi debet etc. Poſt Bentleium ead. pag. tentauit locum quoque Knight p. 56.

p. 626. vſ. 104. *ἐκφανεῖ.*

p. 627. vſ. 105 extr. vbi *αἷμα* idem quod *γένος* eſſe: add. Vita Homeri Herodotea ſub fin. *τοίων γὰρ πατέρων, ἐξ αἵματος ἐκγεγάατε.*

p. 633. vſ. 123. *Σθενέλοιο Περσηϊάδαο. πέντε παῖδες γεγόνασι Περσέως καὶ Ἀνδρομέδης· Ἀλκαῖος, οὗ καὶ Λαονόμης, ἢ Ἀστυδαμείας, τῆς Πέλοπος, Ἀμφιτρύων. Ἠλεκτρύων, οὗ καὶ Λυσιδίκης Ἀλκμήνη. Αἴλιος* (corr. *Ἕλιος*)

ἀφ' οὗ πόλις τῆς Λακωνικῆς, Ηλος (corr. Ἕλος). Μήστωρ οὗ Ἱπποθόη. ἢ Πτερελάῳ γαμηθεῖσα. Σθένελος, οὗ καὶ Μενίππης Εὐρυσθεύς. Sch. Vict. et Townl. v. Apollod. II, 4, 5. et ib. Not. Addunt ead. Schol. ex his apparere, Sthenelum fuiſſe priuatum, nec regni ſeu ſucceſſionis, ius habuiſſe; vt nec ipſum Herculem.

p. 634. vſ. 126. De Ate eadem fere, quae in Schol. B. Vict. leguntur, ſunt ap. Suidam in Ἄτη. Ceterum memorabilis mythus eſt in hoc, quod *Ate* ſedem habuit in Olympo, ſcilicet tanquam dea; etſi auerſanda; quodque illa ex Olympo praecipitata ad homines peruenit. Alio modo Aſtraea ad Olympum fugiſſe narrata.

p. 647. vſ. 183. ὅτε τις πρότερος χαλεπαίνοι. vt vſui τοῦ χαλεπαίνειν conſentanea ſit oratio, quandoquidem βασιλεὺς ἀνὴρ ſubiectum eſſe debet, praeſtabit corrigere ὅτε τι πρότερος χαλεπήνῃ, *ſi ille*, prior iniuriam paſſus, *indignetur*. τὶ, κατά τι, male mutatum, cum producatur et tono et priore littera πρότερος.

p. 656. vſ. 222. l. 3. interpunge: „quod bene expulit in altera. Laudatum illud ex — verba inflectente. ἧς τε —" Grammaticorum ariolationes ad h. l. ſunt quoque in Pariſ.

p. 657. vſ. 224. l. 2. Iuſtin. Cohort. paullo poſt princ. §. 2.

p. 658. vſ. 228. ἀλλὰ χρὴ τὸν μὲν καταθάπτειν. ἔστι δὲ ἡ λέξις Ἀντιμάχειος. καὶ Ἐρατοσθένης χαίρει ταῖς τοιαύταις ἐκφοραῖς. πολλη αντιμαχηστυς. poſtrema corrupta ſunt. priora referam ad lectionem κατθάπτειν. contractis ſyllabis.

p. 659. vſ. 240. Λυκομήδεα. Κρὴς ὁ Λυκομήδης. ὥς φησιν Ἡσίοδος, καταλέγων τοὺς μνηστῆρας Ἑλένης. non occurrit in catalogo Apollodori III, 10, 8. quem ex alio poeta ductum eſſe neceſſe eſt.

p. 665. vſ. 265. Sch. V. ὅ τι σφ' ἀλίτηται. ὃς ὀμόσας αὐτοὺς ἁμάρτῃ. et tamen τὸ δὲ, σφὲ, ἔσθ' ὅτε καὶ ἐπὶ ἑνικοῦ. „καὶ γάρ σφε πάρος. (Λ, 111.)

p. 665. vſ. 267. πολιῆς ἁλός. Schol. Vict. ad ea, quae de πολιὸς in Schol. B. et T. leguntur, addit: ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν Ἐπιμερισμῷ. hic eſt igitur auctor argutiarum de h. v.

p. 668. vſ. 284. ἀμφ' αὐτῷ χυμένη. Sch. Vict. ἡ ἀντωνυμία τῆς φράσεως τὸ περιπαθὲς καὶ σπουδαῖον ἐμφαίνει τῆς γυναικός. quomodo ἀντωνυμία? pronomen? en ſtuporem librarii! erat ἡ συντομία τῆς φράσεως. ſicque legitur in Schol. B. Porro χυμένη. πρὸς τὸ παλαιὸν τοῦ γυναικείου σώματος. immo, πρὸς τὸ ἁπαλόν.

p. 669. vſ. 291. add. in Schol. Vict. κατὰ γὰρ Μνασέαν Βρίσεως υἱὸς ἦν Ἠετίων. ᾧ ἔδοσαν. τινὲς, ᾧ ἐνεγγύησαν καὶ ἐμνήστευσαν. παρθένος γάρ. διὸ καὶ κούρη λέγεται. vſ. 292. Verſus Sophocleus in Schol. B. laudatur: (ἐπιτείνεται τῇ ὄψει τὰ παθήματα· καὶ Σοφοκλῆς· ὄψις γὰρ ὤτων κριτικωτέρα πᾶσιν) vitioſe ſcriptus, magis etiam decurtatus eſt in Schol. Vict. „ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα."

p. 670. vſ. 298. Etiam Sch. V. κουριδίην, λείπει ὧς (ita ſcriptum) ὡς· Τηλεμάχου ἑτάρω κασιγνήτω τε Od. Φ, 216.

p. 673. vſ. 306. μή με κελεύετε. παρακαλεῖτε. „ἐπήνεον ὡς ἐκέλευον" (Δ, 380) ἀντὶ τοῦ παρεκάλουν.

p. 677. ad vſ. 326. l. 8. „reducem" leg. *redux*. Schol. Vict. τινὲς μὲν ἐκεῖ ἐκτεθῆναι αὐτὸν ὑπὸ Θέτιδος. ὁ δὲ τὴν μικρὰν Ἰλιάδα, ἀναζευγνύντα αὐτὸν ἀπὸ Τηλέφου προσορμισθῆναι ἐκεῖ. l. 12. „Πηλείδης" ſphalma corrige Πηλείδην. Subiicitur in Schol. Vict. verſus alter, quem paullo poſt ex Euſtathio adſcripſi: ἔνθα γ' ἐς (melius, ἔνθ' ὅγ' ἐς) ἀργαλέον λιμέν' ἵκετο νυκτὸς ἐκείνης. Porro de Scyro: ᾤκησαν ἐν αὐτῇ Δόλοπες, μοῖρα Θεσσαλῶν. Poſt haec interponitur Scholion, quod adſcripſi inf. Obſſ. ad Ω p. 752.

p. 681. vſ. 346. l. 2. ἄπαστος. ἄγευστος. παρὰ τὸ γεύσασθαι. interpone παρὰ τὸ πάσασθαι, τὸ γεύσασθαι.

p. 682. vſ. 358. Laborant quoque Schol. Vict. αἰθρηγενέος. τοῦ γεννῶντος τὴν αἰθρίαν, τοῦτ' ἐστι, τὸ ψύχος. ἐνίοτε δὲ (f. ἔνιοι δὲ) καὶ, τὸν αἰθρίας αἴτιον. ἔστι δὲ

μαχόμενον τῷ· ψυχραὶ νιφάδες. αὕτη γὰρ προτέρᾳ ἐκδόσει συμφωνεῖ. fuit ergo duplex lectio Ariſtarchea?

p. 686. vſ. 365. Sch. Vict. ſolum hoc: ἔπριε τοὺς ὀδόντας. οὐχ ὡς ὁ Δόλων. (K, 375) Ceterum ad h. l. reſpexit Plutarch. in Philopoem. p. 361 C. p. 687. vſ. 374. ἀπάνευθε σέλας γένετο. Sch. V. πόῤῥω διέβη ἔκλαμψις· tenue vtique verbum, ἀπάνευθε γίνεσθαι, pro τηλαυγεῖν. vt ap. Pindarum eſt τηλαυγὲς φέγγος.

p. 690. pag. med. „Verum idem Ariſtarchus — l. 3. Bentleium video emendare: περήθη. corrige πειρήθη. Et paullo poſt „Payne Knight p. 73 f. δὲ ἐϝ. corrige ἐϝ'.

p. 697. med. ad vſ. 402. ἐπεί χ' ἕωμεν πολέμοιο. Etiam Schol. Par. ἐπεί χ' ἕομεν. τινὲς χέομεν. ἀντὶ τοῦ ὑποχωρήσομεν. ἄλλοι δὲ ἀντὶ τοῦ, ἀναμιχθῶμεν τοῖς πολεμίοις.

p. 700. ad vſ. 406. Ad Schol. Townl. quod et eſt Victor. monendum erat, non eodem modo animantia induci vocalia ab Heſiodo, Archilocho et Aeſopo, quam ab Homero; nam in his inuentum ſunt ſagacioris ingenii ad praeceptum ethicum edendum; at in Homericis eſt mythica perſuaſio rei vere ita geſtae et ad mirationem mouendam idonea, quae in epica poeſi regnat.

p. 724 extr. „eodem *fore* tempore" corrig. fere.

p. 742. in Excurſu III. ad εἴσκω, ϝεῖσκω v. Obſſ. ad Φ, 332.

p. 748. ad voc. ἑός. quod Bentlei. ſcribebat ϝεος. ideoque εἶπε πρὸς ὅν — emendat ειπε ϝεον. malim εἶπε ϝεϝον. ſed praeſtat ſequi id quod toties occurrit ὡς ἄρ' ἔφη προς ϝον θυμόν.

p. 755. ἤνασσε et ἥνδανε quod eſſe debet εϝανδανε. ita et Herodot. IX, 5 ἑάνδανε. vt idem ἕαδε. vt IV, 145.

p. 756. poſt ἦρα. add. ἠρίον. ϝηριον. forte ex ipſo illo ϝηρ. με γα ϝηριον. Ψ, 126.

p. 759. Ἴλιος. — „Interpolatum" adde: H, 345. Z, 386. p. 760. Ἶς, ἰνὸς, adde ϝις. p. 764. l. 2. ὀλοϝῆ. v. ad A, 362 ὀλοϝῆσι φρεσί. p. 769. poſt οἴς. inſere Ὀϊλεύς. Οϝιλευς. ad B, 527.

